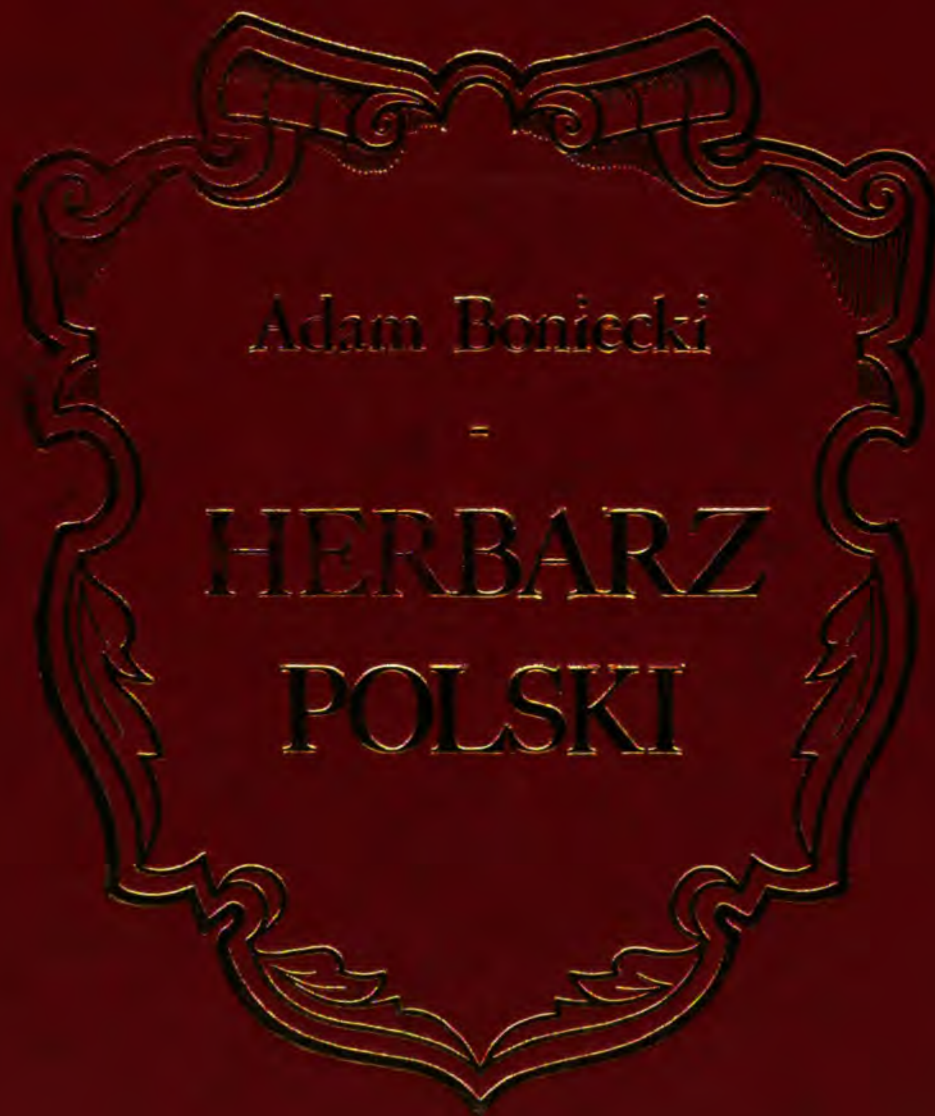

Adam Boniecki
HERBARZ
POLSKI

STANFORD UNIVERSITY
LIBRARIES

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom XI.

WARSZAWA

Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie

G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.

1907.

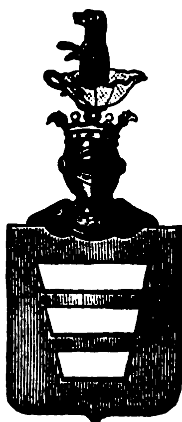

HERBARZ
POLSKI

Druk Towarzystwa Akcyjnego S. Orgelbranda Synów.

(Dalszy ciąg)

KOMOROWSCY h. KORCZAK z Komorowa, w województwie bełskiem, na którym już w XV-tym wieku Jakaccy i inni dziedziczyli. Pierwszym, w przechowanych dotąd ułamkach aktów bełskich, cytowanym jest Wawrzyniec z Komorowa i na Komorowie dziedzic, któremu Piotr z Wozuczyna zabezpieczył 1449 r., 4 kóp groszy pragskich (Zs. Bels. 1 f. 88). Mikołaj Komorowski wspomniany 1478 roku (AGZ. XIX. 1822, 1828 i 1968).

Herb Korczak.

Stanisław z Komorowa, według pamiętnika herbowego, pisanego 1708 r. (Rękop. Czartor. 1856), syn Dymitra (?), zostawił Piotra, Mikołaja, Marcina, Jakóba, Wojciecha i Pawła. O potomstwie trzech ostatnich, którzy, z dat sądząc, byli prędzej synowcami, niż braćmi trzech pierwszych, znachodzimy w wspomnianych aktach, od początku XVI-go wieku nader liczne wzmianki, trzej pierwsi zaś, dzierżawcy Spiża, zawarli w Koszycach 1444 r. z Węgrami ugodę, wspomnianą w zawieszeniu broni, zawartem między stronnictwem Władysława Pogrobowca, a panami polskimi, mocą której Lubomla i Podolin, oddane Polakom (AGZ. IX).

Do aktów kancelaryi mniejszej koronnej, został z polecenia Zygmunta III-go wpisany 1619 r. dyplom Macieja króla węgierskiego z 1469 r., nadający tytuł hrabiowski Piotrowi z Komorowa (M. 168 f. 185).

Piotr, oprócz dzierżawy Spiża, posiadał na Węgrzech kilka zamków, a w ich liczbie Liptów i Orawę, stąd też po otrzymaniu tytułu, pisał się hrabią na Liptowie i Orawie. Popadłszy w niełaskę u króla Macieja, odebrał mu tenże 1474 r. darowane zamki, za wyłączeniem Orawy, z której potem sam ustąpił, za

spłatą 8,000 czerw. złot. W zamian straconych dóbr na Węgrzech, król Kazimierz Jagiellończyk nadał mu Żywiec i Szaflary, a nadto pozwolił mu wykupić od Słaboszowej zamek Ojcowski, oraz Rakowice i Barwałd, na których mu znaczne zabezpieczył sumy i przyznał mu 100 grzywien wydatków i dodał dożywotnio 100 kóp groszy, na kopalniach wielickich i bocheńskich (M. 12 f. 175 i 186).

Długosz pisze, że Maciej Korwin obiecywał Piotrowi i synowi jego Aleksandrowi, zwrócić wszystkie dobra zabrane na Węgrzech, byle mu wydał Żywiec, Barwałd i Szaflary, na co się jednak obaj zgodzić nie chcieli. Piotr umarł w Żywcu 1476 r. Synowie jego: Jan i Piotr, zeszli bezpotomnie, a o Aleksandrze więcej wzmianek nie ma. Klemens zaś, syn Piotra, ale może innego, był 1477 roku na uniwersytecie krakowskim. Z córek jego: Zofia, była już 1464 r. za Michałem Buczackim (AGZ. XII f. 298), a Elżbieta, wyszła 1471 r. za Rafała z Jarosławia, późniejszego marszałka wielkiego koronnego (M. 12 f. 5), zaś Żywiec objął Mikołaj, brat Piotra i tak on, jako też jego potomkowie, pisali się hrabiami na Liptowie i Orawie.

Mikołaj, starosta podoliniecki i lubomelski od 1440 r., w czasie zastawu Spiża biskupowi Oleśnickiemu, uwięziony 1441 r. przez Giskrę, zdał się 1448 r. na sąd polubowny z Oleśnickim. W 1477 r. wszedł w jakieś umowy z Maciejem Korwinem, za co utracił Barwałd i Szaflary, uciekł na Węgry, wkrótce jednak powrócił, mając zwrócone nietylko wszystkie dobra, ale otrzymawszy jeszcze Krasnystaw, w ziemi chełmskiej. Córką Mikołaja była zapewne Alszka, Mikołajowa Myszkowska, marszałkowa Królestwa Polskiego, pozywająca 1487 r. o dobra, brata swego Jana z Komorowa, który po trzech terminach odniósł się do sądu królewskiego, gdzie atoli sprawy jego nie przyjęto i „pani marszałkowa ostała się przy prawie" (Zs. Zat. 12 f. 73—75).

Mikołaj miał mieć synów czterech: Krzysztofa, który w dziale wziął Żywiec, Aleksandra bezpotomnego, Wawrzyńca, zakonnika i Jana na Komorowie.

Jan na Komorowie, przydomku *Bucz*, mianowany 1504 roku podsędkiem, a 1505 r. sędzią ziemskim chełmskim, nie mógł z powodu choroby sprawować tego urzędu i rezygnował z niego 1508 r. (M. 19, 21 i 23). Według heraldyków miał on mieć kilku synów, z których Mikołaj, żonaty 1557 r. z Barbarą Sarnicką, córką Jana (M. 90 f. 224), miał mieć syna Jana i córki: Korycińską i Kostkową, atoli ani o nim, ani o jego potomstwie, w aktach odpowiednich wzmianek nie ma. Potomkiem Jana, sędziego, musiał być Adam, bo Sebastyan Komorowski, któremu wraz z żoną, Jadwigą ze Szkidzienia, odstąpił 1620 r. Żydowski różne prawa, nabyte od Przerębskiego, powołuje się przytem na obecnego brata Stanisława, ten zaś Stanisław, piszący się 1619 r. dziedzicem Żywca i zeznający 1620 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Rudzego Strzałkówną, 1-o v. 1614 r. Adamową Myśliborską, zeznaje, iż jest synem Adama, z województwa bełskiego, a do Żywca mógł mieć tylko prawo potomek Jana.

Stanisław, syn Adama, ustanowił 1633 r. Adama Strzałkę i innych opiekunami, nieletniego jeszcze syna Sebastyana, a 1636 r. innych swych, niewymienionych dzieci, zaś 1640 r. zabezpieczył, na wypadek swej śmierci, 500 flor. Katarzynie Stanisławowej Koszowskiej i niezamężnej Zofii, córkom brata swego Jana (Gr. Oświec. 3 f. 1138 i 1241; 8 f. 870; 9 f. 54 i 1305; 32 f. 645 i 693; Zs. Zator. 5 f. 358; 33 f. 1107). Córka jego Helena jest 1663 r. za Janem Strzałką i proce-

suje się 1675 r. z Gadomskim, o wypędzenie z Wieloczy (Gr. Bełs. 118 f. 207; Gr. Busk. 50 f. 397), zaś syn Sebastyan v. Jan Sebastyan, zeznał już 1636 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Przezdzieckich, córką Walentego i Anny Bzowskiej, został 1664 r. wwiązanym do Mchawy z drugą żoną, Katarzyną z Kuczkowskich, a 1668 r. już nie żył. Z pierwszej żony jego dzieci: Ewa, 1663 r. 1-o v. za Janem Przestrzelskim, a już 1665 r. 2-o v. za Kazimierzem Stojowskim; Zofia zeznaje 1667 r. zapis dożywocia z mężem, Franciszkiem Trembeckim, a 1687 r. jest 2-o v. Janową Hermanowską; Maryanna, 1672 r. za Janem Zielonką i syn Adam, który 1668 r. kwituje macochę z majątku po rodzicach, zeznaje w tymże roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Bieniakowskich, 1-o v. Franciszkową Janową Konopacką, a 1673 r. 3-o v. Teodorową Grodzicką, lecz umiera bezpotomnie już 1672 r. (Gr. Sanoc. 61 f. 199 i 275; 70 f. 859 i 1515; 71 f. 1107; 73 f. 754 i 1000; 74 f. 781; 176 f. 497; 285 f. 366; Fasc. 105 f. 1027).

Krzysztof, najstarszy syn Mikołaja, dziedzic Żywca (u heraldyków kasztelan sandecki, ale w aktach jako taki niecytowany), miał dwóch synów: Jana i Wawrzyńca, którzy otrzymali w 1518 r. przywilej na jarmarki w Żywcu (M. 31 f. 109; 49 f. 141), uzyskali 1520 r. wyrok króla Zygmunta w swej sprawie, z opatem Cystersów z Rudy (Rękop. Oss. 199 f. 122), a już 1512 r. odstąpili dobra Maleczki i Słatek, jako ojcowiznę i macierzyznę, siostrze swej Zygmuntowej. Tą siostrą była Anna, żona Zygmunta Linbońskiego, która 1567 r. pozwała Jana Spytka i Krzysztofa, synów brata swego Jana, o zabór części Żywca, po matce jej należnej (Zs. Zat. 12 f. 122; 14 f. 594).

Wawrzyniec, sekretarz królewski 1545 r., nabył, wraz z bratem, 1549 roku Krzeszów, a umarł bezpotomny 1550 r. (M. 70 f. 51; 77 f. 226).

Jan zaślubił 1526 r. Barbarę Tarnowską, córkę hr. Spytka, której tegoż roku zabezpieczył na Żywcu 2,500 flor. (Ibid. 38 f. 184; 42 f. 180). Kasztelan oświecimski 1530 r., a połaniecki 1549 r., otrzymał wraz z sukcesorami 1553 roku, od Zygmunta Augusta, rocznej pensyi 100 flor., a 1559 r. po sześć beczek soli wielickiej rocznie. Rezygnował z kasztelaństwa 1563 r., umarł zaś 1566 r., zostawiwszy: Zofię, 1-o v. 1546 r. żonę Mikołaja Myszkowskiego, z czasem kasztelana wojnickiego, 2-o v. Hieronimowę Filipowską z Siekluk, wdowę po nim już 1574 roku; Katarzynę, 1550 r. żonę Stanisława Orlika z Łazisk, żupnika ruskiego; Annę, 1-o v. za Janem Myszkowskim, kasztelanem oświecimskim, zmarłym 1555 r., a 2-o v. za Stanisławem Cikowskim, z podkomorzego krakowskiego, kasztelanem bieckim; Magdalenę, żonę Jana Planknera z Kinsperku, procesującą się 1578 r. z Myszkowskimi o sumę, a 1612 r. zabezpieczającą cały swój ruchomy i nieruchomy majątek bratankom: Mikołajowi, Piotrowi i Aleksandrowi; Jana Spytka i wreszcie Krzysztofa (M. 73 f. 123; 79 f. 49, 316 i 377; 111 f. 267; 118 f. 291; Gr. Oświec. 4 f. 908; Zs. Zator. 16 f. 391, 395, 675 i 688; Rękop. Oss. 180 f. 127; 188 f. 23).

Bliskimi ich krewnymi być musieli, ale niewiadomo w jakim stopniu: Zygmunt, wspomniany 1584 r. jako posiadacz Jaroszowic i Filip, piszący się 1598 roku dziedzicem Żywca (Zs. Zat. 18 f. 756; 21 f. 223).

Jan Spytek, syn Jana, kasztelana połanieckiego, 1550 r. krajczy królowej Barbary, podczaszy krakowski, zapisał 1574 r. żonie, Annie Walaszkównie, mieszczance krakowskiej, 5,000 flor., z których po bezpotomnej jej śmierci, kwitują go

1581 r. jej siostry i matka, Anna z Słomnickich Walaszkowa. Umarł bezdzietny 1586 roku (M. 78 f. 39; 113 f. 158; Zs. Zat. 1 f. 866; 2 f. 467 i 469; Obl. Krak. 12 f. 405).

Krzysztof, drugi syn Jana, kasztelana połanieckiego, po bezpotomnej śmierci brata, wyłączny dziedzic Żywca, Rychwałdu, Krzeszowa i kilkudziesięciu wsi, do tych dóbr należących (Paw.), student uniwersytetu w Lipsku 1556 r., kasztelan oświecimski 1565 r., a sandecki 1588 r., otrzymał 1579 r. od króla Stefana przywilej, na targi w Żywcu (M. 119 f. 322). Umarł 1608 r., zapisawszy 10,000 flor. na mansionarzy przy kościele, a 4,000 flor. na szpital w Żywcu. Z pierwszej żony, Jadwigi Lutomirskiej, zostawił syna Jana, któremu 1585 r. odstąpił połowę sumy na Jaroszewicach, odziedziczonej po Janie Spytku, oraz córki: Barbarę, Felicyannę, Annę, zmarłe pannami i Zofię Pawłowę Bużeńską, starościnę dobczycką. Zaś z drugiej żony, Anny Płazianki: Elżbietę, 1598 r. za Aleksandrem Myszkowskim, kasztelanem oświecimskim i starostą ojcowskim; Katarzynę Zbigniewowę Lanckorońską, podkomorzynę krakowską, wdowę już 1629 r. i kilku synów, z których znani dobrze: Mikołaj, Piotr i Aleksander, Andrzej zaś, Przecław i Melchior, tylko wspomniani 1611 i 1612 r. w aktach zatorskich i ksiądz Wojciech, dziekan krakowski, altarysta zatorski, pozywający 1608 roku Piotra, o należące mu sumy (M. 131 f. 111; Gr. Chęcin. 20 f. 149; 24 f. 855; Zap. Lub. 19 f. 27; Wyr. Lub. 70 f. 480; Gr. Oświec. 99 f. 539; 135 f. 893; Zs. Zat. 4 f. 166, 198 i 320; 9 f. 659; 25 f. 853; 28 f. 181).

Z tych synów Krzysztofa:

Piotr nabył 1608 r. od Suskich, trzymane zastawem przez jego brata Mikołaja, części ich w Suchej, Sreszawie, Błądzance, Kobylance i Januszowicach. W 1616 r. po tymże bracie starosta oświecimski, 1633 r. poseł na sejm i deputat na Trybunał radomski, miał dwie żony, 1-o v. Katarzynę Przerębską, 2-o v. Marcyannę z Ziemblic Boguszównę, rotmistrzównę królewską, wspólnie z którą otrzymał 1638 r. Ślezowice i Łęki, w zatorskiem. Umarł bezpotomny 1640 r., a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Jana z Leszczyn Bylinę, podstolego krakowskiego, a 3-o v. za Mikołaja Oraczowskiego, dziedzica Lebuchowej i 1665 r. już nie żyła (M. 177 f. 165; 180 f. 135; Zap. Lub. 22 f. 526; Woł. X f. 828; Gr. Oświec. 7 f. 2526; 59 f. 289; Gr. Biec. 192 f. 870; 249 f. 1684 i 1702).

Aleksander, brat Piotra, a syn Krzysztofa, dziedzic Ślemienia, procesuje się 1609 r. z Lubomirskim, o Mikluszowice i 7,000 flor., zapisuje 1612 r., na wypadek swej śmierci, Moszczenicę z folwarkiem bratu Melchiorowi, zeznaje 1613 r. oblig na brata Piotra, a 1615 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Anną z Dembińskich, kasztelanką biecką. W 1618 r. sprzedaje Radziejowi, odziedziczony po ojcu Rychwałd nowy. W 1620 r. ustanowioną została nad nim kuratela w osobach: Anny z Dembian żony, braci, Piotra i Mikołaja i Dembińskiego, kasztelana wojnickiego. Głośny awanturnik, za gwałt wykonany nad Janem Stadnickim i Stanisławem Dembińskim, wywołany z kraju, uszedł za granicę i umarł w Rzymie. W 1630 r. żył jeszcze, ale nazwany cywilnie zmarłym. Jedyna jego córka Katarzyna, 1-o v. Piotrowa Samuelowa Grudzińska, starościna średzka, 2-o v. Teodora Lackiego, marszałka nadwornego litewskiego, małżonka, sprzedała 1640 r. Gilowice, nabyte przez jej dziada 1581 r., proboszczowi w Żywcu, przyczyniła się 1652 r., do uposażenia szpitala Najśw. Panny Maryi w Krakowie, a Ślemień, odziedziczony po ojcu, darowała stryjecznej swej bratance Wielopolskiej; zmarła 1675 r.

(Gr. Krakow.; M. 166 f. 143; Zap. Lub. 20 f. 349; Gr. Oświec. 59 f. 654 i 673; 99 f. 559; Fasc. 77 f. 2999; Zs. Zat. 32 f. 220).

Mikołaj, syn Krzysztofa, najstarszy z braci, dziedziczył na Żywcu. Od 1598 — 1616 r. starosta oświecimski, zabezpieczył 1602 r. wraz z ojcem 30,000 fl. Dembińskim i otrzymał od ojca, za konsensem królewskim, Barwałd, a 1614 roku wraz z żoną, Anną z Mirowa Myszkowską, marszałkówną wielką koronną, różne królewszczyzny. Rozrzutny i hulaka, oskarżony o fałszowanie pieniędzy, zrobił do 600,000 flor. długu, w której to sumie, celem zaspokojenia wierzycieli, sprzedał 1624 r., z prawem wykupna, Żywiec z przyległościami królowej Konstancyi, żonie Zygmunta III-go, przyczem, jako porękawiczne, otrzymał starostwo nowotargskie. Umarł 1633 r., pozostawiwszy córki: Zofię, zamężną Pawłowę Gierałtowską i Elżbietę, oraz syna Krzysztofa, któremu, za konsensem królewskim z 1624 r., odstąpił posiadane przez siebie, w księstwie zatorskiem, królewszczyzny (M. 131 f. 111; 142 f. 100; 151 f. 144; 157 f. 6; 169 f. 439; 346 f, 87; Rękop. Oss. 174 f. 51; Gr. Ośw. 57 f. 12—51; Zs. Zat. 4 f. 1100).

Krzysztof, starosta oświecimski i barwałdski, które to ostatnie starostwo, wraz z Zakrzewem, Gołuchowicami i innemi, odstąpił mu ojciec jeszcze 1628 r., miał dwie żony, 1-o Katarzynę z Bnina Śmigielską, córkę Pawła, wdowę po Pawle z Obór Lesnowolskim, staroście zatorskim, dziedziczkę Witkowic i Przybradzi, posiadającą wraz z nim 1638 r. Jaroszowice, Chojnią, Stronie i Leśnicę; 2-o Marcyannę Przyłęcką, kasztelankę oświecimską, dziedziczkę Rabki, Inwałdu i Bukowca, dla której wystarał się o prawo wspólności na posiadane przez się królewszczyzny. Zabił się 1647 r., spadłszy z konia na polowaniu, a wdowa po nim była 1653 r. 2-o v. za Hieronimem z Wielkiego Chrząstowa Wierzbowskim, wielkorządcą krakowskim, następnie kasztelanem sieradzkim, a wreszcie wojewodą brzesko-kujawskim i starostą oświecimskim, barwałdzkim i szadkowskim; zaś córka jego, z tej drugiej żony urodzona, Konstancya Krystyna, wyszła za Jana Wielopolskiego, ze stolnika, ostatecznie kanclerza koronnego i otrzymała 1666 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa nowotargskiego z rąk swego teścia, kasztelana wojnickiego (M. 185 f. 34; 194 f. 3; 212 f. 69; Sig. Rękop. Oss. 139 f. 67; Zs. Warec. 30 f. 40; Wyr. Piotrk. 248 f. 637; Zap. Lub. 37 f. 117; 49 f. 17; Gr. Krak. 265 f. 1579; Gr. Oświec. 9 f. 895; 131 f. 821 i 898; Zs. Zat. 5 f. 227; 6 f. 128, 263, 275 i 669; 35 f. 96, 103, 467, 480, 487 i 494).

Oprócz majątku po rodzicach, dziadzie stryjecznym Piotrze i stryjecznej ciotce Lackiej, wniosła Konstancya mężowi prawo dziedziczenia utworzonej przez margrabiego Zygmunta Myszkowskiego, ordynacyi Pinczowskiej i prawo wykupna Żywca w 600,000 flor., w pierwszej linii Komorowskim konstytucyą 1631 roku zastrzeżone. Z prawa tego skorzystał już syn kanclerza, Jan Wielopolski, o czem konstytucya z 1676 r. wspomina. Ordynacya też pinczowska przeszła z czasem na Wielopolskich, a ordynat tytułował się margrabią Myszkowskim, hrabią Wielopolskim.

Marcin, trzeci z rzędu syn Stanisława, był, jak wiemy, 1444 r. z braćmi Piotrem i Mikołajem na Węgrzech. Syn jego Piotr, jest 1465 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jakób, według Pamiętnika, czwarty z synów Stanisława, dziedziczył na części Komorowa i Woli Komorowskiej v. Brzozowej. Syn jego Feliks, dziedzic

tej samej części, zeznał 1539 r. zapis dożywocia z żoną, Różą Kolmaszówną, dziedziczką połowy Miękkiego, wdową po Stanisławie Zamiechowskim, zabezpieczając jej 400 flor. posagu. Dzierżawił od Hinka Piotrowskiego drugą połowę Miękkiego, a 1558 r. sprzedał, wraz z dziećmi, część żoniną tamże Modryńskiemu, równocześnie ją od niego wydzierżawiając. Jego dzieci: Urszula, już 1558 r. za Bartłomiejem Ściborem, Elżbieta, zeznająca 1562 r. zapis dożywocia z mężem, Jakóbem Zaleskim z Czamowa, Katarzyna, 1566 r. za Janem Mogilnickim, Anna (czy nie ona to występuje 1592 r. jako żona Krysztofa Kiewlicza z kijowskiego), Wojciech, Andrzej, Stanisław i Jan, występujący razem 1590 r., jako synowie Feliksa, współdziedzice Komorowa i Woli Brzozowej. Trzej ostatni uregulowali, umową zawartą 1585 r. z wszystkimi stryjecznymi, granice ich części w Komorowie i Księżostanach (Zs. Bełs. 8 f. 1082; 4 f. 1590; 9 f. 916, 943, 991, 997 i 998; 11 f. 1055 i 1264; 12 f. 144 i 148; 18 f. 921 i 928; 14 f. 36; 20 f. 417; Gr. Bełs. 155 f. 888; 170 f. 496 i 500; Wyr. Lub. 89 f. 527; 68 f. 700). Z nich:

Wojciech wziął 1569 r. zastawem od Marcinowskiego jego dział w Przeworsku, sprzedał wraz z żoną, Urszulą Ściborówną, 1579 r. część po ojcu w Komorowie, Wozuczyńskiemu, a 1580 r. dworek w Tyszowcach, żydówce. Zostawił synów: Marka i Aleksandra, o których jednak w aktach bełskich żadnych nie ma danych (Zs. Bełskie 12 f. 144; 19 f. 1249; Gr. Bełskie 17 f. 866; Rękop. Czartoryjs. 1856).

Andrzej, brat Wojciecha, występujący 1582 r. z żoną, Barbarą z Rudzkich, miał zostawić, według pamiętnika, Wojciecha, Bartłomieja i Jana, a według aktów miał Auctusa, Krzysztofa i Jana. Auctus kwitował 1604 r. stryjecznego brata Łazarza z 100 flor., które mu rodzeni jego bracia, Krzysztof i Jan, zapisali w grodzie chełmskim, a Jan, zostawszy 1598 r. pełnoletnim, zatwierdza, uwalniając ojca z poręki, sprzedaż części w Komorowie Wozuczyńskiemu (Zs. Bełs. 21 f. 267, 504 i 583; 31 f. 579; Gr. Bełs. 15 f. 422; 35 f. 1191; Zap. Lub. 5 f. 589).

Stanisław, trzeci syn Feliksa, zabezpieczył 1568 r. 700 flor. posagu i zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Wołkowyi, córką Jana Wołkowiskiego. Z niej: Łazarz, Jan, Feliks, Samuel i Paweł, którzy w 1600 roku kwitują Myszkowskiego z 2,000 flor., a 1601 r., wyznaczają siostrom swym: Róży, Dorocie, Katarzynie i Izabelli, po 150 flor. posagu (Zs. Bełs. 15 f. 240 i 241; 34 f. 796, 1157 — 1160; Gr. Bełs. 35 f. 1328). Z jego synów:

Łazarz, żonaty już 1588 r. z Katarzyną Tuszowską, dziedziczką części Rusina, zabezpieczył jej 1604 r. 200 flor. posagu i zeznał z nią zapis dożywocia. Nie żył już 1619 r., w którym pełnoletni syn jego Łukasz, imieniem matki i nieletnich braci, Mikołaja i Stanisława, kwituje z dwóch różnych summ Jana z Komorowa. Ten Łukasz, dzierżawca Korzennicy, którą 1626 r. odstąpił Ramułtom, zabezpieczył 1625 roku ciotce swej Izabelli, 87 flor. odsetków, od kapitału 870 flor., który po jej śmierci ma zwrócić jej braciom, a swym stryjom. Stanisław, brat Łukasza, otrzymał 1624 r. od matki 1,000 flor. i w tymże roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Ruszkowskich, 1-o v. Paszkowską (Zs. Bełs. 39 f. 58; 40 f. 1203; 65 f. 12, 364, 448 i 950; 66 f. 306; Zs. Przem. 89 f. 90; 95 f. 858 i 861; 97 f. 296; Gr. Przem. 84 f. 456).

Jan, drugi syn Stanisława, kwituje 1599 r. Myszkowskiego z 500 florenów, a 1600 roku zastawionych mu w 700 florenach przez Rogalę dziesięciu kmieci

w Dołobyczowie, wydzierżawia temuż Rogali (Zs. Bełs. 32 624; Gr. Bełskie 32 f. 9 i 192 f. 1036).

Feliks, trzeci syn Stanisława, wydzierżawia 1604 r., wraz z żoną Katarzyną, od brata Łukasza, część jego w Komorowie, a 1605 r. bierze w 800 flor. od Russyana połowę Worochły zastawem, którą sumę 1627 r. syn jego Marcin odbiera, córka zaś Anna, zeznająca 1625 r. zapis dożywocia z mężem, Wojciechem Russyanem, nabywa 1628 r. od Dramińskich wójtostwo w Sterkowicach, które, za konsensem królewskim z 1660 r., wraz z mężem, odstępuje Podsędkowskim. Marcina, z Anny Bydłowskiej, syn Jan, zeznał 1675 r. zapis dożywocia z Heleną Rudzką, córką Feliksa, z Ewy Korybskiej (Zs. Bełs. 56 f. 998; 58 f. 2121; 98 f. 103; Gr. Bełs. 35 f. 1848; 44 f. 465; 107 f. 577; 249 f. 1276; Gr. Busk. 16 f. 583).

Samuel v. Piotr Samuel, zeznał 1609 r., że gdyby z wyprawy moskiewskiej nie wrócił, przekazuje swój majątek bratu Łazarzowi. W 1615 roku bierze wraz z żoną, Katarzyną z Sarnickich, część Hruszowa od Lityńskich zastawem, którą 1629 r. im napowrót odstępuje. Syn ich Jakób, aprobuje 1651 r. we Lwowie spisany testament, a 1687 roku kwituje żona jego, Konstancya z Lewickich, 1-o v. Tomaszowa Dąbrowska, Potockiego, z 150 flor. jej mężowi, obecnie w niewoli tatarskiej będącemu, z Ostrowa się należących (Gr. Bełs. 37 f. 97; 39 f. 358; 89 f. 421; 631 f. 469; Gr. Przem. 381 f. 557; Gr. Lwows. 220 f. 942; 231 f. 159 i 380 f. 2024).

Paweł, najmłodszy syn Stanisława, kwituje 1604 r. Szystowskiego, z majątku po matce i sprzedaje swą cząstkę w Komorowie Wozuczyńskiemu. Żonaty już 1609 r. z Anną Russyanówną, bierze 1619 r. część Ostrowa od Rogali, a 1630 roku część Zawałowa od Lesickiego w dzierżawę (Zs. Bels. 59 f. 176; Gr. Bełs. 35 f. 1327 i 1328; 40 f. 615).

Jan, najmłodszy z synów Feliksa, zabezpieczył 1578 roku żonie, Jadwidze z Wasilowa, córce Antoniego Iłowskiego, 2-o v. 1595 r. Marcinowej Szystowskiej, podstarościnie grodzkiej grabowieckiej, 400 flor. posagu i zeznał z nią zapis dożywocia. Trzymał zastawem Łuczyce, które 1589 r. odstąpił Hoskiej, a wziął od Saporowskiego Mosty i Machnów. Zostawił Piotra, Wacława, Jana, Antoniego, o którym po 1603 r. żadnej już niema wzmianki, Annę, Zofię, Katarzynę i Jadwigę, wszystkich z matką 1591 roku przez Łaszczową pozwanych. Anna, Wojciechowa Muchowiecka, kwitująca 1601 r. z majątku rodzicielskiego, była już 1603 r. wdową; Zofia, której 1599 r. mąż Wawrzyniec Gutowski, pisarz ziemski grabowiecki, zabezpieczył 700 flor. posagu i oprawy, była 1610 r. 2-o v. Trąbczyńską; Katarzyna, 1603 r. za Tarnawieckim, a Jadwiga Janowa Mnichowska, kwituje 1620 roku brata Piotra, z 300 flor. posagu (Zs. Bełs. 15 f. 845 i 846; 20 f. 804; 22 f. 81, 480 i 613; 30 f. 846; 32 f. 824 i 832; 42 f. 827 i 985; 86 f. 210; Gr. Bełs. 35 f. 95 i 1039; 42 f. 91; 185 f. 67; 195 f. 1112).

Piotr, najstarszy z synów Jana, zeznał 1609 r. z żoną, Zofią Russyanówną, córką Piotra, zapis dożywocia, a 1610 r. zabezpieczył jej 500 flor. posagu. Posiadał 1603 r. wójtostwo Drohomyśl i Badawia, 1629 r. dzierżawił Kozminin w starostwie chmielnickiem, a 1635 r. już nie żył, bo wdowa po nim i dzieci: Wojciech, Mikołaj, Andrzej i Katarzyna, kwitują Turkowieckiego z 100 flor. Ta Katarzyna, w tymże roku Wojciechowa Kamieńska, kwituje Jabłońskich z 200 flor., drugiej zaś jego córce, przedtem wydanej, zapisał mąż, Walenty Borowski, również 1635

roku dożywocie, na części Komorowa i Księzostan, którą od Bardzikowskiego nabył (Zs. Bełs. 42 f. 128 i 651; Gr. Bełs. 87 f. 84; 41 f. 820 i 1025; 52 f. 148, 288 i 809; 195 f. 1112, 1419 i 1422; Źr. Dziej. V).

Z synów Piotra:

Mikołaj, od 1641 r. niespotykany w aktach bełskich, zjawia się 1681 roku z synem Konstantym. Ten procesuje się 1681 r. wraz z żoną, Maryanną Suhakówną, z Łaszczami, a 1699 r. z drugą żoną, Anną Laskowską, 1-o v. Felicyanową Weiskop Białogłowską, wojszczyną przemyską, z Lubomirskimi o sumy. Po Rowińskim mianowany 1705 r. podczaszym mścisławskim, trzymał zastawem Kłonicę, a dzierżawił od ks. z Ostroga 1708 r. Piwody, zaś 1711 r. od Wąsowicza, starosty kiślackiego, Orzechowce i Czajków. Umarł bezpotomny, a siostry jego, Krystyna Wojciechowa Czerska, Maryanna Franciszkowa Celińska i Katarzyna Wojciechowa Chądzyńska, kwitują 1727 r. Wąsowicza, egzekutora jego testamentu, z majątku po nim. Być może jednak, że to były nie jego siostry, a córki (Gr. Bełs. 124 f. 54 i 194; 801 f. 796; 891 f. 658 i 659; 892 f. 14; Gr. Przem. 165 f. 19 i 21; 155 f. 381; 221 f. 657; 728 f. 785; Fasc. 65 f. 187; 108 f. 187 i 335; Gr. Sanoc. 72 f. 507; Fasc. 141 f. 2487).

Wacław, drugi syn Jana, zeznał 1619 r. zapis dożywocia z Anną Korycką, 1-o v. Janową Łychowską, 3-o v. Jerzową Sobieszczańską, a 4-o v. Jana Zaleskiego, 1638 r. prawnie zmarłego żoną. Z niej córka Barbara, za Marcinem Chamcem, dziedzicem części Slatyna, której matka 1645 roku różne poczyniła zapisy, o co ją 1647 roku pozwał Stanisław Łychowski, żonaty z Zofią Komorowską (Zs. Bełs. 48 f. 992; Gr. Bełs. 62 f. 246; 68 f. 11; 107 f. 19; 234 f. 85 i 208; 512 f. 1183).

Jan, trzeci syn Jana, dzierżawił Malice. Zabezpieczył on 1620 r. żonie, Dorocie z Mietelina Mruczyńskiej, 1-o v. Janowej Turkowieckiej, 1,000 flor., lecz już 1622 r. nie żył, bo Zagrobski, w sprawie Malic, pozwał tylko wdowę po nim Dorotę, z córką Katarzyną, która 1640 r. jest za Walentym Skolimowskim (Zs. Bełs. 49 f. 18 i 895; Gr. Bels. 108 f. 282; 111 f. 485; 207 f. 271 — 273; 226 f. 79; 488 f. 1373 i 1378).

Wojciech, podług Pamiętnika, piąty z rzędu syn Stanisława, brat Piotra, Mikołaja, Marcina i Jakóba, zostawił Macieja, dziedzica części Komorowa i Księżostan, który w 1557 roku 700 flor. wiana i tyleż przywianku, żonie, Annie Jakóbównie Podhoreckiej, zabezpieczył i zapis dożywocia z nią zeznał. Z niej Jan, w latach 1604 — 1608 z Stadnickim o Krzemienicę się procesujący, Marcin, trzymający zastawem część Dołhobyczowa, Aleksander i Krzysztof. Dwaj ostatni zawierają 1585 r. z wszystkimi stryjecznymi umowę, dotyczącą granic ich części w Komorowie i Księżostanach.

Aleksander, także Aleksym zwany, posiadacz wójtostwa w Reklińcu, nabył 1604 r. od Anny, wdowy po Stanisławie Krasznickim [1]), wójtostwo w Mostach v. Augustowie, kupuje połowę Drohiczan z Zawałowem, w chełmskiem, 1618 roku odstępuje za konsensem królewskim Paprockiemu, wójtostwo w Reklińcu, zaś

[1]) Ta Anna, w tej samej sprawie, w aktach grodzkich lwowskich 210 f. 647 nazwana Kraśnicką, a 359 f. 1021 Krasińską (M. D. Wąs.).

część swą w Komorowie i Księżostanach Chmieleckiemu 1598 r. i umiera bezpotomnie, a majątkiem jego dzielą się 1619 r. synowie brata Krzysztofa (Zs. Bełs. 5 f. 1918 12 f. 544; 20 f. 417; 31 f. 424; Gr. Bełs. 5 f. 892 i 894; 35 f. 1307; Zs. Przew. 39 f. 842).

Krzysztof, 1598 r. wwiązany do Honiatyczek, które wraz z Czerminem i Miękiszem zadzierżawił, dwie miał żony: Elżbietę ze Zwiartowskich i Annę Żulińską. Zostawił: Adama, Jana, Aleksandra i Stanisława, którzy 1616 r., wraz z siostrą Zofią, później zamężną Gurską, procesują się ze Szczuką, dziedzicem części Zwiartowa, zaś 1619 r. dzielą się majątkiem po stryju Aleksandrze, w ten sposób, iż Adam i Jan biorą Zawałów, z obowiązkiem wyposażenia siostry Zofii, ze Zwiartowskiej urodzonej, a Aleksander i Stanisław — Drohiczany, z takimże obowiązkiem, co do siostry Anny, z Żulińskiej urodzonej, lecz jeszcze tegoż roku dobra te Daniłowiczowi odprzedają. Anna występuje 1644 r. jako Ściborowa. Trzecia ich siostra Katarzyna, ze Zwiartowskiej urodzona, przed 1619 r. wyposażona, 1-o v. Marcinowa Żulińska, jest 1630 r. 2-o v. żoną Stanisława Szczawińskiego, wojskiego lubaczowskiego, który 1643 r. z miłości dla niej, jej synowi Krzysztofowi Żulińskiemu, 3,000 flor. zapisał, a testamentem z 1651 r. jej 15,000 flor. ze swego majątku przeznaczył (Gr. Bełs. 1 f. 394 i 397; 60 f. 396; 68 f. 429; 207 f. 2; Zs. Bełs. 48 f. 299 i 746; 67 f. 222; 103 f. 26; 169 f. 1115).

Adam, z podsędka, 1636 r. sędzia ziemski bełski, kwituje 1615 roku, wraz z bratem Aleksandrem, Oleśnickiego, z summ po ojcu, bierze 1628 r. od Wapowskich zastawem Wołostków i Stojańce, 1617 r. zeznaje zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Suchorabskich, dziedziczką części Drohiczan i Zawałowa i zabezpiecza jej 4,000 flor. posagu, 1629 roku żeni się po raz drugi z Agnieszką z Żałego Żelską, 1-o v. Andrzejową Ołtarzewską, a 1639 r. zeznaje zapis dożywocia z trzecią żoną, Anną z Łysakowa, 1-o v. Fryderykową Siestrzewitowską, która w 1648 roku, już jako wdowa po nim, odstąpiła zapis części w Komorowie i Księżostanach jego synowi Krzysztofowi. Z Suchorabskiej, córka jego Anna, jest 1640 r. żoną Jana Łysakowskiego. Nie żyła już 1643 r., w którym sędzia, imieniem syna Krzysztofa i córek, kwituje Łysakowskiego, ze zwrotu posagu i zapisanego jej przywianku, razem 10,000 flor. Druga córka Teofila, 1-o v. Abrahamowa Siestrzewitowska, kwituje 1651 r. brata Krzysztofa z 4,000 flor. posagu i z spadku, po rodzonej siostrze Łysakowskiej, odstępuje mężowi, za jego część w Starogrodzie, swą część w Myszowie, a 1655 r. jest 2-o v. żoną Daniela Skarbka, 1668 r. oblatuje swój testament, a 1675 r. pozywa bliski jej krewny, Podhorecki, tegoż Skarbka, iż po wyłudzeniu od niej testamentowego zapisu, stał się przez pobicie, bezpośrednim jej zabójcą. Trzecia córka, z Żelskiej urodzona, Dorota, 1651 r. Janowa Ołtarzewska, podstolina czerniechowska, jest 1659 r. 2-o v. za Andrzejem Czarnołuskim (Gr. Sanoc. 88 f. 276; Gr. Przem. 347 f. 266; Gr. Lwow. 219 f. 612; Gr. Busk. 50 f. 379; Gr. Bełs. 40 f. 68, 218, 222, 224 i 242; 46 f. 276; 47 f. 337; 55 478; 56 f. 413; 57 f. 756—765; 65 f. 105; 68 f. 22, 23, 25, 182 i 473; 72 f. 748 i 793; 114 f. 148; 119 f. 97; 258 f. 1424; Zs. Bełs. 44 f. 630; 48 f. 9 i 781; 62 f. 1288; 65 f. 412; Zap. Lub. 44 f. 32; 47 f. 602; Sig. 3 f. 97).

Krzysztof v. Krzysztof Kazimierz, urodzony z Żelskiej, po ojcu dziedzic części w Komorowie, Księżostanach, Myszowie, Starogrodzie, Sielcu i Dzierążni, kwi-

tuje 1651 r. stryja Aleksandra z opieki, zeznaje zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Telefusów, 1-o v. Janową Stadnicką, zapisuje jej 5,000 flor. i puszcza zastawem Dzierążnią i Sielec w 10,000 flor. Wraz z nią odstępuje 1664 r. Duninowi 8,000 flor. na Uhnowie zabezpieczonych, podpisuje, z województwem bełskiem, obiór króla Michała, a 1674 r. wydaje córkę Zofię, dziedziczkę Dzierążni, za Zygmunta Węglińskiego. W 1682 r. występuje z drugą żoną, Anną z Brodowskich, a 1705 r. już nie żyje, a wdowa po nim jest 1710 r. 2-o v. Pawłową Kapuścińską (Zs. Bełs. 116 f. 134—138; Gr. Bełs. 70 f. 323; 83 f. 568; 88 f. 61—66; 100 f. 342; 113 f. 110; 271 f. 119: 275 f. 905; 292 f. 2; 297 f. 331; 300 f. 577 i 920; 371 f. 262 i 298; 542 f. 141).

Stanisław, dziedzic po ojcu Starogrodu i innych, urodzony z Brodowskiej, 1718 r. towarzysz chorągwi Kossakowskiego, zeznaje 1723 r. zapis dożywocia z Anną z Orańskich, 1-o v. Samuelową Bełżecką, urodzoną z Justyny Komorowskiej, z linii Suszeńskiej, w skutek tego ciągle przez tychże Komorowskich, tak jak i jego synowie, Jan i Piotr, procesowany. Po swych stryjecznych i przez zakupno, posiadał Stanisław i inne dobra, jak Ordów, a po żonie Oserdów i Chłopiatyn, był więc z ówczas żyjących Komorowskich najzamożniejszym, lecz linia jego wyniosła się w połowie XVIII-go wieku z bełskiego, a syn jego Piotr, wraz z żoną, Maryanną z Polanowskich, otrzymał 1767 r. konsens królewski, na wykupno z rąk Polanowskich połowy Kłopotowca, w latyczowskiem (Gr. Bełs. 311 f. 174 i 576; 327 f. 1193, 1364 i 1367; 409 f. 417 i 453; 410 f. 17 i 310; 411 f. 34, 47, 80, 83, 104, 143 i 217; Fasc 5 f. 1056 i 1058; 58 f. 867, 985, 987 i wiele innych; Kancl. 32 II f. 119).

Synem też tego Stanisława ma być Michał, chrzczony 1742 roku w Lityniu, dziedzic Michałowiec, zmarły 1801 r., którego synowie, urodzeni z Ewy Lachnickiej: Jan, ur. 1767 r., oficer b. wojsk polskich, Gabryel, ur. 1773 r., Eliasz, ur. 1780 r., Nikodem, ur. 1787 r. i Jakób, ur. 1792 r., wszyscy jeszcze bezżenni, legitymowali się ze szlachectwa 1802 r., w gubernii podolskiej.

Jan, syn Michała, zmarły 1843 r., zaślubił Maryę Komorowską h. Ciołek i z niej pozostawił syna Michała, ur. 1810 r. (metr. w Juszkowym Rohu gubernii kijowskiej), zmarłego 1853 r., żonatego z Karoliną Seroczyńską, z której synowie: Wit, ur. 1843 r., zmarły 1847 r., Bolesław Hermenegild, ur. 1844 r. w Humaniu i córki: Filipina, 1863 r. żona Juliana Rożniatowskiego i Kamilla, 1882 r. żona Aleksandra Stopniewicza. Bolesław Hermenegild zaślubił Klarę Lipińską i ma z niej córkę Helenę, ur. 1882 r. w Romanowie, powiecie słuckim, wydaną w Wilnie 1901 roku za Jana Iwańskiego, właściciela Gardzienic, w lubelskiem.

Jan, brat Adama, 1621 r. wojski horodelski, zeznaje 1625 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Nieledwi Łaszczówną, odstępuje 1626 r. różne sumy przez Płazę mu zapisane Brześciańskiemu, a 1636 r. nabywa od Wapowskich, trzymany przez brata Adama zastawem, Wołostków z Stojańcami.

Syn jego starszy Mikołaj, zawarł 1638 r. umowę z Janem, podczaszym bełskim, zaś młodszy Wojciech, wziął 1661 r. Czarnów zastawem od Ubysza, 1665 r. sprzedał, wraz z stryjecznym bratem Krzysztofem, Dutków Domańskiemu, nabył 1675 r. wraz z żoną, Anną Krupianką, dwór we Lwowie, ale już 1678 r. odprzedał go Witowskim, poczem ślady po obu braciach giną. Helena, zamężna Popławska, mająca 1700 r. sprawy z Stanisławem Komorowskim i windykująca Dołhobyczów, będzie zapewne córką Wojciecha, jeżeli to nie Helena, córka Aleksandra, 1-o v. Bieniecka, 2-o v. Grabina (Gr. Sanoc. 89 f. 431; Gr. Bełs. 43 f. 26; 44 f. 300

i 488; 58 f. 159; 60 f. 478; 73 f. 850; 76 f. 523; 293 f. 788; Gr. Lwow. 244 f. 357; 246 f. 249).

Aleksander, po bracie Janie, 1636 r. wojski horodelski, oblatował 1647 r. przywilej na podsędka ziemskiego. Posiadał wraz z Janem, bratem starszym, Dołhobyczów, a za zasługi otrzymał 1644 r. prawem kaduka, na króla spadły ruchomy majątek, po Piotrze Koryckim. Cztery miał żony: 1) Zofię z Watlewskich, 1-o v. Piotrowę Kondracką 1619 r., 2) Elżbietę z Kędzierżawskich, 1-o v. Janowę Mruczyńską 1637 r., 3) Zofię z Grabiów, córkę Wojciecha, wdowę po Stadnickim, której 1641 r. zabezpieczył 8,000 flor. i dożywocie z nią zeznał, 4) Teofilę z Tymińskich, 1-o v. Janowę Poniatowską, podwojewodzinę lubelską, a 3-o v. 1654 r. Pawłowę Piekarską, dożywotniczkę po pierwszym mężu na Mełgwi (Arch. Wąsow.), gdzie też 1651 r. testament spisał i umarł 1653 r. Córki jego: Helena, 1645 r. za Pawłem Bienieckim, a 1652 r. 2-o v. za Janem Grabią i druga Maryanna, w imieniu których, kwituje on 1647 r. Jankowskiego, ze spadku, po ich ciotce Helenie z Watlewa Jankowskiej. Syn jego Adam, umarł widocznie młodo, bo raz jedyny 1644 r. wraz z ojcem wspomniany (Gr. Bełs. 41 f. 1398; 44 f. 15 i 388; 54 f. 678; 60 f. 677; 62 f. 695; 64 f. 718; 68 f. 81 i 548; 70 f. 1; 113 f. 147; 229 f. 1236; 230 f. 466 i 470; 240 f. 61; 244 f. 215; 370 f. 61; 519 f. 1057; Zs. Bełs. 44 f. 630; 49 f. 849; 62 f. 33 i 366; 68 f. 868 i 877; 70 f. 283).

Stanisław, czwarty syn Krzysztofa, a brat powyższych, od 1619 r., to jest od chwili podziału majątku po stryju Aleksandrze z braćmi, niecytowany wcale w aktach, zjawia się napowrót 1635 r., zawierając z Płazą umowę o sumę, 1642 roku zostaje skarbnikiem bełskim, poczem nie znajduję już o nim więcej wzmianek (Gr. Bełs. 41 f. 1748; 228 f. 326; Gr. Lwow. 222 f. 497).

Paweł, według Pamiętnika, szósty syn Stanisława, jak to już wyżej, mówiąc o jego braciach zaznaczyłem, był prędzej jego wnukiem, niż synem. Trudno bowiem przypuścić, aby Paweł, zeznający akta jeszcze 1522 r., był bratem Piotra i Mikołaja, odgrywających już znaczną rolę w 1444 r. Paweł dziedziczył na części Komorowa i Księżostan, a dzierżawił Werbkowice. Żył jeszcze 1522 r., w którym zapisy na Werbkowice odstąpił Piotrowi Ściborowi, żonatemu z jego córką Zofią. Druga córka, Anna Janowa Stabrowska, pozywa 1544 r. braci, Baltazara, Melchiora i Kaspra, o zabór jej cząstki w Komorowie. Czwarty jego syn Jakób, o którym później żadnych niema wzmianek, odstępuje 1528 r. swą macierzyznę, zabezpieczoną na Komorowie, szwagrowi Ściborowi (Zs. Bełs. 7 f. 1283; 8 f. 222, 369 i 595). Z pozostałych jego synów:

Baltazar, na części Komorowa i Księżostan, żonaty z Pietrusią z Wierzchrzeczycy, córką Walentego Słanki, która w 1566 roku drugiemu mężowi swemu, Krzysztofowi Zrzebieckiemu, darowała 200 flor., zostawił: Agnieszkę, raz 1566 r. wspomnianą, Dorotę, 1563 r. z mężem Stanisławem Horyszowskim, dziedzicem części Chodywaniec, Elżbietę, 1587 r. z mężem Pawłem Pałuckim, Katarzynę, 1599 roku z mężem Stanisławem Laskowskim, zapisy dożywocia zeznające; Krzysztofa, raz tylko 1599 r. wspomnianego; Wojciecha, którego siostra Horyszowska, już 1559 roku z posagu pokwitowała; Ambrożego i wreszcie Mikołaja, którzy to obaj 1585 r. z wszystkimi stryjecznymi, granice swej części w Komorowie i Księżostanach usta-

lili (Zs. Bełs. 2 f. 91; 18 f. 755 i 788; 14 f. 293; 20 f. 417; 21 f. 437; 32 f. 448, 449 i 577).

Ambroży sprzedał 1573 r. swą cząstkę w Komorowie Dramińskiemu, 1571 roku zabezpieczył pierwszej żonie Katarzynie, córce Piotra Szwaba z Typina, 600 flor., a 1589 roku drugiej, Zofii, córce Mikołaja Bobiatyńskiego, 250 flor. posagu. Z pierwszej żony zostawił Zofię, za Pawłem Leszczkowskim; Jadwigę, 1-o v. Strzałkowską, a 1612 r. z Wawrzyńcem Leszczyńskim, zapis dożywocia zeznającą; Ambrożego, dzierżawcę Zwiartowa, o którą to dzierżawę procesują się po jego śmierci 1610 r. bracia jego, z szwagrem Leszczkowskim, Andrzeja, występującego później 1620 r. z żoną, Barbarą z Opolska Piwówną i Zygmunta.

O potomstwie Andrzeja wzmianek niema, Zygmunt zaś, który nabył część Ostrowa i Woli Wnorowskiej, żonaty z Ewą z Podhorzec Dusza Podhorecką, 1-o v. Sobieszczańską, wziął z nią 1608 r. część Podhorzec zastawem i zostawił Tomasza i Samuela.

Tomasz, żonaty z Jadwigą Sobieszczańską, 1-o v. Lutoborską 1648 r., wziął od Stempkowskiego 1651 r. zastawem część Boratyna, którą, umierając 1669 r., przekazał bratankowi Piotrowi (Zs. Bełs. 14 f. 1072; 28 f. 981 i 982; 32 f. 881; 38 f. 266; 43 f. 207; 165 f. 69 i 75; Gr. Bełs. 41 f. 72, 78 i 77; 42 f. 663).

Samuel, młodszy syn Zygmunta, a brat Tomasza, żonaty również z Jadwigą Sobieszczańską, córką Jerzego z Anny Koryckiej, której 1643 r. zabezpieczył 4,000 flor. posagu, nabył 1646 roku od jej przyrodniego brata część Rusina, lecz wkrótce umarł, a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Samuela Siestrzewitowskiego, a 3-o v. za Baltazara Puczniowskiego, z wojska kwarcianego, zaś 1660 r. odprzedała Rusin Łychowskim. Jego szesnastoletnia córka Anna, wraz z swym opiekunem, Mikołajem Sobieszczańskim, skarży 1660 r. ojczyma swego Puczniowskiego, o zgwałcenie jej, a syn Piotr, objąwszy zastaw Boratyna, po stryju Tomaszu, zeznał 1677 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Stępkowskich, a 1686 r. wziął Mozdzary zastawem (Zs. Bełs. 67 f. 195, 281 i 442; 68 f. 959; 69 f. 194; Gr. Bełs. 62 f. 455; 84 f. 165; 88 f. 621 i 628; 89 f. 109; 249 f. 182 i 218; 265 f. 226; 278 f. 40; 378 f. 111).

Mikołaj, brat Ambrożego, cząstkę swą w Komorowie zastawił Połaskiemu, a sam trzymał część w Smoligowie, w 700 flor. posagu żony, Elżbiety z Strzałkowskich, z którą zeznał 1566 r. zapis dożywocia i 700 flor. oprawy jej zabezpieczył, zastawem. Z tej żony: Jakób, Marcin i Seweryn, którzy wraz z matką, cząstkę swą w Komorowie sprzedali Borzęckiemu 1600 r. (Zs. Bełs. 8 f. 71; 18 f. 749; 14 f. 255; 17 f. 1116; 19 f. 1256; 33 f. 287; 158 f. 1058).

Marcin, posiadacz Smoligowa, zabezpieczył 1600 r. na nim matce 200 flor. Żonaty z Elżbietą Ciemiernicką, która 1610 r. wzięła część Mircza zastawem, zabezpieczył jej 1618 r. na swym majątku 600 flor.

Seweryn, wwiązany do Szarpaniec 1603 r., zeznał 1606 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Wituchowskich, przyczem ona równocześnie pokwitowała swych opiekunów, z 5,000 flor. O potomstwie tych dwóch braci nie znajduję w aktach wzmianek (Zs. Bełs. 32 f. 461; 88 f. 842; 98 f. 121 i 123; Gr. Bełs. 40 f. 289; 195 f. 900).

Jakób, najstarszy z synów Mikołaja i Strzałkowskiej, żonaty z Marusią Sulimowską, która 1604 r. kwitowała Stanisława Sulimowskiego z ojcowizny, zosta-

wił: Katarzynę, zamężną Strońską, Annę Tomaszowę Lipnicką, obie 1616 r. działające, nie żyjącego już 1635 r. Marcina, biorącego 1629 r. część w Jaśniskach zastawem, od Ferenza Jaśniskiego i Jakóba, których dalsze losy nieznane (Zs. Bełs. 93 f. 177; Gr. Bełs. 39 f. 270; 475 f. 1073; 477 f. 6; Gr. Lwow. 220 f. 869; Gr. Przem. 174 f. 142).

Melchior, brat Baltazara, zwykle Malchrem zwany, zabezpieczył żonie, Jadwidze z Morawska, 700 flor. posagu i tyleż przywianku. Oprócz części w Komorowie i Księżostanach, posiadał część Laszek i Oryszowa, które 1560 r. zastawił w 2,000 flor. Braciejowskim, lecz wkrótce je wykupił, wziął 1565 r. część Dzierążni zastawem, dzierżawił zaś od Zamoyskiego Rekliniec, Zdanów, Pniów i inne. Jego potomstwo: Małgorzata (Marta) zeznała zapis dożywocia 1586 r. z mężem, Jakóbem Hrodyłowskim, Katarzyna i Magdalena raz wspomniane, Zofia sprzedająca 1597 r. wraz z mężem, Mikołajem Zamoyskim, Niewiarków; Mikołaj występujący raz 1570 r., a następnie dopiero 1597 r. z przydomkiem Litwin, poręczający Lipskiemu za siostrą Zofią Zamoyską, przy sprzedaży Niewiarkowa, a później wcale już więcej w aktach bełskich niecytowany; Paweł, po którym synowie, Wojciech i Aleksander; Piotr, 1578 r. współwłaściciel Horyszowa lackiego (Paw.); Jan, Andrzej i Jerzy, którzy wszyscy czterej pozwali 1570 r. Gdeszyńskiego, o szkody w Laszkach i Horyszowie, a dwaj ostatni zawarli 1585 r. z wszystkimi stryjecznymi ostateczną ugodę, o granice ich cząstek w Komorowie (Zs. Przew. 12 f. 218; Zs. Bełs. 19 f. 1445; 20 f. 417; 21 f. 260 i 476; 30 f. 1111; 132 f. 1174; Gr. Bełs. 6 771; 7 f. 11; 8 f. 400; 12 f. 360 i 459; 13 f. 793; 159 f. 143; Rękop. Czartoryjs. 1356).

Piotr, syn Melchiora, żonaty z Zofią Korzeńską, córką Andrzeja i Magdaleny z Grochowic, procesującą się 1584 r. z Boczkowskim, o sumy z Wołczyszczowic, kwituje 1598 r. kanclerza Zamoyskiego z 4,300 flor. na Rogóźnie mu zabezpieczonych, później zaś występuje często jako pleban w Bełzie. Jego synowie: Floryan, Paweł, Zygmunt i Stanisław Mikołaj (Rękop. Czartor. 1356), ale w aktach znajduje wzmianki tylko o ostatnim.

Zygmunt, którego krewna, Elżbieta Komorowska, zamężna Borowska, występuje 1651 r. jako spadkobierczyni całego jego majątku.

Stanisław Mikołaj zeznał 1605 r. z pierwszą żoną Olechną, wdową po Jaciu Hordyńskim, a 1613 r. z drugą, Naścią z Hościsławskich, 1-o v. Jaroszową Tustanowską, zapisy dożywocia, lecz w lat kilka potem już nie żył, bo synami jego, z tej drugiej żony, Tomaszem i Maciejem, opiekuje się 1618 r. ich wuj Łukasz Hościsławski. Obaj pozwali 1619 r. Bilińskiego, o napad na dom, rabunek i zabójstwo ojca. Tomasz występuje w aktach przemyskich do 1670 r., zaś Maciej przeniósł się do Przemyśla, gdzie nabywszy posiadłość, procesuje się 1677 r. wraz z żoną Ewą i dziećmi: Wojciechem, Łukaszem, Michałem, Aleksandrem, Stanisławem, Dorotą, Zofią i Krystyną, z Nizińskim, o napad na dom, a 1684 r. wraz z tą żoną kwituje Wiśniewskiego z procesu. Od synów jego poszło kilka linii drobnej szlachty Komorowskieh, żyjącej jeszcze w początkach XIX-go wieku, w przemyskiem. Wnuk jego Szymon, nabył 1730 roku od Czerneckiego folwark w Przemyślu i zostawił, z Anny Czerneckiej, córkę Agatę, 1757 r. za Stanisławem Kolankiewiczem (Zs. Bełs. 26 f. 724; Gr. Bełs. 62 f 606; 68 f. 205; Zs. Przem. 70 f. 1215; 89 f. 1828; Gr. Przem. 173 f. 1012; 300 f. 738; 321 f. 486; 330 f. 98; 690

f. 617; 780 f. 530 i 533; 904 f. 169; 1030 f. 237; Fasc. 6 f. 979; 98 f. 2659; 137 f. 935; Gr. Lwows. 205 f. 736; 359 f. 208; 771 f. 324, 481 i 541; Zs. Lwows. 82 f. 380 i dalsze).

Andrzej, syn Melchiora, posiadał z żoną, Zofią z Chmielka, 1-o v. Wawrzyńcową Brzeską, a 3-o v. Janową Szczukową, po pierwszym jej mężu, wójtostwo w Połonicy, o które 1584 r. procesuje się z Lutomirskim i drugie, w Woli Brzeskiej. Nie żył już 1597 r., pozostawiwszy: Zofię, za Mikołajem Malickim, Piotra, Jana i Wawrzyńca, którzy 1612 r. puścili część swą w Komorowie i Księżostanach zastawem Koryckiemu.

Jan kwituje 1607 roku Piotra, z ruchomości po rodzicach, 1613 roku wraz z Wawrzyńcem, sprzedają części swe w Komorowie i Księżostanach, a 1619 r. wraz z żoną, Barbarą ze Słupskich, nabywa od Tarnowskiego, za konsensem królewskim, miasteczko Wierbka, w latyczowskiem. Agnieszka Krynicka, Zuzanna Wołodyjowska, Katarzyna Remigianowa Tyrawska i Jadwiga Laskowska, córki niegdy Jana, pokwitowane 1640 roku przez Bonieckiego, w sądzie ziemskim kamienieckim, z sumy od ich ojca mu należnej i oblatują kwit ten we Lwowie.

Wawrzyniec kwituje 1618 roku brata Piotra z sumy, należącej mu się za sprzedaną cząstkę Komorowa, a 1641 r. obiera jeszcze plenipotentów.

Piotr jest 1623 r. żonaty z Krystyną z Opolska Piwówną, lecz wkrótce umiera, bo 1624 roku nakazuje Zygmunt III-ci odebrać od jego spadkobierców wójtostwo w Woli Brzeskiej, na rzecz królowej Konstancyi (Zs. Przew. 27 f. 154 i 611; Fasc. 2 f. 177—195; 3 f. 1291; Zs. Bełs. 43 f. 131 i 148; Gr. Bełs. 58 f. 397; Gr. Lwow. 212 f. 864; 216 f. 1115; 225 f. 1850; Zs. Przem. 75 f. 1698; Gr. Przem. 67 f. 430; 74 f. 1042; 171 f. 188; 176 f. 84; 326 f. 770 i 785; 343 f. 722; Zap. Lub. 20 f. 105).

Jerzy, syn Melchiora, zeznał 1582 roku zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Wierzchrzeczycy Słączanką i zabezpieczył jej 800 flor. posagu. Z niej: Katarzyna, żona Stanisława Stachnika Skomorowskiego, który jej 2,000 flor. na Skomorochach małych zapisał; ksiądz Daniel, w zakonie OO. Bernardynów, zmarły w Tarnowie 1684 r., Piotr i Andrzej, bezdzietny z Katarzyną Russyanówną, córką Pawła. Dwaj ostatni zapisali na swej części Komorowa i Księżostan sumę Niezabitowskiemu, a ten ją odstąpił 1651 r. Rudnickiemu (Zs. Bełs. 19 f. 767 — 769; Gr. Lwow. 231 f. 53. Mort. Tarnow.).

Jan, najmłodszy z synów Melchiora, żonaty z Reginą ze Ściborów, odstąpił wraz z nią 1620 r. Myszkowskiemu, zapis Drohiczańskiego, na rzecz ich zeznany, a 1628 r. obierał jeszcze, wraz z tą żoną, plenipotentów. Z niej: Łazarz, później ksiądz, Samuel, Mikołaj i Andrzej, którym 1630 r. zabezpiecza Gąsiorowski, żonaty z Ściborówną, 250 flor. Z nich Mikołaj, zawarł 1641 roku z Piaskowskim umowę, o Niestychanice (?), a 1653 r. sam, bez braci, lecz z ciotecznymi braćmi Rogalą i Gąsiorowskim, kwitował Rudnickiego, z spadku po wujecznym bracie Ściborze, z czego wynikałoby, iż bracia jego już nie żyli. W 1655 roku ożeniony z Barbarą Rudnicką, urodzoną z Zofii Zającównej, nie żył już 1664 r. (Zs. Bełs. 5 f. 1927; 45 f. 1094; Gr. Bełs. 41 f. 16; 45 f. 11; 46 f. 361; 47 f. 453; 50 f. 130, 138 i 271; 58 f. 159; 70 f. 466; 72 f. 215; 75 f. 207; 449 f. 492).

Kasper, trzeci z synów Pawła, a brat Baltazara i Melchiora, dziedzic części Komorowa i Księżostan, trzymał zastawem część Oryszowa, nabył 1558 r. od Russyanów dwie części w Gródku, a 1559 r. odstąpił Oryszów Cieciszowskiemu. Mianowany 1563 r. pisarzem ziemskim bełskim, umarł 1564 r. Z Zofii z Morawska, której 200 flor. oprawy zabezpieczył, zostawił: Agnieszkę Wojewódczynę, kwitującą 1583 r. braci z posagu; Jadwigę, 1586 r. zamężną Morawską; Dorotę, zeznającą zapis dożywocia z mężem, Janem Russyanem, zwanym *Kulyn* (Kulya ?), Walentego, Andrzeja, Erazma, Stanisława i Mikołaja, którzy 1578 r. majątkiem ojca w ten sposób się podzielili, że Andrzej i Erazm wzięli części w Gródku, a reszta braci, części w Komorowie, z wyjątkiem zaś Stanisława, uregulowali 1585 roku umową, zawartą z wszystkimi stryjecznymi, granice swej części w Komorowie i Księżostanach. Stanisław umarł 1585 r., a Erazm 1599 r., przed samą swą nominacyą na łowczego buskiego (List Radziwił. do Zamoys.), zaś pozostali trzej bracia kwitują się 1602 r. wzajemnie, z spadku po nich (Zs. Przew. 12 f. 131; Zs. Przem. 46 f. 1225; 166 f. 238; Zs. Bełs. 4 f. 1635; 12 f. 103; 13 f. 657; 14 f. 137 i 1143; 20 f. 414 i 417; 38 f. 186; Gr. Bełs. 18 f. 94).

Walenty, najstarszy z synów Kaspra, komornik ziemski i poborca bełski, zabezpieczył żonie, Annie z Chmielka, córce Sebastyana Chmieleckiego, 800 flor. posagu i zeznał z nią zapis dożywocia 1571 r. Z niej: Katarzyna, 1-o v. Wierzbicka, 2-o v. Słąnczyna, nie żyła już 1623 r., Erazm, Waleryan i Sebastyan (Zs. Bełs. 15 f. 577 i 578; 101 f. 143 i 190; Gr. Busk. 9 f. 1260).

Erazm nabył 1608 r. od Mościckiego Krzemienicę i zostawił Agnieszkę, za Orańskim, Andrzeja i Adama 1666 r. rotmistrza królewskiego (Rękop. Czart. 1356; Gr. Przem. 390 f. 915).

Waleryan, żonaty 1605 r. z Elżbietą z Bolanowskich, córką Rafała i Barbary z Zamiechowa, wwiązany 1610 r. do Wronowic, nabył 1619 r. od Żulińskiego, zapis Aleksandra Komorowskiego na Drohiczany. Zostawił Jana, dzierżawiącego 1642 r. Byszów, Marcina, Stefana, Rafała i Walentego, którzy, wspólnie z matką, kwitowali 1634 r. Łaszcza, z 3,000 flor.

Rafał, dzierżawiący 1668 r. Muszów, zostawił: Ewę, za Janem Balem Miedzwiedzkim, dziedzicem części Bobiatyna, procesująca się 1690 r. z Żulińską, o dzierżawę Wolicy Komorowskiej i Jana, po którym synowie: Aleksander, wraz z żoną, Maryanną z Kropiwnickich, zawierający 1710 r. umowę z Giedzińskim i Józef. Po Marcinie poszli: Rafał, Prokop, Tomasz, Jan i Aleksander, wszyscy razem 1667 r. czynni w Lublinie. Rafał, z ziemią chełmską, a Prokop, z halicką, podpisali obiór króla Michała; Tomasz z żoną, Agnieszką z Wierzbickich, dziedziczył 1678 r. na części Rudnika, a Jan zostawił Józefa i Mikołaja, dziedziczącego na części Wysocka Wyżnego. W latach 1737 — 1740 występują w sprawie dóbr Debany, Michał i Maryanna, dzieci niegdy Józefa i Anny Jezierskiej, dojść jednak niepodobna było, którego z powyższych dwóch Józefów byli dziećmi (Zs. Bełs. 48 f. 93; Gr. Bełs. 51 f. 217; 107 f. 582; 198 f. 166; 234 f. 208; 268 f. 985; Gr. Przem. 69 f. 343 do 350; Fasc. 134 f. 2085; Gr. Lwow. 247 f. 234, 264 i 267; 252 f. 329; 685 f. 698; 917 f. 30; Fasc. 15 f. 1953; Zap. Lub. 51 f. 251; Rękop. Czartor. 1356).

Walenty, najmłodszy z synów Waleryana, zostawił, z Barbary Dłotowskiej: Krystynę, Jadwigę Gnoińską, Agnieszkę Grabinę i Michała, wspomnianych 1679 r., jako dziedziców części Gródka.

Michał ten, chorąży dobrzyński, podpisał, z województwem bełskiem, obiór króla Michała, a 1679 r. pozwał imieniem swych dzieci, z Katarzyną z Fulsztyna, córką Andrzeja Herburta i Magdaleny Tomickiej, spłodzonych, Stadnickiego, o posag żony, zabezpieczony na Lesku, Załużu i Woyskiem. Dzieci jego: ksiądz Jerzy, proboszcz dobrzynowiecki, 1683 r. kanonik sandomierski, Hieronim Michał, Jeremim lub Michałem w aktach nazywany i Magdalena Gryzelda, 1695 r. ksieni Benedyktynek w Przemyślu, odstępująca 1718 r. sumy swe na Ambukowie, Teptiuchowie, Sławentynie i Gródku, Benedyktynkom lwowskim, o co później procesa z Komorowskimi h. Ostoja, pochodzącymi z Krystyny Dłotowskiej, siostry Barbary (Gr. Bełs. 248 f. 697: 283 f. 239; Gr. Przem. 209 f. 356; 428 f. 2006; 714 f. 145; Gr. Sanoc. 108 f. 698; 373 f. 11; Gr. Lwow. 274 f. 290; Zap. Lub. 60 f. 418 i 847; 61 f. 1021).

Sebastyan, brat Erazma i Waleryana, zeznał 1616 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Boguszyc, 1618 r. procesuje się o Warkowice, a 1625 r. nabywa od księżnej Poryckiej, część Chołojowa. Syn jego Michał, ur. 1616 r., zostawił Aleksandra Stanisława, ur. 1646 r. w Żołobnem, pod Korcem, posiadacza Nowostawiec i tamże zmarłego 1712 r., a pochowanego w Tajkurach.

Ten Aleksander Stanisław, spisał 1708 roku rodzaj pamiętnika herbowego (Rękop. Czartor. 1356), w którym wyliczył męskich członków rodu Korczak - Komorowskich, pochodzących od trzech braci: Jakóba, Wojciecha i Pawła z Komorowa, aż po rok 1708, w formie tablicy genealogicznej, bez podania żon i córek, wogóle bez jakichkolwiekbądź dopisków lub komentarzy. On to zapewne, bo Aleksander, syn Michała, zeznał już 1666 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Okęckich, która to rodzina również i w bełskiem mieszkała. Jego dzieci: Helena Jaroszowa Obuch Woszczatyńska, Anna Wojciechowa Sąmpławska, Maryanna, 1-o v. Dominikowa Hulewiczowa, 2-o v. Kazimierzowa Złotnicka, pisarzowa czerniechowska, już 1723 r. i po tym mężu wdowa, Zofia Leonowa Niepokojczycka, 1723 r. nie żyjąca, ksiądz Michał Franciszkanin, Sebastyan, żonaty 1695 r. z Teresą Kasperską, ksiądz Jerzy S. J., który w wspomnianym pamiętniku ojca, datę jego śmierci dopisał, a 1711 r. pokwitował siostrę Woszczatyńską, z części mu przez ojca wyznaczonej — i Ludwik, podstoli czerniechowski, żonaty z Marcyanną z Sokołowskich, z której: Antoni, Franciszek, Józef, Paweł, Aleksander i Marcin obierali 1750 r. plenipotentów, a trzej pierwsi procesują się 1758 r. z Hulewiczami (Gr. Busk. 46 f. 8; Gr. Bełs. 48 f. 445 i 487; 409 f. 445; 421 f. 152; Gr. Przem. 221 f. 127; Gr. Lwow. 917 f. 207; 920 f. 15; Perp. Czers. 13 f. 107; Zap. Lub. 18 f. 87; 22 f. 35; Kij. 1 f. 38).

Andrzej, drugi z rzędu z żyjących synów Kaspra, dziedzic części Gródka, nabył 1594 roku, od Kinickiego, części w Zaszczu i Sobieczowie z przyległościami. W 1589 r. z żoną, Anną z Rogalów, 2-o v. Józefową Kocięską, a 1619 r. 3-o v. Wilkatorską, zeznał zapis dożywocia i 1,200 fl. oprawy jej zabezpieczył. Mieszkał w jej majątku Stubieńcu, w przemyskiem. Z niej: Anna, 1-o v. Stanisławowa Russyanowa, 1599 r. 2-o v. Marcinowa Żołczyńska, a 1635 r. jako 3-o v. Oparska, procesująca się z Korniaktem; Katarzyna Dobrogostowa Żórawska, 1620 r. nie żyjąca; Zofia, za Janem Mikołajem Czarnkiem; Barbara Piotrowa Janowska; Dorota, zeznająca 1627 r. zapis dożywocia z mężem, Jakóbem Laskowskim; Agnieszka 1638 r. za Stanisławem Pąchowskim; Hieronim, Tomasz i Feliks, którzy w latach

1625 — 1628 części swe w Stubieńcu, bądź Sobiekurskiemu, bądź szwagrom, posprzedawali i wreszcie Stanisław. O wszystkich tych synach Andrzeja z Rogalanki, nie znajduję później wcale żadnych wzmianek, ani w przemyskich, ani w bełskich aktach (Zs. Bełs. 22 f. 78 i 79; 28 f. 399; 32 f. 577; Gr. Bełs. 195 f. 1650; Zs. Przem. 97 f. 1115; 98 f. 183; 102 f. 458; 105 f. 1677; Gr. Przem. 83 f. 459; 84 f. 1121 i 1125; 85 f. 1118; 180 f. 42; 689 f. 384; 694 f. 140; 880 f. 675; 914 f. 2097; Fasc. 1 f. 1867; 178 f. 9).

Mikołaj, najmłodszy z synów Kaspra pisarza, dziedzic cząstki Komorowa i Księżostan, którą 1598 r. sprzedał Borzęckiemu, trzymał Chmielek od Chmieleckiego, a 1602 roku od Miękiskiego, Krzewicę i Ostobuż w 3,000 flor. zastawem. Z żoną Dorotą, córką Jana Thussowskiego (Tuszowskiego) z Rusina, zeznał zapis dożywocia 1581 r., a 1592 r. kwituje ona brata swego Jakóba, z majątku po rodzicach, zaś 1594 r. otrzymuje od swej matki Anny, cały jej ruchomy majątek. Drugą żoną jego była 1598 r. Marta v. Małgorzata z Porudna, dziedziczka Cieszacina, córka Gabryela Porudeńskiego, dziedzica Porudna i Porudenka, 1609 r. 2-o v. Dzikowa, z którą zeznał 1602 r. zapis dożywocia, a która 1604 r., już jako wdowa po nim, odstępuje dożywocie na sumie 3,000 flor. u Miękiskiego na Krzewicy, przez męża jej zapisane, na rzecz syna jego Jana, z Tuszowskiej urodzonego. O innych jego dzieciach wzmianki ani jednej nie ma (Zs. Bełs. 5 f. 1762; 18 f. 153; 25 f. 28; 27 f. 1204; 28 f. 904; 31 f. 463; 38 f. 185; 93 f. 100; Gr. Bełs. 470 f. 1827 i 1877; 477 f. 964; 478 f. 1166; Gr. Przem. 325 f. 3; 497 f. 2103; 498 f. 1784 i 1838).

Jan, mówiący o sobie wyraźnie: „syn Mikołaja Kasprowicza", nabywa od Kaspra na Malczu Jagodyńskiego, sędziego ziemskiego bełskiego, tegoż części w Chyżowicach i Łuszczowie, w horodelskiem, na których było zabezpieczonych 7,000 flor., zapisanych niegdy Jeremiaszowi Plichcie, a obciążonych dożywociem wdowy po nim, Doroty z Lipskich, obecnie żony Jana. Dorota, córka Świętosława Lipskiego, wojskiego horodelskiego, 1-o v. Jeremiaszowa Plichcina, w obecności Andrzeja, podczaszego i Samuela wojskiego, bełskich, braci swych rodzonych Lipskich, odstępuje wszystkie zapisy przez pierwszego męża jej poczynione, teraźniejszemu mężowi swemu, Janowi Komorowskiemu, dziedzicowi Chyżowic, a on jej 7,000 flor. posagu zabezpiecza i zapis dożywocia z nią zeznaje 1609 r. (Zs. Bełs. 3 f. 935 i 937; 5 f. 2197; 42 f. 473, 475 i 476).

Jan, syn Mikołaja, wnuk Kaspra, podczaszy bełski, z żoną Dorotą, zawierają 1624 r. umowę z Andrzejem Snitkowskim, komornikiem ziemskim i poborcą województwa bełskiego, zaś 1627 roku ustanawia on opiekę nad tą żoną Dorotą i w tymże jeszcze roku zapisuje jej 10,000 flor. W 1630 r. zapisał 8,000 flor. drugiej swej żonie, Barbarze z Ożarowa. Taż Barbara, 1-o v. Mikołajowa Łaszczowa Nieledewska, obecnie 2-o v. żona Jana Komorowskiego, podczaszego bełskiego, podstarościego i sędziego grodzkiego krakowskiego, nabyła 1635 roku Sachryn, od spadkobierców Jarczewskiego, zaś 1640 r. ma ona sprawę z księdzem r. gr. ze Strzelec, o zadany gwałt i więzienie. Jan, nieżyjący już 1642 r., był w końcu podkomorzym bełskim, bo 1643 r. Anna z Podhorzec, 1-o v. Stanisławowa Drohiczyńska, 2-o v. Władysława Ostroroga, podczaszego koronnego i starosty drohowyskiego żona, a obecnie po trzecim mężu, Janie Komorowskim, z podczaszego, podkomorzym bełskim, pozostała wdowa, układa się z Abrahamem Drohiczyńskim, bratem pierwszego męża, o zapisy przez tegoż na rzecz jej zeznane. Z pierwszej

żony Lipskiej, zostawił podkomorzy synów dwóch: Adama i Stefana [1]) (Zs. Bełs. 102 f. 17; Gr. Bełs. 48 f. 94; 47 f. 838; 52 f. 384; 60 f. 401 i 421; 62 f. 775; 209 f. 69; Zap. Lub. 30 f. 331; 38 f. 69; 39 f. 241; Akta XXIII).

Adam v. Jan Adam, ur. 1612 r., kanonik krakowski, proboszcz kruszwicki 1643 r., sekretarz królewski 1644 r., w którym nabył Witów i Dąbrówkę od brata Stefana, administrator, a 1645 r. i opat wąchocki, 1646 r. regent kancelaryi mniejszej koronnej, umarł 1647 r., pochowany w Zamościu. Pomnik ma wystawiony w katedrze krakowskiej, przez przyjaciela swego, Jacka Michałowskiego (M. 189 f. 383; 190 f. 19; Zap. Lub. 38 f. 69; 39 f. 241; Zs. Bełs. 68 f. 1029).

Stefan, brat ks. Adama, burgrabia krakowski 1642 r., otrzymał 1643 roku, na odstąpienie tegoż burgrabstwa Szembekowi, pozwolenie króla. Jako rotmistrz królewski, otrzymał 1655 r. konsens królewski, wspólnie z żoną, Katarzyną z Myszkowskich, córką Aleksandra, starosty tyszowieckiego, którą 1648 r. zaślubił, na wykupno z rąk Lipskich, wójtostwa w Jedlonce. Z niej zostawił synów: Stanisława, Jana, Adama i Michała.

Stanisław, elektor króla Michała, nie żył już 1675 r., w którym pozostali bracia dzielą się po raz pierwszy majątkiem po rodzicach.

Michał, elektor Jana III-go, 1675 r. dopiero pełnoletni, 1676 r. miecznik buski, wziął w dziale Niestanice z częścią Syrocka, w 70,000 flor. Żonaty z Zofią z Opolska Piwówną, 1-o v. Janową Lipską, dziedziczką Byszowa, umarł bezpotomny 1689 r., a pozostali bracia wypędzili bratowę z dóbr jego, o co proces zakończony drogo okupionem zwycięstwem wdowy, bo na koszta jego musiała swój Byszów sprzedać Radeckim (M. 185 f. 49; Zap. Lub. 38 f. 69; Gr. Bełs. 72 f. 37; 82 f. 626; 86 f. 1007 i 1072; 230 f. 935; 244 f. 96; 280 f. 1012; 282 f. 756, 764 i 782; 283 f. 41, 68, 1437 i 1443; 284 f. 897).

Jan, dziedzic Suszna, a później i Niestanic i nabytej Białokrynicy, elektor Jana III-go, rotmistrz królewski, ożenił się w Porycku 1680 r. z Katarzyną Komorowską h. Łabędź, córką Jakóba i Teresy Podniesińskiej, z której: Franciszek, Józef *Michał* i Justyna. Drugą jego żoną była, zaślubiona 1692 r. Anna Kłopocka, córka Stanisława i Maryanny z Smogorzowa Wąsowiczówny, 2-o v. Kazimierzowej Hołowkowej, wojskiej halickiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1694 r., a trzecią, Katarzyna z Olkowa Olkowska (także Olechowską pisana), 1-o v. Franciszkowa Dembińska, układająca się 1704 roku z jego synami, o spłatę zapisanego jej w 14,000 flor. dożywocia, zmarła 1720 r. Sam Jan nie żył już 1701 r., bo pozostałą po nim wdowę i synów jego pozwał Rozwadowski, żonaty z Zofią Kłopocką, siostrą bezpotomnie zmarłej, drugiej jego żony Anny, o zwrot pobranych w posagu

---

[1]) Złota Księga XVI f. 58 i dalsze twierdzi, że podczaszy Jan otrzymał 1619 r. potwierdzenie tytułu hrabiowskiego, że był synem Mikołaja, starosty łęczyckiego i Barbary z Ożarowa, a wnukiem Jana, sędziego ziemskiego bełskiego, że miał siostry, Korycińską i Kostkową i że miał z Zofii Lipskiej, 1-o v. Bełchackiej, czterech synów. Potwierdzenie tytułu otrzymał Mikołaj, praprawnuk stryjeczny hr. Piotra z Żywca, a nie Jan, który do tej linii nie należał; ojciec jego nie był starostą łęczyckim, a dziad, sędzią ziemskim bełskim. Barbara z Ożarowa Komorowska istniała, ale jako druga żona Jana, z podczaszego, podkomorzego bełskiego, który z Doroty, 1-o v. Plichciny, a nie z Zofii 1-o v. Bełchackiej, Lipskiej, miał nie czterech, ale dwóch synów (M. D. Wąs.).

klejnotów i summ, z domu Wąsowiczów i Kłopockich pochodzących, a paroch z Szarpaniec, o 800 flor. Córka jego Justyna, otrzymała w posagu zastawne zapisy na Czernychrest, umarła 1710 r., a 1719 r. pozwał brat jej Michał, pozostałego jej męża, Franciszka Woynę Orańskiego, miecznika nowogrodzkiego, o niszczenie majątku jej dzieci. Syn Franciszek, zeznał 1701 r. zapis dożywocia z żoną, Łucyą z Ochockich, 1-o v. Józefową Czopowską v. Czepowską, nie żyjącą już 1718 roku, a umarł bezpotomny 1722 r. (Gr. Lwow. Fasc. 14 f. 709; Gr. Bełs. 86 f. 1018; 100 f. 633; 130 f. 441; 132 f. 74; 285 f. 103; 287 f. 614; 293 f. 1428; 294 f. 74 i 322; 301 f. 881; 307 f. 1767; 402 f. 467; 407 f. 255 i 2110; 408 f. 330 i 858; 409 f. 628; Fasc. 44 f. 185; Gr. Grabow. 105 f. 1105; Zs. Czerniech.). Młodszy zaś Józef Michał, zwykle Michałem, ale czasem i Józefem piszący się, towarzysz pancerny, cześnik owrucki, następnie z owruckiego, stolnik horodelski, w końcu łowczy buski, nabył 1721 r. drugą część Suszna z zameczkiem, od dzieci stryjecznego brata Stefana, a 1742 r. część Tuczap z przyległościami, od Rostkowskich. Ożenił się po raz pierwszy z Barbarą Łopacką, podstolanką ciechanowską, z frauencymeru hetmanowej z Łosiów Potockiej, która jej 16,000 flor. posagu wyznaczyła, o które hetmanowę procesował, lecz już 1719 r. sumę tę żonie przyznał i drugą taką samą przywianku zapisał i dożywocie z nią zeznał. Drugą jego żoną jest 1734 r. Helena z Rostkowskich, zeznająca z nim 1740 r. zapis dożywocia, z której Salomea, Benedyktynka we Lwowie, kwitująca ojca 1752 r. z 5,000 flor. posagu; Anna, za Kurowickim, chorążym podolskim (?), którego z tym tytułem w aktach nie spotykamy; Magdalena, 1764 r. za Franciszkiem Lubienieckim, łowczym chęcińskim, 2-o v. za Maciejem Kazimierzem Horochem, stolnikiem krasnostawskim; Krystyna, zeznająca 1768 r. zapis dożywocia z mężem, Józefem Pągowskim, miecznikiem włodzimierskim; Agnieszka, żona Andrzeja Orłowskiego, podczaszego halickiego i Mikołaj, dziedzic Wólki Suszeńskiej, 1763 r. łowczy lubaczowski; zmarły bezpotomnie 1768 r., bo w tym roku objął Wólkę w spadku po nim przyrodni brat Jakób. Z pierwszej zaś żony, miał Józef Michał: Teresę, zeznającą 1786 r. zapis dożywocia z Franciszkiem Bekierskim, starostą ostrskim; Zofię, ur. 1717 r. (metr. w kośc. sienickim), później ksienię Kanoniczek w Warszawie, której 1758 r. Radziwiłł 20,000 flor. posagu zabezpieczył; Konstancyę, zmarłą 1794 r., której mąż Antoni Kobylnicki, ostatecznie chorąży wyszogrodzki, zabezpieczył 1748 r. 15,000 flor. posagu i Jakóba (Gr. Bełs. 102 f. 1001—1005; 133 f. 225; 136 f. 79; 138 f. 174; 139 f. 384; 141 f. 311—313; 145 f. 36; 146 f. 171; 289 f. 267; 323 f. 598; 409 f. 68 i 497; 424 f. 147; 427 f. 584; 428 f. 82, 97 i 171; 429 f, 372).

Jakób, z miecznika, 1750 r. łowczy lubaczowski i generał adjutant buławy polnej koronnej 1753 roku, zaślubił 1752 roku za usilnem staraniem księdza prymasa Komorowskiego, Antoninę Pawłowską. córkę Michała z Werbna, kasztelanica biechowskiego i Maryanny z Gozdzkich, której matka oddała 1753 r. Wólkę Turzyńską. Od ojca swego otrzymał 1761 r. część Suszna i Niestanic, został 1763 r. stolnikiem horodelskim, podpisał, z województwem bełskiem, obiór Stanisława Augusta. W 1765 r. sędzia ziemski buski, otrzymał 1766 r. dzierżawę nowosielską, którą wspólnie z żoną, od Potulickiego wykupił. W 1770 r. sędzia pograniczny kijowski, zrezygnował z tego urzędu 1771 r., został 1772 r. kasztelanem santockim, a 1774 r. kawalerem orderu Św. Stanisława. W 1780 r. otrzymał od Stanisława Augusta potwierdzenie tytułu hrabiowskiego, Komorowskim przez węgierskiego króla Macieja nadanego. Umarł 1781 r., pochowany u OO. Augustya-

nów w Witkowie, który wraz z kilkunastu wsiami, po znanym procesie, o zabójstwo córki Gertrudy, od Potockich, oprócz spłaty w gotówce, otrzymał, a pozostała po nim wdowa, wwiązana tegoż roku do pałacu zwanego Kłopockie, przy ulicy Bielańskiej w Warszawie, zapisała 1788 r. przyszłemu swemu drugiemu mężowi, Józefowi Szeptyckiemu, podkomorzemu królewskiemu i staroście stanisławowskiemu, 100,000 flor. ze swego majątku (Gr. Bełs. 144 f. 78; 424 f. 248; 427 f. 70 i 584; DW. 74 f. 1214; 85 f. 884; 95 f. 748; 97 f. 1226; Kancl. 81 II f. 99; IV f. 147; 82 II f. 166; 48 f. 45; 49 f. 76; M. 298 f. 1226; Zs. Bełs. Fasc. 2 f. 881).

Jakób zostawił, z Pawłowskiej, cztery córki i czterech synów. Potomstwo to jego, z wyłączeniem nieżyjącej już wówczas Gertrudy, otrzymało 1798 roku w Austryi przyznanie tytułu hrabiowskiego, z przydomkiem na Liptowie i Orawie. Z niego:

1. Gertruda zaślubiona 1770 roku, w cerkiewce unickiej w Niestanicach, Szczęsnemu Potockiemu, której śmierć tragiczną opisał Malczewski w poemacie *Marya* [1]).

---

[1]) Jakób Komorowski, ojciec Gertrudy Potockiej, podówczas starosta nowosielski, w liście pisanym ze Lwowa 16 Lutego 1771 r., jak się zdaje, do Szembekówny, ksieni Sakramentek w Warszawie, tak opisuje porwanie córki:

Dnia 13-go Lutego, po godzinie 10-ej w nocy, przy stoliku, gdzie siedzieliśmy, naprzeciwko samych drzwi, gdy je otworzono raptem, w tym momencie z ręcznej strzelby dano kulmi ognia. Porwałem moją żonę i starościnę bełską (żonę Szczęsnego Potockiego), przed sobą pchnąłem, bo ludzie zbrojni cisneli. Lokaje moi zaczęli ich strzymywać. W tym jeden za mną strzelił tak blisko, że mi lewe ucho i włosy płomieniem opalił. Gdy wpadliśmy do gabinetu, P. Trzaskowski z lokajem jednym zamknął drzwi, ale zaraz wybili. Owóż tedy zaraz zaczęli bić flintami pana Trzaskowskiego i lokaja. Łóżko pawilionem zasłonione, spodziewając się, że kto na niem leży, flintami bili przez pawilion w łóżko. Żona moja słaba i przestraszona, padła przy ścianie na ziemię, owóż tedy z flintami do niej i gdyby p. Trzaskowski nie wstrzymał te razy, możeby za jednym uderzeniem zabili. W tym spostrzegli starościnę bełską, ledwie żyjącą i pytają się jej po moskiewsku (bo wszystkich słów używali moskiewskich, wy komraty pali, rubi, wiaży i innych terminów). Gdy tedy postrzegli starościnę bełską, pytali jej się, kto ty. Ta powiedziała, żem jest córką. Jak się zowiesz? Gertruda—właśnie przeniknęło ten hałas. Jam wcale w tym mniemaniu był, że moskiewscy ludzie. Jak się dowiedzieli prędko o imieniu córki mojej, mówił z nich jeden; woźmi ją z soboju, ona skaże o konfederatach. W tym momencie porwali ją pod ręce i z nią razem uciekli przez futra, tylko w robronie atłasowym. Nie było ich w pokojach więcej, jak pietnastu, ale cała gubernia była opasana Kozakami i Hussarami. Ci ludzie co w pokoju byli, mieli na sobie prawie każdy kireją, a zwierzchu opończę, kapiszon na głowie i twarze usmolone. P. Trzaskowskiego bardzo zbili i lokajów dwóch. Co z nią zrobili i gdzie ją ponieśli, czas odkryje, ja dotąd wyszlakować nie mogę. Żona moja w tym przestrachu wypadła na ogród, uciekając, ledwie nie po szyję w śniegu, wiele razy upadła i gdyby człek na ogrodzie jej nie znalazł, toby była zmarzła. Przyprowadzona do chałupy, ubrać się kazała po chłopsku, aby w tym stroju ochronić mogła życie. Cóż gorszego na świecie stać się może, gdy domy własne nie są bezpieczne. Dzieci u rodziców, nawet i same życie. Nie mówiłbym, gdyby od nieprzyjaciela, ale od obywatela, ale od równego ponosić ten ucisk najcięższy.

NB. Jeszcze przed tą akcyą, przysłano powóz z Krystynopola i koniuszy zjechał z komplementem od starosty bełskiego upraszając, żeby córka moja pojechała do niego. Tknęło mnie to i odpowiedziałem, przepraszając J. P. Starostę, że póty tam córka moja nie pojedzie, póki nie będzie wezwana od JW. wojewody. Wkrótce potem odebrałem list od wojewody, własną

2. Hr. Józefa Kunegunda zeznała 1775 r. zapis dożywocia z mężem, Andrzejem Rostworowskim, podkomorzym królewskim, następnie starostą liwskim (DW. 92 f. 890; 97 f. 558; A. Lwow. For. Nob.).

3. Hr. *Kordula* Maryanna Ewa, ur. 1764 r. (metr. w katedrze lwowskiej), druga żona Teodora Potockiego, wojewody bełskiego, której cały, zapisany jej przez męża, bardzo znaczny majątek, odziedziczyli 1837 r. Komorowscy (Tab. Gal. Dom. 194 f. 266 i A. Lwows. For. Nob.).

4. Hr. *Antonina* Leonora, ur. 1770 r. (metr. w katedrze lwowskiej), zawarła 1790 r. intercyzę przedślubną z Augustem Ilińskim, szefem pułku grenadyerów Rzeczypospolitej, kawalerem obu orderów polskich, a po rozwodzie z nim, była 2-o v. za Piotrem Litwinowem, generał - gubernatorem kamieniecko - podolskim (Ibid.).

5. Hr. *Franciszek* Antoni, ur. 1766 r. we Lwowie, rotmistrz kawaleryi narodowej, 1792 r. kawaler orderu Św. Stanisława, zaślubił 1794 r. Teklę Grzymalankę, która się 1798 r. z nim rozwiodła, 2-o v. był żonaty z siostrą generała, poety Kropińskiego, który śmierć jej tak czule w wierszu *Emrod* opisał. Umarł bezpotomny, bo syn jego, Eustachy Kazimierz, z Grzymalanki 1797 r. urodzony, umarł dzieckiem 1802 r. (sepult. w Porycku). Widocznie jednak nie żyła już w tymże roku i matka dziecka Grzymalanka, bo sąd uznał hr. Franciszka Antoniego, jedynym spadkobiercą całego synowi zabezpieczonego majątku (Ibid. i Pamiętn. Nakwaskiej). O rzekomem jego potomstwie podałem bliższe dane pod Komorowskimi h. Dołęga odm.

6. Hr. *Józef* Stefan Karol Boromeusz Jan z Dukli, ur. 1767 r. (metryka w katedrze we Lwowie), rotmistrz kawaleryi narodowej, 1792 r. kawaler orderu Św. Stanisława, szambelan austryjacki 1816 r., kawaler honorowy maltański, członek Stanów galicyjskich, umarł 1847 r., zostawiając ze zmarłej 1858 r. Karoliny hr. Drohojowskiej z Krukienic, damy krzyża gwiaździstego:

a) Józefę, za Wincentym Ulenieckim, zmarłą we Lwowie 1893 r.
b) Kordulę, 1846 r. żonę Feliksa Lipskiego.
c) Antoninę, za Hipolitem Winnickim, zmarłą 1842 r.

---

ręką jego cały zapisany, którym mnie zapraszał na ostatki i na akt wesela córki swojej z podkomorzym litewskim, zapraszał wraz z żoną moją i córką. Napisałem exkuzując żonę moją słabością i córkę, że dla zabawy matki, zostać się musiała, ale sam się deklarowałem i na ten koniec wysłałem człowieka do Krystynopola, ażeby mi tam stancyą na mieście wziął, nie chcąc stać w pałacu. Gdym się człowieka napowrót doczekać nie mógł, wyjechałem do Krystynopola, aliści w drodze trafiam się z moim człowiekiem i gdy go łaję, za co tak długo bawił, odpowiedział mi, że ja nie mam tam po co jechać, ponieważ on miał takowy przypadek, że wpadł na zasadzkę i obskoczony, pytany, jeżeli nie miał listu jakiego, albo biletu, do starosty bełskiego i gdy powiedział, że nie, rozebrany do koszuli ze wszystkiego i szukano wszędzie koło niego. Także ludzie mi powiadali, że widzieli często przejeżdżających ludzi zbrojnych i na traktach stojących i pilnujących na coś. Co mnie przymusiło wyjechać z domu do starostwa, do Nowosielska, gdzie ta historya nastąpiła.

List powyższy przesłany został Józefowi Dunin Karwickiemu, wówczas regentowi koronnemu, żonatemu z Heleną Szembekówną, przez biskupa Krzysztofa Szembeka i znajduje się dotychczas w Mizoczu.

d) Hr. Edwarda, kapitana wojsk austryjackich, zmarłego 1865 r., żonatego 1-o v. z Krystyną bar. Hildprandt von und zu Ottenhausen, 2-o v. z Karoliną bar. Romaszkanówną, po którym z pierwszej żony: Marya, od 1870 r. za Michałem hr. Karnickim; hr. Karol, ur. 1838 r., szambelan austryjacki do 1879 r., rotmistrz ułanów austryjackich, żonaty z Olgą hr. Poletyłówną z Korczmina, z której: Helena, od 1879 r, za ks. Konstantym Aleksandrowiczem Wiaziemskim; hr. Zdzisław, ur. 1864 r. i hr. Józef, ur. 1866 r.; wreszcie hr. Wojciech, ur. 1839 r., zmarły 1879 roku, porucznik wojsk austryjackich, ożeniony 1860 r, w Jedliczu z Henryką hr. Mierówną, zmarłą w Szafnarowej 1887 r., z której: Marya Magdalena, ur. 1862 r., hr. Stefan, ur. 1863 r., porucznik 3-go p. trenu wojsk austryjackich i hr. Adam, ur. 1864 r., porucznik piechoty austryjackiej, od 1891 r. żonaty z Janiną z Rogoyskich, córką Witolda, burmistrza miasta Tarnowa.

e) Hr. Kazimierza, dziedzica Axmanic, zmarłego 1861 r., którego, z Kamilli z Kopystyńskich, strażnikówny sreber koronnych galicyjskich, syn Alfred, ur. 1858 r., zmarł dzieckiem.

f) Hr. Karola (A. Lwows. For. Nob.).

7. Hr. Piotr *Antoni* Józef Kajetan Jan Walenty Adam, ur. 1769 r. w Susznie (metr. w Witkowie), kawaler maltański i rosyjskiego orderu Św. Stanisława I-ej klasy, członek Stanów galicyjskich, dziedzic Sądowej Wiszni, którą nabył 1806 r., od hr. Franciszka Stadnickiego, za 833,000 flr., spisał testament 1818 roku i umarł tamże 1826 r., zostawiając z Konstancyi Kunegundy bar. Karnickiej: Henrykę Esterę, ur. 1811 r. (metr. w Sądowej Wiszni), żonę Leonarda Gurskiego, zmarłą 1893 r. i Antoninę Józefę, ur. 1812 r. (metr. w cerkwi w Popielach), żonę Ferdynanda hr. Bąkowskiego, zmarłą 1891 r. (A. Lwows. For. Nob. i Tab. Gal. Instr. 275 f. 168).

8. Hr. Augustyn, ur. 1771 r. (metr. w Witkowie), dziedzic Pawłowa i Niestanic, członek Stanów galicyjskich, zabezpieczył 1797 r. żonie, Teresie z Poletyłów, dożywotnie dochody z Niestanic (Tab. Gal. Contr. Nov. 89 f. 177). Umarł 1825 r., pozostawiając: Antoninę, 1-o v. drugą żonę Bartłomieja Gołaszewskiego, prezesa galicyjskiego Trybunału apelacyjnego, 2-o v. za Wincentym na Zagrobeli Krosnowskim, zmarłą w Tryeście 1840 r.; Agnieszkę, ur. 1808 r., za Kajetanem hr. Pinińskim; Celestynę, ur. 1812 r., za Wilhelmem Wunder v. Wunderburg, majorem wojsk austryjackich; hr. Kajetana, ur. 1804 r., a 1825 r. w Niestanicach bezżennie zmarłego; hr. Henryka Wiktora, po którym, z Teresy z Szubertów, córka Henryka, żona poety Kornela Ujejskiego, zmarła 1879 r. i hr. Ignacego, zmarłego 1877 r., austryjackiego szambelana, któremu tytuł hrabiowski potwierdzono w Rosyi 1848 r., żonatego 1-o v. z Julią z Raciborowskich, zmarłą bezpotomnie 1828 r. w Kutkorzu, 2-o v. z Zuzanną z Zarembów, dziedziczką Korsowa, po którym: hr. Wanda, dziedziczka Biłki królewskiej, za Brochockim; hr. Kamilla, za Władysławem Szymanowskim; hr. Ksawera i hr. Stanisław, ur. 1834 r., zmarły 1891 r., rotmistrz huzarów austryjackich, z zaślubioną 1883 r. Łucyą z Łodyńskich z Milatyna bezpotomny (A. Lwow. For. Nob.).

Adam, młodszy brat rotmistrza Jana, a syn Stefana z Myszkowskiej, wziął w dziale Chyżowice, części Lemieszowa i Łuszczowa. Elektor Jana III-go, od 1676 roku łowczy buski, ożenił się z Katarzyną Jarocką, córką Aleksandra, miecznika przemyskiego i Maryanny z Komorowskich (niechybnie córki podsędka Aleksan-

dra z Watlewskiej), procesował się z bratem Janem, o część Suszna, zostawił zaś księdza Józefa, w zakonie OO. Franciszkanów, który część swą Chyżowic 1718 r. Sulimierskiemu sprzedał, Stefana i Jana. Wszyscy trzej, nabytą 1698 roku przez ojca od Podhorodeńskiej, część Ordowa, sprzedali 1701 r. Modryńskiemu (Gr. Bełs. 180 f. 365; 266 f. 625; 286 f. 427; 298 f. 85; 307 f. 1460, Zap. Lub. 56 f. 165).

Stefan, dziedzic połowy Suszna z zameczkiem i części Woli Suszeńskiej, zeznał 1695 r. zapis dożywocia, z Jadwigą z Młockich, 2-o v. 1710 r. Józefową Gedroic Matuszewiczową, skarbnikową mińską, z której: Zuzanna, 1-o v. Michałowa Makowiecka, podczaszyna podolska, 2-o v. 1738 r. Franciszkowa Gurowska i Konstancya, żona Kazimierza Grabianki, wojskiego liwskiego. Sprzedały one Suszno w latach 1721 — 1727 Michałowi, łowczemu buskiemu (Gr. Bełs. 95 f. 541; 96 f. 54; 133 f. 29 i 59; 134 f. 52; 295 f. 717; 300 f. 42; 306 f. 1375; 411 f. 81, 172 i 291; 415 f. 657; Perp. Czers. 23 A f. 106).

Jan, brat Stefana, stolnik nowogrodzki, żonaty z Konstancyą (Katarzyną) Sulimierską, siostrą Piotra, sędziego generalnego wojskowego, nabył 1700 r. od Wąsowicza drugą część Łuszczowa. W 1720 r. już nie żył, w którym Wojuccy pozwali wszystkie jego dzieci, o 1,400 flor. Dzieci te były: Teofila, ur. 1698 roku (metr w Kamionce Strumiłowej), zmarła młodo; Aniela, żona Józefa Złockiego, skarbnika nurskiego, Stefan, ksiądz Adam Ignacy, Józef, Piotr, ksiądz Cypryjan Marek, generalny wizytator Pijarów, ksiądz Samuel, przeor OO. Karmelitów w Hussakowie, Anzelm, zmarły młodo, Ignacy i Michał Kazimierz. Ten ostatni, towarzysz pancerny, 1736 r. łowczy lubaczowski, a po bracie Józefie, 1750 r. stolnik bełski, umarł 1768 r. bezpotomny, a 1770 r. pozywają wszyscy żyjący wówczas jego bratankowie Chodźkiewicza, o 110,000 flor., temuż Michałowi od niego należnych (Gr. Horod. Arch. Wileń. 20577 f. 199; Gr. Bełs. 318 f. 792; 408 f. 281; 421 f. 492; Fasc. 65 f. 1443; Gr. Lwow. 609 f. 566). Z pozostałych:

1. *Stefan* Aleksander Mamert, ur. 1699 r. (metr. w Kamionce Strumiłowej), z adjutanta major, w końcu pułkownik artyleryi koronnej, został 1732 roku stolnikiem bełskim. Żonaty z Maryanną z Radeckich, kasztelanką lubaczowską, zabezpieczył jej 50,000 flor. posagu i tyleż wiana i zeznał z nią zapis dożywocia 1728 roku. Posiadał Parchacz i Sielec. Umarł 1750 r., zostawiwszy: Barbarę, od 1756 r. żonę Wojciecha Józefa Dąmbskiego, kasztelana kowalskiego; Annę, w zakonie Sakramentek we Lwowie Wiktoryę; Jakóba Antoniego i Jana z Dukli (Gr. Bełs. 106 f. 785 i 789; 135 f. 145; 414 f. 289; 428 f. 557; Gr. Lwows. 920 f. 98; DW. 70 f. 55).

Jakób *Antoni*, opat wąchocki bez święceń, zrzekł się po śmierci stryja prymasa opactwa i został generał - adjutantem buławy polnej koronnej, a 1766 roku jest cześnikiem bełskim. Nabył 1760 r. od stryja Józefa Worochtę i legitymował się ze szlachectwa jako dziedzic Chyżowic i Worochty, w ziemstwie bełskiem, 1782 r. Wraz z żoną, Bogumiłą z Zieleniewskich, procesował się 1775 i 1777 roku z Radeckimi, o sumy, zszedł zaś bezpotomnie przed 1791 r. (Gr. Bełs. 353 f. 595; 426 f. 330; 435 f. 52). Dziwną pomyłką, w kilkadziesiąt lat po jego śmierci, dano mu za żonę Leborską i przypisano mu potomstwo, o którem patrz pod Komorowskimi h. Łabędź.

Jan z Dukli, szambelan królewski, mianowany 1774 r. wojskim mniejszym sandomierskim, która to nominacya nie przyszła jednak do skutku, miecznik

sandomierski 1777 r., zostawił z Barbary Sołtykównej, miecznikówny sandomierskiej: księdza Michała, ur. 1764 r. (metr. w Przybysławicach), kanonika krakowskiego i gnieźnieńskiego 1791 r., zmarłego 1827 r. (Korytk.), Jana i cztery córki, z których atoli udało mi się odnaleść w aktach tylko Annę, 1800 r. drugą żonę Daniela Błeszyńskiego z Łapszowa i Maryannę, żonę Bonawentury Paprockiego, cześnika dobrzyńskiego, której córka Maryanna, zamężna także Komorowska, zgłasza się 1815 r. do spadku po ks. Sołtyku, biskupie krakowskim (Gr. Bełs. 428 f. 557; Sig. 82; Perp. Krak. 6 f. 391; 11 f. 448 i 484; 21 f. 25; A. Tr. Krak.).

2. Adam Ignacy, ur. 1701 r. (metr. w Trzeszczanach, w chełmskiem), powróciwszy z Rzymu, gdzie głównie prawo kanoniczne studyował, został oficyałem pilickim, kanonikiem tarnowskim i plebanem w Wielkim Książu i Otwinowie. W 1727 r. kanonik krakowski i deputat na Trybunał koronny, którym był także 1731, 1736, 1737 i 1744 r. W 1730 r. kanclerz katedralny krakowski i archidyakon nowosądecki. Stronnik Augusta III-go, został 1736 r. mianowanym przez niego proboszczem krakowskim, 1738 r. opatem lubińskim, a 1739 r. biskupem inflanckim, której nominacyi atoli nie przyjął. W 1747 r. został koadjutorem biskupa kijowskiego, lecz nim potwierdzenie nadesłano z Rzymu, umarł prymas Szembek i król zaraz 1748 r. zamianował go na jego miejsce. Był także opatem tynieckim i jędrzejowskim, a order Orła Białego otrzymał 1749 roku. On pierwszy otrzymał od papieża Benedykta XIV-go dla siebie i swoich następców, prawo noszenia stroju purpurowego (kardynalskiego). Prawego charakteru, głębokiej pobożności, ceniony przez ogół, umarł prymas w Skierniewicach 1759 r., pochowany w Łowiczu, gdzie ma pomnik. Drugi zaś pomnik wystawiła mu kapituła w katedrze gnieźnieńskiej. Wylany dla swego rodzeństwa, zapisał mu, oprócz wszystkich ruchomości, dwie trzecie całej gotówki, poczynił także znaczne legata, a między nimi chciał ustanowić kanclerza dla kapituły łowickiej, którym miał być zawsze kanonik gnieźnieński, z rodu Komorowskich, ale fundacya ta nie przyszła do skutku, bo spadkobiercy summ zapisanych nie chcieli wypłacić, a nawet rodzona siotra prymasa, Złocka i jej dzieci, musieli od 1766 r. długie z nimi toczyć procesa o część im zapisaną, jako też o spadek po ich wuju, Piotrze Sulimierskim (Gr. Sandec. 72 f. 1096; Gr. Bełs. Fasc. 24 f. 1598; Sig. 26).

3. Józef, 1734 r. podczaszy buski, 1746 r. stolnik horodelski, a 1750 r., po bracie Stefanie, bełski, został w tymże jeszcze roku kasztelanem bełskim i otrzymał order Orła Białego 1754 r. W 1729 r. nabył od Sulimierskiego Worochtę, którą 1760 r. sprzedał bratankowi Antoniemu. Żonaty 1-o v. 1732 r. z Maryanną Cichowską (w aktach sandeckich mylnie zwana Cichocką), miał z niej synów: Ignacego i Jana Bapt., 1759 r. już nieżyjących; 2-o v. z Joanną ze Sługockich, podczaszanką chełmską, z której córka Wenera, także młodo zmarła. Umarł 1766 roku, a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Ignacego Aleksandra Dziewałtowskiego, starostę kraśnieńskiego, z którym atoli 1788 r. się rozwiodła (Gr. Sandec. 108 f. 875; Gr. Bełs. 320 f. 1048; 325 f. 1994; 412 f. 458; 415 f. 79; 421 f. 382 i 491; 427 f. 65; 429 f. 178; A. Lwow. For. Nob.).

4. Ignacy, komornik ziemski chełmski, miecznik bracławski, skarbnik 1738 r., miecznik 1746 r., chorąży 1750 r. i w tymże jeszcze roku podkomorzy chełmski, został w końcu 1756 r. kasztelanem chełmskim. Żonaty z Katarzyną Radecką, kasztelanką lubaczowską, wdową po Józefie Sługockim, podczaszym

chełmskim, procesował od 1737 r. Radeckich, o posag żony i przeprowadził 1738 roku egzekucyę w ich dobrach. Umarł 1760 r., zostawiając z tej żony: Anielę Ludwikę, żonę Mateusza Bąkowskiego, z podczaszego, stolnika halickiego, Kazimierza, zmarłego młodo i *Józefa* Joachima.

Ten Józef, piszący się hrabią z Liptowy i Orawy, rotmistrz pancerny, podpisał, jako starosta ochocki, elekcyę Stanisława Augusta i otrzymał tegoż roku list przypowiedny, na chorągiew pancerną. Kasztelan lubaczowski 1782 r., został 1788 r. ostatnim kasztelanem bełskim. W 1781 r. otrzymał order Św. Stanisława a 1787 r. Orła Białego. W 1754 r. zaślubił 13 - letnią Helenę Anielę Konkordyę Milewską, sierotę po Stanisławie, podczaszym zakroczymskim, z Teodory z Bąkowskich, za którą otrzymał 350,000 flor. posagu. Wspólnie z tą żoną otrzymał 1772 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Bąkowskich Rudy i Rudki. Umarł 1800 r., a żona jego 1814 r. w Cycowej. Ich dzieci: Kunegunda, autorka, dziedziczka Ujścia, wydana 1794 r. za Jana Wincentego hr. Bąkowskiego (metr. ślubna w Olchowcu) i Wincenty *Józef*, tytułujący się hrabią, 1790 r. rotmistrz kawaleryi narodowej, 1791 r. kawaler orderu Św. Stanisława, zawarł 1790 r. umowę z Budziszewskim, o dobra Puchały, lecz umarł młodo, pochowany u OO. Reformatów w Rawie Ruskiej (Gr. Bełs. 327 f. 1941; 328 f. 205; 415 f. 506; Fasc. 57 f. 1195; Kij. XI f. 287; Sig. 31; M. 289 f. 26; DW. 103 f. 1527; 106 f. 1312; Gr. Lub.; Kancl. 50 II f. 254; Gr. Lwow. 609 f. 566; 860 f. 1401; 920 f. 98).

5. Piotr, 1732 r. łowczy bracławski, żonaty z Anną z Komaniewskich, 1-o v. Stanisławową Trzcińską, stolnikową nowogrodzką, a 3-o v. Józefową Reklewską, łowczyną łęczycką, nie żył już 1748 r., a dzieci jego podzieliły się majątkiem 1772 roku. Było ich troje: Konstancya Magdalena, żona Pawła Popiela, ostatecznie kasztelana sandomierskiego, Michał i Stefan. Ostatni, dziedzic Pacanowa, żonaty z Petronellą Pinińską, 1777 r. skarbnik, 1779 r. wojski mniejszy, a 1782 r. cześnik wiślicki, umarł 1785 r., w którym pozostała po nim wdowa, oblatowała w grodzie nowokorczyńskim, regestr pozostałych po nim ruchomości, a 1789 r., jako 2-o v. Michałowa Popielowa, starościna ulaniecka, pozwała Morsztynów o Pacanów. Syn jego Wiktor umarł bezpotomnie, a spadkiem po nim podzielili się bracia stryjeczni i cioteczne siostry, dwie Stadnickie i Wąsowiczowa (Gr. Przem. Fasc. 116 f. 1808; 117 f. 415; Gr. Sanoc. 186 f. 1491; Zs. Wiślic.; Gr. Krak. Oblig. 220 A f. 757; Arch. Wąsow.).

Michał, starszy syn łowczego Piotra, dziedzic Hawłowic i Jodłówki, zapisał 1770 r. żonie Józefie (Zofii Katarzynie) *Bobronicz* Jaworskiej, starościance kotelnickiej, 50,000 flor., a 1772 r. zeznał z nią zapis dożywocia. Z niej:

1. Aniela Elżbieta Anna, ur. 1775 r., zmarła 1782 r. (metr. i sepult. w Pruchniku).

2. Julian *Ignacy* Kasper Baltazar Melchior, ur. 1774 r. (metr. w Pruchniku), dziedzic Nieznanowic, szambelan austryjacki; w latach 1818 — 1830 poseł na sejmy, radca stanu i członek Heroldyi Królestwa Polskiego, bezpotomny z Szczęsną (Felicitą) z Goraja Michałowską, 1-o v. Marcinową Ślaską, szambelanową królewską, 2-o v. rozwiedzioną Michałową Walewską, wojewodziną sieradzką.

3. Cypryjan. Obaj bracia uzyskali 1803 r. zatwierdzenie tytułu hrabiowskiego w Austryi, a 1824 i 1834 r. w Królestwie Polskiem (Tab. Gal. Oblig. Nov. 3 f. 273; Pact. Nov. 1 f. 250; A. Tryb. Krak.).

Michał umarł 1777 r., a wdowa po nim jest 1780 r. 2-o v. za Wojciechem *Omencsyc* Horodyskim, ostatecznie podczaszym dźwinogrodzkim (A. Lwow. For. Nob.).

Hr. Cypryjan, ur. 1776 r., dziedzic Konotop, zmarły we Lwowie 1858 r., wielki strażnik sreber galicyjskich, szambelan i tajny radca austryjacki, dwie miał żony: 1-o Apolonię Horodyską, cześnikównę sochaczewską, 2-o Weronikę bar. Karnicką, po pierwszym mężu, Marcinie Stanisławie Szeptyckim, dożywotniczkę na Stanimierzu. Z pierwszej:

1. Hr. Michał, ur. 1803 r., dziedzic Bujawy, kapitan b. wojsk polskich i kawaler krzyża Virtuti Militari 1831 r., członek Stanów galicyjskich od 1833 r., zmarły 1845 r., żonaty z Franciszką hr. Ciołek Komorowską, dziedziczką Łuczyc i Szarpaniec, z której: hr. Michalina, zmarła 1852 r. i hr. Franciszek, ur. 1834 r., dziedzic Łuczyc, ożeniony 1857 r. z Eleonorą Rulikowską, córką Jana i Zofii z Suffczyńskich, zmarły w Preszburgu 1890 r. Jego dzieci:

a) Hr. Marya, od 1894 roku za Tadeuszem Rozwadowskim, szambelanem austryjackim.

b) Hr. Michał, ur. 1858 r.

c) Hr. Mieczysław, ur. 1860 r. w Chorobrowie, od 1890 r. żonaty z Wandą Prawdzic Zaleską, marszałkówną dubieńską (metr. ślub. w Krakowie), z której hr. Jadwiga, ur. 1891 r. i hr. Władysław, ur. 1892 r.

d) Hr. Adam, ur. 1861 r., właściciel Zabcza i Brzejowa, otrzymał pozwolenie, z powodu adoptacyi, noszenia nazwiska hr. Komorowski - Suffczyński i używania h. Korczak w połączeniu z Szeligą. Ożeniony 1885 r. z Maryą hr. Bnińską, córką hr. Romana z Wacławy Sobańskiej (metr. ślub. w Krakowie), ma z niej: Maryę, Wacława i Stanisława.

2. Hr. Piotr, ur. 1808 r., dziedzic Bilinki i Siekierczyc, umarł 1881 r., zostawiwszy, z Aleksandry hr. Starzeńskiej, zmarłej 1891 r.

a) Hr. Władysława, ur. 1836 r., szambelana austryjackiego, kawalera maltańskiego, żonatego od 1861 r. z Michaliną z Szeptyckich, córką Piotra z Przyłbic i Róży z Kosseckich, damy krzyża gwiazdzistego.

b) Hr. Juliusza, ur. 1837 r., dziedzica Bilinki i Siekierczyc, ożenionego 1861 r. z Maryą Teofilą hr. Krasicką, damą krzyża gwiazdzistego, dziedziczką Melsztyna i innych, z której: hr. Helena, od 1891 r. za Leonem Mniszkiem Tchórznickim; hr. Julia, od 1889 r. za Wojciechem hr. Starzeńskim; hr. Jadwiga, od 1894 roku za Stefanem Dołęga Komorowskim; hr. Aleksander, szambelan austryjacki, zmarły w Berlinie 1890 r. i hr. Stefan, ur. 1868 r., ksiądz, doktór Św. teologii i filozofii, kanonik katedralny ołomuniecki, znany poseł na sejmy galicyjskie i do austryjackiej Rady państwa.

3. Hr. Adam, ur. 1817 r., dziedzic Konotop, od 1846 r. żonaty z Matyldą baronówną Horochówną z Morańca, umarł 1891 r., zostawiwszy tylko córkę Aleksandrę, ur. 1847 r., dziedziczkę Morańca, która 1867 r. zaślubiła we Lwowie Henryka Karczewskiego.

4. Hr. Antonina, której cioteczny brat Tadeusz Czaykowski, testamentem z 1826 r., na swych Dydiatyczach, zapisał 50,000 flor., zmarła panną 1831 r., przekazując tę sumę rodzicom i rodzeństwu (A. Lwows. For. Nob.).

Nie dociekłem do których linii należą: Jan, sekretarz Pileckiego, Bernardyn 1494 r., gwardyan w Wilnie 1513 r., prowincyał 1520 r., autor Kroniki, zmarły 1536 r. w Warszawie. Jadwiga, 1621 r. żona Stanisława Olszyńskiego (Gr. Lwow. 374 f. 1086). Grzegorz v. Hrehory, wydzierżawiający 1633 r. część Wysocka wyższego Wysoczańskim, a 1647 r. procesujący się z Krukienicką, o dzierżawę Jasienicy (Zs. Przem. 106 f. 902; Gr. Przem. Fasc. 187 f. 257). Aleksandra, biorąca w zastaw, wraz z mężem, Andrzejem Mączyńskim, 1685 r. część Lemieszowa od Adama, łowczego buskiego (Gr. Bełs. 88 f. 336). Ignacy, kwitujący 1687 r. Ożgę z sumy (Ibid. 125 f. 278). Zofia Janowa Sokołowska, pozywająca 1693 r. Łubę, o napad na dwór w Byszowie (Ibid. 286 f. 506). Magdalena Pawłowa Manasterska, Maryanna Mikołajewska, Katarzyna Turzyńska, z domu Komorowskie, procesujące się 1700 r. o Żołczów i Tysarów z Zamoyskim (Gr. Lwows. 476 f. 2349). Franciszka, biorąca wraz z mężem, Szymonem Olszyńskim, 1710 r. od Brodowskiego zastawem Posadów (Gr. Bełs. 131 f. 255). Ewa Józefowa Krzysztoporska, procesująca się 1713 r. z Budziszewskim, o dobra (Ibid. 303 f. 83). Helena, 1-o v. Woroniczowa, łowczyna smoleńska, 2-o v. żona Jana Andrzeja Czechowskiego, podczaszego rożańskiego, spisującego 1716 roku testament (Oryg. w Arch. Fedor. w Oknie).

Stefan z żoną, Teresą z Ledóchowskich, występujący 1729 r. w sprawie Wybranówki (Gr. Lwow. Fasc. 33 f. 2089). Teresa z Olchowskich, 1-o v. Słupecka, 2-o v. Komorowska, procesująca się od 1752 — 1763 r. z Wyżyckim, o Końską Wólkę i o nastawanie na jej życie (Gr. Lubel.). Jan i Mikołaj, bracia, procesujący się 1762 r. z Siestrzewitowskim (Gr. Bełs. 427 f. 853). Jacek, Jan i Michał, procesujący 1767 r. Wysoczańskich (Gr. Przem. Fasc. 147 f. 25).

Krzysztof, pozywający 1770 r. Komorowską z Suszna, o sumę z Łoni (Gr. Lwow. Fasc. 82 f. 108). Józef z żoną Katarzyną, 1-o v. Chojecką, procesują w latach 1767 — 1770 Lubomirskich, o Szarogród. Ta Katarzyna, z domu Żochowska, z córką Golejowską, obierały plenipotentów 1795 r. (Gr. Lwow. 739 f. 140; 742 f. 219; A. Lwows. For. Nob.). Brygida, zamężna Rytarowska, sprzedała 1804 roku połowę Orzechowca Łempickiemu, przyczem świadczy hrabia Tadeusz (Tab. Gal. Instr. 4 f. 384).

Marcin, żonaty z Maryanną Raysiewiczówną, zrujnowany na Podolu, wrócił wraz z rodzicami, Wojciechem i Maryanną z Płoskirowskich, w przemyskie i dał na grunt 560 flor. Umierając zostawił Jana i Katarzynę, 1776 r. w opiece Szumlańskiego i Stupnickiej, wojskiej stryjskiej, co wszystko zaświadcza tegoż roku szlachta koblańska (Ibid. 157 f. 497). Tekla Franciszka, córka Augustyna i Anieli z Koskowskich, 1770 r., a Ewa Łucya, córka Antoniego i Barbary, 1777 r. ochrzczone (metryki w katedrze przemyskiej). Hr. Józef Jan Karol, kanonik katedralny i surrogator chełmski 1797 r., był proboszczem czerskim; bratanek jego Karol 1793 roku (DW. 112 f. 608; Perp. Czers. 40 f. 452).

Stefan Ignacy, syn Ludwika, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

O Komorowskich, wylegitymowanych ze szlachectwa h. Korczak i z tytułu hrabiowskiego, patrz także Komorowskich h. Dołęga odmien. i Komorowskich h. Łabędź (Dr. M. D. Wąs.).

KOMOROWSCY h. KOTWICZ na Szląsku. Prawdopodobnie do nich należy Fryderyk de Kumerow, podkomorzy księcia Władysława Oświecimskiego, 1317 roku (Kod. Mog.).

KOMOROWSCY h. ŁABĘDŹ z Komorowa, w radomskiem. Stanisław, syn Pawła, na uniwersytecie krakowskim 1420 r. Mikołaj z Komorowa, dziedzic na Komorowie i Kamieniu, w latach 1419 — 1440. Tomasz z Komorowa, zabezpieczył 1444 r. posag żonie Katarzynie (Zs. Radom. Decr. II f. 437). Jan i Marcisz, dziedzice Komorowa, dzielą się 1464 r., przyczem Jan, zabezpieczając żonie Elżbiecie posag, wziął Wolę Korycką, a Marcisz, zabezpieczając posag żonie Katarzynie, objął Komorów (Ibid. IV f. 689 i 690). Marcin, Mikołaj i Anna, dziedziczyli na Komorowie i Kamieniu 1508 r. (Paw.). Anna, córka Mikołaja, żona Arnulfa z Potkany, 1515 r. (Zs. Radom. II f. 166). Inna zapewne Anna, 1550 roku żona Stanisława Zakrzewskiego, wojskiego sandomierskiego (Arch. Wąsow.).

Herb Łabędź.

Paweł zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie Odrowążównie Białaczowskiej, 1537 r. Córka jego Anna, żona Stanisława na Bielejowicach i Mroczkowie Dunina Wąsowicza (Decr. Opoczyńs. XII f. 141). Synów jego czterech: Stanisław, na uniwersytecie krakowskim 1558 roku, Mikołaj, Jan i Paweł.

Ten ostatni, współdziedzic Komorowa i Kamienia, a od 1569 r. także dziedzić Dąbrówki Podlężnej (Paw.), żonaty 1553 roku z Katarzyną Kochanowską, sędzianką ziemską sandomierską, był 1568 r. komornikiem ziemskim radomskim (Zs. Warec. 18 f. 377; Wyr. Lub. 33 f. 77).

Mikołaj, drugi syn Pawła, z Białaczowskiej, na uniwersytecie krakowskim 1557 roku, zostawił dwóch synów: Pawła i Jana. Ten Paweł, 1625 roku podstarości knyszyński, 1630 roku podwojewodzy sandomierski, marszałkował sejmikowi opatowskiemu 1632 r. (Zap. Lub. 26 f. 750; DW. 48 f. 1049). Z Zuzanny z Ożarowa zostawił: Krystynę (w IX-tym tomie Herbarza str. 259, nazwaną mylnie wojewodzianką sandomierską), 1656 r. żonę Stanisława Karnickiego; Teresę, zmarłą 1655 roku i zapisaną w „Stobnickim Calendar. Mort." jako Komorowska seu Łubkowska; Zofię, zamężną Grabkowską, starościnę czchowską, wraz z córką Zuzanną, także 1655 r. zmarłą i również w Stobnicy pochowaną, oraz Jerzego, podstarościego i sędziego grodzkiego nowokorczyńskiego, zmarłego 1657 roku, pochowanego w Stobnicy, po którym, z Zofii Dębickiej, kalwinki, zmarłej i pochowanej u OO. Reformatów w Krakowie 1666 r., syn *Jerzy* Franciszek, również sędzia grodzki nowokorczyński i komornik ziemski wiślicki, elektor Jana III-go, aprobował 1673 roku zawartą umowę przez niegdy ojca swego z Łodzińskim, o sprzedaż części Klempic, a 1674 r. nabył od siostry Krystyny, wdowy po Mikołaju Paszku Bzowskim, dobra Zasławie, w wiślickiem, które atoli już 1677 r. Wisłockiemu sprzedał (Sig. 3 f. 74; Gr. Sandec. 55 f. 1403 — 1405; Gr. Biec. 67 f. 401 i 1318;

Gr. Sanockie 75 f. 835, 839 i 848; 171 f. 2100; 187 f. 842; Zbiory d-ra Czołowskiego).

Jan, drugi syn Mikołaja, dziedziczył na Wieniawie 1638 r. Jego to żoną była zapewne Eufrozyna z Łodzińskich, 1-o v. Stefanowa Goślicka, 3-o v. Hieronimowa Uwielińska, którą 1642 r. już jako 4-o v. Janową Borzysławską, pozwał brat jej Paweł, iż go nie chce kwitować z wypłaconego jej posagu (Zs. Sanoc. 47 f. 57).

Syn jego *Jan* Mikołaj, nabył 1639 r. od Wąsowiczów część Jabłonicy i Zawad, a 1642 r. zapisał kościołowi Św. Jana w Radomiu 200 flor. i nabył od Oborskich część Giżyc-Bieniewa i Roszek. Żonaty był z Małgorzatą z Kempanowskich, która, wraz z siostrą swą Kochanowską, sprzedała 1645 r. dobra Żelisławce, Podlubomierz i Kawce, po rodzicach na nie spadłe. Drugą jego żoną była widocznie Katarzyna z Gołuchowskich, występująca 1666 roku jako Janowa Komorowska, a później długie lata, jako wdowa po Janie, w różnych aktach dotyczących Komorowskich z tej linii wspominana (Perp. Czers. 10 f. 321; Gr. Radom. 93 f. 44; Gr. Krakows. 50 f. 1228; 257 f. 1520; Gr. Bełskie 227 f. 687; 275 f. 1364; 285 f. 1653).

Tego syn Jan Andrzej, wziął 1661 r. od Kietlińskiego w sumie wyznaczonej za głowę zabitego brata (imie tego Komorowskiego nie podane), dwóch kmieci w Omięcinie zastawem, a 1666 r., już jako podstoli bielski, sprzedał części w Jabłonicy i Zawadach Kłopockiemu, zaś 1669 r. pokwitował Chomętowskich z sumy, zabezpieczonej na Pruchniku, Żonaty z Teresą z Podlodowskich, wojszczanką chęcińską, wraz z którą części w Przytyku, Lutkowie, Woli Lutkowskiej i Borowcu, po ojcu na nią spadłe, sprzedał 1684 r. Tarle, staroście gostyńskiemu. Z niej: Teresa, 1677 r. za Eustachym Słanką; Katarzyna, 1-o v. Gołuchowska, której 1702 r. drugi mąż, Dersław Dunin Wąsowicz, wojski chęciński, zabezpieczył 2,000 flor. oprawy; Konstancya, 1681 r. 1-o v. Michałowa Gąsecka, 2-o v. 1687 r. Samuelowa Kazimierzowa Wąsowska, która wraz z tym mężem otrzymała 1698 r. konsens królewski, cedowania wójtostwa Pohreby; Zofia, 1684 r. pierwsza żona Dersława na Smogorzowie Wąsowicza, wówczas cześnika łęczyckiego i syn Józef (Perp. Czers. 13 f. 537; 14 A f. 178 i 326; Rękop. Oss. Sig. 136 f. 50; Gr. Krakows. 286 f. 1767; Gr. Radoms. 93 f. 36 i 44; Gr. Lwows. 451 f. 108; Arch. Wąsow.).

Józef, po ojcu podstoli bielski, podpisał, z województwem sandomierskiem, obiór Augusta II. W 1699 r. wojski chęciński, lecz albo ta nominacya nie przyszła do skutku, albo wkrótce umarł, bo tegoż roku mianowany tymże wojskim Wąsowicz, przedtem cześnik łęczycki. W 1687 r. procesował siostrę Konstancyę, iż nieprawnie drugiemu mężowi swemu Wąsowskiemu, 600 flor. zapisała. Z Konstancyi z Kożuchowskich, zostawił syna Jerzego, mianowanego 1699 r. podstolim bielskim. Ten zeznał 1707 r. zapis dożywocia z żoną, Marcyanną z Grzegorzewskich, 2-o v. Michałową Trojanowską, córką Macieja Daniela, wojskiego i sędziego grodzkiego czerskiego i Maryanny Zbroskiej, z której jego synowie: Wincenty, potwierdzający 1723 r. akt zastawny Rzucowa, Psów i Woli Kuraszowej i ksiądz Antoni, 1749 roku gwardyan OO. Franciszkanów w Stężycy (DW. 61 f. 861; Perp. Czers. 17 f. 281; 20 f. 24 i 90; 21 f. 108; 29 f. 21; Ręk. Oss. Sig. 136 f. 109 i 116; Gr. Lwow. 663 f. 18).

Jan, trzeci syn Pawła z Białaczowskiej, dziedziczył 1569 r. na Wieniawie. Jego też synami być musieli: Piotr, Krzysztof i Jan, wymienieni jako dziedzice Wieniawy 1589 r. (Wyr. Lub. 33 f. 566).

Krzysztof, 1598 r. dziedzic Jelnej, procesował Pieniążka z Nowejwsi, o poddanych (Zs. Czchow. 30 f. 108). Obok niego żyje ksiądz Szymon, z wikarego, proboszcz w Łososinie, procesujący się 1593—1598 r. z Rupniewskim, o pobicie, poranienie i inne krzywdy (Ibid. 29 f. 1062; 30 f. 170 i 926).

Józefowi, jako też Jakóbowi i tegoż żonie, Teresie Podniesińskiej, cedują 1661 roku, za pozwoleniem królewskiem, małżonkowie Lewoszyńscy, dożywocie na Nowemsiole (Gr. Lwow. 147 f. 810). Tenże Jakób, syn Krzysztofa, z tą żoną, zawierają 1652 r. umowy z Janem Sobieskim 1653 r. i z Zamoyskim, 1660 r. z Potockim, o różne dobra i sumy, a 1661 r. dają wspomnianym Lewoszyńskim na Urlow 8 tysięcy florenów. Jakób nie żył już 1668 r., gdyż siostra jego Anna, wówczas Sulska, wraz z bratem stryjecznym Wacławem, jako naturalni opiekunowie jedynej jego, z tejże Teresy, pozostałej córki Katarzyny, ochrzczonej 1665 r. (metr. w Kulikowie), pozywają też Teresę, o trwonienie majątku ich bratanicy, zakładają na takowy areszt, a w końcu przemocą odbierają Katarzynę, o co w tymże samym roku pozywa ich taż Teresa Podniesińska, wraz z drugim swym mężem, Janem Małżyckim. towarzyszem pancernym. Teresa, rzekomo—bo według twierdzenia drugiego jej męża — przez Sulskich otruta, umarła 1672 r., a pozostałą córkę Jakóba, Katarzynę, wydała 1680 r. w Porycku ciotka jej Anna, już Orlikowa, za Jana Korczaka Komorowskiego, rotmistrza królewskiego, współdziedzica Suszna i innych [1]) (Gr. Bels. 86 f. 1018 i 1072; Zs. Lwow. 112 f. 88); Gr. Lwow. 140 f. 255, 317 i 331; 143 f. 146 i 231; 147 f. 813 — 815 i 819; 231 f. 385; 405 f. 1322; 406 f. 439; 420 f. 101, 102, 872, 1033, 1313 i wiele innych; Fasc. 14 f. 739).

---

[1]) Wnuczka tej Katarzyny, Zofia Korczak Komorowska, ostatecznie ksieni kanoniczek w Warszawie, w genealogicznym swym wywodzie z 1748 r. (oryginał, potwierdzony przez urząd podkanclerski, w zbiorach Jerzego hr. Dunina Borkowskiego w Gródku) podała, iż ta jej babka, była córką Jakóba hr. Komorowskiego h. Łabędź i Teresy Zaszczyńskiej, powołując się na akt z daty: Fra 3 pst. Dominicam Misericordiae 1664 in castro Bełz., którym Jakób, syn hr. Krzysztofa Komorowskiego, zabezpieczył żonie swej, Teresie Zaszczyńskiej, oprawy 3,000 flor. na jednej i drugie 3,000 flor. na drugiej połowie dóbr swoich i na akt z daty: Fra. 2 in vigil. nativit. s. Joannis Bapt. 1681 r., oblatowany w grodzie lwowskim 1709 r., którym Jan Komorowski, syn Stefana, z żoną Katarzyną, córką Jakóba Komorowskiego z Teresy Zaszczyńskiej, zapis wzajemnego dożywocia zeznaje. Aktu pierwszego wcale w dochowanych aktach bełskich nie ma, drugi znachodzi się pod podaną datą w bełskich, jak również i jego oblata w lwowskich aktach, ale o rodzicach Katarzyny mowy w nim nie ma, a tylko wzmianka o rodzonej ciotce Annie Orlikowej. W metryce chrztu św. nazwana matka Katarzyny tylko „Teresa". Z Komorowskimi h. Łabędź są w owym czasie spokrewnieni Zachczyńscy (zapewne to samo co Zaszczyńscy), jednak co do żony Jakóba, którego córka zaślubiła 1689 r. rotmistrza Jana Komorowskiego, syna Stefana z Myszkowskiej, to począwszy od 1652 r. występuje ona kilkadziesiąt razy w aktach bełskich, a przedewszystkiem lwowskich, zawsze z nim razem, aż do 1667 r., jako Teresa Podniesińska. Nieprawdopodobnem jest również, by była ona 1-o v. Zaszczyńską, gdyż między tylu aktami, dotyczącymi najrozmaitszych spraw majątkowych, byłaby chociaż raz tak nazwaną. Była więc z domu Podniesińską, co zresztą stwierdzają niezbicie akta grodzkie lwowskie (420 f. 101 i 102), w których Anna Sulska, później Orlikowa, oprócz bratowej swej Teresy Komorowskiej, pozywa i jej rodzonego brata, Józefa Podniesińskiego (M. D. Wąs.).

Anna, siostra Jakóba, bierze 1666 r. wraz z mężem, Janem Hieronimem Sulskim v. Szulskim, od Zamoyskiego Stroniatyn z przyległościami w dzierżawę, 1675 r. wraz z drugim mężem, Mikołajem Janem Orlikiem, procesu e Łużeckich, o zbiegłych z Podlisek poddanych. Jest 3-o v. Michałową Lipską i umiera bezpotomnie, bo cały spadek po niej zabiera, imieniem swych dzieci, spłodzonych z jej bratanką Katarzyną, Jan Korczak Komorowski 1691 roku (Gr. Bełskie 133 f. 584; Gr. Lwows. 151 f. 73; 647 f. 853; 648 f. 1133; 654 f. 159; 655 f. 6; 667 f. 37 i 39).

Wacław, brat stryjeczny Jakóba, pozwany 1648 r. przez Janowskiego o poranienie, obierał jeszcze 1673 r. plenipotentów. Córkę jego, Annę Łukaszowę Wolską, pozwali 1671 r. Wyrozembscy, o rzeczy po Zarudzkiej, a drugiej — Barbarze, zabezpiecza mąż, Samuel Zachczyński, 1674 r. 12,000 flor. posagu i tyleż przywianku. Żonaty był z Konstancyą Wiśniowską, 2-o v. Kazimierzową Markowską, żyjącą jeszcze 1714 r., bo syn jego Stanisław, pozywający 1678 r. wraz z żoną Krystyną (nazwiska brak), Gruszeckiego, o napad na dom, występuje 1720 roku jako opiekun dzieci siostry swej nieżyjącej już z Markowskich Dmochowskiej, w których imieniu skarży o krzywdy i różne sumy Komorowskich z Suszna i Matuszewiczową. Stanisława córką była zapewne Anna, zamężna Gamarini, której pewne pokwitowanie wystawili Zachczyńscy, przeciw czemu występują 1706 r. ich spadkobiercy Młodeccy i inni (Gr. Bełs. 101 f. 615; 133 f. 59; 270 f. 676; Gr. Przem. 129 f. 17; Fasc. 52 f. 2567; Gr. Lwów. 254 f. 291; 398 f. 2176; 486 f. 671; 651 f. 99; 682 f. 112; 908 f. 292).

Aleksander (Andrzej) żonie, Elżbiecie Kietlińskiej, córce Stanisława, zabezpieczył 1623 r. w grodzie radomskim, 3,000 flor. oprawy (Arch. Wąsow.). Jan, Józef i Stanisław podpisali, z województwem sandomierskiem, obiór króla Michała. Stanisława, dziedzica Kamienia, z nieżyjącej już Katarzyny Odrowążówne Kietlińskiej, syn Paweł, pozywa 1684 r. o spadek po ciotce, Zofii z Kietlińskich Podlodowskiej, a córka Maryanna, zaślubiła 1684 r. Krzysztofa Brzeskiego, podwojewodzego sandomierskiego (metr. ślub. w Skrzyńsku; Gr. Radom. 93 f. 41). Józefa pozwały 1715 r. Witkowskie, o 2,000 flor., zapisanych im przez jego ojca Stanisława (Gr. Oświec. 149 f. 7).

Franciszek, Janusz i Konstanty podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Joanna z Kosmina, wdowa po Aleksandrze, obrała 1701 r. w sprawie dóbr Kubaczowce i Janczyńce Berlińskiego plenipotentem (Gr. Biec. 422 f. 250). Jan, porucznik wojsk królewskich, przedkłada 1719 r. regestr pozostałych ruchomości po swej żonie, Agnieszce z Jeżów, 1-o v. Kazimierzowej Szajewskiej, zmarłej w Chyżnem, a 1721 r. ich dzieci: Józef, Antoni, Andrzej, Teresa Mikołajowa Skopowska, Magdalena, Gertruda i Anastazya, pozywają Nieborowskiego, o sumy po matce (Gr. Przem. 156 f. 199; Fasc. 82 f. 3473; Gr. Sanoc. 300 f. 98, 1142 i 1185).

Maryanna z Suchodolskich, 1-o v. Jakóbowa Łowiecka, 2-o v. Janowa Komorowska, pozywa Łowieckiego 1721 r. o wypędzenie z Błędowej, jej dożywociu podległej (Gr. Przem 511 f. 934). Piotra i Annę, małżonków, pozwali 1724 roku Płoccy, a Franciszka z Hadziewiczów Komorowska, Hadziewiczów, o majątek po rodzicach (Gr. Oświec. Fasc. 87 f. 2853; Gr. Lwow. 699 f. 297). Józef, żonaty z Zofią, cioteczną siostrą księdza Jana Jastrzębskiego, wwiązaną po nim 1726 r. do

części w Lenczach, o co ją Mączyńscy 1781 r. procesują (Gr. Oświec. 88 f. 763; 90 f. 1150).

Aleksander pozwał 1736 r. Tarłową, kuchmistrzowę koronną, o obrazę (Gr. Sandec. 158 f. 1276). Jan wraz z żoną, Franciszką ze Stradomia, pozwał 1740 r. Kąckiego, o krzywdy (Ibid. 162 f. 682). Zofia Kazimierzowa Trzecieska, podstolina smoleńska, z mężem dziedziczka połowy Gawrzyłowej, pozwana 1743 r. przez Czerkaskiego, w sprawie drugiej połowy tych dóbr (Gr. Biec.; Fasc. 408 f. 1561). Katarzyna, wdowa po Janie z Wrocimowa Paczku, była 2-o v. pierwszą żoną Michała Delpacego, podwojewodzego ksiąskiego, dziedzica Trzebienic, zmarłego 1743 roku (Gr. Krak. 348 f. 92). Inna Katarzyna, żona 1-o v. Mikołaja Witkowskiego, stolnika smoleńskiego, 2-o v. Krzysztofa Rogowskiego, burgrabiego krakowskiego, a 3-o v. Józefa z Kozietuł Wolskiego, skarbnikiewicza rawskiego, wydała córkę Annę (Wolską), za Tomasza Łodzińskiego, zmarłego 1757 r. (Gr. Krak.). Józef, żonaty z Izabellą ze Szczawińskich, procesuje się 1758 r. z Wisłockim, o część w Bilinie i Sozaniu (Gr. Przem.; Fasc. 184 f. 497). Franciszek, 1759 r. przez Raczyńskiego pozwany (Gr. Biec.; Fasc. 412 f. 1617). Józef i Maryanna z Lasockich, małżonkowie, wprowadzeni 1780 r. do dworku przy ulicy Elektoralnej w Warszawie (DW. 96 f. 973). Franciszek, 1773 r. skarbnik, a 1775 r. wojski młodszy sandomierski, umarł 1781 r. On to zapewne był od 1773 r. do 1781 r. sędzią grodzkim sandomierskim (Kal.).

Marcin z sandomierskiego (rodzice nie podani), wziął 1726 r. w 500 flor. posagu żony, Heleny ze Studzińskich, córki Kazimierza i Krystyny z Błędowa, część w Kraśnem od Trembeckich zastawem, a 1738 roku cząstkę (hortulaniam) w Siekierczynie), gdzie też 1752 r. umarł (Gr. Sandec. 70 f. 871 — 874; 74 f. 286; 212 f. 442; 213 f. 30; 302 III f. 74). Zostawił on: 1) Annę, za Adamem Rudzkim 1748 r. (Ibid. 166 f. 121); 2) Macieja Michała, ur. 1737 r. (metr. w Kaninie), młodo zmarłego; 3) Marcina i 4) Antoniego.

Marcin, nieżyjący już 1764 r., bo w tymże roku pozostała po nim wdowa, Anna z Chaleckich, córka Jana i Rozalii z Starych Zaręb, zapisuje 600 flor. przyszłemu drugiemu mężowi swemu, Wojciechowi Głębockiemu, zostawił: Joachima, któremu matka 1776 r. 300 flor. u Midowicza odstąpiła; Filipa Jakóba, ur. 1757 r. (metr. w Kaninie), zmarłego młodo i Macieja, któremu matka odstąpiła 1777 r. 200 flor., na Stroniach zabezpieczonych (Ibid. 102 f. 436; 105 f. 1077 i 1269). Joachima syn Józef, zmarły 1803 r., zostawił, z Anny Karpińskiej, Józefa, ur. 1800 r., dwa razy żonatego, 1-o z N. N., z którą miał potomstwo, w aktach nie wymienione, 2-o z Antoniną Troniarską. Umarł 1872 r., pozostawiwszy z drugiej żony: Helenę, ur. 1854 r.; Antoninę, ur. 1864 r., żonę Jana Strońskiego; Bronisława, ur. 1847 r., bezdzietnego z Jadwigą z Tebinków; Stanisława, ur. 1851 r., żonatego z Honoratą z Kryłoszańskich, z której: Bronisław, ur. 1889 r.; Marya, ur. 1890 r.; Stanisława, ur. 1893 r.; Bolesław, ur. 1896 r.; Adam, ur. 1899 r. i Ignacy, ur. 1902 roku; wreszcie Kazimierza, ur. 1862 r., który w Kaninie zaślubił 1906 r. Józefę z Żelechowskich, córkę Kazimierza i Augusty z Marsów.

Do linii Marcina należą jeszcze: Jan, zmarły 1853 r, którego córka Barbara, była 1860 r. za Kalitą, urzędnikiem kameralnym w Nisku; Antoni, po którym wdowa, Aloiza z Eichlów, zamieszkała w Gałacie, wraz z czworgiem dzieci i ks. Karol, proboszcz w Jeżowem (A. Tarn. For. Nob. i Sądu Kraj. we Lwowie).

Antoni, najmłodszy z synów Marcina, ze Studzińskiej, od 1768 r. plenipotent matki (Gr. Sandec. 318 f. 308), zmarły 1803 r., zostawił z Antoniny Lebowskiej, 2-o v. Adama Grzymały Baranowskiego, zmarłego 1814 r. żony:

a) Michała, zamieszkałego 1818 r. w Smolicach, po którym, z Maryanny z Madurów: Maryanna, ur. 1879 r. (metr. w Zwierniku) i Magdalena, żona Feliksa Szczepanowskiego, zmarłego 1827 r. (A. Lwow. For. Nob.).

b) Antoniego, na części Polesia Nieczajskiego, zmarłego 1818 r. (sepult. w Radgoszczy); po którym, z Antoniny z Laborów, 2-o v. 1819 r. Wojciechowej Królickiej, córka Honorata Marya Marcyanna, zaślubiona 1843 r. Leopoldowi Marcinowi Antoniemu Pierzchale (metr. ślub. w Radgoszczy).

c) *Józefa* Kazimierza, ur. 1791 r. w Kępie Zabieckiej ad Szczucin (Akta Tarn. For. Nob.). Ten Józef, dzierżawca Wadowic dolnych, zostawił z Ludwiki Nowaczyńskiej, córki Mikołaja: Anielę, za Aleksandrem Trzecieskim; *Antoniego* Ferdynanda Piotra i Władysława, zamordowanego 1846 r. przez chłopów pod Tarnowem (A. Tarn. For. Nob.). Z nich:

Antoni Ferdynand Piotr, ur. 1826 r. w Wadowicach dolnych, żonaty z Wandą Koskowską, córką Michała i Emilii Łastowieckiej, dziedzic Bojanowa i Stanów, zostawił:

a) *Władysława* Jakóba Józefa.

b) Jana Piotra Joachima, ur. 1858 r. w Bojanowie (metr. w Stanach), dziedzica tychże Stanów, zmarłego bezdzietnie.

c) Józefa.

Synowie Antoniego Ferdynanda Piotra, wziąwszy pradziada swego Antoniego, żonatego z Lebowską, za jedną osobę z Jakóbem *Antonim* Korczak Komorowskim, ex opatem, z czasem cześnikiem bełskim, z Zieleniewską bezpotomnym, dawszy temu ostatniemu za żonę Antoninę Leborską, wywiedli się od niego i wylegitymowali się ze szlachectwa w galicyjskim Wydziale Krajowym z h. Korczak. Z nich Józef, dziedzic Skrzypaczowic, zostawił, z Heleny Osmólskiej, córki: Janinę i Maryę, a Władysław, ur. 1856 r. (metr. w Stanach), dziedzic Bojanowa, zaślubił 1890 r. Maryę Marcelinę Karolinę, córkę hr. Stanisława Dzieduszyckiego, z Karoliny Darowskiej (metr. ślub. w Gwoździcu), z której Marya Anna Marcela, ur. 1891 roku i Antoni Stanisław Maryan, ur. 1892 r. (metr. w Stanach). (Dr. M. D. Wąs.).

KOMOROWSCY h. NAŁĘCZ mieli wyjść z województwa pomorskiego. Jan, kasztelan dobrzyński w latach 1538 — 1544 r. (M. 44 f. 606; 68 f. 260). Stanisław, pisarz grodzki i poseł województwa pomorskiego, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Michał, Paweł i Janusz Piotr, synowie Gabryela i Maryanny z Weysów, jako też Wojciech, syn Bartłomieja, w grodzie warszawskim 1697 r. (DW. 59 f. 720 i 744). Marcin podpisał, z ziemią dobrzyńską, obiór Augusta II-go. Jan Karol Stanisław, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KOMOROWSCY h. OSTOJA wyszli z Komor, w ziemi ciechanowskiej i pierwotnie Komorami się zwali. Albert Komor, dziedzic na Skrodzie, w powiecie

nowogrodzkim, 1432 r., a Mikołaj Komor, nazywający się już Komorowskim, 1440 i 1448 r. obecny w Łomży. Jan Komor h. Ostoja, w Ostrołęce 1494 r., a Ścibor Komorowski w Łomży 1498 r. (Mil.).

Stanisław, syn Adama z Komor, z płockiego, 1580 roku na uniwersytecie w Krakowie (Alb. Stud.). Barbara, żona Stanisława Mioduskiego 1604 r.

Piotr, przełożony nad lasami goniądzkimi 1600 r., umarł 1607 r., a leśnictwo to otrzymał Aleksander, które trzymał 1611 roku, wspólnie z żoną, Maryną z Piąt (M. 151 f. 224; 158 f. 276). Ten Aleksander był synem Alberta i w grodzie wiskim nazwał się 1621 r. dziedzicem Komorowa. Szymon, syn Aleksandra, dziedziczył na Kapicach i Łazach 1640 roku. Córki Aleksandra: Tekla, za Szymonem Wilamowskim 1648 r., Eufrozyna, za Kazimierzem Mroczkiem, a Barbara, za Janem Bajkowskim 1647 r. Ta ostatnia, zmarła bezdzietnie i część jej Zblutowa przeszła na siostrę jej Teklę, a część Łaz, Cieszym i Słomianki, na siostrę Eufrozynę, 1669 roku (Mil.).

Herb Ostoja.

Marcin, podsędek zakroczymski, umarł 1684 r. Szymon, Kazimierz i Paweł podpisali, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech, syn Bernarda, sprzedał Komory i Kaczory Piotrowi, 1655 r. (DW. 52 f. 1123). Nie żyjący 1659 r. Andrzej, żonaty był z Zofią Strzeszówną (Sig. 3 f. 8). Mikołaj, Wojciech i Aleksander, sędzia grodzki ciechanowski, z ziemią ciechanowską, a Mikołaj, z łomżyńską, podpisali obiór króla Michała.

Ten Aleksander, sędzia, żonaty z Krystyną Dłotowską, siostrą Michała, miecznika i rotmistrza województwa bełskiego, poległego pod Warszawą 1656 r., objął wraz z dziećmi drugiej siostry, Barbary z Dłotowskich Walentowej Korczak Komorowskiej, po nim i po również bezdzietnym jego bracie majątek, mianowicie sumy u Wiśniowieckich, znaczne zastawy na Gródku, Teptiuchowie i innych, w horodelskiem i Ambukowie, w włodzimierskiem, oraz Dłutowo i Zdrojek, w płockiem. Dzieci Aleksandra: Maryanna, za Stanisławem Romockim, synem Franciszka i Zofii Komorowskiej, Felicyanna, 1660 r. jeszcze panna, później żona Fabiana Skrodzkiego i Mikołaj Wawrzyniec, już 1660 r. skarbnik bracławski, puścili 1669 r. Dłotowo i Zdrojek zastawem Kuczborskiemu (Kapt. Płock. Arch. Wileń. 20575 f. 87; Tryb. Lub. dla Woł.).

Mikołaj Wawrzyniec, zazwyczaj tylko Mikołajem zwany, dziedzic Komor-Błotnych i Sońska, nie żyjący już 1707 r., miał dwie żony: Katarzynę z Kordyszów, o zapisy dla której poczynione, ma sprawę w Trybunale 1686 r. i Eufrozynę Łaszczównę, siostrę Aleksandra, wojewody bełskiego. Z niej: Katarzyna, za Józefem Adryjanem Brzezińskim, podczaszym dobrzyńskim, 1723 r. posiadaczem Łopuszki, żyjącym jeszcze 1769 roku; Eufrozyna, zeznająca 1720 r. zapis dożywocia z mężem, Janem Wyhowskim i procesująca się później szereg lat z Komorowskimi ze Suszna, o sumy i dobra, i Helena, żona Marcina Franciszka z Kościelca Borowskiego, chorążego kowalskiego, pozywająca w latach 1707 — 1718 Olszewskich i Skawińskich, o dzierżawę Gródka, Ambukowa i innych, Benedyktynki lwowskie, o sumy przez ksienię Magdalenę Korczak Komorowską, na Gród-

ku, Teptiuchowie i innych im zapisane, Lubomirskich o 80 tysięcy flor. i Samborzeckiego, o zabór ruchomego majątku po małżonkach, Andrzeju Duchaniczu i Eufrozynie z Komor. Jej córka, Justyna Borowska, 1762 r. 2-o v. Gołyńska, zeznała 1723 r. zapis dożywocia z pierwszym mężem, Janem Józefem Komorowskim, posiadaczem Woli Rozwienickiej, później stolnikiem kijowskim, wraz z którym dziedziczyła na Rogoźnie z przyległościami, które Wąsowiczowi zastawem puściła. Syn tych Komorowskich, Tomasz, czynny jest w latach 1753 — 1756 w sprawie sprzedaży Komor-Błotnych i Sońska, wraz z Antonim Komorowskim, zapewne bratem (Gr. Bełs. 90 f. 49; 108 f. 26 i 45; 131 f. 104; 132 f. 576; 281 f. 444; 299 f. 69 i 144; 304 f. 1286; 307 f. 80; 329 f. 1587; 340 f. 587; 783 f. 107; Gr. Przem. 168 f. 547 i 642; 245 f. 86 i 131; 249 f. 256; 1028 f. 666; Fasc. 88 f. 318; Gr. Lwows. 278 f. 250; 690 f. 559; 713 f. 410; 734 f. 480; 921 f. 420 i 548; Fasc. 44 f. 2615; Gr. Krzem.).

Jakób, Michał, dwóch Piotrów, Wawrzyniec, trzech Wojciechów, z których jeden z Komor, z ciechanowskiej, Adam, Bogusław, Stanisław, z zakroczymskiej, Floryan, Jakób, Jan i Michał, z wiskiej, a Walenty, z łomżyńskiej ziemi, oraz Franciszek i Stanisław, z województwa płockiego, podpisali obiór Augusta II-go.

Jan, bliski krewny skarbnika Mikołaja Wawrzyńca, zostawił, z Maryanny z Stempkowskich, Józefa, trzymającego zastawem od Szornela Brzeznę, który 1735 roku zaślubił w Niewiarkowie Domicellę Krystynę Wężównę, 1748 r. 2-o v. Franciszkowę Bieniedzką, stolnikowę rzeczycką, córkę Józefa na Bielanach Węża, cześnika drohickiego, z Anny Głogowskiej, kasztelanki radomskiej, dziedziczki Cześnik i Niewiarkowa (Perp. Czers. 25 f. 22; Gr. Grabow. Arch. Wąsow.).

Mikołaj, z liwską, a Józef, z łomżyńską ziemią, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Fabian, syn Grzegorza, nabył część wsi Komory od Wielądka, 1752 roku (DW. 74 f. 255). Stanisław, zwany *Markowicz*, także syn Grzegorza, odstąpił 1765 r. połowę dóbr Komory synowi Tomaszowi. Franciszek *Markowicz*, syn Stanisława, nabył 1791 r. część Boguszyna - Leśnik od Rognskiego i pozostawił, z Zofii Gronkowskiej, syna Franciszka, ur. 1765 r. (metr. u Św. Krzyża w Warszawie). Maciej nabył, od ojca swego Jana, część Rowisk, 1790 r. Tomasz, Franciszek i Maciej, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej, 1804 roku (Quat. VI f. 118; VII f. 218; IX f. 41), a Tomasz, syn Józefa, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, przed 1850 r.

Ten Tomasz, kawaler orderu Św. Anny, ur. 1789 r., zmarł 1868 r., pozostawiwszy dzieci i wnuki. Adam, ur. 1832 r., zmarł 1867 r., pozostawiwszy, z Florentyny z Sieroszewskich, zmarłej 1868 r., troje dzieci. Julia, ur. 1837 r., zamężna Markianowiczowa, zmarła 1867 r. z żalu, za mężem zmarłym tegoż roku.

KOMOROWSCY h. ROLA z Komorowa, w powiecie brzezińskim. Grzegorz, dziedzic Tobiaszowic, na sądach w Brzezinach 1399 i 1405 r., a Jan z Komorowa, 1418 i 1419 r. (Łęcz. II). Andrzej i Stanisław dziedziczyli na tym Komorowie 1576 r. (Paw.). Konstanty podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go. Balbina ze Starzyńskich Komorowska, 1815 r. w brzezińskiem.

KOMOROWSCY różnych herbów. Dziwisz Komorowski z Bobrownik pod Tarnowem, 1402 i 1408 r. (St. Pr. P. Pom. VIII). Stanisław, syn Pawła z Komo-

rowa, 1420 r., Jan, 1432 r., Wojciech, syn Dobiesława, 1458 r., Piotr, syn Marcina, 1465 r., a Klemens, syn Piotra, 1477 r., na uniwersytecie krakowskim. Z Komorowa na Rusi, pisał się w latach 1437 — 1447 Jan Siestrzeniec, a 1469 r. Piotr Błudnicki. Jan, syn Marcina, 1561 r., Jan, syn Macieja, 1562 r., a Andrzej, syn Łukasza, 1563 r., na uniwersytecie w Krakowie (Alb. Stud.). Jan z Komorowa, w latach 1599 — 1600, na uniwersytecie w Padwie.

Błażej i Grześko, otrzymują 1600 r. termin, przystawienia ojca (nienazwanego) do sądu, a Jakim, domownik Boguskiego, przysięga 1624 r., że przywiezione ryby są własnością jego pana (Gr. Lwow. 354 f. 3352 i 376 f. 321).

Stanisław i Filip pozwani 1634 r. o szkody poczynione w Tyrawie Leszczyńskiemu (Gr. Sanoc. 152 f. 273). Stanisław Tetko Komorowski, z żoną, wwiązani 1638 r. w część Sudyłowicz, zapisaną im przez Oskierkę (Tryb. Litew. 123 f. 520). Piotr, rotmistrz kozacki pułku hetmana Koniecpolskiego, 1646 r. Michał skazany na zapłacenie 3 tysiące flor. Sapieżynie, 1654 r. (Tryb. Lub. dla Wol.). Stanisław, wojownik z pod Beresteczka, wojski (jaki?), zmarły 1658 r., któremu żona, Zofia z Rostrembowa, wystawiła pomnik w katedrze poznańskiej (Żychl. XVI f. 59). Ta sama Zofia z Obodowskich, 2-o v. Ignacowa Bronikowska, zmarła przed 1682 r., a córki jej: Maryanna z Komorowskich Janowa Jerzykowska i Teresa z Komorowskich Kowalewska, sprzedały 1672 r. Rostrembowo Mycielskim (Gr. Kcyńskie). Nad Stanisławem i Maryanną, dziećmi Jana i Ewy Małokleckiej, ustanowioną została opieka 1659 r. (Sig 3 f. 1). Ksiądz Bernard został z Obserwanta 1666 roku Reformatem (Rękop. Oss. 94 f. 47). Gabryel Sakowicz (?) Komorowski, podstoli brasławski 1696 r. (Akta XIII f. 126).

Dorota, wdowa po Krukowieckim, kwituje 1707 r. Dzierżka, z sumy 9 tysięcy flor., danej na Rogóźno i Jeżów i procesuje się z Krukowieckimi (Gr. Przem. 219 f. 499; Gr. Lwow. 683 f. 307). Anna, zamężna Zawadzka, pozwana 1707 roku przez Krogulеckiego (Gr. Lwow.; Fasc. 13 f. 1397). Franciszek z żoną, Katarzyną z Kędzierskich, obierali plenipotentów 1710 r. (Gr. Przem. 1021 f. 408 i 434). Barbara z Drzewieckich, 1-o v. Ludwikowa Kłembowska, 1723 r. po Józefie Komorowskim. oprawna wdowa, 1727 r. 3-o v. Dłuska, procesuje się z Komorowskimi z Szuszna, o sumy i procenta (Gr. Bełs. 301 f. 376; 313 f. 519; 409 f. 523). Zofia z Nahorskich, 1-o v. Joachimowiczowa, 2-o v. z Józefem Komorowskim dzierżawiąca Banunin, procesuje 1728 r. różnych, o majątek (Gr. Lwow. 702 f. 322; 880 f. 381 i inne).

Ludwik, 1738 r. ekonom w Tyrawie, a 1749 r. administrator Małkowic (Gr. Sanoc. 305 f. 91; Gr. Przem.; Fasc. 123 f. 895). Magdalena zaślubiła w Czortkowie Wawrzyńca Lewandowskiego, 1749 r. Deodata z Dobrowolskich, wdowa po Andrzeju, procesuje 1747 — 1749 r. Lubomirskich (Gr. Lwows. 719 f. 825 i 840; 919 f. 276).

N., komisarz cywilno-wojskowy województwa sieradzkiego, został wojskim mniejszym szadkowskim 1792 r.

Seweryn, emigrant 1795 r., wróciwszy do kraju, zamieszkał w Żwańcu i 1819 r. poszukuje matki swej Wiktoryi i rodzeństwa, Antoniego, Eufrozyny, Franciszki i Konstancyi. Piotr., 1824 r. oficer b. wojsk polskich. Jan, rozwiedziony z Ludwiką Brzeską, w Dembianach w krakowskiem, 1833 r.

Dezyderya z hr. Gurowskich Komorowska, umarła w Dreznie 1826 r. (Pom. Mar.). Michał, syn Eliasza i Maryi Ilnickiej, ur. 1808 r., zaślubił 1827 r. w Zabłotówce Barbarę Winnicką, zmarłą 1859 r., z której córki: Julia, Marya i Paraszka, 1859 r. Cyrylowa Zawadzka i syn Grzegorz, żonaty 1858 r. z Magdaleną Gąsiorowską (metr. kośc. w Czortkowie i Jagielnicy).

Augustyn, ur. 1769 r., oficer b. wojsk polskich, potem nadleśny w Kole, zmarły 1842 r. i Grzegorz, syn Marcina, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie bez herbu, przed 1850 r. Jan Józef Walenty, 1854 r., Bronisław Antoni Maryan i Stanisław Mikołaj, 1860 r.

KOMOROWSCY z Komorowa, w powiecie sierpskim, na którym dziedziczyli i Komorowscy przydomku *Świnka*, prawdopodobnie też i tegoż herbu.

Andrzej 1512 r., a Wojciech 1518 r., synowie Macieja, na uniwersytecie krakowskim. Marcin Komorowski, wuj nieletniej Małgorzaty Zaborowskiej, córki Wojciecha, 1538 r. Stanisław, syn Macieja, 1539 r., a Sebastyan, syn Bonawentury, Komorowski z Komorowa, z dyecezyi płockiej, 1548 r. na uniwersytecie krakowskim. Józef z Komorowa, syn Pawła, żonaty 1544 r. z Anną z Cieszewa, córką Jana. Benedykt, altarysta w Wniczu, 1544 r. Mikołaj Kot, Marcin, syn Gotarda, Marcin, syn Mikołaja i Józef, syn Pawła, współdziedzice Komorowa 1578 roku (Paw.; Perp. Gr. Płoc. 2 f. 72; 9 f. 151 i 279).

Wacław i Stanisław, zwani *Świnkowie*, procesują się z Rzeszotarskim 1539 roku. Dorota, ich siostra, żona Mikołaja Rzepki, zrzekła się na rzecz ich dóbr ojczystych 1542 r. Byli oni synami Jana i 1578 r. dziedziczył jeszcze, wraz z Rosławem, synem Stanisława i Maciejem Wierzbiętą, synem Jana Świnki, Wacław, syn Jana, na tym Komorowie (Paw.; Perp. Gr. Płoc. 5 f. 281; 8 f. 78).

KOMOROWSCY z Komorowa, w ziemi warszawskiej. Grzegorz i Walenty z Komorowa Komorowscy, wujowie Mrokowskich, pobili się 1492 r. z Parulami, na cmentarzu w Nadarzynie i sprofanowali kościół (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1886). Jan, syn Grzegorza, pleban z Pustelnika, godzi się 1516 r., w imieniu ojca, z biskupem sufraganem poznańskim Albertem (Ibid. 1705).

Mikołaj z Komorowa, sędzia ziemski ciechanowski 1496 r. i rożański 1497 roku, a cześnik warszawski 1505 r., nabył 1511 r. Ślężany, w ziemi warszawskiej (M. 60 f. 88). Umarł 1512 r., bo już 1518 r. synowie jego: Jerzy, Mikołaj, Stanisław i Jan, procesują Radzimińskiego (Zs. Warec. 2 f. 232; 18 f. 425). Po Jerzym pozostała córka Elżbieta, żona Piotra Bogatki 1554 r. Jan żonaty był 1530 roku z Elżbietą Ciołkówną. Grzegorz i Andrzej, dziedzice Ślężan i Woli Śląskiej 1578 roku. Stanisław, dziedzic Borku i Czernideł, w czerskiem, 1564 r. (Zs. Gr. Czers. 18 f. 146; Dud. Warsz. 15 f. 881 i 1845; Paw.). W 1580 r. należał ten Komorów do Grzegorza, syna Stanisława, Doroty, wdowy po Janie, Aleksego i Maryny, wdowy po Piotrze Komorowskim, a żony Walentego Stanclewskiego. Dorota, Maryna i Stanisław, syn Jana, dziedziczyli też i na obok leżącym Chlebowie, a Maryna, na Pęcicach (Paw.).

Grzegorz, syn Stanisława, procesowany 1585 r., o wadium tysiąca florenów (Gr. Czers. 54 f. 628), żonaty z Maryną Pęcicką 1581 r., miał syna Stanisława. Ten zeznał 1608 r. oblig na Jeziorkowskiego, a 1686 r. zapis dożywocia z żoną, Agnie-

szką z Jeziorkowskich (Gr. Zs. Czers. 49 f. 608; DW. 86 f. 311; 49 f. 106). Zapewne to siostra jego Anna, 1621 r. żona Jana Jeziorkowskiego, których synowie sprzedali 1657 — 1660 r. części Komorowa Kaliszowi i innym (Gr. Warsz.).

Mikołaj, syn Piotra, nabył 1605 r. sumę od Jarochowskiego; jego córki: Dorota i Barbara (DW. 32 f. 522; 36 f. 511). Zofia, 1608 r. wdowa po Andrzeju Wojczyńskim (Zs. Warec. 19 f. 397).

Aleksy miał trzech synów: Jerzego, Krzysztofa i Noego. Pierwszy drugiemu 1609 r., a drugi trzeciemu 1610 r., pożyczył pewną sumę. Adam, syn Jerzego, oddał 1640 r. cały swój majątek żonie, Elżbiecie z Rakowskich (DW. 37 f. 712; 49 f. 1515), ale data 1640 r. jest pewno datą oblaty aktu, bo ta Elżbieta Rakowska, 1-o v. Adamowa Komorowska, uzyskuje 1641 r., już jako 3-o v. Tomaszowa Wolanowska, wyrok na Benedykta Sienieńskiego, brata bezdzietnie zmarłego Jana Sienieńskiego, drugiego jej męża, o zabór ruchomości z Łoszniowa i niedopełnienie zapisów (Zs. Sanoc. 46 f. 1140). Jerzy, syn Noego, umarł 1651 roku, w którym testament jego wniesiony do grodu warszawskiego (DW. 36 f. 960; 51 f. 1491).

Stanisław, syn Wawrzyńca, wziął 1588 r. część Falenicy w zastaw, a 1616 roku sprzedał Zerzeń Zawadzkiemu (Zs. Gr. Czers. 56 f. 707; DW. 45 f. 527). Krzysztof, syn Andrzeja, zastawił 1605 r. część Granicy Ossuchowskiemu (DW. 32 f. 1277). Jerzy, syn Aleksandra, 1607 r. (Ibid. 34 f. 635). Grzegorz z żoną, Anną z Żochowskich, sprzedali wieś Raki, Janowi Podoskiemu, 1614 r. (Ibid. 112 f. 76). Grzegorz zeznał 1641 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą ze Złotopolskich (Ibid. 49 f. 2026). Jan, syn Macieja, sprzedał 1643 r. Obrębie Kasprowi (Ibid. 50 f. 371 i 759). Kasper podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Jana Kazimierza.

Jan Aleksy, syn Mikołaja i Anny z Bąbkiewiczów Tańskiej, zeznał 1746 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Masterowskich, 2-o v. 1765 r. Ludwikową Eynarowiczową, córką Wojciecha i Katarzyny z Łukaszewiczów. Dzieci ich: Stanisław, Józefa i Teresa zawarły, wspólnie z matką, 1765 r. układ z Latoszyńskim (Ibid. 71 f. 691; 85 f. 76). Inny Stanisław, bo syn Kazimierza, zapisał 1761 r. pewną sumę żonie swej, Ewie Closs'ównie, córce Samuela (Ibid. 82 f. 31). Józef, z synem Walentym, pozwani 1798 r. przez Zbroskiego (Perp. Czers. 42 f. 517).

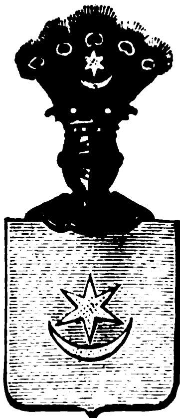
KOMOROWSCY z Komorowa, w poznańskiem. Iwan z Komorowa, zasądzony 1386 r. za najazd Żydowa, zaświadczał 1405 r. w Kościanie z herbu *Poturgi*, szlachectwo swych siostrzeńców, Junoszyców Jarosławskich. Wojciech Komorowski, 1393 r. w Poznaniu, a z bratem Jaśkiem i z Agnieszką z Komorowa, w latach 1394 — 1400 mają sprawy w Kościanie (Leksz. i Ulan.).

Zacharyasz z Komorowa, komornik sądu ziemskiego w Poznaniu, zastępca wojewody w latach 1430 — 1438. Ten sam pewno 1440 r. nazwany Piaskowskim. Jan, syn Grzegorza z Komorowa, z dyecezyi poznańskiej, 1517 r. na uniwersytecie krakowskim.

Szymon i Wojciech Komorowscy podpisali, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go. Walenty, regent ziemski wschowski 1767 r. Szymon, deputat na Trybunał koronny, został skarbnikiem poznańskim 1790 r.

KOMOROWSCY z Komorowa, w województwie kaliskiem. Aleksandra, wdowa po Macieju Komorowskim, wysłała 1497 roku konnego na wojnę wołoską, a Zuzanna Komorowska, wdowa po Broniszu Cienińskim, z dóbr swych Komorowa i Cienina, konnego, na wojnę turecką, 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII). Adam i Piotr Komorowscy, z województwa kaliskiego, elektorowie króla Michała.

z KOMOROWA, w dzisiejszym powiecie babimostskim. Komes Luder z Komorowa, z synem Pielgrzymem, za zgodą wszystkich braci, pozwala 1285 r. Cystersom z Obry, wybudować młyn w Niałku, na wodzie płynącej z jeziora Karpisko. Komes Pielgrzym z Komorowa, z bratem Grzymisławem, świadczą 1319 r. przy zamianie Borzysławic na Siekowo, przez komesa Macieja Zelankowicza, z opatem z Obry. W 1323 r. nazwany cześnikiem, a 1326 r. podczaszym poznańskim. Świętomir z Komorowa, układa się 1364 r. o młyn w Komorowie i Niałku, z opatem w Obry. Pielgrzym z Komorowa, świadczy 1384 r. w Międzyrzecu. Grzegorz i Niklas z Komorowa i Karpicka, synowie Pielgrzyma, w latach 1393 — 1397. Patrz *Karpiccy* (KWP.).

Herb Leliwa.

KOMOROWSKI Jan, kapitan wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. W 1792 r., w którym otrzymał dyplom, był majorem w pułku buławy polnej koronnej (Sig. 87 f. 141).

KOMORSCY h. LELIWA. Bartłomiej Janczyński, udowadniając swoje szlachectwo 1603 r. w Piotrkowie, przedstawił w liczbie świadków Adama Komorskiego, *de armis pól księżyca rogami w górę i gwiazda w nim*, i syna jego Macieja (Wyr. Piotr. 58 f. 1443). Czy nie będą oni potomkami niżej wymienionych Komorskich, pochodzących z Komorzy, w powiecie pyzdrskim. Z nich: Tomisław, obecny w Pyzdrach 1360 r. Dzierżsław, Świętosław, zwany Zachoszcz, Jan i Lutka, wdowa po Tomisławie, na sądach w Pyzdrach, w latach 1390—1399 (Leksz.). Mikołaj, syn Jana, 1446 r., Mikołaj, syn Świętosława, 1461 r. na uniwersytecie krakowskim.

Mikołaj Komorski, altarysta katedry poznańskiej 1458 roku. Świętosław Komorski wziął w zastaw 1497 r. jeden łan w Czemirowie (St. Pr. P. Pom. VII. 66). Kasper Komorski, właściciel 1578 r. części Kolnic, w powiecie pyzdrskim, leżących obok Komorzy, a Maciej Komorski z Jarocina, dziedzic części Ciświcy (Paw.).

Herb Szreniawa.

KOMORSCY h. SZRENIAWA z Komorzy Małej, w powiecie tucholskim. Baltazar Komorski i Maciej Komorski, dziedziczyli na Komorzy, w powiecie tucholskim, 1526 r. Baltazar, został sędzią ziemskim tucholskim 1530 r.; umarł 1536 r. (M. 40 f. 87; 42 f. 67; 45 f. 153 i 51 f. 286). W 1570 r. Jan Komorski i Jan stary Komorski, mają na Komorzy Małej po sześć włók.

Jan Stefan, syn Jana Michała, podpisał, z województwem malborskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1654 r. sekretarz królewski i pisarz skarbu koronnego, zeznał tegoż roku zapis dożywocia z pierwszą żoną, Anną Strużbiczówną (DW. 52 f. 566). W 1660 r. nabył, za konsensem królewskim, starostwo jasienickie, od Raczyńskiego i został chorążym malborskim. W 1660 r. na Klonowie, a 1661 r. na starostwie jasienickiem, przyznane zostało dożywocie jego żonie (Sig. 3 f. 155 i 207; M. 200 f. 29). W 1676 r. sprzedał Milanów Krzyckiemu, a 1680 r., wspólnie z drugą żoną, Ewą z Krzyckich i z Anną z Baczyńskich, żoną Stanisława Komorskiego, sprzedał część Służewca (M. 212 f. 9 i DW. 55 f. 1416).

Wojciech, brat Jana Stefana, rektor kollegium OO. Jezuitów w Bydgoszczy.

Antoni, z bratankiem swoim Janem, synem Józefa i Izabelli Szczawińskiej, syn Jana i Teresy Czermińskiej, wnuk Kazimierza i Petronelli Chojnackiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Antoni, dziedziczył na Nehrebce, której część nabył 1768 r. W 1774 r. zaślubił Barbarę Zderkiewiczównę, z której zostawił: Teklę, Ewę, Jana i Józefa. Umarł 1789 r. (sepult. w Przemyślu). Dzieci jego dziedziczyły po zmarłym bezdzietnie 1789 roku bracie stryjecznym Janie, synie Józefa.

Józef, syn Antoniego, właściciel Waniowic, ożeniony z Domicellą Zaleską, zmarł bezpotomnie 1808 r., zapisawszy swój majątek bratu Janowi i siostrze Tekli Janowej Białoskórskiej (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

z KOMORZNA na Szląsku Górnym, Henryk h. *Framberg*, świadczył 1414 roku w Sieradzu, przy wywodzie szlachectwa Mściszka ze Starzenic. Świadczył tamże 1417 r. i Teodoryk Frangebarg z Komorzna (Łaguna).

KOMUNIAKA, patrz *Komoniaka*

KOMUŃSCY, patrz *Komońscy*.

z KONAR pisali się Słupscy h. Rawicz

Herb Gryf.

KONARSCY h. GRYF, prawdopodobnie wyszli z Konar, w powiecie ksiąskim, leżących nieopodal Brzeźnicy (Jędrzejowa), jednego z najdawniejszych dziedzictw Gryfitów. Jedna ich gałąź otrzymała tytuł hrabiowski austryjacki 1783 roku. Część Konar w latach 1388 — 1436 była własnością Rokoszów z Koszczyc, Dobiesława, podsędka krakowskiego, i jego potomstwa. W 1382 r. pisze się Stręgoborz, 1398 roku Stanisław, z Konar. W latach 1397 — 1400 ma różne sprawy w Krakowie Krystyna, wdowa po Tomku Litwinie z Konar i Łagiewnik, która 1400 r. sprzedała wsi swoje, pół Iłowa (Gylowo), w łęczyckiem i czwartą część Zbiluni, w sieradzkiem, za 200 grzyw. i część Deszna, Niemście ze Skroniowa (St. Pr. P. Pom. VIII). Zdaje się, że ku końcowi XV-go wieku, przeszły Konary do Chamców z Dobranowic i z tej gałęzi Gryfitów idą już Jan i Jakób z Konar, świadczący w Proszowicach 1494 r. Barbara, wdowa po Jakóbie Konarskim, dzie-

dzicu Dobranowic, procesuje o kmiecia i granice sąsiadów z Rudna, w latach 1527 — 1530 (St. Pr. P. Pom. VI. 396. 419 i 476). Rodzina ta wcześnie przyjęła kalwinizm i do XIX-go wieku w nim w większości wytrwała.

Tomasz Konarski dziedziczył 1508 r. na Korytnicy i Jaworze, w powiecie chęcińskim, a Jan Konarski był właścicielem Koryta, w powiecie wiślickim (Paw.). Wdowa po tym Janie, dziedzicu Konar i Koryta, Katarzyna z Koryta, pozwana 1518 roku o spalenie męża do współki z kochankiem (A. Krak.). Piotr Konarski z Koryta, obecny przy rozgraniczeniu Dobranowic i Poborowic 1530 r. Stanisław, Adam i Jan sprzedają w latach 1543—1547 części Konar Dembińskim (A. Krak.). Konstancya, córka Piotra, żona Justa Ludwika Deciusa, zmarłego 1570 r.

Urszula Anna ze Smogorzowa Wąsowiczówna, córka Stanisława z Jabłonicy, żona Kaspra Konarskiego, dziedziczyła 1540 i 1579 r. na Korycie i Korytnicy. W tym ostatnim roku Hieronim Konarski, był właścicielem Mękarzowic i Swoszowic, w powiecie wiślickim (Paw.). W 1575 r. Anna Urszula kwitowała ojca swego Wąsowicza, z posagu (Zs. Wiśl. 9 f. 280). Hieronim, syn Hieronima, zapisał 1593 r. dożywocie żonie Annie, córce Macieja Krokiera (Zap. Lub. 7 f. 589).

Jan Konarski spłacił Kożuchowskiego 1630 r., sumą nabytą od Wąsowicza (Gr. Radoms.). W tymże roku został wojskim chełmskim. Synowie jego: Jan i Stefan, imieniem Jana, Stanisława, Franciszka, Gryzeldy i Marcyanny, dzieci niegdy Stanisława Konarskiego, brata swego rodzonego, z Elżbiety Bylinówny z Leszczyn urodzonych, kwitowali 1654 roku Daniłowiczów (Zap. Lub. 38 f. 408 i 44 f. 654).

Z dzieci Stanisława: Jan był instygatorem Trybunału lubelskiego 1676 r. (Zap. Lub. 55 f. 1555). Stanisław, major wojsk królewskich 1679 r., elektor Augusta II-go z województwa bełskiego (Ibid. 58 f. 646). Franciszek, wspólnie z żoną, Maryą z Przerembskich, cedował 1690 r. sumę Morsztynom. Gryzelda była za Janem Tęgoborskim, kasztelanem żarnowskim 1675 r.

Franciszek i Jan podpisali, z wojewódz. krakowskiem, obiór króla Michała. Franciszek nabył 1670 r. Chyczę od Branickich. Z nich też Jan, z województwa sandomierskiego i Piotr, czwarty syn Jana wojskiego, z województwa bełskiego, elektorowie Jana III-go.

Stefan, najmłodszy syn Jana, wojskiego chełmskiego, żonaty był z Anną Arciszewską. Nad ich dziećmi, Janem i Urszulą, ustanowioną została opieka 1672 roku (Sig. 12 f. 9).

Jan, drugi z kolei syn Jana, wojskiego chełmskiego, właściciel Kani i Woli Kańskiej, w województwie ruskiem, pozwany został 1675 r. przed kaptur krakowski, przez z Tarnowskich Wąsowiczową, o sumę. Z trzech żon, pozostawił kilku synów, z których: Aleksander, aryanin, zaślubił 1678 r. w Rudówce w Prusach Książęcych, Konstancyę Biberstein Kazimierską, również aryankę.

Gabryel Hieronim, drugi syn Jana, pułkownik wojsk holenderskich, żonaty z Elżbietą z Korejwów (Niesiecki nazywa ją Kownonówną z Fryzlandyi), wspólnie z nią wziął w zastaw 1698 r. Iwaniszki od Sapiehy (Sap. III). Następnie stolnik mozyrski i starosta serejski, pozostawił synów: Jerzego i Jana Teodora.

Tenże Jan Teodor, właściciel Bukcinik, Barci, Bobrowników i Pyrgi, w województwie trockiem, 1749 r., stolnik mozyrski, ożeniony z Wiktoryą z Estków,

miał synów: Stanisława, Konstantego, Jakóba, Jerzego, Stefana i Rafała Krzysztofa, którzy w 1764 roku dopełnili działu dóbr powyższych, po ojcu pozostałych. Z nich:

Konstanty, kapitan wojsk królewskich, pozostawił córki: Ogrodzińską i Wąsowiczową.

Jerzy, podpułkownik w wojsku koronnem, wziął 1783 r. dymisyę w randze pułkownika. Dziedzic Klepaczy, sędzia pokoju kalwaryjski 1809 r., miał syna Stanisława, którego syn Szymon, emisariusz, rozstrzelany w Wilnie 1839 r.

Rafał Krzysztof, ur. 1749 roku (metr. w Serejach), szambelan Stanisława Augusta, został asesorem sądów zadwornych koronnych 1785 roku (Kancl. 79). W 1804 r. legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 176). Ożeniony w Russocką, przeniósł się w województwo sandomierskie, gdzie nabył Przeuszyn, Rosochy i Podole, i pozostawił córki: Ludwikę Zabierzewską, zmarłą bezdzietnie i Wiktoryę Stanisławowę Goniewską, oraz synów: Adama, Andrzeja i Aleksandra, który poległ w 1812 r.

Adam, radca komitetu Towarz Kredyt. Ziems., radca konsystorza kalwińskiego, zmarł 1835 r., pozostawiwszy z żony, Ludwiki v. Hartych, syna Konstantego, ur. 1810 r., zmarłego 1882 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., po którym, z Aleksandry Jasieńskiej, ośmioro dzieci wyznania katolickiego: 1) Paulina, za Adamem Piaseckim; 2) Helena, za Władysławem Świeżyńskim; 3) Zofia, za Ludwikiem Bukowieckim; 4) Marya, za Henrykiem Roguskim; 5) Natalia, za Antonim Marczewskim; 6) Adam, ur. 1840 r., zmarły 1900 r., dziedzic Kluczewska, ożeniony z Stefanią Turską, z której córki: Aleksandra Ignacowa Kruszewska, Stefania Kołaczkowska i synowie: Adam, ożeniony z Kosicką, Maksymilian i Szymon; 7) Szymon, ur. 1851 r., ożeniony z Joanną z Kosseckich, 1-o v. Kiniorską, z której: Jan, Kazimierz i Zofia Zembrzuska; 8) Aleksander, ur. 1855 roku, żonaty z Wiktoryą Świdówną, z której: Wacław, Aleksander, Szymon i Wanda.

Andrzej, drugi syn Rafała, legionista, odbył wszystkie kampanie Napoleońskie, następnie i oficer b. wojsk polskich 1831 r., ożeniony z Ewą Kossecką, długoletni radca Dyrekcyi szczegółowej i głównej Towarz. Kred. Ziems., zmarły w Radomiu 1864 r., pozostawił córki: Ludwikę Ostachiewiczową, Karolinę Ostachiewiczową i synów: Władysława, Stanisława, zmarłych bezżennie, Edwarda, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, ożenionego z bratanką swą Maryą; Rafała, ur. 1820 r., zmarłego 1891 r., po którym z żony, Eleonory z Piaseckich, zmarłej 1889 r. w Radomiu, dzieci wyznania katolickiego: Marya, za stryjem Edwardem, Aleksandra, Zofia Romanowa, Bronisław, którego, z Anieli Wieniawskiej, dzieci: Tadeusz i Aniela Marczewska; Tadeusz, proboszcz w Dąbrowie i Mieczysław, ożeniony z Michaliną Jabłońską, z której: Stefan, Jadwiga i Janina.

Jerzy, syn Jana, a brat Gabryela, urodzony z Grekówny, właściciel Żarczyc i Borczyna, miecznik inowrocławski 1689 r., elektor Jana III-go i Augusta II-go, zapisał 1686 r. dożywocie żonie swej, Helenie z Czermińskich, córce Łukasza, kasztelana zawichostskiego i Zofii z Tarłów (Gr. Chęcińs.). Z niej miał jedynaścoro dzieci, wychowanych w wierze katolickiej, do której sam, zdaje się, wrócił.

1. Zofię, ur. 1685 r., mniszkę w Chęcinach, pod imieniem Natalii.

2. Joannę, ur. 1686 r., żonę Wojciecha Odrowąża Kietlińskiego, wojskiego sandomierskiego.

3. Bogusława, ur. 1689 r.

4. Mikołaja, ur. 1691 r., zmarłego bezdzietnie.

5. Bartłomieja, ur. 1692 r. (metr. w Złotnikach), zmarłego bezpotomnie.

6. Michała, ur. 1693 r. (metr. tamże).

7. Jana Franciszka, ur. 1694 r. (metr. w Małogoszczu), zmarłego młodo.

8. Stanisława Karola, ur. 1695 r. (metr. w Złotnikach), pod imieniem Ignacego, prowincyała Pijarów w Królestwie. W 1746 r. odstąpił mu Potocki prawa prezenty do kościoła w Opolu. W 1759 r. jako ex-prowincyał, układa się z Lubomirskim (M. 227 f. 365 i 232 f. 15).

9. Władysława Wojciecha, ur. 1698 r. (metr. w Złotnikach), Pijara pod imieniem Antoniego.

10. Stefana Felicyana, ur. 1699 r. (metryka tamże).

11. Hieronima Franciszka, ur. 1700 r. (metr. tamże), Pijara pod imieniem Stanisława, znakomitego reformatora szkolnictwa naszego, założyciela *Collegium nobilium* (1740 r.), zmarłego w Warszawie 1773 r.

Bogusław, Michał i Stefan dopełnili 1724 r. działu dóbr po rodzicach pozostałych, z mocy którego Żarczyce Większe wziął Stefan, Mniejsze Michał, a Wygnanów Bogusław (Gr. Chęc. Inscr.). Michał odstąpił wkrótce Żarczyce Mniejsze Bogusławowi. Z nich:

A) Bogusław, cześnik parnawski, zaślubił Justynę z Nadola Łącką, 2-o v. Krassowską i z niej pozostawił córki: Maryannę, za Bonawenturą Oraczowskim i Joannę, za Stanisławem Sariuszem Wolskim.

B) Michał, dziedzic Bogorii, starosta bachtyński 1719 r., deputat na Trybunał koronny 1730 r., kasztelan wiślicki 1731 r., a sandomierski 1740 r., rezygnował z tego ostatniego urzędu 1746 r. Stronnik Leszczyńskiego, podpisał 1733 roku konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Ożeniony z Teresą Lipską, za którą wziął Chrewt, Wetlinę, Rogoźno i inne, wyjednał dla niej dożywocie, 1719 r., na starostwie bachtyńskiem (Sig. 19) i otrzymał, wspólnie z nią 1729 r., konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa (Sig. 22). Córka jego Ewa, zeznała 1752 r. zapis dożywocia z mężem, Antonim Drohojowskim, miecznikiem przemyskim (Gr. Przem. 251 f. 382), a synowie: Stefan *Ludwik* i Adam, otrzymali 1783 r. od cesarza Józefa II-go, tytuł dziedziczny hrabiowski. Z nich:

a) Hr. Stefan *Ludwik*, stolnik chęciński 1748 r., z którego urzędu rezygnował 1765 r., starosta przyłuski, członek Stanów galicyjskich, zaślubił Konstancyę Bielską, chorążankę lwowską, córkę Bogusława i Anny z Szeptyckich, z którą zeznał zapis dożywocia 1750 r. Dziedzic Rogoźna, umarł tamże 1788 r., pozostawiwszy synów: Stanisława, Marcelego, Michała, Leona i Józefa, oraz córki: Juliannę, żonę stryja swego hr. Adama, Franciszkę, zmarłą panną 1810 r. w Kulikowie i Maryannę, drugą żonę hr. Aloizego Baworowskiego. Sprzedali oni 1790 r Rogoźno hr. Róży Rozwadowskiej, starościance ostrskiej, przyszłej żonie hr. Marcelego Konarskiego (Gal. Tab.). Z synów hr. Ludwika:

Hr. Stanisław, właściciel Dołhego, Humenowa i Niegowic, zmarły 1808 r., zaślubił Konstancyę Bielską, chorążankę lwowską, córkę Adama i Katarzyny z Mierzejewskich, z którą zeznał, 1784 r., intercyzę przedślubną i zapis dożywocia (Tab.

Gal. Pact. Nov. 5 f. 1 i 6 f. 1). Z niej pozostawił synów: Adama od 1817 r. i Wincentego od 1833 r. członków Stanow galicyjskich, bezżennych, oraz córkę Domicellę, żonę hr. Seweryna Fredry, pułkownika wojsk napoleońskich.

Hr. Marceli, dziedzic Rogóźna i Boniowic, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., zaślubił hr. Różę Rozwadowską. Z nią bezdzietny.

Hr. Michał, dziedzic Wietliny, bezdzietny z Maryą z Łobarzewskich, zmarłą we Lwowie 1865 r.

Hr. Leon, ksiądz, proboszcz w Czyszkach i Kulikowie, kanonik katedralny przemyski, zmarł 1844 r.

Hr. Józef, właściciel Chrewtu i Olchowca, pułkownik b. wojsk polskich, od 1817 r. członek Stanów galicyjskich, zmarły 1849 r. w Chrewcie, zaślubił 1804 r. Teklę z Górskich, sędziankę ziemską przemyską, zmarłą w Chrewcie 1869 roku, z której córka Honorata, ur. 1815 r., za Franciszkiem Ziętarskim z Rabbego i syn Franciszek *Ksawery*, ur. 1814 r., zmarły 1866 r. w Krakowie, dziedzic Chrewtu, Wetliny, Olchowca i innych.

Hr. Franciszek *Ksawery*, zaślubił 1851 r. *Aleksandrę* Katarzynę Teofilę hr. Krasicką, ur. w Dubiecku 1831 r., właścicielkę Dubiecka, córkę hr. Aleksandra i Henryki z Męcińskich i pozostawił dwóch synów: Stanisława i Henryka.

1. Hr. Stanisław, ur. 1852 r. w Dubiecku, właściciel Dubiecka i Ruszelczyc, zaślubił 1875 r. we Lwowie hr. Cecylię Tarnowską, córkę hr. Jana z Krasnobrodu i Izabelli z Prażmowskich i ma z niej syna Stanisława Aleksandra, ur. 1877 roku w Bereźcach i córki: Maryę *Joannę*, wydaną we Lwowie 1902 r. za Mścisława Zakrzewskiego z Wiktorowa, Maryę *Elżbietę*, Maryę *Jadwigę*, Maryę *Anuncyatę* i Maryę *Aleksandrę*, wszystkie urodzone w Dubiecku.

2. Hr. Henryk, ur. 1855 r. w Dubiecku, właściciel Chrewtu, zaślubił 1882 roku w Trzcianie, bar. Helenę Christiani-Kronwald, właścicielkę Grochowiec, zmarłą 1894 r. we Lwowie, córkę bar. Teodora i Ludgardy z Zagórskich i z niej ma syna Jerzego, ur. 1884 roku w Wiedniu i córkę Annę, ur. w Grochowcach (M. D. Wąs.).

b) Hr. Adam, właściciel Bogorii i Tomaszowic, żonaty ze swą bratanką hr. Julianną Konarską, miał z niej córkę Felicytę, żonę hr. Jana Lubienieckiego i syna Ignacego, członka Stanów galicyjskich 1817 r., zmarłego 1851 r. w Balicach, bezdzietnego z hr. Katarzyną z Wodzickich.

C) Stefan, syn Jerzego, dziedzic Żarczyc Większych, miecznik chęciński 1736 roku, zmarły 1756 roku, zaślubił Maryannę Duninównę Wąsowiczównę, której zabezpieczył posag na Żarczycach 1732 r. (Gr. Chęc. 22 f. 115). Z niej córki: Tekla, zmarła panną, Katarzyna, za Stanisławem Laskowskim i synowie: Józef, Jan i Stanisław. Jan odstąpił 1776 r. część swoją na Żarczycach bratu Józefowi, a Józef i Stanisław sprzedali liczne dobra 1775 r., po babce Czermińskiej odziedziczone (Herb. Król.).

Józef, porucznik wojsk austryjackich 1765 r., kapitan regimentu pieszego, buławy polnej koronnej (M. P.), zaślubił Teklę Laskowską i z niej miał trzech synów: Feliksa Antoniego, ur. 1782 r., Rajmunda Joachima, ur. 1788 r. i Tomasza, ur. 1794 r. (metryki w Złotnikach), wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi zachodniej, 1804 r. (Quat. VI f. 201 i 202).

Tomasz, podpułkownik artyleryi b. wojsk polskich 1829 r., kawaler krzyża złotego polskiego i Legii Honorowej.

Feliks, z zaślubionej Maryanny Laskowskiej, skarbnikówny chęcińskiej, pozostawił: Kornela, Aleksandra, Teklę, za Wiktorem Zawadyńskim, Ludwikę, Maryannę i Florentynę, którym ich ciotka, Józefa Laskowska, odstąpiła 1831 r. spadek po Wąsowiczu (Tryb. Radom; A. Lwow. For. Nob.).

Dorota, córka Jana Jerzego, zmarłego w rejencyi Białostockiej, zamężna Koncewiczowa.

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa przed 1850 r.: Andrzej, syn Stefana, Stanisław, syn Jerzego, Piotr Paweł, syn Ignacego, Jakób Aleksy, syn Wincentego, Helena, córka Tomasza, Ignacy Jan, syn Marcina i Józef Kasper, syn Ignacego Jana.

KONARSCY h. HABDANK wzięli nazwisko od wsi Konary, w powiecie kościańskim, gdzie Jan Konarski, biskup krakowski, miał wznieść nowy kościół murowany. Pisali się często z Kobylina, który im wniosła Agnieszka Kobylińska. Wraz z Kołaczkowskimi Habdańcami, pochodzą od Dupińskich (obacz D). Czterej bracia: Szczedrzyk, Przybek, Ubisław i Marcin z Dupina, dali początek tym dwom domom. Szczedrzyk i Przybysław piszą się już w latach 1393 — 1400 Konarskimi, a Marcin i Ubisław, Kołaczkowskimi. Część w Konarach trzymał w zastawie Pielgrzym Kopaszka i z nich się czasem pisał 1400 r. (Leksz.). Mikołaj, pleban w Czermnie, 1459 r. Małgorzata, żona Jana Redeckiego 1502 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 555 i 763).

Herb Habdank.

Żyjący w połowie XV-go wieku Przybysław z Konar, z Małgorzaty z Brzostowa, miał trzech synów: Jana, Andrzeja i Stanisława.

1. Jan, ur. 1447 r., przyjaciel i towarzysz Św. Kazimierza Jagiellończyka, a po śmierci jego, Fryderyka, późniejszego kardynała, 1497 r. proboszcz krakowski i kanonik gnieźnieński, 1499 r. i kanonik poznański, po śmierci kardynała Fryderyka, został 1503 r. biskupem krakowskim. Wzorowy ten kapłan, myślący o podniesieniu swej dyecezyi pod względem moralnym i materyalnym, zakończył życie 1525 r. Pochowany w katedrze krakowskiej, gdzie ma pomnik wystawiony.

2. Andrzej, brat biskupa krakowskiego, starosta koniński 1505 r., miał trzech synów: Jana, Piotra i Jerzego. Jan i Piotr, odstąpili 1518 r. część swoją na Konarach, bratu Jerzemu (M. 33 f. 53).

Jan, kantor sandomierski, kanonik krakowski 1513 r., został kanonikiem poznańskim 1515 r, a świadkowie zeznali, że jest synem Andrzeja, urodzonym ze Strzeleckiej, h. Doliwa (Pis. Dz. Pol. IX). Następnie archidyakon krakowski, został 1519 r. kanonikiem gnieźnieńskim. Był i sekretarzem królewskim. Wielkiego rozumu i zacności prałat, wysłany został przez króla Zygmunta do Baru, celem załatwienia tranzakcyi przedślubnych z księżniczką Boną. Umarł w młodym wie-

ku 1522 r., pochowany w katedrze krakowskiej, gdzie mu stryj biskup wzniósł pomnik.

Piotr był kustoszem krakowskim, w latach 1518—1524.

Jerzy, kasztelan rozpirski 1540 r., kasztelan międzyrzecki 1543 r., kasztelan kaliski 1552 r., umarł wojewodą kaliskim. Żonaty z Agnieszką Kobylińską h. Łodzia (Pis. Dz. Pol. IX), pozostawił córki: Katarzynę, za Janem Rosnowskim i Helenę, za Wojciechem Chojeńskim, wojskim poznańskim (Pis. Dz. Pol. IX) i dwóch synów: Adama i Jana.

Adam, sekretarz królewski, został 16-go Marca 1551 r. podkomorzym poznańskim. Jednocześnie ojciec odstąpił mu Konary, Oczkowice, Wolę i Domasławki, w powiecie kościańskim. Adam, w tymże jeszcze roku rozygnował z podkomorstwa i został księdzem. Otrzymał probostwo poznańskie, a do kapituły wstąpił 3-go Lutego 1552 r. (M. 79 f. 440; 80 f. 13 i 90; Pis. Dz. Pol. IX). W 1562 r. mianowany biskupem chełmskim, został zaraz w tymże roku biskupem poznańskim (Thejner). Umarł w Ciążyniu, jadąc na konwokacyę do Warszawy 1574 r. Jeździł jako poseł królewski do Papieży Pawła IV-go i Piusa IV-go, z oddaniem posłuszeństwa stolicy apostolskiej, a następnie do Filipa, króla hiszpańskiego, w sprawie ruchomości pozostałych po królowej Bonie. Po obiorze Henryka Walezyusza, jeździł wraz z drugimi do Francyi, zapraszając go do korony. Henryka przyjmował w Bukowie i Poznaniu.

Jan, brat Adama, piszący się z Kobylina, po rezygnacyi brata, podkomorzy poznański 1551 r., z tymże tytułem podpisał Unię Litwy z Koroną. Następnie kasztelan międzyrzecki 1570 r., kasztelan kaliski 1574 r., umarł 1599 r. Był dziedzicem Baszkowa, Bestwina, Rudy Bestwińskiej, Rogozewa, Siedlca, Dzierżanowa, Zalesia i Starogrodu. w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.). Żonaty z Katarzyną Grudzińską, zeznał z nią zapis dożywocia 1588 r. (M. 134 f. 206). Córka jego Katarzyna, 1-o v. za Janem Zborowskim, kasztelanem gnieźnieńskim, z którym zeznała zapis dożywocia 1593 r., a 2-o v. za Dadźbogiem Karnkowskim 1608 r. (M. 138 f. 825 i Gr. Kalis.). Matka procesowała ją 1600 r., o zapisy na Kobylinie (Pr. Przed. 48 f. 578).

3. Stanisław z Góry, brat Jana biskupa i Andrzeja starosty, był żonatym z Zofią Lanckorońską. Z niej córki: Anna, żona Marcina Zborowskiego, kasztelana krakowskiego, zmarła 1565 r., której pomnik znajdował się w Zborowie i Zofia, oraz synowie: Jan, Stanisław, Piotr i Feliks, którym stryj biskup Jan oddał 1521 roku dobra Zaborowo i Sroczewo, w powiecie szredzkim (M. 35 f. 260 i 308). Z nich:

Piotr, został cześnikiem kaliskim 1551 r. Ożeniony z Elżbietą Kiełbasianką Gosławską, miał syna Jana, proboszcza kościoła Św. Marcina w Krakowie i kanonika poznańskiego 1566 r. i córkę Elżbietę, za Zygmuntem Bnińskim 1566 r.

Stanisław, kanonik krakowski, napadnięty i zbity nocą na ulicy w Krakowie, umarł 1546 r.

Jan, kanonik krakowski 1521 r. i proboszcz u Św. Michała na zamku krakowskim 1537 r., umarł 1538 r. (Łęt.).

Andrzej, kanonik poznański 1524 r., przy wywodzie szlachectwa podał, że matka jego była z rodu Łodziów, może to zatem trzeci syn Jerzego, wojewody kaliskiego.

Mikołaj podpisał 1587 r., ustawy zjazdu Pokrzywnickiego. Anna z Konar, wdowa po Marcinie Pigłowskim 1606 r. Jan, z województwa poznańskiego, elektor Augusta II-go. Ludwik, porucznik b. wojsk polskich, został 1807 r. leśniczym w Kole.

Paweł Krzysztof nabył 1710 r. Gnuszyno, w powiecie poznańskim, a potomek jego, Marcin Stanisław Józef, syn Ludwika, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KONARSCY h. JASTRZĘBIEC z Konar, w powiecie płockim, należą do rodu Boleściców, herb ich więc winien przedstawiać podkowę barkiem do góry. Przywilej księcia Ziemowita Mazowieckiego z 1408 r., wydany Boleścicom, wymienia Mikołaja, Franka, Pawła i Michała z Konar.

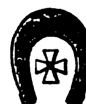
Mikołaj *Kustra* v. *Kuśka* Konarski z Żukowa, prokurator biskupa płockiego 1532 r., miał córkę Katarzynę, za Maciejem Krajkowskim z Myślakowa, 1542 roku i synów: Feliksa, Jana, Wawrzyńca i Stanisława. Feliks obwiniony 1541 r. o zadanie ran. Jan sprzedał 1548 r. część swoją na Konarach i Żukowie, bratu stryjecznemu Maciejowi, synowi Stanisława *Chrapka* z Konar. Wawrzyniec i żona jego Barbara, procesowali 1539 r. Stanisława z Witkowa. Stanisław żył jeszcze 1578 r. i regestra poborowe wykazują go, jako współwłaściciela Konar (Gr. Płoc. Perp. 1 f. 293; 5 f. 305; 6 f. 303; 7 f. 163 i 8 f. 246).

Herb Jastrzębiec

Stanisław *Chrapek* Konarski, oprócz już wymienionego syna Macieja, podstarościego płockiego 1554 r., po którym pozostała wdowa, dziedziczyła 1578 r. na Konarach, miał jeszcze dwóch synów: Jana i Szymona. Jan procesuje się z Goślickim 1537 r., a Szymon, obwiniony 1548 r. o zadanie ran (Ibid. 4 f. 284 i 8 f. 355). Dadźbog, drugi brat Mikołaja, miał trzech synów: Wolfganga, Piotra i Jana.

Z nich Wolfgang, zwany *Farkasch*, zeznał 1533 r. oblig, na rzecz Mikołaja (Ibid. 2 f. 92 i 142).

Znak Boleściców.

Jan Konarski, syn Stanisława z Konar, kwitował 1532 r. brata swego Zygmunta, dziedzica na Machcinie i Ogorzelicach. Zygmunt miał córkę Katarzynę, żonę Stanisława Jeżewskiego 1539 roku i czterech synów: Stanisława, Mikołaja, Jana i Michała. Stanisław na Machcinie, obwiniony 1536 r. o zadanie ran Goślickiemu. Mikołaja obrał brat Jan plenipotentem 1539 r. Michał pozwany 1540 r. o zadanie ran (Ibid. 1 f. 344; 3 f. 286 i 380; 4 f. 145 i 220; 5 f. 142 i 230; 6 f. 182).

Andrzej posiadał 1564 część Wielkiego, a wspólnie z braćmi, Walentym i Jakóbem, część Złychwód, w ziemi dobrzyńskiej. Piotr, dziedzic części Złychwód, a Paweł *Chrapek*, syn Stanisława, z braćmi i Andrzej, współdziedzice Konar 1578 r. (Paw.). Feliks, żonaty z Anną Świnkówną Zielińską 1597 r. Petronella, wdowa po Marcinie Karskim 1580 r.

Stanisław Konarski, żonaty 1-o v. 1599 r. z Małgorzatą Czyszkowską, 2-o v. 1616 roku z Anną Karczewską, pozostawił córkę Maryannę, żonę Olbrachta Rybickiego 1646 r. (Perp. Czers. 1 B f. 367; 5 f. 190 i 10 f. 729). Walenty, podstarości i poborca płocki 1601 r., a sędzia ziemski i poseł na rokosz pod Sandomierz 1606 r.

Piotr, syn Jana, zeznał 1611 roku oblig na Jana Konarskiego (DW. 39 f. 842).

Tomasz, syn Jana, podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Jana Kazimierza (DW. 51 f. 553 i 1936).

Adam, stolnik wyszogrodzki 1679 r. Aleksander i żona jego, Anna z *Ciechanowskich* (?), sprzedali Grzymkowice Białe Zaleskiemu, 1690 r. (DW. 57 f. 1007 i 1358). Będzie to pewnie Aleksander, łowczy inflancki, zmarły 1700 r., którego żona, Anna Czekanowska, zmarła 1701 r. Byli oni dobrodziejami Paulinów warszawskich i w ich kościele pochowani.

Paweł, żonaty z Jadwigą Rostkowską, sprzedał 1724 r. dworek w Rzyśce synowi Piotrowi, który nabył część tej wsi, od brata Jana, 1732 r. Piotr, ożeniony z Anną Łubianką, pozostawił syna Macieja i córkę Jadwigę, żonę Józefa Czarnowskiego. Sprzedali oni część swą na Rzyśce, Młockiemu, 1745 r. (DW. 65 f. 529; 68 f. 614; 71 f. 463 i 480).

Jacek, syn Andrzeja i Teodory Zielińskiej, wnuk Jerzego i Heleny Kułakowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (M. D. Wąs.).

KONARSCY h. KOLCZYK, (który Niesiecki nazywa OSSORJĄ). Przedstawia on, w polu czerwonem, srebrne dzwono od woza, z dwiema szprychami i częścią piasty, barkiem do góry. W szczycie hełmu ręka zbrojna z mieczem (Ostr. 1383). Wyszli z Konarzyn, w powiecie człuchowskim.

Myślibor Malowy z Chojnic i Stanoch Malowy, obaj z Konarzyn, rozgraniczają 1275 r. dobra Augustyanów w Swornigaciach. Mirosław z Konarzyn i Sąpolna, z braćmi i siostrami otrzymali 1326 r. poświadczenie W. Mistrza, że te dobra z dawna były w posiadaniu ich przodków (Perlbach; Sł. Geogr.). Dawid, pleban z Chojnic 1509 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 745).

W 1526 r. Michał, Maciej, Mikołaj, Jan, Feliks, Marcin i Krzysztof, bracia Konarscy, dziedziczyli na połowie Konarzyn i Konarczynie, w powiecie człuchowskim (M. 42 f. 83). Z nich: Mikołaj, Jan i Feliks, otrzymali 1544 r. nieosiadłą wieś, w powiecie człuchowskim, prawem lennem (M. 66 f. 56). Krzysztof, Mikołaj i Feliks, posiadali 1551 r. Hamersztyn, w którym ustanowione zostały jarmarki (M. 80 f. 51 i 89). Feliks i Mikołaj utracili 1576 roku starostwa hamersztyńskie i baldenburgskie, ponieważ nie przyłączyli się do króla (M. 114 f. 93). Mikołaj był dworzaninem królewskim i 1567 roku otrzymał pensyi 200 talarów. Krzysztof był starostą jurborgskim 1570 r.; poseł na sejm 1589 r., ożeniony z Katarzyną Lokówną, z której córki: Gertruda Dymitrowa Weiherowa, kasztelanowa gdańska i N. Łukaszowa Konopacka. Michał, sędzia ziemski człuchowski, nie żył już 1576 roku. Syn jego Augustyn (M. 100 f. 367; 108 f. 359; 114 f. 93 i 220).

Po jednym z nich szedł Samuel, chorąży pomorski 1588 r. i Krzysztof, sędzia ziemski człuchowski, zmarły 1611 r. (M. 134 f. 259 i 154 f. 76).

Feliks Konarski, starosta hamersztyński i baldenburgski, otrzymał 1557 r. pozwolenie królewskie, na zabezpieczenie na tych starostwach posagu żony, Barbary z Żelisławskich, córki Michała, a 1567 roku przyznane zostało dożywocie na tychże starostwach i żonie Feliksa (M. 89 f. 386 i 100 f. 368). Synów (M. 121 f. 140 i 124 f. 40) pozostawił czterech: Michała, Stanisława, Dawida i Feliksa, córek także kilka, z których znane są: Justyna, żona Mikołaja Kossa, zmarła 1631 r., pochowana w Oliwie i Barbara, Cysterka w Żukowie, zmarła 1610 r.

Stanisław, syn Feliksa, dworzanin królewski, starosta mitawski i kapitan gwardyi królewskiej 1605 r. (DW. 82 f. 194 i 224), następnie rotmistrz Zygmunta III-go, kasztelan gdański 1609 r. i starosta malborski 1613 r., został 1618 r. wojewodą malborskim. Trzymał i starostwo kirszporskie, umarł 1625 r. W 1609 r. otrzymał Propendorff, a 1621 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa mitawskiego, bratankowi swemu Michałowi. Żonaty z Lukrecyą z Bystrzca Sokołowską, nie pozostawił potomstwa (M. 154 f. 29; Gr. Przed. 60 f. 7; M. 166 f. 461 i 462).

Dawid, syn Feliksa, ur. 1564 r., z kanonika krakowskiego i warmińskiego, opat oliwski 1589 r., umarł 1616 r., pochowany w Oliwie.

Feliks, syn Feliksa, miał córkę Annę, żonę Jerzego Konopackiego, starosty mitawskiego i syna Michała, któremu stryj Stanisław, wojewoda malborski, odstąpił starostwo mitawskie, za konsensem królewskim z 1621 r.

Michał pozwał 1627 r., wraz ze swoim bratem stryjecznym Stanisławem Kazimierzem, Weihera, o należną im rentę (Tr. Piotr.). W 1630 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa mitawskiego i wsi Klonówki, szwagrowi swemu Jerzemu Konopackiemu (M. 178 f. 117). Następnie opat oliwski, umarł 1641 roku.

Michał, najstarszy syn Feliksa z Żelisławskiej, kasztelan chełmiński i starosta hamersztyński 1607 r., wojewoda pomorski 1612 r., umarł w tymże roku. W 1611 r., w którym otrzymał starostwo grudziądzkie, był marszałkiem dworu królewicza Władysława. Za konsensem królewskim z 1607 r., wykupił starostwo kiszewskie, z rąk sukcesorów Jana Szorca (M. 151 f. 194; 153 f. 329; 154 f. 84 i 155 f. 52). Żonaty z Dorotą Rembowską, miał z niej córki: Teresę (na nagrobku Erdmunda), żonę Reinholda Heidenszteina, sekretarza królewskiego, głośnego historyka (M. 180 f. 366 i 199 f. 57); Helenę, żonę Andrzeja Łaszewskiego i Katarzynę, żonę Andrzeja Zaleskiego, miecznika ziem pruskich, oraz trzech synów: Mirosława, Samuela i Stanisława Kazimierza. Ten ostatni, ze stryjecznym bratem swoim Michałem, synem Feliksa, pozwał Weihera 1627 r. (Tr. Piotrk.). Po śmierci wojewody, pozostała po nim wdowa trzymała starostwo hamersztyńskie, a córka Helena z mężem, starostwo baldenburgskie (M. 170 f. 314 i 322). Katarzynie i jej mężowi, matka oddała Domesław, ze starostwa hamersztyńskiego, za konsensem królewskim z 1621 r. (M. 166 f. 433).

Mirosław, wojewodzic pomorski, chorąży pomorski 1629 r., a podkomorzy malborski 1630 r., żonaty 1-o v. z Zofią Konopacką, córką Jerzego, z której córki: N. Czapska i Teofila Kosobudzka, 2-o v. z Dorotą Żalińską, wojewodzianką malborską, z której syn Mirosław. Podkomorzy sprzedał Konarzyn, a nabył Taszewo, które po nim odziedziczył syn Mirosław, ożeniony z Dąbską, z której syn Franci-

szek *Stanisław*, rotmistrz królewski, został kasztelanem kowalskim 1701 r., a umarł 1704 r. Brał udział w wyprawie wiedeńskiej, na której silnie raniony. Sprzedał Pawłowskiemu 1684 r. Taszewo, odziedziczone po ojcu. Z Doleckiej miał dwóch synów: Adama, młodo zmarłego i Stanisława, podkomorzego pomorskiego 1738 r., kasztelana chełmińskiege 1738 r., zmarłego 1757 r. Stronnik Stanisława Leszczyńskiego, poseł powiatu tczewskiego, podpisał 1733 r. konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Z Joanny Gralewskiej, miał córki: Helenę Dąmbską, Teresę Trzcińską i Annę Trzcińską, oraz syna Ignacego, żonatego 1-o v. ze Stanisławską, z której córka Helena, po rozwiedzeniu się z Bystramem, wyszła za Dominika Piwnickiego, 2-o v. z Partheinówną, 3-o v. z Kretkowską. Z temi dwiema bezpotomny.

Samuel, drugi syn Michała, wojewody pomorskiego, po ojcu starosta kiszewski, jako dworzanin królewski i wojewodzic pomorski, otrzymał 1615 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa kiszewskiego Bąkowskim (M. 158 f. 145).

Inny Samuel, idący po jednym z braci Feliksa, chorąży pomorski 1588 r., zmarły 1608 r., dziedzic Topolna, gdzie wzniósł 1583 r. kościół, w którym, wspólnie z żoną, Heleną z Mirakowa Konopacką, pochowany został, pozostawił syna Samuela, po ojcu chorążego pomorskiego i dziedzica Topolna, które za zezwoleniem królewskiem z 1635 r., zamienił na miasto. W 1623 r. kasztelan gdański, 1626 r. wojewoda pomorski, a 1629 r. wojewoda malborski i starosta kirszporski, umarł 1641 r., w którym jego testament wniesiony do grodu Przedeckiego (Gr. Przed. 71 f. 372). Żonaty 1-o v. z Zofią Osieczkowską, 2-o v. 1624 r. z Dorotą Żalińską, wdową po Janie Bąkowskim, staroście kiszewskim, 3-o v. 1630 r. z Izabellą Karnkowską, wojewodzianką płocką (M. 182 f. 49). Starostwo kiszewskie, które krewny jego Samuel, wojewodzic pomorski, odstąpił Janowi i Dorocie z Żalińskich, małżonkom Bąkowskim, 1615 r., po zaślubieniu przez niego wdowy, pozostałej po Janie Bąkowskim, wróciło w dom Konarskich. Otrzymał dożywocie na niem 1624 roku. W 1635 roku otrzymał, wspólnie z trzecią żoną Karnkowską, starostwo to prawem emfiteutycznem, na lat dwadzieścia i dwa (M. 169 f. 504; 178 f. 188; 180 f. 553). W 1628 r. z sejmu wybrany komisarzem do traktowania ze Szwedami o pokój. Konstytucya sejmowa z 1638 r., potwierdziła nadanie przez niego części Cieleżynka, na uposażenie kościoła w Topolnie. Z trzeciej żony, Karnkowskiej, 1-o v. Garwaskiej, 2-o v. Kiełczewskiej (Gr. Przed. 70 f. 469 i 519), pozostawił wojewoda dwie córki: Helenę, żonę 1-o v. Jakóba Sumińskiego, kasztelana rypińskiego, 2-o v. Krzysztofa Koryckiego, starosty nieszawskiego i podkomorzego chełmińskiego (Sig. 8 f. 100) i Zofię, oraz sześciu synów: Mikołaja, Jana, Andrzeja, Adama, Michała i Samuela. W 1647 r. ustanowioną została nad nimi opieka (M. 189 f. 581). Michał i Samuel zmarli młodo, a za konsensem królewskim z 1648 roku, dozwolonem zostało wdowie po wojewodzie, przelać służące jej prawa do starostwa kiszewskiego na Mikołaja, do Łuskowa, w województwie pomorskiem, na Adama, do Sopanina tamże, na Jana, a do Tuczna, w powiecie inowrocławskim, na Andrzeja (M. 185 f. 493, 494 i 495).

Mikołaj, wojewodzic malborski, elektor Jana Kazimierza, z cesyi matki starosta kiszewski, umarł bezdzietny 1656 roku, w którym potwierdził testament. W testamencie swym wspomina o siostrze, starościnie nieszawskiej i wyznaczył nim egzekutorami takowego, stryja swego Mirosława, podkomorzego malborskiego,

Adama Przeworskie o, sędziego mirachowskiego, brata stryjeczno - rodzonego Samuela i braci rodzonych: Jana, Adama i Andrzeja. Czyim był synem ów Samuel, brat stryjeczny, nie jest wiadomem (M. 199 f. 38).

Adam v. Adam Zygmunt, wojewodzic malborski, kanonik płocki 1668 r., proboszcz warmiński i sekretarz królewski 1682 r. (Gr. Przed. 60 f. 446), fundował, z bratem Andrzejem, Paulinów w Topolnie, 1682 r.

Jan, wojewodzic malborski, sprzedał 1656 r. Raczyńskiemu, część odziedziczoną po bracie Mikołaju na Szewnie, w powiecie świeckim (M. 200 f. 78). Żonaty z Rozalią Kuczborską 1660 r., nie żył 1678 r., w którym Niewieściński otrzymał przywilej, na dzierżawione przez niego dobra (Sig. 8 f. 138 i DW. 55 f. 706). Córka jego Konstancya, 1-o v. za Fabianem Niewieścińskim 1657 r., 2-o v. za Andrzejem Smoszewskim, starostą bobrownickim, 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 446).

Andrzej, wojewodzic malborski, poseł 1668 r., podpisał, z województwem chełmińskiem, elekcyę Jana III-go. W 1651 r. zapisał na Olszewce sumę Pawlikowskiej (Gr. Przed. 73 f. 255). W 1665 r. zawarł intercyzę przedślubną z Zygmuntem Walewskim, podkomorzym łęczyckim. o zaślubienie córki jego Elżbiety, urodzonej z Zofii Radzewskiej. Ślub odbył się 12-go Lutego tegoż roku (Gr. Przed. 76 f. 277). W 1681 r., w którym zeznał zapis na kościół w Topolnie, był podkomorzym pomorskim, z urzędu tego rezygnował 1686 r. i umarł 1688 roku (Sig. 14). Córka jego za Kretkowskim, a synów miał trzech: Michała, Zygmunta i Stanisława. Michał i Zygmunt, synowie podkomorzego, nabyli 1689 r. Żalno, w powiecie tucholskim, od Radziwiłłowej, a Stanisław kwitował brata Zygmunta 1700 r. (M. 219 f. 616 i Gr. Przed. 81 f. 459).

Zygmunt, otrzymane w dziale z bratem Stanisławem Topolno, Cieleszyno, Góry i Topolinko, sprzedał 1697 r. Stanisławowi Konarskiemu, bratu swemu stryjecznemu, synowi Mirosława, podkomorzyca malborskiego. W 1700 r. żonaty był z Zofią z Urbanic Urbańską (Gr. Przed. 81 f. 230 i 427; 87 f. 1).

Stanisław, podkomorzyc pomorski, z Teofili Gembartówny, miał syna Andrzeja, żyjącego 1726 r., dziedzica Umienia, w łęczyckiem (Gr. Przed. 85 f. 138 i 148). Drugą jego żoną była Teofila Przyłuska, 1-o v. Franciszkowa Zielonczyna, wdowa po nim 1719 r. (Woł. X f. 802).

Magdalena, za Kazimierzem Szczepańskim 1668 roku. Michał podpisał, z województwem chełmińskiem, elekcyę Jana III-go. Teresa, 1759 r. żona Antoniego Kczewskiego. Aleksander z Konarzyna Konarski, obrany 1769 r. w Koninie konsyliarzem konfederacyi wielkopolskiej. W 1784 r. był szambelanem Stanisława Augusta, ożeniony z Maryą z Szeibów.

Herb Lewart.

KONARSCY h. LEWART jednego domu z Firlejami, dziedzicami Bejsc, pisali się też Firlejami Konarskimi, wziąwszy nazwisko z Konar, w powiecie radomskim, wsi leżącej nieopodal innych majętności Firlejów. Poprzedni dziedzice Konar, zdaje się, że nie należeli do tego rodu, jak Piotr z Konar, zwany Cięciwą, procesujący się w latach 1412 — 1414 w Radomiu i Jan, rozgraniczający Konary, od Domaniowa, 1424 roku (A. Radoms.).

Andrzej, Dersław i Ostasz, dziedzice Konar, synowie Jana z Bejsc, kasztelana żarnowskiego 1440 r., dziedzica Zakrzowa, Markuszowic i innych dóbr, procesowali 1461 r. Podlodowskich. Z nich Dersław, zabezpieczył 1478 r. posag żonie Katarzynie. Urszula, córka Dersława, 1499 r. żona Mikołaja Missopada. Pewnie synami tegoż Dersława byli: Marcin i Jan, dziedzice Konar i części Bejsc, którzy 1499 r. dopełnili działu dóbr. Marcin wziął Konary, Głogów, Zadąbrowie i Kaleń, w powiecie radomskim, a Jan—Bejsce, w powiecie wiślickim (Rad. Inscr. Decr. V f. 115; VI f. 201; VII f. 746).

Marcin, piszący się z Bejsc, nabył 1499 r. część Bejsc, należącą do brata stryjecznego, Jana z Bejsc (Zap. Zs. Wiśl. 1 f. 616). Ów Marcin zwał się już Konarskim i jako taki, zapisany w regestrach poborowych z 1508 roku, dziedzicem Bejsc (Paw.). Konary, Kaleń, Głogów i Zadąbrowie, trzymała w tymże roku Katarzyna Konarska, prawdopodobnie wdowa po Dersławie, a matka Marcina. Marcin, z żony Małgorzaty, pozostawił dwie córki: Annę, żonę Hieronima Podlodowskiego 1519 r. i Małgorzatę, żonę Stanisława Gulińskiego 1522 r., oraz dwóch synów: Stanisława i Jana, którzy dopełnili działu dóbr 1532 r. (Rad. Inscr. Decr. IX f. 314; Rad. Inscr. II f. 310 i IV f. 28) i Jan część swoją, to jest Konary i połowę Zadąbrowia, Kaleni i Głogowa, sprzedał 1540 r. Piotrowi Kochanowskiemu, za część Strykowic z dopłatą, tak, że 1569 r. Floryan Konarski (pewnie syn Stanisława), wspólnie z Piotrem Kochanowskim, dziedziczy na Zadąbrowiu, Kaleniu i Głogowie, gdy właścicielem Konar jest już wyłącznie Kochanowski (Zs. Rad.).

Po Floryanie, z żony Anny, pozostali synowie: Zygmunt, Stanisław, Serafin, Kasper i Marcin. Dziedziczyli oni na Młodnicy 1589 r. (Wyr. Lub. 33 f. 80). Marcin, żonaty z Urszulą z Leżenicy 1615 r. (Zap. Lub. 21 f. 737).

Dorota z Konar, żona Jakóba Skotnickiego 1490 r.; wdowa po nim 1494 r. (M. 14 f. 385 i 17 f. 104). Anna z Konar, wdowa po Piotrze Jeżu z Kosowa i siostra jej Elżbieta, wdowa po Stanisławie Chłochole z Brudnowa, przyjęły 1518 roku w Radomiu trzecią regułę Św. Franciszka.

Jan ze Strykowic Konarski, z podsędka, sędzia ziemski sandomierski 1556 r. Synowie jego: Krzysztof i Jan, kwitowali Firleja w Lublinie 1580 r. (Zap. Lub. 2 f. 299). Krzysztof, pleban (bez święceń) w Jarosławicach 1570 r.

Piotr, żonaty 1589 r. z Urszulą Trojanowską (Wyr. Lub. 33 f. 436),

Jan Firlej Konarski, pisarz grodzki nowokorczyński 1685 r., a podstarości i sędzia grodzki 1690 r. Anna z Maciejowa, żona 1-o v. Melchiora Borka, 2-o v. Jacka Firleja Konarskiego, nieżyjącego już 1675 r. (Gr. Chęc.). Synem ich był Kazimierz, wojski wiślicki 1691 r. (Zap. Lub. 67 f. 144). Ten Kazimierz, żonaty z Teresą Rogowską, nabył 1679 r. Gumienice od Roxickiego, które wkrótce sprzedał Chomentowskiemu.

Jan Firlej Konarski, żonaty z Katarzyną z Obic Jawornicką, miał syna Jerzego, Reformata i córki: Małgorzatę Mikołajowę Michalczewską, Annę Władysławowę Piegłowską, Krystynę i Katarzynę. Sprzedały one 1730 r. majątki odziedziczone po Jawornickich Krasińskiemu, kasztelanowi wiślickiemu (Teka W. Rulikowskiego).

Czy niżej wymienieni Konarscy do tego domu należą, pewności nie mam: Antoni Bonawentura, instygator Trybunału lubelskiego, został 1690 r. podpisarzem

województwa wołyńskiego, Trybunału lubelskiego, a 1720 r. był cześnikiem czerniechowskim (Zap. Lub. 66 f. 1030; DW. 68 f. 527; Woł. IX f. 1026), Adam Karol, łowczy czerniechowski 1687 r., Jerzy, łowczy czerniechowski, zmarły 1701 r. Elżbieta, żona Jerzego Niemirycza 1650 r. (Kij. VI E f. 47 i VIII f. 240). Andrzej, żonaty 1678 r. z Anną z Zielonków, a Jan 1719 roku z Anną Strzałkowską (Gr. Sanoc. 76 f. 796 i 299 f. 799).

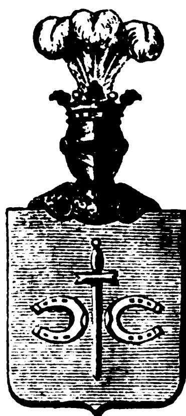
Franciszek Firlej Konarski, syn Józefa, tytułowanego podstolim krakowskim i N. Wilkońskiej, wojski oświecimski 1728 r., kasztelan biecki 1736 r., zmarły 1744 r.. kawaler orderu Orła Białego 1742 r., zaślubił Barbarę z Cellarych i z niej miał synów: Tomasza, Józefa i Antoniego, oraz córkę Teresę.

Tomasz, dziedzic Janowszczyzny w Drohomirczanach i Wawrowic (DW. 76 f. 638), wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., wraz z żoną, Krystyną z Potockich, zabezpieczył 1797 roku sumę Dominice ze Starzyńskich, 1-o v. Ignacowej Konarskiej, 2-o v. Wykowskiej.

Józef, żonaty z Zofią Dobińską, miał synów: Leona, właściciela Szczyrzecza, zmarłego 1812 r., wylegitymowanego ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim pilznieńskim, żonatego 1784 r. z Teresą Wybranowską, chorążanką lubelską, 1-o v. Pawłową Starzyńską, generałową wojsk koronnych (Tab. Gal. Pact. Nov. 11 f. 387).

Antoni, 1781 r. major, 1788 r. podpułkownik, następnie pułkownik artyleryi koronnej, kawaler orderu Św. Stanisława 1788 r., żonaty z Anną Piotrowską, córką Stanisława, podstolego przemyskiego i Anny ze Zbierzchowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1788 r. Teresa, żona Aleksandra Romiszowskiego, której córce Zofii, żonie Ignacego Hilarego Moszyńskiego, zapisał Leon swój majątek, 1804 roku.

Kazimierz, dziedzic Lutczy, syn Floryana i Maryanny z Oszczypowskich, wnuk Antoniego, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilznieńskim (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.; DW. 97 f. 898; 104 f. 879 i 1404).

Herb
Łzawa v. Czewoja.

KONARSCY h. ŁZAWA, właściwie CZEWOJA, mieli być w województwie ruskiem, podług Niesieckiego. Mikołaj Konarski, burgrabia sanocki 1487 r., a podstarości i podsędek grodzki 1489 r. (AGZ. XVI). Stanisław, 1498 r. na sądach w Przemyślu. Mikołaj, podstarości przemyski, dostał od króla wójtostwo w Szechyni pod Medyką. Mikołaj 1508 r., a Sebastyan, pisarz sanocki, i Stanisław 1589 r., dziedzice Rakowej, w ziemi sanockiej (Paw.).

Sebastyan, pisarz ziemski sanocki 1580 r., umarł 1599 roku. Stanisław, wojski stryjski 1615 r., deputat na Trybunał koronny 1628 r. Józef, wojski sanocki 1784 r.

KONARSCY h. ROLA z Konar, w powiecie orłowskim. Akta łęczyckie z lat 1386—1399 wspominają o Janie, Marcinie, Mikołaju i Włodzimierzu z Konar

Konarskich. Stanisław z Konar w Orłowie 1393 r. Jan, poborca łęczycki 1505 r. (T. Paw.). Marcin, Stanisław, Walenty, Kasper i Andrzej dziedziczyli na Konarach 1576 r. (Paw.). Marcin był synem Jana (Gr. Przed. 27 f. 386) i z żony, Małgorzaty Sypińskiej, pozostawił syna Stanisława (Ibid. 69 f. 783). Stanisław, nabył 1631 r. sumę na Wolí Sypieńskiej, a Andrzej wziął tamże 1623 r. w zastaw ogród. Małgorzata, żona 1-o v. Wojciecha Rzekieckiego 1622 roku, a 2-o v. Wojciecha Zadzimskiego 1638 roku (Akta Sieradzkie).

Herb Rola.

Stanisław, żonaty 1611 r. z Jadwigą Szumowską, wdową po Tarnowskim (M. 154 f. 270). Agnieszka za Dzierzbickim 1624 r. Maciej, żonaty 1592 r. z Dorotą z Owsianych, córką Mikołaja (Gr. Przed. 40 f. 420). Ksiądz Jan, Marcin, Stanisław, Wojciech i Andrzej, synowie Marcina, procesują się 1618 r. z Maciejem Konarskim (Ibid. 64 f. 145). Krzysztof i żona jego, Anna de Caple (?), potwierdzają 1620 r. układ zawarty z Umińskim (Ibid 66 f. 4).

Stanisław, posesor Krzyżanowic 1704 r., zmarł bezdzietny, a spadkobierca jego Maryan, sumy na Krzyżanowicach i Pawłowicach przelewa 1715 r. na Lukasza Wolskiego (Gr. Gostyń. i Łęczyc.).

KONARSCY h. SZELIGA. Franciszek Łazarz Konarski, archidyakon kamieniecki, proboszcz w Trembowli 1756 r. (Gr. Tremb. Fasc. 3 f. 604; M. D. Wąs.).

KONARSCY h. TORÓR mieli być w województwie kaliskiem. Maciek Konarski ma sprawę z Polickimi w Koninie przed 1450 r. Stanisław, wyprawiony 1474 r. na wojnę czeską (St. Pr. P. Pom. VII. 687).

Barbara, żona Jakóba Bilanowskiego v. Rzeszkowskiego, matka k nonika poznańskiego 1555 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Bernard podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go.

KONARSCY różni. Dominik, syn Świętosława z Konar, 1419 r., Marcin, syn Stanisława, 1424 r., Błażej, syn Marcina, 1449 r., na uniwersytecie krakowskim. Jakusz z Konar, pod Tarnowem, 1408 r., a Mikołaj, 1418 r., świadczą w Tarnowie. Leonard i Piotr 1427 r. w Pilznie. Piotr sprzedał 1441 r. wójtostwo w Dembicy, za 300 grzyw. Janowi z Podgrodzia. Mikołaj nabył 1461 r. część Przybysławic, w pilznieńskiem, za 390 grzyw. (KMP. IV; Zs. Pilz. 20 f. 108; 22 f. 304). Anna z Konar, żona Stanisława Lipskiego 1444 r.

Baltazar Konarski dziedziczył na Konarach, w powiecie szczyrzyckim, 1581 roku. Córki jego, sukcesorki nieżyjących Tomasza Dziewulskiego i Anny Mikołajówny Konarskiej, sprzedały 1601 r. części swe spadku Andrzejowi Lipskiemu 1601 r. (Zap. Krak. 170 f. 1419).

Jan Konarski, właściciel Konar, w powiecie inowrocławskim, 1580 r. Stanisław Konarski, współdziedzic Studzienia i Gęsiej Woli, w powiecie gostyńskim, 1579 r. (Paw.). Bartosz i żona jego, Aleksandra Pieliasówna, sprzedali 1584 roku Nibry, w powiecie kowieńskim (Akta XIV).

Wojciech otrzymał 1628 r. konsens królewski, na nabycie starostwa rzeczyckiego (M. 176 f. 245). Żonaty z Anną Gołębiowską, trzymane przez siebie dobra w Inflantach, odstąpił Wiesiołowskiemu 1618 r. (DW. 46 f. 246). Tomasz Michał, zwolniony od wyprawy 1670 r. Dzierżawca starostwa piotrkowskiego, ożeniony z Jadwigą Bielską 1670 r. Katarzyna, wdowa po Aleksandrze Kobierskim, 1699 r. (DW. 54 f. 1844 i A. Piotrk.).

Jan i żona jego, Barbara z Klimczyckich, 1679 r. dziedzice Ozierszczyzny, w województwie kijowskiem (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Stanisław upoważnił 1711 roku synów swoich, Ignacego i Felicyana, do odbioru sumy (Op. Kij. 28). Michał, dworzanin skarbowy 1716 r. (AGZ. X. 6738).

Jan, cześnik kijowski, z Anny Strzałkowskiej, pozostawił córki: Ewę, za Ignacym Pieścioroskim, stolnikiem smoleńskim; Wiktoryę. za Pawłem Przeczkowskim, cześnikiem wiskim i Teresę, za Michałem Wrzeszczem, łowczym winnickim, które spadek swój po Karolu Janickim w Birczy, sprzedały Przeczkowskiemu 1748 r. (Gr. Sanoc. 125 f. 1229). O. Sylwester Konarski, ihumen monasteru Markowskiego 1718 r., zmarł przed 1719 r. (Ist. Jur. Mat. XXI i XXV).

Stanisław, z powiatem starodubowskim, a Stefan, z województwem smoleńskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Ignacy, zmarły w Warszawie przed 1868 r., pozostawił z żony, Eleonory Gołaszewskiej, Franciszka i Józefa, pełnoletnich i Teofila, Wincentego i Wiktoryę nieletnich. Z nich Franciszek zmarł 1865 r., pozostawiając wdowę Krystynę z Makowieckich i dzieci: Józefa, Zofię, Emilię i Władysławę. Wincenty zaślubił 1865 roku w Warszawie, Anastazyę Szpotańską.

z KONARSKIEGO Maciej, syn Pawła, 1426 r., a Wojciech, syn Jana, 1465 roku na uniwersytecie krakowskim. Andrzejko, za usługi oddane Wincentemu arcybiskupowi, otrzymał od kapituły gnieźnieńskiej 10 gr., 1448 r.

KONARZEWSCY h. JASTRZĘBIEC, prawdopodobnie z Konarzewa-Bolesty, w ziemi ciechanowskiej. Nazwa tej wsi pokazuje, iż Konarzewscy do rodu Boleściców należeli. Krzysztof Konarzewski, z ziemi ciechanowskiej, h. Jastrzębiec, świadczył w Warszawie 1612 r., przy wywodzie szlachectwa Wojciecha Mieczkowskiego, którego urodziła Konarzewska (DW. 40 f. 1968).

Być może, że w liczbie Konarzewskich, wymienionych pod Pobożanami, także pochodzącymi z Konarzewa, w ziemi ciechanowskiej, nie jeden Boleścic się znajduje.

KONARZEWSCY h. ŁODZIA. Niesiecki podaje, że widział pieczęć Piotra Konarzewskiego, sędziego ziemskiego kaliskiego. z 1518 r., herb Łodzia przedstawiającą. Ów Piotr umarł 1536 r. (M. 52 f. 4). W 1525 r. świadczył Gorzeńskiemu, kanonikowi gnieźnieńskiemu (Pis. Dz. Pol. IX), a w 1529 r., mając lat 60, zeznawał w konsystorzu poznańskim, o pokrewieństwie Jakóba i Anny Chłapowskich, mianowicie, że N. Konarzewski zaślubił Jadwigę Kondratowską, siostrzenicę Mikołaja Grobi, z której urodzona Katarzyna Konarzewska, wyszła za Chłapowskiego i była matką Jakóba, ożenionego z Anną Bieganowską, pochodzącą od tegoż Mikołaja Grobi (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1816).

Andrzej Konarzewski prowadził własny orszak 1498 r., na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 577).

KONARZEWSCY h. NOWINA, z Konarzewa, w powiecie łęczyckim. Boguta i Jan, 1386 r., a Andrzej 1392 r., mają sprawy w Łęczycy (Paw.). Boguta z Konarzewa, nabył 1397 r. Biesiekierz, za 300 kóp groszy prags., od Świętochny, wdowy po Janie z Wituni (Łęcz. I. 4124 i II. 5539). Sukcesorowie Łukasza, i Regina, wdowa po Tomaszu, dziedziczyli na Konarzewie 1576 r. Wdową po Łukaszu, była Anna Oporowska, dziedziczka części na Oporowskiej wsi, w powiecie orłowskim (Paw.).

Jednym z synów Łukasza był Tomasz Konarzewski, procesujący się ze Slatkowskim 1584 r. (Gr. Przed. 32 f. 858). Anna z Konarzewskich, wdowa po Erazmie Oporowskim, była 1576 r. współwłaścicielką Kurowa, w powiecie orłowskim (Paw.).

Stanisław, syn Mikołaja, wprowadzony 1596 r. do wsi Łąkie - Zwiastowe, żonaty z Zofią Arciszewską, miał z niej trzech synów: Piotra, Tomasza i Marka. Piotrowi matka odstąpiła 1612 r. część swoją na Arciszewie. Piotr i Tomasz wprowadzeni zostali 1624 r. do Woli Parysowej, a Marek cedował 1625 r. sumę Piekarskiemu. Piotr zabezpieczył 1612 r. sumę pierwszej swej żonie, Wietrzychowskiej, a z drugą żoną, Heleną z Bierzyńskich, kwitował 1632 roku jej brata (Gr. Przed. 30 f. 367, 44 f. 112; 49 f. 309; 59 f. 266 i 1612; 68 f. 342 i 441; 69 f. 233; 73 f. 382).

KONARZEWSCY h. POBÓG z Konarzewa, w ziemi ciechanowskiej, której to nazwy jest wsi kilka. Stanisław, dziedzic Konarzewa, nabył 1416 r. w Ciechanowie dziesięć włók pod Nowogrodem. Piotr Konarzewski, w Łomży 1475 r. Jakób z Konarzewa, miernik księcia Jana Mazowieckiego 1479 r. Prawdopodobnie od niego powstała nazwa Konarzewo-Mierniki.

Jakób z Konarzewa, syn Gosława, otrzymał 1473 r. prawo niemieckie dla wsi Zielony Grunt, w ziemi warszawskiej (M. 9 f. 21). Jan z Konarzewa, kanonik płocki 1502 r. Dorota, żona Milewskiego, babka kanonika gnieźnieńskiego Łempickiego, urodzonego 1553 r. (Kor.). Małgorzata, córka Wojciecha Konarzewskiego, sprzedała 1559 r. część swoją na Konarzewie-Skurach Pawłowi Konarzewskiemu, synowi Feliksa (M. 95 f. 280).

Stanisław Konarzewski, syn Pawła z Konarzewa-Wielkiego, żonaty 1586 r. z Katarzyną Lichowską, córką Stanisława, wnuką Bartłomieja (Zs. Gz. Czers. 54 f. 1055). Szymon Konarzewski dziedziczył na Młodzianowie, w powiecie makowskim, 1582 r. (Paw.). Jan i żona jego, Jadwiga z Ramultów, otrzymali 1603 r. konsens królewski, na nabycie wójtostwa w Ossówce (M. 148 f. 122). Zbożny (Auctus) Konarzewski, o którym konstytucya z 1626 r. wspomina. Walenty, żonaty 1631 roku z Maryną z Suffczyńskich. Mikołaj, syn Grzegorza, zeznał 1627 roku zapis dożywocia z żoną, Barbarą ze Staniszewskich (Perp. Czers. 7 f. 426 i 8 f. 585).

Mikołaj, z ziemi ciechanowskiej, elektor Władysława IV-go. Walenty, z ziemią rożańską, inny Walenty, z ziemią nurską, a Jan i Wojciech, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Jan, żonaty 1-o v. z Bielską,

z której syn Rafał, 2-o v. z Barbarą Korycińską, córką Mikołaja, z której córki: Elżbieta, 1-o v. Andrzejowa Przedborowa, 2-o v. Mikołajowa Gruszecka i Krystyna Skowieska, oraz synowie: Jakób, Hieronim, Łukasz, Stanisław, Wojciech i Jan. Z nich:

Hieronim, sędzia grodzki 1626 r., podstarości i poborca kamieniecki 1635 roku, rewizor z sejmu twierdzy Hołoskowskiej tegoż roku (V. L.), podsędek 1649 r., w końcu sędzia ziemski podolski 1657 r., bezdzietny z Anną z Zakliczyna Jordanówną, wdową po Andrzeju Morawcu, rotmistrzu królewskim (Zs. Kamien. 3685), z którą zeznał zapis dożywocia 1656 r. Pozostała po nim wdowa jest już 1661 r. żoną Gabryela Silnickiego, kasztelana kamienieckiego.

Wojciech zeznał 1656 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Wyleżyńskich (Gr. Kamien.). Inny Wojciech, z Anny Dzierżanowskiej, córki Wojciecha, miał 1661 r. Michała, Gryzeldę i Konstancyę (Gr. Żydacz. i Lubels.).

Walenty, z ziemi rożańskiej, elektor króla Michała, już jako wojski rożański, podpisał elekcyę Jana III-go. Umarł 1694 r.

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Stanisława, Stefana, Aleksandra, Kazimierza, Mateusza, drugiego Stanisława i Wojciecha, z ziemi ciechanowskiej, a Wawrzyńca, Kazimierza i Walentego, z ziemi nurskiej.

Aleksander, z Anny Smoleńskiej, miał córki: Teresę, 1702 r. żonę Kazimierza Rola Janickiego (Gr. Sandec.), Barbarę, za Krzysztofem Goworkiem i synów: Franciszka, po którym, z Katarzyny Sieprawskiej, syn Sebastyan, umarł w szkołach w Pińczowie; Antoniego, po którym, z Kierlingówny, dzieci: Franciszek, Wojciech i Maryanna, i Wojciecha, trzykrotnie żonatego, z Domagalską, z której dzieci: Wojciech, Urszula i Eufrozyna, 1-o v. Telikowska, 2-o v. Bodzańska; z Bukowską, zmarłą bezdzietnie i z Anną Biedermanówną, 2-o v. Józefową Duninową Wąsowiczową, łowczyną żytomierską 1746 r., z której syn Jan i córka Salomea, klaryska u Św. Andrzeja w Krakowie (Gr. Nowokorcz. i Wiśl.).

Wiktor, miecznik rożański 1695 r., zmarły 1705 r., pozostawił, z Agaty z Glinków, córkę Antoninę, żonę Wojciecha Zawadzkiego 1730 r. (DW. 67 f. 1020). Konstanty, porucznik wojsk koronnych, wspólnie z żoną, Franciszką z Gniewoszów, nabyli 1716 r. od Szeliskiego, część Mystkowic (DW. 62 f. 1137). Anna, wdowa po Franciszku Zakrzewskim, 1716 r. (Perp. Czers. 14 D f. 131). Antoni i Andrzej, 1714 roku w drohickiem. N., rotmistrz chorągwi kozackiej 1718 roku (Ist Jur. Mat. XXI).

Sebastyan, zmarły przed 1729 r., zostawił z Zofii Skrobockiej, 2-o v. Michałowej Terleckiej, Mikołaja i Józefa, pozwanych przez Woronicza, o różne krzywdy (Gr. Latycz.). Józefa i Katarzyny córka Rozalia, ur. w Czortkowie 1751 r.

Jan, żonaty z Jadwigą Łuszczewską, miał dwóch synów: Krzysztofa i Jana. Krzysztof zeznał 1710 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Kruszewskich. Z niej córka Eleonora i synowie: Ludwik i Jan, zawarli układ z Narewskim 1738 roku.

Jan, syn Jana i Łuszczewskiej, sprzedał 1733 r. bratankowi swemu Ludwikowi, część Szczypiorna, odziedziczoną po wuju Łuszczewskim (Perp. Czers. 17 f. 167; 18 f. 289; 24 f. 324; DW. 68 f. 865).

Franciszek i Kazimierz, synowie Walentego, nabyli 1738 r. od Dionizego Jana Miłoszewskiego, syna Tomasza i Elżbiety z Konarzewskich, część Konarzewa-Sławki i Święchy (DW. 68 f. 785). Ignacy, wojski grabowiecki 1756 r. N. Łazowska, wdowa po Antonim Konarzewskim, sprzedała 1762 roku Szydłowskiemu, część swoją na Golędzinowie (DW. 82 f. 335). Józef podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Ignacy, pułkownik wojsk koronnych 1775 r. (MP.). Wiktorya z Horodyskich, żona Jakóba, zapisała mu umierając 1776 r., dożywocie na całym swoim majątku (Gr. Halic.). Jakób z żoną, Zofią Karbowską, córką Andrzeja i Anny z Wodzińskich, obierał 1780 r. plenipotentów (Gr. Lwows.).

Antoni, wojski buski 1778 r. (DW. 94 f. 212). Franciszek, żonaty 1779 r. z Maryanną Chuchrowską (M. 295 f. 120). Felicyan, syn Stanisława i Agnieszki z Wyrzykowskich, sprzedał 1790 r. Radzickiemu część swoją na Wyrzykach (DW. 106 f. 1024).

Filip Jakób Konarzewski, komornik graniczny łomżyński, syn Kazimierza i drugiej jego żony, Katarzyny z Gogolewskich, wnuk Marcina, prawnuk Wojciecha, a praprawnuk Jana, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim (M. D. Wąs.).

Andrzej, dziedzic Ciemniewka, w przasnyskiem, 1808 r. Walenty Jaszewko Konarzewski, współdziedzic Uher, ożeniony z Franciszką Bąkowską, 1835 roku. Wojciech, syn Wincentego, rejent sądu pokoju bielskiego 1868 r.

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa przed 1850 r.: Mikołaj, syn Michała; Wojciech, Konstanty i Franciszek, synowie Konstantego; Jan, syn Mikołaja; Piotr Paweł, syn Ignacego i Witold Andrzej i Julian, synowie Dominika, a 1859 r. Paulin, Dionizy i Szymon.

Czy nie do tychże Konarzewskich należą: Rafał, ławnik sądu leńskiego w Kołaczycach, dzierżawca sołtystwa w Krajewicach, w pilznieńskiem, w latach 1544 — 1546. N., sołtys wsi królewskich Wola Ranizowska, Wola Lipnica i Dzikowiec, w sandomierskiem, 1578 r. (Paw.). Eugeniusz, opat Koprzywnicki, zmarły 1766 r. Jan, nabywca Janina, w powiecie drysieńskim, po którym zostało dwóch synów: Bazyli i Krzysztof, dziedziców Janina 1669 r. Bazylego, z Barbary Limontówny, syn Andrzej, sprzedał Szczyttowi Janin 1698 r.

Paweł, elektor Jana III-go, w księstwie żmudzkiem. Ignacy, podstoli smoleński 1788 r.

KONARZEWSCY h. PORAJ z Konarzewa, w powiecie poznańskim. Mają sprawy w Poznaniu w latach 1386 — 1397: Hanka, dziedziczka Konarzewa, Mikołaj i Janusz, synowie Frączka Zdbika, Mikołaj Owieczka z Konarzewa, Jasiek Konarzewski i Jakób i Zawisza Konarzewscy (Leksz.). Wojciech, syn Stefana, 1429 r., a Andrzej, syn Mikołaja, 1481 r. na uniwersytecie krakowskim. N., podwojewodzy bracławski 1767 r.

Jan Mleczko, dziedzic Konarzewa, ma 1468 r. sprawę z Stanisławem, plebanem z Konarzewa. Jan, dziekan szredzki 1481 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1316 i 1481). Piotr, Benedyktyn w Lubiniu, zmarł 1515 r.

Piotr Konarzewski świadczył 1502 r. Strzeszewskiemu, kanonikowi poznańskiemu. Tenże Piotr i Wojciech, dziedzice Konarzewa, świadczyli 1504 r. Grocho-

wickiemu, także kanonikowi poznańskiemu (Pis. Dz. Pol. IX.). Piotr Konarzewski, podwojewodzy poznański 1510 r., podsędek poznański 1515 r., umarł 1518 r. Maciej, kanonik gnieźnieński i poznański, 1581 r., pozwał 1529 r. Ryszewskiego, o przejęcie listu jego, pisanego z Padwy do ojca i wyśmiewanie go (Pom. Dz. W Śr. XVI. 1814). Dorota Konarzewska, właścicielka Konarzewa, Bytynia i Rościegniewic, 1580 r. (Paw.).

Jakób 1667 r. w poznańskiem. Andrzej i Mikołaj podpisali, z województwem poznańskiem, elekcyę Jana III-go. Andrzej i żona jego, Zofia z Zakrzewskich, 2-o v. Adamowa Lipska, zmarli przed 1715 r.

Piotr, pisarz poznański, syn Stanisława i Barbary Lipskiej, z Doroty Broniszówny, miał córkę Barbarę, żonę 1-o v. Stanisława Wysockiego, 2-o v. Piotra Koszutskiego, zmarłą 1690 r. (Łuk.) i syna Piotra, ożenionego z Barbarą Młodziejowską. Tych syn, Floryan, nabył 1706 r. część Chraplewa, na której zabezpieczył 8,000 flor. żonie swej, Maryi z Radzyńskich (Inscr. Posn. f. 71 — 74). W 1731 r. był pisarzem grodzkim kcyńskim. Z niej miał synów: Józefa, pisarza grodzkiego wschowskiego, deputata na Trybunał koronny 1730 r. i Macieja, w zakonie Cystersów Michała, oraz córkę Ludwikę, żonę 1-o v. Józefa Kierskiego, 2-o v. 1748 roku Józefa Kęszyckiego (Inscr. Posn.). Z drugiej żony. Koszutskiej, Floryana syn Rafał, starosta stawiszyński, otrzymał 1757 roku, wspólnie z żoną, Heleną z Radońskich, konsens królewski, na odstąpienie starostwa stawiszyńskiego Łubie (Sig. 29).

Zygmunt Marcin Konarzewski, syn Michała, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KONARZEWSCY h. TUMIGRAŁA z Konarzewa pod Rawiczem. Heraldycy nasi nazywają ten herb *Wręby*, gdyż przedstawia w polu czerwonem, pod sześciopromienną gwiazdą złotą, trzy pasy prawo ukośne. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr. 1415).

Melchior Konarzewski dziedziczył 1580 r. na części Zymlina i Sierakowa, w powiecie kościańskim i części Srok, Siedlca i Krzekotowic, w powiecie pyzdrskim (Paw.). Synów jego trzech: Jan, Mikołaj i Andrzej. Z nich:

Mikołaj miał córkę Dorotę, za Władysławem Manieckim, w połowie XVII-go wieku i synów: Stanisława, dłużnika Mycielskich 1615 r. i podobno Hieronima (Żychl.), po którym syn Andrzej umarł 1684 r.

Andrzej świadczył 1622 r. w Kościanie, przy wywodzie szlachectwa Krzysztofa Arciszewskiego i zeznał, że jest synem Melchiora h. *Tumigrala* i że niegdy Sabina, siostra ojca jego, żona Wojciecha Zakrzewskiego, była matką Heleny Zakrzewskiej, matki Krzysztofa Arciszewskiego. Andrzej umarł 1657 r., pochowany w Pempowie, gdzie mu bratanek Albert pomnik wystawił.

Jan, z Anny Chwalibowskiej, miał syna Melchiora, a z Katarzyny Gułtowskiej, syna Alberta, zmarłego 1668 r., którego nagrobek miał się znajdować w kościele Karmelitów w Poznaniu.

Melchior, dziedzic Skoraszewic, gdzie po spaleniu starego, wystawił nowy kościół, umarł 1650 r., a stryj Andrzej i brat Albrycht, pomnik mu wystawili. Z Urszuli Pogorzelskiej, pozostawił syna jedynego Adama, ur. 1640 r., dziedzica

Gostynia, gdzie 1675 r. rozpoczął budowę kościoła i klasztoru dla Filipinów, których tam sprowadził w 1668 r. Spisał testament w Tuliszkowie 1676 r. i tegoż roku umarł, a rozpoczęte przez niego dzieło, ukończyła żona jego, Zofia z Opalińskich, 2-o v. Wacławowa Leszczyńska, 3-o v. Łukaszowa Opalińska. Z niej troje dzieci zmarło młodo, Teresa była żoną Jana Franciszka Opalińskiego, starosty szremskiego 1698 r. i zmarła bezdzietnie, a syn Filip, starosta koniński, podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go. W 1695 r. uzyskał przyznanie dożywocia na temże starostwie dla żony, Teofili z Leszczyńskich, wojewodzianki podlaskiej (Sig. 15), która, po jego śmierci, wyszła za księcia Janusza Wiśniowieckiego, kasztelana krakowskiego (Woł. XI f. 1441), a w końcu została Dominikanką 1753 r. (Gr. Kościań.) i zmarła 1757 roku. Filip umarł 1-go Stycznia 1703 roku.

Syn ich Dymitr, ur. 1696 r., po ojcu starosta koniński, otrzymał 1713 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk księcia Janusza Wiśniowieckiego, starostwa krzemienieckiego (Sig. 18). Nie wykupił takowego i umarł. Siostry jego: Joanna, Dominikanka we Lwowie i Weronika, ur. 1699 r., zmarła 1762 r., żona Macieja Mycielskiego, kasztelana poznańskiego. Weronika odziedziczyła po rodzicach i bracie olbrzymi majątek, który wniosła w dom Mycielskich. Spełniając wolę dziada swego, zamieszczoną w testamencie, zapisała 1751 roku 82,000 flor. na Błażejewie i innych majątkach, Filipinom w Gostyniu (Inscr. Posn. VI f. 7).

KONASZEWICZOWIE. Anna z Konaszewiczów, Grzegorzowa Bobrykowiczowa, pozwała 1627 r. Dąbrowskiego, o zwrot rzeczy pozostałych po bracie jej Wojciechu, zmarłym w Zwiniaczu, u księcia Jerzego Zasławskiego i o 25,000 flor. zasług, u tegoż księcia zebranych (Woł. V A f. 109).

KONASZEWSCY v. KONASZOWSCY. Jan Konaszewski podpisał, z powiatem grodzieńskim, elekcyę Jana III-go. Adam Konaszowski został podczaszym bracławskim, 1727 r. (Sig. 20).

Dionizy Konaszewski z synami: Adolfem i Wiktorem, syn Kajetana, wnuk Antoniego, legitymował się ze szlachectwa 1842 r., w gubernii podolskiej. Syn jego Eustachy Wacław, wylegitymowany 1843 r. (Spis.).

KONCEREWICZ Antoni, w powiecie wiłkomierskim, 1764 r. (V. L.).

KONCEWICZOWIE v. KONCZEWICZOWIE herbu ŁABĘDŹ, przydomku *Ginnejd*. Stanisław Szczepanowicz Koncewicz, chorąży rudomiński w latach 1541 — 1550. Filip Koncewicz, bojar królewski 1549 r. (ML. 65). Teodor Koncewicz, chorąży grodzieński 1578 r. Jakób Koncewicz, chorąży grodzieński 1618 r. Samuel Koncewicz, sędzia ziemski lidzki, a Jakób, starosta koniawski i dubicki i pisarz ziemski lidzki, 1636 r. Jakób Koncewicz, podkomorzy lidzki 1652 r. Jerzy Koncewicz, oskarżony o zabicie Jana Starosielskiego, o czem konstytucya sejmowa z 1775 r. wspomina (f. 507). N., oboźny wiłkomierski 1793 r. Józef Konczewicz, w powiecie lidzkim, 1764 r. (V. L.), Józef, poseł województwa nowogrodzkiego i Stefan Koncewiczowie, podpisali, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Barbara Koncewiczówna 1618 r. za Janem Kimbarem Chrzanowskim (Kij. III A f. 46).

Marcin Gieynet Konczewicz, miecznik halicki (?), żonaty z Petronellą ze Stawiskich, zawarł 1741 r. umowę z Irzykiewiczem (Gr. Hal.). Ksiądz Czesław, od 1789 r. wikary w Konstantynowie.

Dymitr Ginnejd Konczewicz, zmarły 1816 r., syn Simeona, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a 1788 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Z Zofii Gołębskiej, miał synów: Jana, Piotra i Józefata *Wincentego*. Patrz *Kuncewicz*.

KONCEWICZOWIE v. KUNCEWICZOWIE. Ksiądz Jan, gr.-kat. paroch w Torchowie i Machnówce, zmarły 1808 r., z Agrypiny zostawił: Tacyannę Franciszkowę Hormańską, Parascewię Janowę Teślukową, Eudoksyę, Teodora, Bazylego i Piotra. Anna Niemczakowska, Jan Antoni i Aleksander, gr.-kat. paroch w Żukowie, rodzeństwo. Ksiądz Aleksander, zmarły 1813 r., z Tekli Balkówney, pozostawił córkę Juliannę. Klemens, 1823 r. wyznaczony opiekunem dzieci swej siostry, Apolonii Pawłowej Kruszelnickiej. Druga jego siostra Maryanna, za księdzem gr.-kat. Pantaleonem Tarasiewiczem (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KONCZACKI v. KONCZECSKI v. KONIECZACKI z Błudnik Mikołaj, wojski halicki 1518 r. i podsędek 1525 r. (M. 30 f. 215 i St. Pr. P. Pom. VI. 389). Patrz *Błudniccy*.

KOŃCZAKOWSCY. Michałowi zabezpieczyli sumę Trypolscy 1662 r. (Gr. Owruc.). Michał Michałkiewicz Konczakowski, namiestnik podstarostwa owruckiego, w latach 1664 — 1694 (Zap. Lub. 48 f. 526 i Arch. l. Z. Ros. III. 2).

KONCZEWSCY h. JASIEŃCZYK. Jan Konczewski pozostawał 1663 roku w niewoli w Moskwie (Ist. Jur. Mat. XXV). Aleksander, sekretarz królewski i pisarz wileński 1750 r. (Akta IX), pozostawił trzech synów: Antoniego Franciszka Michała, Leonarda Ignacego Józefa i Jana Michała, wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Jan został 1780 r. sekretarzem królewskim (MP.).

KOŃCZOWIE (KOŃCZA) h. POWAŁA (OGOŃCZYK) z tą odmianą, że strzała przekrzyżowana żeleźcem.

Szczepan Kończa otrzymał od Aleksandra Jag. przywilej, na targi i karczmy w miasteczku Szatach, w majętności Narmojń. Szczepana synów czterech: Stanisław, Filip, Jan i Jakób. Dzieciom tychże, a mianowicie: Mikołajowi, Kasprowi i Hrehoremu, synom Stanisława, Michałowi, synowi Filipa, Jakóbowi, synowi Jana i Józefowi, Janowi i Halszce, dzieciom Jakóba, król Zygmunt August potwierdził 1562 r. przywilej Alekzandra Jag., dany ich dziadowi, na targi i karczmy w Szatach. W potwierdzeniu tem nie wymieniona córka Stanisława, Elżbieta, żona Hieronima Bekczańskiego.

Mikołaj, poseł powiatu wiłkomierskiego, podpisał 1569 r. unię Litwy z Koroną. Córek miał dwie: Helenę, za Piotrem Szuksztą, podstolim kowieńskim

i Rainę, żonę Jana Koziełły. Po śmierci bezdzietnej Elżbiety Bekczańskiej, dobra jej Soleczniki, leżące w powiecie lidzkim i oszmiańskim, spadły na braci jej, Hrehorego i Kaspra i na córki pozostałe po Mikołaju. Hrehory 1602 r. (A. Tr. Lit.), Kasper 1603 r. (Zs. Lidz.), a Helena, żona Piotra Szukszty, 1595 i 1596 roku (Gr. Wiłk.), sprzedali części swoje na Solecznikach Rainie Koziełłowej.

Andrzej Kończa, pisarz grodzki wiłkomierski 1596 r. (Gr. Wiłk.). N., podczaszy wiłkomierski 1766 r. Adam, podczaszy wiłkomierski 1774 r. Michał, syn Jakóba, skarbnika wiłkomierskiego i Zofii z Hazlerów, asesor sądów zadwornych asesorskich, W. Ks. Litew., w latach 1779 — 1787, zeznał 1779 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Dzierżańskich, córką Antoniego i Małgorzaty z Borkowskich. Oboje zamordowani w czasie rzezi Pragi, urządzonej przez Suworowa, 1794 roku (DW. 95 f. 166 i 103 f. 473).

Ignacy, regent konfederacyi generalnej W. Ks. Litewskiego 1767 r. (Akta XIII), sędzia grodzki wileński 1778 r., pisarz ziemski wileński 1783 r., ożeniony z Rozalią Sołłohubówną, pozostawił syna Fortunata, ur. 1778 r., pułkownika b. wojsk polskich, żonatego z Joanną Arcichowską, z której córka Wiktorya, zmarła 1887 r., żona N. Puchały, właściciela Zaborówka, w powiecie grójeckim.

Michał Kończa, dziedzic dóbr Żejmy, w powiecie kowieńskim, 1705 r., horodniczy kowieński 1717 r., z Szorcówny miał córkę Elżbietę, za Józefem Meysztowiczem z Pojościa, sędzią ziemskim kowieńskim, oraz trzech synów: Adama, podczaszego wiłkomierskiego, Piotra i Józefa. Ten ostatni, skarbnik kowieński 1765 r., ożeniony z Cecylią Ciszkiewiczówną, miał z niej córkę Gertrudę, żonę Adama Kazimierza Kossakowskiego, generała wojsk litewskich i syna Medarda, sędziego grodzkiego wiłkomierskiego, żonatego 1-o v. z Konstancyą Brońcówną, 2-o v. z Rozalią Dowgiałłówną, córką Kazimierza, horodniczego wiłkomierskiego i Maryanny z Hoppenów. Z pierwszej żony syn Józef, kawaler maltański, zmarły bezpotomnie w Warszawie, z drugiej — syn Medard, ur. 1808 r. w Szeszolkach, właściciel Łukini, zmarły w Siesikach 1899 r., marszałek szlachty powiatu wiłkomierskiego, legitymował się ze szlachectwa i herbu *Powała* 1835 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

W 1837 r. zaślubił Paulinę Białłozorównę, córkę Józefa, brygadiera wojsk litewskich i Józefy Chlewińskiej. Z niej synowie: Paweł, Medard i Franciszek, oraz córki: Paulina, żona Antoniego Weyssenhoffa, Anna, żona Władysława Komara z Bejsagoły, Eleonora, żona hrabiego Franciszka Kossakowskiego i Zofia, zakonnica.

Paweł, właściciel Szeszolek, jeden z dyrektorów banku ziemskiego wileńskiego, zaślubił 1872 r. hr. Gabryelę Mielżyńską, córkę hr. Macieja i hr. Konstancyi Mielżyńskiej. Z niej syn Maciej (u hr. Kossakowskiego Jan) i córki: Marya i Paulina.

Medard, powstaniec z 1863 r., emigrant, umarł 1868 r. w Paryżu.

Franciszek, właściciel Łukini, ożeniony 1-o v. z Maryą Monkiewiczówną, z której syn Medard i córka Teodora, zaślubił 2-o v. 1892 r. w Pojościu Izę Meysztowiczównę, córkę Edwarda i Maryi z Szyrynów, z której syn Edward.

z KOŃCZYC v. z KUŃCZYC, w powiecie radomskim. Leonard i Racibor z żoną Świętochną, mają 1411 r. sprawy w Radomiu. Racibor z dziećmi: Piotrem,

Pachną, Elżbietą, Mikołajem, Jakóbem i innemi, nabył część Kuńczyc od Andrzeja, 1419 r. Świętosław, oskarżony przez Racibora, oczyścił się z zarzutu 1419 r. (A. Radom.). Wojciech ma sprawę z kmieciem o drzewo, 1450 r. Mikołaj, komornik graniczny radomski 1490 r.

z KOŃCZYC Klemens, w sporze o Kościerzyn, w tczewskiem, z Przecławem z Kłopocina, chorążym rawskim, zgadza się na spłatę 1220 grzywien pruskich 1472 roku.

KOŃCZYCCY h. OSTOJA. Agnieszka za Jakóbem Batowskim 1800 roku. Antoni z żoną Teklą, procesują 1794 roku masę spadkową Błażowskich (A. Tryb. Galic.). Antoni Kończycki, umarł w Rosochaczu 1827 roku (M. Zaw. z metr. w Jagielnicy).

KONCZYŃSKI h. ŚLEPOWRON Maciej Michał, syn Wojciecha i Wiktoryi z Pałkiewiczów, legitymował się ze szlachectwa 1788 r., w sądzie ziemskim przemyskim (M. D. Wąs.).

z KOŃCZYSK, w powiecie sądeckim. Wieś ta, z kilku okolicznemi wsiami, należała do rodu Strzemieńczyków. Andrzej, syn Jana, obecny 1392 r. w Tyńcu. Gniewosz ma 1399 r. sprawy w Czchowie, z Andrzejem z Lucławic. Syn jego Piotr, świadczy Chronowskiemu 1416 r. Gniewek, z synowcem Janem *Kotłem* i Piotr *Dyląg*, rozgraniczyli 1461 r. swoje Kończyska, od Zdani i Opatkowic, opata Tynieckiego (KMP.; St. Pr. P. Pom. VIII).

KONDARATY Michał i Jan, otrzymali szlachectwo na sejmie 1676 r.

KONDEREWICZOWIE h. ŁABĘDŹ. Wydane świadectwo przez Deputacyę Wywodową kijowską w 1832 r. przekonywa, że Kazimierz Konderewicz, syn Jakóba, wnuk Bazylego Andrzeja, a także Andrzej, Gabryel, Szymon i Jan Konderewiczowie, synowie Grzegorza, wnukowie Jacka, prawnukowie Bazylego, legitymowali się ze szlachectwa 1805 r.

Do tej rodziny przypisani zostali 1832 r., Michał z synem Zacharyaszem, urodzonym 1809 r., Aleksander i Eliasz Konderewiczowie, synowie Józefa, wnukowie Andrzeja, jako stryjeczni bracia wymienionego Kazimierza.

KONDERSCY h. WŁASNEGO. Józef i Adam Konderscy, bracia, neofici, otrzymali 1764 r. szlachectwo i herb, przedstawiający w polu srebrnem pas lewo ukośny czerwony, na nim trzy pięciolistne róże srebrne. Nad koroną pięć piór strusich (Ostr. 1416).

Józef Konderski, komornik graniczny sochaczewski, wprowadzony do dóbr Groty 1784 r. Siostra jego, Wiktorya Barbara Staniszewska, sprzedała 1792 roku dom przy ulicy Gęsiej w Warszawie, Jankowskiej (DW. 100 f. 60 i 108 f. 762). Córki Józefa: Maryanna Szawłowska i Józefa Michałowa Ratowska 1814 r.

KONDRACCY v. KONRACCY h. KAŁUSZOWSKI z tą odmianą, że szable stoją rzędem, nie związane, a w szczycie hełmu szabla na piórach strusich lewo ukośnie położona (Ostr. 1418).

Jan, major gwardyi królewskiej i żona jego, Katarzyna z Porwanieckich, za konsensem królewskim z 1680 r., wykupili Niemojewice z rąk Załęskich (Perp. Czers. 13 f. 664 i DW. 58 f. 874). Jan Kondradzki, wojski krzemieniecki 1701 r. Józef, 1738 r. w Krzemieńcu. Fabian Kondracki, skarbnik orszański 1740 r. Jan, łowczy smoleński 1754 roku, syn Jana i Aleksandry z Żabokrzyckich (Czerniech. f. 1552).

Józef, sędzia grodzki nowogrodzki - siewierski, w latach 1766 — 1778, został miecznikiem nowogrodzkim 1769 r. i w tymże jeszcze roku, wojskim większym czerniechowskim. Jan, podstarości krzemieniecki i wojski większy czerniechowski, został cześnikiem łuckim 1785 r. Umarł 1789 r. Paweł Hilary, vicesgerent sądowy buski 1767 r., komornik graniczny owrucki 1779 r., pisarz grodzki nowogrodzki-siewierski 1782 r. Leon, regent grodzki krzemieniecki w latach 1789—1793. Paweł, ożeniony z Teresą Hołowińską, pozostawił dzieci: Józefa, Nikodema, Antoninę i Maryę, 1-o v. Zaborowską, 2-o v. Tłuchowską, występujących 1785 roku w sprawie spadku po Woroniczach. Sebastyan, 1802 r. na Podolu.

Jakób Kondracki, syn Wawrzyńca i Zuzanny z Bełdowskich, wnuk Stefana i Barbary z Nowakowskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1788 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

KONDRADZCY v. KONRADZCY h. OSSORYA i OSTOJA, prawdopodobnie z Kondradźca szlacheckiego, v. Konradźca, w powiecie płońskim, z którego w XV wieku pisali się Dłużniewscy h. Dołęga.

Jakób z Konradźca, student uniwersytetu krakowskiego 1412 r. Jakób, dworzanin królewski 1502 r. (Teka Paw.). Ksiądz Jakób z Kondradźca, mansionarz, 1543 r. Stanisław i Małgorzata, wdowa po Bartłomieju z Konradźca, procesują się z Mdzewskim 1543 r. Szymon Konradzki z Konradźca, zamienia 1543 r. części swe na Malinie i Wierzbiu, w ziemi gostyńskiej, na część w Rycharcicach. Piotr, brat Małgorzaty, żony Marcina z Grochowarska, 1544 r. Szymon, ustanowił 1543 r. syna swego Pawła, plenipotentem (Gr. Płoc. Wiecz. 8 f. 151, 157 i 371; 9 f. 93 i 111). Wawrzyniec, syn Pawła, 1571 r. (M. 110 f. 357). Piotr, Stanisław, Kasper, syn Pawła, Bartłomiej i Tomasz, dziedziczyli na Konradźcu szlacheckim 1578 r. (Paw.). Piotr, żonaty był z Zofią z Watlewa, 1622 r., 2-o v. żoną Aleksandra Komorowskiego (Gr. Bełs. 41 f. 1241).

Paweł Kondracki, syn Piotra, sprzedał 1638 r. część swoją na Kondradźcu Bolesławowi (DW. 49 f. 1065). Wojciech 1574 r., a Andrzej 1577 r., w ziemi chełmskiej (Akta XIX). Stanisław, dziedzic części Kotuszowa, w opoczyńskiem, 1577 r. (Paw.), obecny w Sulejowie 1581 r. przy obiorze opata.

Jerzy podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jan, rotmistrz królewski, sprzedał 1650 r. schedę swoją bratu Grzegorzowi (DW. 51 f. 778). Maciej, pisarz kancelaryi wielkiej koronnej, otrzymał 1666 r. wójtostwo w Gnieździskach, w powiecie chęcińskim (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 82).

Jan, z województwem sandomierskiem i Jan, z księstwem żmudzkiem, podpisali elekcyę króla Michała. Krystyna Jeziorkowska, wdowa po Janie Konradzkim, pułkowniku wojsk królewskich, otrzymała 1654 r. konsens królewski, na odstąpienie Jerzemu Kozar, w województwie kijowskiem (M. 196 f. 84 i DW. 52

f. 880). Andrzej, żonaty 1673 r. z Anną Turowską (Perp. Czers. 13 f. 461). Jan Kondracki podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Andrzej Mikołaj Kondracki h. *Ostoja*, syn Stefana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

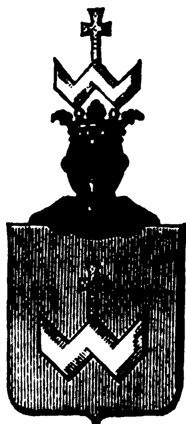
Władysław Kondracki h. *Ossorya*, dziedzic 1700 r. dóbr Korklin, w powiecie lidzkim, miał syna Michała, którego synowie: Hipolit, Piotr i Zygmunt, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1800 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Józef Konradzki, syn Antoniego i Ewy ze Zbroch, kwitował 1790 r. z sumy z Kondradźca brata swego przyrodniego Norberta Antoniego, syna tegoż Antoniego i Teodozyi z Kangowskich, 1-o v. Gostomskiej (DW. 106 f. 461).

Wincenty Ignacy Kondradzki, syn Norberta Antoniego, wraz z Norbertem Antonim, synem Marcina, Szymonem, synem Norberta i Janem Grzegorzem, synem Antoniego, h. *Ossorya*, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KONDRATOWICZ Mikita, za położone zasługi wojenne, otrzymał od Zygmunta Augusta 1567 r. szlachectwo i herb Jodłę (derewo Jel), a także wieś Makanowicze, w powiecie rzeczyckim (ML. 114 f. 131).

KONDRATOWICZOWIE h. SYROKOMLA. Książę Michał Olelkowicz nadał pewne grunta w powiecie kopylskim Kondratowi, którego wnukowie, Łukasz i Jerzy Michajłowicze Kondratowicze, sprzedali księciu Jerzemu Słuckiemu. Sprzedaż tę potwierdził król Zygmunt 1530 i 1533 r. (ML. 24). Po Łukaszu pozostał syn Wojciech, bojar powiatu wileńskiego, procesujący się z Montowtem 1546 r. (ML. 63).

Herb Syrokomla.

Jerzy Michajłowicz, dworzanin królewski 1487 r. (Arch. Sang.), żonaty z Elżbietą (ML. 9), miał pięciu synów, z których Symeon, sprzedał dwór Gieranojny Gasztołdowi 1526 r., a Stanisław, Wojciech, Juchno i Mikołaj, sprzedali część swoją na Solecznikach, temuż Gasztołdowi (ML. 2).

Mikołaj Kondratowicz, dziedzic Rymwidowicz 1513 r., miał syna Łukasza, który się procesowal 1545 r. z Gasztołdem, o Kondraciszki i Jakunie.

Sebastyan, syn Łukasza, zeznał 1596 roku testament, w którym wspomina brata swego Eliasza i synów jego: Józefa i Jana. Majątkiem zaś swoim rozporządził w ten sposób, że Polesie przeznaczył synowi Samuelowi, Zubilewicze synowi Mikołajowi, sumę na Swojatyczach miał wziąść syn Piotr, a najmłodszy z synów Krzysztof, miał dostać Połowkowicze. Ten ostatni pozostawił trzech synów: Eliasza bezpotomnego, Jakóba i Tomasza (Zs. Nowogr. z 1672 r.).

A). Jakób, syn Krzysztofa, właściciel Kulikówki, w województwie nowogrodzkiem, którą wspólnie z żoną, Teodorą z Tołkaczów, zastawił 1701 r. Zabiełłom, miał dwóch synów: Andrzeja i Władysława.

Andrzej, testamentem z 1725 roku, sumy zabezpieczone na Kulikówce, do brata jego Władysława należącej, zapisał synom swoim, Karolowi i Michałowi, urodzonym z Reiny z Nejgiertów, wrazie zaś ich przedwczesnego zgonu, bratankom swoim, Antoniemu i Michałowi, synom Władysława.

Karol, rotmistrz słonimski, ożeniony z Barbarą Stryżewską, wspólnie z dziećmi: Ignacym, kanonikiem smoleńskim, Michałem, Jakóbem, Mikołajem, Teresą Miechowską, Różą i Zofią, dobra Hałasowszczyznę, w powiecie słonimskim, nabyte przez siebie i żonę 1761 roku od Stryżewskich, sprzedał Zieńkowiczom (Zs. Słonim.).

Michał, syn Karola, ożeniony z Maryanną Turską, miał trzech synów: Adama, ur. 1786 r., majora pułku huzarskiego wojsk rosyjskich, Leona, ur. 1787 r., ożenionego z Markowską i Antoniego, zmarłego przed 1836 r., wspólnie z którymi legitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, przed którą legitymowali się również tegoż roku i synowie brata jego Mikołaja, Eliasz, Marcin i Tomasz.

Nad wymienionymi synami Mikołaja i córką jego Teofilą, ustanowioną została opieka 1808 r., w sądzie powiatowym lidzkim, w osobach stryja ich Michała i księcia Ksawerego Lubeckiego. Eliasz, ur. 1796 r. w Szczuczynku (metr. w Szczuczynie) i Tomasz, nie mieli potomstwa, Marcin zaś, ur. 1808 r. w Szczuczynie (metr. tamże), ożeniony z Elżbietą Stankiewiczówną, pozostawił czterech synów: Eliasza Andrzeja, ur. 1833 r., Marcina, ur. 1835 r., Michała Mikołaja, ur. 1838 r. i Adama Jana, ur. 1843 r. (metryki w Szczuczynie).

Władysław, drugi syn Jakóba, miał dwóch synów: Michała i Antoniego, dziedziczących na Kulikówce.

Antoni zastawił część swoją tamże w 300-tu dukatach bratu Michałowi, ożenionemu z Weroniką Matuszewiczówną, których syn Józef, ur. 1747 r. (metr. w Krewach), otrzymawszy 1789 r. zrzeczenie się braci stryjecznych do własności Kulikówki i wykupiwszy od Zabiełłów, zastawioną im część takowej, stał się wyłącznym właścicielem tego majątku (Zs. Nowogr. z 1789 r.).

Józef, rotmistrz lidzki, z synami: Aleksandrem Kajetanem, ur. w Lewkiszkach 1783 r. (metr. w Naczy), Karolem i Hilarym, legitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Aleksandra Kajetana, regenta powiatu zawilejskiego, z Wiktoryi Złotkowskiej, syn Ludwik Franciszek Władysław, ur. 12-go Września 1823 r. w Smolkowie (metr. w Urzeczu), nieśmiertelny lirnik wioskowy litewski, piszący pod pseudonimem Władysława Syrokomli, ożeniony z Pauliną Mitraszewską.

Karola, sztabs lekarza astrachańskiego pułku grenadyerów, z żony, Aleksandry Piotrówny, synowie: Aleksander, ur. 1828 r. w Wołokołamsku, gubernii moskiewskiej i Mikołaj, ur. 1630 r.

Hilary, brat poprzednich, profesor matematyki w Wilnie.

Antoni, brat Michała, żonaty z Franciszką Czarkowską, miał dwóch synów: Józefa, ur. 1766 r. i Andrzeja, ur. 1767 r. (metr. w Słucku). Zrzekli się oni 1789 r. współwłasności Kulikówki, na rzecz brata swego stryjecznego Józefa (Zs. Nowogr.).

Józef, ożeniony z Barbarą Kleczkowską, miał czterech synów: Jana, ur. 1797 r. (metr. w Słucku), Tomasza Adama, ur. 1800 r. (metr. w Dukorach),

Izydora Wincentego, ur. 1806 r. (metr. tamże) i Antoniego, który wspólnie z nimi legitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Z nich: Tomasz Adam, był komornikiem nowogrodzkim 1820 r., a Izydor Wincenty, ożeniony z Ewą Hrehorowiczówną, pozostawił trzech synów: Tadeusza, Zenona Antoniego, ur. 1848 r., Władysława Stefana Karola, ur. 1850 r. i Stanisława Antoniego Marka, ur. 1853 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii mińskiej 1865 roku.

Stanisław Antoni Marek, ożeniony z Olgą Kalikstą Józefą Dyszlewską, ma synów: Wincentego Jana Marka, ur. 1881 r. i Ludwika Tadeusza Marka, ur. 1885 roku (metryki w Słucku).

B). Tomasz, najmłodszy syn Krzysztofa, właściciel Połowkowicz, Horki i Osipówki, rotmistrz królewski, z Katarzyny Anny Iliniczówny Zubrówny, pozostawił pięciu synów: Kazimierza Władysława, Konstantego Kazimierza, Stanisława, Aleksandra Hilarego i Krzysztofa Michała. Zrzekli się oni 1699 r. summ należnych im z Kulikówki, po stryju Eliaszu na nich spadłych, na rzecz stryja Jakóba (Gr. Lidzkie z 1797 r.). Z nich:

1. Kazimierz Władysław, towarzysz chorągwi petyhorskiej, miecznik nowogrodzki, podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go. Ożeniony z Anną Sienkiewiczówną, wspólnie z nią nabył 1700 r., Smolicze i Leonowicze. Po ojcu był właścicielem Horki i Osipówki.

2. Konstanty, sekretarz królewski, zrzekł się 1697 r. Połowkowicz, na najmłodszego brata swego.

3. Stanisław, miecznik mozyrski, zrzekł się 1699 r. również Połowkowicz, na najmłodszego brata swego. Z województwem nowogrodzkiem podpisał elekcyę Augusta II-go.

4. Aleksander Hilary, ożeniony 1699 roku z Anną Mogilnicką, pozostawił syna Bartłomieja, po którym, z Teresy Łuszczykówny, synowie: Jan i Józef.

5. Krzysztof Michał, właściciel Połowkowicz, strażnik nowogrodzki 1700 r., sędzia grodzki i podwojewodzy nowogrodzki do 1727 r., miecznik 1710 r., a stolnik nowogrodzki 1724 r., umarł 1734 r. Żonaty 1-o v. z Maryanną z Troszków, z której syn Piotr, 2-o v. 1728 r. z Anną Woyniłłowiczówną, sędzianką ziemską nowogrodzką, z której syn Adam.

Piotr, z mocy testamentu ojcowskiego z 1734 r. (Zs. Nowogr.), otrzymał Połowkowicze, które synowie jego, Stanisław i Onufry, urodzeni z Felicyanny Wolskiej, sprzedali 1772 r. Janowi Kondratowiczowi. Córek miał dwie: Antoninę i Wilgofortissę (Zs. Nowogr.). W 1768 r. zeznał w grodzie nowogrodzkim powyższą relacyę o swej rodzinie.

Adam, młodszy syn stolnika nowogrodzkiego, ur. 1731 r. (metr. w Turgielskim kościele), kwitował 1757 r. brata swego Piotra, z odbioru 15,000 flor., zapisanych mu przez ojca. Z Dominiki Szylańskiej, miał synów dwóch: Onufrego Antoniego i Dominika Jana.

Onufry Antoni, ur. 1791 r. (metr. w kośc. Woynutskim), ożeniony z Anną Pukielówną, pozostawił trzech synów: Jana Antoniego, ur. w Jurborgu 1821 roku, Władysława, ur. tamże 1825 r., dziedzica Meszkiel i Konstantego Jana, ur. w Meszkielach 1828 r. (metr. w kośc. Wekszmiańskim).

Dominik Jan, ur. 1797 r. (metr. w kośc. Nowomiejskim), żonaty z Ewą z Olechnowiczów, miał syna Wiktora Jana, ur. w Jurborgu 1825 roku (Teka B. W. Rummla).

Szymon Kondratowicz, cześnik połocki, pozostawił dobra Usomno, w województwie połockiem, do których wprowadzony został syn jego Jakób, 1701 roku (Zs. Połoc.).

Jakób dobra te odstąpił 1740 r. synowi swemu Stefanowi (Gr. Witebs.), który testamentem z 1769 r. zapisał Usumno synowi starszemu Antoniemu, kapitanowi wojsk królewskich, młodszemu zaś, Adamowi i synowi Antoniego, a swojemu wnukowi, Janowi, urodzonemu z Anny Ciapińskiej, pewne summy (Zs. Witebskie).

Jan, ur. 1765 r. (metr. w Czasnikach), po śmierci macochy swej, Agaty z Siodłowskich, która miała zapisane dożywocie na Usomnie, sprzedał te dobra 1782 r. Korsakowi (A. Sąd. pow. Połoc.). Jan, z żony Anny, pozostawił synów: Ludwika, ur. 1810 r. i Alberta, ur. 1812 r. (metr. w kośc. Agłońskim).

Wymieniony wyżej Antoni, kapitan wojsk królewskich, syn jego Jan i brat Adam, legitymowali się ze szlachectwa 1774 r., w sądzie ziemskim witebskim. Ludwik i Albert zamieszkiwali powiat rzeczycki 1842 r., a szlachectwo mieli zatwierdzone w Cesarstwie 1848 r. (Teka B. W. Rummla).

Tadeusz Kondratowicz z synami: Kajetanem, Adamem i Piotrem Pawłem, syn Kazimierza Jana, wnuk Jerzego, prawnuk Jana, a praprawnuk Michała, dziedzica Doguci, w księstwie żmudzkiem, legitymował się ze szlachectwa 1837 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Michał, Ignacy, Wincenty, Jan i Kasper, synowie Bartłomieja, który podpisał 1764 r. konfederacyę ziemi orszańskiej, wnukowie Kazimierza, potomkowie Jana, właściciela 1585 r. dóbr Wasiewskie-Nowiańskie, legitymowali się ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Aleksander Jag. potwierdził 1506 r. Marynie Stanisławowej Kondratowiczowej, zapis dworu Diawiłtowa, uczyniony jej przez męża (ML. 6). Zofia Juriewna Narbutowiczówna, żona Piotra Kondratowicza, zeznała 1546 r. zapis na rzecz syna swego, Stanisława Piotrowicza (ML. 62). Stanisław Pietraszkowicz Kondratowicz, dworzanin królewski 1541 r. (ML. 31 i 65).

Mikołaj *Bogusław* i Piotr podpisali, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Piotr przejeżdżał 1649 r. przez Padwę. Adam Antoni i Józef, miecznikowicz nowogrodzki, z województwa nowogrodzkiego, elektorowie Augusta II-go. Andrzej na sejmiku brasławskim 1700 r. Michał, skarbnik nowogrodzki, na zjeździe w Lublinie 1707 r. Antoni, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 607).

Antoni, Ignacy i Kazimierz, w województwie nowogrodzkiem, 1756 r. (Akta XIII). Jan, na sejmiku brasławskim 1764 r. Daniel, malarz, ur. na Żmudzi 1765 roku, umarł w Warszawie 1846 r. Syn jego Franciszek, urzędnik w Warszawie 1850 r. Konstanty legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1859 r.

Stanisław, doktór medycyny, ur. w Warszawie 1850 r., umarł w Monachium 1898 roku.

Do tego herbu zaliczają się i Kondratowiczowie w województwie ruskiem, gdzie Jan i syn jego Teodor, otrzymali od Jana III-go 1683 r. popostwo w Zawi-

dowicach (AGZ. X. 5836). Ksienia Glińska, Bazyli, Michał i ksiądz Teodor, gr.-kat. paroch w Rozdzałowie i dziekan tartakowski, rodzeństwo. Teodor umarł 1813 roku, pozostawiając, z Katarzyny Kuryłowiczównej: Barbarę, za księdzem Jakóbem Lisikiewiczem, 2-o v. za Tomaszem Jankowskim, Maryannę, Teklę, księdza Jana, Onufrego i księdza Gabryela. Ten ostatni prowadził 1827 r. z żoną, Teresą z Baranowskich, proces separacyjny. Z niej, syn Antoni i córka Katarzyna (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KONDRATOWSCY w województwie poznańskiem, w połowie XV-go wieku. N. Kondratowski, z Jadwigi Grabianki, miał córkę Jadwigę, za Konarzewskim (Pom. Dz. W. Śr. XXVI. 1816). Patrz *Kunratowski*.

KONDRATTOWIE stanowią prawdopodobnie jedną rodzinę z Kondratowiczami, gdyż i herb ich jest ten sam, tylko że w miejsce zwyczajnego, kładą na Habdanku krzyż kawalerski. Zwą też swój herb *Habdankiem* z krzyżem.

Maciej Kondratt, syn Szymona, właściciel 1663 r. Kopnujewa, w powiecie rosieńskim, pozostawił syna Szymona, którego syn Piotr, miał syna Andrzeja, dziedziczącego na Kopnujewie 1713 r. Mateusz, syn Andrzeja, żyjący 1775 r., pozostawił syna Tomasza, którego syn Franciszek Krzysztof, ur. 1807 r. Rodzina ta legitymowała się ze szlachectwa w Wilnie 1799 i 1832 r.

KONECCY h. JASIEŃCZYK, czy nie z Konic, dawniej Kaniec, w województwie brzeskiem, na których dziedziczyli, w latach 1418 — 1424, Jan, Świętosław i Katarzyna Boguszowa (A. Brzeskie; Teka Paw. VII). Piotr Konecki, komornik poznański, udowodnił 1450 r., że jest synem Andrzeja, h. *Jasieniec ad instar clavis* i Dobrochny Ciołkówny (Pis. Dz. Pol. IX).

Herb Jasieńczyk.

W XVI-m i XVII-m wieku spotykamy ich w powiecie przedeckim, gdzie posiadali wieś Strużc. Jan i Andrzej, dziedzice tej wsi 1546 r. Po Janie pozostało trzech synów: Maciej, Baltazar i Stanisław, z których ostatni, z żony Anny, miał dwóch synów: Adama i Jana. Adam sprzedał 1616 r. Strużc Kretkowskiemu (Gr. Przed. 5 f. 145; 27 f. 58; 29 f. 389; 59 f. 773; 60 f. 512; 62 f. 352 i 371).

Andrzej, Wojciech, Jakób i Małgorzata, dzieci Mikołaja, zawarli 1525 r. ugodę z matką Anną. Wojciech, współdziedzic Struży, zobowiązał się 1543 r. wypłacić Wojciechowi Grodzińskiemu posag, za siostrą swą Barbarą (Ibid. 1 f. 83; 4 f. 12 i 13).

Jan, syn Tomasza, tamże 1582 r. (Ibid. 30 f. 47).

Pewnie do tychże Koneckich należy Mikołaj, 1579 r. dziedzic części Skaszewa, w województwie kaliskiem (Paw.).

Sebastyan, kanonik kujawski 1649 r. (Zap. Lub. 42 f. 217), jest na uniwersytecie w Padwie 1636 roku.

KONECCY h. ODROWĄŻ, patrz *Konieccy*.

z KONECKA v. KONIECKA, dawniej Konojecka, w powiecie brzeskim, h. ŁABĘDŹ. Krzesław sprzedał był biskupowi włocławskiemu za 60 grzyw. wsie swoje, Cieleszyce i Sędziszową Niwę, na wykup swój z niewoli. Synowcowie jego, dziedzice Konecka, Mieczsław, Stanisław z synem Dersławem i Adam, procesowali biskupa o te wsie. Biskup dopłacił im 1326 r. odczepnego 30 grzywien (KWP.).

Mieczsław, stolnik brzeski 1339 r., świadczy w procesie przeciwko Krzyżakom (Lites.). Mieczsław, ten sam może, kasztelan kowalski 1347 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI). W latach 1418 — 1424 dziedzicami Konojecka są: Jadwiga, wdowa po Mikołaju i dzieci jej, Zygmunt i Małgorzata. Jadwiga ma także zapisane wiano na sąsiednim Kamieńcu, którego dziedzic Mieczsław, sukcesor podkanclerzego Dunina, pozwany 1418 r. o dług przez Dobka z Unienia.

Andrzej z Konojecka, podkomorzy kujawski 1433 r. jest Andrzejem Duninem z Modliszowic. W 1444 r. Konecko i Chromąwolę po bracie Pawle, bierze działem Mikołaj Zbożeński. Teodor, syn Mikołaja z Koniecka, 1446 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław Konojecki, kanonik włocławski 1439 r.

KONECZNY. Anna z Kowalskich, wdowa po Antonim Konecznym, z synem Wincentym, kwitowali Lubomirskich w Łucku 1764 r. (Gr. Łuc. 2968 f. 542, z Not. L. Białkowskiego).

KONEWNIK Iwan, chorąży raduński, umarł przed 28-m Kwietnia 1542 roku (ML. 39).

KONGLANEŃSKI Piotr, przezwany Frankiem, pochodzący z rodziny włoskiej, którego herb przedstawiał gryfią nogę złotą, geometra, otrzymał 1582 roku szlachectwo polskie i nazwisko Konglaneński, a do herbu jego pierwotnego dodał mu król dwie włócznie, za zezwoleniem kanclerza Zamoyskiego, tak, że herb jego przedstawia w polu czerwonem, dwie srebrne kopie, żeleźcami do góry, ukośnie skrzyżowane, a w szczycie hełmu gryfią złotą nogę, odwróconą stopą do góry (Ostr. 800).

KONIATOWSCY h. NIECZUJA. Franciszek Edward, syn Antoniego i Maryi Szponarskiej, wnuk Jana i Maryi Iwienieckiej, legitymował się ze szlachectwa w Kijowie, 1803 r. (Not. L. Białkowskiego).

KONIECCY v. KUNIECCY v. KUNCZYCCY herbu KOWNIA, z Kończyc v. Kuńczyc, w powiecie krakowskim. Otto z Kończyc ma sprawę w Krakowie 1389 r., z Mikołajem z Olelina, a 1399 r. proces o karczmę, zastawioną przez jego ojca, z Mikołajem i bratem jego Janem z Kończyc. W 1402 r. dzielą się tą karczmą. Otto i Stanisław Dołęga z Kuńczyc, z rodu Kowiniów, świadczyli 1416 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa Mikołaja z Trunowic.

Mikołaj, syn Dołęgi, pozwał o dług Andrzeja z Karniowa 1409 r., a z żoną Elżbietą darowali 1427 r. część Swoszowic kościołowi Bożego Ciała w Krakowie.

Ten sam lub inny Mikołaj z Kończyc Koniecki, prowadzi 1443 r. sprawę graniczną z kolegiatą Św. Floryana, a 1445 r., wraz z żoną Katarzyną, córką Filipa z Chrobrza, podsędka krakowskiego, sprzedał część Chrobrza Janowi z Tenczyna, za 360 grzyw., 12 łokci sukna mechlińskiego, bróg pszenicy i bróg żyta. Mikołaj h. Kowinia, świadczył 1450 r. w Krakowie. Był on dziedzicem Wygnanowic i zastawnym posiadaczem Nieznanowic, Świdnówki i Jaroszówki, 1488 r. (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Dług.; Lib. Benef. 1 f. 69).

KONIECCY h. LEW. Jan Koniecki von Enden, za zasługi wojenne, otrzymał 1590 r. od Zygmunta III-go szlachectwo i herb Lew, przedstawiający na tarczy ściętej, w polach górnem czerwonem i dolnem srebrnem, wspiętego lwa, z zadartym ogonem, paszczą rozwartą i wywieszonym ozorem. W szczycie hełmu pół lwa (Obl. Gr. Krak. 35 f. 1248).

W 1610 r. Piotr i Franciszek von Enden, wnieśli do akt lubelskich przywilej cesarza Fryderyka, wydany w Bruksellli 1486 r., którym Piotr de Enden, syn Piotra, magister sztuk wyzwolonych, dworzanin pałacu lateraneńskiego, członek konsystorza cesarskiego, otrzymał szlachectwo i herb wyżej opisany. Wnieśli jednocześnie do tychże aktów nadanie szlachectwa polskiego Janowi von Enden, tutaj w kraju nazwanemu Konieckim, na sejmie w Warszawie 1590 roku (Zap. Lub. 18 f. 885).

KONIECCY v. KONECCY h. ODROWĄŻ, z Końskich, w powiecie opoczyńskim. Końskie od najdawniejszych czasów należało do Odrowążów. W 1145 r. dziedzicem Końskich jest komes Saul, dobrodziej klasztoru trzemeszeńskiego (RM.), a 1222 r. syn jego, biskup krakowski Iwo, który w zamian Prędocina i trzech innych wsi, oddał w tymże roku stryjecznemu bratu swemu Wisławowi, fundatorowi Cystersów w Prędocinie i synowi jego Dobiesławowi, Końskie, Stary Odrowąż, Gosań, Nieśwień, Modliszowice, Kazanów, Popów i Dzibałtowo. Dobiesław umarł bezdzietnie 1239 r., a Końskie przeszły na stryjecznego jego brata Sanda (K. Mog.).

W 1307 r. dziedzicem Końskich jest Strasz, syn Dobiesława Sandowicza, który, za krzywdy wyrządzone kościołowi krakowskiemu, zastawił biskupowi w tymże roku Goleniowy i Hebdzic (KKKr.). W 1367 i 1369 r. Krzesław z Końskich, wraz z synami, Dobiesławem i Jakuszem i wnukami, Imramem i Janem, synami trzeciego swego syna Jana, zeznał, że rozgraniczył się ze stryjecznym bratem swoim Straszem, dziedzicem Modliszowic i synami jego, przyznając im prawo polowania w całym okręgu koneckim, to jest w Końskich, Niekłani, Gosani, Rogowie i Bębnowie (KDM. III; M. 57 f. 153 i 154). Ojciec Krzesława dzieląc się z ojcem Strasza, otrzymał Końskie.

Pechna, córka Krzesława, żona 1-o v. Mikołaja, wójta w Tarczku, 2-o v. Jana z Krzeczkowic, sprzedała 1390 r. wójtostwo w Tarczku, biskupowi krakowskiemu, a spadkobiercą swoim ustanowiła swego stryjecznego (patruelis) Dobiesława, syna Dobiesława z Końskich (KKKr.). Dobiesława, syna Krzesławowego, żona Krystyna, wraz z siostrami, sprzedała 1364 r. Stanisławice nad Rabą, Rafałowi z Tarnowa. Syn ich Dobiesław, w latach 1389—1400 miał częste sprawy w Krakowie. Pisał się często z Małoszowa i Buska, a był też dziedzicem części Stempocic (St. Pr. P. Pom. VIII).

Dobiesław, syn Krzesława, nie żył 1418 r., w którym pozostała po nim wdowa Fenna (Eufemia) i synowie jej: Piotr, Jan i Krzesław, rozgraniczali się z Dzibałtowem (Rad. Inscr. Decr. II f. 85). Z synów Dobiesława:

Piotr z Końskich zapisał 1424 r. dwieście grzywien żonie Dorocie (Rad. Inscr. I f. 68).

Jan, na mocy działów sporządzonych z braćmi 1421 r. w Opocznie, otrzymał Bębnów, Nieśwień i Niekłań i dał początek domom Bębnowskich i Nieświeńskich (Mil. f. 202).

Krzesław, dziedzic Końskich, zapisał 1425 r. sto grzywien żonie Elżbiecie (Rad. Inscr. I f. 69).

Wojciech, syn Jana, 1443 r., Stanisław, syn Krzesława, 1444 r., a Piotr, syn innego Jana, 1417 r. na uniwersytecie krakowskim.

W drugiej połowie XV-go wieku, Krzesław był dziedzicem Gosani i wspólnie z Tobiaszem, był właścicielem Końskich. Tobiasz był także dziedzicem Rogowa i żyje jeszcze 1508 r. (Lib. Ben. i Paw.). Krzesława synów siedmiu: Stanisław, Jakób, Mikołaj, Jan, Piotr, Hieronim i Dobiesław. Kwituje ich 1472 roku Elżbieta, żona Dobiesława (Rad. Inscr. Decr. VI f. 146).

Mikołaj z Końskich zabezpieczył 1470 r. posag żonie, Elżbiecie z Trojanowic (Rad. Inscr. Decr. VI f. 11). Hieronim był żonaty z Jadwigą z Orońska, która już jako wdowa po nim, z dziećmi: Janem, Jakóbem i Anną, sprzedała 1507 r. Szydłowieckiemu, część swoją na Orońsku (Rad. Inscr. II f. 21). Dobiesław zabezpieczył 1470 r. posag żonie Elżbiecie (Rad. Inscr. I f. 499).

Krzesław Koniecki i Mikołaj Krąpek, współdziedzice Końskich 1508 roku (Paw.). Adam Koniecki i Jakób Bębnowski, dziedzice części Końskich 1521 roku (Kor.). Andrzej, scholastyk w Końskich, Jan, pleban tamże i Iwo, bracia, współdziedzice Końskich, zawarli układ z Podlodowskim 1524 r. (M. 37 f. 526 i Rad. Inscr. Decr. IX f. 395). Ci sami trzej bracia, Stanisław, Andrzej i Jan Konieccy, wraz z Bębnowskim, powołani 1523 r. przed sąd duchowny do Rzymu, w sprawie patronatu i prezentowania kościoła w Końskich (St. Pr. P. Pom. VI. 255). Stanisław i Iwo, to jedna osoba, a wdowa po tym Stanisławie Iwonie dziedziczyła jeszcze 1577 roku, wraz z Adamem Konieckim, na Woli Iwowej, pod Końskiemi (Paw.).

Żyjący 1532 r. Prandota Konecki z Końskich i Gorzan, żonaty był z niegdy Katarzyną, córką Wincentego z Gozdu (Rad. Inscr. IV f. 20).

Stanisław, łożniczy królewski 1567 r. (Zs. Gr. Czers. 35 f. 627). Hieronim Koniecki, syn Przecława, dziedzic Końskich, umarł 1564 r. Pochowany w Końskich, gdzie mu syn Jan, dworzanin królewski, pomnik wystawił (Star.). Prawdopodobnie tenże sam Jan, dworzanin i podskarbi Anny Jagiellonki, otrzymał 1565 roku Miastków, ze starostwa łomżyńskiego (M. 100 f. 53). W 1569 r. był starostą nurskim, w 1570 r. został wojskim łomżyńskim. W 1574 r. i starosta ostrowski, a 1576 r. i łomżyński. Ochmistrz dworu Anny Jagiellonki, późniejszej królowej, od 1574 r. W 1576 r. przestał być wojskim łomżyńskim. Dziedzic Pamiątkowa, Radzimia i Baworowa, w poznańskiem (Paw.). Żonaty był 1-o v. 1568 r. z Barbarą Taszycką, pisarzówną ziemską krakowską, 2-o v. z Anną Przerembską, kasztelanką rozpierską, wspólnie z którą otrzymał 1574 r. Kazom i Grochole, ze

starostwa zakroczymskiego, 3-o v. z Katarzyną Leszczyńską, starościanką radziejowską. Umarł 1580 r., nie pozostawiwszy potomstwa. Pierwsze dwie jego żony pochowane w Łomży.

Brat jego Kasper, proboszcz w Końskich, dziedzic Kornicy 1577 r. (M. 101 f. 223 i 399; 105 f. 105; 107 f. 505; 112 f. 97; 114 f. 18: 123 f. 366; Conv. Warsz. 2 f. 29; Paw.).

Anna Przecławowa Koniecka, dziedziczka Gosani, Anna, wdowa po Mikołaju Konieckim i Albert Koniecki, dziedziczyli 1577 roku na Końskich. Jan i Kasper, właściciel Kuźnic żelaznych w Końskich, a Albert, dziedzic Mokrego i Wąsoszów tegoż 1577 r. (Paw.).

Mikołaj i Wojciech, synowie niegdy Mikołaja z Końskich, 1578 r. Z nich Wojciech dziedziczył na Końskich, Modliszowicach, Mokrem i Kucicach (M. 120 f. 7 i 127 f. 268).

Jan, Paweł, Mikołaj, Wojciech i Krzysztof, synowie Wojciecha, dziedzice na Końskich i Wąsoszach 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 337). Czy to nie Mikołaj, brat Wojciecha, żonatym był z Katarzyną Korzeńską, 1584 roku (Gr. Przem. 300 f. 736 i 738).

Paweł, Jan, Gabryel i Wojciech, synowie Mikołaja, 1593 r. Katarzyna, córka Pawła, żona 1-o v. 1617 r. Stanisława Dąbrowskiego, a 2-o v. 1621 r. Floryana Staniszewskiego (Wyr. Lub. 54 f. 463 i Perp. Czers. 5 f. 335 i 6 f. 300). Marcin otrzymał 1581 r., od Herburta, ogród we Lwowie (AGZ. X. 2148). Tenże Marcin, z synem Mikołajem, pozwał 1606 r. Drohojowskich, o 6,600 flor. (Zs. Przem. 71 f. 104). Mikołaj wprowadzony do Ruszelczyc i Skopowa 1607 r. (Gr. Przem. 323 f. 237). Zofia z mężem, Mikołajem Wróblewskim, posiadają sołtystwo w Mikołajowie 1631 r. (AGZ. V. 3636). Aleksander, obecny 1635 r. przy sprzedaży Jadownik mokrych (Gr. Krak.). Jan, posiadacz wójtostwa w Woyczynie 1586 roku (M. 132 f. 90).

Stanisław z Końskich, podstarości latyczowski w latach 1599 — 1609 (Zs. Kamien. 3619 i 3623). Marcin naznaczony 1615 r. przez króla komisarzem, do ustanowienia granic (DW. 43 f. 1090). Jan, rotmistrz królewski, nie żył 1603 r. Wdowa po nim, Elżbieta Grzywianka (Zap. Lub. 14 f. 67). Anna, za Andrzejem Ustrzyckim 1621 roku. Maryanna, wdowa po Janie Przedworskim 1655 r. (Perp. Czers. 11 f. 728).

Jan Aleksander, posesor Grąziowej, żonaty z Barbarą z Chyżowa Romerówną, miał z niej: Jerzego Dominika, ur. 1675 r., Konstancyę, ur. 1677 r., Klarę Juliannę, ur. 1678 r., Antoniego Pawła, ur. 1679 r. i Floryana, ur. 1682 r. (metr. w Rybotyczach). Teresa, siostra Aleksandra, zaślubiła w Grąziowej Piotra Jasienieckiego (M. Zawadz.).

Szymon, chorąży nowogrodzki, żonaty 1685 r. z Konstancyą Dobromirską (Zap. Lub. 61 f. 880). Władysław, syn Jerzego i Eufrozyny z Domańskich, zabezpieczył 1688 r. posag żonie swej, Annie Górskiej, córce Samuela i Teresy z Kiełczewskich, a 1683 r. otrzymał od teścia, za konsensem królewskim, Wiktorów (Gr. Halic.). Piotr i Maryanna, dzieci Piotra, odstąpiły 1693 r. przysługującą im pensyę dożywotnią (M. 384 f. 12).

Eufrozyna z Konieckich, wdowa po Konstantym Steckim, wojskim żytemierskim, 1718 r. (Woł. X f. 251 i 270). Rozalia, nieżyjąca 1722 r., była żoną Jacka Iwanickiego, skarbnika nowogrodzkiego. Antoni Koniecki w tymże roku (Kij. X f. 1145).

Aleksander, towarzysz pancerny 1740 r., łowczy łukowski, w latach 1755—1761, żonaty z Kunegundą Grochowską, burgrabianką sanocką, 1-o v. Józefową Osiecką, podczaszyną sanocką. Józef nabył 1755 r. Kiełczawę, od Bala (Akta Sanockie). Synowie jego: Stanisław, Leon, ożeniony z Teresą Sobolewską, córką Ludwika Piętki i Tomasz, żonaty z jej siostrą, Teklą Sobolewską, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim, a 1787 r. objęli Kiełczawę po ojcu (A. Lwow. For. Nob.).

Tomasz i Stanisław i siostry ich, Justyna Kunegunda Jackowa Bartowa, Józefa v. Katarzyna, 1-o v. Przestrzelska 1790 r., 2-o v. Janowa Rzeplińska i Tekla, żona Marcelego z Wawryłowa Wiśniowskiego, procesują 1798 r. Kotowskiego, o Rolów (Arch. Fedor. M. D. Wąs.).

Po Feliksie Konieckim pozostały dzieci: Lubin, Adam, Weronika, Wincenty i Franciszka, nad któremi sprawował opiekę 1836 r. Menard Koniecki.

Julian, urodzony z Sabiny Balównej, umarł 1895 r. Siostra jego N., była za Feliksem Podolskim, właścicielem Spryni, w samborskiem (Mich. Zaw.).

Do innego rodu należała wieś Końskie Małe, w powiecie opoczyńskim leżąca, ale już po za granicami dóbr Odrowążowskich, w parafii Błogie, których dziedzice Paweł i Marcin, sprzedali 1471 r. część swoją tamże bratu Mikołajowi (Rad. Inscr. Decr. VI f. 76). Z tych Końskich mógł iść Łukasz Koniecki, dziedzic Wielkich Kunic 1577 r., jeżeli to nie jest Kunicki h. Bończa z Kunic (Paw.).

KONIECPOLSCY h. POBÓG z Koniecpola, w powiecie radomskowskim. Jakób v. Jakusz z Koniecpola i z Januszowic, syn lub wnuk pewno Przedbora, starosty kujawskiego, w latach 1348 — 1365, od 1386 r. często w aktach krakowskich wspominany, wojewoda sieradzki 1394 r., starosta brzeski kujawski w latach 1416 — 1418, ochmistrz królowej 1425 r., zmarły 1430 roku, stawał z własną chorągwią pod Grünwaldem. W 1399 r. nabył za 1,000 grzyw. Witów i Nakło, w lelowskiem, a 1416 i 1425 r. świadczył z rodu Pobogów, przy wywodach szlachectwa w Krakowie. Żona jego Konstancya, czyli Kochna, była wychowawczynią królewiczów, Władysława i Kazimierza, a 1427 r. zaprzysięgła niewinność posądzonej królowej Zofii. Za jej usługi i trudy przy wychowywaniu królewiczów, otrzymali synowie jej, Jan zwany Taszka i Przedbor, 1428 r. starostwo lelowskie, w dożywotni zastaw, za 400 grzyw. (St. Pr. P. Pom. VII i VIII; Helc. II; KMP. IV; Inv. Arch. Kor.). Obaj synowie podpisali 1438 r. konfederacyę korczyńską.

Herb Pobóg.

Z zapiski w aktach krakowskich z 1436 r. (Hecl. II. 2682), zdawaćby się mogło, że był i trzeci syn wojewody, po którym został syn Jakób, kanonik krakowski, nazwany synowcem i pupilem Jana kanclerza. Mógł to być Jakób, syn

Przedbora, zostający chwilowo pod opieką stryja, mimo, że ojciec jego żył jeszcze długo potem, a który porzucił karyerę duchowną. Ale prędzej zapiska ta odnosi się do Jakóba z Sienna, szesnastoletniego kanonika krakowskiego.

O kanonii Koniecpolskiego nie ma śladu w aktach, a trudno także przypuścić, żeby i o ojcu jego śladu żadnego w aktach się nie znalazło. Córka wojewody była za Pieniążkiem z Iwanowic, bo Jan Pieniążek nazwany 1458 r. siostrzeńcem Przedbora (Helc. II).

Jan, zwany Taszka, kanclerz koronny i tutor Królestwa 1434 r. i starosta sieradzki 1443 r., jeździł 1434 r. z Janem z Oleśnicy, marszałkiem koronnym, w poselstwie do cesarza Zygmunta, w celu zawarcia pokoju i małżeństwa królewskiego, z arcyksiężniczką rakuską. W 1436 r. w Kezmarku, na zjeździe z panami węgierskimi, pokój zawarł. W 1440 r. odprowadzał króla Władysława na tron węgierski, po śmierci którego, jeździł kilkakrotnie na Litwę, do Kazimierza Jag., zapraszając go na tron polski. W 1447 r. na zjeździe w Wieluniu, między Szląskiem i Wielkopolską pokój na lat dziesięć ułożył, a w roku następnym odebrał w Chocimiu, przysięgę homagialną od Piotra, hospodara wołoskiego. W 1454 roku brał czynny udział, w sprawie poddania się szlachty pruskiej i miast tamecznych królowi Kazimierzowi.

Wplątany w proces królowej, uciekł z kraju 1427 r. (Dług.), ale już w następnym roku, wraz z bratem za zasługi matki, otrzymali starostwo lelowskie. W 1431 r. otrzymał Kulików, Zboiska, Milatyn i Międzychorce, a 1442 r., za zasługi i wydatki na Węgrzech, 400 grzyw. na Bortatynie, w grodeckim powiecie, a 1441 r. znów dom i plac na zamku krakowskim.

Sprawując urząd kanclerza za trzech królów, umarł 1455 r., pochowany w Wielgomłynach. Ożeniony z Dorotą z Sienna, wojewodzianką sandomierską, pozostawił trzech synów: Przedbora, Jana i Jakóba, zmarłych bezdzietnie, trzymających do śmierci starostwo sieradzkie po ojcu, którym Konstancya Szafrańcowa, odstąpiła 1464 r., zapisy swoje na Olesznie, Oleszyńskiej Woli i Lasocinie, w powiecie chęcińskim (Helc. II. 3750). Matka ich z bratem i z nimi, fundowała w latach 1468 — 1476 Paulinów w Wielgomłynach, jeździła 1475 r. do Bawaryi z Jadwigą Jagiellonką, ofiarowała 1493 r. z cła włocławskiego 100 grzyw. na dokończenie grobu Św. Wojciecha w Gnieźnie, dobrodziejka wielu kościołów i klasztorów, żyła jeszcze w połowie 1494 r. Z synów:

Jan, starosta sieradzki, umarł 1471 r., pochowany w Wielgomłynach, a bracia jego sprzedali 1475 r. Wolę Chełmską i część Przegorzał pod Krakowem Zarogowskiemu, za 2,000 grzyw. (Helc. II. 4136).

Przedbor, starosta sieradzki, dworzanin królewski i starosta szadkowski 1472 r., zabezpieczył w tymże roku posag żonie swej, Annie z Kutna, córce Mikołaja, wojewody łęczyckiego (M. 12 f. 105 i AGZ. VI). Umarł 1475 r., pochowany w Wielgomłynach.

Jakób, starosta sieradzki, stara się 1452 r., o probostwo Św. Floryana w Krakowie, którego mu Oleśnicki biskup, dać nie chce, dla młodego wieku, jest nim już jednak 1454 r., zapisany jako taki na uniwersytecie krakowskim. Kanonik krakowski, a także gnieźnieński 1458 r., po bracie swoim Przedborze i starosta szadkowski, następnie także starosta wartski i ratneński, rezygnował ze sta-

rostwa sieradzkiego i ratneńskiego 1479 r., w którym ostatnie są o nim wzmianki. W 1456 r. sprzedał Wolę Chełmską i Przegorzały, matce swej Dorocie, a 1477 roku Andrzejowi z Sienna. Widać, że ta ostatnia sprzedaż tych majątków przyszła dopiero do skutku, bo 1493 r. Nawoyka z Koniecpola, wdowa po Macieju z Bnina Moszyńskim, wojewodzie poznańskim, synowica stryjeczna Jakóba, upomina się u Andrzeja z Sienna ich zwrotu, jako nieprawnie mu sprzedanych (M. 11 f. 79; Helc. II. 4184). W 1470 r. dał Dobiesławowi Kmicie Rządczynę, Tuligłowy i Zagórze, w ziemi przemyskiej, za Karniowice, w ziemi krakowskiej, a 1477 roku dom ojcowski na zamku w Krakowie, sprzedał kapitule krakowskiej, która ma obowiązek odprawiania nabożeństw za duszę ojca jego Jana, kanclerza, za matkę Dorotę z Sienna, braci jego, Przedbora i Jana i jego samego (Helc. II. 3997 i 4185). Umarł w Lipcu 1481 r.

Przedbor, wojewodzic sieradzki, obecny na sądach w Krakowie 1429 roku (Helc. II. 2259), kasztelan rozpirski 1434 r. i starosta przemyski 1440 r., w końcu kasztelan sandomierski 1442 r., żył jeszcze 1459 r. W 1450 r. był hetmanem, wraz z Piotrem Odrowążem, na wyprawie przeciwko wołochom, których rozbił. Żonaty 1-o v. z N. N., z której córka Kochna 1441 r., 2-o v. z Elżbietą ze Szternbergu, córką Olbrachta, której 1442 r. zabezpieczył 1,000 grzyw. na Nakle, Giertmańskim młynie, Witowie, Woźnikach, Białej i Radzimiu (Helc. II. 3039). Z tej drugiej żony miał synów: Jakóba i Mikołaja, którzy obaj trzymają po ojcu starostwo przemyskie, a za usługi oddane w wojnie pruskiej, otrzymali 1462 r. na własność Teratyn ze wsiami przyległemi, w ziemi chełmskiej, który ojciec ich posiadał w zastawie (AGZ. V).

Mikołaj, kasztelanic sandomierski (Helc. II. 3266), słuchacz uniwersytetu krakowskiego 1450 r., starosta przemyski 1461 r., a podkomorzy 1463 r., umarł 1464 r. (AGZ. XIII). Z Doroty Zarembianki z Kalinowy, córki Wawrzyńca, wojewody sieradzkiego, której zabezpieczył posag 1463 r., córka jego Nawoyka, wyszła za Macieja z Bnina Moszyńskiego, wojewodę poznańskiego i starostę lelowskiego (M. 11 f. 662; 25 f. 69 i 266; St. Pr. P. Pom. VI. 498 i 505).

Na mocy działu sporządzonego 1480 r. w aktach przemyskich, ze stryjem swoim Jakóbem, otrzymała Nawoyka miasto przemyskie z jedynastu wsiami, starostwo lelowskie, Kościelec i Przekop.

Jakób, starszy brat Mikołaja, kasztelanic sandomierski (Helc. II. 3830, 35 i 36), starosta przemyski 1461 r., sprawował pierwszy raz sądy w Przemyślu jako starosta, 1464 r. (AGZ. XIII). Podkomorzy przemyski 1477 r., kasztelan przemyski 1478 r., umarł 1480 r. Liczne jego dobra wymienia Długosz w Lib. Benef. W 1472 r. nabył Siedliska w powiecie pilznieńskim (M. 12 f. 75). Na mocy działu, sporządzonego 1480 r., z bratanką swoją Nawoyką, otrzymał Drohobycz z dziewięciu wsiami, Teratyn z przyległościami, Dobrków, również z przyległościami, Mościska z jedynastu wsiami, Niezankowice, Osko i dwie Kamienice. Żonaty z Barbarą z Tęczyna, kasztelanką krakowską (M. 15 f. 132), pozostawił córkę Zofię, za Dymitrem z Chodorostawu, która nabyła 1496 r., od brata Przedbora, wójtostwo w Nieżankowicach, za 1,600 zł. węg. (AGZ. XVII) i dwóch synów: Przedbora i Stanisława, którzy 1490 r. układali się z siostrą stryjeczną Nawojką, 1502 r. kwitowani byli wspólnie z matką, a 1507 r. zawarli z nią układ. Wyrok z 1487 roku,

wydany w sprawie Nawojki z Lanckorońskim, również o nich wspomina (M. 14 f. 386; 15 f. 182; 17 f. 326; 22 f. 135; 23 f. 98 i Helc. II. 4321).

W latach 1494 — 1495, bracia dopełnili działu dóbr ojczystych na Rusi i w sandomierskiem. Przedbór wziął Chodnowice i wójtostwo Nieżankowice w przemyskiem, Kiebłów i Szczukomłoty w sandomierskiem i 300 grzyw. dopłaty. Stanisław wziął Dobrków, Parkosz, Łabusie, Mokrzec, Złotorję, Jaworze w pilznieńskiem, Lubisko, Karsy w wiślickiem i Rossochy, w sandomierskiem (AGZ. XVIII. 2452). Obaj, wspólnie z Nawojką, trzymali starostwo przemyskie do 1490 r. W działach z 1489 r. wymienione i Mościska z przyległościami, które wziął Przedbor. Widocznie przed ostatecznemi działami, zostały wykupione przez króla (Ibid. 1888).

Przedbor nie wziął udziału w wyprawie wołoskiej 1497 r., za co mu Jan Olbracht zabrał części jego na Karniowie, Łuczycach, Desznie i Waszlinie i nadał je 1498 r. Stanisławowi, który się w tejże wyprawie odznaczył (AGZ. IX).

Stanisław, dworzanin królewski, zabezpieczył 1493 r. posag żonie swej, Katarzynie Heltównie, córce rajcy poznańskiego (M. 15 f. 58). Z niej miał córki: Stanisławowę Przerembską, kasztelanowę sieradzką, Dąbrowską, Życieńską, Zbierzchowską i Pągowską i dwóch synów: Mikołaja Przedbora i Stanisława Przedbora, dziedziczących wspólnie na Dobrkowie z przyległościami, Koniecpolu i Chrząstowie, 1540 r. (Paw.). W 1532 r., wspólnie z matką Katarzyną, sprzedali dom w Krakowie, królowi Zygmuntowi (Inw. Arch. Kor.). Z nich:

I. Mikołaj Przedbor, heretyk, kasztelan rozpirski 1578 r., dziedzic Dobrkowa z przyległościami, podpisał 1569 r. unią Litwy z Koroną. Z Anny Czyżowskiej, miał córki: Katarzynę, zmarłą panną i Zofię, wydaną 1574 roku za Feliksa Czerskiego, sędziego ziemskiego krakowskiego, któremu wniosła 4,500 flor. posagu, zmarłą 1584 r. w Krakowie i tamże pochowaną, oraz czterech synów: Jana, Andrzeja, Mikołaja i Adama, zmarłego bezdzietnie. Trzej pierwsi pokwitowani z 60 grzyw. 1591 r. w Lublinie (Zap. Lub. 6 f. 416). Z nich:

Jan, kasztelanic rozpirski, sędzia ziemski lubelski 1595 r., deputat na Trybunał 1596 r., dziedzic Motycza, w lubelskiem, gdzie i umarł bezżennym (Wyr. Lub. 67 f. 576).

Andrzej, kasztelanic rozpirski, był kasztelanem połanieckim 1598 r. Żonaty 1580 r. z Anną Ligęzianką z Bobrku, córką Stefana, dziedziczką Przecławia (M. 121 f. 165), otrzymał 1582 r. przywilej, na odprawianie tamże jarmarków (M. 129 f. 183). Umarł w Przecławiu, tamże pochowany. Córki jego: Elżbieta Andrzejowa Chlewicka i Zofia Stefanowa Dydyńska, podstolina sanocka, oraz synowie: Aleksander i Stefan.

Aleksander zmarły bezżennie w Warszawie, pochowany w Przecławiu (M. 152 f. 166 i Zap. Lub. 18 f. 269).

Stefan odznaczył się chlubnie pod Chocimem. Jest jego nominacya z 1621 r. na kasztelana połanieckiego, ale widocznie nie doszła do skutku. Pułkownik wojsk królewskich, umarł 1629 r., a żona jego 1646 r. Pochowani w Przecławiu. Z Maryanny Daniłowiczówny, wojewodzianki ruskiej, synów pozostawił trzech: Andrzeja, Aleksandra i Stanisława Franciszka, oraz córkę, zmarłą młodo.

Andrzej, kapitan w regimencie stryja hetmana, pisarz polny koronny 1648 roku, podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1647 roku

zapisał 2,000 flor. na Olesku, bractwu rożańcowemu w Brodach (AGZ. X). Umarł 1649 r., pochowany w kośc. Św. Trójcy w Krakowie. Z Wiktoryi Potockiej, córki hetmana wielkiego koronnego, pozostawił syna Mikołaja, małe dziecko, 1651 r. (Zap. Lub. 43 f. 1156 i 44 f. 372).

Aleksander, zmarły 1651 r., z Brzechwianki, podkomorzanki wendeńskiej, nie miał potomstwa.

Stanisław Franciszek, dziedzic Przecławia, zaślubił, 1-o v. 1647 r. w Hollandyi, Maryę Mechtyldę de Bökop, lecz małżeństwo to szczęśliwem nie było. Wywiózł 1655 r. żonę do Hollandyi i tam ją pozostawił, a wróciwszy do kraju, zaślubił 2-o v. Duninowę Borkowską. Pierwsza żona wytoczyła mu proces o bigamię 1660 r. i zyskała wyrok banicyi 1663 r., lecz wkrótce zdaje się umarła. W 1670 roku kwituje go z pretensyi Stanisław Borkowski, kasztelan połaniecki. Ten sam pewno Stanisław, został potem kasztelanem bracławskim i jego synem był Leonard Jozafat, urodzony z trzeciej żony, Teresy Hoszowskiej, ożeniony z Joanną Baranowską, podczaszanką lwowską, 2-o v. Jełowicką, zmarłą bezdzietnie (Bracł. XV f. 1378).

Mikołaj, kasztelanic rozpirski, zaślubił Zofię Przerembską, kasztelankę rozpirską, córkę Wincentego i Elżbiety Woźnickiej, za którą 1580 r. działem wziął Żychlin i Orłów i z niej pozostawił córki: Zofię Krzysztofowę Duninową i Katarzynę, 1-o v. Pukarzewską, 2-o v. Mayową, oraz synów: Andrzeja, Mikołaja, Adama i Zygmunta Stefana. Z nich:

Andrzej, starosta szczerczowski, żonaty 1606 r. z Anną Jarzynianką, 2-o v. Wilkanowską, córką Piotra z Trębaczewa, podkomorzego rawskiego (M. 151 f. 29), pozostawił syna Andrzeja i córkę Zofię, żonę Stanisława Widawskiego 1651 roku. Andrzej, starosta, pochowany w Koniecpolu.

Mikołaj, proboszcz przecławski i kanonik gnieźnieński 1634 r., odstąpił kanonii Olszowskiemu 1644 r.

Adam, umarł bezżenny, pochowany w Koniecpolu.

Zygmunt Stefan, ur. 1588 r., w wojsku polskiem 1604 r., starosta szczerczowski i surrogator grodzki wieluński 1623 r. (V. L.), sędzia ziemski sieradzki 1626 r. i starosta będziński 1647 r., podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1614 r., wspólnie z bratem Mikołajem, spadek po bracie Adamie w Koniecpolu sprzedał Mikołajowi, sędziemu sieradzkiemu (Gr. Piotr.). Dziedzic Świątkowic, zaślubił 1-o v. 1610 r. Barbarę Kłomnicką, zmarłą 1640 roku w Wieluniu i tamże pochowaną, z której synowie: Adam, Teodor i Ludwik, oraz córki: Zofia Anna, 1-o v. Stanisławowa Lasocka, 2-o v. Będlińska i Aleksandra, żona Jana Gomolińskiego, 2-o v. 1642 r. Dorotę Orzelską, kasztelankę rogozińską, 1-o v. Popowską, 2-o v. Gosławską, starościnę będzińską, z którą otrzymał starostwo będzińskie. W 1651 r. ułożył dokładny rodowód rodziny, poczynając od Stanisława, kasztelana sieradzkiego i Mikołaja, kasztelana rozpirskiego, dla wnuka swego, Karola Będlińskiego i dla Stanisława Koniecpolskiego, wojewodzica sandomierskiego. Z synów sędziego sieradzkiego:

Adam v. Adam Przedbor, dzielny wojak, zaślubił 1642 r. księżniczkę Petronellę Czetwertyńską, podkomorzankę bracławską, której zapisał dożywocie 1645 roku (Zap. Lub. 40 f. 388, M. 191 f. 24). Od ojca otrzymał starostwo szczerczow-

skie. Umarł, nie pozostawiwszy potomstwa, a starostwo przeszło na pozostałą po nim wdowę, która je wniosła drugiemu mężowi, Janowi Kaszowskiemu.

Teodor i Ludwik, zmarli dziećmi.

II. Stanisław Przedbor, młodszy syn Stanisława, dworzanina królewskiego, z Heltówny, jako dziedzic Teratyna, na sądach w Chełmie 1539 r. (Akta XIX). Starosta wieluński 1557 r., wspólnie z bratem Mikołajem, rozgraniczał Kaszowice od Szczerczowa (M. 89 f. 427). W 1558 r. nabył Łagiewniki od Łukasza Skorkowskiego. Trzymał i starostwo radomskowskie. Umarł kasztelanem sieradzkim 1588 r. Z Elżbiety Ligęzianki, miał pięciu synów: Stanisława, Mikołaja, Zygmunta, Krzysztofa i Aleksandra i tyleż córek: Zofię, 1-o v. Jordanową, 2-o v. Wierzbięcinę, Annę, 1-o v. za Adamem Ocieskim, podkomorzym krakowskim, zmarłym 1566 r., pochowanym w Wojniczu, a 2-o v. za Zygmuntem Czyżowskim, późniejszym kasztelanem bełskim, z którym zeznała zapis dożywocia 1574 r., Barbarę, żonę Jakóba Bełchackiego, Elżbietę, żonę Jana Ossowskiego, późniejszego kasztelana zawichostskiego i Krystynę, zmarłą w panieństwie w Krakowie (M. 113 f. 46; 140 f. 289; Zap. Lub. 5 f. 744).

Synowie kasztelana sieradzkiego, Mikołaj, Aleksander i Zygmunt i wnukowie po synu Stanisławie, Samuel i Aleksander, dopełnili 1595 roku w Koniecpolu działu dóbr ojczystych (Oblat. w Gr. Piotrk. z 1595 r.). Wymienieni wnukowie biorą Teratyn, Raciborowice i siedm wsi w chełmskiem, część Moniatycz, Moysławic i Zaniża w bełskiem, z czego spłacą stryjowi Zygmuntowi 15,000 flor. Mikołaj bierze Rakołupy, Wolicę, Grodzisko w chełmskiem, Kaszowice, Żdżary, pół Siedlisk i Wielkiej Wsi w piotrkowskiem i pół kamienicy w Krakowie przy ulicy Brackiej. Aleksander, najmłodszy, starosta wieluński i żarnowiecki, bierze połowę dóbr Koniecpolskich z pięciu wsiami, pół Siedlisk, Chrząstowa, Wąsoszy, Kuźnicy i Łagiewniki, które już miał za życia ojca. Zygmunt bierze spłatę od synowców 15,000 flor., od Aleksandra 2,922 flor. i pół kamienicy w Krakowie. Siostrze Krystynie wypłacą, w razie wyjścia za mąż, posag i wyprawę, według testamentu ojca. Z tych braci:

Mikołaj, kasztelanic sieradzki, kleryk dyecezyi gnieźnieńskiej, proboszcz w Chrząstowie i archidyakon pomorski, został 1572 r. kanonikiem poznańskim (Pis. Dz. Pol. IX). Porzucił jednak stan duchowny, bo był 1609 r. sędzią ziemskim sieradzkim. W 1590 r. otrzymał zapis od siostry swej Czyżowskiej (Zap. Lub. 5 f. 744). W 1596 r. bratanek jego Aleksander, odstąpił mu część Kościelca, Pogorzyc i Płazy, odziedziczoną po stryjence Bełchackiej (M. 140 f. 289). W 1621 r. otrzymał kilka wsi ze starostwa sokolnickiego w dożywocie, lub do czasu powrotu z niewoli hetmana Koniecpolskiego (M. 165 f. 257). Umarł bezpotomnie w Gorzędowie, pochowany w Wielgomłynach, a bratankowie podzielili się spadkiem po nim 1626 r.

Zygmunt i Krzysztof, kasztelanicowie sieradzcy, umarli bezpotomnie. Pierwszy 1620 r. w Kruszynie, drugi na wojnie z Moskwą, przy królu Stefanie, pochowany w Wilnie.

Stanisław, kasztelanic sieradzki, heretyk, sekretarz i dworzanin królewski, mianowany 1566 r. podkomorzym sieradzkim, po rezygnacyi Lutomirskiego, a przywilej dany poprzednio na ten urząd Falęckiemu, skasowany (Oblat. w Gr. Sieradz z 1566 r.), z Osmólskiej, wdowy po Drohiczyńskim, miał dwóch synów: Samuela

i Aleksandra, oraz córkę Elżbietę, za Adamem Walewskim, kasztelanem sieradzkim. Opiekunami ich byli 1594 roku, Aleksander i Mikołaj, stryjowie ich rodzeni (Wyr. Lub. 62 f. 141 i Zap. Lub. 7 f. 321). Obaj bracia dopełnili działu dóbr ojczystych w Ruścu 1606 r. Matka ich, jadąc ze zboru pod Zamościem do domu, poniesiona przez konie, przestraszone widokiem wielbłądów, wyskoczyła z karety i na miejscu się zabiła.

Samuel, podkomorzyc sieradzki, katolik, dzielny rotmistrz 1595 r. w Multanach, 1601 r. w Inflantach, starosta grabowiecki 1616 r., kasztelan chełmski 1621 r., sprzedał 1607 r. część Mojsławic Stanisławowi, a wspólnie z bratem Aleksandrem, Kruszynę i Borówno 1621 r. Denhoffowi (DW. 84 f. 797 i (Zap. Lub. 24 f. 1008). Starostwo grabowieckie odstąpił, za konsensem królewskim z 1622 r., Leszczkowskiemu. Po stryju wziął 1626 r. Wielgomłyny i Gorzkowice. Umarł 1641 r. Około, lub 1621 r. zaślubił Aleksandrę Herburtównę, córkę Jana Szczęsnego na Dobromilu, z księżniczki Zasławskiej, i z niej pozostawił syna Stanisława, oraz córki: Katarzynę, ochrzczoną w Dobromilu 1627 r., zakonnicę w Wieluniu, Elżbietę, żonę 1-o v. Michała Stanisławskiego, 2-o v. Samuela Konstantego Szczawińskiego i Zuzannę, żonę Wojciecha Krasińskiego, z czasem wojewody mazowieckiego.

Stanisław, kasztelanic chełmski (Zap. Lub. 43 f. 464), chrzczony w Dobromilu 1625 r., zmarły tamże 1660 r., pułkownik J. Kr. Mości 1651 r., został kasztelanem lubaczowskim 1653 roku. Żonaty z Izabellą Daniłowiczówną, córką Stanisława, starosty czerwonogrodzkiego, nie miał potomstwa (Bracł. XIV f. 24 i XV f. 1416).

Aleksander, podkomorzyc sieradzki, część Kościelca i innych wsi odziedziczonych po stryjence Bełchackiej, odstąpił 1596 r. stryjowi swemu Mikołajowi (M. 140 f. 239), a po śmierci tegoż stryja, bierze w dziale tenże Kościelec, Płazę i Pogorzyce 1626 r. Żonaty 1-o v. z Zofią Barbarą, 2-o v. z Dorotą, siostrami Dembińskiemi, podkomorzankami mielnickiemi, które porwał z klasztoru Św. Agnieszki w Krakowie 1612 r., za co popadł w infamię, zdjętą dopiero z niego na sejmie 1625 r. Z pierwszej żony miał syna Jana Przedbora, a z drugiej — Jakóba, Stanisława, Aleksandrę i Dorotę, nad którěmi opieka została ustanowiona 1631 r. w osobach, Stanisława, wojewody sandomierskiego i Samuela, kasztelana chełmskiego, Koniecpolskich (Zap. Lub. 33 f. 1145). Imiona córek w akcie tym mylnie podane, bo występują one bardzo często w aktach i stale są nazywane Zofią i Barbarą. Barbara zmarła panną, a Zofia, wyszła 1-o v. za Gabryela Stempkowskiego, kasztelana bracławskiego 1642 r., a 2-o v. za Maryusza Stanisława Jaskólskiego 1662 roku, z czasem wojewodę czerniechowskiego (A. Krak.; Gr. Piotrk. i Sieradz.; Woł. VIII A. f. 523 i IX f. 30). Synowie podzielili się majątkiem rodzicielskim w Warszawie 1642 r. Z nich:

Jan Przedbor był 1654 r. dworzaninem królewskim (Ibid. 44 f. 531). Dziedzic Piotrkowic, Zakrzowa i Strzeszkowic, w krakowskiem, żonaty 1-o v. z Zofią Troszyńską, 2-o v. z Barbarą Hellerówną, mieszczką krakowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1651 r., pozostawił z pierwszej żony Stanisława, a z drugiej — Jana, bezpotomnych i Aleksandra, który żył jeszcze 1702 r. na opiece i przy dworze Jana Aleksandra, wojewody sieradzkiego i córki: Apolonię i Annę, zakonnice

u Św. Józefa w Krakowie, które spadek swój po ojcu, braciach i dziadzie Samuelu, odstąpiły 1725 r. Władysławowi Walewskiemu (Gr. Oświecim.).

Jakób i Stanisław zginęli na Kudaku, gdzie byli kapitanami, z ręki kozaków, 1649 r. Stanisław spisał testament w Perejasławiu 1649 r.

Aleksander, kasztelanic sieradzki, starosta wieluński 1584 r., które to starostwo od ojca otrzymał, dalej żarnowiecki 1592 r. i brzeźnicki, poseł na sejmy 1587, 1591 i 1601 r., z nich naznaczany do różnych czynności, 1594 r. deputat na Trybunał koronny, 1603 r. kasztelan biecki i jeszcze w tymże roku wojewoda podolski, spisał testament 5-go Listopada 1609 r. i 10-go Kwietnia 1610 r. umarł w Ruścu wojewodą sieradzkim, pochowany w Koniecpolu. Fundował zakonnice w Wieluniu i wybudował zamek w Koniecpolu. Ożeniony z Anną z Koźmic Sroczycką, córką wojskiego kamienieckiego, za którą liczne dobra pod Kamieńcem otrzymał (Wyr. Lub. 46 f. 449), pozostawił synów: Stanisława, Przedbora, Remigiana, Krzysztofa i Jana, oraz córki: Aleksandrę, zmarłą 1651 r., żonę Kaspra Denhoffa, wojewody sieradzkiego, Leonardę, Barbarę zakonnicę i Eufrozynę, żonę 1-o v. Jana Bykowskiego, starosty sieradzkiego, 2-o v. Jana Wężyka, także starosty sieradzkiego i wartskiego. Bracia wymienieni, za wyłączeniem Przedbora, wówczas już nieżyjącego, dopełnili w Gorządowie 1626 r. działu dóbr, po stryju Mikołaju pozostałych (Pam. o Koniecp.), a działy po ojcu sporządzili 1618 r. w grodzie warszawskim (DW. 46 f. 232).

1. Stanisław, wojewodzic sieradzki, po ojcu starosta wieluński już 1607 r., a po bracie Przedborze, starosta żarnowiecki 1615 r., w tym ostatnim roku został podstolim koronnym. W 1619 r. jest już hetmanem polnym koronnym, 1625 r. wojewodą sandomierskim, 1632 r. hetmanem wielkim koronnym, w końcu i kasztelanem krakowskim 1633 r. Umarł w Brodach 1646 r., nabytych w grodzie buskim 1629 r., od Łukasza Żółkiewskiego.

W 1617 r. otrzymał starostwa, płoskirowskie i babimostskie i dzierżawę białyńską (M. 161 f. 7 i 9). Miał także starostwo radomskowskie, które mu matka odstąpiła, za konsensem królewskim z 1616 r. (M. 158 f. 286). W 1621 roku otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostw, wieluńskiego i żarnowieckiego (M. 165 f. 178 i 179). W 1623 r. jest i starostą barskim, a 1624 r. stryjskim i kowelskim. Na odstąpienie starostwa stryjskiego bratu Krzysztofowi, otrzymał konsens 1624 r. (M. 171 f. 150). W 1633 r. i starosta buski, w 1634 r. otrzymał spuściznę po Mironie Bernawskim i starostwo mukarowskie (M. 180 f. 299 i 368). W 1636 r. otrzymał starostwo perejasławskie, a 1637 r. dobra Mirohród, Jabłonów, Czumbak, Połtawa, Krasnopol, Zygmuntów i inne na Ukrainie (M. 182 f. 190). Starostwo perejaslawskie odstąpił synowi Aleksandrowi, za konsensem królewskim z 1637 r. (M. 182 f. 271). W 1638 r. i starosta bytomski, otrzymał 1640 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Weiherowi (M. 186 f. 135). W 1642 roku sprzedał Horodyszcze i Rososzę, w powiecie mielnickim, dzieciom Aleksandra Koniecpolskiego, z Zofii i Doroty Dembińskich (M. 185 f. 658).

Odznaczył się pod Smoleńskiem 1611 r. W nieszczęśliwej wyprawie pod Cecorą dostał się do niewoli, w której lat cztery pozostawał. Powróciwszy z niej, potężnie rozgromił Tatarów 1624 r. pod Satanowem i Dźwinogrodem, a 1626 roku pod Martynowem. Następnie pobił Szwedów pod Hamersztynem 1627 r., gdzie im

zabrał 37 chorągwi. Turków i Tatarów, ciągnących na Kamieniec, zwyciężył i odparł. Ostatnie jego zwycięztwo było pod Ochmatowem 1644 r., gdzie 40,000 Tatarów rozbił.

Żonaty 1-o v. z Katarzyną Żółkiewską, córką Stanisława, hetmana i kanclerza, która zmarła, wydając na świat syna Andrzeja, także zaraz zmarłego, pochowana w Koniecpolu, 2-o v. 1619 r. z Krystyną Lubomirską, kasztelanką wojnicką, zaślubioną w Krakowie, zmarłą 1644 r., 3-o v. 1646 r. z Zofią Opalińską, wojewodzianką poznańską, następnie ks. Samuelową Korecką 1651 r., z drugiej żony pozostawił syna Aleksandra, urodzonego 1620 r. w czasie jego niewoli.

Aleksander, kasztelanic krakowski, otrzymał od ojca starostwo perejasławskie, za konsensem królewskim z 1637 r. (M. 182 f. 271). W tymże roku otrzymał, od cesarza Ferdynanda III-go, na którego dworze bawił, tytuł książęcy. W 1641 r. został chorążym wielkim koronnym, w 1656 r. był wojewodą sandomierskim. W 1646 r. był i starostą korsuńskim, a starostwo płoskirowskie odstąpił mu Lubomirski, za konsensem królewskim z tegoż roku. Był i starostą dolińskim. W 1650 r. sprzedał Wielopolskiemu Obory, Opacz, Koło, Ciszyce i Pruchnią, w ziemi czerskiej, a Skolimów, w ziemi warszawskiej (M. 190 f. 367 i 191 f. 205). Umarł 30-go Marca 1659 r. w Podhorcach. Pod Pilawcami wzięty został do niewoli. Przy najściu Szwedów, choć do nich przeszedł, ale jeden z pierwszych ich odstąpił. Z Joanny Barbary Zamoyskiej, córki Tomasza, kanclerza koronnego, zaślubionej w Zamościu 9-go Listopada 1642 r., zmarłej 1653 r., pochowanej w Koniecpolu (Kij. V f. 267), pozostawił synów: Samuela i Stanisława.

Samuel był dziedzicem po ojcu Leszniewa i pozwany został 1661 r. przez Zahorowskiego, o zbiegłych poddanych (Woł. VII C f. 87). Musiał wkrótce umrzyć, bo więcej wiadomości o nim nie znalazłem.

Stanisław, po ojcu starosta doliński, otrzymał 1673 r. starostwo bełskie. W 1676 r. oboźny koronny, wojewoda podolski 1679 r., został 1682 r. kasztelanem krakowskim, po teściu swoim Wiśniowieckim. Podanie niesie, że za Brody, które ofiarował królowej Sobieskiej, kasztelanię tę otrzymał i rzeczywiście w tymże roku zeznał donacyę tego majątku na Jakóba Sobieskiego (Zap. Lub. 48 f. 996; 51 f. 66; 56 f. 397; 57 f. 225; M. 238 f. 32; 206 f. 506; 202 f. 70). W 1666 r. zawarł w Zbarażu intercyzę przedślubną z ks. Dymitrem Wiśniowieckim, późniejszym kasztelanem krakowskim, o zaślubienie córki jego, Katarzyny Eugenii. Ślub odbył się 1667 r. w Załościach. Umarł Stanisław 1682 roku bezdzietnie, spisawszy w tymże roku testament w Bieszczy, zeznawszy darowiznę całego olbrzymiego majątku stryjowi Janowi Aleksandrowi, staroście balińskiemu i wniosłszy manifest w sprawie zapisów zeznanych na rzecz żony, która też po jego śmierci zawarła zaraz układ z Janem Koniecpolskim (Zs. Lwows. z 1682 r.; M. 238 f. 26; 29 i 32).

2. Przedbor, wojewodzic sieradzki, starosta żarnowiecki, dworzanin pokojowy królewski, przy zdobyciu Smoleńska 1611 r. postrzelony i murem przygnieciony, umarł wkrótce w Jacynie, pochowany w Koniecpolu.

3. Remigian, wojewodzic sieradzki, sekretarz królewski, opat andrzejowski, został biskupem chełmskim 1626 r., umarł 1640 r. W 1620 r. wspólnie z bratem Krzysztofem, sprzedał dobra Kruszyńskie Denhoffowi, a 1621 r. Koźmice i Sroczyce Jordanowi (DW. 46 f. 885 i 1309).

4. Krzysztof, wojewodzic sieradzki, dworzanin królewski, za konsensem królewskim z 1624 r., otrzymał, od brata Stanisława, starostwo stryjskie (M. 171 f. 150). W 1629 r. był i dzierżawcą balińskim (Źr. Dz. V). Z chorążego koronnego, został wojewodą bełskim 1641 r., w którym posłował do Francyi. Umarł 1660 r. Od matki swej otrzymał Ćwikłowce, ze starosta kamienieckiego, za konsensem królewskim z 1614 r. (M. 157 f. 9). Żonaty 1-o v. z Zofią księżniczką Porycką, z której córka Angela Febronia, wyszła za Jana Wielopolskiego, z czasem kanclerza koronnego, 2-o v. z Konstancyą Stanisławską, kasztelanką halicką, z której syn Jan Aleksander i córki: Aleksandra, Zofia, Eleonora, Euzebia i Anna, zmarły zakonnicami, podług Pamiętnika, w testamencie jednak swoim Jan Aleksander wspomina o siostrze swej Zofii, 1-o v. Olszowskiej, 2-o v. Załuskiej.

Baliński w Starożytnej Polsce pisze, że Krzysztof, z ks. Poryckiej, miał córkę Helenę, wydaną za Andrzeja Zahorowskiego, podsędka łuckiego, która wniosła w dom mężowski Poryck. Rodowód jednak spisany 1651 r. przez Zygmunta Stefana, wspomina tylko o jednej córce Krzysztofa z Poryckiej, a tą była Wielopolska. W 1655 r. król przyznał dożywocie na różne królewszczyzny żonie Krzysztofa Stanisławskiej (M. 196 f. 100), która wyszła 2-o v. 1661 r. za Grudzińskiego.

Krzysztof otrzymał 1657 r. dobra po Michale Stanisławskim, zdrajcy (Zs. Kamien. 3685) i konsens królewski, na odstąpienie starostwa stryjskiego Janowi Wielopolskiemu, lecz nie odstąpiwszy takowego umarł i starostwo otrzymał Sobieski. W 1665 r. ustanowioną została opieka nad Janem Aleksandrem i Zofią, dziećmi Krzysztofa, z Stanisławskiej (Sig. 9 f. 76; Zap. Lub. 47 f. 190).

Jan Aleksander, wojewodzic bełski, starosta baliński 1682 r., w 1685 r., w chwili spisywania intercyzy przedślubnej w Warszawie, z Heleną (Elżbietą Febronią Heleną) Rzewuską, podskarbianką nadworną koronną, był tylko rotmistrzem królewskim. W 1692 r. został koniuszym koronnym i jest starostą sieradzkim. W 1703 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 16). W 1704 roku został wojewodą bracławskim, a 1710 r. wojewodą sieradzkim. Pod Wiedeń poprowadził liczne chorogwie husarskie i pancerne, a będąc wyznaczonym komisarzem 1699 r., do rozgraniczenia Polski od Turcyi, własnym kosztem komisyę tę odprawił. Po Stanisławie, kasztelanie krakowskim, odziedziczył cały jego olbrzymi majątek, który, po jego bezpotomnej śmierci, zaszłej w Rakołupach 1719 r., przeszedł przeważnie do Walewskich. Jan Aleksander zeznał dwa testamenty, jeden 1702 r. pisany w Rakołupach, drugi, niedokończony, pisany przez jego spowiednika w Kryłowie 1719 r. Pierwszym naznacza spadkobiercą swoim Leonarda Koniecpolskiego, kasztelanica bracławskiego i zapisuje 60,000 flor. córkom siostry swej Zofii, żony 1-o v. Andrzeja Olszowskiego, chorążego gostyńskiego, 2-o v. Aleksandra Załuskiego, wojewody rawskiego. Czyim był synem Leonard Koniecpolski, dojść trudno, bo w spisie kasztelanów bracławskich, nie mam żadnego Koniecpolskiego. Być może, że był synem Stanisława Franciszka z Przecławia, o którym było wyżej. Zapis 60,000 flor. córkom Zofii, 1-o v. Olszowskiej, 2-o v. Załuskiej, przekonywa, że nie wszystkie siostry Jana Aleksandra zmarły zakonnicami. Testament ten wspomina o jednej tylko siostrze zakonnicy, Karmelitance w Lublinie, dla której zapis 18,000 flor.

5. Jan, wojewodzic sieradzki, rotmistrz królewski 1610 r., wzięty do niewoli pod Cecorą 1620 r., z kasztelana sieradzkiego, wojewoda sieradzki, umarł

1661 r. Żonaty 1-o v. z Elżbietą Sarnowską, zmarłą 1642 r., 2-o v. z Katarzyną z Nieborowskich, wdową po Wawrzyńcu Stamirowskim, staroście kowalskim, która spisała testament 1659 r. w Łańcucie i zmarła 1660 r. Z pierwszej żony pozostawił syna Stanisława i córkę Annę 1651 r. (Zap. Lub. 44 f. 667).

Stanisław, dziedzic kluczów: Tarnowa, Gorzendowa, Stróży, Rušca, Kaszowic z 30-stu wsiami, Chotkowa i Czerni, został 1660 roku wojewodą parnawskim, a 1661 r. otrzymał Sobaków, w województwie sieradzkiem (Sig. 3 f. 201). Ożeniony 1-o v. z Zofią Kuropatwianką, wdową po Stanisławie Kochanowskim 1654 roku, a 2-o v. z Zofią Anną Oleśnicką, pozostawił z pierwszej żony córkę Elżbietę, za Franciszkiem Korycińskim, kasztelanem bracławskim 1672 r., z drugiej zaś — syna Jana i córki: Joannę, za Marcinem Cieńskim, chorążym sieradzkim 1678 r. i Maryannę, za Adamem Walewskim, kasztelanem rozpierskim.

Jan, wojewodzic parnawski, zastawił 1674 r. Gorzendów Zamoyskiemu. Ożeniony 1675 r. z Maryanną Dąmbską, 2-o v. Stefanową Zamoyską, 3-o v. Maciejową Pstrokońską, zmarł bezdzietnie. Gdy siostra jego Cieńska i trzej synowie Korycińskiej, także zmarli bezdzietnie, cała olbrzymia fortuna Koniecpolskich, przeszła na Walewskich.

Nie wiem czyją mogła być córką Katarzyna Koniecpolska, o której akta nowokorczyńskie wspominają, że była 1-o v. za Tomaszem Pacanowskim, 2-o v. za Aleksandrem Ossowskim, a 3-o v. 1674 r, za Aleksandrem Duninem. Była to pewno Przedborówna, pisząca się z Koniecpola.

KONIECZNY Jan dziedziczył na Pisarach, w powiecie proszowskim, 1581 roku (Paw.).

KONIEŃSCY h. NIECZUJA mieli być, według Niesieckiego, w województwie sandomierskiem.

KÖNIGFELS v. KOENIGSFELDT. Piotr, major wojsk królewskich, z żoną Katarzyną Heleną, otrzymali 1755 r. w dożywocie Świerkowce na Podolu, od Stanisława Poniatowskiego, kasztelana krakowskiego (DW. 77 f. 451). Tenże Piotr, ale już pułkownik 1765 r. (MP.), otrzymał indygenat na sejmie 1768 roku. Córki jego: Amelia Dorota, żona Adama Bystrama, porucznika gwardyi litewskiej i Izabella, żona Franciszka Przeuskiego, szambelana Stanisława Augusta, zeznały 1780 roku z mężami zapisy wspólnego dożywocia (DW. 96 f. 704 i 1149).

von KÖNIGSECK Henryk, starosta łecki 1623 r., miał siostry: N., za Dionizym von Olsen Żeleśnickim, starostą szczycieńskim i Zofię, żonę 1-o v. Samuela Łaskiego, sekretarza królewskiego, starosty szynwałdzkiego w latach 1590—1609, a 2-o v. Ottona Medema, podkomorzego parnawskiego 1617 r. Obie zmarły przed 1623 rokiem.

Fabian Otto i żona jego, Justyna z Gumowskich, posiadali Janów w powiecie łomżyńskim, 1663 r. (Sig. 7 f. 34). Tenże Fabian Otto, dworzanin i pułkownik królewski, otrzymał 1666 roku konsens królewski, na cesyę Janowa synowi Ottonowi (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 119), a 1673 r. oblatował w grodzie sanockim nominacyę, na pułkownika, otrzymaną od Sobieskiego (Gr. Sanoc. 185 f. 1351).

KONIŃSCY h. JUNOSZA mieli być, podług Niesieckiego, w województwie bełskiem.

KONIŃSCY h. LELIWA mieli być w ziemi rożańskiej, z których Wojciech Koniński, podstarości rożański, był naznaczony poborcą z sejmu 1629 roku (V. L.).

KONIŃSCY v. KUNIŃSCY DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ z Konina (dziś Kunin), w powiecie sandomierskim. Jan, zwany Boruta z Konina, dworzanin królowej w latach 1393 — 1394 (Rej. Podsk.), obecny w Opatowie 1399 r., kuchmistrz królowej 1413 r. i wojski 1419 r., a podsędek sandomierski 1434 r., przyłożył swoją pieczęć z h. Łabędź, do przywileju jedlińskiego 1430 r., ręczył 1413 r. Zbożeńskiemu za Duninem, otrzymał 1415 r. od króla 50 grzyw. na Głębokiej, w bieckiem, nabył 1418 r. za 200 grzyw. część Sokolnik Mokrych, od Elżbiety Janowej z Ostrowa, zawarł 1429 r. układ ze Stanisławem z Koprzywnicy, o młyn i wody między jego Włochami, a Koprzywnicą (KMP. IV; Rad. Inscr. Decr. II f. 59; Rad. Zs. Perp. 1 f. 28). Miał on kilku synów, z których Bartłomiej, student uniwersytetu krakowskiego 1413 r., kanclerz królowej Zofii w latach 1431 — 1437 i ziemi dobrzyńskiej 1436 r., Stanisław, zwany *Cwikla* z Konina i Jan, zwany *Missopad*, dworzanie królowej Zofii 1434 roku.

Herb Łabędź.

Jan Missopad, dziedzic Włoch, dał początek rodzinie Missopadów.

Stanisław Cwikła, podstarości krakowski 1439 r., podpisał 1438 r. konfederacyę korczyńską przy królu, a 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Wdowa po nim Dorota, wyszła 2-o v. za Macieja Odrowąża ze Sprowy, wojskiego samborskiego, a syn jego Stanisław, zmarł bezdzietny przed 1469 rokiem.

Piotr, syn Jana z Konina, oprawił 1411 r. posag żonie Jadwidze, córce Jakusza (ze Skrzynna), ale umarł bezdzietny i ojciec jego zabezpiecza 1424 r. synowej, wdowie, 300 grzyw. na Sokolnikach Suchych i Woli, za co ona zrzeka się wszelkich dawniejszych zapisów (Rad. Ter. Inscr. 1 f. 6 i 68).

Daniel i Stanisław z Konina, dziedzice Konina, Skoszyna i części Podleszan, pod Słupią nową, 1508 r.

Feliks Koniński, dziedzic części Konina, umarł przed 1578 r. (Paw.).

Piotr, syn Bartłomieja, zastawił 1582 r. Konin Poniatowskiemu (Zap. Lub. 3 f. 34). Piotr Koniński, namiestnik bielski królowej Bony 1549 r.

Piotr Missopad Kuniński nabył Naczę i Daniewo, w powiecie lepelskim. Piotr, syn Piotra, zapisał 1600 r. żonie Ozierie i Daniewo, córce Maruchnie 400 kóp groszy, synowi Stanisławowi Wietrzyn, Piotrowi Naczę, a Andrzejowi Żołodkówkę. Jadwiga, córka Aleksandra, wniosła Naczę w dom męża swego, Michała Szpakowskiego, 1668 r. (Ist. Jur. Mat. XXV; Sł. Geogr.).

Andrzej Dunin Koniński, poseł połocki 1633 r., deputat na Trybunał skarbowy wileński. Zofia, wdowa Konińska, żona 2-o v. Szipiłły, 3-o v. Swołyńskiego

1668 r., dziedziczyła na Naczy i Biedrzycach (Ibid.). Barbara, żona Kazimierza Łodziaty 1667 r., dziedziczka Wiercina, Bykowszczyzny i Puciłowa, nabytych od Jana i Maryanny Konińskich (Ibid. XXVI).

W drugiej połowie XVII-go wieku Paweł Koniński, sędzia pograniczny połocki, żonaty był z Eleonorą Hrebnicką, wojszczanką połocką (Teka J. Wolffa). Paweł Mikołaj Dunin Koniński, 1716 r. w połockiem (Ist Jur. Mat. XXII). Ten sam pewno Paweł, sędzia pograniczny połocki, wójt newelski 1716 roku (Ibid. XXIII). Karol Dunin Koniński, brat Antoniego, sprzedał 1759 r. de Lavalowi Bołotnicę, w województwie połockiem (Gr. Połoc.).

Ignacy Koniński, starosta jaźnieński, podpisał, z województwem połockiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1778 r. został obrany sędzią ziemskim powiatu newelskiego (Ist. Jur. Mat. XXI). Paweł, 1766 r. starosta jaźnieński, ziemianin newelski (Ibid. XXIX).

KONIŃSCY h. RAWICZ wyszli, zdaje się, z tego Konina co i Łabędziowie, a pisali się następnie z założonej na gruntach wsi Witowic, Konińskiej Woli (dzisiaj Końsko Wola), w województwie lubelskiem. Prandota z Konina, rycerz, obecny 1378 r. w Opatowie. Mancina z Konina, wojewoda grodzki, czyli burgrabia, lwowski w latach 1394 — 1399. Jan z rodu Rawiczów, pleban w Skrzyńsku, świadczy w Radomiu 1418 roku. Piotr z Konina, 1412 r. w Krakowie. Paweł Koniński, 1445 r. we Lwowie, a Jerzy, 1448 r. w Haliczu.

Herb Rawicz.

Jan z Włostowic h. Rawa w latach 1432 — 1439, ten sam pewno Jan Włostowski, łowczy lubelski, w latach 1439—1442 r., Długosz nazywa go Janem Konińskim, dziedzicem Włostowic, Woli Konińskiej, alias Witowskiej, Młynka i Rudek. Jakób Koniński, dziedzic Jakubowic, części Łucki i Krasienina, ma częste sprawy w Lublinie, w latach 1447 — 1477. Prandota Koniński z Zajączkowic, świadczy 1449 r. w sandomierskiem, 1456 r. w orszaku królowej, 1467 r. sprzedał burgrabstwo krakowskie, za 100 grzyw. i 12 bałwanów soli, Jakóbowi z Dębna, jest dziedzicem Czechowa pod Lublinem, Odęchowa, Odęchowca, Niedarczowa, Dąbrowy i Zawady, w sandomierskiem.

Piotr i Jan Konińscy, Marcin z Osin i Jakób z Jakubowic, świadczą w Lublinie 1477 r. Piotr jest dziedzicem Witowic, Chrząchowa i Chrząchówka, a Marcin, Osin i Pożoga pod Końskowolą (Lib. Ben.). Marcin z Osin, komornik graniczny lubelski 1496 r. Obszerne dobra Końskowolskie wniosły w dom Tenczyńskich siostry, zapewne z Konińskiej Woli, Anna, żona Gabryela Tenczyńskiego, wdowa od 1497 r. i Barbara, żona Jana Rabsztyńskiego z Tenczyna, kasztelana wiślickiego 1485 r., żyjąca wdową jeszcze 1508 r.

KONIŃSCY. Piotr z Konina, za zgodą synów i wnuków, darował 1260 r. las swój z dwoma jeziorami, zwany Linic, Cystersom w Paradyzie (KWP.). Jan Koniński, dziedzic 1508 roku Konina, w powiecie poznańskim, parafii Lwówek. Dobrogost Koniski (?), Kuniński, współwłaściciel Koninka tamże, w parafii Pniewskiej i Nojewa, w parafii Zajączkowskiej. Marcin Koniński, dziedzic Małych Siekierek i współdziedzic Siekierek parafialnych, tamże 1580 r. (Paw.).

KONIUSCY. N. Koniuski, współdziedzic Koniuch i Świdników, w powiecie grabowieckim, 1578 r. (Paw.). Konstanty Koniuski dziedziczył na Godlewie, w ziemi nurskiej, 1578 r. (Paw.).

KONIUSCY z Koniuch v. Koniuszek, w ziemi przemyskiej. Iwaszko z Koniuch 1405 r. Andrzej Czertkowicz z Koniuch, brat Wojciecha z Gniewszyna, wieś swą Koniuchy v. Koniuszki zostawił żonie, Barbarze z Romanowa, która ją wniosła drugiemu mężowi swemu Daszkowi i ten pisze się 1440 roku Koniuskim z Koniuch. O tę wieś prowadzą z nimi proces Kierdejowie z Pomorzan, w latach 1440 — 1443. Barbara jest 1443 r. żoną Ścibora z Wasiczyna. Syn jej zatem, lub rozwiedziony mąż, Dach Koniuski, obecny 1444 roku przy rozgraniczeniu Słupna (AGZ. XIII i XIV).

KONIUSCY z Koniuch na Wołyniu. Bartosz i Mikołaj Stanisławowicze Koniuscy, ziemianie wołyńscy, sprzedali przed 1514 r. Koniuchy, za 150 kóp gr. czeskich, Wasilowi Chreptowiczowi (Arch. Sang.). Księga łucka z 1575 r. wspomina o Bohdanie Szaszko-Koniuskim (DW. 2049 f. 48).

KONIUSZECCY, czasem mylnie KONIUSZEWSCY z Koniuszek, w ziemi przemyskiej. Mikołaj Koniuszecki zabezpieczył 1443 r. Jurkowi Działoszy, 80 grzywien na Zagórzu, inaczej Borsukach, w przemyskiem, w latach 1445—1447 zastawił tę wieś w posagu i długu Jakóbowi z Małuszy, z czego sądzić można, że Nastazya z Czajkowic, 1-o v. Piotrowa Działoszyna, a 2-o v. żona tego Jakóba, była siostrą Mikołaja. W 1447 r. zapisał 120 kóp groszy posagu i wiana żonie Annie, na połowie Koniuszek; 1471 r. z synem Janem procesuje Chłopeckich, a Jan, z żoną Weroniką, 1469 r. Burzyńskich. W 1477 r. obaj zastawili Michałowi z Lubieńca Koniuszki, które Jan, za zgodą ojca, wykupił 1481 r. Jan żył jeszcze 1498 r. Synowie jego: Paweł, student uniwersytetu krakowskiego 1486 r., pisarz królewski i archidyakon przemyski 1499 r., Mikołaj i Piotr, niepodzielni dziedzice Koniuszek i Zagórza, 1502 r.

Mikołaj oprawił 1506 r. żonie Helenie, córce Stefana Jaryczowskiego, sędziego ziemskiego lwowskiego, 600 grzyw. posagu i wiana, na połowie tych wsi, za zgodą brata Pawła, który drugą połowę rezerwuje dla młodszego brata Piotra. Mikołaj, wojski przemyski 1507 r., został wojskim grodeckim 1531 r., odstąpiwszy wójstwo przemyskie Herburtowi (AGZ. X, XIII, XIV, XVII i XVIII).

KONIUSZEWSKI Stefan podpisał, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Augusta II-go.

KONKOWSCY h. TRĄBY. Ludwik i Waleryan Karol, synowie Aleksandra Karola, i Bronisław i Helena, dzieci Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Ludwik, budowniczy gubernialny radomski, ożeniony z Kunegundą Targowską, umarł w Radomiu 1860 r. Inny Ludwik, urzędnik Dyrekcyi Szczegółowej Tow. Kred. Ziems. w Radomiu, umarł tamże 1876 r.

Nie wiem, czy tego herbu Konkowscy, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej: Adam z synami: Wincentym, Antonim Erazmem, Józefem Antonim, Ignacym Teofilem i Maryanem Dominikiem i Franciszek, synowie Se-

bastyana, wnukowie Adama, prawnukowie Jana, praprawnukowie Mikołaja, 1839 roku, a synowie Franciszka: Mikołaj Józef i Hieronim, 1866 r., Julian z synami: Piotrem i Józefem, 1877 r. i Dominik Kalikst z synami: Leonidem i Antonim, 1902 r., wnuk zaś Franciszka, po synie jego Nikodemie Józefie, Stanisław, 1867 r.

KONOJACCY v. KONOJADZCY h. PRAWDZIC z Konojad, w powiecie brodnickim. Hoyko z Konojad, kleryk dyecezyi chełmińskiej 1393 r., proboszcz brodnicki, słuchał na uniwersytecie w Pradze prawa kanonicznego i zapisał się do *„natio Polonorum“*, w latach 1399 — 1402. Otto z Konojadu, w orszaku W. Mistrza 1401 r. Hanusz z Konojad, brat Tymka, 1408 r. Wojciech, syn Jana, 1437 r., Jeronim, syn Wojciecha, 1441 r. i Wojciech, syn Michała, 1462 r. na uniwersytecie krakowskim.

Pietrasz z Konojad, zwolennik Zakonu, w latach 1465 — 1487. Rodzina ta widocznie wygasła, skoro połowa Konojad przeszła do Plemięckich, a 1467 r. osiadł tam Jakób Sękowski h. Prawdzic i prawdopodobnie, że od niego poszli Konojaccy Prawdzice (Kętrz.).

Mikołaj otrzymał 1565 r. działem Sadłuki, w województwie malborskiem (Kętrz.). Mikołaj, sekretarz królewski 1669 r. (V. L.). Piotr, syn Mikołaja i Maryi Pierzchówny, kanonik chełmiński i gnieźnieński 1683 r., deputat na Trybunał koronny (Zap. Lub. 60 f. 106), umarł w Gnieźnie 1702 r. (Kor.). Jan został sędzią ziemskim chełmińskim 1725 r.; umarł 1738 r. Jego to żoną musiała być Maryanna Dembowska, po śmierci której otrzymał 1765 r. Wilczewski Czarny Las, w województwie pomorskiem (MP.).

KONONOWICZOWIE - SIEMIONOWICZOWIE h. RADWAN z odmianą, przysługującą Siemionowiczom, to jest w polu czerwonem chorągiew srebrna o dwóch polach, między któremi gwiazda sześciopromienna srebrna. Na drzewcu krzyż srebrny. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Pochodzą od Siemionowiczów, z których Wojciech, dziedzic Uzumendzi na Żmudzi, miał syna Adama. Ten, testamentem sporządzonym 1640 r., zapisał Uzumendzie synom: Andrzejowi, Kazimierzowi i Kononowi. Po tym ostatnim idą Kononowiczowie. Eustachy, syn Konona, służąc biskupowi wileńskiemu, otrzymał od niego dworek w Wilnie i dożywocie na Warliszkach.

Z tej rodziny pochodzący Kononowiczowie zamieszkiwali i województwo witebskie, gdzie legitymowali się ze szlachectwa, w końcu XVIII-go wieku.

W powiecie oszmiańskim żył Samuel Teodor, skarbnik brasławski, zmarły przed 1788 r., po którym pozostali synowie, Dominik i Jan, byli właścicielami 1788 r. dóbr Baranowsko - Jakóbowskie (Gr. Oszm.).

Niesiecki wymienia współczesnych mu Bogusława i Kazimierza, Jezuitę, braci Kononowiczów. Widocznie utracili szlachectwo, lub dowieść go nie mogli i trzej bracia, ksiądz Franciszek, kanonik smoleński, Bogusław i Szymon Antoni, zostali nobilitowani na sejmie 1768 r. i otrzymali tenże herb, wyżej opisany (ML. 220 A f. 75). Dyplom wydano im 1776 r., a Bogusław za siebie i braci wykonał przysięgę homagialną, 1775 r. (ML. 220 A f. 18 i 75).

Franciszek, Tomasz Franciszek, Felicyan i Ignacy, synowie Adama i Józef, syn Franciszka, Kononowiczowie - Siemionowiczowie, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Wacław, urzędnik w Kaliszu, syn Aleksego i Maryi z Muszyńskich, zaślubił 1904 r. w Dębem Zofię Brudnicką, córkę Marcina i Franciszki z Wodzińskich.

KONONOWICZOWIE posiadali prawem wieczystem ziemię Obymowską, w starostwie lubeckiem, z nadania Zygmunta Augusta (Źr. Dz. V). Pewnie z tej rodziny pochodził Sawa Kononowicz, wódz kozacki, po którym pozostała wdowa, Maryanna, wyszła za Wojciecha Księskiego i pozwaną została 1640 r. przez mieszczan perejasławskich, o zabranie majątku pierwszego swego męża (Kij. IV B f. 108).

KONOPACCY v. KONOPATSCY h. KONOPACKI v. GRZYMAŁA, z Konopatu, w powiecie świeckim. Herb ich przedstawia w polu srebrnem mur czerwony, o trzech blankach. W szczycie hełmu chorągiew prawo ukośnie na drzewcu, w części zwieszona.

Mikołaj z Konopatu miał sobie powierzoną po śmierci Kazimierza Wielkiego straż, nad zamkiem pogranicznym Kamieniem. Lorko, sędzia świecki w XV-tym wieku (Kętrz.). Maciej, chorąży pomorski (świecki) 1495 r., a podkomorzy chełmiński 1498 r. Synów jego dwóch: Jan i Jerzy.

Jan, student uniwersytetu krakowskiego 1489 r., sekretarz królewski 1496 roku, poseł na sejm 1503 r., z podskarbiego ziem pruskich, obrawszy sobie stan duchowny, został proboszczem malborskim, a następnie biskupem chełmińskim. Umarł 1530 r., pochowany w Lubawie.

Jerzy na Konopacie (M. 40 f. 9), podkomorzy malborski 1512 r., następnie podkomorzy pomorski, został 1516 r. kasztelanem gdańskim, a wojewodą pomorskim i starostą świeckim był 1519 r. Nie żył w Styczniu 1544 r. Król Zygmunt dał mu 1532 r., prawem dziedzicznem, wieś Łopaty, w powiecie radzyńskim (M. 47 f. 183). Z Anny Pękówny (Peckaw) córek miał dwie: Katarzynę, za Krzysztofem Kostką 1557 r. i N., za Jerzym Oleskim, a synów czterech: Łukasza, Rafała, Jana i Jerzego. Z nich:

1. Łukasz, zmarły 1570 r., ożeniony z Heleną Cemówną, córką Achacego, wojewody pomorskiego, miał z niej córki: Helenę, żonę Samuela Konarskiego, chorążego pomorskiego i Katarzynę, za Andrzejem Kretkowskim, wojewodą brzeskim, oraz synów trzech:

a) Łukasza, dziedzica Mirakowa, zmarłego 1627 r., pochowanego u Dominikanów w Toruniu, którego, z Konarskiej, synowie: Adam i Krzysztof bezpotomni. Jego też córkami były: Justyna i Zofia, które 1607 r. wstąpiły do klasztoru Benedyktynek w Toruniu.

b) Jerzego, dziedzica na Kuczwałach, bezżennego.

c) Fabiana, kanonika poznańskiego 1601 r., dziekana warmińskiego 1604 roku, kanonika gnieźnieńskiego i chełmińskiego 1608 r., administratora biskupstwa chełmińskiego 1613 i 1614 r., podkomorzego Papieży: Klemensa VIII, Leona XI i Pawła V. Kandydat na biskupstwo warmińskie, umarł we Frauenburgu 1619 r.

2. Rafał zmarł bezpotomny. Zaczął karyerę duchowną i był 1537 r. kanonikiem warmińskim, lecz porzuciwszy stan duchowny, został kasztelanem elbląngskim 1552 r. (M. 191 f. 337).

3. Jan, kanonik warmiński, umarł 28-go Grudnia 1535 r.

4. Jerzy, jako wojewodzic pomorski, otrzymał 1540 r. ekspektatywę na starostwo świeckie (M. 57 f. 261). Starostwo to otrzymał dopiero 1549 r. W tym-

że roku, z kasztelana gdańskiego, został kasztelanem elbląngskim i surrogatorem wojewody, w przewodniczeniu na sądach (M. 76 f. 275). W 1551 r. został kasztelanem chełmińskim. Żył jeszcze 1566 r, w którym otrzymał w dożywocie dobra Rauden, w województwie chełmińskiem (M. 99 f. 433). W 1554 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa świeckiego żonie, lub najstarszemu synowi, a w 1557 roku starostwo to zastawione zostało jemu, żonie jego i dzieciom, w 5,691 talarach (M. 84 f. 463 i 89 f. 351). Żonaty z Anną Kostczanką, wojewodzianką chełmińską, która po jego śmierci trzymała starostwo świeckie (M. 128 f. 159 i 123 f. 375), oprócz dwóch córek, Trzebińskiej i Tomickiej, pozostawił sześciu synów: Jana, Stanisława, Krzysztofa, Rafała, Jerzego i Macieja. Z nich:

a) Jan, kanonik chełmiński, umarł 1601 r., pochowany w Chełmży.

b) Stanisław, 1599 r. w Padwie, trzymał zastawem Gentyliszki na Litwie od Radziwiłłów. Umarł 1648 r. (czy nie 1608 r. ?), pochowany w Nowem u OO. Bernardynów.

c) Krzysztof umarł bezżennym. W 1607 r. brat Maciej odstąpił mu różne królewszczyzny (M. 151 f. 96).

d) Rafał, zmarły 1589 r. w Dźwierznie, który wziął za żoną swą, Barbarą Rokusówną, miał wprawdzie syna Andrzeja, ale ten zmarł bezpotomnie.

e) Jerzy, jako dworzanin królewski, otrzymał 1568 r. w dożywocie Rudno i Lichnowo, ze starostwa gniewskiego. W 1571 r. był stolnikiem królewskim. Umarł kasztelanem chełmińskim 1605 roku (M. 101 f. 151; 110 f. 139; 127 f. 46). Z Elżbiety Dąbrowskiej, miał córki: Annę, za Ernestem Krokowskim, Zofię, za Mirosławem Konarskim, Maryannę, 1-o v. Janowę Przyłubską, 2 o v. Breńską, Katarzynę, zakonnicę i Elżbietę, oraz synów: Jana, zmarłego 1594 r. w Gdańsku, tamże pochowanego, Krzysztofa, Rafała i Jerzego, wszystkich bezpotomnych.

Jerzy, żonaty z Anną Konarską, wspólnie z nią trzymał 1632 r. Klonówkę, ze starostwa tczewskiego. W 1630 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Konarskiego starostwa mitawskiego (M. 178 f. 481 i 117).

f) Maciej, sekretarz królewski 1582 r. (M. 123 f. 375 i 127 f. 5), podkomorzy chełmiński 1588 r., otrzymał 1603 r. starostwo grudziądzkie (M. 148 f. 216). W 1606 r. jest już wojewodą chełmińskim, a po śmierci żony, zostawszy księdzem, został biskupem chełmińskim 1610 roku (Pam. do pan. Zygm. III. Wójc.). Umarł w 1613 r. Żonaty z Elżbietą Dulską, podskarbianką koronną (Zap. Lub. 8 f. 535), miał z niej córki: Zofię, Katarzynę i Elżbietę, z których dwie pierwsze były zakonnicami w Toruniu, a trzecia miała być żoną Zygmunta Grudzińskiego, kasztelana nakielskiego, oraz sześciu synów: Jana, Piotra, Gabryela, Andrzeja, Władysława i Jakóba Oktawiana (DW. 39 f. 782). Z nich:

1. Jan, v. Jan Karol, otrzymał od ojca różne królewszczyzny, za konsensem królewskim z 1606 r. (M. 153 f. 11). Jako Jan, hrabia z Konopatu, wojewodzic chełmiński, złożył 1616 r. ofiarę w Padwie. W 1619 r. sprzedał Władysławowi Bruchnal z przyległościami (DW. 46 f. 594). W 1621 r. otrzymał starostwo dybowskie i był naznaczony do dworu królowej (M. 166 f. 422 i DW. 46 f. 1540). Zostawszy księdzem, był kanonikiem warmińskim 1632 r., opatem wąchockim i tynieckim i nawet został mianowany biskupem warmińskim, lecz zanim ekspedycya nadeszła z Rzymu, umarł 1643 r. Trzymał Pulkowice, w powiecie malborskim, które po nim otrzymał 1632 r. brat jego, Jakób Oktawian (M. 178 f. 497). Starostwo dybowskie odstąpił Padniewskiemu, za konsensem królewskim z 1627 r. (M. 176 f. 9).

2. Piotr umarł 1589 r., pochowany w Malborgu.

3) Gabryel cedował 1611 r. w Lublinie różne sumy Żółkiewskiemu (Zap. Lub. 19 f. 289). Zapisany na uniwersytet w Padwie 1616 r., umarł 1617 r., pochowany w Toruniu.

4. Andrzej, kanonik chełmiński i warmiński, umarł 1622 r., pochowany w Chełmży.

5. Władysław otrzymał od brata swego Jana, Bruchnal 1619 r.

6. Jakób Oktawian, chorąży pomorski, posiadacz Pulkowic 1632 roku, po bracie Janie (M. 178 f. 497), kasztelan elblągski 1659 r., był i podskarbim ziem pruskich, z którego to urzędu rezygnował 1661 r. Nie żył w 1667 r. Żonaty 1-o v. z Zofią Heidensztejnówną (M. 186 f. 387), siostrą kasztelana gdańskiego, 2-o v. z Barbarą Kostczanką, miał dwie córki: Magdalenę, żonę 1-o v. Wincentego Gosiewskiego, podskarbiego wielkiego litewskiego, 2-o v. Księcia Jana Karola Czartoryskiego, podkomorzego krakowskiego (M. 209 f. 9) i Teresę, za Ferdynandem Gabryelem Szczepańskim, starostą mirachowskim, oraz czterech synów: Jerzego, Jana, Andrzeja i Stanisława (M. 201 f 342).

Jerzy, elektor króla Michała, otrzymał w tymże 1669 r. starostwo wieliskie. Czy to nie on, bo Jerzy, dostał 1660 r. starostwo jasienickie (Sig. 2). W 1668 r. był pułkownikiem królewskim (Zap. Lub. 48 f. 177). W 1674 r. podpisał elekcyę Jana III-go, jako poseł województwa pomorskiego. Żonaty z Heleną Rosputówną, nie pozostawił potomstwa.

O Janie i Andrzeju, oprócz wzmianki pod 1659 r., że byli synami Jakóba Oktawiana, nic więcej w aktach nie znalazłem.

Stanisław, miecznik ziem pruskich 1685 r., podkomorzy pomorski 1688 r., kasztelan chełmiński 1699 r., elektor Jana III-go, starosta nowski, które to starostwo, wspólnie z żoną Kryszpinówną, nabył od Butlerów, za konsensem królewskim z 1700 r. (Sig. 15) i plotelski, umarł 1710 r. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Lukrecyą Guldenszternówną, kasztelanką gdańską, wdową po Janie Kazimierzu Kretkowskim, 2-o v. z Barbarą Kryszpinówną, podskarbianką litewską, wdową po Aleksandrze Wołłowiczu, staroście plotelskim, za którą otrzymał to starostwo, pozostawił same córki, Teresę Waleryanowę Kruszyńską, kasztelanowę gdańską, Teofilę Ignacowę Czapską, miecznikowę ziem pruskich i Ludwikę Jakóbowę Zboińską, kasztelanowę elblągską. W 1710 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa nowskiego Zboińskim (Sig. 17).

Zofia, kasztelanka chełmińska, 1-o v. Tomaszowa Wilkowska, chorążyna mielnicka, 2-o v. księżna Konstantowa Szujska, pisarzowa litewska, umarła przed 1686 r. (Sap. III). Michał, żonaty z Anną Dulską 1689 r. (M. 184 f. 60).

Heraldycy nasi utrzymują, że na Stanisławie, kasztelanie chełmińskim, dom ten wygasł. Tymczasem, przed Deputacyą Wywodową wileńską legitymował się 1804 r. ze szlachectwa i herbu Konopacki, Józef Konopacki z synami: Mikołajem Piotrem, Kazimierzem Sebastyanem i Wincentym Jakóbem, syn Kazimierza, oraz Antoni i Józef Konopaccy, synowie Bogusława, wszyscy trzej wnukowie Józefa, prawnukowie Kazimierza, dziedzica 1676 r. dóbr Abramowszczyzna, Kasperyszki i Giedrojcie, w województwie wileńskiem.

Żychliński znów w T. VII-m „Złotej Księgi" wywodzi wszystkich dziś żyjących Konopackich, w różnych stronach kraju osiadłych, od Jerzego, starosty mi-

tawskiego, żonatego z Anną Konarską. Wywód ten, nie jest usprawiedliwiony, tem więcej, że wielu z tych, których on do tej rodziny zalicza, legitymowało się ze szlachectwa w Galicyi z h. Trzaska i ja też ich pod tym herbem zamieszczam. Tych, o których nie mam wiadomości, jakiego herbu używali, tutaj wymieniam.

Mikołaj, syn Olbrachta i Anny Komarnickiej, żonaty z Judytą Wilczopolską, z której syn Anastazy, podczaszy smoleński 1758 r., zaślubił 1-o v. Piotrowską, 2-o v. Hulewiczównę i z nich miał synów: Wojciecha i Michała, bezpotomnych i Ignacego, który, ze Steckiej, pozostawił: Wojciecha i Józefa.

Wojciech, właściciel Kamieniuch, Woronek i innych, z dwóch żon: Żmijowskiej i Klotyldy Moszyńskiej, zostawił: Celinę Terajewiczową, Klementynę Kleczyńską, Onufrynę Kwirynowę Haślakiewiczową, Leopoldę Gustawowę Konopacką, Narcyza i Maryana, bezdzietnych i Stanisława, zmarłego 1884 r. we Lwowie, którego, z Dąbrowskiej, córki: Anna i Marya.

Józef, z Bandyniówny, miał dwóch synów: Ludwika i Józefa, zmarłego 1825 roku.

Bratem Mikołaja, a synem Olbrachta, miał być, podług Żychlińskiego, Jan, ale że ten Jan pisał się z Polkowa, a tak się pisali Konopaccy h. Trzaska, przeto jego, jako też i jego potomstwo, pod h. Trzaską zamieszczam.

Do tychże Konopackich, zalicza również Żychliński potomków Marcina, który miał być bratem Olbrachta. Z nich Samuel, syn Marcina, miał syna Michała, a ten Jana, ożenionego z Apolonią Wierzbicką, z której synowie: Antoni Bonawentura i Sebastyan.

Antoni Bonawentura, towarzysz hussarski 1770 r., dziedzic dóbr Topory, Werbówka i Nowosielica na Ukrainie, z Dominiki Zawadyńskiej, nie pozostawił potomstwa. Czy to nie on, bo Antoni, został skarbnikiem kijowskim 1788 roku, a wojskim mniejszym żytomierskim 1787 r. W końcu był marszałkiem powiatu skwirskiego.

Sebastyan odziedziczył posiadane dobra przez brata, a zaślubiwszy Helenę Niesiołowską, miał z nią dwóch synów: Aleksego i Józefa. Obaj pozostawili potomstwo.

W końcu Żychliński zalicza do tego domu Konopackich, potomków Andrzeja, który miał być również bratem Olbrachta. Że jednak ci Konopaccy, których on uważa za potomków Andrzeja, legitymując się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej, przedstawili, że są h. Trzaska, pod tym więc herbem ich zamieszczam.

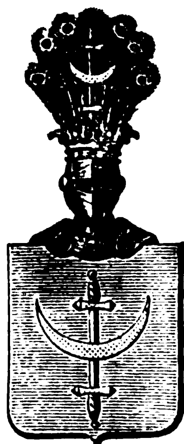
W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni Konopaccy, jakiego jednak herbu, nie jest mi wiadomem: Seweryn Antoni, syn Wojciecha Seweryna, Wojciech z synami: Ignacym Julianem Maryanem i Ludwikiem Bartłomiejem, Cyryl z synami: Leopoldem Józefem Ignacym i Apolinarym Ludwikiem Franciszkiem i Zenon, synowie Ignacego Jana, wszyscy czterej wnukowie Atanazego, prawnukowie Jana, 1848 r. i Jakób i Hilary, synowie Ignacego, wnukowie Joachima, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Michała, 1865 i 1866 roku. W tymże samym czasie legitymowali się i Kazimierz Ignacy i Przemysław Aleksy, synowie Aleksego, wnukowie Józefa, prawnukowie Ludwika, praprawnukowie Jana, syna Michała.

KONOPACCY h. NOWINA. Józef Konopacki z synami: Józefem i Maciejem i Tomasz z synem Feliksem synowie Jana, wnukowie Jakóba, prawnukowie

Jana, właściciela 1669 r. dóbr Powersocze, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, a Romuald Bronisław i Józef Zygmunt 1858 r. w Królestwie.

KONOPACCY h. TRZASKA pisali się z Polkowa v. Polikowa. Adam, dziedzic Nawry, ma sprawę z Wolskimi, w latach 1633 — 1640 (A. Tryb Piotrk.). Andrzej nabył 1634 roku sumę od Drohojowskiej (Gr. Sanoc. 60 f. 502). Mikołaj z Polkowa nabył od Dunina 1686 r. połowę Wólki Boryszowskiej, inaczej Żórawie błoto, w księskiem (Gr. Krak. 306 f. 898). Anna z Bieniakowej, 1-o v. Franciszkowa Konopacka, 2-o v. Adamowa Komorowska, 3-o v. Teodorowa Grodzicka, odstąpiła 1681 r. sumę, Michałowi Konopackiemu (Gr. Sanoc. 78 f. 213) Kazimierz kwitował Komorowską 1670 r. (Gr. Sanoc 101 f. 145).

Jan z Polkowa, syn Wojciecha, podstoli trembowelski 1703 r., w imieniu swojem i żony, Judyty z Wilczopolskich, wystawił plenipotencyę w Lublinie 1710 roku (Kij. VIII f. 1190 i 1192; Woł. XI f. 976). Pierwszą jego żoną była Regina z Kaszowskich, księżna Stefanowa Czetwertyńska. Dzieci jego: Dominik, Adam, Józef i Judyta (Woł. XII f. 256 i Bracł. XVI f. 1041).

Herb Trzaska.

Dominik z Polkowa procesuje Stempkowskiego 1731 roku, a 1736 r., otrzymał od Krasickich, połowę Hołuzi i iWólki Hołuzyjskiej (Woł. XII f. 522). Żonaty 1736 r. z Maryanną Rohozińską (Bracł. XVI f. 475), pozostawił dwóch synów: Adama i Józefa Leona.

Adam, z województwa wołyńskiego, elektor Stanisława Augusta, z wojskiego mniejszego, został miecznikiem krzemienieckim 1774 r., a po niedojściu do skutku tej nominacyi, został wojskim większym krzemienieckim 1776 roku. Umarł 1782 r. Z Fortunaty Boguszewskiej, syn jego Ignacy Floryan, umarł bezpotomnie.

Józef Leon, dziedzic Hołuzii, starosta głuchowski, elektor Stanisława Augusta, żonaty 1-o v. z Antoniną Peretyatkowiczówną, 2-o v. z wdową ze Stempkowskich Rohozińską, pozostawił synów: *Prokopa* Ignacego i Mateusza.

A). Prokop Ignacy zaślubił Ludwikę Grabowską i z niej miał synów: Antoniego, Szymona Ewarysta i Franciszka Joachima Kaliksta.

1). Antoni, ożeniony z Ksawerą Teleżyńską, pozostawił córki: Kassyldę Leonowę Konopacką, Aleksandrę i Apolonię Cielecką, oraz syna Józefa *Gustawa* Rocha, dziedzica Woronek, żonatego 1-o v. z Antoniną Cieszkowską, 2-o v. z Leopoldą Konopacką, którego z pierwszej żony córka Walerya, za Karolem Zaleskim, a z drugiej — synowie: Wojciech Antoni i Gustaw *Karol*, wylegitymowani ze szlachectwa na Wołyniu 1891 r.

2). Szymon Ewaryst, ur. 1790 r., właściciel Ławrynowiec, gdzie umarł 1884 r., literat i poeta, podsędek, następnie podkomorzy zwiahelski, był 1844 r. prezesem Izby cywilnej wołyńskiej. W 1826 r. zaślubił Klementynę Łaznińską, podkomorzankę ostrogską, z której córki: Otolia, 1-o v. Lasotowa, 2-o v. Będzyńska, Stanisława Czarnołaska i Zofia, 1-o v. Lasotowa, 2-o v. Pilchrowska, oraz synowie:

1. *Wiktor* Szymon, ożeniony z Kamillą Zwolską, z której synowie: Witold Paulin Franciszek, żonaty z Dubiecką i Kazimierz Hipolit.

2. Prokop Wincenty Szymon, żonaty z Olizarówną, ma z niej syna Antoniego.

3. Józef Szymon, z Kadłubskiej, ma syna Ignacego, ożenionego z Podgorodnikówną.

4. Łukasz Henryk Szymon.

3). Franciszek Joachim Kalikst, trzeci syn Prokopa Ignacego, ur. 1799 r., właściciel Ihnatek i Gisowszczyzny, zaślubił Zofię Przyłuską, z której synowie:

1. Konstanty Maryan, ur. 1831 r.. z Aleksandryny Sienickiej, ma córkę Maryę.

2. Władysław, ur. 1833 r. i

3. Jerzy Szymon Modest, ur. 1836 r., osiedli w Dreznie, gdzie otrzymali 1875 r. przyznanie tytułu hrabiowskiego.

B). Mateusz, młodszy syn Józefa Leona, starosty głuchowskiego, dziedzic Hołuzii, żonaty 1-o v. z Teklą Faszczewską, 2-o v. z Teklą Wilczopolską, z tej ostatniej miał dwóch synów: Leona Prokopa i Ludwika, oraz córkę Ksawerę, 1-o v. Rakowską, 2-o v. Kuwiczyńską.

Leon Prokop, dziedzic Hołuzii, zaślubił Kassyldę Konopacką z której synowie:

1. Jan Maciej *Przemysław*, ożeniony z Maryą Duninówną, ma z niej: Bohdana, Wandę i Maryę; i 2. Włodzimierz Tadeusz Wincenty, którego potomstwo: Jan, Marya Zofia, Bolesław i Kazimierz.

Ludwik, dziodzic Wólki Hołuzyjskiej, ożeniony z Felicyą Zaleską, dziedziczką Boguszówki, z której: Kazimierz Aleksander, dziedzic Boguszówki i Zygmunt, dziedzic Wólki Hołuzyjskiej.

Tych Konopackich wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej, podaje Żychliński, jako należących do Konopackich z Konopatu, herbu Konopacki, jak również i tych, o których niżej mówimy. Andrzej Konopacki, z Barbary Podolskiej, miał syna Grzegorza Stanisława, żonatego z Anną Dzwonkowską, z której syn Jan zaślubił Jadwigę Wasilkowską i z niej pozostawił dwóch synów: Stefana i Andrzeja.

1. Stefan, ożeniony z Maryanną Brzezowską, z której synowie: ksiądz Maciej, pleban uherecki, Michał, zastawny posiadacz Wierzchnikowiec, Floryan i Szymon, dziedzice Daszówki i Ignacy, wylegitymowani ze szlachectwa i h. Trzaska 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim. Z wymienionych synów Stefana, Michał, miał, z Balbiny Grużewskiej:

a) Macieja, ożenionego z Klementyną Ostrowską, córką Klemensa i Tekli, z której syn Mieczysław Hipolit Tytus.

b) Jana Karola, którego syn Ludwik, porucznik wojsk austryjackich, urodzony z Konstancyi Czarkowskiej, dowiódł szlachectwa 1868 r., w galicyjskim Wydziale Krajowym.

W 1778 r. Andrzej stryj, Michał bratanek i Wiktorya z Witwickich, wdowa po Stefanie, cześniku żydaczowskim, pozwali Szawłowskiego, o dzierżawę Wołkowic (A. Tryb. Galic.). Pozew ten pozwala przypuszczać, że Stefan miał drugą żonę Witwicką.

Szymon, dziedzic Daszówki, pozostawił: Macieja, Kazimierza, Wiktoryę Andrzejową Krajewską i Joannę. Ignacy, ożeniony z Brygidą Pruską, zmarł 1814 roku w Chorosznicy, pozostawiwszy: Andrzeja, Katarzynę, Marcelę i Maryannę.

2. Andrzej, brat Stefana, ożeniony z Ewą z Pełków, którego syn Jan,

legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., a z Barbary Chądzyńskiej, pozostawił:

a) Jana Piotra Aleksandryjskiego Jana Nepomucena, wylegitymowanego ze szlachectwa 1841 r. wraz z synami: Julianem i Aleksandrem Robertem, z Michaliny Burzyńskiej zrodzonymi.

b) Pawła Cyryla Witalisa, ożenionego z Petronellą Makarewiczówną, których syn Leopold, podporucznik wojsk austryjackich, legitymował się ze szlachectwa 1858 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Mikołaj Andrzej, brat Grzegorza Stanisława, towarzysz hussarski, mianowany 1698 r. podstolim nowogrodzkim, nabył 1700 r. Sufczynę od Grochowskich (Gr. Przem.). Z Zofii z Czeberak (Orzeszkównej), miał trzech synów: Antoniego, Jana Franciszka i Wojciecha.

Antoni, podstolic nowogrodzki 1728 r., współopiekun Federowiczów, komornik ziemski przemyski 1742 r., skarbnik przemyski 1752 r., żonatym był z Maryanną z Tłokin Nowicką (Gr. Przem. i Sanoc.). Mianowany 1757 r. łowczym przemyskim, ale nominacya nie doszła do skutku. Córka jego, zdaje się, była Antonina, żona Krzysztofa Ścibora Rylskiego 1765 r. (Gr. Sanoc. 82 f. 754).

Antoni, w sądzie grodzkim przemyskim, a Kazimierz, ożeniony z Teresą Wybranowską, w sądzie grodzkim lwowskim, legitymowali się ze szlachectwa 1882 roku (M. D. Wąs.).

Andrzej, dzierżawca Rudki, zmarł 1824 r., mając lat 88. Jego dzieci: Tekla Ignacowa Witosławska, zmarła 1817 roku, Salomea Strzałkowska, Anna Youngowa, Ignacy i Adam, zmarły wdowcem w Pniowie 1826 r. (M. D. Wąs.).

Do której z wymienionych rodzin Konopackich należą niżej wymienieni, nie jest mi wiadomem. Iwan Konopacki 1586 r. N., żonaty z Barbarą Świacką, 2-o v. Tobiaszową Starosielską, w połockiem (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI). Augustyn podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go, a Kazimierz, z województwem ruskiem, obiór Stanisława Augusta. N. mianowany podczaszym bracławskim 1720 roku. Jan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 605). Jan, miecznik żytomierski 1746 r. Jan, podstoli smoleński 1788 r. Antoni, chorąży malborski 1779 r. Andrzej, skarbnik krzemieniecki 1792 r. Michał, chorąży buski 1792 r. Ignacy, vicesgerent sądowy łucki 1790 r., wojski większy kowelski 1794 r.

Maksymilian, Konstanty, Aleksander i Franciszka, dzieci nieżyjących Aleksego i Eleonory z Hadziewiczów, 1797 r. małoletni, na opiece ks. Czartoryskiego z Puław.

Jadwiga, córka nieżyjącego Justyna i Józefy Wędziagolskiej, zaślubiła 1907 roku Stanisława Rzewuskiego. Kazimierza, z N. Wachsztejńskiej, dzieci: Stanisław, ur. 1885 r., Czesław i Marya. Leon umarł w Radomiu 1885 r.

KONOPIŃSCY z Konopnicy, w rawskiem, Jerzy, Hieronim Andrzejkowicz, Stanisław i Jan Heljaszowicze Konopińscy i Samson, dziedzice Konopnicy i Woli Konopińskiej, w rawskiem, 1579 r. (Paw.). Wojciech (mylnie odczytany Konopierski) podpisał, z województwem rawskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

KONOPIŃSCY h. SŁOŃCE z KRZYŻEM, w W. Ks. litewskiem. Zygmunt August uznał 1555 r., że Piotr Mikołajewicz Konopiński i syn jego Bartłomiej,

są szlachtą, używającą herbu Słońca z krzyżem. Akt ten potwierdził Władysław IV-ty 1635 r., Grzegorzowi, Zacharyaszowi, Mikołajowi i Janowi Konopińskim, synom powyższego Bartłomieja.

Kazimierz Konopiński podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go. Piotr, syn Wawrzyńca i Katarzyny z Missiowicz, odstąpił 1791 r. bratu swemu Ignacemu, schedę swoją w Rynszczynie i Prokuratowszczyznie, w ziemi bielskiej (DW. 107 f. 1112).

KONOPKO Tadeusz podpisał, z powiatem orszańskim, elekcyę Stanisława Augusta.

KONOPKOWIE z Konopek, w ziemi łomżyńskiej, której to nazwy jest wsi kilka, a na których dziedziczyła szlachta, do różnych rodów należąca i przeróżnych przydomków używająca.

W „Herbarzu" Milewskiego znajdujemy, że 1445 r. Konrad, książę mazowiecki, nałożył w Wiznie zakład w rodzie *Bielinów*, a mianowicie między Maciejem, Stanisławem i Mikołajem z Konopek, braćmi rodzonymi. Wymienieni bracia, byli synami Konrada, który 1442 i 1443 r. występuje w aktach ziemskich łomżyńskich. Z nich:

Maciej, za odstąpienie księciu Władysławowi 10 włók na założenie miasta Radziłowa, otrzymał od niego inne 10 włók, nad rzeką Kubrą, na których powstały Konopki, leżące w ziemi wiskiej. Zamianę tę potwierdzili książęta: Konrad, Kazimierz, Bolesław i Jan 1470 r. Tenże Maciej nabył 1482 r. od Ninogniewa z Kryska, za 430 grzywien, Krzewo i Grodzanowo, w ziemi wiskiej.

W tymże 1482 r. na sądzie w Wiznie, bracia, Jan i Mikołaj z Konopek. Piotr Konopka, burgrabia wiski 1484 r. Jan Konopka, pleban słucki i radziłowski 1618 r.

Kilka znów razy Milewski przytacza, że herb Konopków zwał się *Bielizny* vel *Konopki*. W 1471 roku w Łomży, Adam, Jan, Albert i Jakób Konopkowie *de armis Bielizny*, poręczyli zakład ustanowiony przez księcia Janusza, na cały ich ród.

Akta ziemskie łomżyńskie z 1478 r., wspominają Racibora Konopkę, *de armis Bielizny*, a z 1496 r. Zygmunta z Konopek, *ex armis Konopki*. W tychże aktach, podług Łaguny, Mikołaj Głowa z Konopek, był *de armis Byelusny* 1462 r. Ja znów znajduję z Metryce mazowieckiej 8-ej f. 14, wywód szlachectwa w 1404 roku Mikołaja z Konopek h. *Bieliny* (*Beliny*). Tegoż herbu Bieliny czy Bielizny byli występujący w aktach łomżyńskich: Piotr i Gotard 1421 r., Klimasz 1431 r., Daćbog 1432 r., Jan 1438 r., Wielebor, Piotr, Wszebor i Maciej 1439 r., Rosłan i Rumko 1443 r., Paweł 1446 r., Bernard, Wszebor, Mikołaj i Wacław 1449 r., Racibor i Piotr, bracia, 1454 r. Mikołaj, Albert, Borzym i Jakób, synowie Wszebora, 1465 r., Mikołaj, syn Włodka i Mikołaj, syn Rosłana, 1470 r.

Konopkowie musieli się łączyć z Junoszami, bo imiona tych ostatnich u nich spotykamy. W 1486 i 1504 r. zawierają układ, Ziemosław alias Ziemak, Stanisław, Zygmunt, Junosza, Wawrzyniec, Maciej i Michał, synowie Piotra, Stefan, Jan i Mikołaj, synowie Racibora, Bartłomiej i Piotr, synowie Marcina i inni jeszcze Konopkowie.

Oprócz tych Konopków, dziedziczyli na Konopkach starych i młodych, i Konopkach - Koprzywnicy i Konopkowie h. *Nowina*, o których niżej. Byli tam i Konopkowie h. *Jastrzębiec*, gdyż 1608 r. świadczył w Warszawie przy wywodzie szlachectwa Kozikowskiego, Bartłomiej Konopka, syn Macieja, herbu Podkowa z krzyżem (DW. 36 f. 559). Byli tam i Konopkowie h. *Lubicz*, skoro legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, Mateusz Nikodem Konopka, tego herbu, syn Idziego. Byli i Konopkowie h. *Jasieńczyk*, z których Szymon był 1564 r. urzędnikiem zamku olsztyńskiego i Konopkowie h. *Lis*, z których Maryan opłacał 1589 r. pobór ze wsi Dębowa, w powiecie bieckim (Wittyg).

Oprócz Konopków h. Lubicz, znani są dzisiaj tylko Konopkowie h. Nowina i Złotogoleńczyk, co na jedno wychodzi. Że jednak trudno ściśle oznaczyć, do którego rodu pojawiający się w aktach należą, zwłaszcza, że Konopka, jako przezwisko, pojawia się z dawna w różnych okolicach kraju, tutaj tych wszystkich innych zamieszczam.

Dersław Konopka pojawia się już w końcu XIV-go wieku. W latach 1391 — 1405 podpisany na przywilejach Władysława Jagiełły, a w tym ostatnim roku tytułowany wojewodą czerwonogrodzkim (co znaczyło, że był burgrabią). W 1404 r. Hryćko Kierdejowicz, starosta podolski, obowiązał się w obec króla, że wyda Kamieniec, wraz z innymi zamkami ziemi podolskiej, temuż Konopce (Stad. Syn. Gedym.). Pisał się ten Konopka z Kożuchowa, w powiecie pilznieńskim. W 1399 r. żył Stanisław Konopka z Borzykowej i syn jego Klemens, który się pisał także z Wolwramowego miasta (St. Pr. P. Pom. VIII).

Jan Konopka, pasierb Jana Hermanowskiego, 1466 r. w przemyskiem, domownik Kmitów 1481 r. (AGZ. X i XIII). Niczel Konopka świadczy 1383 roku w Wronkach, a Jan Konopka z Bukowca, w Chycinach 1390 r. (KWP.). Piecz Konopczyc 1396 r. w Poznaniu. Abraham z Łatowic i Stanisław z Jelitowa, mają sprawy w Kaliszu 1411 r. Jan Konopka dziedziczył 1581 r. na Kosiczynie i Chlastawie, w powiecie kościańskim (Paw.). Andrzej podpisał, z ziemią wiską, elekcyę króla Michała i Jana III-go. Marcinowi Konopce i innym zlecił król 1687 r., pochwycić łotrujące kupy w starostwie drohowyskiem (AGZ. X. 5987).

Andrzej i Józef, z Konopek-Jałbrzykowego-Stoku z województwem ruskiem, a Grzegorz, Jakób, Maciej, dwóch Marcinów, Stanisław, Tomasz i Walenty, z ziemią łomżyńską, pisali się na obiór Augusta II-go.

Maryanna, córka Jana, dziedzica na Konopkach, żona Jana Dańkowskiego 1750 r. Jan otrzymał 1704 r. konsens królewski, na cesyę Czudzin, w rzeczyckiem, Kuczukowi (Spisy Wolffa). Jakób, miecznik połocki 1765 r., żonaty z Eleonorą Bujnicką (Gr. Orsz. z 1772 r.). Michał, żonaty z Konstancyą z Opęchowskich, pozostawił syna Jakóba, który spadek po bracie stryjecznym matki, Józefie Opęchowskim, sprzedał jej krewnemu 1780 r. (Gr. Łomż. i Przem.).

Stanisław, burgrabia 1784 r., a komornik ziemski zambrowski 1787 r. Maciej i żona jego, Józefa z Krzewińskich, nabyli 1784 r. od Kwiatkowskiego, grunt Lubartowski w Wolborzu (DW. 100 f. 270). Jan i Antoni, kwitowani w Warszawie 1788 r., przez Gackich (DW. 104 f. 1609). Łukasz, proboszcz komornicki 1788 roku (Gr. Pozn.). Hetman Ogiński wydał 1798 r. konsens Franciszkowi i Annie Konopkom, na wykupienie Wielanowa, z rąk sukcesorów z Sołłohubów Ogińskiej (DW. 112 f. 961). Syn ich Jan, ur. 1775 r. w słonimskiem, major jazdy polskiej, ranny 1807 r. pod Friedlandem, został tegoż roku pułkownikiem 4-go pułku

konnego, legii polsko - włoskiej. W końcu generał brygady, umarł 1815 r. Aleksander, major b. wojsk polskich 1829 r.

KONOPKOWIE h. NOWINA dziedziczyli na Konopkach starych i młodych, w ziemi łomżyńskiej, a także na Konopkach - Koprzywnicy, w ziemi wiskiej. W pierwszej połowie XV-go wieku żyło trzech braci: Sandek, Klemens i Jakób. Z nich Sandek otrzymał 1421 r., od księcia Janusza starszego, dziesięć włók, zwanych Koprzywnicą, a wspólnie z bratem Klemensem, drugie dziesięć, 1422 r. i od ks. Bolesława jeszcze raz dziesięć włók, 1439 r.

W 1496 i 1498 roku Adam, Mikołaj, Wojciech, Jan i Stanisław, synowie Sandka, zawarli układ z Leonardem i Marcinem, synami Klemensa, dotyczący Konopek, alias Koprzywnicy. W 1509 i 1515 r. żyli następujący dziedzice Konopek-Koprzywnicy: Jan i Łukasz, synowie Adama, Augustyn, Stefan, Piotr, Józef, Zygmunt, Samson, Marek i Trojan, synowie Mikołaja, Maciej, Piotr, Mikołaj, Stanisław i Feliks, synowie Wojciecha, Grzegorz, Jakób, Maciej i Marek, synowie Jana, Dobrogost i Daćbóg, synowie Stanisława, Jakób, Maciej, Marcin i Klemens, synowie Leonarda, Sandek, Mikołaj, Jan, Stefan i Wacław, synowie Piotra i wielu jeszcze innych, których już trudno połączyć z braćmi, Sandkiem i Klemensem. W 1540 r. dziedziczą jeszcze na tej wsi: Mikołaj, Jakób, Joachim, Trojan i Ambroży, synowie Samsona, Wojciech i Niemierza, synowie Jakóba i Serafin i Augustyn, synowie Mikołaja (Mil.).

Herb Nowina.

Gabryel, syn Jerzego, współdziedzic Konopek Chudych pod Jedwabnem. Cherubin, syn Jana, współdziedzic Konopek pod Wąsoszem, w ziemi wiskiej, 1577 r. (Paw.).

Feliks posiadał 1549 r. Rulikowo, w województwie bełskiem (M. 77 f. 45). Michał i żona jego Anna, posiadali 1577 r. kopalnie żelazne, w starostwie olsztyńskiem (M. 115 f. 157). Tomasz, syn Walentego, kwitował 1608 r. urzędników magistratu warszawskiego (DW. 35 f. 240). Maciej i Grzegorz Konopkowie, synowie Bartłomieja i Anny z Konopków, wnukowie Walentego, dowiedli szlachectwa i h. Nowina 1629 roku w Warszawie, a świadkami ich byli Konopkowie tegoż herbu, niżej wymienieni: Maciej, syn Stefana Konopki, brat stryjeczno-rodzony Bartłomieja, ojca wywodzących się, Jakób, syn Walentego, także brat stryjeczny Bartłomieja, Bartłomiej, syn Sebastyana, brat ze stryjecznych Bartłomieja, Jan ze Starych Konopek, syn Michała, wnuk Jakóba, brata ze stryjecznych Walentego, dziada wywodzących się, Tomasz z Młodych Konopek, syn Trojana, brat ze stryjecznych Anny, matki wywodzących się i Piotr, syn Marcina, wnuk Andrzeja, brat ze stryjecznych dziada wywodzących się (DW. 47 f. 2617).

Jan, żonaty 1645 r. z Ewą Głuchowską (Perp. Czers. 10 f. 589). Wojciech, podwojewodzy łomżyński 1691 r. (Gr. Liws.). Stanisław kwitował 1659 r. Ossolińskich (Gr. Droh.). Błażej z żoną, Anną z Olbieńskich, oblatował w Bełzie 1680 roku przywilej na grunta w Kamionce Wołoskiej (Gr. Bełs. 273 f. 2370). Zmarły przed 1720 r. Tomasz, żonaty był z Heleną Nowomiejską, 2-o v. Maciejową Przy-

łuską, z którą miał synów: Antoniego i Józefa. Krzysztof, chorąży chorągwi pancernej, żonaty 1740 r. z Rozalią z Sarnowskich, córką Hilarego i Cecylii z Fredyanich (Perp. Czers. 19 f. 87; 25 f. 188; DW. 70 f. 1288). Józef, skarbnik łomżyński 1772 roku. Aleksander, żonaty z Katarzyną Szaniawską 1791 roku (Perp. Czers. 40 f. 835).

Piotr zaślubił w Jagielnicy starej 1771 r. Annę Wileńską i miał z niej syna Serafina, ur. tamże 1771 r. (M. Zawadz.).

Walenty, z Franciszki z Bogatków, miał syna Józefa, żonatego 1-o v. z Józefą Głuską, z której syn Dominik Ignacy, 2-o v. z Anielą Stępkowską, z której syn Wincenty. Obaj wylegitymowani ze szlachectwa w grodzie trembowelskim, 1782 r.

Kajetan Adalbert, ur. 1757 r. w parafii Chełm, syn Adalberta i Agnieszki, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. Ojciec jego dziedziczył na Pokrzywnicy (vel Koprzywnicy) Konopkach, gdzie część swoją sprzedał 1779 r. bratu Maciejowi (Quat. VII f. 175).

Sukcesorowie Kajetana: Antonina Marcinowa Dejowska, Honorata, Nepomucena, Jan i Jakób małoletni, 1818 r. Stanisław, ożeniony z Maryą Morawską 1794 r., dziedzic części Konopek, w łomżyńskiem, 1810 r. Teodor, ożeniony z Antoniną Suchorzewską, zmarłą 1824 r. Syn jego Artur, urzędnik 1850 r., w gostyńskiem.

Liczni Konopkowie legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Jan Klaudyusz, Maciej i Stanisław Anastazy, synowie Antoniego, Nikodem, syn Andrzeja, Ignacy, syn Antoniego, Daniel, syn Jakóba, Łukasz, syn Józefa, Michał Wacław, syn Antoniego, Mateusz Paweł i Maciej Romuald, synowie Wincentego, Ignacy Piotr i Antoni Onufry, synowie Józefa, Jakób, syn Jana, Józef Mateusz, syn Nikodema, Konstanty Leopold i Michał, synowie Tomasza, Wincenty Tomasz, syn Józefa, Józef, syn Jakóba, Antoni, syn Wojciecha, Franciszek Piotr, syn Józefa, Piotr, syn Stanisława, Władysław, syn Andrzeja, Paweł Dominik i Stanisław Kajetan, synowie Antoniego, Franciszek i Jan, synowie Mateusza, Stanisław, syn Franciszka, Kleofas Ludwik, syn Szymona, Mikołaj, syn Jana i Szymon, syn Wojciecha.

W 1854 r. legitymowali się ze szlachectwa Stanisław, Jan i Józef, a 1856 roku Błażej.

Józef Konopka z Konopek-Jałbrzykowego-stoku podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Adam z Jałbrzykowego stoku, tytułowany 1754 roku skarbnikiem łomżyńskim i żona jego, Barbara z Zapolskich, dzierżawili od Wąsowicza Bachórz i Laskówkę (Gr. Sanoc.). Adam miał być synem Marcina i Maryi Gołaszewskiej, wnukiem Piotra i Anny Jałbrzykowskiej, prawnukiem Wojciecha. Ich dzieci: ksiądz Marcin, kanonik przemyski, zmarły 1788 r. w Jarosławiu, Antoni, właściciel Rustweczka, zmarły 1797 r., Franciszka Konstancya, żona Józefa Chmieleckiego, zmarła 1798 r., Jan Ludwik, Kazimierz Adam i Wojciech *Józef*. Ten ostatni, łowczy sanocki 1780 r., wylegitymowany ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. VI f. 188), dziedzic Modlnicy i Mogilan, zmarły 1811 r., zaślubił Teresę Skotnicką, córkę Ignacego i Barbary z Borowskich i miał z niej synów: Michała, Tadeusza i Stanisława. Z nich:

1. Michał, ur. 1781 r., zmarły 1838 r., właściciel Zaleszan, członek Stanów galicyjskich 1828 r., oficer legionów polskich, żonaty z Balbiną Białobrzeską, pozostawił syna Franciszka *Ksawerego*, ur. 1828 r., właściciela po ojcu Zaleszan, który wspólnie z synem *Michałem* Kalikstem, ur. 1856 r. z bar. Maryi Horochówney, córki bar. Tytusa i Krystyny z Duninów-Brzezińskich, legitymował się ze szlachectwa 1888 r., w galicyjskim Wydziale Krajowym. Michał zaślubił 1883 roku Julię Fihauserównę, córkę Konrada i Eugenii hr. Stadnickiej.

2. Tadeusz, ur. 1782 r., zmarły 1864 r., dziedzic Modlnicy i Tomaszowic, z Antoniny z Podlewskich, pozostawił: Romana, ur. 1813 r., właściciela Tomaszowic, Juliana, ur. 1814 r, właściciela Modlnicy wielkiej, Antoninę Maryę, zmarłą 1905 r. i Józefa, ur. 1817 r., zmarłego 1880 r., właściciela Mogilan i Głogoczewa, ożenionego 1848 r. ze stryjeczną siostrą Stefanią z Konopków, córką Stanisława i Zofii z Kraińskich, z której siedmioro dzieci zmarło młodo, a pozostało dwanaście:

a) Tadeusz, ur. 1844 r., zmarły 1903 r., dziedzic Tomaszowic, ożeniony 1884 r. w Kretkowie z Jadwigą Skórzewską, córką Hipolita i Maryi z Szulców, pozostawił: Józefa, ur. 1884 r., Romana, ur. 1888 r., Hipolita, ur. 1894 r., Antoniego, ur. 1898 r., Joannę i Maryę.

b) Adam, ur. 1851 r., dziedzic Modlnicy, zaślubił 1876 r. Kazimierę Jastrzębiec Kamieńską, z której ma synów: Adama, ur. 1876 r, ożenionego z Malwiną Czermińską, z której Adam, ur. 1905 r. i Marya i Zygmunta, ur. 1885 r. i córki: Jadwigę, Różę i Maryę, poślubioną 1907 roku w Modlnicy Feliksowi Drużbackiemu.

c) Stefan, ur. 1861 r., ożeniony z Maryą Finkówną, dziedzic Głogoczewa, ma dzieci: Juliana, ur. 1891 r., Ryszarda, ur. 1893 r., Maryana, ur. 1896 r., Stanisława, ur. 1899 r., Zbigniewa, ur. 1903 r., Jacka, ur. 1905 r. i Stefanię.

d) Stanisław, ur. 1866 r., dziedzic Mogilan, zaślubił 1896 r. Julię Jaroszyńską, z której ma: Tadeusza, ur. 1898 r., Ignacego, ur. 1899 r., Edwarda i Olgę.

e) Marya, zaślubiona ks. Władysławowi Massalskiemu, zmarła 1903 r.

f) Romualda, żona 1-o v. Stanisława Grzybowskiego, 2-o v. 1893 r. bar. Adama Lewartowskiego.

g) Józefa wyszła 1883 r. za Kazimierza Korwin-Ożegalskiego.

h) Teresa zaślubiona 1885 r. Stanisławowi Żurowskiemu.

i) Justyna.

j) Michalina zaślubiona 1895 r. Aleksandrowi Paszkiewiczowi, oficerowi wojsk austryjackich.

k) Seweryna, za Feliksem Grzybowskim, konsulem austryjackim w Jassach.

l) Klementyna, za Wincentym Schmidtem z Krzywaczki.

3. Stanisław, ur. 1786 r., zmarły 1850 r., dziedzic Rustweczka i Mogilan, członek Stanów galicyjskich, zaślubił Zofię Kraińską, córkę Mateusza i Teresy z Wisłockich i z niej pozostawił: Eustachego i Władysława bezdzietnych, Julię, za Gabryelem Załęskim z Iskań, Stefanię, za stryjecznym bratem Józefem Konopką, Amelię, za Hipolitem Bohdanem, prezesem rady nadzorczej banku krajowego galicyjskiego i Zofię, zmarłą panną.

Kasper, żyjący w połowie XVII-go wieku, miał dwóch synów: Krzysztofa i Wojciecha.

Krzysztof podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go. Czy to nie on był miecznikiem chełmińskim, co nabył 1718 r. wójtostwo w Skotnikach, w województwie sandomierskiem, od Rychłowskiego (M. 247 f. 27). Krzysztofa, ale tytułowanego cześnikiem dobrzyńskim, z Teresy Przeuskiej, synów dwóch: Łukasz i Jan.

Łukasz, cześnik bracławski, nabył 1762 r. Bronisze, Piotrkówek większy i mniejszy, w ziemi warszawskiej, a żonaty już 1742 r. z Zuzanną Ołtarzewską, córką Władysława, skarbnika sieradzkiego (DW. 70 f. 551; 77 f. 403; 83 f. 1375 i 85 f. 1), wdową po Baltazarze Duninie Wąsowiczu (Zap. Piotr. 53 f. 234). Łukasz znany jest z zatargów z miastem Toruniem i z potyczek staczanych z milicyą tego miasta, w jednej z których zginął brat jego Jan. Toruńscy mieszczanie skazani zostali na zapłacenie dzieciom Jana 5,000 grzywien, czyli 8,000 flor., którą to sumą dzielą się 1757 r. jego synowie, Franciszek i Andrzej, z matką swą, Barbarą z Popławskich, 1-o v. Jarzynową (M. 230 f. 478). Franciszek v. Franciszek Antoni, komornik ziemski gnieźnieński 1775 r. (DW. 92 f. 123 i V. L. VIII f. 824).

Wojciech, brat Krzysztofa, podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Syn jego Józef osiadł pod Wieliczką, a zaślubiwszy Annę Moszczeńską, wspólnie z jej bratem, a swoim szwagrem, wziął w dzierżawę żupy solne w Wieliczce i Bochni. Córki ich: Teresa, za Józefem Pieruskim, zmarła przed 1760 r. i Katarzyna Brigantowa. Synów także dwóch, Jan i Piotr, którzy otrzymali 1782 r. godność rycerską w Galicyi i 1791 r. tytuł baronowski, od cesarza Leopolda II-go.

Herb baronów Konopków.

I. Baron Jan, ur. 1732 r., zmarły w Brniu 1804 roku, nabył od ks. Czartoryskiego klucz Breński, a zaślubiwszy Juliannę z Przychodzkich, córkę bar. Jana Nepomucena, miał z niej córki: Katarzynę, za Józefem Kotwic Geppertem z Ziempniowa i Teklę, za Aleksandrem baron. à Schoenwett Haytterem, oraz synów: *Franciszka* Mateusza i Stanisława.

A) Baron *Franciszek* Mateusz, ur. 1768 r., zmarły w Brniu 1841 r., właściciel Brnia z przyległościami i Gorzyc, członek Stanów galicyjskich 1817 r., zaślubił 1794 r. w Żołkowie (metr. w Jaśle), Brygidę Jordan - Stojowską, córkę Józefa i Teresy z Drohojowskich, z której córki: Amelia, za Janem Kantym Jordan-Stojowskim, Julia, za Konstantym z Mijaczowa Fihauserem i Anna, za Ruckim, oraz synowie: Feliks, Leon i Prosper.

a) Baron Feliks, ur. w Gorzycach 1799 r., właściciel tego majątku, a po śmierci brata Prospera, od 1846 r. dożywotni posiadacz fideicomisu Breń - Konopka, Wietrzychowice etc., umarł w Gorzycach 1872 r.

b) Baron *Leon* Karol Marcin, ur. w Gorzycach 1801 r., zmarły w Tarnowie 1880 r., właściciel Dyamentn, 1831 r. podporucznik pułku jazdy poznańskiej, zaślubił 1850 r. w Kielanowicach *Ewę* Annę Antoninę Salomeę Woyciechowską, córkę Leonarda Andrzeja i Anny z Górskich. Z niej córka bar. *Marya* Zofia Innocentia, ur. w Dyamencie, zaślubiona tamże 1876 r. Mieczysławowi Jordan-Stojowskiemu, właścicielowi Dembowiec i syn bar. *Jan* Franciszek Stanisław, ur. w Tarnowie 1855 r., właściciel klucza Breń - Konopka i innych, cesarsko - austryjacki szambelan, ożeniony w Krakowie 1879 r. z *Anną* Krystyną Leontyną hr. Bobrowską, córką hr. Wincentego i Ludwiki z Trzecieskich. Ich potomstwo: Feliks Ignacy Leon, ur. w Brniu 1888 r., Jan Marya Leon, ur. tamże 1889 r. i Jadwiga, dama krzyża gwiaździstego, zaślubiła 1901 r. w Krakowie bar. Karola Dlaukowes-kiego-Langendorf, szambelana i porucznika ułanów, syna feldmarszałka porucznika Karola i Gabryeli z Wisłockich.

c) Baron *Prosper* Napoleon, ur. w Brniu 1809 r., porucznik pułku ułanów legii nadwiślańskiej 1831 r., kawaler krzyża Virtuti Militari, członek Stanów galicyjskich, zamordowany w Gruszowie wielkim 1846 r., w czasie rzezi galicyjskiej, pochowany na cmentarzu w Tarnowie.

B). Baron Stanisław, ur. 1774 r., dziedzic Głogoczewa, członek Stanów galicyjskich 1817 r., zaślubił 1798 r. Magdalenę Skrzyńską, córkę Franciszka Borgiasza z Bonowa i Józefy z Jakubowskich. Z niej synowie: Wincenty, Ignacy, Ludwik, Jan i Antoni, oraz córki: Aniela, za Kajetanem Erazmem Zarembą Skrzyńskim z Wielopola i Kunegunda, za Karolem Kotarskim z Brzyska. Z synów bar. Stanisława:

a) Bar. Wincenty, doktór Św. Teologii, kanonik ołomuniecki kapituły Św. Anny 1833 r., infułat i rektor tamże 1866 r., umarł w Ołomuńcu 1891 r., gdzie i pochowany. W 1834 roku otrzymał indygenat morawski, z tą odmianą w herbie, że część poprzeczna lewa rękojeści miecza otłuczona, leży poniżej na polu tarczy.

b) Bar. Ignacy, oficer ułanów austryjackich, umarł bezdzietnie w Grefenbergu.

c) Bar. Ludwik, oficer b. wojsk polskich 1831 r., właściciel Pogórskiej Woli, umarł bezdzietnie w Tarnowie.

d) Bar. Jan, oficer dragonów austryjackich, właściciel Brnika, umarł 1845 roku bezdzietny w Podgórzu pod Krakowem.

e) Bar. Antoni, właściciel Wiewiórki, Brnika i innych, zmarły 1848 r., ze zmarłej 1889 r. Stefanii Grocholskiej, córki Ludwika z Hrycowa i Maryi z hr. Baworowskich, pozostawił jedynego syna Stanisława, ur. 1840 r. w Nagorzynie, zamieszkującego Hryców.

II. Baron Piotr, brat młodszy Jana, a syn Józefa, dziedzic Mikuliniec, Bobowszczyzny i innych, ożeniony 1-o v. z Siodełkiewiczówną, a 2-o v. z Salomeą Hubicką, córką Michała i Katarzyny Popielówny, pozostawił z drugiej żony córki: Maryannę, zmarłą panną i Teresę, żonę bar. Jana Czechowicza, oraz synów: Jana i Antoniego. Z nich:

A) Baron Jan, właściciel Mikuliniec, ożeniony z Józefą Miączyńską, córką Józefa, generała adjutanta królewskiego i Maryanny baronównej Schenck, z nią bezpotomny.

B) Baron Antoni, zmarły 1850 r., dziedzic Biskupic, a po bracie Mikuliniec, żonaty z *Emilią* Maryanną Karoliną Zaremba Skrzyńską, córką Augusta i Julianny z Lewieckich, pozostawił z niej synów: Henryka i Kazimierza.

a) Baron Henryk, ur. 1821 r., właściciel Wrząsowic, poseł na sejmy galicyjskie i do rady państwa w Wiedniu, marszałek powiatu wielickiego, zmarł 1892 roku w Wrząsowicach, pochowany w Wróblowicach.

b) Baron Kazimierz, ur. 1825 r., zmarły 1884 r., właściciel Mikuliniec i Biskupic, żonaty z Stefanią Miączyńską, córką Stanisława, majora adjutanta wojsk Księstwa warszawskiego i Aleksandry z Kunstetterów de Podiebrad, pozostawił córkę Stefanię, właścicielkę Mikuliniec, zaślubioną 1876 r. Mieczysławowi hr. Reyowi z Przecławia.

KONOPKOWIE h. ZŁOTOGOLEŃCZYK. Wojciech Konopka, syn Kazimierza i Teofili Skrodzkiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

KONOPLA książęta, pochodzą od księcia Fedora Fedorowicza Druckiego-Sokolińskiego, który nosił przydomek *Konopla*, Ów ks. Fedor nie żył 1475 r. Żonaty z Maryą, córką Seńka Iwanowicza, a bratanką Misajły, władyki smoleńskiego, pozostawił syna Fedora i córkę Fedkę, żonę Bohdana Sapiehy 1475 r. [1]).

Ks. Fedor Fedorowicz, żeniąc się 1495 r. z Oleną, córką Michała Hrehorowicza Wahanowskiego, koniuszego wileńskiego, zapisał jej tysiąc kóp wiana. Drugą jego żoną była córka ks. Bazylego Łukomskiego, a trzecią pani Michałowa, koniuszyna wileńska (zapewne macocha pierwszej żony), z którą zbiegł do Moskwy i tam umarł. Z pierwszej żony miał synów: Iwana i Konstantego, oraz córki: Opranię, żonę 1-o v. Fedora Szwogira, 2-o v. Michała Kuźnicza i Marynę, żonę Bohdana Jackowicza Jurahy. Z drugiej żony miał książę Fedor dwóch synów: Lwa i Fedora, młodo zmarłych, oraz dwie córki: N., młodo zmarłą i Elżbietę (Halszkę), żonę Fedora Władyki.

Ks. Iwan zmarł, powracając z niewoli tatarskiej, do której był wzięty z bratem i siostrą Opranią.

Ks. Konstanty zabity został przez bojara królewskiego, Mikołaja Juriewicza, którego król, na skutek skargi ks. Nastazyi Juriewny (Tołoczyńskiej), Konstantowej Konoplinej, skazał 1534 r. na zapłacenie księżnej stu kóp. Ks. Konstanty pozostawił córkę Bogdanę, żonę 1-o v. 1546 r. ks. Piotra Romanowicza Łukomskiego, a 2-o v. 1548 r. Iwana Sapiehy. Pozostała po ks. Konstantym wdowa, wyszła za Romana Harasimowicza.

---

[1]) Rok ten jest zawczesny, w obec aktu z 1459 r., w którym Marya Seńkówna jest jeszcze dzieckiem, pod opieką ciotki swej ks. Andrzejowej Włodzimierzowiczowej Olgierdowiczowej. Widocznie data pomylona, lub mylnie rozwiązana.

Ks. Lew zeznał 1550 r. zapis na monaster Pieczerski i umarł 1552 r. bezpotomnie i na nim wygasła gałęź książąt Sokolińskich, przydomku *Konopla* (J. Wolff).

KONOPLAŃSCY h. NOWINA w W. Ks. Litewskiem. Franciszek Konoplański, komornik witebski 1764 r., a komornik brasławski 1775 r., z sejmu wyznaczony komisarzem, do rozsądzenia sprawy Rodziewicza ze Steckiewiczem (V. L. VIII f. 756).

Michał, skarbnik brasławski 1753 r., miał syna Jana, a ten Franciszka, który wspólnie z synami swoimi: Janem, Jakóbem i Mikołajem, urodzonymi z Wiktoryi Walentynowiczównej, legitymował się ze szlachectwa 1816 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jan, syn Franciszka, ur. 1773 r., zmarły 1847 r., właściciel Nizina, v. Jakubielewszczyzny, z Konstancyi Rahdenówny, miał córki: Karolinę, za Józefem Dębskim i Różę, oraz czterech synów: Krystyana Jakóba Dominika, ur. 1807 r., zmarłego 1890 r., Adolfa Franciszka Michała, ur. 1810 r., Apolinarego Franciszka Augustyna, ur. 1818 r., zmarłego 1890 r. i Michała Jana Franciszka, ur. 1821 r., zmarłego 1882 r. Z nich:

Krystyan Jakób Dominik zaślubił Felicyę Pohoską, z której syn Adam, ożeniony 1878 r. z Elżbietą Konoplańską, ma z niej: Stanisława, Teodora, Romana, Leokadyę i Jadwigę.

Michał Jan Franciszek, żonaty z Heleną Załęską, miał z niej syna Michała.

Jakób, syn Franciszka, właściciel Zaborza, z Józefy Orzeszkowskiej, pozostawił: Karolinę Stanisławowę Dowmontową, Konstancyę Wincentowę Mopułiewiczową, Monikę Józefowę Wasilewską, Maryę, 1-o v. Romanowiczową, 2-o v. Rudolfowę Minkiewiczową, Henryka, Florentego, Franciszka, Juliana, Aleksandra, Teodora, Jana i Edwarda. Z nich: Henryk umarł bezżenny. Florenty, dziedzic Komarowa, z Zofii Fiedorowiczównej, miał: Henryka, Teodora, Elżbietę, za Adamem Konoplańskim, Wandę, za Bronisławem Żabą, Kamillę i Jadwigę Władysławowę Rydzyńską. Franciszek, asesor Izby cywilnej wileńskiej, z Emilii Szedównej, miał synów: Żelisława i Bolesława, oraz córki: Waleryę i Izabellę. Julian, generał wojsk rosyjskich, z Barbary Szebujewny, miał syna Jakóba i córkę Barbarę. Aleksander, żonaty z Aleksandrą Steckiewiczówną. Teodor, generał wojsk rosyjskich, pozostawił, z Maryi Jakiewiczówny, syna Konstantego i córkę Maryę. Jan, porucznik wojsk rosyjskich, zabity na Kaukazie. Edward, pułkownik wojsk rosyjskich, z Niny Zubatowówny, pozostawił: Wilhelma, Władysława, Józefę, Julię i Ninę.

Mikołaj, trzeci syn Franciszka, z Walentynowiczówny nie miał potomstwa.(Teka hr. Kossak.).

Herb Jastrzębiec

KONOPNICCY h. JASTRZĘBIEC z Konopnicy, w ziemi wieluńskiej, pisali się z Kroczowa. Konopnica z okolicznemi wsiami, należała z dawna do rodu Okszyców, dopiero Jan Kroczowski, w końcu XV-go wieku, poskupywał różne części tej wsi i dał początek Konopnickim Jastrzębczykom. Mając

już część znaczną Konopnicy w zastawie, nabył 1507 r. za 370 grzyw. połowę Konopnicy, Bębnowa i Wólki Konopnickiej, od Mikołaja Barabasza Konopnickiego (Gr. Wieluń. 1499 — 1510). W 1502 r., po śmierci żony, Doroty Podlęskiej, zwraca posag bratu jej Tomaszowi.

Andrzej Konopnicki, v. Kroczewski z Konopnicy, wojski wieluński 1510 r. Wojciech mianowany podsędkiem wieluńskim 1550 r. Andrzej, Jakób i Jan otrzymali 1550 r. prawem lennem Bieniec, w ziemi wieluńskiej (M. 78 f. 68). Andrzej i Jakób dziedziczyli 1552 r. na Konopnicy, Bębnowie, Woli Konopnickiej, Walkowie i Bieńcu (Paw.). Jakób był 1579 r. cześnikiem sieradzkim, a następnie sędzią. Stanisław, proboszcz błoński 1580 r. Aleksy, podsędek wieluński 1590 r., z Anny Czajowskiej, miał synów: Jana i Samuela, oraz córki: Agnieszkę i Annę. Umarł 1598 r., a po nim podsędkiem został Jan, zmarły 1602 r.

Hieronim, wojski sieradzki 1615 r., z chorążego sieradzkiego, kasztelan spicimirski 1618 r., żonaty 1-o v. z Barbarą Karśnicką, wspólnie z którą otrzymał w dożywocie Bieniec 1605 r., 2-o v. z Jadwigą z Turzca 1613 r., wdową po Janie Pstrokońskim, kasztelanie wieluńskim, wspólnie z którą otrzymał 1615 r. konsens królewski, na odstąpienie Bieńca (M. 150 f. 114; 155 f. 161 i 156 f. 425). Ten Hieronim pisał się z Kroczowa, fundował Paulinów w Konopnicy, umarł 19-go Października 1641 r. Magdalena, wdowa po Andrzeju Kobierzyckim 1629 r. Wojciech, miecznik kaliski 1635 r.

Łukasz, z województwem brzeskiem-litewskiem, a Stanisław, z województwem poznańskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Stanisław, siostrzeniec Jana Kobierzyckiego 1654 r., mianowany podczaszym kaliskim 1665 r., ale nominacya nie przyszła do skutku i został 1670 r. wojskim wschowskim. Wojciech, wierzyciel Kobierzyckich 1658 r. (Gr. Sier.). Andrzej, Jakób i Paweł, z ziemią wieluńską, a trzech Stanisławów, z województwem poznańskiem, pisało się na obiór króla Michała.

W liczbie elektorów króla Jana, spotykamy Stanisława, z ziemi wieluńskiej i Stanisława, z województwa kaliskiego. Paweł, z Zofii Skrzyńskiej, miał córkę Jadwigę, za Andrzejem Stobieckim 1688 r. Stanisław, w powiecie przedeckim 1698 r. (Gr. Przed. 81 f. 261). Franciszek, z województwem bracławskiem i Franciszek, z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Aleksander był kapitanem w wojsku koronnem, 1612 r. (Perp. Czers. 17 f. 321). Aleksander otrzymał 1734 r. list przypowiedny, na chorągiew pancerną (Sig. 24). Aleksander, z ziemi wieluńskiej, elektor Stanisława Augusta. Maurycy, z żoną Konstancyą Kietlicz Rayską, nabył 1765 r. od szwagra Perzowice, w siewierskiem.

Maciej, 1788 r. burgrabia grodzki koniński. Prawdopodobnie inny Maciej, 1792 r. komisarz cywilno-wojskowy ziemi warszawskiej (DW. 108 f. 26).

Piotr, właściciel Milejowa, w województwie sieradzkiem, 1787 r. Potomek jego Wawrzyniec, syn Ignacego i Tekli z Potockich z Horbulewa, córki Maksymiliana, sędziego granicznego kijowskiego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Wawrzyńca, dziedzica Bronowa i Katarzyny z Pągowskich, córka Amelia Helena, wyszła za hr. Seweryna Jaraczewskiego, zmarłego 1892 r. Maksymiliana,

właściciela Morzyc i Emilii z Mierzyńskich, córka Józefa, za Mieczysławem Świeżyńskim 1868 r. Eugenia, żona Leopolda Podczaskiego.

Marya z Wasiłowskich Konopnicka, utalentowana poetka, współczesna. Córka jej Zofia, 1-o v. Królikowska, zaślubiła 2-o v. 1904 r. Adama Mickiewicza.

Jakób i Tomasz, synowie Aleksandra i Apolonii Jaroszewiczówney, wnukowie Andrzeja i Maryanny Lenginówney, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, bez wskazania herbu.

Po Jakóbie, z żony jego Heleny, pozostali: Antoni, który utracił szlachectwo 1817 r. i Jan Aleksander, którego, z Elżbiety Oborskiej, synowie: Jan, Mateusz, Józef i Faustyn.

Tomasza zaś, brata Jakóba, z Agnieszki Przejmowej, syn Maciej, z Maryanny Oborskiej, pozostawił syna Ludwika, wylegitymowanego ze szlachectwa, wspólnie z braćmi stryjecznymi, 1849 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

KONOPNICCY h. OKSZA z Konopnicy, w ziemi wieluńskiej, która przeszła w posiadanie Jastrzębczyków. Tomasz i Mikołaj z Konopnicy, tegoż herbu, świadczą przy wywodach szlachectwa, w sądzie ziemskim sieradzkim, w latach 1440 — 1454.

Paweł, syn Jana z Konopnicy, 1416 r., a Łukasz, syn Stanisława, 1440 r. na uniwersytecie krakowskim.

Agnieszka, wdowa po Dziersławie, 2-o v. Sędziwojowa Skrzyńska, sprzedała 1502 r. część swą po pierwszym mężu w Konopnicy i Bębnowie, Janowi Kroczowskiemu. Bartłomiej, syn niegdy Mikołaja, sprzedał 1498 r. całą część swoją Konopnicy, Woli i Bębnowa, za 200 grzyw., stryjecznemu bratu swemu Mikołajowi, którego żona Anna, odstąpiła mu zapisy posagowe na Rzekcie. Ten Mikołaj, zwany *Barabasz*, miał siostrę Dorotę, za Mikołajem Wrońskim 1509 r. i brata Stanisława, zwanego *Nitra*. Stryjeczna ich siostra Elżbieta z Grabówki Grabowska, była za Mikołajem Hanczlem z Mokrska 1509 r.

Stanisław Nitra zapisał 1497 r. wiana 200 grzyw. na Konopnicy, Bębnowie i Grabówce, żonie swej Katarzynie, córce Jana z Wierzchlasu, ktorej siostra, zapewne Anna, była żoną jego brata, Mikołaja Barabasza. Obaj bracia od dziedzictwa żon, piszą się często Wierzchlejskimi. Stanisław pozostawił córkę Małgorzatę, za Piotrem Tokarskim 1509 r.

Mikołaj sprzedał 1507 r. swoją połowę Konopnicy z Wolą i Bębnowa za 870 grzyw., Janowi Kroczowskiemu, od którego poszli Konopniccy Jastrzębczykowie. Anna, żona Mikołaja, nabyła za 164 grzyw. część Wierzchlasu, od stryja swego Sędziwoja Skrzyńskiego, 1507 roku. Mikołaj wybierał się 1509 r. na wojnę i asystuje żonie przy pożyczce 70 grzywien od Bartłomieja Konopnickiego z Sieradza, a przyjmuje darowiznę Łukowa, od ciotecznego brata Stanisława Ossowskiego.

Jan Konopnicki, *Wilk*, kwitował 1508 r. z posagu Marcina Radoszowskiego (Gr. Wieluń.). Mikołaj, proboszcz chrząstowski w latach 1523 — 1527 (St. Pr. P. Pom. VI. 270 i 385). Tutaj należy zapewnie Jan, rajca i burmistrz krakowski, w latach 1522 — 1537, poseł na sejm piotrkowski 1533 r. Marcin z Konopnicy zawarł 1577 r. układ z Dembińskim z Kossocic, o kopanie soli w Kossocicach (Gr.

Krak. 112 f. 1097). Piotr, wierzyciel Morsztyna, bachmistrza wielickiego, 1584 roku (Gr. Krakows.).

KONOTOPSCY. Okuniowie dziedzicząc na Konotopie, w ziemi warszawskiej, w XV-m wieku, tak się pisali, Patrz *Okuniowie*

KONRAD zapisał 1256 r. Wielką Wkrę katedrze płockiej, zachowując dożywocie sobie i żonie Bogusławie.

KONRAD, kasztelan na Krośnie 1232—1234 r. (KWP. I). *Konrad*, biskup lubuski w latach 1286 — 1295. *Konrad* (książę oleśnicki), biskup włocławski 1417 r. *Konrad*, starosta wiski 1438 r. *Konrad*, komornik sądu ziemskiego krakowskiego, w latach 1356 — 1378. *Konrad*, burgrabia zamku Ojcowskiego 1409 r. *Konrad*, pisarz wielkiego ks. Witolda 1405 r.

de KONRADE (CONRADE) Karol Ludwik, otrzymał indygenat na sejmie 1676 r. (V. L. V f. 399).

z KONRADOWA Jakób. chorąży płocki 1506 roku, otrzymał, od króla Aleksandra w 1,000 zł. węg., las Dybtę, w ziemi wiskiej, na granicy Litwy i zaraz tegoż roku zamienił ten las z Jakóbem z Glinek, starostą wiskim, na Brzeźno, w ostrołęckiem i wziął dopłatę 1,100 złot. węg. (Arch. Sang.). To jest Jakób *z Konradźca*.

KONRADY (CONRADY) Fryderyk, kapitan regimentu pieszego królowej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L. VII f. 808).

KONRADZCY, patrz *Kondradscy*.

KONRADZKI Koryda Tomasz otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 roku (V. L. V f. 180).

KONRATOWICZOWIE. Hieronim, Mikołaj i Piotr podpisali, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Jana Kazimierza, to *Kondratowiczowie*.

KONRATOWSCY h. SYROKOMLA, o których wspomina Paprocki. Sebastyan, wojując z rotmistrzem Sołłohubem, odznaczył się przy zdobyciu Uły.

KOŃSCY, pierwotnie zwali się Kontskimi, Kątskimi i Konskimi. Mikołaj zaślubił 1752 r. Maryannę Wojciechowską i miał z niej:

1. Katarzynę, ur. 1752 r. w Białobóżnicy, zaślubioną 1772 r. Janowi Berezowskiemu z Czerkawszczyzny. 2 Zofię, ur. 1758 r. 3. Annę, ur. 1763 r. i 4. Tomasza, ur. w Białobóżnicy 1760 r., zmarłego w Wygnance 1831 r., ożenionego 1800 r. w Czortkowie z Agnieszką Nowicką, z której pozostawił: a) Michała, ur. 1803 r., ożenionego 1826 r. z Maryą Sawicką; b) Sebastyana, ur. 1806 r.; c) Rozalię, ur. 1808 r.; d) Ignacego, ur. 1810 r.; e) Józefa, ur. 1811 r., ożenionego w Czortkowie 1832 r. z Apolonią Dąbrowską, z której córka Maryanna, ur. 1835 r., wyszła 1869 r. w Czortkowie za Józefa von der Aue, kapitana wojsk austryjackich; f) Annę, ur. 1816 r., zmarłą 1848 r.; g) Wincentego, ur. 1822 r; h) Bartłomieja,

ur. 1827 r., zmarłego 1838 r. i i) Maryannę, zaślubioną 1833 r. Józefowi Piworowskiemu (M. Zawadz. z metryk w Czortkowie).

KONSTANTYNOWICZOWIE h. LIS. Stefan, z województwa wileńskiego, a Piotr, z województwa mścisławskiego, elektorowie króla Michała. Augustyn Pohozy v. Pokoz Konstantynowicz, pisarz grodzki mścisławski, podpisał, z województwem mścisławskiem, elekcyę Jana III-go, a jako pisarz ziemski, obiór Augusta II-go. Tę ostatnią elekcyę podpisali z temże województwem, Adam i Krzysztof Pohozy Konstantynowiczowie. Jeden z nich był żonaty z Krystyną Hołyńską, 2-o v. żoną Hurki, podstolego witebskiego 1722 roku (Ist. Jur. Mat. XXVII). Antoni Konstantynowicz podpisał manifest drugi szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

KONTKOWSCY v. KĄTKOWSCY. Stanisław, pisarz grodzki sieradzki 1627 r. Feliks podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Władysława IV-go, a Franciszek, z temże województwem, elekcyę Augusta II-go.

KONTOWTOWIE v. KONTOWTOWICZOWIE. Stryjkowski, Bychowiec i Narbutt, w swoich Kronikach podają, że Żmudzini, wypędziwszy Kieżgajłę, starostę żmudzkiego, obrali w jego miejsce żmudzina Kontowta. Mnie by się zdawało, że prawdopodobniej *Montowt* był owym wybranym starostą, gdyż był żmudzinem i spotykam go starostą 1438 r., jeżelim mylnie jego nazwiska nie odczytał (ML. 19).

Stanisław Wencławowicz Kontowt, w ziemstwie rosieńskiem 1587 r. Stanisław Mikołajewicz Kontowt, tamże 1589 r. Ezof Bartłomiejowicz Kontowt ma 1590 r. sprawę o pobicie, z Woynatem. Wojciech Juchnowicz i Stanisław Juriewicz Kontowtowiczowie, zawarli 1589 r. układ z Maciejowiczem. Bartłomiej Budkiewicz Kontowt sprzedał 1589 r. grunt w Dojnach. Szczepan Maciejewicz Kontowtowicz sporządził 1591 r. testament, którym zeznał zapisy żonie Dorocie, synowi Ambrożemu i córkom: Hannie Jakóbowej Gedgoydowiczowej i Elżbiecie (Zs. Rosień.).

Ludwik Kontowt podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Jakób, w powiecie wiłkomierskim, 1764 r. (V. L.). Ignacy, łowczy rzeczycki 1764 roku.

KONTRYMOWICZOWIE. Lenart Kontrymowicz, wspólnie z synem Janem, sprzedał 1528 r. poddanego, w powiecie upickim, Zawiszy. Jan, w powiecie wiłkomierskim 1764 roku (V. L.). Ignacy i Justyn, dobra Pelisze v. Łaniewszczyznę, odziedziczone po ojcu Janie i stryju Józefie, po dziadzie Jerzym i pradziadach, Mikołaju i Halszce z Łaniewskich, sprzedali 1791 r. Dąbrowskiemu. Mieli jeszcze stryjów, Michała i Mateusza (Zs. Wiłkomiers.). Franciszek, oficer b. wojsk polskich 1829 r. Antonina z Pomianowskich, żona oficera b. wojsk polskich, zmarła 1831 r. w Radomiu.

KONTRYMOWIE h. KONOPACKI (Hr. Ostrowski daje im trochę odmienny herb, patrz h. Odwaga IV 2336). Król Zygmunt potwierdził 1529 r. braciom: Ja-

nowi, Juszkowi, Piotrowi i Petkowi Kontrymom, nadanie różnych ziem, przez wielkich książąt litewskich, ich przodkom, w powiecie telszewskim, które od ich nazwiska nazwane zostały Kontrymy v. Kontrymaycie. Z nich, Piotr Kontrym miał syna Pawła, a ten Razmusa. Paweł, syn Piotra, zeznał 1597 r. darowiznę na syna Razmusa, połowy Kontrymayć (Zs. Rosieńs. z 1598 r.). Jan, syn Razmusa, sprzedał 1649 r. Bortuliszki Wambutowi (Ibid. z 1650 r.). Pozostawił on pięciu synów: Józefa, Krzysztofa, Kazimierza, Jerzego i Hrehorego, których kwitowała 1649 roku siostra ich Halszka, żona Matyasza Lewgowda (Zs. Żmudz.).

Jerzy, syn Jana, z Anny Tarwidówny, miał dwóch synów: Stanisława i Abrahama, o czem testament tejże Tarwidówny z 1679 r. przekonywa (Zs. Rossieńs. z 1681 r.). Abraham miał syna Dawida. który nabył 1712 r. Miemaycie, w powiecie telszewskim. Syn tego ostatniego, *Jerzy* Dominik. z powodu spalenia się wszystkich ich dokumentów w Miemayciach, wniósł, w imieniu ojca, odpowiedni manifest do grodu głównego żmudzkiego 1718 r.

Jerzy nabył 1759 r. Łowmiów, Progulbiów i Narwoyszyszki. w powiecie telszewskim, od Jerzego Antoniego Kontryma, skarbnika żmudzkiego (Zs. Rossień. z 1765 r.), a testamentem z 1762 r. zapisał dobra te synom swoim, Tomaszowi i Szymonowi (Gr. Telsz.), którzy część ich, zwaną Przyałgowo, odstąpili 1777 r. siostrze swej Reginie i jej mężowi, Janowi Mikicie (Zs. Rossieńs.). Czy Tomasz pozostawił potomstwo, nie jest mi wiadomem. Szymon zaś, ożeniony z Heleną Janówną Tyszkówną, miał z niej czterech synów: Lucyana, ur. 1767 r., Łukasza, ur. 1770 r., Kazimierza, ur. 1775 r. (metr. w Szatach) i Jerzego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Szymon majątki swoje odstąpił synowi Łukaszowi 1798 roku (Zs. Telsz. z 1803 r.). Jerzy, syn Szymona, nabył 1800 r., od Leona Jerzego i Gabryela, synów Jerzego Kontryma, Ełkę, Jamontyszki i Ostejkiszki, w powiecie telszewskim (Zs. Rossieńs. z 1800 r.). Łukasz miał synów: Piotra i Feliksa, a Jerzy, syna Feliksa, ur. 1797 r. (metr. z kośc. Iłockiego i Gr. Telsz. z 1808 r.).

Dawid, syn Abrahama, miał drugiego syna Antoniego, ur. 1705 r. (metr. z kośc. Połongowskiego). W 1782 r. kwitowała Antoniego, siostra Mikicina (Gr. Telsz. z 1787 r.). Antoniego synów dwóch: Jerzy (metr. z kośc. Szatskiego z 1740 roku) i Ignacy (metr. z kośc. Płotelskiego z 1762 r.).

Jerzy miał czterech synów: Benedykta ur. 1769 r., Józefata Kleofasa, ur. 1775 r., Michała Jana, ur. 1777 r. i Edmunda, ur. 1780 r.

Po Benedykcie pozostało czterech synów: Kajetan Hipolit, ur. 1818 r., Kazimierz, ur. 1819 r., Józef Tomasz, ur. 1821 r. i Benedykt Kasper, ur. 1825 r.

Po Józefie Kleofasie zostało dwóch synów: Ignacy, ur. 1803 r. i Antoni, ur. 1804 roku.

Michał Jan miał syna Feliksa Michała, ur. 1809 r.

Edmund miał syna Leona, ur. 1818 r. Wszyscy oni legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie 1834 r.

Ignacy, brat Jerzego, miał dwóch synów: Augustyna Michała, ur. 1794 r., po którym pozostał syn Michał Józef, ur. 1821 r. i Wincentego Bartłomieja, ur. 1821 r. (Teka M. E. Brensztelna).

Leon, syn Ignacego i Wandy Kozakowskiej, ur. 1847 r., wiceprezes Towarzystwa Rolniczego Rosieńskiego, zmarły 1906 r., zaślubił 1869 r. Urszulę Bilewiczównę.

Jarosz Kontrym podpisał, z powiatem lidzkim, elekcyę Jana III-go. Jan, horodniczy mścisławski 1788 r. Ferdynand, cześnik witebski 1789 r., a łowczy wileński 1792 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r. Czy to nie tego Ferdynanda córka Karolina, urodzona z Bogumiły Szadurskiej, żona Ambrożego Jankowskiego, zmarłego w Polanach 1828 r. Ignacy Kontrym, kanonik inflancki 1788 roku (Kancl. 88 f. 27).

KONWA h. STRZEMIĘ. Bartek z Trątnowic, zmarły 1398 r., z żony Beaty, miał córki: N., za Wirzchosławem z Cianowic i Małgorzatę Rafałowę z Żydowa i syna Marcina, zwanego *Konwą* z Żydowa, który dowiódł 1398 r. szlachectwa i herbu Lawszowa, a dwukrotnie żonaty, z Machną z Boturzyna 1387 r. i z Hanką 1389 r., pozostawił synów: Piotra i Mikołaja Konwów, piszących się z Sierosławic, którzy dowodzili szlachectwa swego 1430 i 1431 r., a 1437 r. spłacili z Bobina sumę macierzystą. Małgorzacie Parysowej z Czajęczyc (St. Pr. P. Pom. VIII. i Helc. II). Synem jednego z nich był Jan, współdziedzic Bobina, Jankowic i Zbilutowic, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.).

Piotr Konwa z Bobina, który, za zgodą siostry Anny, sprzedał 1489 r. część Czajęczyc, a 1492 r. cały swój Bobin Smolikowi. Mateusz Konwa, syn Stanisława i Barbary, zmarłej 1592 r., Cysters w Jędrzejowie, zmarł 1677 r.

Akta łęczyckie wzmiankują o Konwi Zkaliczu 1398 r.

KONWICCY h. KOWNIA z odmianą. Piotr Franciszek Konwicki, zmarły przed 1766 rokiem, posiadał wójtostwo w Przybysławiu, w województwie lubelskiem (MP.).

Tadeusz Szymon, Gracyan Władysław, Franciszek Ksawery, Stanisław Kostka i Wiktoryn Maciej, synowie Izydora, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOPACKI Tomasz, szlachcic ziemi warszawskiej 1652 r. (DW. 51 f. 1772).

KOPACZEWICZ. Kopacz otrzymał 1416 r. Dereczyn, w powiecie słonimskim, od wielkiego księcia Witolda, za usługi oddane mu u cesarza i Papieża. Kazimierz Jag. nadał tenże majątek Bazylemu Kopaczewiczowi, które to nadanie potwierdził Aleksander Jag. 1493 r. synowi jego, Jackowi Bazylewiczowi Kopaczewiczowi, dworzaninowi swemu. W 1501 r. Jacek już nie żył, a Dereczyn otrzymała siostra jego, ks. Anna Michałowa Sanguszkowa (ML. 3 i Arch. Sang.).

W aktach rozgraniczenia Dereczyna z 1468 r. wspomniano, że Kopacz trzymał także Słonim, a z 1478 r., że miał brata Mentorta (Arch. Sang.).

KOPACZOWIE. Zawołania herbowego Kopacz (mylnie Topacz), używało wielu członków tego rodu, w XIV-tym i XV-tym wieku za nazwisko, zarzuciwszy je następnie, po przybraniu nazwiska od wsi dziedzicznych.

Dzierżek Kopacz, starosta dobrzyński 1362 r. i płocki 1370 r., wojewoda płocki 1369 r. Kopacz z Dmosina, podkomorzy mazowiecki, którego wdowa, Katarzyna, ma częste sprawy w Łęczycy, w latach 1387 — 1398 r. Synem ich był, zdaje się, Jasiek Kopacz, sędzia gostyński 1392 r., dziedzic Śniatowej 1394 roku (Łęcz I. 3467). Kopacz z Kalenia 1417 r. w Brzezinach (Łęcz. II. 2941). Jan Kopacz z Lubowidzy, sędzia ziemski rawski 1449—1452 r.

Hanek Kopacz zamienił 1361 r. wieś swą Paniówkę, w bytomskiem, na część Moniakowic, w krakowskiem. Jurek Kopacz otrzymał 1394 r. pięć grzyw. od króla (Rej. Podsk.).

Kopacz, współwłaściciel Nowosielec, w powiecie żydaczowskim, 1578 roku (Paw.).

KOPACZYŃSCY. Franciszka Kopaczyńska, córka Jakóba, współdziedzica Sielca, żona księdza Onufrego Lewickiego, gr.-kat. proboszcza w Czernielowie, zmarła w Sielcu 1829 r. (A. Lwow. For. Nob.).

z KOPANICY komes Tomasz, zmarły 1249 r., dał klasztorowi Lubińskiemu, za duszę swoją i syna, komesa Jarosława, część swoją w Popieniu. Pozostała po nim wdowa Gregorya i dwaj synowie, profesi Cystersów w Lubinie, zapisani jako dobrodzieje w nekrologu klasztornym. Wojciech Kopanicki świadczył 1500 r. w Poznaniu (Pis. Dz. Pol. IX.).

KOPAŃSCY h. JASTRZĘBIEC. Antoni Jastrzębiec Kopański, rotmistrz królewski, zapisał 1728 r. Wólkę na Wołyniu synowi Teodorowi (Gr. Kamien.).

KOPAŃSCY h. ŁADA z Kopany, w ziemi warszawskiej. Paweł z Kopany, zwany *Komosza*, w Czersku 1416 r. Małgorzata, żona Bogusława z Kopany 1419 r. Magdalena z Rzyśk, żona Andrzeja z Kopany, porucza 1419 r. różne sprawy mężowi i Falęckiemu (Kr. Czers.). Marcin, pleban w Goszczynie, 1497 r. Stanisław, syn Jakóba, 1453 roku, a Urban, syn Andrzeja, 1447 roku na uniwersytecie krakowskim.

Michał, syn Andrzeja z Kopany, otrzymał 1471 r. zapis, od Mikołaja i syna jego, Tomasza z Kopany (M. 9 f. 82). Tenże Michał z Kopany i Rembertowa, podpisarz czerski 1446 r. (Zs. i Gr. Czers. 1 B f. 20 i Zs. Grój. 2 f. 202), skarbnik warszawski 1473 r., a cześnik 1474 r., w którym zeznał oblig na brata swego Urbana, plebana w Boglewicach (Zs. Grój. 3 f. 145). Żył jeszcze 1496 r., a z Marty ze Słonczyna, córki Jana, pozostawił kilku synów: Z nich Łazarz, Gumbert, Urban, Jan i Eustachy, zapisani 1473 r. na uniwersytet krakowski. Na rzecz Zygmunta i Gumberta, dziedziców Kopany i Walisk, zrzekła się 1491 r. majątku rodzicielskiego ich siostra Katarzyna, żona Piotra Chojeckiego (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 677 i M. 338 f. 32).

Jakób z Kopany, syn Bartłomieja, w Czersku 1481 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 297). Jan Brwinowski, sędzia ziemski warszawski, pisał się 1512 r. Janem Kopańskim z Brwinowa, chociaż do innego rodu należał (Zs. Gr. Czers. 4 f. 110). Andrzej i Grzegorz, synowie Mikołaja i Jadwigi z Czarnolasu, córki Mikołaja, procesują się o Czarnolas w XVI-m wieku (Ibid. 52 f. 571).

Walenty Kopański, syn Andrzeja i Jadwigi Czarnoleskiej, 2-o v. żony Mikołaja Kopańskiego i Prokop Kopański, syn niegdy Grzegorza Mikołajewicza, bracia stryjeczni, sprzedali 1571 r. Raciborskiemu, część po Jadwidze Czarnoleskiej, na wsiach, Czarnolesiu i Woli Czarnolaskiej (Ibid. 39 f. 351). Jerzy Kopański, syn Walentego i Prokop, syn Grzegorza, dziedziczyli na Kopany 1580 r. (Paw. i Zs. Gr. Czers. 47 f. 59). Anna, wdowa po Stanisławie Kopańskim, kwitowała Oborskiego 1575 r. (Ibid. 44 f. 455).

W pierwszej połowie XVI-go wieku żyło dwóch braci, Andrzej i Brykcyusz. Ten ostatni pozostał w Kopany, a Andrzej przeniósł się na Żmudź i miał syna Jarosza. Stanisław, syn Jarosza, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Warszawie 1610 r., a świadkami jego byli, bracia jego ze stryjeczno-rodzonych, Jerzy, syn Walentego i Mikołaj, syn Prokopa, wnukowie Brykcyusza. Zeznali oni, że Stanisław jest ich bratem ze stryjecznych, szlachcicem h. *Ładzic* (DW. 38 f. 1761 i 39 f. 1537).

Prawdopodobnie potomkami tego Andrzeja, co na Żmudzi osiadł, będą, Piotr, z powiatu upickiego, elektor Jana Kazimierza, Aleksander, z województwa smoleńskiego, elektor Jana III-go, N., oboźny starodubowski 1765 r., Józef, oboźny 1781 r., a mostowniczy i sędzia grodzki starodubowski 1787 r. i Michał, mostowniczy starodubowski 1781 r.

Katarzyna, żona Wojciecha Brzumińskiego 1625 r. Paweł, syn Jerzego, zeznał 1612 r. zapis żonie swej, Dorocie z Uwielińskich. Synów jego czterech: Maksymilian, Bartłomiej, Jan i Stanisław, którzy w latach 1652 — 1678 sprzedali część swoją Kopany. Jan, żonaty 1651 r. z Zofią Mirowską, a Stanisław, 1678 r. z Apolonią Brzumińską (Perp. Czerś. 7 f. 260; 4 f. 184; 11 f. 429; 14 A f. 6; DW. 50 f. 1249 i 1268; 51 f. 1871; 52 f. 42 i 651; 55 f. 742 i 745).

Wojciech podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Córki jego: Małgorzata, za Andrzejem Jaroszewskim i Zofia, za Wojciechem Rusieckim 1758 r. (V. L. i DW. 74 f. 1221).

KOPARZEWSKI Piotr, marszałek biskupa płockiego 1534 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 191). Pewno *Kopaszewski*.

KOPASINA Budziwój, 1290 r. w orszaku ks. Henryka szląskiego. Wit, zwany Kopassiną z Polski, na uniwersytecie w Bononii 1283 r.

KOPASIŃSCY h. KOPASINA mieli być, podług Niesieckiego.

KOPASZEWSCY prawdopodobnie *Łodzice*, bo dzieci Jakóba Kopaszewskiego są bratankami Wawrzyńca Łodzkiego 1393 r., a Jakób pisze się też Łodzkim z Kopaszewa (Leksz.). Hanka, wdowa po Jakóbie Kopaszewskim, wyszła 2-o v. za Cypka Pradla z Koronowa i od szwagra Wawrzyńca Łodzkiego, ma przyznaną 1393 i 1399 r. część Kopaszewa, w 200 grzyw. posagu (Leksz.). Piotr Kopaczowski(?) h. *Łodzia*, kanonik poznański 1520 r. (Pis. Dz. Pols. IX).

z KOPASZYC Maciej Kopaski w latach 1389 — 1394 w Pyzdrach (Leksz.). Anna Kopaszycka z Przebendowa, ma sprawę 1475 r. z Janem z Krzesina, w konsystorzu poznańskim (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1385 i 1386).

z KOPASZYNA Stefan, sprzedał arcybiskupowi gnieźnieńskiemu 1319 r., wieś Szczytniki (KWP.).

KOPCIEŃSCY v. KOPCIŃSCY v. KOPCZYŃSCY h. SAS. Michał Kopcieński, właściciel Podleszan, członek Stanów galicyjskich, syn Jakóba i Heleny z Trojanowskich, wnuk Jana i Zuzanny z Ostrowskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem, a Bazyli Kopczyński, dzierżawca Leszczan, bez procedencyi, w ziemstwie sanockiem. Syn jego Józef, żył 1832 r. (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KOPCIEWICZ Dadzibóg podpisał, z województwem witebskiem, elekcyę Augusta II-go.

KOPCIEWSCY v. KOPCIOWSCY. Mateusz Kopciowski, syn Michała i Heleny Rusieckiej, burgrabia grodzki warszawski, w latach 1726 — 1749 r., współwłaściciel Żabieńca, Ruśca i Starej wsi, 1731 r., z Katarzyny Drozdalewiczówny, pozostawił córkę Petronellę i synów: Stanisława, Ignacego i Jana Kopciewskich. Z nich Stanisław, zeznał 1790 r. zapis dożywocia z żoną. Dorotą z Pruskich, córką Adama i Teresy z Grottów (DW. 67 f. 688; 68 f. 160; 73 f. 183; 94 f. 170 i 106 f. 1102).

KOPCIOWIE (KOPEĆ) h. KROJE z tą odmianą, że na jednym kroju, z lewej strony tarczy, krzyżyk kładą. Tak pisze Kojałowicz.

Kopeć v. Kopot, pisarz Kazimierza Jag. w latach 1447 — 1452. Rodzina Kopciów rozdzieliła się już w XV-m wieku na dwie gałęzie. Jedna z nich przemieszkiwała w granicach późniejszego województwa smoleńskiego, druga—witebskiego.

Kazimierz Jag. nadał wieś Szumiatycze v. Szumiatyno, w powiecie smoleńskim, Wasilowi Iwanowiczowi i bratu jego, Iwanowi. Nadanie to potwierdził Aleksander Jag. w 1501 r. bojarowi smoleńskiemu, Kopciowi Wasilewiczowi. Wasil i Iwan Iwanowicze dziedziczyli na wsiach Rosławskoje i Orchoczynskoje v. Orgoszczyńskoje (ML. 5). Wasil Iwanowicz był dworzaninem królewskim 1511 roku (Akta III f. 245).

Iwan Iwanowicz pozostawił dwóch synów: Juriego i Michajła, którym król Zygmunt nadał w 1514 roku 30-tu ludzi i 8 nieosiadłych wsi, w powiecie brasławskim (ML. 7).

Michaił Kopot, smolanin (smoleńszczanin), obowiązany był dostarczać, na ekspedycye wojenne, w początkach XVI-go wieku 3, a w 1528 roku 38 koni (ML. 8 i 21).

Po jednym z nich musiał iść Borys Kopeć, zmarły przed 1558 r., żonaty z Maryną Iwanówną Stetkiewiczówną, z której pozostawił córki: Hannę, żonę 1-o v. Jana Wołłowicza, marszałka królewskiego, starosty grodzieńskiego, 2-o v. Lwa Sapiehy 1586 r. i Zofię, żonę Andrzeja Tryzny 1560 r., oraz syna Bogusza, rotmistrza królewskiego 1564 r., pisarza ziemskiego brasławskiego 1578 r. i poborcę 1580 r., podkomorzego 1590 r., w końcu marszałka brasławskiego 1597 r., zmarłe-

go 1611 r., ożenionego 1564 r., z Hanną Pietkiewiczówną, córką Matysa, cześnika litewskiego.

Michaił Wasilewicz v. Kopot Wasilewicz, w 1506 r. pisarz [1]), w 1510 r. namiestnik żyżmorski, od 1516 r. namiestnik przewalski i zarazem od 1522 roku marszałek królewski. Ostatnią o nim wzmiankę znajdujemy w 1530 r., w którym jest jeszcze marszałkiem i pisarzem, dzierżawcą miednickim i przewalskim.

Aleksander Jag. potwierdził mu w 1501 r. nadanie Szumiatycz, ojcu jego i stryjowi, dział dóbr Rosławskoje i Orchoczyńskoje, zeznany przez nich i akt nabycia Peremosny, od wdowy po Szymonie Kopciu. W 1526 roku nabył Opole od Świątoszy (Teka J. Wolffa).

Wyrok króla Zygmunta, wydany w 1541 r., w procesie Iwana Połubińskiego ze szwagrem, Fedorem Kopciem, o dobra Opole i Rusiły, wspomina, że Kopot Wasilewicz, niegdy marszałek i pisarz, miał z żony Maryi synów: Timofieja i Fedora, oraz córki, nie wymienione z imienia, z których najstarszą, Fedkę, poślubił 1533 r. książę Iwan Wasilewicz Połubiński (ML. 29 i Arch. Sang. III). W akcie zaś króla Zygmunta z 1531 r., zapewniającym wdowie po księciu Konstantym Kroszyńskim, posiadanie dworu Dubieńskiego, powiedziano, że książę Konstanty pozostawił same córki, z których najstarsza jest wdową po marszałku i pisarzu Kopciu Wasilewiczu (ML. 41). Żoną więc jego była księżniczka Kroszyńska i oprócz wymienionego wyżej potomstwa, miał z niej jeszcze dwóch synów: Iwana i Wasila. Córką też jego była Hanna, żona Iwana Bohuszewicza Bohowityna. Od 1546 r. żona ks. Iwana Połubińskiego, stale nazywana Rainą (ML. 62).

W 1546 r. wytoczyli, Iwan, komornik królowej Bony i brat jego, Wasil, Koptiewicze, sprawę Michajłowi Kopciowi i Dymitrowi Berwencowi, o zabranie skarbów, pozostałych po ich ojcu, marszałku i pisarzu, Kopciu Wasilewiczu (ML. 48).

Fedor, dworzanin królewski 1550 r, umarł 1567 roku. Żona jego, Fedora Iwanówna.

Iwan Kopot, dworzanin królewski 1541 r., ożenił się z N. Iwaszencowiczówną; córką Bohdana. W 1541 r. zaskarżył swoją teściowę, o niszczenie dóbr, które miały przypaść jej córce, a jego żonie (ML. 31 i 32). Drugą żoną Iwana była ks. Maryna Lwówna Połubińska 1558 r. Iwan spisał testament 1568 r. i w tymże roku umarł, a wdowa po nim wyszła za Stanisława Pawłowicza Naruszewicza (Teka J. Wolffa).

Jednocześnie z powyższymi żył Kopot (Andrej), koniuszy witebski 1480 r. W akcie z 1533 r., dotyczącym bojara witebskiego, Toczyckiego, występują jako świadkowie, Wasil i Bohdan Koptewicze (ML. 27). Bohdan Andrejewicz Koptewicz, bojar witebski, został koniuszym witebskim w 1526 r. W latach 1530—1533 piastował godność tę brat jego, Wasil; lecz w latach 1538 — 1547 znajdujemy na tym urzędzie znowu Bohdana. Bohdan, ożeniony z Hanną Tołkaczówną, nie miał

---

[1]) W źródłach, które nam były dostępne, występuje on jako pisarz dopiero w indukcyi XI, to jest w 1508 roku. Rok 1506, zamieszczony w tekście, wzięty jest z katalogu p J. Wolffa).

potomstwa. W 1547 r. adoptował Maruchnę, córkę niejakiego Michajla Wasilewicza, urzędnika Radziwiłła i zeznał dla niej zapis (ML. 46).

W Poczcie Rodów zamieściłem, że Wasil, brat Bohdana, koniuszy witebski 1580 r. był żonatym z Polonią Wołłowiczówną i z niej miał synów: Łukasza, Filona i Wasila. J. Wolff utrzymuje, że Wołłowiczówna była żoną nie tego Wasila, a Wasila, syna Kopcia Wasilewicza, marszałka i pisarza. Ponieważ ojcowie tych Wasilów pisali się zwykle tylko Kopciami, trudno jest stanowczo orzec, po którym Wasilu idą ci trzej synowie. Że jednak Opole nabyte przez Kopcia Wasilewicza, posiadało potomstwo tych trzech braci i że Maryna Dembińska, córka jednego z Iwanów, pozwała 1575 r. Radziwiłła, o klejnoty i srebra po ciotce swej Reginie ks. Janowej Połubińskiej, twierdzenie Wolffa zdaje się być słuszniejszem.

Iwan, syn Kopcia Wasilewicza, pozostawił syna Jana, ur. 1568 r., już po śmierci ojca i córkę Marynę, żonę Kaspra Dębińskiego, podkomorzego mielnickiego; w 1576 r. odstąpiła mężowi miasto Rososze ze wsiami przyległemi (MK. 114 f. 270 i 332; 185 f. 658).

Wasil Kopot pozostawił z żony, Polonii Wołłowiczówny, córkę Annę, za Andrzejem Woyną, krajczym litewskim, zmarłą 5-go Grudnia 1616 r. w Świsłoczy, pochowaną w Wysokiem 1617 r. i synów: Łukasza, Filona i Wasila. Polonia Wołłowiczówna, wdowa po Wasilu Kopciu, ma sprawę z małżonkami Dębińskimi o napad, 1577 r. (Akta T. III). Proces ten długo się ciągnął, gdyż dopiero w 1584 roku zapadł dekret króla Stefana, skazujący Dębińskich na wygnanie z kraju i zapłacenie Polonii Wołłowiczównej, podówczas żonie Sokoła Woyny, 13,000 kóp gr. litews. (Akta T. I). Łukasz, dworzanin i nieletni jego bracia: Filon i Wasil Wasilewicze Kopc e, mieli sprawę z Romanem Sanguszką 1590 roku, a z Sapiehą 1597 r. (Akta T. II i IV). Z tych trzech braci:

1. Łukasz Wasilewicz, z dworzanina królewskiego, podkomorzy brzeski 1610 r., a kasztelan brzeski 1615 r., zmarły 1621 r., zaślubił 14-go Lutego 1610 r. Katarzynę Firlejównę, wojewodziankę krakowską (V. L; Zap. Lub. 11 f. 536; 19 f. 444 i 23 f. 185). Z niej miał syna Aleksandra, dziedzica Opola i nabytego przez ojca Chmielowa, kasztelana brzeskiego 1643 r., zmarłego 1651 r., elektora Jana Kazimierza, ożenionego 1-o v. z Teofilą hr. z Tęczyna, wojewodzianką lubelską, zmarłą 1685 r., 2-o v. z Anną Noskowską, podkomorzanką lubelską (Perp. Czers. 32 f. 21; Zap. Lub. 30 f. 283; 40 f. 968; 42 f. 403; M. 238 f. 152). Pozostawił on córkę Katarzynę, za Abrahamem Gołuchowskim, podkoniuszym litewskim i syna Franciszka Aleksandra, dziedzica Opola i Lubiczyna, ożenionego 1690 r. z Katarzyną Stetkiewiczówną, podkomorzanką orszańską (Akta III i XIII; Bracł. XV f. 1596; Zap. Lub. 66 f. 861), z której syn Hrehory i córka Franciszka.

Hrehory, dziedzic Opola, rotmistrz i dworzanin królewski 1703 r., generał major wojsk litewskich 1720 r., umarł nie pozostawiwszy potomstwa z żony, Teofili Wapowskiej, córki Zefiryna i Teresy ze Stawiskich, 2-o v. Rosnowskiej, 3-o v. Franciszkowej Załuskiej, 4-o v. Mikołajowej Podoskiej (Teka J. Wolffa).

Siostra jego Franciszka, żona 1-o v. księcia Szymona Druckiego Lubeckiego, kasztelana mińskiego, zmarłego 1710 r., 2-o v. Karola Załuskiego, kuchmistrza litewskiego, zmarłego 1735 r., fundatorka klasztoru Bazylianów w Lubawiczach, w powiecie orszańskim, 1750 r. (Akta XII), po której śmierci, zaszłej 10-go

Listopada 1756 r., odziedziczone po bracie Opole przeszły do Józefa Sierakowskiego, strażnika wielkiego koronnego.

2. Filon Wasilewicz, ur. 1574 r., marszałek lidzki 1612 r., umarł 1623 r. Z Heleny Chreptowiczówney, córki Adama, podkomorzego nowogrodzkiego, zaślubionej w Siennie 4-go Lutego 1603 r., pozostawił dzieci: Hannę, ur. 1605 r., Krzysztofa, ur. 1606 r., Zofię, ur. 1607 r., Adama, ur. 1608 r., Łukasza, ur. 1609 r., Mikołaja, ur. 1614 r., Katarzynę, ur. 1616 r. i Jerzego, ur. 1617 r. Z nich: Anna, żona księcia Hrehorego Horskiego, kasztelana mścisławskiego, zmarła 1642 roku, Zofia, za Aleksandrem Haraburdą 1632 roku, Katarzyna, za Sebastyanem Kęsztortem.

Adam, kanonik wileński, proboszcz wasiliski. Mikołaj w zakonie OO. Jezuitów, zmarły 1659 r.

Krzysztof, dworzanin królewski 1632 r., żonaty z Anną Scypionówną, córką Jerzego, podkomorzego grodzieńskiego, dziedzic Dziebrowa, pozostawił syna Kazimierza Jana, żonatego z Katarzyną Tyzenhauzówną.

Jerzy, działem po ojcu wziął Stabiczki, w grodzieńskiem, 1640 r. Synami także Filona mieli być, Bazyli zabity 1655 r., ożeniony z Izabellą Wielżyńską, 2-o v. Horbowską i Tomasz 1641 r.

3. Wasil Wasilewicz, ur. 1575 r., student uniwersytetu w Padwie 1593 r., podkomorzy brzeski po bracie Łukaszu 1615 r., starosta ożski i przełomski 1619 roku, kasztelan nowogrodzki 1626 r., umarł 1636 r. Żonaty 1-o v. z ks. Dolską, zmarłą 24-go Września 1617 r., a 2-o v. z Barbarą Chodkiewiczówną, kasztelanką wileńską, pozostawił córkę Annę, za Pawłem Sapiehą 1661 r. i synów: Jana Karola i Kazimierza Bazylego, zmarłego 1645 r.

Jan Karol, dworzanin pokojowy królewski, student w Padwie 1641 r., poseł województwa brzeskiego, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1652 r. starosta brzeski, cześnik 1656 r., a podstoli litewski 1658 r., został w tym ostatnim roku wojewodą połockim, a 1670 r. kasztelanem trockim. Umarł 1680 r. W 1661 roku był oprócz tego starostą jurborgskim, wierzbołowskim i nowowolskim, administratorem ekonomii grodzieńskiej i dzierżawcą bielskim i horodyskim. W 1666 r. otrzymał dzierżawę kowieńską, a odstąpił starostwo brzeskie Sapieże. W 1667 r. był i starostą dryskim.

Z Maryi Lukrecyi margrabianki de Strozzi, wdowy po księciu Aleksandrze Ludwiku Radziwille, marszałku wielkim litewskim, córki Pompejusza i Eleonory Guerrieri, pozostawił Jan Karol dwie córki: Franciszkę, za Władysławem Sapiehą, kasztelanem trockim i Annę, 1-o v. za Stanisławem Łużeckim, wojewodą podolskim, 2-o v. za księciem Konstantym Szujskim, pisarzem wielkim litewskim, które dopełniły działu dóbr 1694 r. (Teka J. Wolffa).

Oprócz wymienionych, spotykamy następujących Kopciów, w aktach pojedyńczo występujących: Wańko Koptewicz, ziemianin wołyński 1528 r. Semen Kopeć 1552 r. w Połocku. Nastazya Koptewna, dziedziczka Litowszczyzny i Peredołu, w połockiem, żona Piotra Oleszy, dostawia 1552 r. z swych dóbr 4 konie. Teodor Sidorowicz Kopeć pozwał 1561 r. ks. Weryżynę Massalską, o dług jej męża. Andrzej Kopot Perżurowski, z żoną Maryną, sprzedali 1562 r. Brody i Maksymowicze ks. Wiśniowieckim (Kniaź.). Olena, żona w latach 1564 — 1586 Jana Zóra-

wnickiego, wojskiego łuckiego. Inna widocznie Olena, żona ks. Sołtana Sokolskiego, zmarłego 1544 r.

Wasil Filipowicz Kopeć, pisarz Chodkiewicza, kasztelana wileńskiego, 1570 roku (Akta XXII). Ten sam pewno Wasil Kopot, namiestnik zasławski 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 8, 28 i 41). Fedora, wdowa po Józefie Chaleckim, marszałku hospodarskim 1562 r. Donimitra, 1582 r. za Marcinem Strawińskim, marszałkiem królewskim, z czasem kasztelanem witebskim.

Hrehory, syn Fedora, właściciel Uhły, w powiecie dziśnieńskim 1592 roku, którą po ojcu swoim odziedziczył. Lew otrzymał 1591 r. jezioro w starostwie koniawskiem. Paweł mianowany 1589 r. stolnikiem brasławskim, poborca mścisławski 1601 r., z podstolego mścisławskiego, został stolnikiem 1616 r. Żonaty z Bohdaną Szczołkanówną.

Piotr, rajca wileński 1699 r.; syn jego Fedor. Bazyli, w łuckiem 1591 r. Owdotia, żona Seweryna Sudymontowicza Kropiwnickiego, pisarza ziemskiego brasławskiego 1582 r. Bohdan Murynowicz Kopeć, w województwie kijowskiem. Siostra jego Katarzyna, za Bazylim Jeniczem Bystrzyckim 1598 r. Maryanna, z mężem Stanisławem Steckiewiczem, sprzedali 1592 r. Pereświt Rudominie. Anna z Pietkiewiczów Bohuszowa Kopciowa, marszałkowa brasławska, sprzedała 1605 r. w ziemstwie brasławskiem, dobra Żołwicze, Sapieże (Arch. Wileńs. 15387 f. 454). Regina Dużanka, 1-o v. Janowa Kopciowa, 2-o v. Mikołajowa Siewrukowa, pozwała Jana i Nastazyę z Kopciów Golańskich, o zabranie jej szat, sreber, etc, z dworka w Dorohobużu, 1627 r. (Wol. V A f. 86). Jan, deputat mozyrski na Trybunał litewski, 1635 r. Sylwester, sędzia grodzki mścisławski 1632 r. Aleksander, elektor Jana Kazimierza.

Mikołaj dochodził 1633 r. dóbr Oknisty, w powiecie wiłkomierskim, które król Zygmunt nadał prawem lennem jego przodkowi, Hryniowi Oleksiejewiczowi Kopciowi. Jan, z województwa wileńskiego, elektor Jana Kazimierza. Mikołaj Kazimierz, rotmistrz 1674 r. Władysław, miecznik mścisławski 1679 r. W latach 1688—1690 tytułowany miecznikiem brasławskim (Zap. Lub. 58 f. 566 i 67 f. 879; Op. Kij. 4). Katarzyna, żona 1679 r. Mikołaja Franciszka Ogińskiego, marszałka wołkowyskiego, w końcu kasztelana trockiego. Hieronim, z powiatu wiłkomierskiego, elektor Augusta II-go, będąc oboźnym trockim, otrzymał 1699 r. Pupańce i Buhańce, w powiecie wiłkomierskim.

Kazimierz, starosta okołowski 1700 r., ma syna Mikołaja. Pewnie, tenże Mikołaj, sędzia grodzki brasławski i stolnik wiłkomierski 1726 r., zmarły 1735 r., żonaty z Konstancyą Mirską, z której synowie: Michał i Jozafat Sebastyan, ur. 1711 r., zmarły 1757 r., ożeniony z Zuzanną Wawrzecką. Z niej: Wincenty, elektor Stanisława Augusta i Małgorzata, za Ludwikiem Narwoynem.

Michał v. Michał Antoni, patron trybunalski 1701 r., oboźny piński 1703 r., podczaszy oszmiański 1711 r., został 1720 r. skarbnym, a 1726 r. pisarzem wielkim litewskim. Umarł 1727 r. Ze zmarłej 1739 r. Anny Naramowskiej, jego córki: Maryanna, za Stanisławem Antonim Burzyńskim, kasztelanem smoleńskim, Anna, za Hilarym Chomińskim, chorążym oszmiańskim, Konstancya, za Franciszkiem Kościałkowskim, podkomorzym witebskim, Teresa Horainowa, wojska i podkomorzyna wileńska, Kolumbina w zakonie i Barbara, za Mikołajem Łopacińskim, podczaszym mścisławskim.

Tadeusz, Andrzej, Jerzy i Karol, w powiecie wiłkomierskim 1764 r. (V. L.). Antoni, 1764 r. na sejmiku brasławskim. Konstancya, za Franciszkiem Święcickim, rotmistrzem mścisławskim 1768 r. Jan, Kazimierz, Bartłomiej i Jerzy, bracia, nabyli 1768 roku Sokolszczyznę. w województwie mińskiem, które to dobra Stefania Kopciówna, córka Bogusława, wniosła mężowi Felkerzambowi (Teka J. Wolffa).

Heraldycy nasi utrzymują, że Kopciowie zamieszkujący powiat piński, są h. Lubicz, tymczasem pochodzący z pińskiego: Józef, brygadier, Michał, major b. wojsk polskich, Adam i Antoni, synowie Stanisława, wnukowie Samuela, prawnukowie Łukasza, praprawnukowie Piotra, właściciela Kuchar, w powiecie pińskim, legitymowali się ze szlachectwa i z h. Kroje 1805 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Józef, brygadier, urodzony w Wilnie 1759 r., odznaczył się w walkach 1794 r., a pod Maciejowicami wzięty do niewoli, kilka lat przepędził na Kamczatce. Cesarz Aleksander I-szy nadał 1817 r. jemu i potomstwu jego Luszniew na lat 50. Józef umarł w Luszniewie i tamże pochowany. Z Anieli Szmyderównej, syn jego Józef, zmarły w Luszniewie 1859 r., zaślubił Zofię Łopacińską, z której synowie: Józef, Gustaw, zmarły 1876 r., Stanisław i Aleksander, oraz córka Marya, za Władysławem Pietkiewiczem 1869 r. (Teka hr. Kossak.).

Wiktor Karol, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1854 r. Leonard, syn Kajetana, od 1832 — 1870 r. w służbie sądowej w Królestwie.

KOPCIOWIE. Jan i Marcin, synowie Jadwigi z Gorlic Kopciowej, sprzedali 1517 i 1518 r. część swoją w mieście Gorlicach i wsiach, Rychwałdzie i Kopicy (St. Pr. P. Pom VI. 213).

KOPCZEWSCY v. KOPCZOWSCY. Mikołaj z Kopczowic v. z Kopciowic, w oświecimskiem, oczyszcza się z zarzutów w Krakowie 1445 r. Za czasów Długosza siedziało czterech szlachty w Kopciowicach. Michał Kopczowski, we Lwowie 1454 r. (AGZ. XIV. 3810). Marcin, syn Piotra i Stefan, syn Cyriaka, Kopczewscy, pokwitowani przez Gałęzowskiego 1619 r. (Zap. Lub. 24 f. 175). Stefana córki: Zofia, 1-o v. Wojciechowa Drewnowska, 2-o v. Władysławowa Czosnowska i Anna Stanisławowa Zerzyńska, sprzedały 1670 r. Harachwosty, Kopce, Juncewicze, Mszany i inne Radlińskiemu, a siostra ich Justyna, swoją część Orzeszkom (Gr. Łuc.). Józef Kopczewski został wojskim bielskim 1746 r.

KOPCZYŃSCY h. ŚLEPOWRON. Jan, syn Stanisława, w imieniu swojem i Konstantego i Zofii Kopczyńskich, urodzonych z Reginy Curkowskiej, dziedziczki Demidowiec, kwitował 1636 roku Poryckiego (Woł. VI B. f. 336). Jan Kudewicz Kopczyński, sędzia grodzki włodzimierski 1661 r., żonaty z Anną z Bokszyckich, pozostawił: Jakóba, Kazimierza, Sebastyana, Joachima, Zygmunta, Stanisława, Maryannę, Katarzynę, Helenę i Joannę. W 1680 r. mają sprawę o Nowosiółki (Woł. IX f. 74). Jerzy, żonaty 1680 r. z Eufrozyną Żytyńską, miał z niej córkę Barbarę, 1-o v. Janowę Sikorską, 2-o v. Konstantowę Komarową (Gr. Kamien.). Joachim i Sylwester podpisali, z województwem bracławskiem, elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, towarzysz chorągwi pancernej, umarł 1711 r. (AGZ. X. 6682). Jan Feliks, subdelegat grodzki winnicki 1768 r. (Bracł. XVII f. 1937). Tadeusz, komornik graniczny bracławski 1784 roku. Ludwik, regent ziemski bracławski 1788 roku.

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa 1848 r.: Waleryan i Antoni, z synem Marcinem, synowie Feliksa, wnukowie Sylwestra, prawnukowie Jana Kopczyńskiego. Czy są tego herbu, nie jest mi wiadomem.

Maryanna, córka Benedykta i Heleny Domaradzkiej, żona 1-o v. Tomasza Łukomskiego, 2-o v. Antoniego Nieczuja Dembińskiego 1767 roku (Gr. Krak. 880 f. 146 i 762).

Franciszek, syn Józefa, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., z Kamilli Suchodolskiej, pozostawił: Kornelię, Maryę, Maurycego Franciszka, Sewerynę, Józefa Tomasza i Edmunda Celestyna. Wdowa po Jakóbie, Walerya ze Szweycerów, 1867 r. Dzieci ich: Jakób Mścisław i Marya Walerya. Wiktor, syn Bernarda i Franciszek i Ignacy, synowie Kazimierza, żyli 1850 r.

Bonawentura Józef Aleksander i Jozafat Michał, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1854 r.

Czy nie do tych Kopczyńskich należą: Józefa, zamieszkała w Zalesiu 1720 roku. Antoni, skarbnik oświecimski, którego dzieci, z żony Magdaleny: Wincenty Józef, ur. 1757 r., Maryanna Róża, ur. 1758 r., Józefa, ur. 1769 r., Zofia, ur. 1770 r., Anna i Piotr Paweł Ignacy, ur. 1773 r. (M. Zawadz. z metryk w Jagielnicy i Czortkowie). Leon, komisarz starostwa w Czortkowie, ożeniony z Henryką Lenczewską, zmarł 1871 roku.

KOPECCY h. SAS. Antoni, w ziemi czerskiej, żonaty 1762 r. z Ewą z Rożeckich, wprowadzoną do Lasek tegoż roku. Syn ich Józef, otrzymał od matki 1781 r. sumę na Laskach zabezpieczoną (Perp. Czers. 31 f. 320 i 36 f. 133 i 389).

Stanisław Kopecki, syn Floryana, zwanego *Smółka*, właściciela części Horodyszcza i Ewy z Monasterskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim (M. D. Wąs.).

Protoplastą ich zapewne był Protazy z Kopców, sędzia ziemski buski 1470 roku (AGZ.).

KOPELOWSCY v. KOPELEWSCY. Marcin Kopelowski i Marcin de Kopele Kopelewski podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go.

KOPERNICCY. Wyroki lubelskie z 1595 r. wspominają o Mateuszu Kopernickim (Ks. 63 f. 402). Józef został chorążym w kawaleryi 1778 r. (MP.).

KOPERSCY. Józef Koperski i żona jego, Zofia z Kruszewicy, trzymali wójtostwo w Przybysławicach, w województwie lubelskiem, które po nich otrzymał 1767 r. Łącki (Kancl. 32 II f. 139). Pewnie po nich idą: Włodzimierz Julian, Stanisław Wojciech, Walerya, żona Wiktora Andrychiewicza 1864 r. i Nepomucena, dzieci Jana Nepomucena i Eleonory z Czemskich, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KOPIANSKI Jan, łucznik królewski 1502 r. (Paw. I).

KOPIATYCKI Adam, dziedzic Kopiatycz v. Kupiatycz 1508 roku, w ziemi przemyskiej (Paw.). Patrz *Kupiatycki.*

KOPICKI Szczęsny podpisał, z województwem malborskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

KOPIEJNICKI Piotr, ziemianin podolski, dostawia na popis jednego konia, 1528 roku.

KOPIJOWSCY v. KOPIJEWSCY v. KOPIEWSCY z Kopijewa v. Koptyliniec, w województwie bracławskiem. Jacek Kopijowski, żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku, miał dwóch synów: Teodora (Fedora) i Bohdana, którym przekazał Kopijówkę i inne majątki 1587 r.

Teodor, wyznaczony z sejmu 1616 r. do rewizyi ksiąg bracławskich, żonaty z Maruszą Mikulińską, 2-o v, żoną księcia Teodora Czetwertyńskiego, zabity przez bratanka swego Mikołaja 1621 r., pozostawił syna Włodzimierza, zmarłego bezpotomnie.

Bohdan, skarbnik bracławski 1616 r., pozostawił syna Mikołaja i córkę Reginę, żonę 1-o v. Mikołaja Kamienieckiego, 2-o v. Stanisława Skarzyńskiego. Sprzedała ona 1642 r. część swoją na Kuńczynie i Kozińcach.

Mikołaj, człowiek burzliwego charakteru, zabójca stryja, urządzał najazd na ziemie wołoskie, o co pozwany został 1625 r. przez instygatora koronnego, jako zakłucający pokój publiczny. Umarł bezpotomny (Bracł. IV f. 919 i 1136; XVI f. 873; Woł. VI A f. 591 i VI C f. 69; Kij. V f. 814 i VI C f. 314).

Stanisław, Ignacy i Jan, bracia Kopijowscy, sprzedali 1798 r. części swoje na Starej wsi, Ruścu i Urzucie Sobolewskiemu (DW. 112 f. 808).

Agnieszka z Kopijowskich, 1826 roku wdowa po Michale Sobotkiewiczu, współwłaścicielu Zawadówki (A. Lwow. For. Nob.).

[KOPIŁOWSKI Jerzy, wójt w Horodle 1505 r. (M. 21 f. 141).]

KOPIŃSCY v. KOPIEŃSCY h. LUBICZ z Kopiny, w ziemi łukowskiej. Jan z Kopiny, Adam i Paweł Kopińscy, obywatele podlascy, na zjeździe w Parczowie 1575 r. Wyroki lubelskie wspominają o Jakóbie Kopieńskim, żonatym z Heleną 1586 r. i o Stanisławie, żonatym z Reginą, 1589 r. (Ks. 30 f. 634; 81 f. 865 i 35 f. 855). N. dziedziczył 1578 r. na Szepinie, w ziemi bełskiej (Paw.). Tomasz, pisarz dworu biskupa poznańskiego 1580 roku. Jan posiadał cząstkę Rosochacza. Córka jego Maryanna, ur. 1743 r. (metr. w Jagielnicy).

Żyjący w połowie XVIII-go wieku Szymon, pozostawił dwóch synów: Kazimierza i Franciszka.

Kazimierz odstąpił 1775 r. bratu Franciszkowi część dóbr Łazy. Kazimierza synów dwóch: Krzysztof i Dominik. Krzysztof odstąpił 1783 r. część dóbr Niewęgłosz - Lichty Niewęgłowskiemu. Dominik sprzedał Wierzchowiny Tchorzni-

ckiemu 1779 roku. Synowie jego, z Brygidy Domańskiej, Krzysztof Michał, ur. 1767 r. w parafii Ułan i Andrzej Mikołaj, ur. 1781 r. w parafii łukowskiej.

Franciszek zaślubił Maryannę Kuczapską i miał z niej synów: Błażeja, ur. 1770 r. i Wojciecha, ur. 1774 roku, w parafii parczowskiej (Akta Legit. Gal. 301 i Quat. I f. 115 i V f. 67).

Jakóbowi *Franciszkowi* de Maje-Dyziewicze i żonie jego Katarzynie, zabezpieczył 1698 r. Trzebuchowski na Kalniku 3,500 flor. (Gr. Przem.). Ten Franciszek, żonaty 1-o v. z Katarzyną Wnorowską, 2-o v. z Zofią Zborzyńską, 3-o v. z Magdaleną Niedzielską, z pierwszej żony pozostawił córkę Teresę, za Fabianem Majewskim, procesującą 1749 r. brata przyrodniego Klemensa, o majątek macierzysty (Ibid.), z drugiej—Józefa, Wawrzyńca i Aleksandra, a z trzeciej—Klemensa. Józef pisał się Dysiewiczem. Z Agnieszki Nowakowskiej, 2-o v. 1754 r. Aleksandrowej Hordyńskiej, pozostawił Jana i Konstancyę, imieniem których, matka ich pozwała tegoż roku Benoego, o sumę.

Aleksander, z Anny Ostrowskiej, miał syna Ludwika Antoniego, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

Proces prowadzony 1796 r., o sumę na Kalniku, wszystkich ich wymienia (Arch. Fedor. w Oknie).

Benedykt Kopiński umarł we Lwowie 1828 r., pozostawiając, z Elżbiety Donsée: Teodozyę, Teresę i Emerykę (A. Lwows. For. Nob.).

Nie wiem, czy z tych Kopińskich pochodzi Izajasz, metropolita dyzunicki kijowski 1631 r. (A. Zap. Ros.).

Jan i Piotr, ale *Kopyńscy*, synowie Macieja, otrzymali 1593 r. Wilczopole, od Brygidy Wilczopolskiej. Stanisław, także Kopyński, syn Krzysztofa, zabezpieczył 1686 r. posag żonie swej, Justynie z Grubskich (Zap. Lub. 35 f. 741).

KOPLEWSCY h. HABDANK, w powiecie wiłkomierskim. Jan Koplewski, podstoli wiłkomierski 1602 r. Stefan, 1684 r. dziedzic części Medekszan, w kowieńskiem. Ignacy, Józef Stanisław, łowczy wiłkomierski, Stanisław i Antoni, w powiecie wiłkomierskim 1764 r. (V. L.).

KOPORSCY h. HABDANK. Karol Koporski, syn Józefa, urodzony 1751 roku, zaślubił Reginę Buczyńską i miał z niej trzech synów: Ignacego, Lucyana i Tomasza.

Ignacy, syn Karola, ur. 1808 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1857 r., ożeniony z Maryą hr. Platerówną, pozostawił syna Andrzeja, żonatego z Dominiką Kozieł-Poklewską i trzy córki: Maryę, za Józefem Nowickim, synem Józefa, członka Senatu warszawskiego, Paulinę, żonę Kazimierza Kuszla i Natalię.

Lucyan, syn Karola, ur. 1800 r., emigrant z 1831 r., miał trzy córki, z których Łucya, za Sewerynem Chobrzyńskim.

Tomasz, ur. 1810 r., zaślubił Maryę Niećkiewiczównę i miał z niej syna Władysława i córkę Anastazyę. Władysław, ur. 1841 r., żonaty z Ksawerą Lu-

bicz Nowicką, ma syna Bronisława, ur. 1877 r. i córki: Annę Helenę, Maryę Stanisławę, za doktorem Wacławem Hłaską i Zofię Cezarynę.

Józef i żona jego, Zofia z Krusiemiczów, dzierżawili 1750 r. Pankraczowice (Gr. Lubels.).

KOPROWSCY h. ALABANDA. Stanisław Koprowski i żona jego Regina, otrzymali 1666 roku konsens królewski, na odstąpienie Torczyna Kamienieckiemu (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 83). Jakób Koprowski z Zalesia, zaślubił 1746 r. Katarzynę Brzezińską, córkę Marcina i miał z niej: Teresę, ur. 1748 r., Józefa, ur. 1751 r., Wiktoryę, ur. 1754 r. i Wawrzyńca, ur. 1757 r. (metr. w Jagielnicy).

Oprócz wymienionych, miał jeszcze Jakób syna Franciszka, który brał 1785 sukcesyę po wuju swoim, Janie Brzezińskim, kanoniku kamienieckim (A. Lwows. For. Nob.).

Franciszek, ale Koperowski, syn Antoniego i Reginy, ur. 1717 r. w Białobożnicy (metr. w Czortkowie).

Józef, syn Teodora, w pierwszej połowie XIX go wieku, a Robert, syn Wojciecha, 1850 roku i Józef Kalasanty 1859 roku, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

KOPRZYCKI Wojciech podpisał, z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go.

z KOPRZYWNA (dziś Pokrzywno) Arnold i Jakób, bracia, posiadali zamek drahimski 1422 r. (Racz. KW.). Stanisław, syn Sędziwoja, 1474 roku na uniwersytecie krakowskim.

z KOPRZYWNEJ Pakosław, obecny w Rawie 1370 r.

KOPRZYWNICCY, patrz *Pokrzywniccy*.

z KOPRZYWNICY, w powiecie łęczyckim, dzisiaj Pokrzywnicy, h. Clisa (Kliza czyli Włócznia). Dziwisz (Dionizy) z Koprzywnicy, tegoż herbu (Pis. Dz. Pol. IX. Potk.), kasztelan spicimirski 1384 r, miał dwóch synów: Klemensa, chorążego mniejszego 1386 r., a wielkiego łęczyckiego 1393 r. i Tomisława (Ks. Łęcz.). Co do tego Klemensa, chorążego, jest kwestya. Że był synem Dziwisza, nie ulega wątpliwości, tymczasem przy wywodzie szlachectwa Jaktora z Dzierzewa 1402 r., znajdujemy, w liczbie świadków, Klemensa, chorążego, h. *Rola*, tak przynajmniej podał Łaguna i wydrukował Piekosiński. Jeżeli tak jest rzeczywiście, to należałoby przypuścić, że obaj chorążowie i wielki i mniejszy, byli różnymi Klemensami, jeden h. Rola, a drugi h. Kliza. Prawdopodobniej jednak zaszła pomyłka w nazwie herbu. W XVI-m wieku Koprzywnica zwała się Pokrzywnicą i dziedziczyli na niej Pokrzywniccy.

z KOPRZYWNICY Junosza, podkomorzy zakroczymski 1377 r. i starosta rawski 1385 r., został sędzią ziemskim ciechanowskim, zakroczymskim i wyszogrodzkim. Jest nim 1393 r. Fundował kościół parafialny w Koprzywnicy 1377 r. Na pieczęci z 1400 r. nazwany Junoszą z Zaborowa. Imie jego wskazuje, do którego rodu należał.

Ksiądz Andrzej, Stefan i Jakób, synowie Mikołaja, Piotr i Maciej, synowie innego Mikołaja, Aleksy i Mikołaj, synowie Jakóba, i Marek i Jakób, dziedzice Koprzywnicy, mają zatwierdzony 1539 r. przywilej księcia Władysława Mazowieckiego z 1444 r., wydany w Mławie, którym Jakób z Koprzywnicy zamienił się na dobra z Olszewskimi (M. 60 f. 59).

Mikołaj i Wojciech, synowie Stanisława z Koprzywnicy, mają 1544 r. sprawę, o zabójstwo Zdzisława ze Zdziaty (Gr. Płoc. Wiecz. 9 f. 382).

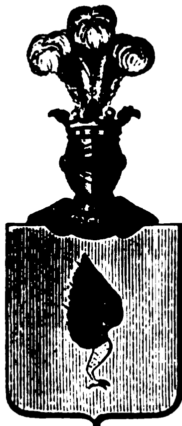
KOPYCCY h. WŁASNEGO, przedstawiającego snop liktorski z dwoma ostrzami od oszczepów, u góry ukośnie na boki sterczącemi. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr. 1438).

Nazwisko wzięli od wsi Kopytkowa, w powiecie nowskim, którą Mestwin II-gi, książę pomorski, darował wieczyście 1290 r. braciom, Żywanowi i Przybysławowi (Perlbach.). Patrz *Kopytkowscy*.

Szczęsny, z województwem chełmińskiem, a Michał, z województwem pomorskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Michał, stolnik piński 1754 roku. Zofia z Kłodnickich Kopycka 1727 r. (Woł. XII f. 35).

Tomasz Kopycki z synami: Janem, Justynem, Mikołajem, Bohdanem i Kazimierzem, syn Antoniego, wnuk Piotra, a także Bogusław, syn Stefana, wnuk Jana, a obaj prawnukowie Taciusza, syna Dawida, wnuka Jana, legitymowali się ze szlachectwa 1828 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOPYCIŃSCY v. KOPYCZYŃSCY v. KOPYCIEŃSCY h. KOPACZ (mylnie TOPACZ), pisali się z Bestwiny, w oświecimskiem, a nazwisko wzięli od wsi Kopyczyńce v. Kopeczyńce, w trembowelskiem, założonej zapewne przez nich, a nazwanej od herbu. Prandota Kopycieński 1378 i 1401 roku świadczy w Buczaczu. Szymon z Kopyczyniec, z pierwszej żony miał syna Stanisława, z drugiej, Offki z Orzka, syna Jakóba i kilka córek, którzy wraz z matką kwitowali 1444 r. wujów Orzęckich.

Herb
Kopacz v. Topacz.

Brat Szymka, Jan Zerwanicki, pozwał 1448 r. bratanka swego Jakóba, o część Kopyczyniec, dowodząc, że nie dopełnił działu z jego ojcem. Stanisław pozwał tegoż roku brata Jakóba, o 200 grzyw. posagu matki, zapisanego na Kopyczyńcach. Jakób z matką fundował kościół w Kopyczyńcach 1448 r. Z żony Eufemii, miał syna Jakóba, ożenionego z Katarzyną Fredrówną 1497 r., siostrą Piotrowej Błudnickiej, którego synom: Mikołajowi, Jerzemu i Stanisławowi, babka Eufemia ustąpiła 1502 r. z oprawy na dobrach ojczystych, zachowując sobie ich zarząd, tytułem opieki, nad tymi wnukami (AGZ. XIV, XVII i XVIII; M. 16 f. 127). Dziedziczyli oni po matce na części Sanoczan i Czeszek, w przemyskiem, 1515 roku (Paw.).

Stanisław otrzymał prawem lennem 1551 r. Adynkowce i Orykowce (Hadynkowce i Orzyszkowce), w powiecie trembowelskim (M. 80 f. 1). Mikołaj z synami: Stanisławem i Eustachym, posiadali 1558 r. połowę Nowosiółki, w powiecie

halickim (M. 90 f. 441). Ten sam, zdaje się, Mikołaj Kopyciński, w latach 1539—1552 prowadzi sprawy Rejowi, a 1560 r. nazwany Kopycińskim, alias Błudnickim, współsukcesorem Piotra Błudnickiego, sędziego halickiego i współdziedzicem Błudnik.

Mikołaj, dziedzic Kopyczyniec, żonaty 1525 r. z Anną, córką Andrzeja Sieciecha, dziedziczką na Chodorowcach (Zs. Kamien.), oprócz tych dwóch synów, miał córki: Katarzynę, żonę Macieja Siekierzyńskiego, pisarza ziemskiego kamienieckiego 1550 r., Annę, za Andrzejem Krempskim 1554 r. i Barbarę, nieletnią 1550 roku (Zs. Kamien. 3600). Barbara wyszła za Mikołaja Ludzickiego (Wyr. Lub. 46 f. 75). Stanisław i Eustachy dopełnili działu dóbr 1562 r. Pierwszy wziął Kociubińce, a drugi, Kopyczyńce (Gr. Tremb. 1 f. 49).

Stanisław z Bestwiny, dziedzic i Żórawnik, Krogulca i Podnieszyniec, sędzia ziemski halicki 1586 r. i poseł 1589 r., zapisał 1594 r. pewną sumę żonie swej, Annie z Goraja. Nie żył już 1595 r., w którym syn jego Jan, kwitował Słupeckiego. Katarzyna, córka Stanisława, żona Stanisława Gorajskiego 1590 r. (Zap. Lub. 5 f. 661; 8 f. 207; 7 f. 297).

Jan, ożeniony z Zofią Aleksandrą z Matynia Matyńską, 2-o v. Janową Fredrową 1617 r. (Gr. Lwow. 371 f. 117).

Eustachy, dziedzic Kopyczyniec, części Niżniowa i Oknian 1578 r. (Paw.), miał dwóch synów: Mikołaja i Szymona, którzy 1607 r. pozwali Gajowzkiego (Zap. Lub. 16 f. 715 i 21 f. 284).

Mikołaj, podsędek halicki 1614 r., poseł na sejm 1616 r. i deputat do kwarty Rawskiej, otrzymał w tymże roku wójtostwo halickie (M. 158 f. 258). Pozostała po nim wdowa, Katarzyna z Ossy Ożdżanka, otrzymała 1630 r. konsens królewski, na odstąpienie Wodnik Narajowskim (M. 178 f. 54).

Szymon, rotmistrz chorągwi usarskiej 1611 r., starosta petrykowski, otrzymał 1625 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Zamoyskim (M. 173 f. 145; DW. 39 f. 1868). W 1628 r. nabył sumę na Niżniowie od Wąsowiczowej, nie żył już 1631 r. (Zs. Halic. 82 f. 1038). Synów jego dwóch, urodzonych z Zofii z Małych Skotnik, Aleksander i Piotr i tyleż córek, Zofia, niezamężna 1640 roku, następnie 1-o v. Romerowa, 2-o v. Iwańska, 3-o v. Adamowa Porczyńska i Barbara, żona 1-o v. Andrzeja Kalinowskiego, 2-o v. Jana Makowieckiego, zabitego przez szwagra Aleksandra 1640 r. i 3-o v. Mikołaja Baworowskiego 1647 r. (Zap. Lub. 37 f. 452; Gr. Tremb. 117 f. 568; 327 f. 1283; Zs. Halic. 32 f. 1028; Gr. Halic. 22 f. 956).

Aleksander, zabiwszy szwagra Makowieckiego 1640 r., w jego własnym domu, sprzedał Niżniów, Olesczów, Kutyszcze, Bratyszów, Nowosiółki i Okniany i ukrył się, z obawy przed procesem. Po złagodzeniu sprawy, zeznał 1642 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Drohojowskich (Gr. Halic. 30 f. 810). Zabity przez kozaków w Paniowcach, gdzie i zrabowano wszystkie przywileje. Siostry jego złożyły w grodzie trembowelskim 1660 r. sumariusz tych dokumentów, sporządzony 1639 roku.

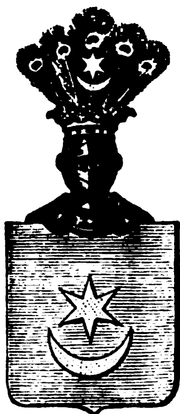
Piotr roborował 1641 r. w Trembowli intercyzę ślubną z Janem Jacimierskim (zapewne o zaślubienie jego córki lub siostry), a z żony, Zofii Broniewskiej, miał córkę Barbarę, która, jako wdowa po Marku Siekierzyńskim, sprzedała 1698 roku Niżniów Jabłonowskiemu (Gr. Halic. 192 f. 2).

Jan Nepomucen Topacz Kopyciński, vicegerent grodzki nowokorczyński, nabył 1787 r. część Borzykowa i legitymował się ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IV f. 126). W latach 1787 — 1793 był pisarzem grodzkim nowokorczyńskim.

Syn jego Franciszek, ur. 1800 r., zmarły bezdzietnie 1857 r., dziedzic Zbrodzic i Krzywicy, sędzia pokoju, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Wincenty, kapitan b. wojsk polskich, 1824 r.

KOPYDŁOWSCY h. DRYA z Kopydłowa, w powiecie konińskim. Andrzej Kopydłowicz, archidyakon pomorski 1299 r. Andrzej, dziedzic Kopydłowa, świadek w Koninie 1390 r. Mikołaj, na sądach w Gnieźnie 1391 — 1399 r. (Leksz.). Ambroży Kopydłowski, dziedzic Kopydłowa 1579 r. (Paw.). Syn jego, Marcin, zeznał 1609 r. zapis dożywocia z żoną Anną (Gr. Przed. 56 f. 428). Przedpełk z Kopydłowa, podstoli kaliski 1414 r., kasztelan lendzki 1434 r., dziedzic Bliżanowa (Pis. Dz. Pol. IX), odznaczył się pod Grunwaldem. Spisał testament 1449 r. w konsystorzu gnieźnieńskim, a 1450 r. w konsystorzu poznańskim. W tym ostatnim zapisał dobra Bliżanowo, Dąbrowę, Śleszyno, Kopydłowo, Wolę, Dzierznicę, myta w Koninie i Śleszynie i wszystkie ruchomości, wnukowi rodzonemu (albo synowcowi nepoti), Jakóbowi z Tarnowa, prawo patronatu trzech ołtarzy w Gnieźnie i dwóch w Koninie, dożywotnio temu Jakóbowi, a po nim seniorowi, dziedzicowi Kopydłowa, Janowi z Kopydłowa 50 flor. i Maciejowi z Kalisek 50 flor., dwie sumy na kościoły i szpitale różne (Pom. Dz. Śr. W. XVI.).

KOPYSTYŃSCY v. KOPYSTEŃSCY v. KOPESTYŃSCY h. LELIWA, z Kopystna, w ziemi przemyskiej. Chań z Kopystna, w latach 1438 — 1448, ma sprawy w Przemyślu z Malukiem i synem jego; Andrzejem z Kopystna. Maluk, oprócz Andrzeja, miał synów: Sieńka i Onaczka. Sieńka zabili Teszkowscy i dla córki jego Doroty, składają 30 grzyw. na ręce stryjów, 1462 r. Andrzej, cały dział swój w Kopystnie, sprzedał 1462 r. bratowej, Marusi Onaczkowej i jest wójtem w Sanoczanach 1465 r.

Herb Leliwa.

Onaczko, z żony, Marusi z Pacławia, pozostawił córki: Fedkę, za Andrzejem z Małych Nowosiedlec i Annę, za Zańkiem z Zabłociec, które mają 1498 r. sprawę działową z siostrą stryjeczną, Dorotą Sieńkówną, żoną Bartosza z Przemyśla. Fienna sprzedała 1448 r. dział swój ojczysty, za 50 grzywien, Iwanowi i Hryćkowi popowi z Kopystna, a ci znów zastawili tegoż roku część Onsławowi (?) i Balkowi, z okręgu halickiego.

Maniek z Kopystna, zięć Fiedka z Melnowa, 1474 roku, Kostek 1472 r. Monka, żona Marka z Myszczywy (?) 1479 r.

Trudno dociec, czyimi synami byli żyjący wtedy czterej bracia: Paszek, Józef, Kuźma i N., którego córka Fiemka Jankowa, zastawiła 1495 r. część stryjowi Kuźmie, a część sprzedała 1500 r. stryjecznemu bratu Lewkowi. Po Pawle czyli Paszku 1472 r., została córka Marusza, spłacona 1491 r. przez Kuźmę. Kuźma, żonaty 1-o v. z Ma-

szką, czyli Martą, córką Piotra z Zamościa 1490 roku, zmarłą bezdzietnie przed 1501 r., a 2-o v. z Fiedką, córką Iwana Balickiego, z okręgu żydaczowskiego, 1502 r. Dziedzic Kopystna 1508 r. (Paw.).

Józef, procesujący się z Onaczkiem 1468 r., pozostawił córkę Motrunę, czyli Monikę, za Iwaszkiem Prokopem Pacławskim 1499 r. i syna Lewka, który za zgodą ojca, oprawił 1491 r. żonie Fiedce, córce Zańka z Zabłociec, posag i wiano na Kopystnie (AGZ. XIII, XVII i XVIII).

Łazarz i Iwan dzielą się Kopystnem 1578 roku (Gr. Przem.). Michał, na chrzcie Mateusz, siostrzeniec Stefana Brylińskiego, władyki przemyskiego, oskarżony 1581 r. wraz z ojcem i braćmi, o zabicie krewnego, Łukasza Kopystyńskiego. Biskup przemyski i samborski 1592 r., umarł 1610 r. Przystąpił do Unii 1595 r. W 1596 r. wyklęty został na synodzie brzeskim, za usunięcie się od obrad i nieposłuszeństwo metropolicie (AGZ. X. 2772). Tenże Michał, wraz z Tomaszem i synem swoim Teodorem, sprzedali 1600 r. części swe w Kopystnie, Drohojowskiemu (Zs. Przem. 65 f. 177, 182 i 765).

Aleksander, syn Fedka, ma 1619 r. sumę u Wolskiego (Zap. Lub. 24 f. 180). Aleksander i Bazyli, bracia, pozwali 1606 r. Drohojowskich, o zabranie im części Kopystna (Zs. Przem. 307 f. 683 i 308 f. 140). Seńko świadczy 1603 r. przeciwko Drohojowskim. Paweł, vicesgerent grodzki przemyski 1607 r. (Gr. Przem. 319 f. 308 i 323 f. 66). Jan, podstarości kamionacki 1604 r. (Akta XXIII). Jan, poborca przemyski 1607 i 1611 r. Bazyli, syn Jana, rotmistrz królewski 1649 roku, cedował 1642 roku sumę Bieleckiemu (Zap. Lub. 38 f. 232 i 42 f. 149). Teodor skazany 1626 r. na infamię, za najazd na Bortniki (Kij. III C f. 236). Aleksander, Jan, Michał i Roman Kopestyńscy, podpisali, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała.

Aleksander zapisał 1685 r. na Popielach 3,000 flor. kościołowi w Felsztynie. Synowie jego: Bazyli i Mikołaj, dziedziczyli 1692 r. na Popielach i Kotowie (Zap. Lub. 66 f. 480 i 646; 68 f. 634).

Bazyli, łowczy latyczowski, pozostawił, z Teresy Szepelewskiej: Jana, miecznika liwskiego, żonatego z Lubieniecką, 1754 r. już nie żyjącego, Antoniego, skarbnika wiskiego, Anielę, za Antonim Ciołkiem Poniatowskim, cześnikiem żytomierskim i Elżbietę, 1-o v. żonę Jana Szaszkiewicza, 2-o v. Aleksandra Mackiego, pozwaną 1754 r. przez rodzinę, o zapisanie swego posagu Mackiemu (Kij. XII f. 1349). Być może, że tegoż samego Bazylego, pierwszą żoną była Katarzyna Stempkowska, którą 1668 roku Jan Wyleżyński nazywa swą matką (Woł. VIII A f. 522).

Mikołaj, tytułowany podczaszym bracławskim, żonaty 1-o v. z Anną Nahujowską, 2-o v. z Aloizą Bielską, wdową Bekierską, a następnie Tomaszową Wyszpolską, pozostawił, z pierwszej żony, synów: Jana i Jakóba, tytułowanych podczaszymi bracławskimi, którzy 1731 r. zapisali macosze 20,000 flor. Z nich:

Jakób, żonaty z Katarzyną Zielonkówną, 2-o v. Turkułową, pozostawił córki: Annę, za Michałem Wieniawskim, Antoninę, 1764 r. żonę 1-o v. Dominika Drohojowskiego, 2-o v. 1777 r. Teodora Górskiego, miecznika bielskiego i Małgorzatę, za Józefem Łosiem, które się 1772 r. dzieliły majątkiem rodzicielskim (Gr. Przem.). Jakóba też synem miał być Jan, ożeniony 1-o v. 1761 roku z Katarzyną Jarocką (metr. w Czukwi), a 2-o v. z Anielą Manasterską, zmarły 1792 roku, po którym,

z pierwszej żony, Salomea, 1-o v. Michałowa Manasterska, 2-o v. Adamowa Bełchacka, zmarła 1818 r. w Rolowie, Julia Andrzejowa Jaworska, Maryanna i Józef, a z drugiej żony—Tekla, Jan, Bazyli, Chryzostom i Piotr.

Jan, syn Jana, dziedzica części Kopystnej i Heleny Krynickiej, wnuk Romana, prawnuk Łukasza, od Lesia (Aleksego), dziedzica Kopystna pochodzący, z Maryanny Horodyńskiej, pozostawił: Jana i Jacka.

Jan, ożeniony z Zofią Popielówną, miał synów: Jana Chryzostoma, dziedzica części Horodyszcza i Mikołaja, żonatego z Anną Sozańską, którzy, wspólnie z Andrzejem, synem Jacka i Heleny Makowskiej, dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim. Mateusz zaś, syn Jana Chryzostoma i pierwszej jego żony, Maryi Błażowskiej, ur. 1809 r. (metr. w Dublanach), legitymował się ze szlachectwa 1834 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Jan Chryzostom, z drugiej żony, Maryi Kowalskiej, miał syna Frydryka, ur. 1827 r. (metr. w Dublanach), ożenionego z Antoniną Ortyńską, którego syn Teofil, z Józefy Makowieckiej, ma córkę Helenę, ur. 1877 r. (metr. tamże).

Antoni i Mikołaj, synowie Józefa, tytułowanego 1759 r. miecznikiem sanockim, a następnie podstolim malborskim i Anieli Łozińskiej, wnukowie Antoniego i Joanny Chronowskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim, zaś Antoni, syn Mikołaja z Krystyny Kudelskiej, 1825 roku, a Dominik, porucznik piechoty austryjackiej, syn Antoniego, z Teresy Płatkowskiej, a wnuk Józefa, wraz z synem swoim Albinem, urodzonym z Eleonory Holszteinówny, 1831 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Antoni, syn Józefa, żonaty był 1-o v. z Bogumiłą Ślubowską, z której miał syna Józefa i córkę Teklę, za Janem Urbańskim 1796 r. Z drugiej zaś żony, Teresy z Płatkowskich, oprócz Dominika, miał jeszcze syna Wincentego i córkę Eleonorę (A. Lwow. For. Nob.). Siostrami tego Antoniego były: Katarzyna, Anna, Helena, za Józefem Tatomirem, Barbara, za Tomaszem Witkowskim i Joanna, za Tadeuszem Wąsowiczem.

Kazimierz, syn Andrzeja i Zofii Lesiowskiej, dziedziców na Topolnicy, pozostawił z Anny Gołkowskiej:

1. Jana, żonatego z Ewą Zielonkówną, z której syn Wojciech, zmarły w Topolnicy 1787 r., z Maryanny z Młyńskich, pozostawił: Wincentego, Apolonię, Juliannę, Salomeę, Konstantego, Piotra i Jana. Jan nabył 1792 r. od stryja swego Stanisława, część Topolnicy. Żonaty z Maryanną Młyńską, miał z niej syna Józefa i córkę Maryannę. Umarł 1817 r.

2. Szymona, wprowadzonego 1739 r. do Topolnicy (Gr. Przem.), którego, z Maryanny Brzostowskiej, synowie: Bazyli, Kazimierz i Stanisław, wylegitymowani ze szlachectwa wraz z Wojciechem, 1782 r. Stanisław miał dzieci: Rozalię Dąbrowską, Wiktoryę Zdanowiczową, Antoniego, dziedzica Wojniłowa i Wincentego, dziedzica Steciowy i Rusowa, strażnika sreber koronnych i członka Stanów galicyjskich, wylegitymowanego ze szlachectwa 1817 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, zmarłego 1839 r., żonatego 1-o v. z Trzcińską. 2-o v. z Amelią hr. Karśnicką, z której: Henryk, Julia, Walerya, Kamilla i Apolonia.

Po Szymonie wnukowie, urodzeni z Anny Ilnickiej: Magdalena Popielowa, Bartłomiej i Piotr, zmarły 1842 r. w Tustanowicach, po którym, z Anny Toporowskiej, syn Paweł.

3. Andrzeja, ożenionego z Antoniną Szybińską, którego wnukowie: Jan i Józef, po synie jego Ignacym, ożenionym z Maryanną Kapuścińską, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Andrzej, zmarły 1800 r. w Tarhanowicach, z Elżbiety z Filipeckich, pozostawił: Teklę, Adama i Filipa.

Ksiądz Grzegorz, paroch w Kupnie, syn Bazylego i Maryanny z Rewkiewiczów, wnuk Teodora i Apolonii z Ilnickich, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim przemyskim.

Syn jego, ksiądz Szymon, paroch w Chirzyńcach, zostawił, z Anny Witoszyńskiej, Tryfona, ożenionego z Apolonią Kilarską, którego synowie: August i Maksymilian Piotr, otrzymali potwierdzenie szlachectwa 1869 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim.

Ksiądz Onufry, gr.-kat. paroch w Tyniowicach, syn księdza Teodora, parocha w Węgierce i Maryi z Tuczapskich, umarł 1822 r., zostawiwszy tylko córkę Annę, 1-o v. za Ignacym Mironowiczem, 2-o v. za Jakóbem Gryzieckim, 3-o v. za Zającem (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.). Katarzyna za Demetrym Ustrzyckim, 1621 r.

Zacharyasz Kopysteński został archimandrytą pieczerskiej ławry w Kijowie, 1625 r. Umarł 1627 r. (M. 172 f. 115 i 176 f. 116). Maryanna Kopystyńska, wdowa po Stefanie Czarnieckim, 1640 r. żona Mikołaja Węża. Aleksandra, za Kazimierzem Turskim, 1641 r.

Aleksander i Jan, synowie Teodora, 1668 roku (Sig. 10 f. 72). Stanisław mianowany podczaszym owruckim, 1701 r. Eustachy, podczaszy bracławski, umarł 1781 r. Jan, cześnik inflancki 1758 r. Karolowi spłaciła 1724 r. Jabłonowska, chorążyna koronna, sumę z Ulhowiec.

Prawdopodobnie wylegitymowani ze szlachectwa na Podolu Kopystyńscy, do tegoż rodu należą: Ignacy Kopystyński z synami: Oktawianem, Janem Józefem, Onufrym Janem, Amadeuszem Cezarym i Witalisem, syn Leopolda, wnuk Antoniego, prawnuk Karola Bazylego, praprawnuk Aleksandra Karola, 1853 i 1855 r., a Adam Franciszek, Teodor i Wincenty Tadeusz, synowie Jana Józefa, 1886 roku i Julian Donat, Witold i Ignacy, synowie Witalisa, 1890 r.

Jan Kopestyński (?) z synami: Karolem, którogo syn Teodor i Stefanem, Jerzy Wojciech z synami: Mikołajem i Janem Michałem i Mikołaj z synem Janem, synowie Mikołaja, wnukowie Bogusława Andrzeja, prawnukowie Aleksandra Karola, 1862 r., a Andrzej, syn Jana, z synem Mikołajem, Grzegorz, Jan i Konstanty, synowie Mikołaja, a wnukowie Jerzego Wojciecha, 1872 r. i Jan, Marya, Aleksander, Olga, Ksienia i Mikołaj, dzieci Grzegorza, wnucy Mikołaja, w latach 1878 — 1896.

Romuald, Włodzimierz Jan i Karol Kopystyńscy, synowie Pawła, wnukowie Andrzeja, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim, prawnukowie Jacentego, praprawnukowie Jana, 1851 r., a Teodor Feliks, z synem Mironem, syn Włodzimierza Jana, 1888 r. (Spis.).

KOPYSTYŃSCY h. SAS. Michał i Jan, dziedzice części Baczyna, synowie Piotra i Maryanny Sozańskiej, wnukowie Grzegorza i Magdaleny Jaworskiej,

legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim przemyskim (M. D. Wąs.).

KOPYTKOWSCY. Lanczko z Kopytkowa, w powiecie nowskim, żył około 1485 r. Szwagier jego, Staszko z Kopytkowa (Kętrz). Obaj obdarowali opactwo w Pelplinie, gdzie w nekrologu dzień ich śmierci zapisany. Patrz *Kopyccy*.

Stanisław Kopytkowski, domownik podkomorzego Wąsowicza, 1701 roku (Gr. Radoms.).

KOPYTO. Przezwisko to musiał nosić Włodzimierz, wojewoda krakowski, poległy 1241 r. w walce z Tatarami pod Chmielnikiem, prawnuk Piotra Włostowicza, bo noszą go dwaj jego synowie, Włodzimierz 1238 r. i Zdzisław Kopyto 1248 r. i wnuk, Świętosław Kopyto, 1307 r.

KOPYTOWSCY h. KOŚCIESZA z Kopytowa, w ziemi warszawskiej, mylnie nazwani przez Niesieckiego Kopytkowskimi. Krystyn z Kopytowa, miał dwie córki: Barbarę, żonę Grzegorza Ulenieckiego i Annę, żonę Andrzeja Radzikowskiego, oraz trzech synów: Jana, Piotra i Stanisława. Na dwóch z nich, Piotra i Jana, siostry zrzekły się 1521 roku majątku rodzicielskiego (M. 32 f. 96 i 60 f. 108).

Jan był 1521 roku księdzem. Stanisław, również ksiądz, kanonik warszawski, otrzymał w 1522 roku prezentę na probostwo w Żukowie (Bibl. Kras. Dypl.).

Piotr, podkomorzy wyszogrodzki 1517 r., podkomorzy czerski 1518 r. i starosta wyszogrodzki 1524 r., został kasztelanem warszawskim 1525 r. Umarł w 1543 roku. W 1522 i 1523 r. był marszałkiem mazowieckim. Książęta Stanisław i Janusz, zapisali mu na Książenicach, pewną sumę, 1523 r. (Inw. Arch. Kor.). Z Małgorzaty z Zaborowa, córka jego Anna, żona Arnulfa Uchańskiego 1545 r. (M. 70 f. 182), wniosła w dom jego liczne włości, bo Telatyn z trzema folwarkami, w województwie bełskiem, a na Mazowszu Kopytowo, Trojanowo, Dębsko, Witki, Kozłowo, Brzozowo, Gorzewo, Januszowo, Zaborów i Książenice.

KOPYTOWSCY h. DRYA z Kopytowej, w lwowskiem. Piotr Drya z Kopytowej, pisarz grodzki lwowski w latach 1465 — 1477. Córka jego Katarzyna, za Filipem z Podussowa, 1476 roku. Jan z Kopytowej, pewno syn Piotra, ożeniony z Anną Bielecką z Wierzbowa, wdową po Mikołaju Streptowskim, 1477 roku (AGZ.).

KOPYTOWSCY, w województwie brzeskiem-litewskiem. Jan Kopytowski, ziemianin brzeski, otrzymał 1511 r. gajewnictwo podlaskie. Stanisław Fedkowicz, dworzanin królewski, sprzedał 1512 r. Sapieże połowę Kopytowa, należącą do niego, gdy druga połowa należała do brata jego Jana (ML. 11).

KORAB Stanisław, na sądach w Kaliszu 1410 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

KORABATAKI Konstanty otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

KORABCZOWSCY, patrz *Korabczewscy*.

KORABIEWSCY v. KORABIOWSCY h. RADWAN, z Korabiewic v. Korabiowic, w ziemi rawskiej. Gotard Korabiewski, podczaszy rawski, zabezpieczył posag żonie Annie, 1489 r. (M. 14 f. 341). Pisał się z Przewodowic. Córka jego Dorota, dziedziczka Cielądza, wyszła za Feliksa Gostyńskiego, wójta dziedzicznego rawskiego. Bakałarz z Korabiowic, podczaszy sochaczewski 1492 r. Jan Korabiewski z Przewodowic, 1555 r. (Gr. Raws.). Jan dziedziczył na Cielądzu 1579 roku (Paw.). Aleksander, żonaty z Elżbietą Wolską 1644 roku (M. 189 f. 169). On to prawdopodobnie fundował szpital w Leżajsku, co potwierdziła konstytucya sejmowa z 1667 roku.

Adam, Jan, Andrzej, Marcin i Mikołaj podpisali, z ziemią rawską, elekcyę króla Michała. Helena, za Jakóbem Braneckim, około 1671 r. W 1680 r. Seweryn, Walenty, syn Samuela, żonatego z Anną Grzegorzewską, Ludwik i Katarzyna, zeznawali akta w grodzie warszawskim. Seweryn zeznał 1684 r. zapis dożywocia z żoną, Łucyą z Miroszewskich (DW. 55 f. 1181, 1207 i 1445; 56 f. 1235). Jan, miecznik łęczycki 1690 roku.

Herb Radwan.

Maciej i Andrzej, synowie Mikołaja i Katarzyny z Bieniewskich, kwitowali się z Wojczyńskimi 1722 r. Jacenty i żona jego, Zofia z Załęskich, kwitowani przez Lutoszewskiego 1700 r. Córki ich: Anna, za Wojciechem Bonieckim 1734 roku i Katarzyna, za Benedyktem Paplińskim (Perp. Czers. 19 f. 236; 23 A f. 231 i 25 f. 210). Petronella z Potrykowskich, żona Ignacego, sprzedała Potrykozy 1702 r. (Ibid. 16 B f. 218). Jerzy, towarzysz chorągwi Potockiego 1721 r. (Ibid. 19 f. 168). Andrzejowi odstąpił 1731 r. królewicz Jakób Sobieski, dwa dworzyszcza w Hułakowcach (AGZ. X. 6944).

Piotr, syn Adama, elektor Jana Kazimierza, pozostawił, z Krystyny Marchockiej, czterech synów.

1. Stanisława, poległego 1683 r. pod Wiedniem.

2. Kazimierza, bezdzietnego z Barbarą Kośmińską. W sprawie spadku po niej, pozwani przez Kośmińskich, wymienieni niżej potomkowie Łukasza i sukcesorowie Heleny z Korabiewskich Dzianottowej i Maryanny Piotrowej Wisłockiej (Gr. Żydacz. Tryb. Lwow. 1780 r.).

3. Michała, ożenionego z Anną Kędzierzyńską, którego córki: Helenę Starzyńską i Annę Sczubielską, jako przedślubne, Trybunał lubelski odsądził 1713 r. od spadku ojcowskiego.

4. Łukasza, stolnika gostyńskiego 1695 r., zmarłego 1709 r., ożenionego 1-o v. z Jadwigą z Przyborowia Górską, 2-o v. z Zofią Zborowską. Z pierwszej żony córka Maryanna Maciejowa Ustrzycka i synowie: Tomasz i Jerzy, z drugiej, synowie: Melchior i Wawrzyniec. Z nich:

Jerzy, tytułowany podczaszym liwskim (Gr. i Zs. Przem.), z Barbary Chmieleckiej, miecznikównej przemyskiej, miał syna Andrzeja, dziedzica Piątkowej,

Tarnawki i Ruselczyc, członka Stanów galicyjskich, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim, którego, z Petronelli Wierzchowskiej, syn Ignacy, zmarły młodo i córki: Osanna, żona Grzegorza Jaworskiego, pisarza ziemskiego przemyskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1776 roku (Zs. Przem. 85 f. 168) i Justyna Gumowska (A. Lwows. For. Nob. z 1798 r.). Jerzy musiał mieć jednak więcej dzieci, skoro w aktach ziemskich przemyskich z 1776 roku, występuje Antoni, syn Jacka, bratanek wyżej wzmiankowanego Andrzeja, a zatem wnuk Jerzego, dopełniający rachunku z Maryanną z Korabiewskich Ustrzycką.

Wincenty Ignacy, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Melchior, ożeniony z Maryanną Wiszniowską, pozostawił: Rozalię za Franciszkiem Smarzewskim, Katarzynę, za Wojciechem Sulatyckim, Tomasza, tytułowanego 1762 r. łowczym nurskim, Mikołaja, dziedzica Czołhan, tytułowanego stolnikiem gostyńskim, ożenionego z Julianną Hoszowską i Dominika, tytułowanego podczaszym chęcińskim 1775 r. (Perp. Czers. 85 f. 50). Dwaj ostatni legitymowali się ze szlachectwa 1787 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Wawrzyniec, podstoli bracławski, zmarły 1729 r., z Katarzyny z Szembeków, miał syna Józefa, ożenionego z Teresą Kochanowską, z której synowie: Stanisław, Karol i Jan, sprzedali 1765 roku Rzuchowskiemu, Chwałowice i Borków, w powiecie wiślickim (Akta Legit. Galic. 295).

Karol zaślubił Helenę Hoszowską i z niej miał synów: Ignacego, ur. 1769 roku i Hipolita, wylegitymowanego ze szlachectwa 1832 roku. Tego ostatniego, z Kseni Kopko, syn Hipolit, wraz z synami, Hipolitem Maryanem, Wacławem Tadeuszem i Stanisławem Mikołajem, urodzonymi z Maryi Heleny Gorazdowskiej, dowiódł szlachectwa 1882 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim (M. D. Wąs.).

KORABIEWSKI v. KORABIOWSKI, czasem KORABSKI herbu OSSORYA z Korabiewic, w ziemi rawskiej. Właściwie herbem ich jest Ratold, czyli Szarza, a nie Ossorya i taki znak jest na pieczęci z 1438 r., ale już Długosz nazywa ich Ossoryami. Wyszli ze Skrzydlnej, w szczyrzyckiem, która wraz z okolicznemi wsiami, z dawna była w rodzie Szarzów (patrz *Ratold*).

Andrzej, zwany Rudica, ze Skrzydlnej i z Korabiewic, marszałek mazowiecki księcia Ziemowita 1374 r. i podkomorzy rawski i sochaczewski, 1377 roku (data dokumentu KW. 1368 r. mylna, akt może pochodzić z 1378 r.), a podkomorzy płocki, czyli mazowiecki, 1383 r., ma częste sprawy w końcu XIV-go wieku w Krakowie, a między innemi 1400 roku, o połowę Topoli i Szczegłów z Suchodolskim (St. Pr. P. Pom. VIII). Synów miał kilku, jako to: Jana, Andrzeja, Stanisława, Marka i Mikołaja. Jego też prawdopodobnie synami (a może synowcami), byli: Ratold ze Skrzydlnej i Sławiec z Topoli i Skrzydlnej, o których pod Ratoldami.

Jan, kanclerz kujawski, kanonik krakowski i pleban w Wojniczu, w imieniu ojca i nie wymienionych braci, sprzedał 1389 r. pole pod Wieliczką, rajcom wielickim, a wziął w zastaw Strzelce od Wątróbki. W 1393 r. odebrano mu probostwo wojnickie, bo nie uzyskał w oznaczonym czasie święceń kapłańskich. Proces przegrał w Rzymie 1396 r. i wtedy widocznie przyjął święcenia, bo od 1397 r. jest znów plebanem w Wojniczu. W 1403 r. dziedzic Zbyszkówki (dziś Zbyszówka)

pod Wieliczką, pozwany przez Spytka z Lednicy, o zaparcie braterstwa klejnotnego. Za poręczeniem brata Mikołaja z Korabiewic, wydzierżawił 1405 r. dochody swych prebend, za 50 grzyw., Klemensowi z Turska.

Mikołaj, 1424 r. naganił w Krakowie Prawdzica z Zysnowa.

Andrzej, syn Andrzeja z Korabiewic, obecny 1404 r. w orszaku ks. Janusza Mazowieckiego. Konsens, na wykupienie od niego, a może jeszcze od jego ojca, Nowego Targu z 6-ma wsiami, za 400 grzyw., dany Andrzejowi Liebentalowi z Krakowa, 1409 r. (KMP. IV). Wykup nie nastąpił, bo Nowytarg jest nadal w ręku Ratoldów.

Stanisław ma sprawę z ojcem 1399 r.

Marek v. Markusz, z Janem, ręczy dług za ojca 1398 r., podkomorzy gostyński 1424 r., pokwitowany z opieki przez Annę (Duninównę z Modliszewic), Krystynowę ze Szreńska (Brzeskie 3828), kasztelan rawski 1435 r., pisał się z Korabiewic, Popienia, następnie ze Złotnik, które wraz z Kawcem wziął 1437 r. zamianą, za wójtostwo w Jaśle, od Pieniążków (Helc. II i Bart.). Córki jego: Katarzyna z Popienia i ze Złotnik, za Jakóbem Ciołkiem z Drzewicy i Offka z Korabiowic, za Stanisławem z Wielkiego Lubrańca 1458 r. Synem jego był pewno wymieniony w Lib. Ben. Długosza, Jakób Złotnicki ze Zbyszkówki h. Ossorya, współdziedzic Sierakowa i Dziekanowic pod Wieliczką, a wnukiem mógł być Jerzy, syn Stanisława ze Zbyszkówki, student uniwersytetu krakowskiego 1489 r. Konfederacyę korczyńską podpisał 1438 r. Ratold ze Skrzydlnej, a konfederacyę Spytka z Melsztyna 1439 r. Ratold ze Skrzydlnej i Ratold z Korabiewic. Jeżeli to nie jedna osoba, podpisana dwa razy, dla powiększenia liczby sprzysiężonych, to był to pewno syn i synowiec, lub syn i wnuk Andrzeja, marszałka.

KORABLEWSCY z Korablewa, w województwie sieradzkiem. Piotr Korablewski, sprzedawszy Korablew 1459 r. Mikołajowi z Grabna, zapisał 1460 r. w Sieradzu 200 grzyw. żonie swej Barbarze, na Bałuczu. Pisał się on 1446 i 1458 r. Piotrem z Korablewa Otockim i Stanisława Otockiego nazywa bratem rodzonym. W 1494 r. jako Piotr Korablewski, sprzedał w Szadku Bałucz córce Małgorzacie, żonie 1-o v. Wojciecha z Ogorzelina 1471 r., a 2-o v. Marcina Wroniawskiego. Barbara Korablewska, 1499 r. żona Jana Borzewickiego.

Jan Korablowski, dziedzic części Bartkowic, w radomskiem - sieradzkiem, 1552 roku (Paw.).

KORACZOWIE GRZMUCCY h. WĄŻ z Grzmucina, w powiecie radomskim. Piotr z Grzmucina ma 1418 r. sprawę w Radomiu z bratem, Janem z Klonowa. Klemens z Turska wwiązany 1419 r. w Grzmucin. Mikołaj Koracz z Grzmucina, w latach 1424 — 1426 obecny w Radomiu i Radoszycach. Ten sam Mikołaj Koracz z Oświęcina? (pewno mylnie odczytane zamiast z Grzmucina), naganił Miklasza, kucharza królewskiego, 1434 r. w Krakowie (St. Pr. P. Pom. VII).

Mikołaj, syn Stanisława z Grzmucina, 1450 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj z Grzmucina w latach 1454 — 1455 na sądach we Lwowie. Jakób Koracz, 1471 roku jeden z rozjemców między proboszczem i miastem Skaryszowem.

Stefan Koracz z Kozłowa wziął 1476 r. w zastaw, od Jakóba z Dębna, Siedlec z Twierdzą i Pogonią. Dziedzicem Pogoni nazywa go Długosz w Lib. Benef., wymieniając też Jana, Stanisława, Mikołaja i Andrzeja Koraczów, dziedziców Grzmucina. Jan Koracz, pleban w Brudzewicach, 1487 r. Jakób, dziedzic Grzmucina 1508 r. (Paw.). Jan i Stanisław Grzmuccy i Walenty Jaszowski, zastawili przed 1547 r. Grzmucin Kochanowskiemu. Stanisław Koracz z Grzmucina procesuje 1553 r. Kochanowską, o zbiega (A. Radoms.).

Anna Koraczowa, dziedziczka 1569 r. Klonowic-Koracz i części Grzmucina, w powiecie radomskim, Stanisław Koracz dziedziczył na Grzmucinie i Klonowej, a Stefan, podstarości zwoleński, trzymał przedmieście zwoleńskie. Albert Koracz, współdziedzic Drohoszowa i Kłodna, w ziemi lwowskiej, 1578 r. (Paw.).

Wojciech i Zbigniew Koraczowie, bracia rodzeni, bratanek ich Jan i Zbigniew, wnuk brata ich rodzonego, z imienia nie podanego, przyjęli 1588 r. do herbu swego Skrzyńskiego, nobilitowanego przez Zygmunta III-go. Andrzej, syn Zbigniewa, a bratanek i spadkobierca Jana, zostaje 1637 r. pod opieką wuja swego, Jerzego Piotrowskiego (M. D. Wąs. z Gr. Lwow. Ks. 52 f. 515). Mikołaj podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

KORALEWICZOWIE Marcin, Feliks, Michał, Witalis i Eligiusz, synowie Jana i Maryanny z Więcławskich, wnukowie Mikołaja, dowiedli szlachectwa 1808 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

KORALEWSCY Franciszek i Piotr podpisali, z województwem rawskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

KORASZEWKI Jacek podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go.

KORAWOWIE z Rapczyc, w ziemi przemyskiej. Klemens Korawa 1412 r. we Lwowie. Syn jego, zapewne Marcisz Korawa v. Korawicz, czasem Korewicz, dziedzic Rapczyc, Michałowic, Słońska, Dołhego, w latach 1487 — 1476, którego siostra Anna, żona Piotra Karasia z Kruszatycz 1441 r., kwitowała 1472 r. z ojcowizny i macierzyzny. Marcisz miał dwie żony: pierwszą Barbarę, siostrę Pawła Jurkowskiego z Malechowa, a drugą—Annę. Z pierwszej żony miał córkę Annę, za Piotrem Myślatyckim 1475 r. i synów: Mikołaja, działającego z ojcem 1460 r., burgrabiego przemyskiego 1473 r., nieżyjącego już 1475 r. i Prokopa; z drugiej—syna Marcisza i córkę także Annę, żonę Mikołaja z Kodrębia, 1478 r.

Marcisz oddał 1475 r. dzieciom z pierwszej żony, Prokopowi i Annie, w 100 grzywnach posagn ich matki wieś Dołhe, a 1476 r. oprawę drugiej żony Anny, 200 grzyw., przenosi z Rapczyc na Michałowice, w drohobyckiem i darowuje trzecią część Rapczyc, Słońska, Michałowic i Dołhego, synowi Marciszowi, zastawiając mu w długu 300 grzyw., dwie trzecie Rapczyc i Słońska i zachowując sobie dożywocie na wszystkiem. Po śmierci ojca, Marcisz spłacił 1478 r. siostrę Kodrębską, wykupił Dołhe od rodzeństwa przyrodniego, oprawił 600 grzyw. posagu i wiana żonie Zofii, córce Mikołaja Róży z Górki, za którą dostał 200 grzyw. gotówką i 100 grzyw. złotem, srebrem i perłami i dopełnił działu dóbr ojczystych z Prokopem, który wziął Słońsko, a przy nim zostały Rapczyce z dworem, Dołhe

i Michałowice. W 1479 r. nabył Słońsko od Prokopa, a 1480 r., za zgodą matki, sprzedał Michałowice Thedaldiemu, za 300 grzyw. Umarł bezdzietny, a wdowa wyszła 2-o v. za Stanisława Jasieńskiego i żyła jeszcze 1500 r., trzymając w oprawie Rapczyce i Opary.

Prokop, w ostatecznym dziale po wuju Jurkowskim, wziął 1484 r. Malechów, Klekotów, Juszkowce i 160 grzyw. dopłaty od Dymitra Daniłowicza, sprzedał 1488 Malechów i Klekotów szpitalowi Św. Ducha we Lwowie, ale ta sprzedaż do skutku nie doszła i sprzedał te wsie 1490 r. Dymitrowi Chodorowskiemu, siostrze zaś, Myślatyckiej, oddał 1491 r. Juszkowce (AGZ. XIII, XVII i XVIII).

KORB Henryk nabył 1599 roku, od Szymona Freiberga, dobra Femen, za 20,000 marek rygskich (Ist Jur. Mat. XXVII).

KORBACZEWSKI Jan podpisał, z powiatem rzeczyckim, elekcyę Stanisława Augusta. To *Horbaczewski.*

KORBECCY h. PORAJ. Jan Kanty i Kilian, synowie Marcina i Barbary ze Słąnków, wnukowie Andrzeja i Maryanny z Nowakowskich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim czchowskim.

Jan Kanty, dziedzic Szczygłowa i części Trąbek, wraz z drugą żoną, Salomeą z Dzięciołowskich, mianował plenipotenta do spraw swych córek z pierwszej żony, 1796 roku (M. D. Wąs.). Jan Korbecki został podporucznikiem w artyleryi 1777 roku.

KORBEL Jadwiga, wdowa po Macieju Korbelu, kwitowała 1502 roku we Lwowie Wysockiego, z długu należnego jej pierwszemu mężowi Jurdze (AGZ. XVII. 3897).

KORBOWSKI Przecław, pisarz grodzki brzeski litewski, poborca z sejmu 1596 r. (V. L.), to *Horbowski.*

Herb Korczak.

KORBUŁTOWSCY v. KOBUŁTOWSCY v. KORBUTOWSCY h. KORCZAK. Jerzy umarł 1698 r., a dzierżawę Karpowiecką i wójtostwo w Trembowli, nadał król Chamcowi. Wdowa po nim Helena, otrzymała 1699 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa trembowelskiego, raz Chamcowi, a drugi raz, Więckowskim (Ręk. Oss. Sig. 186 f. 78; 262 f. 7 i 18).

KORBUTOWIE v. KORYBUTOWIE h. KORCZAK, dziedziczyli na Siedliszczu, w ziemi chełmskiej, skąd się też pisali. Piotr Korybut, sekretarz mazowiecki 1514 r. (ML. 60 f. 147). Mikołaj Korybut z Siedliszcza, asesor sądowy w Chełmie, w latach 1512 — 1582 (Akta XIX). Pewnie tenże sam Mikołaj Korybut, został 1535 r. podsędkiem, a 1536 r. sędzią ziemskim chełmskim. Tomasz i Mikołaj Korybutowie z Siedliszcza otrzymali 1548 r. przywilej, na erekcyę miasta Tomi-

sławia (M. 74 f. 71). Tomasz Korybut, szlachcic ziemi chełmskiej, 1551 r. Pan Korbut, młodszy, brał udział w pospolitem ruszeniu 1577 r. (Akta XIX). Stanisław Korbut z Siedliszcza, syn Mikołaja, wziął w zastaw 1580 r. czterech poddanych, od Jahodyńskiego.

Marcin Korbut z Siedliszcza, syn Stanisława, sprzedał 1591 r. Tulnik i Wolę Tulnicką Branickiemu (Zap. Lub. 5 f. 400 i 6 f. 580). Samuel Korbut nabył 1685 r. Rudziany, w wiłkomierskiem, od Fiedorowicza (Arch. Wileńs. Ks. 18602).

Macin Floryan Karaffa Korbut, strażnik starodubowski 1701 r., a cześnik orszański i sekretarz królewski 1703 r., komisarz tegoż roku z sejmu do odbierania skarbu koronnego (V. L.). Antoni Karaffa Korbut, cześnik liwski, komisarz z sejmu 1703 r. do rozgraniczenia Mazowsza, od księstwa pruskiego (V. L.). Antoni Teodor, żonaty z Praksedą Łochowską, 1706 r. (Perp. Czers. 17 f. 26; 18 f. 263 i 855; DW. 62 f. 978). Leon, strażnik smoleński 1764 r. Michał procesował się 1775 r. z Chomińskimi (V. L. VIII f. 804). Józef Karaffa Korbut, ziemianin newelski, łacinnik, podpisał 1776 r. podanie, o zatwierdzenie fundacyi misyi Jezuickiej (Ist. Jur. Mat. XXIX), a 1763 r. manifest szlachty litewskiej. W 1785 roku był cześnikiem nowogrodzkim. Marcin, Jezuita, przeszedł z Witebska do Orszy, na rok 1787 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Jan Karaffa Korbut, syn Marcina, miał synów: Szymona, żonatego z Maryanną Zamańską i Aleksandra.

Antoni, syn Szymona i Szymon i Michał, ur. 1790 r. (metr. w Białejcerkwi), synowie Jana, oficera b. wojsk polskich 1786 roku i Apolonii Studzińskiej, a wnukowie Aleksandra, dowiedli szlachectwa h. Korczak w Kijowie 1817 roku, a wśród innych dowodów, przedstawili nadanie Piotrowi Korbutowskiemu (sic), ziemianinowi słonimskiemu, ziemi Bykowskiej, 1532 r. i ziemi Rozowskiej nad Uszą, 1538 r. (Z not. L. Białkowskiego).

Salomea, córka Michała, kapitana b. wojsk polskich i Zofii Slizieniówny, ur. 1831 r., zmarła 1907 r. w Warszawie.

KORCZ Mikołaj, wojewoda (burgrabia?) lwowski 1427 r. (AGZ. IX. 28).

KORCZ Świętosław, świadek w Łęczycy 1400 r. (Łęcz. II. 6501).

KORCZ Jakób, major w wojsku koronnym, otrzymał szlachectwo na sejmie 1685 roku.

KORCZAK Mikołaj, pisarz grodzki krakowski, w latach 1421 — 1425.

KORCZAKOWIE h. GRZYMAŁA, mają iść, podług Milewskiego, od Strękowskich, w ziemi łomżyńskiej. Z polecenia księcia Jana Mazowieckiego, starosta łomżyński Kisielnicki, nałożył zakład 1475 r. między rodem Targońskich h. Ostoja, a Bartłomiejem, Michałem i Janem Korczakiem, h. *Grzymała*. Ten Jan Korczak, ze Strękowa, występuje w aktach łomżyńskich 1485 r.

Jakób, syn Alberta, zwanego *Korczak*, ze Strękowa-Niemocząc, zeznał 1602 r. zapisy z żoną, Katarzyną Dobrzyjałowską, córką Bartłomieja. Stanisław, syn Jakóba Korczaka Strękowskiego, w Wiznie 1604 r., a córka Katarzyna, żona 1-o v.

Piotra Czochańskiego, 2-o v. Jakóba Sikorskiego, 1604 r. Perpetua, druga córka Jakóba, za Hieronimem Strękowskim 1606 r. (Mil.). Bazyli Korczak, chorąży mozyrski, 1580 r.

Józef Korczak, stolnik malborski, z Agnieszki Rylskiej, miał córkę Katarzynę, za Józefem Gutowskim, cześnikiem siewierskim 1762 r. (Gr. Siew. 6 f. 450 i Gr. Krak. Obl. 211 f. 2587).

KORCZAKOWIE h. KORCZAK na Rusi halickiej. Marcin Korczak z Brumowa i Lipic, 1411 r. we Lwowie, 1420 r. w kołomyjskiem, pozostawił wdowę Dorotę, której przyznano Rzeplin w procesie z Próchnickimi 1437 r. i trzy córki: Małgorzatę, żonę 1-o v. Ramsza z Cieszacina, 2-o v. Jana Mzurowskiego 1437 r., Jadwigę, żonę Andrzeja Hleba z Romanowa i Dorotę, żonę Goworka z Zdziechowa, podstolego lubelskiego, które w latach 1437 — 1443 dzielą się dobrami dziedzicznemi: Rzeplinem, Siołką, Kozłowem, Stawęcinem, Garnkiem, Rożniatowem i wielu innemi (AGZ. XIII). W 1469 r. w imieniu Jadwigi, żony Korczaka, okazał przy lustracyi królewszczyzn Świercz listy królewskie, na Ostrów, w halickiem i Piskorzów (Paw.; Jabł.).

KORCZAKOWSCY h. KORCZAK, z Korczak, w ziemi łomżyńskiej. Mikołaj Korczakowski posiadał 1628 roku część Chodowic, w starostwie kowelskiem (Źr. Dziej. V). Jan, żonaty 1646 r. z Heleną Porwaniecką, wdową po Wacławie Rzyszczewskim (Kij. IV D f. 144). Jan podpisał, z ziemią rożańską, elekcyę Jana Kazimierza, Kasper, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała, a Maciej, z ziemią łomżyńską, obiór Stanisława Augusta.

Floryan otrzymał 1635 r. cztery włóki w Hormuszczach, w starostwie kowelskiem (M. 354 f. 65). Franciszek, w księstwie siewierskiem, żonaty z Maryanną Myszkowską 1751 r. Cyrynowie, synowie Konstantego i Anny z Korczakowskich, procesują się 1759 r. z Janem Korczakowskim. Maciej, syn Jana Józefa, procesuje się z Cyrynami 1765 r. (Bracł. XVII f. 1719 i 1871).

Adam, Wojciech i Kajetan, synowie Teodora, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KORCZEWSCY z Korczewa, w sieradzkiem. Jan Korczowski, współdziedzic Stęszyc, pod Korczewem, 1489 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 682).

KORCZEWSCY v. KORCZOWSCY h. ŚWIENCZYC, w województwie kijowskiem, z Korczewa v. Korczowa, przezwanego następnie Bežowem, w powiecie żytomierskim. Rewizya zamku żytomierskiego z 1545 r., wspomina, o Bohdanie, Waśku i bratanku ich, Waśku, Korczewskich, dziedzicach Korczowa i Minikowiec (Arch. I. Z. Ros. VIII. 1). Wasil Bohdanowicz Korczowski, ziemianin kijowski 1582 r. (Op. Żyt. 8). Iwan Bohdanowicz Korczewski procesuje się 1605 r. z Janem Wasilewiczem (Ibid. 10). Mikołaj, Siemion, Iwan, Jan, Aleksander i Fedor Bohdanowicze Korczewscy, procesują się 1600 r. z Mikołajem Wasilewiczem Korczewskim i z wdową po Iwanie Korczewskim, Fedorą Czeczelówną, wówczas żoną Leona Wereszczaki i jej córkami: Maruszą, Nastazyą i Katarzyną Korczewskiemi, o podział dóbr ojczystych: Minikowiec, Korczewa, przezwanego Bežowem, Sielca

i ziemi Epanczyńskiej. Wasil, brat Bohdana, miał dopełnić z nim działu tych dóbr, czemu powodowie zaprzeczają (Kij. 1 D f. 170). Jan, Jezuita, 1628 r. Stecko i Mikołaj, synowie Hniewosza, 1552 r. (Arch. I. Z. Ros. VIII. 1).

Ułas, Iwan, Lew i Artem, właściciele ziemi Chomczyńskiej 1600 roku (Ibid. IV. 1).

Potomek jednego z nich, Grzegorz Korczewski, oddał 1715 r. Podowszczyznę i Gubarowszczyznę, w ziemi chomczyńskiej, synom swoim, Danielowi i Janowi (Op. Kij. 27).

Bazyli Semenowicz, ziemianin kijowski, 1559 r. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Krystyna, córka Mikołaja i Żdanny Szaszkiewiczówny, za Piotrem Wielhorskim, 1612 roku (Bracł. III f. 1870). Marusza, córka Jana i Eudoksyi Staweckiej, była w XVII-tym wieku żoną Macieja Trzeciaka (M. 297 f. 289). Stefan Korczewski podpisał, z województwem kijowskiem, elekcyę Jana III-go.

Stefan i Iwan, synowie Fedora, nazwani ziemianami owruckimi, 1715 roku (Arch. I. Z. Ros. IV. 1). Aleksander, poborca w kijowskiem, 1678 roku (Bracł. XIV f. 281).

Andrzej, Jan i Maryanna, dzieci niegdy Adama, mają 1698 r. sprawę, o najazd, na wieś Kozak, z Kazimierzem Bilińskim i jego żoną, Heleną z Korczewskich (Ibid. f. 759).

Jan, skarbnik kijowski, 1702 r. Józef na Korczewie tegoż roku (Arch. I. Z. Ros. III. 2).

Adam, skarbnik kijowski, 1705 roku. Kazimierz i Antoni, bracia, pozwani 1726 r. o Dubnik przez Ziółkowskiego. Kazimierza, z Joanny Brześciańskiej, synowie: Łukasz i Marcin, których opiekunem był 1768 r. Łukasz Bohdanowicz (Woł. XIII D f. 5).

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, Stefan Paweł z synami: Janem Kantym, Teofilem i Joachimem, syn Jakóba, wnuk Michała, 1849 roku, i Stanisław Serafin i Bronisław Augustyn, synowie Joachima, 1866 roku (Spis.).

Stanisław, ur. 1790 r., zmarł 1828 r. w Kopestyrzynie, pozostawiwszy, z Łucyi Różyckiej, 2-o v. Bartłomiejowej Białkowskiej, Kaliksta, Augustynę i Inocentego, zmarłego 1830 r.

Teodor, syn Teodora, wnuk Macieja, prawnuk Grzegorza, praprawnuk Bazylego; Wincenty z synami: Tytusem Leopoldem, Romanem Ignacym i Andrzejem, Walenty z synem Romualdem, Feliks z synami: Zacharyaszem i Gabryelem Bazylim i Andrzej, synowie Andrzeja, Jakób, Teodor, Aleksander, Jan i Piotr, synowie Michała, Jan i Antoni, synowie Jana, wnuki Teodora, prawnuki Macieja, praprawnuki Grzegorza, prapraprawnuki Bazylego, legitymowali się ze szlachectwa 1841 roku, w gubernii wołyńskiej. Czy są jednak powyższego herbu, nie jest mi wiadomem.

KORCZEWSCY z Korczewa, w województwie podlaskiem. Floryan, syn Bartłomieja, 1436 r., a Piotr, syn Mikołaja z Korczewa, 1448 roku, na uniwersytecie

krakowskim. Bartłomiej z Korczowa 1469 roku, w ziemi bełskiej. Zofia Korczewska, żona 1-o v. Stanisława Hlebowicza, wojewody połockiego, 2-o v. 1522 roku Mikołaja Rafała z Czapli (Sap. I f. 17), wnieść musiała Korczew w dom Hlebowiczów, gdyż wnuk jej Arnolf, pisał się często Hlebowiczem Korczewskim.

KORCZMIŃSCY h. KORCZAK z Korczmina, w województwie bełskiem, gdzie w 1531 r. dziedziczyli na Mirczach i Chodywaniu (Paw.). Piotr i Melchior dziedziczyli 1578 r. na Nowosiołkach, w ziemi bełskiej, a Gozdziowa była dziedziczką Korczmina (Paw.). Piotr był żonatym z Zofią Dziuszanką, zmarłą bezdzietnie, przed 1595 r. (Woł. I f. 99).

Żyjący w XVI-tym wieku inny Piotr Korczmiński, miał syna Andrzeja i córkę Annę, żonę Mikołaja Pieczyhoyskiego, podczaszego bełskiego. Anna sprzedała 1620 r., wspólnie z dziećmi, część swoją w Korczminie Bełżeckiemu (Gr. Bełz. 204 f. 322).

Stanisław, syn Andrzeja, sprzedając 1612 r. Ostrów i Boratyn Stempkowskim, wymienił w akcie ojca i dziada swego (Zap. Lub. 19 f. 623). Stanisław, z podstolego wołyńskiego, sędzia ziemski włodzimierski, 1637 r., elektor Jana Kazimierza, zmarły 1662 r., żonaty 1-o v. z księżniczką Bohdanną Sokolską 1620 r., 2-o v. z Krystyną Czechowską 1627 r., 3-o v. z Elżbietą z Podhorodna, wdową po Filonie Jełowickim, 1651 r. (Woł. IV f. 209, 645 i 646; V A f. 174; Zap. Lub. 43 f. 141), z drugiej żony, pozostawił córkę Zofię Agnieszkę, żonę 1-o v. Franciszka Bełżeckiego 1640 r., 2-o v. Mikołaja Gembarta 1655 r., 3-o v. Jana Zahorowskiego, sędziego ziemskiego włodzimierskiego (Gr. Bełz.). Wdowa po Stanisławie wyszła 3-o v. za Wojciecha Stanisława Czermińskiego, podczaszego wołyńskiego, 1659 roku.

Herb Brochwicz II-gi.

KORCZYCOWIE h. BROCHWICZ II-gi. Piotr Korczyc, miecznik słonimski, podpisał elekcyę Jana III-go. Stefan, miecznik słonimski, elektor Augusta II-go. Pewno tenże sam miecznik (N. Korczyc), wyznaczony 1707 roku ze zjazdu lubelskiego, do boku hetmana litewskiego. Floryan Dominik, na sejmiku witebskim 1722 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Piotr, w województwie brześciańskiem 1726 roku (Akta IV). Tenże sam, czy też inny Piotr, krajczy słonimski 1750 r.

Andrzej, zastawny posiadacz części Dziewiątkowic, od Duninowej Borkowskiej, 1742 r. (Gr. Słonim.). Maciej podpisał, z powiatem słonimskim, elekcyę Stanisława Augusta. Tomasz, cześnik słonimski, z sejmu 1775 r. komisarz, do rozsądzenia sprawy Szemiota z Krupowiczem (V. L. VIII f. 748). W 1778 r. był podczaszym. Stanisław i Franciszek, w powiecie słonimskim, 1764 r. (V. L.). Z nich Franciszek, horodniczy słonimski 1765 r. Prawdopodobnie inny Franciszek, regent grodzki i rotmistrz słonimski 1770 r.

KORCZYŃSCY h. LELIWA. Paweł Korczyński, urzędnik klucza Mościckiego 1571 r., pewnie z Korczyna, w powiecie chęcińskim (Wittyg [1]).

KORCZYŃSCY h. SAS, z Korczyna, w powiecie stryjskim, licznie w XVII wieku rozrodzeni, brali różne przydomki, dla odróżnienia się między sobą.

W połowie XV-go wieku żyło trzech braci, dziedziców Korczyna: Iwaszko, Kalenik i Hryćko.

Iwaszko Korczyński, zmarły przed 1465 r., pozostawił synów: Fedka i Iwaszka, nazywających się Krynickimi i córki: Fedkę, za Proczem z Rudnik 1471 r., Hanuśkę, za Łukaszem Mielnowskim 1469 r., N., za Hryćkiem z Kruszelnicy i Marusię, żonę Jurka z Hoszowa, który wziąwszy za żoną część Korczyna i Tuchli, pisał się już 1469 r. Korczyńskim. W 1474 r. skonfiskowano mu te dobra, za to, że nie poszedł na wojnę przeciwko Węgrom na Szląsk, a on odkupił je 1475 r., za 300 grzyw., od obdarowanego niemi Jana, rycerza z Młodowic i 1481 r. dokupił część Korczyna od siostry żoninej Anny. Córce jego Annie, oprawił 1501 r. mąż, Iwan Bieleński z Kornelowic, 100 grzyw. posagu i wiana, ona zaś kwitowała brata swego, Iwaszka Korczyńskiego Jurkowicza. Tenże Iwaszko zabezpieczył żonie Marusi, córce Ihnata Tustanowskiego, 160 grzyw. posagu i wiana, 1501 r. Wymieniają go regestra poborowe z 1508 r., jako dziedzica części Tuchli.

Herb Sas.

Kalenik zastawił 1489 r. część Korczyna synowcom, Piotrowi i Mieleniowi i umarł bezdzietny.

Hryćko, brat Iwaszka i Kalenika, pozostawił synów: Piotra, Mielenia, Zańka, Fiedka i Hermana, z których Piotr i Herman, zmarli przed 1494 r., a dzieci ich, wraz z stryjami, występują w sprawie spadku po Kaleniku.

Piotr pisał się często z Podhorodziec, które trzymał zastawem. Andrzej i Olechno, synowie niegdy Fiedka, Herman i Mieleń, pozwani przez Marusię, wdowę Jerzową Korczyńską, o spadek po stryju Kaleniku, proces wygrali 1505 r. (AGZ. XIII i XVII).

Olechno, dziedzic części Korczyna 1508 r. (Paw.). Iwaszko z Hoszowskim i z Kruszelnickim, współdziedzice Tuchli, Skoli i innych, procesują 1526 i 1527 r. Paniowskiego, starostę żydaczowskiego, o zajęcie 600 świń z lasów (AGZ. X. 378; St. Pr. P. Pom. VI. 361). Korczyńska, współdziedziczka Narajowa, w ziemi lwowskiej, 1578 r. N. współdziedzic Podszumlaniec i Kniehinina, w halickiem, 1578 r. Wojciech i Jakób, dziedzice Matyjowiec, w kołomyjskiem, 1579 r. Piotr i Waśko Hermanowięta, dziedzice części Korczyna i Podhorodziec, 1589 r.

Piotr Jackowicz Oleskowięta, Iwan i Ihnat Andrzejkowicze, Miśko i bracia Stachowięta, Klim, Fedko Hawryłow i Iwan Miskowięta, współdziedzice Korczyna 1589 roku (Paw.).

---

[1]) Wittyg znaczy „Nieznana szlachta polska i jej herby". Wydał Wiktor Wittyg, Kraków 1908 r.

Błażej, Grzegorz, Michał i Teodor, w ziemi przemyskiej, elektorowie króla Michała.

Michał *Bibik* Korczyński, w powiecie winnickim, 1797 r. (Gr. Ant. f. 160). Tego przydomku używali: Jan, ożeniony z Franciszką Lubieniecką, z której synowie: Tomasz i Antoni. Po Tomaszu, z żony Katarzyny, pozostali: Jan, drugi Jan i Paweł. Antoniego, z Teresy Kruszelnickiej, syn Andrzej. Inny pewnie Jan, bo z Katarzyny Lubienieckiej, pozostawił: Grzegorza, Pawła, żonatego z Maryanną Manasterską, z której syn Teodor i Jana, po którym, z Anastazyi Podhorodeckiej, synowie: Michał i Jan. Wszyscy oni legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim.

Piotr i Waśko *Hermanowięta* Korczyńscy, dziedzice Korczyna 1589 r. (Paw.). Po nich idący brali przydomek *Hermanowicz*. Z nich: Jakób, syn Bazylego i Zofii z Krasickich, wnuk Teodora i Anastazyi z Podhorodeckich, dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim (Prot. 801 f. 76).

Używali przydomku *Jackowicz*: Mikołaj, który, z Maryanny z Podhorodeckich, zostawił:

a) Grzegorza, ożenionego z Anastazyą z Korczyńskich, z której: 1) Stefan, a tego syn Andrzej; 2) Jan, ożeniony z Anną z Tyczyńskich, z której Michał, drugi Michał, ożeniony z Katarzyną z Korczyńskich, z której Bazyli i Jan i 3) Jacek, wszyscy wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim, a tego Jacka wnuk Jan, wraz z synem Bazylim, w Wydziale Stanów galicyjskich, 1841 r.

b) Bazylego, ożenionego z Maryanną z Pohoreckich. Ten miał Teodora, a ten, z Petronelli z Golańskich, Michała i Bazylego, po którym, z Maryanny Dorosiewiczówny Podhorodeckiej, synowie: Jan, Jacek, Stefan i Bazyli. Wspomniany Bazyli, brat Grzegorza, miał albo jeszcze brata Bazylego, albo też sam miał drugą żonę, Maryannę z Borysławskich, z której: 1) Michał, ożeniony z Maryanną z Jaworskich, a z niej Bazyli i Dymitr; 2) Jan, po którym, z Anny z Tustanowskich (Toustanowskich), Grzegorz i Piotr, a z Anastazyi Lepeszowiczówny Kruszelnickiej, Siemion, wszyscy wylegitymowani ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim, 1782 r.

Z tych Grzegorz miał, z Anny z Łazarowiczów Kruszelnickich, Jana, a ten, z Ewy z Legoskich, Tomasza, Jana i Teodora, 1834 roku, a Siemion: 1) Tomasza, a ten, z Katarzyny z Podhorodeckich, Konstantego i 2) Michała, którego, z Eudoksyi Jewki z Senkowiczów Korczyńskich, Grzegorz, 1845 r. wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich.

Z przydomkiem *Łopotycz*: Jacek miał, z Katarzyny Tryzowiczówny: a) Jana, a ten, z Maryanny z Dymideckich, Jacka; b) Grzegorza, ożenionego z Katarzyną z Korczyńskich, po którym Jan zostawił, z Ewy Łazarowiczówny Kruszelnickiej, Michała, Jana i Grzegorza, wraz z wspomnianym Jackiem, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Z przydomkiem *Sienkiewicz* v. *Senkowicz*. Paweł, z Maryanny z Kruszelnickich miał: 1) Grzegorza, po którym, z Maryanny z Chomickich, także Grzegorz i 2) Jana, ożenionego z Rozalią z Witwickich, z której Andrzej, po którym, z Ma-

ryanny z Kruszelnickich, Jan i Michał, również wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Bez przydomku. Andrzej i Prokop, synowie Tomasza i Bazyli, syn Michała, wszyscy trzej wnukowie Waśka, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Jan, syn Bazylego, z Konstancyi Tauszówny, zostawił Andrzeja i Wojciecha, a ten ostatni, Macieja i Wincentego z Ferrary, wylegitymowanych ze szlachectwa 1824 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Andrzej, syn Jana i Katarzyny z Berezowskich, wnuk Jerzego i Teodory ze Strutyńskich, prawnuk Hrehorego i Anny ze Strutyńskich, a praprawnuk Stefana i Katarzyny z Żywaczyńskich, zostawił z Zofii z Łosiatyńskich: Józefa, Szymona, Piotra, Stefana i Michała, z synem Janem, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądach ziemskich halickim i lwowskim.

Z nich Józef, miał z Antoniną z Malickich: Ksawerego i Józefa Franciszka, ożenionego z Barbarą z Chołodeckich. Z niej: Dionizy Ferdynand, ożeniony z Sydonią Leopoldyną z Sypniewskich, z której syn Stanisław Józef Tadeusz, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie, w galicyjskim Wydziale Krajowym.

Andrzej, syn Jana i Anny z Kruszelnickich, zostawił z Anny z Ledóchowskich: Bazylego, legitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, Jerzego i Dymitra. Z Pelagii Czaykowskiej, synowie Bazylego: Dymitr, Michał, Tadeusz, Grzegorz i Jan, dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego 1807 i 1847 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Z nich Dymitr zostawił: a) z Dominiki Łuckiej, Aleksandra, po którym, z Walentyny z Burzyńskich, Ludmił 1889 r.; b) z Anny z Kulczyckich, Jana, profesora gimnazyum, którego, z Jadwigi Ignacyi Czerwińskiej, syn Maryan Dymitr Kazimierz, 1878 roku, wylegitymowani ze szlachectwa w galicyjskim Wydziale Krajowym.

Po Dymitrze, synie Andrzeja, pozostał, z Anny z Dobrowolskich, Jan, ożeniony z Domicellą z Opalińskich, z której, Józef, ur. w Byczkowicach 1814 r., Aleksander, Stanisław i Antoni. Tego ostatniego, z Elżbiety Karbachówny, syn Edward Jan Boży, doktór i profesor medycyny w uniwersytecie krakowskim. Jemu i wspomnianym stryjom, Aleksandrowi i Stanisławowi, zatwierdził staropolskie szlachectwo 1880 r., cesarz austryjacki Franciszek Józef. Z Emilii Franciszki z Pareńskich, synowie doktora Edwarda: Edward Antoni Fabian, Antoni Izydor, Tadeusz Wojciech, Edmund Eugeniusz i Kazimierz, wpisani zostali do galicyjskich ksiąg majestatycznych 1898 r. (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Stefan, żonaty z Anną z Dobieckich, 1-o v. Adamową Pillerową, niedopuszczony 1778 r. do tradycyi Horożanki (Gr. Gal.).

Jan, przysięgły mierniczy, syn Michała i Anny Swatkówny, wnuk Andrzeja i Zofii Łosiatyńskiej, umarł 1801 r., zostawiwszy, z Urszuli z Kamińskich, 2-o v. Bleyzowej, syna Jana.

Józef, dziedzic części Żurak i Staruni, umarł w Faszczówce 1804 r. Z pierwszej (nienazwanej w aktach) żony, zostawił: Franciszka Ksawerego, konsyliarza Trybunału apelacyjnego, zmarłego 1804 r., po którym, z Józefy z Szulców: Franciszek Ksawery, zmarły młodo i Stanisław, pogrobowiec; Mikołaja, kancelistę sądu

szlacheckiego w Krakowie; Józefa, dzierżawcę Nowosiółek; Ignacego; Rozalię; Brygidę; Julię, 1806 r. za Zawadzkim i Elżbietę, za Bazylim Stebleckim; z drugiej żony, Maryanny z Baranowskich, 1-o v. Sługockiej, nie miał potomstwa.

Maryanna, córka Ambrożego, druga żona Ignacego von Jerin, zmarłego 1831 r. w Janowie (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Kazimierz i Stefan Korczyńscy podpisali, z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Franciszek z Głęboczka zaślubił 1764 r. w Zabłotówce, Teresę Sielecką. Piotra, z żony Maryanny, potomstwo: Konstancya i Maciej, bliźnięta, urodzone w Nagórzance 1785 r. i Bartłomiej, ur. 1788 r. Domicella, ur. 1773 r., zaślubiła w Nagórzance 1789 r. Jerzego Kruszelnickiego. Grzegorz zaślubił w Zabłotówce 1789 r. Magdalenę Sielecką, zmarłą 1838 r. w Nagórzance i miał z nią syna Jana, ur. 1796 r., ożenionego 1817 r. w Nagórzance, z Anną Podhorodecką, zmarłą 1848 r. i był ojcem Maryanny, ur. 1819 r., zmarłej 1838 r. i Wawrzyńca, ur. 1822 r. w Nagórzance. Wawrzyniec zaślubił 1845 r Maryę Lipińską i miał z niej, prócz innych, syna Antoniego, ur. 1846 r.

Jan, ur. 1780 r., zaślubił w Salówce 1800 r. Franciszkę Fedorowiczównę, zmarłą 1819 r. i miał z niej:

1. Annę, zaślubioną Piotrowi Korczyńskiemu, synowi Tomasza. 2. Maryannę, zaślubioną 1826 r. Jakóbowi Lubienieckiemu, zmarłą 1854 r. 3. Franciszka, ur. 1812 r. i 4. Józefa, ur. 1807 r., ożenionego 1-o v. w Salówce 1833 roku z Anną Piasecką, zmarłą 1835 r., a 2-o v. tamże 1837 r. z Anną Ziobrowską, wdową Bilińską, z której miał syna Ignacego, ur. 1838 r., ożenionego 1868 r. w Salówce, z Maryą Bagińską.

Maryanna, córka Prokopa, żona Wojciecha Lipińskiego z Nagórzanki 1806 roku. Anna, córka Jakóba, zmarła w Salówce 1807 r. Anna, córka Bazylego i Maryanny, żona Józefa Fedorowicza, w Salówce 1854 r. Tomasz, z Anastazyi Bojanowskiej, miał syna Piotra, ożenionego w Salówce 1844 r. z Anną Korczyńską i Stefana, ożenionego w Nagórzance 1826 r. z Rozalią Ziobrowską, zmarłą 1844 r. i miał z niej córki: Maryę i Teresę. Być może, że tenże sam Stefan, zaślubił następnie Elżbietę Zawalnicką i miał córkę Anastazyę, za Józefem Fedorowiczem, w Nagórzance 1876 r.

Aleksander, syn Onufrego i Maryanny Sorokowskiej, miał z Maryi Bagińskiej, córkę Franciszkę, ur. 1860 r. w Wygnance. Antoni, ur. 1728 r. i Jan, ur. 1731 r., synowie Wojciecha i Maryanny z Białego Potoka. Andrzej, syn Kazimierza i Aleksandry, ur. 1744 r. w Białym Potoku. Maciej umarł 1798 r. w Czortkowie. Michał umarł 1796 r. w Wygnance. Stefan, syn Jana i Maryanny, miał z Reginy Siwak, syna Wojciecha, ur. 1845 r. w Wygnance. Prakseda z Wolańskich, wdowa, zmarła w Białej 1799 r. Karol, ze zmarłej w Czortkowie 1887 r. Pauliny z Niedźwieckich, miał córkę Julię Józefę Teresę, zaślubioną w Czortkowie 1872 r. Karolowi Wróblewskiemu. Antoni zaślubił w Dobromilu 1806 roku Maryannę Dobrowolską. Michał Tomasz, ur. 1784 r., od 1834 r. biskup przemyski, umarł 1839 r. Erazma, zmarła we Lwowie 1908 r., była żoną Ludwika barona Kanne, zmarłego 1891 roku, viceprezydenta wyższego sądu krajowego we Lwowie (Z not. Mich. Zawadzkiego).

Epifaniusz Stefan Antoni z dziećmi: Feliksem Maciejem, Mikołajem, Antonim Hipolitem, Maryą Eweliną i Antoniną i brat jego Grzegorz Wincenty

z dziećmi: Julianem i Maryanną, synowie Jana, wnuki Stefana, prawnuki Andrzeja, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, 1848, 1854 i 1865 r.

Tamże również legitymowali się ze szlachectwa: Mikołaj z synem Michałem, syn Jana, wnuk Teodora, prawnuk Antoniego, 1844 r. i Jan i Antoni, synowie Bazylego, wnuki Mikołaja, Dominik z synami: Danielem Janem i Franciszkiem, syn Grzegorza Ludwika, wnuk Jana, a wszyscy trzej prawnukowie Bazylego, praprawnukowie Jana Adama, 1850 roku, a Gabryel z synem Maksymem, syn Jana i Andrzej, syn Prochora, a wnuk Jana, 1891 i 1894 r. Konstanty i Michał, synowie Antoniego, 1860 r. i Klemens, syn Daniela Jana, 1852 r. (Spis.).

Hr. J. Ostrowski podaje w Księdze Herbowej, herb innej rodziny Korczyńskich, przedstawiający serce, z którego wykwitują trzy róże na gałązkach z liśćmi, między dwiema polnemi liliami, na strony zwieszonemi — przebite na krzyż ukośnie do dołu dwiema strzałami. W szczycie hełmu w koronie krzyż, którego trzy końce górne różą przykryte (Nr. 1451).

Być może, że z tej rodziny pochodził Marcin, zamieszkujący województwo sieradzkie, elektor króla Michała. Jest też Korczyn w ziemi bełskiej, którego dziedzicami 1581 r. byli: Mleczko, Anna, Łaszcz i Miękiski, a N. Korczyński był dziedzicem Nowosielec, w bełskiem, także 1581 r. (Paw.).

Korczyn w bełskiem w XV-tym wieku, należał do rodziny przybyłej z Mazowsza, a noszącej przezwisko *Chrapków*. Z czterech braci: Marcina, Andrzeja, Mikołaja i Jana, miał Marcin Chrapek córkę Agnieszkę, za Janem z Oryszowa Krynickim 1490 r., Jan zaś, córkę Barbarę 1494 r. Mikołaj Chrapek ożenił się z Jadwigą, córką Jakóba z Leszczkowa i oprawił jej 200 grzyw. posagu i wiana na Korczynie, Witkowie, Lewczach, Żdzarze, Ołtarzewie i Szczytku 1469 r. Mikołaj umarł bezdzietnie, a wdowa wyszła 2-o v. za Stanisława z Uniemina, który skupił Korczyn 1490 r. i pisał się Korczyńskim (AGZ. XIX).

KORDASZEWSCY h. ZAGŁOBA. Ignacy Józef Stanisław Kordaszewski, syn Stanisława, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KORDASZEWSCY. Stanisław Kordaszewski, syn Mikołaja i Anny Brzyskiej, z chęcińskiego, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Umarł 1801 r., pozostawiwszy, z Małgorzaty Wiszniewskiej, Adama, Józefa, Barbarę, Petronellę i Katarzynę, za Błażowskim. Józef, zmarły 1806 r., z Róży Łuczyńskiej, pozostawił: Maryannę, Teresę, Faustynę, Agnieszkę i Błażeja (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KORDECCY h. ŚLEPOWRON. Józef Kordecki, pułkownik wojsk koronnych, wziął 1762 roku w zastaw Białobrzegi od Sapiehy (DW. 82 f. 464 i M. 285 f. 598). Jan, syn Stanisława i Heleny z Łepkowskich, wnuk Marcina i Maryanny z Borkowskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, a syn jego Jakób, urodzony z Czerkawskiej, 1810 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Jakób, zmarły 1828 r., zaślubił Magdalenę Witwicką i miał z niej: Jana, Józefa, Mikołaja, Wojciecha, Tomasza, Kaspra, Adama Ambrożego, Stefana i Annę,

1831 r. żonę Jakóba Żędzianowskiego (metr. ślub. w Konkolnikach). Jan, żonaty z Teklą Skibicką, miał syna Karola, wylegitymowanego ze szlachectwa 1849 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Być bardzo może, że z tej rodziny, wówczas zamieszkałej w miasteczku Iwanowicach, w kaliskiem, pochodził głośny obrońca Częstochowy, ksiądz Augustyn (Klemens) Kordecki, syn Marcina i Doroty, chrzczony w Iwanowicach 1603 r., zmarły w Wieruszowie 1673 r.

KORDES Aleksander Jan, deputat oszmiański na Trybunał litewski 1670 roku (Teka B. W. Rummla).

KORDOŃSKI Jan podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go.

KORDOWSCY prawdopodobnie wyszli z Kordowa, pod Ostrołęką. W 1582 roku dziedziczyli na Załężu-Ponikiewku, w ziemi rożańskiej (Paw.). Jan Kordowski został 1628 r. podsędkiem rożańskim. Grzegorz, Adam i Maciej podpisali, z ziemią rożańską, elekcyę króla Michała.

KORDYMIER Jakób, major wojsk litewskich, otrzymał indygenat na sejmie 1673 roku (V. L.).

KORDYNOWICZOWIE. Jan Kordynowicz, ksiądz Józef, rzym.-kat. proboszcz w Toporowie i ksiądz Bazyli, gr.-kat. proboszcz w Sokołówce, bracia. Ten ostatni, zmarły 1823 r., z Maryanny z Tarnawskich, pozostawił: Jana, Michała, Maryannę, Annę, Helenę, Ksawerę i Teklę (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KORDYSZEWSCY, czy nie to samo co KORDASZEWSCY. Maciej z Kordziszewa Kordyszewski, syn Sebastyana, wspólnie z synem Marcinem, zeznał oblig 1596 r. (Zap. Lub. 8 f. 656).

KORDYSZOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu czerwonem, pod półkolem srebrnem, barkiem do góry, zakończonem z obu stron żeleźcem, strzałę opierzoną na dół, w środku prawo-ukośnie przekrzyżowaną. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Wyszli z Kordyszowa na Wołyniu, a dziedziczyli z czasem na Kordyszówce, w województwie bracławskiem, prawdopodobnie przez siebie założonej.

Fedor Kordysz, 1533 r. w Winnicy (Arch. Sang.). Kordysz Skobejkowicz, ziemianin winnicki 1545 r. (Rew. Z. Winn.). Onyszko i Filon Skobiejkowicze Kordysze, 1571 r. dziedzice Rzyszczowa i Chodorowa. Oryna Aleksiejówna Fedorowa (czy nie Filonowa?) Kordyszowa, sprzedała pół Rzyszczowa i Chodorów z Ostrowem nad Dnieprem, po bracie Hrydku, Andrzejowi Chaleckiemu, 1586 r.

Filon Kordysz, dworzanin królewski 1565 r. (Op. Łuc. 2093 f. 5). Regina Filonówna, 1-o v. Brańska 1595 r., 2-o v. Bazylowa Okołowa 1597 r. (Woł. 1 f. 127 i 343). Iwan procesuje Olizara 1616 r., a Olena (Aleksandra) Bajbuzianka, żona Bazylego Kordysza, 1622 r. Zbaraskich (Bracł. IV f. 1014 i V f. 1186). Taż Olena, już wdowa po Bazylim i synowie jej: Krzysztof, Mikołaj i Sebastyan Kordyszowie,

procesowani 1645 r. przez Chojeckich, o zwrot zabranych kosztowności i ruchomości, pozostałych po Katarzynie z Bajbuzów, 1-o v. Chojeckiej, 2-o v. Kordyszowej (Ibid. XI f. 162 i XIII f. 770). Z nich:

Krzysztof, cześnik bracławski 1648 r., elektor Jana Kazimierza, króla Michała i Jana III-go, podczaszy bracławski 1658 r., deputat na Trybunał 1652 r. (Zap. Lub. 43 f. 582), poseł bracławski 1669 r. i sędzia grodzki łucki 1672 r., został w końcu sędzią ziemskim bracławskim, tak przynajmniej dwie zapiski sądowe o nim głoszą (Zap. Lub. 62 f. 200 i Woł. IX f. 903). Kochowski wspomina, że Kordysz, tylko że daje mu imie Jana, podczaszy bracławski, wspólnie z Zabokrzyckim, sejm zerwał 1670 r. Z Anny Potockiej, córki Floryana i Katarzyny z Jankowskich, pozostawił Krzysztof syna Michała, vel Michała Hieronima, oraz córki: Zuzannę Kazimierzowę Leszczyńską i Katarzynę, Mikołajowę Wawrzyńcowę Komorowską (Woł. IX f. 587 i 903).

Michał v. Michał Hieronim, podczaszy bracławski 1683 roku, elektor Jana III-go i Augusta II-go, deputat na Trybunał koronny 1695 r., został w tym ostatnim roku sędzią ziemskim bracławskim, ale widocznie nominacya nie doszła do skutku, skoro jako podczaszy, podpisal elekcyę Augusta II-go. W 1702 roku był i podstarościm winnickim. Żonaty z Anną Wolińską, 1-o v. Stefanową Wkryńską (Woł. IX f. 445), miał syna Antoniego (Bracł. XV f. 1176), skarbnika bracławskiego 1712 r., ożenionego z Zofią z Denisków. W 1748 r. ów Antoni tytułowany miecznikiem owruckim (Czerniech. f. 870 i 1127. Bracł. XVI f. 517 i 956).

Józef, wójt dziedziczny łucki i Jan Antoni podpisali, z województwem bracławskiem, elekcyę Augusta II-go. Zofia, za Stanisławem Dzikiem, miecznikiem bracławskim, a Katarzyna, 1-o v. Rokszycka, 2-o v. za Mikołajem Bałabanem, miecznikiem nowogrodzkim, 1751 r. (Woł. XIV f. 793 i Bracł. XVI f. 317).

Stanisław, dziedzic Kordyszówki, Dubowca i innych (Bracł. XVI f. 956), skarbnik bracławski 1748 r., cześnik winnicki 1764 r., podstoli bracławski 1771 r., podczaszy 1772 r., stolnik bracławski 1774 r., chorąży winnicki 1778 r., w końcu chorąży bracławski 1780 r., poseł 1782 r. (DW. 98 f. 1066). Żonaty z Justyną Grocholską, pozostawił syna Ignacego i córkę Franciszkę, za Józefem Ursynem Pruszyńskim (Bracł. XVII f. 1284 i DW. 100 f. 1375). Synem jego miał być także Libery, szambelan Stanisława Augusta, ożeniony z Magdaleną Pruszyńską, nie żyjący już 1788 r. (DW. 104 f. 725), a córkami: Maryanna, 1788 r. żona Mikołaja Jaroszyńskiego, stolnika dźwinogrodzkiego, Katarzyna, za Ignacym Jełowickim (DW. 104 f. 724) i N. Kamieńska z Tuszebina.

Ignacy, wojski większy 1769 r., łowczy 1772 r., w końcu pisarz ziemski bracławski 1778 r., sędzia sejmowy 1777 r., poseł 1780 r. (DW. 96 f. 1178), w 1785 roku był kandydatem do kasztelanii owruckiej (MP.). W 1776 r. żonaty z Katarzyną Głębocką, która rozwiódłszy się z nim, wyszła za Stanisława Umińskiego 1787 r., a następnie za Ignacego Trypolskiego, a 2-o v. z Anną Rakowską (Gr. Winnic. i DW. 107 f. 1355). Umarł 1788 r. ostatnim z rodu, a wdowa wyszła 2-o v. za Bystrego.

KORDZIUKOWIE h. BAWOLA GŁOWA, w województwie wileńskiem. Stanisław Kordziuk, dziedzic 1487 r. Giełwan i Kongiedzi, w powiecie wileńskim,

miał syna Mikołaja, którego syn także Mikołaj, pozostawił syna Jana, a ten znów Mikołaja. Po Mikołaju szedł syn Gabryel, a po nim Samuel, którego syn Benedykt, miał syna Michała, podkomorzego Stanisława Augusta 1783 r. (MP.), rotmistrza wileńskiego, 1785 r., który wspólnie z synami: Benedyktem, regentem ziemskim wiłkomierskim i Ignacym, legitymował się ze szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KORECCY książęta, herbu POGONIA, podług Kojałowicza i Niesieckiego, pieczęć jednak przyłożona 1546 r., przez księcia Bohusza Fedorowicza Koreckiego, na zaświadczeniu danem księciu Kuźmie Zasławskiemu, o chorobie umysłowej jego stryja, przedstawia rydwan o dwóch kołach, do którego zaprzęgniętych dwoje zwierząt, kształtem zbliżonych do łasicy (Arch. Sang. IV f. 451).

Wywodzą ich od księcia Aleksandra, syna Patrycego Narymuntowicza, księcia starodubowskiego, który 1406 r., podczas wojny Witolda z wielkim księciem Moskiewskim, okazał chęć zdrady, za co przez Witolda uwięzionym został i chociaż po pewnym czasie odzyskał swobodę, do Staroduba nie wrócił, w zamian którego otrzymał Korzec i dał początek książętom Koreckim (Kniaź.). Jeżeli tak jest w rzeczywistości, to Koreccy musieli pieczętować się Pogonią, a pieczęć księcia Bohusza, należy uważać za fantazyjną.

Posiadanie to Korca przez księcia Aleksandra Patrykiewicza, w początkach XV-go wieku, podaje w wątpliwość akt, jeżeli jest autentyczny, którym królewicz Kazimierz Jag. 1443 r., czy 1444 r., prosi ks. Bazylego Ostrogskiego, o przyłączenie jego ojcowizny Korca, do Krzemieńca, na czas, dopóki nie zostanie starostą łuckim, a gdy to nastąpi, otrzyma napowrót wwiązanie, w swoją ojcowiznę (Arch. Sang. III). Jeżeli więc Korzec był w posiadaniu ojca ks. Bazylego Ostrogskiego, nie mogli go wówczas posiadać już Koreccy.

Tymczasem, książę Świdrygiełło nakazuje 1448 roku bojarom i ziemianom, z okolicy Korca, służyć księciu Bazylemu (Koreckiemu) tak, jak służyli ojcu jego, księciu Aleksandrowi (Okolski nakaz ten przytacza). Widocznie jeden z tych aktów musi być podrobiony, a prawdopodobnie odnoszący się do książąt Ostrogskich. Ks. Aleksander miał mieć drugiego syna Siemona, który osiadł w Moskwie i miał dwóch synów: Daniła i Wołocha, bezdzietnego. Danił miał syna Bohdana, a ten Iwana, młodo zmarłego, na którym wygasła linia książąt Koreckich w Moskwie.

Książę Bazyli Aleksandrowicz miał dwóch synów: Bohusza i Iwana. Książę Bohusz świadczył 1483 r. przy zapisie wiana żonie, przez ks. Siemiona Juriewicza (Arch. Sang.).

Książę Iwan Bazylewicz Korecki, namiestnik krasnosielski, ma sprawę w 1492 r. z Hostskim, klucznikiem łuckim, o podwody z Korca (ML. 6). Żonaty z Wasilisą, córką ks. Hleba Lizinosowicza, po śmierci którego otrzymał 1493 r. dobra po nim pozostałe (J. Wolff). Miał synów: Fedora, Bazylego, Lwa i Aleksandra, wspólnie z którymi, matka ich zapisuje 1512 r. Perekały, córce swej, a ich siostrze Hannie i mężowi jej, Michałowi Zbrochowiczowi (Arch. Sang III). Miał ks. Iwan jeszcze syna Iwana, o którym wzmianka w akcie z 1493 r., którym matka potwierdziła zeznane przez synów działy (J. Wolff.).

Z synów ks. Iwana Bazylewicza, Bazyli, Lew i Aleksander, zginęli pod Sokalem 1519 r., a ks. Iwan i żona jego, Fedka, sprzedali Czartoryskiemu wieś Susko, 1517 r. (ML. 36).

Król Zygmunt nadał w 1511 roku dworzanom swoim, książętom Fedorowi i Iwanowi Iwanowiczom Koreckim, dwór Targowicę, w powiecie łuckim, ze wsiami: Rudlewem, Bołobokiem i Bełymberehem (ML. 11).

Jedyna córka Iwana, księżniczka Hanna, wyszła za ks. Iwana Wasilewicza Massalskiego. Król Zygmunt pozwolił w 1532 r., jej mężowi i jej samej, sprzedać należącą do niej połowę Korca. Drugą połowę Korca posiadał brat jej stryjeczny, ks. Bohusz Fedorowicz Korecki (ML. 24).

Książę Fedor Iwanowicz Korecki otrzymał w 1508 r., od króla Zygmunta, Suszczany, w powiecie kijowskim, po Glińskim (ML. 8). Żonaty był z księżniczką Hanną Michałówną Żyzemską, wdową po Niemirze, która zginęła gwałtowną śmiercią, niewiadomo z czyjej ręki. O przyczynienie się do jej śmierci oskarżyli bracia jej w 1532 r. własnego jej syna, ks. Bohusza Fedorowicza Koreckiego (ML. 22).

Ks. Bohusz Fedorowicz Korecki, w latach 1539 — 1546 starosta żytomierski, w 1550 r. starosta bracławski i winnicki, został w 1560 r. starostą łuckim, a w 1572 r. wojewodą wołyńskim. Umarł w 1576 r., pochowany w Pieczerskiej ławrze w Kijowie. W 1569 r. podpisał akt wcielenia Wołynia do Korony. W 1576 roku spisał testament, którym zeznał zapisy na rzecz żony i przekazał majątki synowi Joachimowi (J. Wolff). Drugi syn jego Jerzy, umarł młodo. Właściciel połowy Korca, Międzyrzeca, Kulikowa, Targowicy i Jaruni, zaślubił 1-o v. księżniczkę Hannę Sanguszkównę, córkę ks. Andrzeja, z którą się rozwiódł 1546 roku. W tymże roku zrzekł się wszelkich pretensyi do skarbów i pieniędzy, w jej rękach będących (Arch. Sang. IV). Drugą jego żoną była Maryanna Czaplicówna, córka Bazylego, która w 1591 roku procesowała się z Krasieńskimi, o popełnione rzekomo przez nich grabieże. Wspomina też o niej wyrok, dotyczący dóbr Buremiec, wydany w 1620 r. z powództwa Bałabana, archimandryty żydyczyńskiego, przeciwko jej wnukowi, ks. Samuelowi Joachimowiczowi Koreckiemu (Arch. I. Z. Ros. I. 1 i Wol. IV f. 656).

Ks. Joachim Bohuszowicz Korecki i żona jego, Anna Chodkiewiczówna, kasztelanka wileńska, mają w 1590 r. sprawę z Bohurymskim o wsie Daniczów i Żeleźnicę (Woł. I f. 2, 3, 4 i 6). Ks. Joachim, współsukcesor ks. Bohdana Wołodimirowicza Putywelskiego-Borowskiego, zagarnąwszy po nim cały majątek, pozwany został o to w 1591 r. przez Micutów (Kij. 1 f. 5). W 1591 r. ma ks. Joachim sprawę z Niemiryczem o sumę, wypożyczoną od jego ojca, ks. Bohusza Fedorowicza i o najazd dóbr Czernichowa. W 1595 r. nabył, wspólnie z żoną Anną, Beliłowce. Dziedzic Targowicy, ma sprawę w 1603 r. z Piaseczyńskim, o poddanych. W 1610 r., zapisał żonie dożywocie na dobrach międzyrzeckich (Woł. z 1591, 1595, 1603 i 1610 r.; Kij. z 1591 r.).

Ks. Joachim umarł w 1612 lub 1613 roku. W 1614 r. pozostała po nim wdowa, wraz z synami: Samuelem i Karolem, pozwaną została przez Branickiego, o poddanych zbiegłych z Borotyna (Woł. III f. 4). Oprócz tych dwóch synów, pozostawił ks. Joachim, z Anny Chodkiewiczówny, pięć córek: Marcebellę Annę, żonę 1-o v. Mikołaja Hlebowicza, kasztelana wileńskiego, 2-o v. Jana Rakowskiego, wojewody witebskiego, Lewinię v. Leonillę, żonę Jana Olbrychta Radziwiłła, Iza-

bellę, żonę ks. Mikołaja Czartoryskiego, Helenę, żonę Marcina Kalinowskiego, wojewody czerniechowskiego i Serafinę, przeoryszę monasteru Św. Bazylego ritus graeci w Korcu. Wszystkie pięć córek ks. Joachima i brat ich, Karol Samuel, mają sprawę w 1628 r. z Siliczem i Jerliczem (Wol. V B f. 186 i 517).

Mikołaj Hlebowicz, podstoli wielkiego ks. litewskiego i żona jego, Marcebella Korecka, córka ks. Joachima, przyznali pewną sumę Warszyckiemu 1609 r. (MK. 154 f. 228).

Jerzy Hlebowicz sprzedał w 1642 r. dobra Rusanowskie, które odziedziczył po matce swej, Marcebelli, 1-o v. Mikołajowej Hlebowiczowej, kasztelanowej wileńskiej, 2-o v. Janowej Rakowskiej, wojewodzinie witebskiej (MK. 187 f. 125).

Książę Samuel Korecki, syn Joachima, miał w 1620 r. sprawę z Bohowitynem, o Wojnicę i poddanych z Rudlewa i Białoboków, a razem z bratem Karolem procesował się w tymże roku z Bałabanem, archimandrytą żydyczyńskim, o zabicie ludzi w Targowicy i zabranie koni (Wol. IV f. 572 i 628). Samuel zginął w Stambule 1622 r., pozostawiając z żony, Katarzyny Mohilanki, hospodarówny Mołdawskiej, jedynaczkę Annę, ur. 1618 r., żonę Andrzeja Leszczyńskiego, wojewody derpskiego, który zapisał jej 1637 r. na dobrach Koreckich, Międzyrzeckich, Ukraińskich i Uścickich 2,131,000 flor. posagu i nabył od Czartoryskiego Targowicę, za 195,000 flor. (Bracł. IX f. 562 i 570). Stryj jej i opiekun, ks. Karol Samuel Korecki, pożyczył od Zborowskiego 30,000 flor., na zaspokojenie wierzycieli jej ojca i oddał mu w zastaw Targowicę 1625 r. (Kij. III. C f. 26 i Wol. V B f. 114). Anna umarła 30-go Maja 1639 r., pochowana w Czartorysku (Star. Mon. f. 325).

Książę Karol v. Karol Samuel, drugi syn Joachima, elektor Jana Kazimierza, otrzymał od matki swej w 1625 r. dobra międzyrzeckie, w powiecie łuckim, na których miała zapisane dożywocie i zabezpieczone sumy posagowe (Kij. III C f. 8 i 9). Ks. Karol został w 1622 r. starostą winnickim, a w 1623 r. kasztelanem wołyńskim. Umarł 4-go Maja 1633 r. (w Star. Mon. f. 504, mylnie wydrukowano 1623 rok). W 1623 r. otrzymał konsens na ustąpienie Potockim, ze starostwa trembowelskiego, wsi Adynkowce i Oryszkowce (MK. 170 f. 417).

Ks. Karol pojął za żonę Annę Potocką, kasztelankę kamieniecką, wdowę po Stanisławie Golskim i po księciu Konstantynie Zasławskim, która wraz z mężem procesowała się 1622 r. z książętami Zasławskimi, o wyrzucenie jej z dóbr Żwiniaczy, Holatyna i Nowegostawu, oraz o zabranie inwentarzy i ruchomości. Anna z Potockich zmarła 1623 r., pochowana w Korcu, a mąż jej, wraz z dziećmi swemi: Samuelem Karolem i Eufrozyną, książętami Koreckimi, prowadzi dalej tę sprawę (Bracł. VI f. 654). Ks. Karol Samuel i syn jego, Samuel Karol, procesują się 1628 r. z Trypolskim, o Białohorodek, a 1631 r. z Firlejem, o rozgraniczenie Olszanki od Obuchowa i Hermanówki (Wol. V B f. 553 i VI B f. 49; Kij. z 1631 r.). Samuel Karol i Eufrozyna, dzieci niegdy ks. Karola Koreckiego, mają sprawę 1636 roku z Olizarem, a 1640 r. z Firlejem, o rozgraniczenie dóbr (Wol. VI B f. 244; Kij. VI B f. 95). Eufrozyna wyszła w Styczniu 1647 roku za Daniela Stempkowskiego, starostę włodzimierskiego i umarła tegoż roku w Październiku bezdzietnie.

Ks. Samuel Karol, ostatni potomek domu Koreckich, nie pozostawił z dwóch żon: Maryanny Ligęzianki, podskarbianki koronnej, wdowy po Tarle i z Zofii Opa-

lińskiej, wojewodzianki poznańskiej, wdowy po Koniecpolskim, żadnego potomstwa. Umarł w 1651 r., w sześć dni po poślubieniu Opalińskiej (Rudawski).

Na zapisie księżnej Kobryńskiej z 1465 r. na rzecz jej sługi, Judy, duchownego cerkwi ŚŚ. Apostołów Piotra i Pawła w Kobryniu, wymieniony jest w liczbie świadków Eliokim, kniaź Korecki, bojaryn (Akta III). Józef Wolff, który ten akt wypisał z Metryki litewskiej, utrzymuje, że w nim być powinno „*Eliokim kniazia Koreckaho bojaryn*". Prawdopodobnie tak być powinno, rzecz jednak dziwna, że w obu kopiach, tak w tej, która się znajduje w Metryce litewskiej, jako też i w tej, którą z oryginału sporządzono i do akt brzeskich wciągnięto, pomyłka ta się znajduje.

(Patrz Rodowód ksiażąt Koreckich, strona następna).

KORECCY h. OGOŃCZYK. Hilary i Feliks, synowie Daniela, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Czy nie tego herbu byli: Bartosz Korecki, którego żona Anna, zeznała testament we Lwowie 1572 r. (AGZ. X. 1683), Stefan, student u Pijarów w Chełmie 1678 r. (Akta XXIII) i Maciej, syn Daniela i Maryanny Jurkowskiej, wnuk Józefa i Zofii z Dydyków Grabowieckich, prawnuk Antoniego, wylegitymowany ze szlachectwa 1808 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

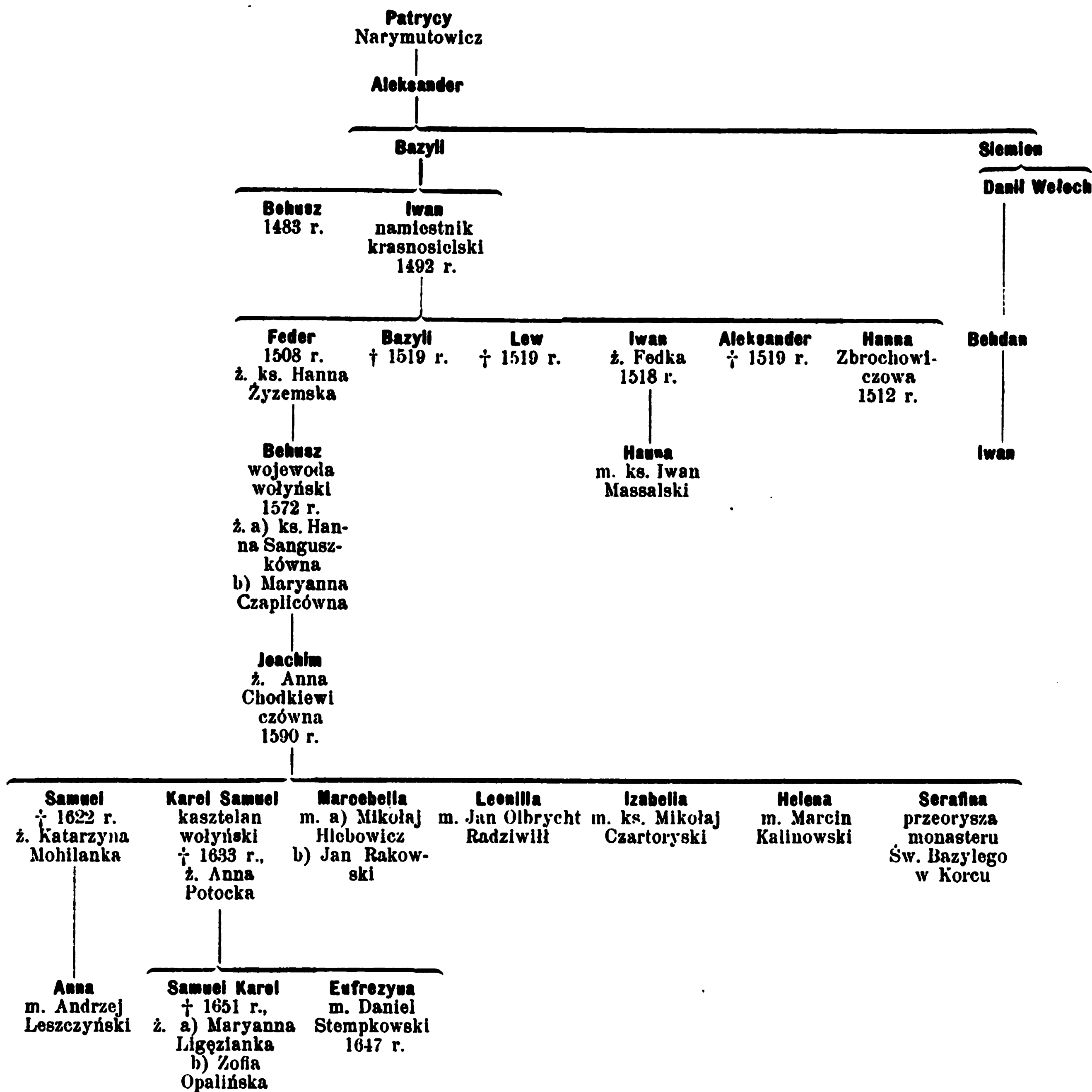
KOREWICCY to KOROWICCY. Daniel Korewicki, podczaszy drohicki, podpisał z województwem podlaskiem, elekcyę Jana III-go.

KOREYWA v. KOREWA herbu DĘBNO, z województwa wileńskiego, Koreywa, w 1399 roku starosta miednicki, przyjął na zjeździe horodelskim herb Dębno. Protas Korewa znajduje się w liczbie książąt i bojarów, którzy ręczyli królowi Władysławowi Jagielle 1431 r., za jeńcami litewskimi (Cod. Epist. s. XV). Iwaszko Korejwicz podpisał przymierze Świdrygiełły z Krzyżakami, 1432 roku (A. Rus. Liw.). Jan Korejwa Jadygowicz, sprzedał w 1451 r. pewne grunta Maciejowi, biskupowi wileńskiemu (Arch. I. Z. Ros. II). Bohdan Korejwicz, w 1499 roku namiestnik mołodeczeński. Szymko Korewicz, w 1515 r. dworzanin królewski (ML. 11). Król Zygmunt potwierdził w 1536 r. dworzaninowi swemu, Michałowi Szymkowiczowi Korewiczowi, przywilej, którym król Aleksander nadał był ojcu jego, Szymkowi, 10-iu służebnych ludzi z ziemią, w rudomińskiej włości (ML. 28).

W 1520 r. rozsądził król Zygmunt spór między bojarami wiłkomierskimi Mordasem i Towtyłem, braćmi Koreywiczami, a Staśkiem Maćkiewiczem i Januszem Bernatowiczem Koreywiczami. Maciek i Bernat sprzedali swoją ojcowiznę synowcom swoim: Mordasowi i Towtyle, Stasiek i Janusz chcieli im ją odebrać. Król odsądził tych ostatnich od posiadania tych dóbr (ML. 14).

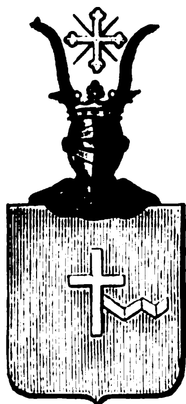
Juchno i Bohdan Korewicze, bojarowie królewscy wołkowyscy, mają sprawę z Tryzną, w 1528 roku (ML. 19). Wojciech Nanowicz (czy nie Janowicz) Korejewicz, dworzanin królewski, ma sprawę z Aleksandrowiczem w 1548 roku (ML. 48). Ostapko Korewa, syn Michała, ziemianin słonimski 1570 r. (Akta XXII).

Rodowód książąt Koreckich.

Stanisław Koreywa, sędzia grodzki 1613 r., podsędek 1620 r., a sędzia ziemski oszmiański 1630 r. Krzysztof, podstarości upicki 1637 r. Aleksander v. Jan Aleksander, sędzia grodzki oszmiański 1657 r. Mikołaj podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go.

Samuel Franciszek, w powiecie oszmiańskim 1699 r. Katarzyna z Wołków Korewina 1661 r. Eleonora Korejwianka, żona Tomasza Krupienicza, podczaszego smoleńskiego 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Helena, za Władysławem Michałem Łuczką, pisarzem grodzkim wiłkomierskim 1700 r. Stefan, miecznik słonimski, 1707 r. na zjeździe lubelskim.

Herb Dębno.

Rafał Koreywa 1769 r., a Aleksander z Dębna Koreywa 1786 r., na sejmiku żmudzkim. Franciszek Korewa v. Koreywa, ziemianin oszmiański, komornik smoleński 1783 roku, a komornik ziemski oszmiański 1786 r. Ludwik Koreywa, sędzia grodzki kowieński 1776 r. Aleksander Korewa, regent ziemski kowieński 1784 r. Kasper Korewa, urzędnik skarbowy 1792 r. (DW. 108 f. 339).

Żyjący 1664 r. Matys Korewa, dziedzic Koreywiszek, w województwie wileńskiem, miał syna Adama, a ten Michała, po którym pozostał się syn Felicyan. Tego ostatniego synów dwóch, Józef i Ludwik.

Józef syn Józefa, z synami: Wiktorem, Floryanem Stanisławem i Tomaszem i wnukami: Rudolfem Sabą, Jarosławem Ferdynandem i Wiktorem Maksymem, również Ludwik, syn Józefa, z synem Antonim, legitymowali się ze szlachectwa 1834 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Ludwik, drugi syn Felicyana, miał syna Aleksandra, a ten Jana Ksawerego, który z synem swoim, Antonim Narymondem, legitymował się ze szlachectwa tamże, tegoż roku.

Aleksander Maciej Bonifacy, syn Macieja, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a Leonard 1854 r.

Michał, syn Samuela, cześnik oszmiański 1722 r., miał syna Leopolda, horodniczego upickiego, zmarłego 1758 r., żonatego z Katarzyną Niepokojczycką, z której synowie: Józef Kazimierz, Antoni, Tadeusz i Anzelm (Teka W. Rulik.).

Antoni Koreywa, syn Ksawerego, kapitan sztabu generalnego rossyjskiego 1859 r. Hieronim, syn Józefa, w wileńskiem 1859 r. (Teka hr. St. Kossak.).

KOREYWA h. KUSZA, który przedstawia w polu czerwonem kuszę srebrną napiętą bez strzały (Ostr. Nr. 1694). W szczycie hełmu trzy pióra strusie. Kojałowicz pisze, że herb ten służy Koreywom-Burnakom.

KORFFOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonem lilię podwójną złotą. W szczycie hełmu między dwiema syrenami i pod trzema gwiazdami sześciopromiennemi złotemi, lilia złota (Ostr. Nr. 1454).

Rodzina Korffów pochodzi z Westfalii i osiadła w Inflantach i Kurlandyi, już w XV-m wieku. Z nich Maciej, otrzymał od cesarza Leopolda tytuł barona państwa rzymskiego, a Klemens August tytuł hrabiowski 1816 r., od króla pruskiego, Fryderyka Wilhelma II-go. Tytuł baronowski potwierdzony w cesarstwie

rosyjskiem 1858 roku, a tytuł hrabiowski przyznany baronowi Modestowi, synowi Andrzeja, członkowi rady państwa, kawalerowi orderu Św. Andrzeja, 1872 r.

Piotr Korff posiadał 1490 r. w Inflantach Schadenhof, który syn jego, Fryderyk, sprzedał 1536 r. Ottonowi von dem Berge (Stryk.).

Mikołaj Korff, rotmistrz królewski, za położone zasługi w walkach z Moskwą, otrzymał 1583 r. prawem lennem Jurienburg w Inflantach (M. 127 f. 227). Otrzymał on również Kreutzburg i Preecul, które to dobra przeszły na jego syna Mikołaja, także rotmistrza królewskiego. Ten drugi Mikołaj nabył 1620 r. dobra Noreten i Dreneken (M. 165 f. 54), a będąc dowódcą konnicy, otrzymał 1623 r. Kreutzburg na własność (M. 170 f. 132) i 1634 r. pensyi 3,000 flor. (M. 180 f. 272). W 1648 r. podpisał elekcyę Jana Kazimierza.

Aleksander otrzymał od księcia kurlandzkiego starostwo mitawskie. Nadanie to potwierdził mu król Władysław IV-ty 1635 r. Żoną jego była Zofia Beer (M. 180 f. 467 i 469). Wilhelm otrzymał 1634 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa orleńskiego, z rąk Sapiehy i dobra pozostałe po Erneście Korffie, który zginął w wyprawie moskiewskiej (M. 180 f. 284, 326 i 607). W 1648 roku, będąc posłem Inflant, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Pewnie tenże sam Wilhelm, bo starosta orleński, został oberburgrabią księstwa kurlandzkiego i pułkownikiem Jego Król. Mości. Żoną jego była Maryanna z Borchów, córka Fabiana i Magdaleny z Krydnerów.

Brat jego Mikołaj, poseł na konwokacyę 1632 r., został 1635 r. kasztelanem wendeńskim i otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Rudominy starostwa kokenhauskiego (M. 180 f. 476). W 1643 r. wojewoda wendeński, umarł 1659 r. W 1654 r. był i starostą wobolnickim (V. L.).

Syn jego Walter, ur. 1621 roku, ciwun trocki 1657 roku, zaślubił księżniczkę Reginę Ogińską. Umarł bezpotomnie, a wdowa wyszła 2-o v. za Leonarda Pocieja.

Drugi jego syn, Ernest Jan, ur. 1622 r. w Kreuzburgu, zmarły 1680 r., generał major wojsk królewskich 1673 r. (Sig. 12 f. 46), zeznał testament 1680 r. w Ruklach, którym zapisał swój majątek drugiej żonie, Konstancyi ze Skorulskich, córce Rafała, marszałka kowieńskiego i Maryanny Rymońskiej i córce swej, Amelii Annie, z nią spłodzonej, odsuwając od sukcesyi syna i córkę z pierwszego małżeństwa (Akta XII f. 612).

Henryk Korff, kapitan wojsk koronnych, dziedzic dóbr Trecken i Santen, żonaty 1-o v. z Katarzyną Elżbietą von Brincken, 2-o v. z Gertrudą von Rummel, z drugiej żony pozostawił: Małgorzatę Annę, ur. 1636 r., żonę Gotarda Jana von Schroeder, Henryka, ur. 1637 r., Annę Katarzynę, ur. 1639 r., za Janem Brinckenem, Elżbietę, ur. 1642 r., Dorotę Weronikę, ur. 1643 r., za Magnusem von Butlar, Mikołaja, ur. 1645 r., Wilhelma, ur. 1646 r., żonatego z Anną Zofią von Butlar, Jana Didricha, ur. 1647 r., żonatego z Katarzyną von der Osten - Sacken, Gertrudę, ur. 1649 r., za Fryderykiem von Brackel, Katarzynę Agnieszkę, ur. 1650 r., Krystynę Zuzannę, ur. 1651 r., za Janem Didrichem von Schoppingkiem, Reinholda Fryderyka, ur. 1652 r.. Katarzynę, ur. 1653 r. i Agnieszkę, ur. 1656 r.

Jan, z Osten-Sackówny, pozostawił: Henryka Wilhelma, Gotarda Fryderyka, Annę Sybillę i Zofię Elżbietę, żonę Karola Teodora von Neyhoff Leja.

Gerhard otrzymał 1652 r. konsens królewski, na odstąpienie dóbr lennych Altorff, w powiecie ambotenskim, Gerhardowi Korffowi, podsędkowi ziemskiemu piltyńskiemu (M. 192 f. 265).

Fryderyk Henryk Korff został pułkownikiem królewskim 1658 r. (Sig. 1) i w tymże roku otrzymał list przypowiedny na 200 koni (Sig. 1 f. 135).

Fryderyk, wojski inflancki, umarł 1698 r. Gerhard Fryderyk, dzierżawca weldeński, zawarł umowę z Sakinem 1699 r. (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 35 i 145).

Mikołaj, rotmistrz królewski, podpisał, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana III-go. Mikołaj, z dworzanina królewskiego, skarbnik inflancki 1677 roku. Mikołaj, skarbnik inflancki, otrzymał 1701 r. konsens królewski, na cesyę starostwa rzeżyckiego N. Korffowi (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 84). Mikołaj, podstoli brasławski, żonaty 1680 r. z bratanką Teofila Rajeckiego, marszałka lidzkiego (Akta XII f. 538).

Jakób, strażnik inflancki i Gedeon, oboźny inflancki, świadkowie na testamencie Borcha 1682 r.

Mikołaj, chorąży kowieński 1696 r., poseł na sejm koronacyjny, z kowieńskiego, 1698 r. (V. L.). Mikołaj, starosta kornialowski, podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Mikołaj otrzymał 1735 r. przyznanie dożywocia na starostwie rzeżyckiem dla żony, Urszuli Konstancyi de Wahlen (M. 225 f. 150). Konstancya de Wahlen Korffowa, nabyła 1766 r. dobra Esmar w Inflantach (Kancl. 29 f. 1074). Starostwo rzeżyckie po śmierci Mikołaja, otrzymał syn jego Zygmunt, na którem, żonie jego, Katarzynie Juliannie z Kloppmannów, przyznane zostało dożywocie 1754 r. (M. 229 f. 989).

Fryderyk Korff trzymał starostwo rzeżyckie 1785 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Henryk, starosta frauenburski 1717 r. Ernest, został podkomorzym nadwornym 1756 r. Mikołaj *Wilhelm*, z linii Kreuzburgskiej i żona jego, Elżbieta Sefreis, otrzymali 1763 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa tolkmickiego z rąk Golczów (Sig. 29). Tenże Wilhelm podpisał, z województwem pomorskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Maciej na sejmiku brasławskiem 1764 r. Jan, strażnik kowieński 1765 r. Jerzy został 1778 r. porucznikiem artyleryi litewskiej (Rękop. Oss. 2608 f. 179). Aleksander nabył 1794 roku Gilwicze, w powiecie berżańskim (Zs. Rosieńs.).

Katarzyna, córka hr. Karola Skawrońskiego, brata cesarzowej Katarzyny I-ej, zmarła 1757 r., była żoną N. Korffa. Baron Mikołaj, syn Andrzeja, generał en chef wojsk rosyjskich, kawaler orderu Św. Andrzeja, umarł 1766 r. Bar. Jan Albert, prezes Petersburgskiej Akademii Nauk, umarł 1766 r. Bar. Mikołaj, syn Jana, inspektor artyleryi rosyjskiej 1798 r. Bar. Teodor, syn Karola, umarł 1828 roku. Baron Mikołaj, syn Mikołaja, właściciel 1856 r. majoratu Preekuln (Herb. hr. Bobryńskiego). Bar. Mikołaj, ożeniony z Maryanną Krassowską, córką Józefa i Ludwiki z Zaborowskich.

KORGOW Tomasz, w powiecie wiłkomierskim 1764 r. (V. L.).

KORIATOWICZE książęta. Koriat, syn Gedymina, ochrzczony pod imieniem Michała, dzierżył Nowogródek. Synowie jego, wyrugowani z dzielnicy ojca,

otrzymali Podole. Synów przypisują mu kroniki czterech: Jerzego, Aleksandra, Konstantego i Teodora.

Ks. Jerzy Koriatowicz, obok drugich książąt, podpisał traktat z królem Kazimierzem 1366 r. W 1374 r. występuje jako hospodar ziemi mołdawskiej. Został zabitym przez poddanych, prawdopodobnie w tymże roku.

Ks. Aleksander Koriatowicz zawarł, wspólnie z innymi książętami, 1366 r. traktat z królem Kazimierzem. W tymże roku król Kazimierz, zdobywszy ziemię włodzimierską na Lubarcie, powierzył mu zarząd takowej. Po bracie Jerzym objął zarząd Podola i 1375 r. wydając w Smotryczu przywileje, pisze się kniaziem i hospodarem podolskiej ziemi. Zginął w potyczce z Tatarami.

Ks. Konstanty Koriatowicz, mógł objąć Podole po bracie Aleksandrze. Z tytułem księcia podolskiego, wydał 1385 roku mieszczanom krakowskim przywileje wolnego handlu, a 1388 r. nadał Bakotę Niemirze.

Ks. Fedor Koriatowicz, po śmierci braci, jest kniaziem i hospodarem ziemi podolskiej 1392 r. Ściągnąwszy na siebie gniew Witolda, utracił Podole i udał się na Węgry, gdzie objął Munkacz, trzymany już dawniej przez niego, z ramienia króla Ludwika. W 1403 r. Fedor, książę podolski, pan na Munkaczu, składa hołd królowi Władysławowi i królestwu. Żył jeszcze 1408 roku. W 1416 r. król Zygmunt węgierski wyznaczył jego córkom, Annie i Maryi, roczną dotacyę.

Mógł Koriat mieć więcej synów, gdyż, obok wyżej wymienionych, występują jeszcze, ks. Lew Koriatowicz, który zginął nad Worsklą 1399 r., ks. Bazyli Koriatowicz, przyrzekający wierność królowi i koronie polskiej 1403 r. i ks. Dymitri, żonaty 1356 roku z córką wielkiego księcia moskiewskiego, Iwana Iwanowicza.

Książęta Kurcewicze, uważając się za potomków Koriata, używają przydomku *Koriatowicz*, śladu jednak tego ich pochodzenia nie ma (Stadn.; J. Wolff).

KORKOCKI Jerzy podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go.

KORKODYN książęta. Ks. Juri Korkodyn, syn Iwana, a wnuk ks. Hleba Światosławicza Smoleńskiego, wymieniony jest w spisie kniaziów i bojarów smoleńskich, w końcu XV-go wieku. Syn jego ks. Iwan, otrzymał kilkakrotnie w latach 1482 — 1487, nadania z myt Smoleńskich i Mińskich. Po zdobyciu Smoleńska 1514 r., poddał się ks. Iwan Korkodyn Moskwie, gdzie potomkowie jego, kniaziowie Korkodiny, wygaśli w końcu XVII-go wieku.

KORKOSZOWIE Stanisław i Bazyli, bracia, wraz z Michałem, synem Bazylego, pozwani 1726 roku przez Moczulskiego, o przywłaszczenie sobie gruntów (Akta Tryb. Lubels.).

KORKOWSKI Wojciech, pisarz celny komory dybowskiej, 1688 roku (Zap. Lub. 84 f. 82).

KORKOZEWICZOWIE v. KORKUZEWICZOWIE. Jerzy, dzierżawca klowski (?), w powiecie orszańskim, 1776 r. (Akta VII). Leon, urodzony ze Słotwiń-

skiej, ożeniony z Poklewską Koziełłówną 1899 r. Michalina, żona Franciszka Dowmonta, w końcu XIX-go wieku.

KORKUCIOWIE h. NAŁĘCZ, w powiecie lidzkim, gdzie leżą Korkuciany. Jan Samuel Korkuć, horodniczy lidzki i Jerzy Korkuć podpisali, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go. Józef, pisarz grodzki lidzki i poseł 1712 r.

Antoni Korkuć z synem Marcinem i wnukami: Wincentym Antonim, Romanem Kazimierzem i Apolinarym Pawłem, syn Macieja, wnuk Antoniego, prawnuk Eliasza Eliaszewicza Korkucia, dziedzica 1694 r. dóbr Jacowskie, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1812 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KORLEŃSKI N. podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go.

KORMANICCY h. JUNOSZA z Kormanic, w ziemi przemyskiej. Janusz Nasięgniewowicz, pozwany 1423 r. przez Eliasza, władykę przemyskiego, o jedno dworzyszcze w Kormanicach, twierdzi, że otrzymał je razem z wsią całą od króla, ale dyplom ma w przechowaniu u stryja na Szląsku. Ponieważ w oznaczonym terminie dyplomu nie okazał, został więc 1424 r. odsądzony od tej cząstki Kormanic. Braćmi jego być musieli, Jurga Nasięgniew ze Szląska, prawujący się 1447 r. we Lwowie z Rosustem i Piotr Nasięgniewowicz z Czajkowic, który przegrał 1431 r. sprawę o część Czajkowic ze Steczkiem. Piotr z Czajkowic sprzedał 1437 r. część Kormanic, za 250 grzyw., Piotrowi z Grochowiec.

Herb Junosza.

Synem jednego z nich był Ramsz z Oleszyc i Manastyrza, którego żona, Katarzyna, pozwała 1428 r. Pakosza z Strzeżowa, o sfałszowanie przywileju. Ten Ramsz, w latach 1436—1448 ma liczne sprawy w Przemyślu, a 1447 roku w procesie z Mikołajem z Kosiny, o Manastyrz, nazwany Stanisławem Ramszem. W 1448 r. sprzedał Manastyrz za 800 grzyw., Janowi z Pilczy i odtąd pisze się już tylko z Oleszyc. W aktach lwowskich z 1453 r., nazwany raz kasztelanem bełskim, musiała tu jednak zajść pomyłka, bo występuje dość często potem do 1455 r. we Lwowie, a 1458 r. w Przeworsku, bez tytułu. On też pewno Stanisław Nasięgniew, inaczej Rampsz z Oleszyc, pozwał 1460 roku Próchnickich i Jana z Bierczy. Wśród dzieci i wnuków jego, jedni pisali się stale Ramszami, jak Adam i Jan (obacz Ramsz), inni od dóbr Kormanice nazwali się Kormanickimi.

Ramsz z Kormanic, bez dodanego imienia, występuje w latach 1477—1493 w Przemyślu i Lwowie. Stanisław i Rafał, bracia, już stale piszą się Kormanickimi, dodając jeszcze czasem przydomek Ramsz.

Stanisław, ożeniony z Anną z Tarnawy 1485 r., której bracia zabezpieczyli 258 grzyw. na Płonie, 1488 r. Do 1505 r., wspólnie z niepodzielonym bratem Rafałem, zawierają liczne tranzakcye, o nabycie i zastawy dóbr (AGZ. XIII—XVIII).

Rafał musiał umrzeć przed 1508 r., bo regestra poborowe z tego roku, wymieniają tylko Stanisława, jako dziedzica Kormanic, Woli, Rybotycz, Borosławki, Jamny i Trojczy, do których 1515 r. przybyły Gozdziec, Łodzinka, Trzcieniec, Wojtkowa Wola, Groziowa i Łomna (Paw.). Stanisław został 1509 r. podsędkiem przemyskim. Córka jego Katarzyna, za Mikołajem Fredrą 1507 r. (M. 23 f. 88). Andrzej, żonaty 1552 r. z Zofią Borowską (M. 80 f. 186). Józef, dziedzic Trzcieńca 1532 r. Elżbieta, wdowa po Józefie Kormanickim, przyznała 1542 r. sumę Drohojowskiej (Zs. Przem. 13 f. 1089).

Marcin, Andrzej, Stanisław, Auktus i Jan, dziedzice Rybotycz i Posady. 1542 r. (AGZ. XIX). Małgorzata, urodzona z Fredrówny, żona Aleksandra Łaszcza, starosty chełmskiego, kasztelana czerskiego, matka archidyakona gnieźnieńskiego 1576 r. (Kor.).

Zbożny (Auctus), kasztelan czchowski 1576 r., zmarły 1579 r., dziedzic Kopek i Łętowni, w powiecie sandomierskim (Paw.), żonaty z Anną z Wielkiej Kazimierzy, vel z Lipnika, zmarłą 1591 r. w mieście swojem Rudniku, pozostawił dwie córki: Jadwigę, żonę Hieronima Mieleckiego i Elżbietę, żonę Adama Rzeszowskiego 1580 r. Ta ostatnia wyszła 2-o v. za Mikołaja Spytka Ligęzę, w końcu kasztelana sandomierskiego (M. 114 f. 264; 119 f. 121 i 229; 123 f. 245; Wyr. Lub. 38 f. 15; Zap. Lub. 6 f. 298). Wdowa po kasztelanie, szczególniejsza dobrodziejka OO. Jezuitów w Krakowie, którym darowała Stempocice i Przecławkę. Zbigniew, dziedzic części Borui, w sandomierskiem, 1578 r. (Paw.).

Paprocki wspomina współczesnych sobie synowców kasztelana, Jana z Rybotycz i Jerzego z Kormanic i siostry ich. Wojciech, pisarz kancelaryi mniejszej koronnej 1611 r., dziedzic Czernina (M. 384 f. 11; DW. 39 f. 2080 i 43 f. 1167).

KORMANICCY h. SAMSON. Zbożny Kormanicki tego herbu, opłacał 1566 roku pobór ze wsi Wojciechowa, w powiecie lubelskim (Wittyg).

KORMANOWSKI Jan najechał i zrabował Rohoznę Popielów, o co sprawa 1628 r. Żona jego, Katarzyna Frydrychówna, 1-o v. Danielowa Borzechowska (Woł. V B f. 384).

KORMAŃSCY. Trojan i Jan, synowie Ambrożego, odstąpili 1603 r. Rokotowo Białyńskiemu (Zap. Lub. 14 f. 364). Jan podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go. Walenty potwierdził 1778 r. umowę zawartą z Turowskim, dotyczącą nabycia dóbr Janki, w ziemi nurskiej (M. 283 f. 62).

Jan, żonaty z Wiktoryą Leszczyńską, 1-o v. Józefową Malicką, zmarłą 1791 roku, miał córkę Teklę Kunegundę, ur. 1788 r. (A. Lwows. For. Nob.).

KORMSKI Antoni, komornik ziemski brzeski 1787 r.

[KORN Fryderyk, mianowany konsyliarzem Stanisława Augusta 1778 r. Jest nim jeszcze 1793 roku, w którym kwitował Lachnickiego (DW. 109 f. 933 i 112 f. 1168).]

KORNACCY h. PRAWDZIC. Wojciech Kornacki, syn Wojciecha Franciszka i Eufrozyny z Rajeckich, wnuk Grzegorza i Jadwigi z Błędowskich, le-

gitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim (M. D. Wąs.).

Tomasz wniósł 1768 r. pewien akt do Metryki koronnej (M. 279 f. 45). Dominik i Jakób, z województwa płockiego, elektorowie Stanisława Augusta. Jakób, żonaty z Małgorzatą Dziewulską i Andrzej, bracia, sprzedali 1790 r. dworek w Warszawie (DW. 106 f. 358).

KORNACKI herbu WŁASNEGO Gabryel, regent sandecki 1553 roku (Wittyg f. 147).

KORNALEWSKI Stanisław, wspólnik Żaby w najeździe 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Patrz *Kornelowscy*.

KORNASZEWICZOWIE. Andrzej Kornaszewicz otrzymał 1723 r., wspólnie z żoną, Anną z Wołczyńskich, wójtostwo w Bliznem od Szembeka, a 1727 r. jest subdelegatem i regentem grodzkim sanockim (Gr. Sanoc. 120 f. 1423 i 126 f. 811 i 863). Ich dzieci: Konstanty, Rozalia, Paulina, Barbara za Kozłowskim i Anastazya, za Broniowskim, podzieliły się ojcowizną w Bliznem 1746 roku (Gr. Sanoc.).

KORNASZEWSCY h. KORNICZ. Feliks Kornaszewski, syn Feliksa, zapisuje 1786 r. posiadłość w Górze żonie swej, Maryannie ze Smoleńskich (Deb. Czers. 2 f. 12). Jan Aleksander, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Franciszek, syn Feliksa, profesor gimnazium w Siedlcach 1850 roku, syn jego Bronisław, 1866 r.

KORNELOWSCY v. KORNIELOWSCY, czasem KORNALOWSCY herbu BYBEL z Kornelowic (dziś Kornalowice), w powiecie samborskim. Herb ich przedstawia kosy, półksiężyc i krzyż.

Iwan Kornelewski z Kornielewic świadczy w Samborze w latach 1418 — 1422. Syn jego Zanko sprzedał 1441 i 1444 r. części swe w Dobrzanach, za 341 grzyw. i kobyłę, bratu rodzonemu Hryćkowi. Obaj bracia, Hriczko (mylnie odczytany Tuczko) i Zanko Kornelowscy, herbu Kosy, księżyc i krzyż, zawołania *Bybel*, zaświadczają 1439 r. w przemyślu szlachectwo Czyżowskiego.

Hryczko Kornialowski 1449 r. we Lwowie, przy wywodzie ze szlachectwa Bilińskiego, nazwał swój herb *Borsznica*. Żonaty z Fedką 1437 r., nabył część Sandkowic 1439 r.

Zanko jest sędzią grodzkim samborskim, 1457 r.

Michno czyli Mikołaj z Kornelowic, zabezpieczył 1466 r. żonie Marusi 60 grzyw. posagu i wiana. Siostrę miał za Czajkowskim 1468 r., a syn jego Iwan, inaczej Iwachno, zastawił swój dział 1492 r. Piotrowi z Ortynic.

Jaczko Kornelowski 1457 r., miał córkę Fedkę, nazwaną 1468 r. siostrą przez Iwana Buchowskiego, który jej wydziela część macierzystą w Buchowicach. Taż Fedka, nazwana Elżbietą, dziedziczka części Buchowic, jest żoną Leonarda z Kłodnicy 1485 r. Wasil, inaczej Waśko Kornalowski z Sozań, ożeniony z Jusz-

ką 1478 r., pozwolił synowi Iwanowi, oprawić posag żony, Oluchny Ilnickiej, 40 flor. na połowie działu.

Iwaszko Kornielowski, przy rewizyi królewszczyzn na Rusi 1469 r., razem z Kostkiem z Radyłowic, okazali potwierdzenie przez starego króla listu ks. Władysława Opolskiego, na wsi Stupnicę, Huhwicze, Radyłowice i Kornelowice, prawem lennem, wieczystem i akt kupna tych wsi (Paw.; Jabł.), w 1471 r. zapisał żonie Solomji (Salomei) 200 grzyw. posagu i wiana. Córki ich: Małgorzata, żona Piotra Chłopczyckiego 1489 r., zmarła bezdzietnie 1502 r. i Anastazya Zofia, żona Ihnata Zamojskiego 1501 r. Synowie: Ihnat, Iwaszko i Jurga, w latach 1489 — 1491 r. Od 1494 r. z tych trzech braci, spotykamy w aktach tylko Iwaszka, którego regestra poborowe z 1508 r. wymieniają, jako dziedzica Kornalowic (AGZ. XIII — XVIII; Paw.). W sprawie Kornalewskiej z Kulikowską, król wyznaczył komisarzy 1582 r. (AGZ. X. 508).

Stefan Kornelowski, z województwa bełskiego, elektor Augusta II-go. Jan i Demian Tyszewicze Kornelowscy, sukcesorowie Bazylego Kornelowskiego, miecznika płockiego, wygrali 1768 roku sprawę z Jastrzębskim (Woł. XIII D f. 38). Michał, stolnik ciechanowski i Antoni, podczaszy żydaczowski, bracia, 1778 roku (DW. 94 f. 145).

KORNIAKTOWIE h. KRUCINI (w polu czerwonem—pod krzyżem kawalerskim złotym, srebrna gwiazda (Ostr. 1651). Herb ich zupełnie inaczej przedstawia Wittyg f. 147).

Nazwisko ich właściwe było *Korneadi*, z czego zrobiono *Korniat*, w końcu *Korniakt*. Z Kandyi przybyło ich do Lwowa dwóch, Michał i Konstanty, z których ostatni na handlu winami, dorabia się olbrzymiej fortuny. W 1566 r. dozwala mu król sprzedawać wina, po zwykłej cenie, bez względu na cenę nałożoną przez wojewodę ruskiego. W 1569 r. uwolnił go król od ceł i poborów, a 1571 r. od wszelkich myt. W tymże 1571 r., zostaje celnikiem ziem ruskich i zostaje przypuszczonym do swobód szlacheckich. W 1574 r. wziął w dzierżawę od króla Henryka, wszelkie podatki ziem ruskich i znów został przypuszczonym do swobód stanu rycerskiego. W 1582 r. zlecił mu król oddać administracyę podatków na Rusi Urowieckiemu i Orzechowskiemu, a nowi dzierżawcy, którzy mają objąć tę dzierżawę 1583 r., mają mu wypłacić, przed objęciem takowej, 15,000 flor. W 1578 roku był już właścicielem Krzywczyc, Przedrzymiech, Hrebienic, Bujańca, Dzibulek i kilku jeszcze innych wsi (Paw.). W 1579 r. nabył od Boratyńskiego Hussaków z 7-ma wsiami, a 1598 roku jest dziedzicem i Odnowa i Kulikowa (AGZ. X. 1328, 1382, 1459, 1642, 1654 — 7, 1676 i 7, 1713, 1751 i 2, 1875, 1969, 2021, 22 i 23, 2059, 2195, 2224 i 2830). Nabył też Białoboki, z których się Korniaktowie pisali, Sośnicę, Żórawicę i Kosinę. Ożeniony z Anną Dzieduszycką, zmarłą 1616 roku, pozostawił dwóch synów: Konstantego, dziedziczącego na Sośnicy i Złoczkowicach i Aleksandra, dziedzica Odnowa i Białoboków (Zap. Lub. 15 f. 512 i 682; Zs. Przem. 307 f. 915). Był i trzeci syn, bo trzech panów Korniaktów jest 1593 r. na uniwersytecie w Padwie, ale widocznie umarł młodo. Miał też trzy córki, które wyszły za pierwszych panów polskich. Anna była żoną Jana Tarnowskiego, kasztelana żarnowskiego, Zofia, Abrahama Herburta, a Katarzyna, 1-o v. Aleksandra Chodkiewicza, wojewody trockiego 1616 roku, 2-o v. księcia Konstantego Wiśniowieckiego, wojewody ruskiego.

Aleksander, fundator Karmelitów w Hussakowie, zmarł bezdzietny.

Konstanty, syn Konstantego, pod Zamoyskim odbył wyprawę inflancką. W Białymkamieniu trzy lata dowodził. Na Wołoszczyznę chorągiew zbrojną przywiódł, a na wzmocnienie fortyfikacyi lwowskich, potrzebny fundusz ofiarował. Umarł 1624 r., pochowany w Przemyślu, gdzie ma pomnik wzniesiony. Z Elżbiety z Tęczyna Ossolińskiej, wojewodzianki sandomierskiej, zaślubionej 1611 r., pozostawił córkę Annę, żonę Mikołaja Ossolińskiego, starosty knyszyńskiego, oraz synów: Aleksandra Zbigniewa i *Karola* Franciszka. Pierwszy obrał 1628 r. w Lublinie, pełnomocnikiem drugiego (Zap. Lub. 31 f. 165).

Aleksander Zbigniew, ur. 1612 r., na Hussakowie, Sośnicy i Białobokach, dworzanin królewski, umarł 1639 r., pochowany w Przemyślu. Z Doroty Karnkowskiej, córka jego Elżbieta, wyszła za Marcina Krasickiego, kasztelana przemyskiego. W 1638 r., wspólnie z żoną, otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Maćkowic Cieklińskiemu (M. 185 f. 109).

Karol Franciszek na Białobokach, rotmistrz ziemi przemyskiej (Zap. Lub. 42 f. 57), w 1648 r. Przemyśl od Kozaków i Tatarów obronił, zawiesiwszy zdobytą na Kozakach chorągiew w katedrze. W 1672 r., nacierając na Tatarów pod Zborowem, poległ, pochowany w Przemyślu. W 1647 r. Boguski kwitował go i jego bratankę Elżbietę, córkę Aleksandra z Sosnicy (M. 190 f. 283). Ożeniony z Katarzyną Bełżecką, wojewodzianką podolską, 2-o v. żoną Stanisława Antoniego Fredry, kasztelana czerniechowskiego, pozostawił córki: Katarzynę i Franciszkę, oraz synów: Antoniego Karola i Michała, zmarłych bezdzietnie (Zs. Przem. z 1681 r.). Franciszka była 1689 r. żoną Jana Gniewosza (DW. 57 f. 648).

Antoni Karol, na Żórawicy i Białobokach, potwierdził 1688 r. układ, zawarty z Zamoyskim (M. 240 f. 47), a 1698 r. otrzymał pozwolenie, na zamianę wsi Żórawicy, na miasto Augustów (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 92).

KORNIATT v. KORNIC N., mostowniczy inflancki, umarł 1765 roku (Sig. 30).

KORNICCY h. KORNICZ. Dwie rodziny było Kornickich. Jedna pochodziła z Kornicy, w ziemi łukowskiej, której właścicielem był 1552 r. Maciej Kornicki, druga, z Kornicy na Wołyniu, według heraldyków, miała być herbu Kornicz, chociaż herb Kunasza Kornickiego z 1547 r., na dokumencie w Kornicy wystawionym, przedstawia krzyż zwyczajny u dołu grotem zakończony (Arch. Sang.). Herb pierwszej nie jest mi znanym.

Fedor Promczejkowicz Kornicki żył 1540 r. (Arch. Sang. IV). Patrz *Promczejkowie*. Sydor Kornicki, właściciel 1570 r. Sielca i pięciu wsi, w powiecie krzemienieckim (Jabł. f. 18). Jerzy i żona jego, Eudoksya Andrzejówna z Rudeckich, sprzedali 1575 r. część Rudki Rudeckiemu (Op. Łuc. 2049 f. 41 i 42). Regina Michałowa Krajewska, podsędkowa krzemieniecka i Pelagia Dominikowa Chorzewska, 1595 r. Eudoksya, siostra ich, żona Dominika Andruskiego, nie żyła już w tym roku (Woł. I f. 152).

Iwan, Bohdan, dziedzic Kornicy i Marcin, synowie Pawła i Maryny, 1580 roku. Stanisław, Ewa i Regina, dzieci Bohdana i Anny, zawarli ugodę z Drożeckimi 1594 r. (Wyr. Lub. 7 f. 844 i 1122; 42 f. 295; Zap. Lub. 7 f. 528).

Lew Łohwinowicz Kornicki z synami: Andrzejem i Kirykiem, pozwani 1609 r. przez Gąsiorowskiego, o udowodnienie swego szlachectwa (Bracł. II f. 1539 i III f. 1140). Żoną Lwa była siostra Hrehorego i Michała Proskurów Suszczańskich (Kij. II A f. 105). Marcelemu zabezpieczył 1636 r. sumę Łoziński, a Andrzejowi odstąpiła 1642 r. sumę Błędowska (Gr. Kamien.). Jan, żonaty z Maruszą Krasnosielską, 1647 r. (Kij. VI C f. 120). Jan, domownik Sieniawskich, dziedziczył 1648 r. na Załużu i Pererosłem (Zs. Lwows.).

KORNICZOWIE h. KORNICZ. Mikołaj Siestrzeniec Kornicz, burgrabia będziński, dopuszczał się grabieży po śmierci Władysława Jag. 1434 r. (Dług.). W 1437 r. był burgrabią rabsztyńskim (Kwiatk.). Patrz *Siestrzeniec*.

KORNIELOWSCY, patrz *Korneloicscy*.

KORNIEWICZ Szymon z żoną, Anastazyą Chomiakówną, pozwani przez Borszewskich, zwolnieni z procesu 1610 r. (Woł. II f. 472).

KORNIEWSKI Jan, podpisał elekcyę Augusta II-go, z ziemią ciechanowską. Iwan z Korniewa 1552 r. w Połocku.

KORNIŁOWICZ h. KORNIC Matwiej, ziemianin kijowski, w początkach XVII-go wieku (Wittyg f. 147).

KORNIOWIE (KORŃ) h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu błękitnem, pod trzema sześciopromiennemi złotemi gwiazdami, trzy takież pszenne kłosy, z zielonego pagórka wyrastające. W szczycie hełmu trzy kłosy (Ostr. 1455).

Rodzina niemiecka, w Inflantach polskich osiadła, z której Otto Korń von Zegiert, miał otrzymać indygenat polski 1634 r., od Władysława IV-go. Otto, właściciel Witkopowszczyzny, w powiecie lucyńskim, z Gertrudy Wissunówny, miał dwóch synów: Jakóba i Andrzeja.

Jakób, syn Ottona, z Obryckiej, miał ośmiu synów, z których tylko Krzysztof, skarbnik inflancki, ożeniony z Tyzenhauzówną, miał dwóch synów: Stefana i Ludwika.

Stefan, skarbnikiewicz inflancki, został skarbnikiem inflanckim 1767 roku, umarł 1775 r. (Sig. 30 i 32). Żonaty z Rozalią Rykówną, miał z nią pięciu synów: Tadeusza i Ignacego, kanoników inflanckich, Józefa, zakonnika, Piotra i Macieja, Bazylianina, opata grodzieńskiego. Siostra ich Katarzyna, za Waldenem. Piotr, z Wiktoryi Benisławskiej, pozostawił: Feliksa, Ksawerę i Joannę.

Ludwik, brat Stefana, skarbnika, budowniczy inflancki 1769 r., z Aleksandry Hłaskówny, miał czterech synów: Benedykta, Tomasza sędziego prezydującego powiatu lucyńskiego, Michała, sędziego powiatu lucyńskiego i Mikołaja, oraz trzy córki: Rozalię Szantyrową, Maryannę Waldenową i Katarzynę.

Mikołaj, z Katarzyny Łosowskiej, pozostawił: Ludwika i Jana.

Andrzej, drugi syn Ottona, żonaty 1-o v. z Minsterówną (Münster), 2-o v. z Rykówną, miał trzech synów: Jana, Michała i Andrzeja. Michał, z Szadurskiej, miał córkę Rodziewiczową i syna Jakóba, po którym szedł syn Franciszek.

Andrzej, brat Michała, ożeniony 1-o v. z Rykówną, 2-o v. z Sołtanówną, pozostawił synów trzech: Józefa, Ignacego i Jana.

Józef, syn Andrzeja, z Wołosowskiej, miał syna Benedykta, rotmistrza inflanckiego 1766 r., którego, z Benisławskiej, synów czterech: Nikodem, Józef, sędzia powiatowy rzeczycki, Jan, asesor lucyński i Dominik.

Ignacy, syn Andrzeja, strażnik inflancki, zaślubił Joannę Salomonowiczównę i z niej miał syna Jana, sędziego rzeczyckiego, ożenionego z Woydzbunówną i córki: Katarzynę Ketlerową, Zofię Marynowską i Petronellę, żonę Wojciecha Wielądka. Opiekunem tej ostatniej był Borch, podkanclerzy koronny, który zawarł z Wielądkiem umowę przedślubną 1770 r. (M. 236 f. 234).

Jan, syn Andrzeja, budowniczy inflancki 1746 r., zmarły 1757 r., z Mitelfortówny, miał syna Józefa.

Jeden z Janów, strażnik parnawski, podpisał 1766 roku uchwałę sejmiku inflanckiego.

KORNOCH Samuel, pisarz grodzki rawski 1611 roku (V. L.). Patrz *Kurnoch*.

KOROBIEC Józef, podpisał manifest szlachty litewskiej 1768 r. (V. L.).

KOROBKA Mikołaj, w województwie brzeskiem-litewskiem, 1697 r. (Akta IV). Iwan Korobczyc, bojar nowogrodzki, 1550 (ML. 66).

KOROBOWICZ Tadeusz, rotmistrz miński 1786 r. (Kal.). Nikifor Korobowicz, bojar połocki, w latach 1508 — 1510 (ML. 8).

KOROCZYCKI Mikołaj, w województwie nowogrodzkiem, 1764 r. (V. L.).

KOROCZYŃSKI Łukasz, syn Jana, dzierżawił dobra królewskie 1584 roku (Wyr. Lub. 22 f. 1404).

KOROLKIEWICZOWIE h. DĄBROWA, w województwie mińskiem. Jerzy Korolkiewicz, dziedzic Małaszkowszczyzny, w województwie mińskiem, zapisał te dobra, testamentem z 1694 r., synom swoim: Piotrowi, Franciszkowi i Antoniemu, którzy też do nich wprowadzeni zostali 1782 r. Miał on jeszcze czwartego syna Kazimierza, który wspólnie z braćmi, Piotrem i Antonim, protestował 1783 roku przeciwko bratu Franciszkowi, że nie spłaciwszy części długów ojcowskich, na niego przypadłej, sprzedał swoją część tych dóbr Wołodkiewiczowi.

Ignacy, syn Piotra, z żoną, Franciszką z Pozaryskich; Jan, syn Kazimierza i żona jego, Krystyna z Zylewiczów i Marcin vel Maciej, syn Franciszka i żona jego, Anastazya Hranicka, sprzedali Małaszkowszczyznę Czortowiczom, 1769 roku.

Piotr, syn Jerzego, oprócz Ignacego, miał jeszcze synów: Hipolita i Antoniego. Ignacy pozostawił: Józefa, ur. 1772 r., Tadeusza, ur. 1773 r. i Felicyana.

Józef, żonaty 1-o v, z Joanną ze Zdanowiczów, 2-o v. z Barbarą z Abramowiczów, miał z pierwszej żony syna Floryana, ur. 1804 roku. Testament spisał 1818 roku.

Tadeusz, żonaty 1-o v. z Anielą Żarowską, 2-o v. z Franciszką Walicką, pozostawił z pierwszej żony synów: Piotra, ur. 1808 r., Franciszka, ur. 1812 r., Bernarda Laurentego, ur. 1818 r., Stefana Jana, ur. 1820 r. i Jana Pawła, ur. 1823 roku. Z drugiej żony syn Floryan, ur. 1831 r.

Kazimierz, syn Jerzego, miał syna Jana, ożenionego z Antoniną Pietraszkiewiczówną, z której synowie: Kazimierz, ur. 1787 r., Michał, Justyn i Ignacy. Po Michale pozostała córka Rozalia.

Franciszek, syn Jerzego, miał syna Marcina vel Macieja, ur. 1757 r., żonatego z Petronellą z Szymkiewiczów, z której: Ignacy Dominik, ur. 1787 r., Karol, ur. 1791 r., Jan, ur. 1799 r. i Bogumiła. Ignacy Dominik, ożeniony z Maryanną z Odyńców, pozostawił: Michała, ur. 1816 r., Wincentego, ur. 1818 r., Jana Franciszka i Jana. Karol, ożeniony z Katarzyną Iwanowską, miał: Jana Franciszka, ur. 1832 r., Wiktora i Ludwika, żonatego z Szymańską, z której syn Michał. Potomstwo Jana Franciszka, ze Stefanii z Czechowiczów: Malwina, Wacław, ur. 1866 r., Edward, Stanisław, ur. 1872 r., Wiktor, ur. 1874 r., Aleksandra, Emilia, Alicya, Stefania i Józefa, ur. 1882 r. Wacław zaślubił Maryę Pawłowską, z której syn Lucyan. Stanisław, ożeniony z Leokadyą Grigilewiczówną, z której Janina i Alicya. Wiktor, żonaty z Zofią Kamińską, ma syna Czesława. Aleksander, porucznik artyleryi pieszej wojsk rosyjskich. Rodzina ta legitymowała się ze szlachectwa, w gubernii mińskiej, 1819 i 1882 r.

KOROLKO Stefan, z województwa mścisławskiego, elektor Jana III-go.

KORONA. Salomea z Koronów, żona Michała Eliasza Hłaski, rotmistrza połockiego, 1764 r. (Ist. Jur. Mat.).

KORONACKI Adam, z ziemi ciechanowskiej, elektor Augusta II-go.

KORONOWSCY v. KURANOWSCY z Koronowa v. Kuranowa, w kościańskiem. Cybek v. Cypek (Cypryjan?) Pradel z Kuranowa Kuranowski, ożeniony z Hanką, wdową po Jakóbie Łodzkim z Kopaszowa, ma częste sprawy w Kościanie, w latach 1395 — 1400. Bratem jego zapewne był Günter Pradel z Bojanowa, podstarości kościański, w latach 1391 — 1397. Ci może należeli do Junoszyców. Borzysław z Kuranowa 1393 r., a Jan 1394 r. w Kościanie (Leksz.). Świętosław, syn Wawrzyńca z Koronowa, 1430 r., Kasper, syn Jakóba z Koronowa, 1441 roku, a Andrzej, syn Mikołaja z Kuranowa, 1457 r., studenci uniwersytetu krakowskiego.

KORONOWSCY h. ŁADA. Jan Koronowski, dworzanin prymasa Uchańskiego 1562 r. (Kor.). Tomasz, podczaszy bracławski 1709 r., otrzymał 1699 roku konsens królewski, na cesyę Czarnokoniec (Ręk. Oss. Sig. 186 f. 112).

KOROPLAŃSKI Aleksander, podpisał manifest szlachty litewskiej, 1763 r. Czy to nie będzie *Konoplański*.

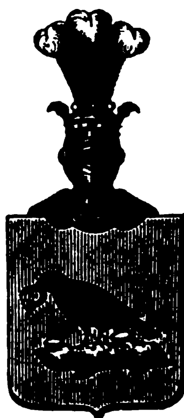
KOROSONDOWICZOWIE v. KUROSONDOWICZOWIE. Mikołaj i Piotr, synowie Józefa i Anastazyi Popielównej, wnukowie Jana, z Maryanny ze Szczawińskich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim buskim (M. D. Wąs.).

KOROSTEŃSCY. Mikołaj, gr.-kat. paroch w Małnowej, zmarł 1809 roku, pozostawiając z Xenofy z Chomczyńskich, 2-o v. Mieleszkowej: Maryannę, za księdzem Wincentym Lewickim, Katarzynę, za księdzem Janem Czapelskim, Teklę i Jana. Jego siostry: Anna Kaczkowska, Anastazya Henikowa i Eufrozyna Choynacka (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KOROSTYŃSCY v. KOROSTEŃSCY, pisali się z Krościenka (po rusku Korostno). Sebastyan Korostyński dzierżawił 1609 r. część Lisowszczyzny, w województwie kijowskiem (Kij. III B f. 71). Michał i Mikołaj z Krościenka Korostyńscy, synowie Andrzeja i Eufrozyny z Smolnickich i Michał, Teodor i Jan, synowie Jakóba i Antoniny z Ustyanowskich, wszyscy zaś wnukowie Szczepana i Maryanny z Nanowskich, prawnukowie Jana i Maryanny z Dobrzańskich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie przemyskiem, a Jan i Andrzej, synowie księdza Bazylego, gr.-kat. proboszcza w Strwiążku, legitymowali się ze szlachectwa tegoż roku, w grodzie przemyskim.

Z nich Jan, proboszcz gr.-kat. w Wołoszczynowie, miał z Katarzyną Izajską Atanazego, a Andrzej, z żony, Maryanny N., Jana, ur. 1763 roku, ożenionego z Zofią Świebodowską, z której: Stanisław, ur. 1806 r. i Marcin, ur. 1794 r., dzierżawca Nagórzan. Ten ostatni, z Zofii z Kowalskich, właścicielki części Biliny wielkiej, pozostawił: Zygmunta Jana Henryka, ur. 1837 r. i Władysława Michała, ur. 1843 r., komisarza powiatu grybowskiego (M. D. Wąs.).

KOROTKIEWICZOWIE h. KORWIN z Korotek, w województwie mińskiem. Hawryło v. Gabryel i Daniło Korotkiewiczowie, otrzymali za wojenne zasługi 1546 r. od Zygmunta Augusta Romanowszczyznę i Latowszczyznę, w powiecie rzeczyckim, które to majątki nazwane Korotkami, przeszły na Daniela, syna Hawryły, a po nim otrzymał je syn jego Trofim *Andrzej*. W 1625 r. Hieronim Judycki wyjednał sobie przywilej na te dobra, ale wyrokiem Trybunału litewskiego z 1627 r., przywilej ten został skasowany i dobra przy Korotkiewiczach pozostały.

Herb Korwin.

Trofim *Andrzej* miał dwóch synów: Sylwestra i Hawryła Marcina. Temu ostatniemu Władysław IV-ty potwierdził 1641 r., pierwotne nadanie powyższych majątków. Synów Hawryła było dwóch: Teodor i Jan.

Teodor, na mocy uchwały sejmowej z 1667 r., opłacał podatki z tych majątków. Miał on synów dwóch: Tymoteusza i Pawła. Po Tymoteuszu szedł syn Sofroniusz Grzegorz, który pozostawił syna Marcina, wylegitymowanego ze szlachectwa 1809 r. Marcin, właściciel Korotek, zaślubił Maryannę Zendziajównę, z której córka Aleksandra.

Jan, młodszy syn Hawryła Marcina, miał dwóch synów: Samuela i Bazylego. Samuel, rotmistrz chorągwi kozackiej, pozostawił syna Michała, po którym szli synowie: Bazyli i Jerzy. Bazyli, ożeniony z Praksedą Malinowską, miał syna Szymona i córki: Barbarę i Daryę, a Jerzy, ożeniony z Teodorą Malinowską, pozostawił synów: Jana i Stefana, oraz córkę Anastazyę. Bazyli, brat Samuela, miał syna Jana, którego syn Teodor, wraz z braćmi stryjecznymi, Bazylim i Jerzym i ich synami: Szymonem, Janem i Stefanem, legitymował się ze szlachectwa w Mohilewie 1809 r.

Daniło, drugi z obdarowanych przez króla Zygmunta Augusta, miał synów: Wasila, Onikieja, Gabryela, po którym: Daniel, Hordziej i Andrzej, i Piotra, któremu 1627 r. król Zygmunt III-ci, pierwotny przywilej na Korotki v. Korotkiewicze zatwierdził. Synami tego Piotra byli: Moysiej, Tymoszko i Noson (Nestor). Syn ostatniego, Kazimierz, występujący w aktach rzeczyckich 1678 r., zostawił Pawła i Eliasza. Syn Pawła, Kuźma, po którym Jan i Gabryel, a po Gabryelu, Miron, żyjący 1805 r. Eliasz, młodszy syn Kazimierza, zostawił z Reginy Woyniłłowiczównej, Wawrzyńca, ur. 1726 r., a ten z Teodory Bogusławskiej:

1. Wiktora, żonatego z Felicyanną Siemkowską.
2. Apolinarego, komornika ziemskiego rzeczyckiego.
3. Jerzego, ożenionego z Scholastyką Nowicką, z której córka Placyda.
4. Aleksandra. Wszyscy czterej, wylegitymowani ze szlachectwa, wraz z wzmiankowanym wyżej Mironem, w gubernii mohylewskiej, 1805 r.

Z nich ostatni, Aleksander, ur. 1771 r., chorąży petyhorski w brygadzie Kopcia, ranny pod Maciejowicami, przeniósł się do Galicyi, gdzie wydzierżawił Jeziernę i 1800 r. zaślubił Eleonorę Mitraszewską, podczaszankę owrucką. Umarł 1840 r. (A. Stanisł. For. Nob.). Jego dzieci: Krystyna, za Teofilem Rechberger-Rechkronem; Józefa, za Ryszardem Hermanem z Rzepniowa; ksiądz Piotr, prowincyał OO. Dominikanów galicyjskich, zmarły 1872 r. (sepult. we Lwowie); Aleksander, żonaty z Olimpią Gołębiowską, z której: Walerya, za Karolem Słabkowskim i Marya za Stefanem Flachem, których córkę Olimpię, szwagier Słabkowski adoptował (patrz niżej) i wreszcie Apolinary, ur. 1805 r., żołnierz 1831 r., zmarły 1866 r., dziedzic Wygnanki i dzierżawca Białej i Martynowa, żonaty z Felicyą z Szuwalskich, córką Ksawerego z Starzyńskiej. Z niej:

A) Ksawery, ur. w Białej 1837 r. (metr. w Czortkowie), zmarły 1900 r., zostawił z pierwszej żony, Józefy z Gołębiowskich: Jana i Wandę, już nieżyjących, a z drugiej— Celiny z Delinowskich:

a) Maryę Witołda, ur. 1871 r. (metr. w Toustem), sędziego powiatowego w Galicyi, żonatego z Olimpią Flach-Słabkowską, z której: Marya Zofia, ur. 1900 roku i Marya Tadeusz Józef, ur. 1904 r. (metryki w Dukli).

b) Feliksa, ur. 1878 r. (metr. w Tarnopolu), pocztmistrza w Kulikowie, żonatego z Aleksandrą Delinowską, z której: Józef Bogusław Marya, ur. 1900 r. i Kazimiera Celina Marya, ur. 1906 r. (metr. w Kulikowie).

B) Zenon, ur. 1847 r. (metr. w Martynowie), doktór praw, austryjacki radca dworu i dyrektor policyi w Krakowie, kawaler austryjackich i rosyjskich wysokich orderów, zmarły 1904 r. (sepult. w Krakowie), zostawił, ze Stanisławy Dąbrowa - Morawskiej, bratanicy lwowskiego rzymsko - katolickiego arcybiskupa-metropolity ks. Seweryna: Felicyę, za doktorem Rękiewiczem; Maryę, za doktorem

Józefem Gryf-Zanietowskim; Celinę i Marcina Zenona, ur. 1886 r. (metr. we Lwowie), prawnika (M. D. Wąs.).

KOROTKOWIE. Pan Korotki, świadczył w Bracławiu 1510 r. (Arch. Sang.). Fedor Korotkowicz z bratem, występują 1545 r. przy popisie zamku bracławskiego. Olechno Korotka, złożył 1569 r. w Bracławiu przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Hrehory Olechnowicz Korotka, z matką Bohdaną z Szandorowskich, darowali połowę Michałówki Soszczeńskiemu, 1594 r., a następnego roku sprzedał Hrehory ks. Zbaraskiemu, za 200 kóp groszy, wsi Bohusze, Michałkowce, Strelatynice i inne (Źr. Dziej. VI, XV i XXI). Korotko trzymał 1565 roku królewszczyznę Horbowce na Podolu.

Według Rulikowskiego, Bohusz Korotka, brat Olechna, pozostawił córki: Maruszę, za Romanem Żytyńskim i Duchnę, za Juchnem Krasnosielskim.

KOROWAJ Andrzej, ziemianin wołyński, stawia na popis 1528 r. jednego konia. W 1540 r. był dworzaninem królewskim (ML. 3). Ostaf dziedziczył 1583 r. na Sielczu i Hruszowej, w powiecie łuckim, a Andrzej, na części Sielcza (Jabł.). Teodora z Radowickich, wdowa po Ostafim, pozwana 1620 r. (Wol. IV f. 259). W 1446 i 1447 r. na sądach we Lwowie, staje Koroway i Proczewicz de Sczkło, występujący już 1411 r. (AGZ. XIV).

KOROWCZYŃSKI Bazyli Uszakowicz, w Witebsku 1664 r.

KOROWICCY v. KUROWICCY v. KUROWIECCY, rzadko KOREWICCY h. PRUS I-szy i PRUS III-ci, z Korowic, vel Kurowic, w województwie podlaskiem. Wszystko przemawia, że to jedna rodzina, chociaż dwoma odmiennymi herbami pieczętowała się.

Krzysztof Korowicki, żonaty 1590 r. z Katarzyną, Andrzej Korowicki, syn Andrzeja, dziedzic na Korowicach 1594 r. Andrzej i Jan Kurowiccy, dziedziczyli na Korowicach 1594 r. (Wyr. Lub. 41 f. 489; 57 f. 849 i 1166). Po Jakóbie Kurowickim trzyma Wacławkę, Pojeziorze i Bildynki Łoknicki, chorąży bielski, 1634 roku (Wolff.).

Bogusław Jakób i Jan Władysław Korowiccy, z województwa podlaskiego, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Samuel Korowicki, został podczaszym drohickim 1646 r. Jakób i Samuel Korowiccy, synowie Mikołaja, zeznawali akta w Lublinie 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 512).

Wacław i Benedykt Korowiccy, w województwie brzeskiem - litewskiem, 1671 r. (Akta IV). Hilary Korowicki, podstarości grodzki drohicki, miał syna Stanisława, zeznającego akta w Lublinie 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 759). Daniel Korowicki vel Kurowicki, podczaszy drohicki, 1666 r. i burgrabia drohicki, 1685 r., podpisał się jako Korewicki, na elekcyi Jana III-go. Benedykt, ożeniony z Anną Świderską, został 1666 r. opiekunem sieroty, Anny Świderskiej (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 85 i 108).

Józef Korowicki, podczaszyc drohicki 1720 r., prawdopodobnie syn Daniela (DW. 63 f. 526). Mikołaj Korowicki, kanonik kijowski i proboszcz siennicki 1706 roku (Perp. Czers. 17 f. 28). N. Korowicki, chorąży nowogrodzki, zamieszkiwał

ziemię drohicką, gdzie umarł 1781 r. (Pam. Kuczyńskiego). Leon, wojski mielnicki 1788 r., ożeniony z Antoniną Garwaską, 1-o v. Franciszkową Tarkowską, ma sprawy z Kuczyńskim, w latach 1727 — 1789 (Gr. Drohic.). Franciszek, 1789 r. w drohickiem. N., wójt i namiestnik ekonomiczny łomaski, 1755 r. na sejmiku brzeskim, omal że nie uduszony (Matusz.).

Maurycy Korowicki, chorąży podlaski 1769 r. Józef Korowicki, chorąży liwski, otrzymał 1759 r., prawem kaduka, majątek po Michalskich (M. 281 f. 871). Jan Korowicki, został 1765 r. chorążym w wojsku koronnym (MP.).

Antoni, łowczy czerniechowski i sędzia kapturowy województwa brzeskiego-litewskiego, 1783 r. (Akta IV). Anna Kurowicka, żona Stefana Iwanickiego, chorążego nowogrodzkiego, 1725 r.

Andrzej Prus Korowicki, syn Stanisława, z żoną, Anną z Ratyńskich, córką Jana, odstąpili 1711 r. synowi Antoniemu, część Korowic. Piotr, syn Antoniego, imieniem ojca swego, wniósł protest 1742 r. w sprawie poddanych z Korowic.

Drugim synem Antoniego był Józef, który 1764 r. kwitował Stanisława i Joachima Korowickich, synów Piotra, z odbioru sumy. Ów Joachim Korowicki, syn Piotra i Franciszki z Toczyskich, ur. 1755 r. (metr. w Zambrowie), legitymował się ze szlachectwa i h. Prus w Galicyi zachodniej (Akta Galic. 297).

Jan i Mateusz, bracia rodzeni. Ostatni dziedzic Szczerczyka 1844 r., zmarły 1846 r. (sepult. w Kopyczyńcach), z Julianny Gurskiej, miał syna Józefa, zmarłego przed ojcem i córkę Eligię Leokadyę Korytyńską (A. Lwow. For. Nob.).

Józef Kazimierz Korowicki, syn Ignacego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie z h. Prus I-szy, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Maciej Kurowicki, syn Jana, sprzedał 1632 r. część Kurowic Puchalskiemu (DW. 48 f. 1058). Maciej Kurowicki, podczaszy drohicki, został wojskim 1646 roku. Syn jego Jan, potwierdził w tymże roku sprzedaż dóbr Runowo - Zawady (DW. 50 f. 1442). Marcin Kurowicki, syn Stanisława i Antoniny z Pogorzelskich, ur. 1782 r., a brat jego Walenty, 1788 r. (metr. w Zambrowie). Ten ostatni legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej z herbem Prus III-ci (Akta Galic. 297).

Michał Kurowiecki żonaty 1789 r., z Agnieszką, w parafii drzewickiej.

KOROZA Jerzy, w powiecie grodzieńskim, 1764 r. (Akta VII).

KORSAKOWIE h. LIS odm., gdyż w szczycie hełmu kotwicę kładą, z przydomkiem *Sowa* v. *Sowics*, w W. Ks. Litewskiem.

Korsak trzymał Uzdę, w województwie mińskiem, którą król zwrócił 1450 roku Michałowi, Waśkowi i Iwaszkowi Korsakowiczom.

Michał otrzymał 1449 r. Sojkutyszki, ziemię Łukianową i Żukowszczyznę. W 1468 r. był namiestnikiem markowskim.

Wasil Korsakowicz miał być starostą połockim, w latach 1487—1452, chociaż również dobrze mógł nim być Wasil Korsakowicz h. własnego, w tymże czasie żyjący. Pozostawił on córkę Nastazyę, za Hlebem Ostafiejewiczem Korsakiem i syna Andrzeja, żonatego z Fedią Chalecką, zmarłego 1494 r., po którym syn Roman, zmarł bezpotomnie 1533 r. Wdowa po Andrzeju, wyszła 2-o v. za Borysa Seme-

nowicza, okolniczego smoleńskiego, a 3-o v. za Wasila Korsaka Udzielskiego i odbiera 1494 r. spłatę wiana, od siostry męża Nastazyi, której król potwierdził w tymże samym roku posiadanie Uzdy.

Trzeci brat Iwaszko, pozostawił syna Iwaszka, przydomku *Sowa* v. *Sowicz*. W 1493 r. przytrzymano Annę Iwanowę Sowinę, uchodzącą z Litwy do Moskwy. Tutaj zachodzi wątpliwość, którego Iwaszka żoną mogła być owa Anna, Prawdopodobnie była drugą żoną Iwaszka pierwszego, który już w podeszłym wieku musiał ją zaślubić i ślad o niej po tymże 1493 r. ginie.

Iwaszko zaś, Sowicz, syn Iwaszka, według zdania J. Wolffa, zaślubił Bohdanę Sołtanównę, córkę Andrzeja Aleksandrowicza, podskarbiego wielkiego litewskiego, a dzieciom jego i wnukom zapisał szwagier jego, Iwan Andrzejowicz, podskarbi dworny litewski, testamentem spisanym 1554 roku, dobra Poczapowskie i inne. Iwaszko Sowicz, brat stryjeczny Andrzeja Wasilewicza, pozwał Nastazyę Hlebową i Borysa Semenowicza, o trzecią część Uzdy, twierdząc, że mu ją brat Andrzej umierając zapisał, ale sprawę 1495 r. przegrał. W 1502 r. pani Iwanowa Korsakowiczowa, z synem Iwaszkiem, sprzedała Mańkowi, pisarzowi królewskiemu, Winniki i Kałusów na Wołyniu, nadane przodkom jej męża, przez wiel. ks. Witolda i Świdrygiełłę.

Córek miał Iwan dwie: Nastazyę i Hannę i synów trzech: Iwaszka, o którym było wyżej, Siemiona i Michała.

Iwaszko był żonaty z córką Hleba Korsaka i umarł młodo, a wdowa po nim, wyszła za Juchnę Woronę. Pewnie to on był chorążym dwornym litewskim, lecz data jego urzędowania nie znana.

Siemion nie żył już 1554 r., a pozostawił trzech synów: Dymitra Korsaka Sowę v. Sowicza, żonatego 1-o v. z Nastazyą Ostafiejewną Jacyniczówną 1554 r., a 2-o v. z Anną Andrzejówną Sopoćkówną 1558 r., którego syn Michał; Bazylego, którego dzieci wspomniane w testamencie podskarbiego z 1554 r. i Iwana.

Pani Dymitrowa i pani Iwanowa z dziećmi, dostały 1568 r. Strubiszcze i Zabłocie. Córką też Siemiona miała być Bogumiła, żona Feliksa Weljamina z Ruty, matka metropolity.

Michał, brat Siemiona, starosta ostrski, także już nie żył 1554 r. Z Ahrenki Posiakowieckiej, syn jego Tichno (Tymoteusz) Sowa Korsak, chorąży miński, wspólnie z matką, zastawił 1575 roku Posiahwę Myszce Warkowskiemu (Op. Łuc. 2049 f. 15). Żonaty z Bohdaną Ostafiejewną Tyszkiewiczówną, pozostawił synów: Samuela, żonatego z Heleną Szukałówną, który otrzymał 1620 r. przywilej na zamek Siebieski, Andrzeja i Hrehorego 1590 r. Ten ostatni, pewno Grzegorz v. Jerzy, miał syna Stanisława, po którym z Anny Golińskiej, syn Piotr, 1674 r.

Samuela synami mieli być, Adam i Marcin Sowicze Korsakowie.

Adam, dziedzic Uszy, chorąży miński 1631 r., ożeniony z Eufemią Droczyłowską, dzierżawił w latach 1638 — 1642 dobra Usiaż metropolity kijowskiego. Miał on córkę Katarzynę, niezamężną 1642 r.

Marcin, posiadacz Poczapowa, z żony, Aleksandry Czarkowskiej, miał synów: Stanisława, Jarosza, Jana, Eliasza, Krzysztofa i Romana. Stanisław, w imieniu metropolity Rutskiego i rodziców swoich, wniósł 1683 r. do grodu kijowskiego protest, przeciwko Piotrowi Mohile, o gwałty i grabież, a 1637 roku Stanisław,

Jarosz, Jan i Eliasz z matką, pozwali tegoż Mohiłę, o wypędzenie ich z dóbr, Bugajówki i Starostowicz. Z synów Marcina:

Roman, ożeniony z Zofią Moszyńską, nie żył już 1665 r. (Akta XV).

Jan v. Jan Samuel, podsędek nowogrodzki 1658 r., a sędzia ziemski 1670 roku, żonaty z Eleonorą Kiersnowską, siostrą wojewody nowogrodzkiego, miał córkę Zofię, żonę 1-o v. Aleksandra Wojny Jasienieckiego, horodniczego nowogrodzkiego 1666 r., 2-o v. Samuela Grocholskiego, wojskiego nowogrodzkiego, 3-o v. Judyckiego, wojskiego rzeczyckiego, 4-o v. Kazimierza Podbereskiego, wojewodzica smoleńskiego i synów: Jana, Samuela, Stanisława Jerzego, Adama Michała i Aleksandra. Z nich:

Jan podpisał, z województwem trockiem, obiór Augusta II-go.

Samuel, cześnik nowogrodzki 1674 r., elektor Jana III-go, mianowany 1676 roku na nowo utworzony urząd horodniczego nowogrodzkiego (V. L. V f. 216). W 1697 roku, w którym był i podwojewodzym nowogrodzkim, podpisał elekcyę Augusta II-go.

Stanisław Jerzy, cześnik nowogrodzki, elektor Augusta II-go, następnie sędzia grodzki, chorąży i rotmistrz nowogrodzki, otrzymał 1717 r. konsens królewski, na kupno starostwa homelskiego i propojskiego, od Krasińskiego. Z Katarzyny Raessówny, nawróconej z kalwinizmu, córki Henryka, podczaszege witebskiego i Maryanny z Brzostowskich, wspólnie z mężem pochowanej w kościele Jezuitów w Nowogródku, miał dwóch synów: Henryka i Samuela, cześnika nowogrodzkiego, zmarłego bezpotomnie przed 1737 r., pochowanego w Nowogródku, oraz dwie córki: Maryannę, żonę 1-o v. Hieronima Żaby, podkomorzego nowogrodzkiego, 2-o v. Antoniego Woyniłłowicza, wojskiego nowogrodzkiego i Zofię, za Aleksandrem Białozorem, stolnikiem upickim.

Adam Michał miał być podstolim rzeczyckim.

Aleksander, jako sędzia nowogrodzki, podpisał elekcyę Jana III-go. Po bracie Stanisławie, cześnik nowogrodzki, otrzymał 1715 r. konsens królewski, na odstąpienie tego urzędu synowi Janowi Antoniemu, który z cześnika, został 1729 r. wojskim nowogrodzkim i był starostą drzewieckim 1715 r., a posłem 1724 r. W 1718 r. wydał rodowód Korsaków z portretami. Nie umarł 1726 r., jak to piszą, bo jeszcze 1733 roku, wraz z synem Kazimierzem Ignacym, podpisał manifest za królem Augustem III-m.

Kazimierz Ignacy, pisarz grodzki nowogrodzki i starosta jesmanowski 1748 roku, oboźny i sędzia grodzki 1755 r., łowczy 1762 r., poseł 1764 r., w końcu pisarz ziemski nowogrodzki 1765 r., ożeniony z Franciszką Woyniłłowiczówną, 2-o v. Orzeszkową, miał synów: Samuela, Joachima, obu elektorów Stanisława Augusta, Jana, Tadeusza i córki: Justynę Jesmanową, koniuszycowę nowogrodzką 1762 r., Katarzynę Tuhanowską i Barbarę Bernowiczową. Z synów:

Samuel, pułkownik hussarski wojsk litewskich, członek komisyi skarbu obojga narodów, poseł na sejm 1773 r., gdzie wspólnie z Rejtanem wsławił się zacną opozycyą przeciwko gwałtom i rozbiorowi, kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., członek Rady najwyższej rządowej W. Ks. Litewskiego, zginął na Pradze 1794 r., nie pozostawiwszy potomstwa z żony, Brygidy N., wdowy Klimańskiej, podkomorzyny grodzieńskiej.

Joachim, rotmistrz mozyrski 1763 r., chorąży petyhorski wojsk litewskich, pisarz nowogrodzki 1780 r., stolnik witebski 1792 r., z bratem Samuelem wystawili 1780 r. w Warszawie kwit na Dąbrowskiego (DW. 96 f. 973). Ożeniony 1-o v. z Komorowską, zmarłą 1783 r., a 2-o v. z Eleonorą Sowicz-Korsakówną, miał synów: Hipolita, Kazimierza i Floryana.

Hipolit, ur. 1776 r., ożeniony z Maryą Sowicz-Korsakówną, stryjeczną siostrą macochy, miał syna Samuela Wiktora Żelisława, metrykanta przy senacie w Petersburgu, którego czterej synowie: Wiktor Napoleon, Józef, Jan i Adolf, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, 1874 r. Z nich Wiktor Napoleon, zaślubił 1859 r. Maryę Orłowską, córkę Seweryna z Serbinowiec i Maryi Zofii Stalc, 2-o v. Antoniową Sokołowską i pozostawił z niej syna Wiktora, ur. 1861 r., dziedzica Serbinowiec, którego, z zaślubionej 1895 r. w Odesie Teofili Zanickiej, dzieci: Rajmund, ur. 1896 r., Witold, ur. 1897 r., Olgierd, ur. 1901 r. i Janina, ur. 1904 r.

Krzysztofa, syna Marcina, miał być synem Aleksander Michał, namiestnik roty pancernej Spinka 1648 r., wojski mścisławski 1674 r., elektor Jana III-go, starosta horecki 1676 r., w końcu podkomorzy nowogrodzki i starosta mielnicki, ożeniony 1-o v. z Zofią Szemiotówną 1668 r., 2-o v. z Maryą Bakanowską 1670 r., (A. Krak. z 1676 r.), zaślubił 3-o v. 1679 r. ks. Eufrozynę Połubińską, córkę ks. Dymitra, wojewody nowogrodzkiego i Petronelli z Tyszkiewiczów. Trzecia żona go przeżyła i wyszła za Teofila Olędzkiego, marszałka wołkowyskiego. Dzieci Aleksandra Michała: z pierwszej żony córka N., za Przecławskim, z drugiej żony Marcella, ur. 1675 r., za Chaleckim, z trzeciej—córka Teressa, ur. 1680 r., za Mikołajem Szemiotem, stolnikiem orszańskim 1708 r., w końcu kasztelanem połockim i synowie: Piotr Józef, ur. 1682 r., Antoni, ur. 1684 r. i Aleksander Piotr, ur. 1686 r.

Piotr Józef, chorąży nowogrodzki, otrzymał 1720 r. wójtostwo czerejkowskie i nowogrodzkie. Jako chorąży i pułkownik województwa nowogrodzkiego, podpisał elekcyę Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 607). Żona jego, ks. Anna Drucka Horska, podkomorzanka mińska. On też pewno Piotr, choć nazwany tylko starościcem mielnickim, nabył 1721 roku Polesie i Orewo, w orszańskiem, od ks. Horskiego.

Antoni, elektor Augusta III-go 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 607), według wywodu z 1820 r., miał zostawić synów: Jana i Bartłomieja.

Maciej z synem Ludwikiem, Wincenty z synami: Józefem i Ksawerym, Bonifacy i Jan z synem Jerzym, synowie Jana, a Sylwester, ksiądz Józef, Dominik, Antoni i Bonifacy, synowie Bartłomieja, wywiedli się ze szlachectwa 1820 roku, bez przydomku Sowicz i z herbem Korsak, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Ksiądz Józef, ten sam pewno 1826 r. kanonik miński i inflancki, dziekan rzeczycki i proboszcz ostrohladowicki.

Aleksander Piotr, najmłodszy syn Aleksandra Michała, podstoli nowogrodzki 1718 r. i pisarz grodzki, ekonom i wójt nowogrodzki 1726 r., elektor Augusta III-go 1733 r. i podwojewodzy nowogrodzki 1740 r., kilkakrotny poseł na sejmy i deputat na Trybunał, był 1729 r. surrogatorem województwa nowogrodzkiego,

umarł 1748 r. Dwukrotnie żonaty, pozostawił z pierwszej żony, Haraburdzianki, córkę Maryannę, ur. 1715 r., za Mogilnickim, z drugiej — Eleonory Rdułtowskiej, córki Jana, sędziego ziemskiego nowogrodzkiego i Heleny z Wańkowiczów, synów: Leona, ur. 1717 r., Jana, ur. 1719 r., Hipolita, ur. 1723 r., Józefa, ur. 1726 r., posła województwa nowogrodzkiego 1764 r. i elektora Stanisława Augusta, Aleksandra, ur. 1727 r. i Antoniego, ur. 1728 r. Z nich:

Hipolit, starosta wielatycki 1745 r., podstoli nowogrodzki 1765 r., a stolnik 1766 r., dziedzic Żukowszczyzny, w słonimskiem i Merecza, w oszmiańskiem, zmarł 1787 r., pozostawiwszy z dwóch żon, N. Szyrmianki i hr. Jadwigi Güntherówny, córki: Eleonorę, 1-o v. za Joachimem Sowiczem Korsakiem, 2-o v. za Sidorowiczem i Anielę Chodakowską, oraz synów czterech:

a) Rajmunda, ur. 1768 r., regenta komisyi skarbowej w Grodnie, superintendenta ceł żmudzkich 1792 r., pułkownika b. wojsk polskich 1794 r., dziedzica Brzostowa i Wojciechowszczyzny, poetę, zmarłego 9-go Listopada 1817 r., po którym, z Justyny Sosnowskiej, 1-o v. Wolańskiej, dziedziczki Babczyniec i Trościańca, dzieci: Juliusz i Cecylia.

b) Leona, chorążego b. wojsk polskich.

c) Melitona, porucznika b. wojsk polskich.

d) Jana, szambelana dworu polskiego 1783 r., po którym, z Karoliny Ordzianki: Konstancya Samborowa, Emilia, za Romanem Korsakiem Zaleskim i Julian, dziedzic Strzały, poeta, ur. 1807 r., zmarł 1855 r. bezdzietnie z Józefą Machcewiczówną, córką Krzysztofa i Krystyny z Łopacińskich.

Antoni, regent ziemski i poseł nowogrodzki 1764 r., a oboźny 1780 r., z żony, Wiktoryi Bęklewskiej, pozostawił córki: Faustynę Madżarską, Maryę, za Hipolitem Sowiczem Korsakiem, Antoninę Mierzejewską i synów: Józefa, Dominika, Ludwika i Wincentego.

Wincenty, ur. 1769 r., wicemarszałek oszmiański, nabył Żukowszczyznę od stryjecznego brata Rajmunda. Żonaty z Maryą Moniuszkówną, pozostawił córkę Albinę, ur. 1812 r., za Karolem Moniuszką i synów: Aleksandra i Edmunda, ur. 1816 r., dziedzica Żukowszczyzny, żonatego z Anną Wołk-Łaniewską z Łazdun.

Bazyli, w województwie mińskiem, 1590 r., Daniel, deputat z nowogrodzkiego 1604 r., a Floryan i Adam, z trockiego 1609 r., na Trybunał litewski. Adam, sędzia grodzki nowogrodzki 1617 r. Halszka Grocholska, wdowa po Fedorze 1598 roku. Helena, za Stefanem Woyniłłowiczem 1609 r. Jarosz, poborca nowogrodzki 1590 r. Iwan, 1599 r. dziedzic Michnowskiego, w województwie mińskiem. Aleksander, elektor Władysława IV-go, z powiatu pińskiego, został 1686 r. miecznikiem pińskim. Teodor, z pińskiego, podpisał tąż elekcyę. Władysław, stolnik wendeński, w latach 1667 — 1674 (Pam. Matusz.), podpisał, z województwem nowogrodzkiem, obiór Jana III-go.

Marcin, chorąży nowogrodzki i Stanisław 1733 roku, elektorowie Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 607). Ten Marcin był prędzej chorążycem, bo chorążym był wtedy Piotr. Stanisław, strażnik nowogrodzki 1730 r. Marcin, rotmistrz województwa nowogrodzkiego 1756 r. (Akta XIII). Marek, regent ziemski 1770 r. Michał, sędzia grodzki 1774 r. Mikołaj, sędzia grodzki, w latach 1765 — 1769, a Mikołaj, pisarz grodzki, nowogrodzcy, w latach 1770—1773.

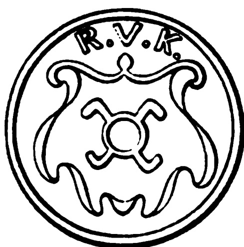
KORSAKOWIE h. WŁASNEGO, który Kojałowicz zwie *Kotwicą*, a Bielski *Jelcem*, w W. Ks. Litewskiem, przeważnie w województwie połockiem. Jaschko Korsakowicz podpisał 1481 r. w Hołubicach (Colobicze?), ugodę Świdrygiełły z Jagiełłą. Ostafi, syn Wasila, otrzymał 1452 r. od króla Kazimierza Jag. sześciu ludzi na Toii (?), a Wasil Korsak, również sześciu ludzi, dostarczających 30 pudów miodu (J. W.). Czy to ten Wasil, czy Wasil Korsakowicz h. Lis odm., był starostą połockim w latach 1437—1452, nie jest wiadomem.

Żyjący w drugiej połowie XV-go wieku bracia Ostafi (Eustachy) i Zenowiej (Zenobiusz) Korsakowicze, pozostawili bardzo liczne potomstwo, które od dóbr dziedziczonych przybrało z czasem przydomki, pisząc się Korsakami Hołubickimi, Bobynickimi, Zaleskimi, Udzielskimi i Głębockimi.

I. Ostafi Korsakowicz otrzymał 1475 r. człowieka na Jaźnie, w powiecie połockim. Synowie jego, bojarowie połoccy, Bohdan i Hleb Ostafiejewicze, dziedzice Popowic, oskarżeni 1492 r. o grabież dóbr Wielkoksiążęcych, w 1499 r., wraz z stryjecznymi braćmi, Michałem, Iwaszkiem i innymi Zienowiewiczami, wygrali sprawę o budowanie horodni w Połocku. Od Bohdana poszli Korsakowie Głęboccy, a od Hleba, Korsakowie Udzielscy i Zalescy.

Herb Korsaków.

Pieczęć Korsaków z 1573 r.

A). *Korsakowie Głęboccy*. Bohdan Ostafiejewicz Korsakowicz otrzymał 1498 r. przywilej, na ziemię Prosełkową i Martyńcową, w powiecie połockim. Syn jego Dymitr, dworzanin królewski 1522 r., mostowniczy połocki 1532 r., dostarczał 1528 roku, z dóbr swoich, 33 konie na potrzeby wojenne. Rewizya zamku połockiego z 1552 roku wspomina, że był dziedzicem Berezwecza, Plissy, Peredołu, Bolszewicy, Jazna, Popowic, Zalesia, Ostrówna i wielu innych dóbr. W 1552 r. otrzymał przywilej, na założenie miasta w Plissie, a 1540 roku żonie swej, księżniczce Fedyi Matfiejewnie Mikityniczównie (Hołowczyńskiej), która mu wniosła posagu dwa tysiące kóp groszy litewskich, zapisał trzecią część dóbr swoich. Córka ich Hanna, wyszła za Józefa Michałowicza Chaleckiego, dzierżawcę owruckiego, a syn Piotr, dworzanin królewski 1557 roku, starosta bychowski i orszański 1559 roku, nabył część Morzkowa od ks. Oziereckiego. Wzięty do niewoli moskiewskiej 1560 roku, przebywał w niej jeszcze w końcu 1563 r., a w czasie tym starostwo orszańskie oddane 1562 r. ks. Odyńcewiczowi. Z żony, Oleny Iwanówny Hornostajówny, wojewodzianki nowogrodzkiej, zostawił Piotr synów dwóch: Józefa, o którym wzmianka 1576 r. i Lwa. Ten ostatni umarł przed 1596 r., pozostawiając, z Maryanny Podbipięcianki, 2-o v. Marcinowej Przyłuskiej, córkę Teodorę, za ks. Pawłem Łukomskim 1596 roku i syna Józefa.

Józef Lwowicz, dziedzic Głębokiego, Przedołu, Łastowicy, Swiłły, Berezwecza, które już pradziad jego Dymitr posiadał, zezwolił 1596 r. matce i ojczymowi,

wydać siostrę za ks. Łukomskiego i dać jej czwartą część majątków. W 1638 r. fundował Bazylianów w Berezweczu i zapisał im Berezwecz, Wierzbilas i sześć wsi. W 1639 r. wzniósł i opatrzył kościół w Udziale, w latach 1640 — 1642 fundował kościół i klasztor Karmelitom i parafię w Głębokiem (Akta IX i Ist. Jur. Mat. XXII). W 1616 r. starosta dzisieński, otrzymał w tymże roku konsens królewski, na wykupienie starostwa kuryłowskiego od Sapiehy (Sap.), a 1623 r. starostwa filipowskiego od Morsztyna. W 1626 r., za zasługi wojenne, otrzymał prawem lennem Antonowo, w powiecie mozyrskim. W 1639 r. starosta mścisławski i 1632 r. radomlski, odstąpił 1631 roku starostwa filipowskiego Bukowieckiemu. W 1634 r. pierwszy landwójt mścisławski, został 1639 r. wojewodą mścisławskim. Umarł bezżenny 1643 roku, rozdzieliwszy ogromną fortunę między kościoły i krewnych.

B). Hleb Ostafiejewicz, brat Bohdana, żonaty z Nastazyą, córką Bazylego Korsakowicza, a siostrą stryjeczną Korsakowicza Sowy, chorążego nadwornego litewskiego, otrzymał za nią dobra Uzdę, Hatowo i Zakrewie, spadłe na nią po bezdzietnej śmierci brata jej, Andrzeja Korsakowicza. W 1494 roku otrzymał potwierdzenie nadania tych dóbr (ML. 5), mimo czego 1495 r., i jeszcze 1511 r. procesowali ich o te dobra Korsakowie Sowicze. Hleb sam był dziedzicem Zalesia-Ostrówna, Udziału, Zaborza, Litowszczyzny, Ozierców, Przedołu i innych wielu dóbr. Synowie ich: Iwan, Ostafi, Jan, Siemion, Andrzej i Bazyli v. Korsak. Wszystkich ich wymienia rewizya zamku połockiego z 1552 r. Siostra ich N., była 1-o v. za Iwanem Sowiczem, a 2-o v. za Juchnem Woroną 1583 r.

1. Iwan Hlebowicz wziął w działach z braćmi Zalesie-Ostrówno. W 1529 roku sprzedał dwór w Wilnie, darowany mu przez matkę, 1540 r. dokonał działu puszcz z braćmi, 1541 r. otrzymał przywilej na założenie miasta w Zalesiu-Ostrównie, a 1542 r. dopełnił z Kmicicem rozgraniczenia Litwy z Inflantami (Ptasz.). Był też dziedzicem Borkołabowa i otrzymał 1547 r. Kuszlikowice, od Zygmunta Augusta. W 1523 r. dworzanin królewski, 1533 r. horodniczy połocki, umarł 1552 r. Żona jego, Maryna, wziętą została do niewoli moskiewskiej, przy zdobyciu Połocka i znajdowała się w Moskwie, w latach 1563 — 1566.

Syn ich jedyny Borkołab, dziedzic Zalesia, Psui, Orechówna, Borkołabowa, podstarości mohilewski 1555 r., poseł do Moskwy 1562 r., następnie starosta świsłocki i rotmistrz królewski, otrzymał 1566 r. starostwo dzisieńskie, z jurgieltem rocznym 300 kóp. W 1562 r. otrzymał monaster połocki (A. Zap. Ros. III); 1564 roku zeznał zapis żonie, ks. Polonii Bazylównie Kroszyńskiej. Umarł 1576 roku. Jedyna córka jego Ewa, wyszła 1-o v. za ks. Janusza Czartoryskiego, 2-o v. za ks. Bohdana Sołomereckiego, starostę krzyczewskiego.

2. Ostafii (Eustachy) Hlebowicz, dziedzic Zaborza, w którym założył 1552 roku miasto. Żona jego otrzymała 1563 r. Woyniłłowicze, w mohilewskiem. Córka ich Maryanna, 1-o v. za Kossowem, 2-o v. za Mikołajem Kamieńskim; syn zaś Jarosz, dopełnił 1577 r. działu z braćmi stryjecznymi, pozostałego majątku po bracie stryjecznym Konstantym, synu Siemiona i wziął Przedoły, a był dziedzicem Zaborza, Litowszczyzny i Kałowszczyzny. Rotmistrz królewski, został 1599 r. sędzią ziemskim połockim. Synowie jego: Józef, stolnik połocki, dziedzic Zaborza, otrzymał 1623 r. Nowosady, w ciwuństwie gondyńskiem, Adam i Siemion. Dwaj ostatni sprzedali 1627 roku część Zaborza, zwaną Hatowszczyzną, Tyszkiewiczom

(Ist. Jur. Mat. XXV). Siemion, z Urszuli Wołodkowiczówne̦j, pozostawił córkę N., za Iwanem Skrendowskim v. Skrzendziewskim.

3. Jan Hlebowicz, dziedzic Zalesia, bojar królewski połocki 1508 r. (Akta XIII f. 11), był następnie podwojewodzym połockim. Synowie jego: Dymitr, Stefan, Gabryel (Hawryło) i Józef, dopełnili działu dóbr 1555 roku (Arch. Zbor. Dok. X). Z nich zmarli bezdzietnie: Dymitr, Stefan i Józef. Ten ostatni, dziedzic Latowszczyzny, wojski połocki 1570 r., został sędzią ziemskim połockim 1586 r., kasztelanem mińskim w Sierpniu, a połockim, w Październiku 1597 r. Umarł około 1618 r. Pierwszą jego żoną była 1576 r. Bogumiła, córka Adama Pritulisa, a drugą — Teodora Łukaszówna Haraburdzianka, wdowa po Stefanie Korsaku Hołubickim.

Gabryel, wspólnie z braćmi, dziedziczył na Hawryłowszczyznie, której, po ich śmierci, był wyłącznym właścicielem, a po nim odziedziczyli ją, córka jego Maryanna i synowie: Krzysztof, Jan i Stanisław, którzy sprzedali 1618 i 1619 r. te dobra za 1,300 kóp groszy Krzysztofowi Romanowi Korsakowi. Dzieci te miały być urodzone ze Steckiewiczówne̦j. Maryanna żyła jeszcze 1642 r. Krystyna, córka Stanisława, wyszła za Wincentego Kisarzewskiego (Akta XII f. 273).

4, Siemion Hlebowicz, dziedzic Litowszczyzny i Przedołów, zostawił syna Kotechnę (Konstantego), po którego bezdzietnej śmierci, dzielą się 1577 r. Litowszczyzną wszyscy jego stryjeczni bracia. Córką Siemiona miała być Anna, żona Piotra Karskiego.

5. *Korsakowie Zalescy*. Andrzej, piąty syn Hleba, wziął działem Zalesie i Ozierce, nie żył już 1533 roku. Syn jego Onikiej, dziedzic dworów, Oziereckiego i Horskiego 1552 r., dworzanin królewski 1563 r., a rotmistrz 1566 r., podkomorzy połocki 1577 r., umarł 1587 r. Był i starostą lepelskim 1566 r. Fundował i uposażył cerkiew w Zalesiu 1571 r. Żonaty 1-o v. z Maryną Pawłówną Sapieżanką, wojewodzianką nowogrodzką, która mu zapisała 1555 r. posag swój, 600 kóp groszy litew. wynoszący, miał z niej córkę Teodorę, 2-o v. z Teodorą Hrehorówną Tryznianką, z której synowie: Jan i Aleksander bezdzietni i Krzysztof Roman. Teodora otrzymała od ojca Dorże, majątek jej macierzysty.

Jan v. Jan Mikołaj, pisarz ziemski oszmiański 1593 r., sekretarz królewski 1594 r., deputat na Trybunał litewski 1594 i 1613 r., poseł na sejm 1598 r. Pisarz skarbowy litewski 1603 r. i sędzia ziemski oszmiański 1613 r., dopełnił 1606 r. działu dóbr z bratem Krzysztofem Romanem, na mocy którego otrzymał Litowszczyznę i puszczę Zaleską. W 1597 r. nabył Klewice, w oszmiańskiem, od Bułhaków, a zaślubiwszy Helenę Gnoińską, wziął za nią Ostrowiec tamże 1600 r. Umarł bezdzietny, a testamentem spisanym 8-go Maja 1616 r., ufundował w Wilnie Bursę Korsakowską, na 20-stu studentów, z których 10-u ma być Korsaków, na co przeznaczył dom w Wilnie, dobra Jaszew i 800 kóp gr. lit. Inne majątki objął po nim brat Krzysztof Roman.

Krzysztof Roman, z mocy działów 1606 r., wziął Ozierce i puszczę Zaborską, po siostrze wziął Dorże, a po bracie, Ostrowiec i Zalesie, którego resztę skupił 1618 i 1619 r., od synów Gabryela Korsaka. W 1611 r. stolnik połocki, 1615 r. i strukczaszy królewski, 1621 r. podkomorzy połocki, zaślubił Szczęsnę Rudominiankę Dusiatską, córkę Jana, wojskiego brasławskiego z Tołłoczkówne̦j, z której synowie: Kazimierz Władysław, Hieronim, Marcin i Władysław Jan, którym

testamentem, sporządzonym 1642 r., zapisał swoje majątki. Córka jego Elżbieta, za ks. Michałem Połubińskim, sędzią ziemskim słonimskim 1640 r. Z synów podkomorzego: Kazimierz i Władysław poprowadzili dalej linię Korsaków Zaleskich; Marcin był Dominikaninem, a Hieronim, dziedzic Ozierców i połowy Zalesia, podwojewodzy połocki 1648 r., zaślubił ks. Annę Kantakuzenównę, córkę ks. Emanuela i Maryanny z Sielawów, 2-o v. 1657 r. żonę Olbrychta Ciechanowieckiego, oboźnego litewskiego, a 3-o v. Samuela Kmicica, strażnika litewskiego. Z niej byli synowie: Waleryan, gwardyan Franciszkanów udzielskich i Antoni, pleban kupiski, którzy sprzedali 1689 r. dziedzictwo swe Ozierce i Zalesie Ciechanowieckim. Sprzedaż ta dała powód do procesu Korsaków z Ciechanowieckimi, ciągnącego się przez cały wiek XVIII-ty.

Kazimierz Władysław, najstarszy syn Krzysztofa Romana, z testamentu ojca dziedzic Dorż i Ostrowca 1642 r., nabył Ewtuszkiewicze 1652 r. od Wołłowiczów. Miecznik połocki i poseł 1648 r., marszałek mozyrski 1650 r., umarł 1657 r., pozostawiwszy, z Krystyny Pociejównej, córki Piotra, pisarza ziemskiego brzeskiego, synów: Krzysztofa i Hieronima, bezdzietnego, obu elektorów Jana III-go, z oszmiańskiego i córkę N., za Stefanem Kurzenieckim, podstolim bielskim. Jego też córkami były: Teodora (Wolff ją zwie kasztelanką połocką), żona ks. Karola Szymona Ogińskiego, podkomorzego witebskiego i N., Karolowa Unichowska, chorążycowa mińska.

Krzysztof był w 1674 r. wojskim mozyrskim, a 1680 r. deputatem na Trybunał litewski. Umarł 1699 r., pozostawiwszy, z żony Kurczównej, synów: Jana, zmarłego bezdzietnie przed 1715 rokiem, Stefana i Michała. Dwaj ostatni dopełnili działu dóbr ojczystych w tym ostatnim roku.

Stefan, skarbnik połocki i sędzia grodzki mozyrski, dziedzic Ewtuszkiewicz, z żony Borowskiej, miał trzech synów: Ludwika, Stanisława i Antoniego, którzy podzielili się 1739 r. Ewtuszkiewiczami. Z nich:

A) Ludwik, deputat na Trybunał litewski 1753, 1764 i 1772 roku, sędzia ziemski mozyrski 1765 r., ożeniony z siostrą Jerzego Skoryny, skarbnika rzeczyckiego, miał córki: Maryannę i Annę i ośmiu synów, którzy z potomstwem swojem legitymowali się ze szlachectwa w gubernii mińskiej, w latach 1802, 1819 i 1827, a w Heroldyi w Petersburgu 1829 r. Z nich:

1. Joachim, rotmistrz mozyrski 1764 r., a sędzia ziemski 1781 r., miał synów: Józefa i Mikołaja.

2. Placyd, 1802 r. nie żonaty.

3. Józef, chorąży b. wojsk polskich 1798 r., dziedzic Antonowa i Łastowicz, z żony Bułhakównej, miał 1802 r. synów: Emeryka, Ferdynanda, Romana, Ignacego, Rafała i Ambrożego. Z nich Roman, ożeniony z Emilią Sowiczówną Korsakówną ze Strzały, pozostawił córki: Ludwikę Feliksowę Maciejewską, zmarłą 1871 r. w Radomiu, Karolinę Gerardowę Korsakową, Izabellę Buttowt Andrzejkowiczową, Helenę Makowską i Emilię Jahołkowską, oraz synów: Władysława, ur. 1833 r., którego, z Konstancyi Ordzianki, córki: Leontyna za Ordą i Jadwiga, za Wisłouchem i Jana, ur. 1843 r., którego, z Celiny Buttowt-Andrzejkowiczówny, córki: Marya i Nina Dziekońska z Annopola.

4. Rafał, podstarości borysowski 1798 r., prowadził 1802 r. w imieniu rodziny swej wywód szlachectwa. Miał syna Adolfa i córkę Nimfę 1802 r.

5. Anzelm, regent grodzki 1778 r. i koniuszy rzeczycki 1787 r., miał synów: Apolinarego i Antoniego 1802 r. i podobno córkę za Horwatem, któremu wniosła Ewtuszkiewicze. Po Apolinarym i Antonim zostało dziesięciu synów. Antoni, syn Antoniego, ur. 1830 r. w Matusowie, żył jeszcze w 1905 r. na Ukrainie, żonaty i dzietny. Nie wiem, czy tego Antoniego także syn Kajetan, dziedzic Zadobrocia, miał, z Emilii Korsakówny z Daniewa, córkę Bronisławę, małoletnią 1870 roku.

6. Jan, porucznik b. wojsk polskich, dziedzic trzeciej części Ewtuszkiewicz 1798 r., miał synów sześciu:

a) Serafina, ur. 1797 r., sędziego granicznego pińskiego, dziedzica Stoszan, po którym, z Franciszki Chrzanowskiej, synowie: Gerard, ur. 1818 r., ożeniony z Karoliną Korsakówną Zaleską, córką Romana, pozostawił Bronisława, ożenionego 1871 r. z Kamillą Korsakówną z Treskowic, 1-o v. Mikołajową Łopacińską, Edmund, ur. 1825 r., żonaty z Kuncewiczówną i Otto Anzelm, ur. 1827 r., żonaty także z Kuncewiczówną, którego synowie: Władysław, Olgierd, Zygmunt i Edmund.

b) Seweryna Tadeusza, dziedzica Starowoli, ur. 1801 r.

c) Karola.

d) Erazma.

e) Edwarda Kaliksta, ur. 1808 r., oficera wojsk rosyjskich 1827 r.

f) Ludwika, ur. 1810 r., dziedzica Zalesia, ożenionego z Leonardą Hryniewiecką, zmarłą 1899 r., z której dzieci: Marya, Jadwiga, Kazimierz, dziedzic Rudzienka i Edward, dziedzic Woli Lubieszowskiej, żonaty z Skirmunttówną z Porzecza, dziedziczką dóbr Kletna, ma z niej córki: Reginę, Wacławę i Romanę.

7. Kasper, major b. wojsk polskich 1798 roku, żonaty z Konstancyą Toplicką, 2-o v. Stanisławową Sołtanową.

8. Apolinary, chorąży b. wojsk polskich 1798 r., z Anny Korsakównej Zaleskiej, stolnikówny połockiej, miał córkę Ludwikę, za Floryanem Korkozowiczem i syna Damazego, zmarłego przed 1827 r.

B). Stanisław, drugi syn Stefana, a brat Ludwika, rotmistrz mozyrski 1772 r., miał trzech synów: Piotra, chorążego orszańskiego 1786 r., który sprzedał część Ewtuszkiewicz Janowi, Mikołaja, oficera b. wojsk polskich, zmarłych bezdzietnie i Aleksandra, rotmistrza mozyrskiego, który miał synów: Edwarda i Ignacego 1802 r. Ten ostatni, z dwóch żon, N. Daniłowówny, córki wicegubernatora wileńskiego i Tekli Malewiczównej, pozostawił Bohdana, marszałka szlachty powiatu jeleckiego, Kazimierza i Adolfa Maryana, żyjącego 1904 r. w Warszawie, którego, z Leokadyi N., syn Julian.

C). Antoni, trzeci syn Stefana, miał synów: Jana, porucznika b. wojsk polskich i Ignacego, zmarłych bezdzietnie przed 1819 r., i Floryana, porucznika b. wojsk polskich, ożenionego z Maryą Oskierczanką, którego syn Józef, wylegitymowany ze szlachectwa z całą rodziną 1802 r.

Michał, syn Krzysztofa, a brat Stefana, starosta kosiałowski, marszałek upicki 1724 r. i poseł 1733 r., podpisał konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). Syn jego, Marcyan Zaleski Korsak 1751 r., pozostawił Adama Ignacego, który z dwoma synami, Michałem i Ambrożym, legitymował się ze szlachectwa 1798 r. w Wilnie.

Adam Ignacy, miecznik upicki 1785 r., sędzia prezydujący oszmiański 1794 roku, dziedzic Dorż, gdzie wspólnie z żoną, Jadwigą z Koziełłów, wystawił kościół 1786 r. W 1784 r. sprzedał Ostrowiec Adamowiczom. Synów miał pięciu. Z nich: Michał, sędzia graniczny oszmiański 1830 r., dziedzic Dorż, żonaty z Aloizą Römerówną; Ambroży, major b. wojsk polskich, chorąży oszmiański, żonaty z Joanną Römerówną, siostrą bratowej; Ludwik, żonaty z Olimpią Żabianką, córką Antoniego i Kajetany z Wołków; Adam, dziedzic Graużyszek, zmarły 1867 r. i Józef, którego córka za Kossobudzkim.

Władysław v. Jan Władysław, najmłodszy syn podkomorzego Krzysztofa Romana, a brat Kazimierza, wziął po ojcu połowę Zalesia i Litowszczyznę. Z województwem połockiem, podpisał obiór Jana Kazimierza, podczaszy połocki 1657 r., jako chorąży, podpisał elekcyę króla Michała. W 1675 r. sprzedał swoją połowę Zalesia Ciechanowieckim. Ożeniony z Barbarą, córką Mikołaja Puciaty, sekretarza królewskiego i ks. Cecylii Gedrojciównej, 2-o v. ks. Andrzejowej Kurbskiej Jarosławskiej, pozostawił córkę Cecylię Karężynę i synów: Adryjana Bazylianina i Jana Kazimierza, któremu zapisał 1688 r. Litowszczyznę.

Jan Kazimierz, stolnik smoleński 1688 r., został po ojcu chorążym połockim. W 1690 r. był posłem. Z Anny Konstancyi Czernickiej z Czernic, 2-o v. Mikołajowej Tyzenhauzowej, jego synowie: Jan v. Janusz, Tomasz ksiądz, Antoni i Benedykt.

Jan v. Janusz, dziedzic Litowszczyzny, starosta czernicki i krasuczki 1713 roku, z Maryanny Bujnickiej, pozostawił synów: Józefa i Antoniego, elektorów 1733 roku i Ignacego. Z nich Antoni, był chorążym połockim, bo synowie jego, urodzeni z Rozalii Hutorowiczównej, zwani stale chorążycami połockimi, w latach 1782 — 1789. Było ich czterech: Jerzy, rotmistrz połocki, ożeniony z Rahozianką, Józef, Michał, regent ziemski połocki 1787 r. i Dominik.

Antoni v. Antoni Jan, chorążyc połocki 1716 r., podstoli 1726 r. i surrogator 1741 r., a stolnik połocki 1748 r., umarł 1751 r. (Ist. Jur. Mat. XXII). Z Aleksandry Kirkorównej, miał kilka córek, z których Teresa, żona 1-o v. Tadeusza Siellawy, starosty sokolskiego, zmarłego 1757 r., a 2-o v. Piotra Udzielskiego Korsaka 1764 r. i syna Ignacego, stolnika połockiego, ożenionego z Maryanną Maćkiewiczówną (Akta XII). Ignacego syn Antoni, miecznik połocki 1788 r., a córki: Anna, za Apolinarym Zaleskim Korsakiem, Ludwika, za Konstantym Bujnickim i Karolina, za Janem Korsakiem, szambelanem.

Benedykt, czwarty syn chorążego Jana Kazimierza, dziedzic Kasztelanowszczyzny, z Wiktoryi Łazewskiej, miał syna Antoniego.

6. *Korsakowie Udzielscy*. Bazyli, v. Korsak Hlebowicz, szósty syn Hleba Ostafiejewicza Korsaka, otrzymał w działach z braćmi Udział, od których to dóbr potomkowie jego nazywali się Udzielskimi Korsakami. Z pierwszej, nieznanej nam żony, miał Bazyli syna Romana, z drugiej, Fedii Michałównej Chaleckiej, wdowy po Andrzeju Wasilewiczu Korsaku i Borysie Semenowiczu, syna Piotra i córkę Olenę, żonę 1-o v. Jana Jackowicza Strzeżowskiego, a 2-o v. Jacka Bohdanowicza Bystrejskiego.

Roman procesował się 1538 r. z macochą, o opiekę nad przyrodnim rodzeństwem i umarł tegoż roku.

Piotr, dziedzic Udziału, Zaskorek i wielu innych 1552 r., zostawił syna Grzegorza i córkę Annę Ferensowę Tuszyńską, która zastawiła Zaskorki Żukom 1602 r. Grzegorz należał 1577 r. do podziału spadku po Konstantym Korsaku, synu Siemiona. W 1587 r. był chorążym połockim, a ekspektatywę na ten urząd po nim otrzymał 1589 r. Dymitr Korsak. Z Aleksandry Ratomskiej, córki Ławryna, starosty ostrskiego, pozostawił Grzegorz synów: Piotra, Józefa i Stefana, którzy zeznali dział 1619 r. Stefan spisał testament 1622 r. i wkrótce umarł, a bracia sporządzili nowe działy 1624 r. Siostry ich: Anna N. Kamińska i Aleksandra Samuelowa Guyska.

Józef, elektor Władysława IV-go, wspólnie z żoną, Maryną Szwejkowską, córką Dawida, sprzedał 1628 r. Psuję i Śniady Michałowi Romanowiczowi Korsakowi. W 1642 r. fundował kościół i klasztor Franciszkanów w Udziale. W 1643 roku spisał testament i umarł tegoż roku bezdzietny (Ist. Jur. Mat. XXII).

Piotr, brat jego, także elektor Władysława IV-go, namiestnik połocki 1634 roku, z Zofii Sielickiej (Ibid.), miał synów: Michała, Grzegorza, Jerzego i podobno Jana i Józefa. Grzegorz i Jerzy, budowniczy połocki, podpisali, z województwem połockiem, obiór Jana III-go 1674 r. Jerzy trzymał lenność Załucze, a z żony Grochowskiej, pozostawił syna Jana, Jezuitę. Michał, chorąży wojsk litewskich 1659 roku, poborca połocki 1667 r., w końcu podstoli połocki, zaślubił ks. Konstancyę Połubińską i z niej miał pięciu synów: Piotra, Józefa, Stefana, Szymona i Dominika, którzy, wspólnie z matką, wydali 1697 r. Ciechanowieckiemu stwierdzenie wspólności z nim puszcz, Udzielskiej, Zaleskiej i Litowszczyzny. Z nich:

Piotr v. Michał Piotr, podczaszy połocki, elektor Augusta II-go, żonaty z Maryanną z Michniewiczów, 1-o v. Rodziewiczową, skarbnikową brasławską, 2-o v. Rypińską, pisarzową ziemską połocką (Ist. Jur. Mat. XXIV), miał syna Stanisława, który, z województwem wileńskiem, podpisał elekcyę Stanisława Augusta.

Józef, łowczy i poborca połocki 1711 r., ożeniony z Anną Poklewską Koziełłówną, zmarł 1730 r., pozostawiwszy syna Tadeusza, łowczego połockiego 1767 roku, ożenionego z Maryanną Wnorowską. Synowie jego: Tadeusz, rotmistrz połocki 1787 r. i Ignacy z synem Ignacym, wylegitymowali się ze szlachectwa 1820 roku w Wilnie.

Ignacy, rotmistrz 1788 r., a budowniczy połocki 1799 r., dziedzic Antonowicz i Nowik, sędzia graniczny dziśieński 1820 roku, oprócz syna wymienionego Ignacego, dziedzica Urzecza, żonatego z Porcjankówną, miał jeszcze syna Stanisława Feliksa i córkę Barbarę Anetę, za Bonifacym Wińczą.

Stefan, vel Stefan Michał, podpisał, z województwem mścisławskiem, elekcyę Augusta II-go. W 1700 roku otrzymał prawem lennem Załucze, po śmierci stryja swego, Jerzego Udzielskiego Korsaka. W 1711 r. był pisarzem grodzkim, a 1716 r. i surrogatorem połockim. Żonaty z Anną z Żabów, siostrą Jana, wojewody mińskiego, pozostawił kilku synów.

Piotr, syn Stefana Michała, podstarości starodubowski i prawdopodobnie stolnik starodubowski 1738 r., stronnik Augusta III-go (Oblg. Warsz. 49 f. 605), żonaty 1-o v. z ks. Teklą Drucką Sokolińską, a 2-o v. z Teresą Zaleską Korsakówną, stolnikówną połocką, pozostawił z pierwszej żony córkę Annę, żonę Urbana

Antoniego Hrebnickiego, starosty micuńskiego, zmarłą przed 1764 r. i syna Stefana, rotmistrza i sędziego kapturowego województwa połockiego, ur. 1732 roku, zmarłego 1764 r., pochowanego w kościele Udzielskim, bezpotomnego z Różą Wazgirdówną, podsędkówną połocką. Stefan dobra Udzielskie zapisał Janowi i Tadeuszowi Korsakom Bobynickim na Śwille.

Drugim synem Stefana Michała był Jan. Utrzymują, że ten Jan był Jezuitą i profesorem akademii wileńskiej, ur. 1708 r., zmarły 1789 r. Tymczasem Jan, Jezuita, musiał być innym Janem, a Jan, syn Stefana Michała, był wojskim połockim 1733 r. i umarł 1752 r., zostawiwszy syna Józefa i córki: Maryannę, za Janem Bobynickim Korsakiem na Śwille i Petronellę, których Stefan, w testamencie swym nazywa najbliższym bratem i najbliższemi siostrami.

Kazimierz, syn Stefana Michała, wspominany 1737 i 1741 r. na sejmiku połockim.

Synem także Stefana Michała, a bratem trzech powyższych, miał być Hieronim, towarzysz hussarski, który 1718 r. otrzymał Ładośno i Stajki, w województwie połockiem.

Szymon, czwarty syn Michała, chorąży pancerny 1698 r., z Petronelli Poklewskiej Koziełłówny, pozostawił córkę Rozalię, 1-o v. za Jerzym Kublickim-Piottuchem, rotmistrzem inflanckim, 2-o v. za Felicyanem Tyszkiewiczem, starostą strzałkowskim, zmarłą 1789 r.

II. Zienowiej, brat Ostafiego, miał czterech synów: Michała, Andrzeja, Stefana i Iwana, którzy zwykle pisali się Zienowiewiczami, a dopiero w połowie XVI-go wieku Korsakami. Michał, Andrzej i Iwan procesowali się 1508 r. o schedę w Oboli i Ozierczenicy, pozostałą po czwartym bracie Stefanie, zmarłym bezdzietnie, rozwiedzionym z Epimachówną (ML. 6 i 10). Andrzeja potomstwo nieznane, po Michale poszli licznie rozrodzeni Korsakowie Bobyniccy, a po Iwanie, Hołubiccy i druga gałąź Bobynickich.

A). *Bobyniccy Korsakowie.* Michał Zienowiewicz, bojar połocki, dziedzic Bobynicz, Dziernowicz i innych, żonaty z Hanną Chreptowiczówną, siostrzenicą Bohdana Miłoszewicza, za którą wziął Oziernicę. Dóbr tych posesyę przyznał mu Aleksander Jag. 1502 r. (ML. 5). Od Kazimierza Jag. otrzymał 1485 r. sześć kóp groszy lit. z karczem krasnosielskich i tyleż, z myta mińskiego (ML. 4). Nie żył już 1509 r., a pozostawił córkę Wasilissę, za Prokopem Iłgowskim, ziemianinem połockim i synów: Jacka, Bazylego i Iwana, którzy dostawiali 1528 r., na potrzeby wojenne, 28 koni.

a) Jacek z matką układał się 1534 r. o dopłatę posagu żony swej Bohdanówny Bystrejskiej, z jej bratem, a nie żył już 1537 roku, w którym bracia jego otrzymali Kuminowszczyznę i Kulikowszczyznę, w połockiem, pierwotnie mu nadane.

b) Bazyli, syn Michała, dziedzic Bobynicz, Dziernowicz, Sieliszcza i wielu innych, horodniczy połocki 1552 r., zmarły 1561 r., z ks. Bohdany Janówny Sieńskiej, pozostawił córki: Petruchnę, za Dymitrem Fedorowiczem Sapiehą, który jej oprawił 600 kóp wiana 1563 r., Hannę, za Olechnem Rahozą 1562 r., Polonię, za Marcinem Danilewiczem Kurczem 1561 r. i Rainę, za ks. Michałem Druckim - Sokolińskim 1574 r., oraz synów: Dymitra i Romana, wszystkich po matce dziedziców Sieńska 1562 r.

Dymitr wzięty do niewoli moskiewskiej 1563 r., przy zdobyciu Połocka, wymieniony za Kozłowskiego 1566 r., został chorążym połockim 1589 r., a umarł 1594 roku, w którym syn jego Daniel, wprowadzony został do Sieńska (Ist. Jur. Mat. XX).

Daniel, student w Padwie 1599 r., podpisany 1606 r. na rokoszu w Lublinie, żonaty z Maryanną z Podbipiętów, jedyną córką Bogdana, która mu wniosła Bieliczany (Arch. Zbor. Dok. X), pozostawił według drzewa genealogicznego z 1718 roku, synów: Szczęsnego i Adama. Oprócz Daniela, miał Dymitr jeszcze córkę Maryannę, za Krzysztofem Szadurskim i syna Dawida, dziedzica Starni 1617 roku, posiadacza 1630 r. lenności Łowiec, w powiecie newelskim, żonatego z Katarzyną Stanisławówną Pacówną.

Dawid z żoną, prawa swe do kamienicy w Wilnie, zwanej Morsztynowską, odstąpili Dawidowi Kierle, przeciw czemu występują z procesem 1636 r. Jan i Stanisław i Zofia Anna, Franciszkanka, Korsakowie, prawdopodobnie dzieci Dawida. Drzewo genealogiczne, z 1718 roku, daje Dawidowi synów: Daniela i Stanisława. Tego zaś synem miał być Zacharyasz, po którym mieli iść Grzegorz, Gabryel i Jan.

Roman, syn Bazylego, a brat Dymitra, współdziedzic Sieńska, który sprzedał przed 1594 r. szwagrowi Kurczowi, poprowadził dalej gałąź Bazylego. Z żony, Halszki Przysieckiej, pozostawił bardzo liczne potomstwo. Córkom jego niezamężnym, zapisał Ostafii Korsak 1625 r. po 20 kóp gr. lit. Synów drzewo genealogiczne z 1718 r., wymienia piętnastu: Abrahama, Izaaka, Jakóba, Mizaela, Jana, Nataniela, Stefana, Baltazara, Azaryasza, Ezechiasza vel Zacheusza, Zacharyasza, Ananiasza, Rafała, Piotra i Pawła. Z nich:

Abraham obecny 1661 r. na sejmiku połockim. Syn jego Władysław, z żoną, Zofią Horbicką, wziął 1654 r. w zastaw Bezdziedowice od Ciapińskich. Drugi syn Aleksander, wraz z innymi dwunastu Korsakami, oddawał 1668 r. młyn pod Połockiem Michałowi Krzysztofowiczowi Korsakowi.

Nataniel, dziedzic Porzecza 1636 r., miał mieć synów: Tomasza, żonatego z Doboszyńską i Antoniego.

Baltazar zeznał 1636 r. kontrakt sprzedaży na Fabiana.

Ezechiasz vel Zacheusz, z żony N., 2-o v. Felicyanowej Wahanowskiej, pozostawił syna Hieronima, na Rudnikach 1655 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Zacharyasza, z żony, ks. Świrskiej, mieli być synami: Maksymilian, cześnik starodubowski 1686 r. i Hieronim, po którym iść mieli: Wojciech, ożeniony z Porębską, Antoni, Jan i Aleksander.

Ananiasza syn Rafał, ziemianin witebski, ożeniony z Anną Fediuszkówną, 1-o v. Aleksandrową Kossowową, 1633 r., był następnie pułkownikiem wojsk rosyjskich i wojewodą w Kałudze 1670 r.

Rafał Romanowicz, ożeniony z Maryanną Łukiczną Jurjewiczówną, sprzedał 1639 r. Grzegorzowi Korsakowi Indrzykowo, Grulewo i Wdowskie, w połockiem, za 2,000 kóp gr. lit. (Ist. Jur. Mat. XXII).

Potomkowie Mizaela Romanowicza legitymowali się ze szlachectwa w latach 1832 — 1854 w gubernii witebskiej i w Heroldyi Petersburgskiej. Mizael miał synów: Nikodema i Józefa. Nikodem, ziemianin połocki, z żoną, Nastazyą

Czerkasówną, wzięli 1657 r. w zastaw Pohost, w 2,000 kóp. gr. lit. (Ist. Jur. Mat. XXV), a 1668 r. miał w zastawie Obol. Pozostawił synów: Antoniego i Bogdana generała wojsk rosyjskich 1704 r. Józef z żony, Wojnianki Jasienieckiej, pozostawił: Józefa, Krzysztofa i Stanisława. Tego ostatniego syn Paweł, miał synów: Stanisława, Tadeusza, Ludwika, Józefa, Szymona, którego synowie: Józef, Adam, Ignacy i Antoni, i Ignacego. Ten ostatni, chorąży smoleński, pozostawił syna Karola Wincentego *Leonarda*, rotmistrza wileńskiego, ożenionego z Maryanną Podbereską, z której syn Wilhelm, pozostawił czterech synów, wylegitymowanych ze szlachectwa 1854 r.: Wiktora Stanisława, Konstantego Witosława, Lucyana i Franciszka *Polikarpa*. Polikarp, dziedzic Jurowszczyzny, ożeniony z Emilią Korwin-Krukowską, pozostawił syna Witolda, dziedzica Jurowszczyzny, ożenionego z Maryą Horbowską Zarankówną.

c) Iwan Michałowicz, brat Jacka i Bazylego, dziedzic Bobynicz, Sieliszcza, Dzisny, Zasiela, Borysowicz i Dudicz, chorąży połocki 1552 roku, nie żył już 1563 r. Córka jego Lubka Iwanówna, była żoną Kozłowa, wbitego na pal w Moskwie 1568 r. Synów było pięciu: Bazyli, Szymon, Michał, Grzegorz i Marek. Tego ostatniego wymienia wywód szlachectwa z 1832 r., lecz o nim nie dochowały się żadne wiadomości, Z nich:

1. Bazyli, chorąży 1576 r. i poborca mozyrski 1580 r., chorąży połocki 1608 r., dziedzic Dudicz i Borysowicz, zmarły 1618 r., miał mieć synów: Jana i Konstantego.

2. Szymon, ur. 1549 r., zmarły w Szczorżach 1609 r., z żony Katarzyny (podobno Tyszkiewiczównej), pozostawił synów: Jana, Piotra i Rafała.

Jan, dziedzic Romayn, pisarz grodzki żmudzki 1631 r., następnie sędzia grodzki, z Aksakównej, miał syna Aleksandra, Jezuitę, zmarłego 1657 r.

Piotr wykupił Beysagołę na Żmudzi, za konsensem królewskim z 1622 r. od Zybultowej. Po jego śmierci otrzymała ją pozostała po nim wdowa, Zofia z Gradowskich, 2-o v. żona Pawła Horbowskiego Zaranka.

Rafał, z kalwina, łacinnik, potem unita, nadzwyczaj zasłużony dla Unii, przeprowadził beatyfikacyę arcybiskupa Jozafata Kuncewicza. Archimandryta wileński, władyka halicki i koadjutor z prawem następstwa metropolity kijowskiego Rutskiego 1628 r., władyka piński i turowski 1632 r., metropolita kijowski 1637 r., umarł 1642 r.

3. Michał, dziedzic Bobynicz 1586 r., miał być ożeniony z Protaszewiczówną, a pozostawił synów: Jana Chryzostoma, kanonika lateraneńskiego w Krakowie, przełożonego krzemienieckiego 1621 r. i Romana.

Roman nabył 1623 r. Psuję, od Józefa Korsaka Udzielskiego, a 1631 r., za zasługi wojenne, z żoną, Krystyną Chreptowiczówną i synami: Konstantym, Rafałem, Janem, Piotrem, Michałem i Bazylim, otrzymał 80 włók w starostwie bielskim, w województwie smoleńskiem. W latach 1646—1648 rodzice rozdzielili część swych dóbr między synów. Z synów tych Konstanty, dziedzic Białujszczyzny i Nadjezierza, ożeniony z Maryą Siellawianką, zmarły przed 1668 r., Rafał i Michał, potomstwa nie zostawili.

Piotr, dziedzic Chroszczowa, deputat na Trybunał litewski 1664 roku, elektor z połockiego 1674 roku, z żony Wołłowiczównej, miał syna Karola

Jana, strażnika smoleńskiego 1670 r., cześnika wileńskiego 1698 r., mianowanego chorążym smoleńskim 1711 r. Karol Jan, wspólnie z Janem Sowiczem Korsakiem, wydali 1718 r. ryte na miedzi przez Jana Korsakowicza „Drzewo genealogiczne Korsaków" z portretami, dochowane dotąd w kilku egzemplarzach. Z Barbary Tyzenhauzównej, pozostawił Jan Karol syna Pawła. Ten to Paweł v. Józef Paweł, chorąży smoleński, dziedzic 1750 r. Janiuszkowszczyzny, w wileńskiem, miał synów: Leonarda i Jana, chorążyca smoleńskiego 1775 r. (V. L.), następnie podwojewodzego smoleńskiego. Adam, syn Leonarda i Ignacy z synem Franciszkiem Antonim, syn Jana, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jan, trzeci z kolei syn Romana Michałowicza, z Chreptowiczówny, dziedzic Psui i Droczyna 1646 r., podczaszy 1658 r., podkomorzy 1659 r., a kasztelan połocki 1661 r., otrzymał 1660 r. dobra Ist, w połockiem, po Ważyńskim (Pac.), umarł 1697 r. Dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Maryną Dubowiczówną, a 2-o v. z Konstancyą Galińską, pozostawił z drugiej żony syna Stefana Jerzego. Rodowody dają mu jeszcze synów: Kazimierza Karmelitę i Tomasza, księdza. Jego też córką, a nie Kazimierza Zaleskiego Korsaka, podług tegoż rodowodu miała być Teodora, żona Szymona Ogińskiego, w końcu wojewody mścisławskiego.

Stefan Jerzy, dziedzic Psui, elektor Jana III-go, z żoną, Katarzyną Montygayłówną, kwitował 1676 r. rodziców. Synów jego dwóch: Tomasz, kanonik wileński, proboszcz ejszyski 1762 r., dziedzic Kluszczan i Józef, łowczy połocki 1723 roku, dziedzic Psui, ożeniony z Teresą Pakoszówną, stolnikówną połocką, której zapisał 1723 r. na Psui 20,000 tynfów. Józef zostawił córkę Teresę, za Karolem Tadeuszem Sielawą, starostą sukolskim, która wraz z mężem kwitowała 1744 r. braci swoich, Ignacego i Antoniego, z odbioru posagu. Antoni umarł bezdzietny, a Ignacy, chorąży 1764 r., pułkownik województwa połockiego 1772 r., ożeniony z Eleonorą Przysiecką, spisał testament 1782 r. i pozostawił córki: Konstancyę, 1-o v. Miłośnicką, 2-o v. Brzozowską, rotmistrzowę połocką, Annę, za Trojanem z Kniżyc Swołyńskim, marszałkiem drysieńskim, Anielę v. Katarzynę, zakonnicę i Franciszkę, zmarłą 1795 r., za Mikołajem Reuttem, sędzią ziemskim witebskim i synów: Dominika i Wincentego.

Dominik, koniuszy połocki 1777 r., a chorąży 1792 r., kawaler orderu Św. Stanisława, dziedzic Psui, Ostrowa i Dziwnik, chorąży dzisieński 1804 r., z żony Mikoszanki, pozostawił syna Bartłomieja, który w imieniu wszystkich krewnych, z gałęzi Romana Michałowicza, przeprowadził 1804 r. wywód szlachectwa przed Deputacyą mińską.

Wincenty, pisarz ziemski połocki 1787 — 1797 r., w końcu marszałek lepelski, dziedzic Dolców, Pucilkowicz, Hlebowszczyzny i Podolca, żonaty z Maryą Buynicką, miał córki: Józefę, za Ignacym Bobynickim Korsakiem z Daniewa i Albertynę, za Aloizym Żabą, sędzią lepelskim, zmarłą 1859 r.

Bazyli, najmłodszy syn Romana Michałowicza, dziedzic Starosiela, skarbnik połocki 1674 r., elektor Jana III-go, deputat na Trybunał litewski 1680 roku, z żony Zaborowskiej, pozostawił synów: Samueła, Aleksandra, Hieronima i Romana. O Samuelu i Romanie, który nabył 1701 roku od ojca Starosiele, nie wiadomo czy zostawili potomstwo. Aleksander i Hieronim utworzyli dwie nowe gałęzie rodu.

Aleksander, strażnik połocki 1716 r., dziedzic Świłły, z Joanny Darewskiej, pozostawił synów: Michała, Felicyana bezdzietnego i Józefa, którzy się podzielili Świłłą 1737 r.

Michał, strażnik 1737 roku, następnie sędzia pograniczny połocki, skupił Świłłę od braci i pozostawił pięciu synów: Z nich Jan, Lucyusz i Jerzy 1765 roku, a Aleksander 1764 r., sprzedali swoje części Świłły bratu Pawłowi. Jan, sędzia grodzki połocki 1765 r. i rotmistrz połocki, żył jeszcze 1801 r. Synowie jego: Józef, Romuald, Wincenty, Kazimierz i Mikołaj, wylegitymowani ze szlachectwa 1804 roku.

Lucyusz, szambelan królewski, spisał testament 1795 r. i umarł bezdzietny 1799 roku, zapisawszy majątki żonie, Franciszce z Korsaków i synom braci, Jana i Jerzego.

Jerzy, sędzia ziemski połocki 1770 r., marszałek targowicki połocki, umarł nagle w Uszaczu 1792 r. w kościele i pozostawił synów: Dominika, Józefa, Antoniego, Leona i Wincentego 1801 r. Dominik z synami: Leonem i Jozafatem, Józef z synami: Franciszkiem, ur. 1797 r., Antonim, ur. 1799 r. i Pawłem, ur. 1802 roku, Antoni z synami: Janem Aloizym, ur. 1798 r., Joachimem Eustachym, ur. 1800 r. i Józefem Grzegorzem, ur. 1803 r., Leon i Wincenty, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r.

Paweł, czwarty syn Michała, rotmistrz połocki 1764 r., dziedzic całej Świłły skupionej od braci, z żony, Anny Teplerówny, zostawił syna Ambrożego *Sylwerjusza*, ur. 1757 r. (metr. w Głębokiem), porucznika wojsk litewskich 1780 r., następnie skarbnika połockiego 1787 r., wylegitymowanego ze szlachectwa wraz z synami: Kazimierzem, Ludwikiem i Antonim, 1804 r.

Aleksander, piąty syn Michała, namiestnik grodzki 1764 r. i strażnik połocki, ożeniony z Teklą Rypińską, która, jako wdowa, z synami: Ignacym, Marcylianem, Janem i Józefem, procesowała 1768 roku Buynickich o dług. Synowie ci wylegitymowani ze szlachectwa z całą gałęzią 1804 r. Z nich Józef był porucznikiem wojsk litewskich, Jan, szambelanem dworu polskiego i z żony, Karoliny Zaleskiej Korsakówny, pozostawił córkę Maryę Karolinę, za Piotrem Wińczą i syna Aleksandra, którego, z Kamilli Szauman-Szumskiej, córka Marya, za Kasprem Żabą 1877 r.

Józef, brat Michała, a syn Aleksandra ze Świłły, z Anny Buynickiej, pozostawił synów: Jana, ur. 1744 r. i Tadeusza, ur. 1748 r. (metr. w Głembokiem), którym Stefan Korsak zapisał 1764 r. Udział. Jan, sędzia grodzki i rotmistrz połocki, ożeniony z Maryą Udzielską Korsakówną 1764 r., testamentem spisanym 1799 r., zapisał synom: Wincentemu, szambelanowi, zastawne dobra Gajów, w siebieskim i 10,000 flor. na Grynwaldzie; Józefowi, zastawne dobra Grynwald, w dzisieńskiem, a Ambrożemu, chorążemu dzisieńskiemu, Udział. Żona Ambrożego, Anna Wołodkowiczówna. Tadeusz, łowczy parnawski, z Barbary z Błażejewiczów, miał synów: Antoniego Józefa i Michała (metr. z lat 1779 i 1781 r. w Udziale). Antoni pozostawił synów: Wincentego, ur. 1808 r. i Ignacego, ożenionego z Augustą Mirską, zmarłą 1882 r.

Hieronim, syn Bazylego, a brat Aleksandra, dziedzica Świłły, dziedzic Puciacina, podstoli smoleński, z żony Ostrowskiej, pozostawił synów: Ignacego i Bazylego.

Ignacy, starosta szatowicki (rutowicki?), rotmistrz połocki, elektor Augusta III-go 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 605), z żoną, Maryanną Rypińską, nabył 1734 roku od brata i bratowej połowę Puciacina. Synowie jego: Józef i Stefan, dopełnili 1754 r. w Dziśnie działu dóbr ojczystych, Kuleszowa, Ostrowszczyzny, Ambrosionki, Pleyna, Litwinki, Szerapina, Zawai i Zadzic z przyległościami. Z nich Stefan miał syna Kazimierza, ur. 1767 r. (metr. w Dziśnie), wylegitymowanego ze szlachectwa 1804 r.

Bazyli, drugi syn Hieronima, pisarz grodzki starodubowski i poseł 1733 r., podpisał: obiór Augusta III-go i konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 605 i 422)., horodniczy połocki 1747 r., z pierwszą żoną, Anną z Sielickich, sprzedał bratu pół Puciacina 1734 r., odebrał 1747 r. Bazylianom dzisieńskim dom i grunta, darowane im 1742 r. przez Ludwikę ze Świackich, wdowę po Józefie Korsaku, skarbniku starodubowskim. Druga żona Bazylego, Maryanna z Suszyńskich, żyła wdową 1764 r. Z pierwszej żony miał Bazyli synów: Jerzego, Franciszka i Józefa i córkę Anielę, ur. 1730 r., Karmelitankę 1757 r., zmarłą w Wilnie 1777 r. Jerzy, starosta kuszlicki 1755 r. i Franciszek, sprzedali 1754 r. swoje trzecie części Iwanowszczyzny bratu Józefowi.

Jerzy, w końcu sędzia ziemski połocki, kawaler orderu Św. Stanisława, pozostawił synów dwóch: Ignacego i Kazimierza, którzy się podzielili 1795 r. dobrami po ojcu. Józef miał synów: Adama i Antoniego. Ci czterej, wraz z Józefem i Henrykiem, synami Ignacego i z Aleksym, synem Adama, wylegitymowani ze szlachectwa z całą gałęzią w Mińsku 1804 r.

4. Grzegorz, czwarty syn Iwana Michałowicza, chorążego połockiego, według wywodu przeprowadzonego w latach 1832 — 1854 w Witebsku i w Heroldyi petersburgskiej, miał synów czterech: Stefana, Krzysztofa, Łukasza i Michała, o którym więcej wiadomości nie mamy. Rodowód z 1718 r. daje mu jeszcze synów: Jerzego, żonatego z Dorotą z Kołków 1646 r., Andrzeja, żonatego z Rainą Wołczkówną 1646 roku, którego córka Helena, była 1-o v. za Pawłem Korejwą, a 2-o v. za Karolem Sulistrowskim i Stanisława, protoplastę linii na Dziernowicach, obecnie na Annińsku.

Stefan, syn Grzegorza, deputat z połockiego na Trybunał skarbowy litewski 1634 r., ożeniony z Puciatówną, miał syna Marcyana Zbigniewa, podczaszego wendeńskiego 1661 r. i sędziego grodzkiego połockiego 1668 r., elektora Jana III-go, w końcu wojskiego smoleńskiego, którego wdowa, Maryanna z Sielickich, żyła jeszcze 1687 r.

Krzysztof, syn Grzegorza, chorąży połocki 1640 r., podkomorzy połocki 1650 roku, ożeniony z Elżbietą Sapieżanką, 2-o v. Jakóbową Kuncewiczową, wojewodzianką brzeską, miał synów: Grzegorza i Michała. Po Grzegorzu pozostali synowie: Teofil, Aleksander, Felicyan i Jan. Z nich Teofil, elektor Jana III-go, miał być ożeniony z Jurjewiczówną.

Michał Krzysztofowicz, poborca połocki 1667 r., wojski i sędzia kapturowy połocki 1669 r., wziął 1668 r. w dzierżawę młyn pod Połockiem od Hieronima, Szymona, Samuela, Zacharyasza, Włodzimierza, Samuela, Stefana, Marcyana Zbigniewa, sędziego grodzkiego połockiego, Konstantego Kazimierza, pisarzewicza ziemskiego połockiego, Aleksandra Abrahamowicza, Stanisława Kazimierza, Tro-

jana i jego braci i Maksymiliana Korsaków. Michał miał mieć synów: Bazylego i Krzysztofa.

Łukasz, syn Grzegorza, dziedzic Dziwnik, miał być, według panegiryków, kasztelanem połockim 1660 r., przed Janem Korsakiem, ale synowie jego nigdzie w aktach kasztelanicami nie są nazywani. Z żony, Krystyny Świderskiej, miał Łukasz córki: Annę Bohuszewiczową 1668 r., Cecylię, za Jerzym Adamowiczem Kossowem 1637 r. i synów: Siemiona, Stefana, Samuela i Józefa.

Siemion, wspólnie z matką, zastawił 1667 r. Dziwniki, w połockiem, Iwanowi Nieskiewiczowi i żonie jego, Justynie Korsakównie. Według Rodowodu, z Rahozianki miał mieć synów: Feliksa i Mikołaja.

Stefan, dziedzic Sokoliszcza, spisał testament 1668 r., którym kazał się pochować u Franciszkanów w Połocku. Z Katarzyny Ogińskiej, córki Dymitra i Heleny Chrapowickiej, miał córki: Krystynę i Maryannę, chowane u babki 1668 r. Krystyna wyszła za Konstantego Niemirowicza Szczytta, podsędka połockiego 1699 roku, a Maryanna, 1-o v. za księcia Pawła Świrskiego, 2-o v. za Jana Bykowskiego 1690 r. (Ist Jur. Mat. XXV).

Józef, czwarty syn Łukasza, według wywodu miał synów: Dadźboga i Seweryna. Dadźboga i Ewy synem był zapewne Felicyan, krajczy połocki, który w 1769 r. zapisał sumy należne mu od Trojana Korsaka, Franciszkanom połockim, na Msze Św., za duszę ś. p. Dadźboga, Ewy i Stanisława (zapewne brata), Korsaków. Żył jeszcze 1771 r.

Seweryn, cześnik smoleński, pozostawił czterech synów: Józefa, Aleksandra, Karola i Trojana.

Józef, najstarszy syn Seweryna, miał trzech synów: Ludwika, Kazimierza i Hilarego. Ludwik, strażnik smoleński 1741 r., deputat połocki 1755 r., skarbnik połocki 1754 r., w końcu marszałek dzisieński, nabył 1772 r. Swołnę od Hilarego. Pozostawił on synów: Tadeusza, Rajnera, Anioła, porucznika b. wojsk polskich i Wincentego Rajmunda, kapitana b. wojsk polskich. Ten ostatni, z żony, Wincenty Korsakównej, córki Trojana, miał syna Marcina Wojciecha Wincentego, dziedzica Treskowicz, żonatego z Anną Mirską, zmarłą 1878 r., córką Ignacego i Franciszki z Wazgirdów, z której: Wincenta za Piotrem Mirskim, Augusta, za Sewerynem Mirskim, Kamilla, 1-o v. za Mikołajem Łopacińskim, 2-o v. za Bronisławem Korsakiem 1870 r., Anzelm, dziedzic Treskowicz, ożeniony z Klarą Mirską, córką Ferdynanda, 1860 r. i Artur, dziedzic Jazna, ożeniony 1875 r. z Konstancyą Mirską, córką Wiktora, z której córka za Bortkiewiczem.

Kazimierz, brat Ludwika, sędzia kapturowy grodzieński 1764 r., rotmistrz połocki, wystawił 1789 r. oblig na Łuczaja (M. 302 f. 29). Miał on syna Romualda, szambelana dworu polskiego.

Hilary, brat Ludwika i Kazimierza, landwójt połocki 1752 r. rotmistrz połocki i namiestnik chorągwi hussarskiej 1772 r., w końcu sędzia grodzki połocki, żonaty z Anielą Bajkowską, pozostawił syna Józefa Marcelego, chorążego, a potem podkomorzego borysowskiego, który, wspólnie z matką, fundował 1795 r. kościół w Omniszewie, a 1802 r. wraz z braćmi stryjecznymi, Aniołem i Wincentym, synami Ludwika i Rajmundem, synem Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Józef był następnie prezydentem sądów głównych mińskich i nabył Ciapin 1820 r. Syn jego, urodzony z Antoniny Ciechanowieckiej, Erazm, marszałek lepelski, dziedzic Ciapina, Ozierc, Zalesia, żonaty z Maryą Szczyttówną, zmarłą 1865 roku w Galiczu na wygnaniu, miał córki: Zofię, za Zygmuntem Oskierką, zmarłą 1902 r. i Józefę, za hr. Stanisławem Zabiełłą.

Aleksander, syn Seweryna, obecny 1741 r. na sejmiku połockim, rotmistrz orszański, został skarbnikiem orszańskim 1748 r., a 1763 r. rotmistrzem chorągwi janczarskiej, buławy polnej litewskiej, po Tołłoczcze (Ręk. Oss. Sig. 2603 f. 40). Pozbawiony wszelkich urzędów 1764 r., za gwałty Radziwiłłowskie na Trybunale (Pam. Matusz.), jest znów skarbnikiem orszańskim 1766 r., a sędzią ziemskim 1781 roku. Pozostawił synów trzech: Stanisława, Ignacego i Józefa. Stanisława synów dwóch: Józef, po którym pięciu synów zostało: Dominik, Adam, Faustyn Stanisław, Jan Andrzej i Feliks Antoni, i Michał, po którym synów trzech: Władysław, Stanisław Karol i Wojciech Feliks Wiktor. Ignacy, rotmistrz, drugi syn Aleksandra, miał syna Józefa, po którym synowie: Antoni, Józef Adam i Fortunat Kazimierz.

Karol, syn Seweryna, oboźny połocki, starosta olański, poseł nowogrodzki 1570 r., dziedzic Daniewa, dwukrotnie był żonaty: 1-o v. z Franciszką Pakoszówną, córką Trojana i Anny z Paców, a 2-o v. z Franciszką Konińską. Z pierwszej żony, synowie: Ignacy, Trojan, Tadeusz i Stanisław, z drugiej — Leopold, dziedzic Radkowszczyzny 1799 r., zmarły bezdzietnie przed 1804 r. i Franciszek Ksawery, podczaszy smoleński 1787 r. Z nich:

Ignacy, budowniczy połocki, nabył 1773 r. Zaskorki, a z dwóch żon, Maryanny Rypińskiej i Eleonory Rypińskiej, potomstwa nie zostawił.

Tadeusz, ur. 1741 r. w Daniewie, skarbnik polocki 1767 r., podczaszy połocki w latach 1775 — 1785, sędzia ziemski wileński 1787 r., znamienity poseł na sejm wielki 1788 r., zginął w czasie szturmu Pragi 1794 r., bezdzietny z żoną Heleną Bolewiczówną.

Stanisław, oboźny 1788 r., w końcu podczaszy połocki, darował 1804 roku Daniewo i pół Kownatczyzny synowcom swoim, synom Trojana.

Trojan, jedyny z synów Karola, pozostawił potomstwo. Skarbnik smoleński 1775 r., łowczy połocki 1780 r. i sędzia graniczny połocki 1792 r., nabył 1782 roku Usomno od Kondratowicza (A. Sąd. Pow. Poł. z 1793 r.). Ożeniony 1-o v. z Małgorzatą (w testamencie nazwana Franciszką) Hurynowiczówną, 2-o v. z Antonillą Szauman-Szumską, córką Jerzego Wilhelma i Franciszki z Mirskich, zmarłą 1835 r., której zabezpieczył 1789 r. 29,000 flor. posagu i wiana, i z którą wspólnie fundował kościół i parafię w Zaskorkach, spisał testament 1813 r. i zmarł 1816 r. Dzieci jego z pierwszej żony: Wincenta, za Wincentym Rajmundem Korsakiem i Ignacy, budowniczy połocki i sędzia borysowski 1791 r., z testamentu ojca właściciel summ na Osieciszczu. Dziedzic Sikorowa i Bieducia, ożeniony z Józefą Korsakówną, córką Wincentego, marszałka lepelskiego, z której Aspazia, za Antonim Dąbrową i Kamilla, za generałem bar. Strombergiem. Z drugiej żony: Maryanna, za Ludwikiem Korsakiem, chorążym dzisieńskim, synem Dominika, Jerzy, dziedzic Paszucina z Wietrzynem, marszałek lepelski, ożeniony z Antoniną Korsakówną, Józef, dziedzic Daniewa po stryju, marszałek lepelski 1822 r., ożeniony

z Maryą Korsakówną z Chołomierza, pozostawił: Aleksandra, Antoniego, Jana, żonatego z Bogdanowiczówną, Wiktora, Konstancyę Klepacką, Emilię, za Kajetanem Korsakiem, Maryę Sipajłłową i Adelę, za generałem Janem Czerep-Spirydowiczem; Stanisław zabity 1811 r., Adam i najmłodszy Justyn.

Ten ostatni dziedzic Zaskorek, zaślubił Annę, córkę Kazimierza Kublickiego Piottucha i Konstancyi Sakowiczówny, wdowę po Aleksandrze bar. Saltza, dziedziczkę Chociewicz i z niej pozostawił: Maryę, za Józefem Buynickim, Oktawię, Alinę, Eugeniusza, Adolfa, skazanego na śmierć 1868 r., następnie ułaskawionego i skazanego na wygnanie, zmarłego 1879 r., Ryszarda, ożenionego z Matyldą Jodziewiczówną i Ottona, zmarłego 1880 r.

Eugeniusz, ur. 11-go Września 1839 r. w Zaskorkach, dziedzic Zaskorek i Chociewicz, skazany także na śmierć 1863 r., ale ułaskawiony i skazany na wygnanie, zaślubił 1865 r. w Niższym Nowogrodzie Natalię Waliszewską, córkę Feliksa i Rozalii Raczyńskiej, dziedziczkę Gagów. Zwrócony z wygnania do Królestwa 1867 r., zmarł 1898 r., pozostawiwszy córki: Annę, Julię i Maryę, zaślubioną 1898 r. Romanowi Ratomskiemu, właścicielowi Łuszczowa, w hrubieszowskiem i synów: Zdzisława, ur. 1869 r., Karola księdza, ur. 1871 r., Tadeusza, ur. 1874 r., ożenionego 1906 roku w Warszawie z Janiną Dziewulską, córką Henryka i Gustawa, ur. 1876 r., dziedzica Chociewicz, ożenionego 1904 r. w Wilnie z Jadwigą Chełmińską, córką Jana i Zofii Lisowskiej, dziedziczką Rachny.

Jak wyżej wspomniano, według Rodowodu, synem Grzegorza Iwanowicza, a bratem Łukasza, miał być Stanisław, a tego synem Trojan Kazimierz, dziedzic Dziernowic, wojski kowieński, w latach 1667 — 1681, elektor Jana III-go, żonaty 1-o v. 1668 r. z Konstancyą Sokołowską, 2-o v. z Konstancyą ks. Massalską, 1670 roku (Ist. Jur. Mat. XXV), po którym pozostało czterech synów: Lew 1671 r., Stanisław, strażnik połocki 1689 r., elektor Jana III-go, zmarły 1694 r., żonaty z Anną Katarzyną Urbanowiczówną, córką Antoniego, podstolego mścisławskiego, 2-o v. żoną Jana Chełchowskiego, cześnika połockiego (Arch. Dubr. XVI), Andrzej, ze strażnika, podstoli połocki 1699 roku, otrzymał 1702 roku przywilej na myto mostowe w Dziernowicach, a z Urbanowiczównej, miał pozostawić syna Michała i czwarty Aleksander v. Aleksander Konstanty.

Ten ostatni, z podstolego, chorąży połocki 1726 r., elektor Augusta III-go, żonaty z Krystyną Poklewską Koziełłówną, miał trzech synów: Andrzeja na świecie, Adama w zakonie Św. Bazylego, Fabiana i Trojana.

Andrzej zapisał 1741 r. spadek po rodzicach swoim braciom.

Fabian, rotmistrz połocki 1741 r., ożeniony z Kunegundą Hrebnicką, córką Antoniego, skarbnika witebskiego, żoną 2-o v. Ignacego Koszczyca, pozostawił córkę Petronellę, za Józefem Joachimem Piottuchem Kublickim, podwojewodzym połockim.

Trojan, ur. 11-go Kwietnia 1720 r., podwojewodzy połocki 1759 r., zmarły 1798 r., dziedzic Dziernowic, żonaty 1-o v. z ks. Teresą Ogińską, córką Jana, starosty jaświońskiego i Eleonory Buynickiej, 2-o v. z Kazimierą, córką Jana i Ludwiki z Sulistrowskich Wojnów, która po owdowieniu wyszła za Justyniana Szczytta, pozostawił z pierwszej żony syna Jana, z drugiej — synów: Michała i Euzebiusza i córkę Zofię, za Felicianem Szczyttem. Z nich:

Jan, ur. 1767 r., zmarły 1819 r., dziedzic Chołomierza, marszałek horodecki, z Katarzyny Łopacińskiej, 2-o v. żony Jakóba Sawicza Zabłockiego, miał córkę

Maryę, za Józefem Korsakiem z Daniewa i syna Kazimierza, żonatego z Julią Chrapowicką.

Michał, marszałek dryzieński, fundator kościoła w Dziernowicach, z Ludwiki Szadurskiej, córki Jana, pozostawił: Michała, Jezuitę, zmarłego w Rzymie, Antoniego, żonatego z Żarnowską, który sprzedał Dziernowice, Trojana, żonatego z Pauliną Bułharynówną, z której: Michał, Władysław i Marya, Dorotę i Barbarę zakonnice i Maryę, za stryjecznym bratem Piotrem Korsakiem.

Euzebiusz, marszałek siebieski 1805 r., dziedzic Annińska, z Teresy Bohomolcówny, pozostawił córki: Zofię, zmarłą panną, Maryę, za hr. Michałem Borchem, zmarłą 1869 r. i Anielę, za Franciszkiem Karnickim i syna Piotra, dziedzica Annińska, marszałka siebieskiego, którego, z Maryi Korsakówny, syn Bronisław, ożeniony z Emilią Sołtanówną, miał synów: Bohdana i Włodzimierza i córkę Helenę, poślubioną 1902 r. Władysławowi Sołtanowi.

B). Iwaszko Zienowiewicz, namiestnik krasnosielski w latach 1502—1518, zmarły w tym ostatnim roku, dziedzic Hołubic, Stoklisk, części Bobynicz i innych, z Nastazyi Jakóbówny, miał córki: Juliannę, za Bohuszem Aleksiejewiczem, bojarem trockim, 1529 r. i Helenę, za Jakowem Meszczerynem, ziemianinem połockim i synów: Bohdana, Hleba i Fedora. Pierwsi dwaj procesowali się 1538 r. z Sawiczem, a Fedor 1546 r. z Jodką (ML. 28 i 61). Wszyscy trzej dostarczali 1528 r. na potrzeby wojenne 28 koni. Z nich:

a) *Hołubiccy Korsakowie.* Bohdan, dziedzic Hołubic i części Bobynicz, Obola i Orzechówna, zaczął się pisać Hołubickim, co zachowali jego potomkowie. Pozostawał on w niewoli moskiewskiej 1564 roku, a żona jego, Hanna Piotrówna, z dziećmi: Stefanem, Maryną, Żdanną i Nastazyą, wykupiła się z niewoli, a że dobra ich zrabowane i zajęte przez nieprzyjaciela, przeto król dał im 1568 r. do czasu powrócenia dóbr, dzierżawę Jakimowicz, w mozyrskiem. Syn jego drugi Hrehor, nie wymieniony w nadaniu, był już wówczas dorosłym. Z córek: Maryna wyszła za Teodora Jeleńskiego, a Nastazya, za Iwana Rahozę, chorążyca nadwornego.

Stefan sprzedał 1575 r. Sanniki, a otrzymał 1599 r. wójtostwo połockie. Ożeniony z Nastazyą Łukaszówną Haraburdzianką, miał mieć synów: Grzegorza Bazylianina i Jana, ożenionego z ks. Giedrojciówną. Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Józefa Korsaka z Zalesia, kasztelana połockiego, a 1628 r. darowała swemu bratankowi, Haraburdzie Aleksandrowi, 400 kóp gr. lit., zapisane jej przez pierwszego męża na Hołubicach, Bobyniczach i Plissie.

Hrehory Bohdanowicz Hołubicki Korsak, żonaty z Katarzyną Działtowską vel Działotowską, która otrzymała 1568 r. Miodowarcy, w ciwuństwie trockiem, a 1582 r. Drubużniki, zginął w obronie Połocka 1563 r., pozostawiając córki: Weryhowiczową, Podbipięcinę, Newelską i Józefowę Rypińską, wspomniane w testamencie brata Eustachego i Barbarę Swaracką i synów: Jana i Eustachego.

Eustachy v. Ostafi, dziedzic Hołubic, których połowę nabył od stryja Stefana 1624 r., poborca trocki 1590 r., wojski i namiestnik połocki 1602 r. i poborca połocki 1609 r. Żonaty z Zofią Janówną Ostrowską, miał z niej synów: Jana i Hrehorego, zmarłych przed nim. Gorliwy unita, testamentem spisanym 1625 r., cały swój majątek Hołubuże, Zalesie-Ostrówno i inne, oprócz niewielkich legatów

dla rodziny, zapisał na fundacyę Bazylianów Św. Trójcy w Wilnie (Arch. Zbor. Dok. X; Akta IX).

Jan, brat starszy Ostafiego, poborca połocki 1590 r., chorąży połocki 1598 roku, był i horodniczym połockim, z którego to urzędu rezygnował 1611 r., następnie starosta ozierzyski, został 1620 r. kasztelanem derpskim, a 1621 r. połockim. Nabył 1610 r. Turosę w lepelskiem, umarł 1625 r., zostawszy podobno przed samą śmiercią wojewodą smoleńskim (Kojał.). Był i starostą czerświackim, ładomiańskim i sudziłowskim, i fundował 1622 r. cerkiew w Hołubicach. Żonaty 1-o v. z Maryną Zubkówną, sędzianką połocką, 2-o v. z Barbarą Dorohostajską, wojewodzianką połocką, następnie żoną Mikołaja Starosielskiego, sędziego witebskiego, pozostawił syna Hrehorego, chorążego połockiego 1623 r., któremu odstąpił Uholnik, w trockiem, 1611 r.

Hrehory w 1627 r., wspólnie z żoną, Aleksandrą Wołłowiczówną, sprzedał Bobynicze Bohdanowi Korsakowi, a 1635 r. uzyskał kassatę testamentu stryja i odebrał Hołubice Bazylianom. Córka ich Helena, 1-o v. Adamowa Jeleńska, 2-o v. Dobrosołowska, 3-o v. Korsakowa Zaleska i synowie: Kazimierz, chorąży połocki, o którym niżej, Karol, Jezuita, zmarły 1661 r. i Roman, chorąży połocki, po bracie Kazimierzu 1661 r., zmarły 1667 r., ożeniony z Teklą Suchodolską, 2-o v. Samuelową Ciechanowiecką, stolnikową smoleńską 1670 r., z której córki: Katarzyna, za Piotrem Suszyńskim i Joanna, za Stanisławem Wańkowiczem, podczaszym smoleńskim 1684 r. (Jednego z tych chorążych połockich, a może po Janie Władysławie, córka Krystyna, była żoną Iwana Kłoczki, który po teściu został chorążym połockim i umarł 1690 r., blisko stuletni.

Kazimierz, najstarszy syn Grzegorza, chorąży połocki 1657 r., dziedzic Hołubic, Usarza i innych, zmarły 1661 r., z żony, Anny Klonowskiej, wojewodzianki brzeskiej, pozostawił synów: Jana, Samuela Stanisława 1669 r. i Kazimierza, dziedzica Żersużenic, który spisał testament i umarł 1727 r., pozostawiwszy z żony, Zofii Kozarynówney, córkę Katarzynę i synów: Dionizego i Jana Hołubickich Korsaków. Dionizego córka, Teodora, była żoną Szymona Żuka, miecznika połockiego 1735 r., a Jana syn, Michał, umarł bezdzietny przed 1769 r.

b) Hleb Iwanowicz, brat Bohdana, dworzanin królewski, członek poselstwa do Moskwy 1536 r., mytnik połocki 1538 r.. został arcybiskupem połockim 1558 r., pod imieniem Herasima. W 1551 roku otrzymał konsens królewski, na założenie miasta w Hołubicach. W 1559 r., razem z bratankami swymi, Jerzym i Iwanem Fedorowiczami i Grzegorzem Bohdanowiczem, pozwał stryjecznych braci swych, Bazylego i Iwana Michałowiczów, o spadek w Bobyniczach, Sieliszczu i Dziernowicach, po zmarłych bezdzietnie stryjach, Andrzeju i Stefanie. Na potrzeby wojenne 1552 r. dostarczał 14 koni. Z żony Zofii, pozostawił synów: Grzegorza i Krzysztofa, poległych w walce z Moskwą i córki: Katarzynę, 1-o v. za ks. Borysem Łukomskim, 2-o v. za Stretem Tyszkiewiczem 1581 r. i Annę, 1-o v. za Tymoteuszem Hurką, 2-o v. za Mikołajem Szczyttem.

c) Fedor, trzeci syn Iwana, a brat Bohdana i Hleba, współdziedzic Hołubic i Bobynicz 1552 r., nie żył już 1559 r. Córka jego Bohdana, za ks. Konstantym Łukomskim 1581 r. i synowie: Juri i Iwan, procesują 1559 r. wraz z stryjem Hlebem Michałowiczów Korsaków, o spadek. Trzecim jego synem, ale znacznie młodszym widocznie, prawdopodobnie z innej matki, był Roman, który pozostawił

córkę N., żonę Fedora Aleksandrowicza Siellawy i synów: Marka, o którym wspomina testament Sielawy z 1601 r. (Ist. Jur. Mat. XXII), Michała, Krzysztofa, Bohdana Teodora i Tobiasza. Z nich:

1. Marek miał córkę Reginę, za Janem Wolskim 1676 r. i syna Gabryela, pisarza ziemskiego połockiego 1642 r., w końcu sędziego ziemskiego, którego, z Biegańskiej, syn Konstanty Kazimierz, żył w połockiem w latach 1668 — 1676. Rodowód daje Markowi jeszcze synów: Michała Dymitra i Aleksandra.

2. Michał, deputat połocki na Trybunał litewski 1615 r., sędzia grodzki połocki 1621 r., otrzymał za okazane męstwo i sprawy wojenne, prawem lennem włość Newelską. Z ks. Rainy Druckiej Sokolińskiej, miał córki: Krystynę, 1-o v. za Janem Żabą, 2-o v. za Stanisławem Słabkowskim, Helenę, za Januarym Fedorowiczem Miennickim i Halszkę, za Andrzejem Rogińskim 1652 r. (Akta IX) i syna Mikołaja, archimandrytę połockiego 1650 r. i wileńskiego Św. Trójcy 1654 r., który zbiegł przed najściem nieprzyjaciół 1655 roku do Królewca i tam umarł 1656 roku.

3. Krzysztof, o którym wiadomości nie mamy.

4. Bohdan, dziedzic Żórawna i Uchwiszcza, nabył 1627 r. Bobynicze, Sieńsk i inne dobra, od Hrehorego Korsaka Hołubickiego. Dziedzic Bołozdyna 1638 roku, zastawił 1644 r. Uchwiszcz Ososzkom i nie żył już 1658 r., w którym synowie jego, Władysław i Samuel, wyjęli z aktów połockich intromisyę jego do Bobynicz (Ist. Jur. Mat. XXIX). Oprócz nich, miał jeszcze Bohdan córkę Konstancyę, za Janem Aleksandrowiczem Siellawą i syna Jerzego.

Władysław, dziedzic Zórawna i Bobynicz 1667 r., zaślubił Fedorę Nowicką, wdowę po Łukaszu Ososzko (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Jerzy, dziedzic Bobynicz 1667 r., miał mieć syna Dominika Bobynickiego Korsaka, obecnego 1718 r. w Witebsku.

Samuel z bratem Władysławem prosił 1657 r. Cara, o zwrot Bołozdyna. Samuela synami, z Rahozianki, mieli być: Roman, Jan, Kazimierz, ożeniony z Anną Żabianką i Michał, ożeniony z Sielicką, z której syn Remigian. Ten to zapewne Remigian, deputat połocki 1755 r., wspominany z żoną Franciszką, jako dobrodziej klasztoru w Głębokiem.

5. Teodor z żoną, Teodorą Sieheniówną, sprzedał 1628 r. Nesterowszczyznę Stefanowi Hołubickiemu Korsakowi. Syn ich Samuel, poseł połocki 1674 r., został stolnikiem połockim 1697 r. Z żoną, Potencyanną Baszyńską, zastawił 1692 roku część Żerczenic Jakukiewiczom.

6. Tobiasz v. Fabian, żonaty z Anną Skopówną, nabył Izo od Baltazara Korsaka 1686 r. Pozostawił on córkę Krystynę, za Krzysztofem Siellawą, podstolim smoleńskim 1683 r.

Oprócz tych połączonych w jeden rodowód Korsaków, było i jest jeszcze wiele gałązek i pojedyńczych osób, których zamieścić w drzewie genealogicznem nie zdołaliśmy.

Stanisław, dziedzic 1701 r. Cholewszczyzny, w oszmiańskiem, miał syna Antoniego, stronnika Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 605), po którym pozostało trzech synów: Jerzy, Leon i Floryan. Mateusz z synem Tomaszem, syn Jerzego, Wincenty i Józef, synowie Leona, i Ignacy i Antoni z synem Stanisławem,

synowie Floryana, legitymowali się ze szlachectwa 1798 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Przed tąż Deputacyą legitymował się ze szlachectwa 1820 r. Józef, asesor sądu ziemskiego i sędzia grodzki powiatu trockiego, z synem Piotrem, syn Kazimierza, a wnuk Tadeusza, podczaszego połockiego i dziedzica Poszeszuwia, w województwie wileńskiem, 1775 r., a w 1835 r. Józef Otto, syn Józefa, pułkownika b. wojsk polskich i dziedzica 1798 roku dóbr Ciemnobłocie, w ekonomii grodzieńskiej.

Łukasz, dworzanin królewski 1536 r. Semen i Jaszko Żdanowicze otrzymali 1567 r. od Zygmunta Augusta potwierdzenie, posiadania Maniukowiec, nadanych pradziadowi ich, Jaszkowi Afanasiewiczowi Korsakowi. Semen Żdanowicz był posłem do Moskwy 1566 r. (Wit. Star. VI).

Józef, dworzanin królewski 1608 r. Szymon i Józef pobili 1608 r. i uwięzili studenta jezuickiego Laskowskiego w Wilnie. Maryanna, za Walentyanem Wolskim, podstarościm mozyrskim 1631 r., posesorem Zamościa 1633 r. Teodor, dworzanin królewski 1633 r. Adam otrzymał 1633 r. prawem lennem 20 włók gruntu w księstwie czerniechowskiem, które odstąpił Chodyce, za konsensem królewskim z 1636 r., a Wielgąwieś tamże odstąpił Kalinowskiemu 1637 r. (M. 180 f. 37; 182 f. 62 i 272).

Trojan i Piotr napadli zbór w Nowogródku 1638 r. Helena, za Janem Podborskim 1631 r. Helena, żona Jana Swirszczewskiego 1638 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Judyta, żona ks. Samuela Łukomskiego w latach 1632 — 1648. Mikołaj, żonaty z Krystyną Rzemińską, dziedziczką Wolicy 1641 r. (DW. 49 f. 1900). Paweł, opat onufrejskiego monasteru pod Mścisławiem, 1648 r. (Akta VIII).

W spisie pocztów szlachty smoleńskiej, w oblężeniu Smoleńska 1654 r., wymienieni ludzie Jana Korsaka z Brakulina i Dziakowszczyzny i ojczyma jego, Jana Chocima, Stefana Korsaka z Chołmego, Antoniowej Korsakowej z Szabanowa i Piotra Korsaka z Kowerzy. Pietruszka, syn Ilii Korsaka z Bobynic, po wojnie smoleńskiej, żądał 1654 roku opatrzenia od wielkiego księcia moskiewskiego, który mu nadał 80 ludzi w majętności stawrowskiej.

Łukasz, Jerzy, Michał i Hieronim Zachejewicz, złączyli się 1655 r. z nieprzyjacielem i rabowali dobra szlacheckie i duchowne, w połockiem, o co mają sprawy 1667 r. Mikołaj, chorąży w pułku Wołłowicza, dziedzic Rudnik i brat jego Jurko, też wojskowy, wzięci do niewoli 1659 r., torturowani w Moskwie, z której uciekli. Piotr z dziećmi, wzięty do niewoli w Bychowie 1659 r. Barbara, wdowa po Semenie Czerkasie 1668 r. (Ist. Jur. Mat. XXV) Jakób, na sejmiku połockim 1661 roku.

Dawid, sędzia ziemski połocki i marszałek kapturowy 1669 r. Michał, wojski połocki, sędzia kapturowy 1669 r. Aleksandra, wdowa po Bielikowiczu, podczaszym oszmiańskim, 1671 r. w Wilnie.

Między elektorami Jana III-go wymienieni, oprócz wspomnianych wyżej: Michał, Stanisław, Samuel, Wojciech i Szymon. Fabian, rotmistrz połocki 1681 r. (Paw.). Na sejmiku połockim 1686 r. obecni, Jan i Michał Tomasz. Adam, towarzysz pancerny 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 944). Adam, podstoli rzeczycki 1701 r. Adam, łowczy połocki 1704 r. Po śmierci Adama synowie jego, Jan i drudzy, pozwani o ucisk cerkwi w Bobyniczach 1735 r. (Ist. Jur. Mat. XXIX). Jan, budo-

wniczy połocki 1714 r. Antoni, komisarz powiatowy oszmiański 1716 r. Maryanna, żona Michała Uszczapowskiego 1714 r. N., żona ks. Floryana Szujskiego 1715 roku. Ludwik, podczaszy połocki, umarł 1710 r.

Szlachcic smoleński, Stefan Korsak, którego siostra Anna, była za ks. Michałem Druckim-Sokolińskim, ożenił się z siostrą tegoż, ks. Katarzyną Drucką-Sokolińską, 1-o v. Raczyńską, 2-o v. Michałową Potemkinową, stolnikową i chorążyną carską. To nieprawne małżeństwo zaskarżył 1728 r. Denis Potemkin.

Piotr, podczaszy trocki 1733 r. Piotr, wojski (jaki?), 1741 r. na sejmiku połockim. Stefan i Franciszek, stronnicy Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 605 i 606). Marcin, 1736 r. w połockiem. Rajmund, przeor Dominikanów w Hoszczowku, chrzcił 1746 r. Tadeusza Kościuszkę. Teresa z Korsaków Szemiotowa, współdziedziczka Białynicz 1751 r. Andrzej, podczaszy smoleński 1736 r., z żoną, Zuzanną z Łodziatów, wzięli 1735 r. w zastaw Usomno, od Żuków i odstąpili je 1738 roku Jozafatowi, skarbnikowi starodubowskiemu i Ludwice ze Świackich Korsakom. Jozafat wkrótce umarł, a wdowa 1742 r. zapisała dom i grunta Bazylianom w Dziśnie. Jan, pisarz wojskowy litewski 1755 r. i chorąży petyhorski Radziwiłła 1757 r. Waleryan z żoną, Felicyanną z Rypińskich, dziedzice części dóbr Jemienieckich, w smoleńskiem, 1758 r. Michał Henryk, cześnik nowogrodzki, żonaty z Wiktoryą Korsakówną, spisał testament 1759 r. Ignacy, 1752 r. mostowniczy wołkowyski. Ignacy 1753 r., w połockiem. Ignacy, 1766 r. ziemianin newelski. Ignacy nabył 1763 r. Stołpie od Kostki. Ignacy, sędzia kapturowy i rotmistrz wileński 1764 r.

Franciszek Aloizy, rotmistrz połocki 1755 r. Jerzy, 1764 r. na sejmiku brasławskim. Antoni, starosta snitowski, podpisał 1763 r. manifest szlachty litewskiej. Antoni z wołyńskiego, elektor Stanisława Augusta. Mateusz, z żoną Zuzanną, zeznali 1764 r. wzajemne zapisy na Oziercach i Bołotnicy. Józef, kanonik smoleński 1775 r. (V. L.). Aleksander sprzedał 1775 r. Zawidzice Tadeuszowi i Michałowi, a ci wraz z dokupioną częścią, od Teofili z Korsaków Wysockiej, odprzedali je Świackim. Ignacy, rotmistrz połocki 1775 r. (V. L. VIII f. 455). Józef, komornik smoleński 1775 r. Józef, szambelan i kawaler orderu Św. Stanisława 1778 r. Józef, mianowany szambelanem 1787 r. Józef, starosta zaborowski 1785 roku, żonaty z Felicyanną Drozdowską (M. 299 f. 206).

Jakób, chorąży buławy wojsk litewskich, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.); wdowa po nim, Maryanna ze Skrońskich 1791 r. (DW. 107 f. 1094). Floryan, prokurator generalny Bazylianów prowincyi litewskiej, został 1782 r. koadjutorem z prawem następstwa archimandryty żydyczyńskiego (Kancl. 93 f. 1731), archimandryta 1791 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., biskup sufragan łucki 1804 r.

Jan Karol, starosta chmieliński 1779 r., podwojewodzy i poseł połocki 1784 roku, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., z Róży Mikoszanki, miał córki: Leokadyę, za Wincentym Szyrynem, zmarłą 1810 r. i Maryę, za Janem Święcickim. Krzysztof, starosta kuszlicki, kawaler orderu Św. Stanisława, w latach 1786—1793. Franciszek, rotmistrz połocki 1787 r. Franciszek Ksawery, budowniczy połocki 1788 r. Jan, regent grodzki wiłkomierski, w latach 1788 — 1791. Floryan, 1790 roku w Krzemieńcu. Stefan, sędzia graniczny połocki 1794 r. Sylwester, strukczaszy połocki, w latach 1787 — 1793. Wincenty, sędzia ziemski orszański, ka-

waler orderu Św. Stanisława 1792 r. N. (Floryan?), dzielny porucznik 1794 roku, potem major b. wojsk polskich. Antoni, Jezuita w Witebsku, w latach 1797 — 1803 (Ist. Jur. Mat. XXI).

Leonard, posesor Suszni 1809 r., radca departamentu poznańskiego z krotoszyńskiego. Antonina, córka Michała, była żoną Kazimierza Dąbrowy, a syn ich Lucyd, ożeniony z Ludwiką Korsakówną, córką Mikołaja i Konstancyi Dąbrowianki. Erazm, ur. 1834 r. w Dolcach, w mińskiem, umarł 1870 r. w Chorzelach, w płockiem. Stanisław, syn Juliusza i Stefanii Sawickiej, zaślubił 1903 r. w Petersburgu Zofię Wołowską, córkę Jana i Ludwiki Broniewskiej.

KORSUK Semen, pułkownik wojsk zaporoskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

z KORSZOWA, w ziemi halickiej. Józef Borsan z Korszowa, ma 1418 r. sprawy z Buczackim. Nastazya, wdowa po Borsanie z Korszowa, kwituje swego synowca, Fedora z Lackiego, z ojcowizny w Lackiem, 1485 r. Jan Borsan sprzedał 1490 roku część swoją Korszowa, bratu rodzonemu Mikołajowi, alias Michnie (AGZ. XIX).

KORSZOWICCY Jarosz i Walenty, z województwa sieradzkiego, elektorowie króla Michała.

KORSZYC Stefan, w powiecie słonimskim 1764 r. (V. L.).

KORSZYŃSKI Adam, z województwa poznańskiego, podpisał elekcyę króla Michała.

KORTAK v. KORTAG Jan, otrzymał szlachectwo 1515 r. (Metr. 30 f. 33) i herb Jeleń (Ostr. Nr. 1173).

KORTICELLI, patrz *Corticelli*.

KORTUM Ernest otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.). W tymże roku nabył starostwo sękocińskie od Szydłowskich. W 1768 r. był pisarzem publicznym i sekretarzem powiatu piltyńskiego (M. 282 f. 140; Kancl. 44 f. 256 i DW. 94 f. 763). Brat jego Karol, konsyliarz królewski 1788 r. (DW. 99 f. 1146), członek warszawskiego Towarzystwa przyjaciół nauk, umarł 1808 r.

KORTYŃSKI Józef, z ziemi chełmskiej, elektor Augusta II-go.

KORULSCY h. PRUS I-szy. Maciej Korulski, stolnik parnawski 1699 r. Maciej, posesor klucza Sławkowskiego, od Szaniawskiego, biskupa krakowskiego, pozwał 1723 r. Stadnicką i sąd grodzki krakowski, o zbiegłych poddanych (Woł. XI f. 1254). Aleksander, stolnik parnawski, otrzymał 1758 r. nominacyę na podsędka księstwa siewierskiego, od Załuskiego, biskupa krakowskiego, a syn jego, *Andrzej* Stanisław Kostka, urodzony z Anny, w parafii Jaworzyńskiej 1748 roku, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 118).

Jan Niepomucen, Antoni i Onufry, synowie Andrzeja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KORUNOWSKI herbu BRÓG Wojciech, urzędnik sieciechowski 1571 roku (Wittyg.).

KORUSZYŃSKI, alias SĘKOWSKI Franciszek, z województwa chełmińskiego, elektor króla Michała.

KORWINOWIE h. ŚLEPOWRON. Albin Corvinus, syn niegdy Stanisława, polak, został doktorem medycyny i artium w Padwie 1544 r. Jakób Ostiensis (z Ujścia?), polak, syn Stanisława Korwina, został tamże doktorem medycyny 1555 roku. Józef Korwin, kantor katedralny kijowski, sprzedał 1766 r. poddanego z Brzozowy Strzemboszowi (DW. 85 f. 839).

Mikołaj, syn zmarłego 1824 roku Antoniego i Katarzyny z Kiełczewskich, wnuk Wojciecha Józefa i Julianny z Miroszewskich, ur. 1801 r., kapitan b. wojsk polskich 1831 r., zmarły w Jureczkowej 1892 r., zaślubił 1835 r. Amelię Kozłowską h. Jastrzębiec, córkę Anastazego i Wincencyi z Wisłockich. Z niej syn Jan, ur. 1839 r. w Malawie, właściciel po matce Jureczkowej, zmarłej tamże 1894 r., z ks. Leonii Radziwiłłówny, córki ks. Aleksandra Dominika i Róży z Hiltlów, pozostawił syna Mieczysława, ur. 1864 r. w Wiedniu, właściciela Jureczkowej.

Feliks Stefan, brat Mikołaja, oficer b. wojsk polskich, zaślubił 1844 r. Helenę z Łazuckich i miał z niej syna Andrzeja, ur. 1845 r.

Gracyan Korwin, ur. 1779 r., zmarły 1821 r. w Warszawie, wspólnie ze szwagrem swoim, Antonim Lelowskim, żonatym z jego siostrą Joanną, wydawał 1820 roku Izys polską.

KORYBSCY h. TOPACZ. Andrzej Korybski, vicerotmistrz 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 520). Stanisław Korybski z synem Krzysztofem i córką Maryanną, pozwał 1708 r. chorągiew Leszczyńskiego, starosty winnickiego, o gwałty (Gr. Halic. 199 f. 86). Wojciech, syn Andrzeja i Anny Rolskiej, wnuk Wojciecha i Konstancyi Rzepeckiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie halickim.

Felicyanna, wyszła 1813 r. za Joachima Adama Zarembę Jastrzębskiego. Bogumiła i Leopold, 1818 r.

Herb Pogonia Litewska.

KORYBUTOWIE, książęta, herbu POGONIA LITEWSKA. Książę Korybut Dymitr Olgierdowicz, na Nowogrodzie Siewierskim do 1393 r., z ks. Anastazyi, córki Olega Iwanowicza, ks. Riazańskiego, wdowy po ks. Dymitrze Wasilewiczu Druckim, miał trzech synów: Iwana, Zygmunta i Fedora, oraz córki: Anastazyę,

za ks. Bazylim Michałowiczem Twersko-Kaszyńskim, zmarłym 1426 r., Helenę, za Janem ks. Raciborskim 1407 r. i Maryę, za ks. Fedorem Worotyńskim.

Książę Iwan Korybutowicz wydał, 1481 r. w Łucku, królowi poręczenie za jeńców litewskich. Żona jego, N. N., wyszła po jego śmierci za księcia Borysa Glińskiego.

Książę Zygmunt Korybutowicz, dowodził 51-ą chorągwią pod Grunwaldem. W 1414 r. towarzysząc królowi w wyprawie na Pomorze, zdobył twierdzę Riezenberg. Wojował w Czechach przez lat kilka, będąc wysłanym tam 1422 r. przez Witolda, do objęcia w posiadanie Królestwa. Bawił następnie na dworze siostry swej, księżnej Raciborskiej, a gdy Świdrygiełło strącony został z tronu wielkoksiążęcego, przystał do niego i poległ w bitwie pod Wiłkomierzem 1435 r.

Książę Fedor Korybutowicz, przystał również do Świdrygiełły i w bitwie pod Wiłkomierzem dostał się do niewoli. Żył jeszcze 1440 r., w którym witał królewicza Kazimierza, przy wjeździe jego do Litwy (Kniaź.).

Ci trzej synowie księcia Korybuta zmarli bezpotomnie, bezpodstawnie przeto książęta: Zbarażscy, Wiśniowieccy, Poryccy i Woronieccy, zaczęli już w końcu XVI-go wieku używać przydomku *Korybut.*

KORYBUTOWIE, patrz *Korbutowie.*

KORYCCY h. CIOŁEK z Korytnicy i Koryckiej Woli, w ziemi stężyckiej. Jedna ich linia dziedziczyła na Niewodnicy na Podlasiu, a druga osiadła w województwie mińskiem. Część Korytnicy w połowie XV-go wieku nabył widocznie Fiebron z Gutanowa h. Ciołek, bo ówcześni dziedzice tej wsi pisali się Fiebronami, jak i Gutanowscy (patrz G).

Herb Ciołek.

Piotr Fiebron z Korytnicy, spiera się o prezentowanie proboszcza w Korytnicy, z Janem Cethkiem z Korytnicy, 1494 roku. Anna Fiebroniowa, posesorka Korytnicy i Domaniowa, 1508 r. (Paw.). Stanisław, syn Fiebrona z Korytnicy, ożeniony z Barbarą, córką Krzysztofa z Pilcy, 1528 r. (Zs. Warec. 4 f. 198). W 1569 r. Korytnica i Domaniów są w ręku Fiebronów Gutanowskich.

Mikolaj, Tomasz i Stefan, synowie Jana Koryckiego z Korytnicy, procesują się 1587 r. w Radomiu, z Kanimirami (Rad. Inscr. Decr. XI f. 478 i XIV f. 98). Anna, córka Bernarda z Woli Koryckiej, za Piotrem Chrościechowskim (Zs. Warec. 8 f. 362). Hieronim (Jarosz) Korycki, koniuszy dworny litewski 1548 r. i jednocześnie koniuszy koronny 1554 r., umarł 1566 roku. Pierwszą jego żoną była Hanna Andrzejówna Dowojnówna, drugą — Zofia Chodkiewiczówna, która zapisała 1570 roku bratankowi swemu Janowi, dobra Byteńskie (Akta XXII). Zygmunt August dozwolił Hieronimowi i jego pierwszej żonie, założyć w majątku ich Horodyszczu miasto, otworzyć karczmy i odbywać targi (ML. 62). Mikołaj z Korytnicy, sędzia grodzki stężycki 1566 roku. Katarzyna, córka Mikołaja, za Maciejem Trzebińskim 1577 roku (Zs. Warec. 12 f. 28).

KORYCCY.

Mikołaj z Korytnicy i Rowów, żonaty 1587 r. z Barbarą Chmielewską, córką Jerzego (Zs. Warec. 14 f. 84 i 200). Andrzej, Tomasz i Hieronim, dziedziczyli na Korytnicy 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 681). Adam, syn Hieronima, zeznał 1608 r. oblig na rzecz Nowomiejskiego (Zs. Warec. 19 f. 405). Wojciech, Jan i Jakób, synowie Jana, kwitowali w Lublinie Dzika, 1624 r. (Zap. Lub. 28 f. 185). Stanisław i Franciszek, synowie Wojciecha, 1663 r. w Lublinie (Ibid. 48 f. 325). Jakób, podczaszy podlaski, w połowie XVII-go wieku żonaty z Anną Krakowówną (Ibid. 57 f. 524).

Mikołaj, dziedzic Niewodnicy, pod Białymstokiem (Wyr. Lub. 48 f. 396), podsędek 1581 r., a sędzia ziemski bielski 1587 r., namiestnik brański 1588 roku, z Uchańskiej, miał czterech synów: Andrzeja, Mikołaja, Tomasza i Hieronima, mających sprawy w Lublinie 1579 r. (Wyr. Lub. 2 f. 897). Z nich:

Andrzej, komisarz królewski 1589 r., dziedzic po ojcu Niewodnicy, żonaty był 1596 r. z Elżbietą Karpiówną (Wyr. Lub. 38 f. 1146), wspólnie z którą wzniósł kościół w Niewodnicy tegoż roku. Córka jego Barbara, żona 1-o v. Mikołaja Boglewskiego 1611 r., a 2-o v. Sebastyana Boglewskiego 1615 roku (Perp. Czers. 4 f. 9 i 5 f. 94).

Mikołaj, sekretarz królewski 1616 r. (DW. 45 f. 331).

Hieronim z Korytnicy podpisał, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a 1674 r., będąc posłem ziemi bielskiej, z tąż ziemią, obiór Jana III. Kazimierz, z ziemi bielskiej, elektor Jana III-go, syn Andrzeja, zeznał 1678 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Żabińskich (DW. 55 f. 711). Samuel Jan z Korytnicy, także z ziemi bielskiej, elektor króla Michała i Jana III-go. Zofia, wdowa po Andrzeju Czyszkowskim 1724 r.

Zofia, córka nieżyjącego już Piotra, wdowa po Andrzeju Sudku Wilczewskim, 1658 r.; krewny jej Gabryel, 1695 r. (Gr. Brańs.).

Gabryel, syn Jakóba, a brat Karola (DW. 56 f. 1388), stolnik wiski, zapisał 1708 r. żonie swej, Agacie Włoskównie, córce Władysława Włoska, 6,000 flor. na Niewodnicy i zeznał z nią zapis dożywocia (Gr. Brańs.). Potomek tegoż Gabryela, Antoni Józef, syn Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Karol, profesor akademii wileńskiej, ur. 1702 r. w Dzitrykach, w powiecie lidzkim i brat jego Michał, ur. tamże 1714 r., obaj w zakonie OO. Jezuitów, w swoim czasie głośni uczeni. Pierwszy umarł w Rzymie 1767 r., a drugi w Mińsku, 1784 r. Józef, Jezuita w Witebsku, 1790 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Edmund, Edward i Julian Koryccy, synowie Wincentego, wnukowie Wojciecha, prawnukowie Jerzego, a praprawnukowie Józefa Nikodema, dziedzica 1700 roku Witkowszczyzny - Jarszewszczyzny, w województwie mińskiem, legitymowali się ze szlachectwa 1882 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KORYCCY h. DRZEWICA. Zygmunt Korycki opłacał 1552 r. pobór ze wsi Rudy Biskupiej, w powiecie sandeckim (Wittyg f. 148).

KORYCCY h. PRUS I-szy, z tejże samej Korytnicy, co i Koryccy Ciołkowie, bo z Korytnicy się również pisali. Jan, syn Tomasza z Korytnicy, procesuje

się z Tarnowskim 1447 r. (Zs. Warec. 1 A f. 86). Pakosz z Korytnicy, w województwie rawskiem, 1462 r. (Inv. Arch. Kor.). Księdzu Janowi Koryckiemu z Kamionki, potwierdził 1496 r. ks. Konrad Mazowiecki, nadanie 6 włók w wójtostwie w Giełczynie, przez ks. Jana (Mil.). Mikołaj i syn jego, Marcin, żyli 1488 roku (M. 18 f. 28). Pewnie tenże sam Mikołaj, wziął 1473 r. w zastaw połowę Rakowic, od Mniszewskich (Zs. Warec. I B f. 258).

Stanisław Korycki, pisarz grodzki bełski 1591 r. Dorota, córka Jana z Korytnicy, za Erazmem Kołybielskim 1545 r. (Zs. Gr. Czers. 15 f. 140). Krzysztof z Korytnicy, wspólnie z żoną Zofią, otrzymał 1631 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Dzwonowie, w starostwie pilznieńskiem, Skrzyńskim (M. 178 f. 255). Tenże sam pewnie Krzysztof, otrzymał 1650 r. za zasługi wojenne Byszów, w powiecie halickim (AGZ. X. 4387). W 1658 r. chorąży nowogrodzki-siewierski, następnie i pułkownik królewski, został 1659 r. chorążym kijowskim, a 1663 r. kasztelanem rypińskim. Kasztelaństwa tego nie przyjął, lub nominacya ta nie doszła do skutku, bo w dwa lata później widzimy go podkomorzym chełmińskim, starostą borzechowskim i lisiańskim. Miał i starostwo nieszawskie, które wziął z drugą żoną, Heleną Konstancyą z Konarskich, wdową po Sumińskim. Nie żył już 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 150; M. 201 f. 378 i Sig. 8 f. 100). W 1659 r. otrzymał list przypowiedny, na szwadron piechoty cudzoziemskiej, z 600 ludzi złożony (Sig. 8). W 1661 r., będąc generał-majorem wojsk koronnych, otrzymał komendę nad prezydyami pruskimi (Sig. 5 f. 36). Podpisał 1669 r. elekcyę króla Michała, a 1674 r. obiór Jana III-go.

Herb Prus I-szy.

Jerzy, z województwa sandomierskiego, elektor Jana Kazimierza. Piotr, *dyspensator* królewski 1658 roku (M. 201 f. 106), żonaty z Zuzanną Baryczkówną, miał córkę Maryannę, rozwiedzioną z Pawłem Prażmowskim, starostą łomżyńskim (M. 248 f. 156).

Jan, Franciszek i Stanisław, z województwa sandomierskiego, elektorowie króla Michała. Marcin podpisał, z ziemią wyszogrodzką, elekcyę Jana III-go, a Aleksander, z ziemią zakroczymską i Tomasz, z województwem sandomierskiem, obiór Augusta II-go. Jan, syn Kaspra, kwitował 1720 r. w Czersku Kalińskiego (Perp. Czers. 19 f. 6). Antoni, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 609).

Jan, syn Tomasza i Ewy z Słotwińskich, wspólnie z żoną, Małgorzatą z Miedzechowskich, 1-o v. Ludwikową Błocką, zawarł 1744 r. układ o dobra Dziewule (Perp. Czers. 27 f. 49). Maryanna, za Maciejem Winklerem 1750 r. Jan podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Julianna, córka Antoniego i Katarzyny z Grocholeskich, wdowa po Wojciechu Borzewickim, sprzedała 1797 r. Szymanowskiej, część swoją na Badowie-Mściszkach (DW. 112 f. 267). Jakób, porucznik w wojsku koronnem 1782 roku (MP.). Aleksander, pułkownik w wojsku koronnem, umarł 1798 r. (MP.).

Floryan Korycki, syn Antoniego i Rozalii z Kadłubiskich, zostawił z Agnieszki z Siedleckich, Karola i Mateusza, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r.,

w sądzie ziemskim halickim, jako też Tomasza Mikołaja, ur. 1768 r., mandatariusza w Lataczu, ożenionego z Wiktoryą z Englów, z której, ur. 1804 r. Piotr Stanisław, mandatariusz w Szlachcińcach, miał z Zofią z Sobolewskich, Marcellego, ur. 1836 r. i Floryana, ur. 1843 r. Jan, pisarz tabuli galicyjskiej, zmarły 1817 roku, ze zmarłej 1814 r. Tekli z Białobrzeskich, pozostawił córkę Annę, za Reichertem (M. D. Wąs. z A. Stanisł. i Lwow. For. Nob.).

Józef i Walenty Jan Koryccy, synowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KORYCCY h. ROCH III-ci. Jakób Korycki opłacał 1571 r. pobór, ze wsi Górzna, w powiecie stężyckim (Wittyg f. 148).

KORYCCY z Korycisk, w powiecie radomskim. Hieronim Korycki, współdziedzic Komorowa i Kamienia, pod Skrzynnem, 1569 r. Kamienia część, już 1508 roku, należy do N. Koryckiego (Paw.).

Andrzej, dziedzic Wierzchrzeczycy i posiadacz Czyżów i żona jego, Maryanna z Osczowa, kwitują 1630 r., jako opiekunowie Podskarbskich, z sumy Ołtarzewskiego (Gr. Bełs. 47 f. 337). Anna, 1-o v. Janowa Łychowska, 2-o v. Wacławowa Komorowska, 3-o v. Jerzowa Sobieszczańska, 4-o v. Janowa Zaleska, kwitowana 1645 r. z sumy przez Komorowskich (Gr. Bełs. 62 f. 181; 63 f. 521; 68 f. 11). Piotr, leśniczy w Chołojowie, nabył 1640 r. od Rulikowskiego, zapis zastawny na Kadłubiska (Gr. Busk. 47 f. 206 i Gr. Bełs. 70 f. 1). Marcyan, bratanek Piotra, kwituje się 1645 r. wzajemnie z Komorowskim (Gr. Bełs. 62 f. 755).

KORYCCY z Koryt, w województwie kaliskiem. Andrzej z Koryt, na sądach w Kaliszu, w latach 1409 — 1412. Andrzej i Benedykt, bracia rodzeni, dziedzice Koryt i Brunowa 1461 r. (Kor. I f. 254). Andrzej, dziedzic Sowiny 1520 r. Jan posiadał 1555 r. Borków, w powiecie kaliskim (M. 85 f. 123).

Na sądach w Łęczycy 1388 r. Wichna z Koryt, 1399 r. Albert z Koryt i Mikołaj (Łęcz. I. 651; II. 6044 i 6213).

KORYCCY, rodzina tatarska. Samuel Murza Korycki, rotmistrz chorągwi lekkiej 1688 r., a pułkownik królewski tatarski 1698 r., otrzymał 1674 r. od Jana III-go kilkadziesiąt włók w Lebiedziowie, z ekonomii brzeskiej, a 30 włók z ekonomii Kobryńskiej (Akta Hist. VI; Akta V).

Mustafa Murza Korycki, otrzymał 1748 r. konsens królewski, na nabycie Budwieca, w trockiem, od Domańskiego (Wolff.). Achmet Murza Korycki, otrzymał 1779 r. patent na pułkownika (MP.).

KORYCIŃSCY v. KORYCIEŃSCY h. TOPÓR z Korytna, w województwie sieradzkiem, którego część jeszcze w połowie XVI-go wieku do nich należała (Paw.). Pisali się z Pilczy. Niesiecki bałamutnie ich pierwiastkowy rodowód przedstawia, gdyż nie było, ani Jana, kasztelana sandomierskiego, ani Jana, kasztelana sieradzkiego, od których ich wywodzi, ani Stanisława, kasztelana wiślickiego. Paprocki słuszniej rozpoczyna ich rodowód od Jana, który, z Maleckiej, pozostawił siedmiu synów. Z nich:

I. Wojciech, chorąży kaliski i starosta przedecki 1546 r., wykupił starostwo soleckie 1544 r. od Sobków. W 1552 r. był i starostą kłodawskim. W 1556 roku, w którym umarł, zabezpieczył na Zakrzewie i innych dobrach, posag żonie swej, Petronelli z Komorowskich (Gr. Przed. 9 f. 892). Na nagrobku bratanka jego wypisano, że był wojewodą łęczyckim. To jakaś pomyłka, bo wojewodą był w dacie jego śmierci Kościelecki. Miał mieć sześć córek: Barbarę, 1-o v. Kazanowską, 2-o v. Spytkowę Załuską, Annę Stanisławowę Załuską, Petronellę, 1-o v. Chocimowską, 2-o v. Janowę Pieniążkową, Katarzynę Moszyńską, Zofię, 1-o v. Krzysztofowę Rzepiszewską, 2-o v. Krzysztofowę Przerębską i Zuzannę Maciejowę Załuską.

II. Maciej, dworzanin Zygmunta Augusta 1548 roku, wspólnie z synem Adamem, posiadał 1554 roku Lubochnię, w powiecie brzezińskim (M. 74 f. 884 i 86 f. 196).

III. Mikołaj z Korytna, dziedzic Udorza, żonaty z Barbarą Oleśnicką, wybudował dla siebie i żony 1560 roku grób, u Dominikanów w Krakowie, gdzie też ciała ich złożono. Synów ich trzech: Mikołaj, Andrzej i Jan, oraz dwie córki: Anna Giebułtowska i Zofia Ciesielska. Z synów:

Herb Topór.

A) Mikołaj, dziedzic Karśnicy, starosta przedecki, kłodawski i solecki, i żupnik krakowski, w latach 1591 — 1594, umarł 1615 r., pochowany w kościele Św. Szczepana w Krakowie. Z Barbary Prowannówny, córki Trojana, starosty będzińskiego, pozostawił dwie córki: Reginę, żonę Jerzego Grodzińskiego i Zofię, żonę Adryjana Broniowskiego, oraz trzech synów: Krzysztofa, Andrzeja i Mikołaja, którzy wspaniałą kaplicę, poświęconą Św. Ignacemu, przy kościele Św. Szczepana w Krakowie wznieśli 1637 r. i w niej grób dla siebie przygotowali. Z nich:

a) Krzysztof v. Krzysztof Piotr, burgrabia krakowski 1604 r., otrzymał 1619 i 1628 r. konsens królewski, na odstąpienie tegoż burgrabstwa. Będąc starostą gniewkowskim i sekretarzem królewskim 1618 r. (M. 155 f. 122), został 1628 r. kasztelanem sandeckim, a 1638 roku kasztelanem wojnickim. Umarł 1686 r., pochowany w Alwerni, gdzie klasztor OO. Bernardynom fundował. Jeździł w poselstwie do Joachima Fryderyka, elektora brandeburskiego i do królów hiszpańskich, Filipa III-go i IV-go. W czasie rokoszu trzymał stronę Zygmunta III-go. Żonaty z Anną Chlewicką, córką Wawrzyńca i Anny Kochanowskiej, zmarłą 1641 r., miał córki: Elżbietę, zakonnicę u Św. Andrzeja w Krakowie i Annę żonę Zbigniewa Oleśnickiego, oraz syna Stanisława Jana, po ojcu starostę gniewkowskiego, żyjącego jeszcze 1663 r. Żona jego, Krystyna z Zebrzydowskich, występuje w aktach, jako wdowa po nim, 1679 r. (Zap. Lub. 48 f. 200 i 58 f. 56). Potomstwa nie zostawił.

b) Andrzej, chorąży sandomierski 1637 r., poseł na sejmy w latach 1626, 1629 i 1631, deputat na Trybunał radomski, starosta żywiecki 1638 r., w którym otrzymał wójtostwo w Kruszewie (Zap. Lub. 21 f. 262 i M. 180 f. 52). W 1645 r. był kasztelanem wiślickim, umarł 1652 r. Żonaty z Urszulą z Jasieńca Tymińską

h. Nałęcz (Zap. Lub. 35 f. 639 i 40 f. 24), miał z niej córki: Elżbietę, mniszkę w Sandomierzu i Barbarę, za Przyłęckim, kasztelanem oświecimskim, zmarłą 1650 roku, oraz trzech synów: Jacka Aleksandra (Zap. Lub. 40 f. 24), żonatego z księżniczką Heleną Sołomerecką, kasztelanką smoleńską, 2-o v. żoną Krzysztofa Sapiehy 1664 r. (Kij. VI. F f. 198), Wszebora i Bogusława (Zap. Lub. 48 f. 95 i 327), stolnika krakowskiego, elektora króla Michała, zmarłego 1671 r.

c) Mikołaj, dworzanin królewski 1619 r. (Zap. Lub. 24 f. 100), starosta ojcowski 1621 r., chorąży krakowski 1636 r., w końcu kasztelan sandecki 1637 r., w którym umarł. Posłował prawie na wszystkie sejmy, z których bywał wyznaczany do różnych funkcyi. W 1634 r. wyznaczony został do boku królewskiego, jako komisarz wojenny. Żon miał dwie: pierwszej, Barbarze z Pukarzewskich, przyznane było dożywocie na starostwie oycowskiem 1621 r., a drugiej, Magdalenie z Białobrzeskich, wdowie po Marcinie Stadnickim, kasztelanie sanockim, 1631 roku. Z tą drugą żoną posiadał 1631 r. i dzierżawę jodłowską (M. 165 f. 253; 178 f. 370 i 387). Z pierwszej żony, synowie: Mikołaj i Stefan, oraz córka Barbara, żona Jana Adama ze Żmigroda Stadnickiego, podkomorzego sanockiego, po której spadek odstąpił brat jej Stefan 1654 roku, Maryannie z Dębian Stadnickiej (M. 194 f. 185).

Mikołaj v. Mikołaj Ferdynand, kasztelanic sandecki, po ojcu starosta oycowski, był 1649 r. kasztelanem bieckim, umarł 1651 r. Żonaty z Elżbietą de Kowalowy (Niesiecki ją zwie Kowalską h. Radwan), 2-o v. żoną Hermolausa Przyłęckiego, wspólnie z którą posiadał Życin, w ziemi stężyckiej i dla której wyjednał 1640 r. dożywocie na starostwie oycowskiem (M. 186 f. 283 i 284), miał mieć dwóch synów: Mikołaja i Kazimierza, ale ci musieli umrzeć młodo, bo stryj ich Stefan, spadek po ich ojcu, a swoim bracie, odstąpił 1654 roku Wierzbowskiej (M. 194 f. 196).

Stefan, młodszy syn kasztelana sandeckiego, a brat Mikołaja Ferdynanda, kasztelana bieckiego, podczaszy krakowski 1646 r., następnie stolnik, otrzymał 1647 r. starostwo oświecimskie. W 1648 r., w którym podpisał elekcyę Jana Kazimierza, był i starostą wolbromskim. W 1652 r. jest podkanclerzym koronnym, starostą oświecimskim, oycowskim i wolbromskim. W roku następnym został kanclerzem wielkim koronnym. Był i starostą warszawskim i rabsztyńskim. Umarł 1658 r. Starostwo oświecimskie odstąpił 1652 r. Wierzbowskiemu, a starostwa: rabsztyńskie, oycowskie, wolbromskie i jodłowskie, trzymała po jego śmierci, pozostała po nim wdowa, Petronella z Gembickich, wojewodzianka łęczycka (M. 186 f. 157; 200 f. 1; Sig. 2 f. 48).

Niesiecki i inni piszą, że zanim został podkanclerzym, był kasztelanem oświecimskim. Tego w aktach nie znalazłem i przypuszczam, że to pomyłka, bo był tylko starostą. Córka jego Barbara, za Franciszkiem Jordanem, kasztelanem wojnickim, 1690 r. Synów jego dwóch: Piotr i Mikołaj. Piotrowi matka odstąpiła starostwo rabsztyńskie 1667 r., a Mikołajowi, starostwo oycowskie w tymże roku (M. 206 f. 24).

Piotr, uznany 1660 r. za pełnoletniego (Sig. 8 f. 118), jako starosta rabsztyński i lipiński, podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę króla Michała. W tymże 1669 r., był i starostą wolbromskim. W 1670 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa kleszczelowskiego od Paca i nabył je w tymże

roku, ale zaraz je zwrócił Pacowi (Sig. 11 f. 97 i M. 210 f. 68). W 1671 r. wdział sukienkę zakonną i został koadjutorem proboszcza miechowskiego. Jako poseł Klemensa X-go, Papieża, wręczył królowi Michałowi miecz na Turków i różę złotą. Będąc następnie proboszczem generalnym miechowskim i archidyakonem pułtuskim, posłował do Hiszpanii 1680 r. Wkrótce umarł.

Mikołaj, młodszy brat Piotra, jako starosta oycowski, podpisał elekcyę Jana III-go. W 1671 r. był, po bracie Piotrze, starostą wolbromskim. W 1680 r. jest chorążym łęczyckim, a następnie został podkomorzym. W 1668 r. zaślubił Katarzynę Brzostowską, córkę referendarza litewskiego, późniejszego wojewody trockiego, z której córka Barbara, wyszła za Jana Mączyńskiego, podkomorzego sieradzkiego (DW. 91 f. 285).

B). Andrzej, drugi z kolei syn Mikołaja z Oleśnickiej, właściciel Udorza 1581 r. (Paw.), żonaty z Barbarą Duninówną z Ujazdu, miał córkę Annę, za Tomaszem Kowalkowskim, zmarłą 1606 r., pochowaną w Busku.

C). Jan, najmłodszy syn Mikołaja, z Oleśnickiej, dziedzic Sworzyc i Niemojowic 1577 r. (Paw.), kasztelan oświecimski, nabył Żarki, gdzie umarł 1633 r. i tamże został pochowany (Star. Mon.). Żonaty 1-o v. z Tarkowiecką, 2-o v. z Barbarą Męcińską, pozostawił córki: Eufrozynę, ksienię Norbertanek 1652 r., N. Romanowę Przerębską i Eleonorę Katarzynę Piotrowę Tęgoborską, zmarłą 1642 r., oraz ośmiu synów: Aleksandra, Piotra, Wojciecha, Mikołaja, Stanisława, Samuela, Maksymiliana i Romana, którzy dopełnili 1636 r. działu dóbr, po ojcu pozostałych (Zap. Lub. 35 f. 998). Z nich:

a) Aleksander, dziedzic Gowarczowa, chorąży krakowski, z tym tytułem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1656 r. został wojewodą rawskim, nie żył 1664 r., pochowany w Gowarczowie. Żonaty 1-o v. z Zofią Zborowską, córką Aleksandra, wspólnie z którą kwitował w Lublinie Grochowskich 1648 r. (Zap. Lub. 38 f. 502), 2-o v. z Zuzanną Jarmolińską, już 1664 roku żoną Jakóba Olbrychta Szczawińskiego (Kij. VI F f. 66; Sig. 7 f. 24 i 11 f. 268; Zap. Lub. 46 f. 802), miał syna Aleksandra, młodo zmarłego i córki: Teofilę, Konstancyę Krystynę, zmarłą 1611 r., Annę i Aleksandrę, a z drugiej żony, Ewę Franciszkę, Norbertankę w Łęczycy (Sig. 10 f. 44 i Bracł. XV f. 1137).

b) Piotr, ur. z Tarkowieckiej, z kanonika łowickiego, kanonik krakowski 1629 r., następnie i pułtuski i proboszcz sieradzki, umarł 1637 r., pochowany w katedrze krakowskiej.

c) Wojciech, kanonik łucki i sekretarz królewski, student uniwersytetu w Padwie 1634 r., proboszcz w Żarkach i Ruszczy, protonotaryusz apostolski, kanonik krakowski 1637 r., regent kancelaryi wielkiej koronnej 1654 r., proboszcz miechowski 1667 r. (Thejner), sekretarz wielki koronny 1658 r., został mianowany biskupem kamienieckim przez Jana Kazimierza, a arcybiskupem lwowskim, przez króla Michała 1669 r., który uczynił go egzekutorem swej ostatniej woli. Umarł 1677 roku.

d) Mikołaj, po ojcu właściciel Żarek (Zap. Lub. 20 f. 52), kasztelan nakielski 1654 r., był 1640 r. dziedzicem Ochli pod Krotoszynem, która to wieś należała 1728 roku do Bogumiła Pawłowskiego, urodzonego z Jadwigi Korycińskiej (Słown. Geogr.).

e) Stanisław (M. 191 f. 105), cześnik krakowski 1635 r., dziedzic Trzebniowa, Mrozowa, Leśniowa, Zaborza etc., zostawszy kasztelanem bieckim, umarł 1659 r. W 1632 i 1648 r. był sędzią kapturowym, a 1637 r. wyznaczony został z sejmu komisarzem, do spraw pogranicznych, od Szląska. Żonaty był z Katarzyną z Gawron Pretficzówną (M. 180 f. 421).

f) Samuel, właściciel Żarek, dworzanin królewski, podczaszy krakowski 1652 r., zmarły 1672 r. Z Heleny Czermińskiej, córka jego Helena, ur. 1645 r., została Norbertanką 1665 r.

g) Maksymilian, o nim akta milczą.

h) Roman, żonaty z Urszulą Miaskowską 1640 r. (M. 186 f. 150), nie żył już 1650 r., w którym syn jego Wojciech, trzymał po nim wójtostwa w Kamionobrodzie i Kuniówce (M. 191 f. 330). Oprócz Wojciecha, miał jeszcze Roman synów: Michała i Jana, oraz córkę Katarzynę, Norbertankę 1665 r., którzy kwitując Zebrzydowskiego 1661 r., wymienili, że są synami Romana, a wnukami Jana, kasztelana oświecimskiego (M. 202 f. 16).

IV. Tomasz zamieszkał na Rusi. Synów jego zostało dwóch: Mikołaj i Andrzej, którym król Zygmunt nadał w dożywocie 1548 roku Żuków z Żukocinem i Abramowcami (AGZ. X. 778). Z nich:

Mikołaj, żonaty 1-o v. z Podfilipską, 2-o v. z Anną Potocką, podkomorzanką halicką, której za konsensem królewskim, zabezpieczył posag 1554 r. na wójtostwie kołomyjskiem (Dudki Warsz. 43 f. 465 i M. 86 f. 850), z pierwszej żony miał syna Floryana, a z drugiej—syna Jakóba i córkę N. Bydłowską. Z nich Jakób, posiadacz wójtostwa kołomyjskiego 1576 r., żonaty 1583 r. z Zofią Budziszowską, córką Stanisława (Zs. Księskie 26), otrzymał 1585 r. konsens królewski, na wykupienie trzeciej części Żukowa, a 1598 r. darował dwa łany pod Kołomyją, Dominikanom kołomyjskim (M. 114 f. 214; 127 f. 303; 131 f. 296 i AGZ. X. 778 i 2600). Synowie jego: Mikołaj i Piotr, otrzymali 1609 r. Żuków i Żukocin na lat 50 (M. 153 f. 88). Piotr, żonaty z Agnieszką z Grochowiec 1615 r. (M. 158 f. 107 i 161 f. 119). Mikołaja prawnuk Józef, syn Wojciecha, wnuk Andrzeja, sprzedał 1759 r. Stadnickiemu, część Racławic, do niego należącą (DW. 83 f. 378).

Andrzej, drugi syn Tomasza, miał kilku synów, z których Jan posiadał część Żukowa 1578 r. (Paw.).

V. Lenart, podług Paprockiego, osiadł w Wielkopolsce i zostawił syna Balcera, po którym, z Naropińskiej, syn Jakób 1607 r.

VI i VII. Sanisław i Jakób zeszli bezpotomnie.

Oprócz wymienionych, spotykamy luźnie występujących, niżej wymienionych Korycińskich: Maciej i Jan, bracia Korycińscy, sprzedali 1506 r. błoto swe, zwane *Biały Ług*, w dziedzictwie Korycińskiem, Stanisławowi Kraszowskiemu, za 20 grzywien (Akta Radoms.). Zuzanna ma 1521 r. sprawę o Mniszków, w opoczyńskiem, z Barbarą Chycką (St. Pr. P. Pom. VI. 187).

Jan, syn Andrzeja, żonaty 1554 r. z Anną Cieciartowską, w innym akcie nazwaną z Dzieciartowa. Dzieci ich: Łukasz Floryan, Katarzyna, Elżbieta i Anna 1589 r. (M. 86 f. 136 i Wyr. Lub. 84 f. 640). Bartłomiej, żonaty z Reginą Dembińską, córką Jana z Borowa, 1596 r. (Zs. Księs. 42 f. 74). Zuzanna, córka An-

drzeja, za Krzysztofem Szczawińskim 1608 r. Maryanna, żona Bronisława Gruszeckiego 1627 r. Jadwiga, za Janem Ciechomskim 1632 r. Katarzyna, żona Jana Sienińskiego 1635 r. Anna, za Łukaszem Opalińskim 1648 r. Wojciech, stawił 1651 r. w ziemi lwowskiej, na popis jednego konia. Jan ożenił się 1665 r. z Elżbietą Dembińską, wdową po Aleksandrze Bzowskim (A. Krak.). Jan otrzymał 1658 r. w dożywocie Kamionobród i Kunów, w województwie ruskiem (AGZ. X. 4708).

Franciszek, dziedzic Szczekocin i Aleksandrowic, elektor króla Michała, stolnik krakowski 1671 r., kasztelan bracławski 1685 r., rezygnował z tego urzędu 1708 r. Wspólnie z żoną, Elżbietą z Koniecpolskich, obierał 1692 r. plenipotentów w Lublinie (Zap. Lub. 68 f. 439). Pierwszą jego żoną była Marya Teresa Michałowska. Z Koniecpolskiej miał trzech synów: Jana, Franciszka i Stanisława, zmarłych młodo i bezżennie.

Franciszek, jako cześnik krakowski, jest studentem w Padwie, w latach 1651 — 1652. Był on zapewne cześnikowiczem, a nie cześnikiem, zatem synem Stanisława, cześnika, w końcu kasztelana bieckiego.

W XVIII-m wieku spotykamy licznych Korycińskich, dziedziczących na Korycianach i innych wsiach, leżących w województwie podlaskiem, także h. Topór używających.

Franciszek, syn Szymona i Agnieszki, sprzedał 1714 r. część swoją na Zalesiu Miziarskiemu (DW. 62 f. 454). Jakób, mianowany 1746 r. stolnikiem czerniechowskim. Jakób vel Jakób Antoni, burgrabia grodzki mielnicki 1738 r., a drohicki 1753 r., łowczy owrucki 1755 r., nabył w tym ostatnim roku Terechowo od Bonieckiego (Arch. I. Z. Ros. VI. 2 i Gr. Kij. z 1755 r.). Syn jego Rufin, pozwał 1758 r. Jabłonowskiego, o naruszenie granic (Gr. Lwows. Fasc. 62 f. 1281). Karol Wojciech, deputat na Trybunał koronny, został podsędkiem nowogrodzkim 1776 r. Pisał się z Pilcy na Korycianach.

Jakób, syn Tomasza, nabył 1776 r. część Korycian od Czarnockiego. Syn jego Adalbert, ur. 1768 r. w parafii Paprotna, legitymował się ze szlachectwa 1804 r, w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 195).

Jakób, syn Walentego, nabył 1778 roku część Korycian od Czarnockiego, a Melchior, brat jego, nabył także część tych dóbr 1771 r., od Przesmyckiej. Adalbert, syn Jakóba, nabył 1800 r. część Zalesia, od Zaleskiego i wspólnie z synami, Piotrem, ur. w parafii Paprotna 1779 r. i Antonim, ur. tamże 1767 r. i synami Melchiora i Franciszki ze Skolimowskich, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 206 i 231).

Adalbert, syn Pawła, nabył 1775 r. część Korycian od Olędzkiego, a syn jego, Tomasz, kwitował 1781 r. Adalberta Korycińskiego, syna Wawrzyńca. Melchior, syn Tomasza i Joanny z Sawickich, ur. w parafii Paprotna 1769 r., i Antoni, syn tegoż Tomasza, ale z drugiej jego żony, Krystyny z Paprockich, ur. tamże 1788 r., legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VIII f. 62).

Tamże legitymowali się ze szlachectwa tegoż roku: Antoni, ur. 1780 roku w parafii Paprotna i Józef Benedykt, ur. 1789 r. w parafii Przesmyckiej, synowie Adalberta, z Agnieszki z Olędzkich, nabywcy 1788 r. części dóbr Korycian, wnukowie Wawrzyńca (Quat. VIII f. 62). Tomasz, ur. 1765 r. w parafii Paprotna, syn

Andrzeja, nabywcy części Korycian 1768 r., wnuk Macieja (Quat. VIII f. 68). Antoni, syn Józefa, nabywcy 1759 r. części Kobylan - Skompek, od Śkwirczyńskiej, wnuk Kazimierza (Quat. VI. f. 286). Maciej i Franciszek, synowie Walentego i Franciszki z Uzięblów, dziedzice 1778 r. po matce części dóbr Kobylany - Kozy i Uziębły (Quat. VIII f. 67).

Ignacy, Tomasz, Michał i Franciszek, synowie Macieja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Erazm, Emilian Wincenty i Filip Nereusz Bernard, synowie Józefa Macieja, wnukowie Michała Hieronima, prawnukowie Tomasza, praprawnukowie Szymona, 1846 r. (Spis.).

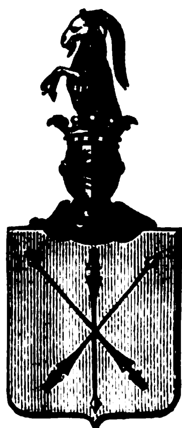
[KORYCZKO Jan otrzymał 1587 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Ryczywole Stanisławowi Borkowskiemu (M.).]

[KORYDON Aleksander, oberszterleytnant J. Kr. Mości, żonaty był z Katarzyną Kreuzalówną. Wdowa po nim, ma 1651 roku u Potockiego 2,000 flor. (AGZ. X. 4417).]

KORYSKI Andrzej podpisał, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Czy to nie *Korycki*?

z KORYTEK, w ziemi wiskiej, Tomasz z braćmi, synowie Wawrzyńca, dziedzice tej wsi 1577 r. (Paw.). Mogą być *Korytkowie* lub *Korytkowscy*.

KORYTKOWIE h. JELITA wyszli ze wsi Koryta, w powiecie wiślickim. Protoplastą ich jest Stasiek z Koryta, piszący się Koryckim, a kilka razy z Korytnicy, z czego by można wnosić, że był synem Pietrasza z Korytnicy, kasztelana małogoskiego 1378 r. W latach 1384—1399 ma Stanisław częste sprawy w Krakowie (St. Pr. P. Pom. VIII). Synowie jego: Piotr 1400 r., a Klemens 1411 r., są studentami uniwersytetu w Krakowie.

Herb Jelita.

Piotr, w latach 1407 — 1410, jest plebanem w Wszechświętem.

Synem lub wnukiem Stanisława był Mikołaj Korytko, dziedzic Koryta, wojski sandomierski 1453 r., burgrabia krakowski 1456 i starosta lubelski w latach 1471 — 1478, żonaty z Elżbietą 1445 r. (Zap. Zs. Wiśl. I f. 279), którego syn Stanisław, zapisany 1464 r. na uniwersytet krakowski, wymieniony przez Długosza (Lib. Benef.), jako współdziedzic Kopek pod Bielinami, był pisarzem króla Kazimierza Jagiellończyka, który go wysłał 1474 r., na spotkanie przybywających posłów książąt saskich (Pom. Dz. W. Śr. XIV.). Pierwszy Stanisław, a może już syn pierwszego, imieniem także Stanisław, otrzymał 1417 r. od Jagiełły w dziedzictwo Poczajowice i Gaje, w powiecie drohobyckim. W 1434 r. miał on, według Słownika Geogr., wspólnie z Marcinem Korawą (Słownik pisze mylnie Korytką) z Michałowic, fundować kościół w Rychcicach.

Od 1436 r. występują w przemyskiem, zapewne synowie Stanisława, bracia rodzeni, Tomek i Jan Korytkowie, piszący się z początku z Koryt, a 1441 r. nawet z Korytnicy, a potem z dóbr przemyskich. Byli oni dziedzicami Pustomyt, Rudy, Wróblowic, Wroczowa, Koniuszek, Rychcic, a także Poczajowic i Gajów, których to dwóch wsi dziedzictwo potwierdził 1462 roku Kazimierz Jagiellończyk, Janowi Korytce Rychcickiemu (AGZ. IV f. 78 i 180). Obaj bracia zastawili 1441 roku Poczajowice i Gaje w 200 grzyw. Janowi Cyranowi, a 1448 r. ma im wydać Jan z Jedlarowej, przywilej królewski na Ostrożany.

Tomek, żonaty z Offką z Kulikowa 1441 r., miał córki: Fiennę, za Bieniaszem Wroną ze Zdutyna 1472 r. i Elżbietę, za Wojciechem Glińskim 1480 roku i synów: Mikołaja i Tomka, dziedziców Wróblowic i Rudy. Tomek, zdaje się, umarł bezdzietny, a Mikołaj, z żony Barbary, córki Pawła Burzyńskiego z Zakrzowa, za którą dostał w 100 grzyw. Rolów wielki i mały 1471 r., pozostawił córkę Zofię i syna Pawła, obłąkanego. O opiekę nad Pawłem i Zofią i o dobra ich Wróblowice, pozwał 1502 r. Stanisława Korytkę, stryja ich, Jan Rychcicki, twierdząc, że jest równie bliskim tych swoich stryjecznych.

Jan Korytko, brat Tomka, ożeniony 1-o v. z Anną Kunatówną z Tuligłów 1446 r., a 2-o v. z Katarzyną (Jurkowską), córką Andrzeja z Malechowa 1454 r., dziedziczką Juszkowiec, Ostrożan, Dżurczyc i domu we Lwowie. Córce jego, Dorocie, inaczej Fennie, żonie swej, zabezpieczył Mikołaj Karnkowski z Meduchy 50 grzyw. 1472 r., a 200 grzyw. posagu i wiana 1475 r. Druga córka jego, Katarzyna, była żoną Mikołaja Myrczy z Brześcian i Uhelnik 1462 r. Karnkowski wianując żonę 1472 r., nazywa ją córką nieżyjącego Jana Korytki z Koniuch, a tymczasem jeszcze 1475 r. tenże Jan pozwany przez Jurów i Kunatów, o zwrot posagu i dóbr po zmarłej żonie, Katarzynie z Malechowa i jej dzieciach (AGZ. XVIII. 637 — 642). Ten sam jeszcze, zdaje się, Jan Korytko Rychcicki, ożenił się trzeci raz z Barbarą, której zapisał 1476 r. na Rychcicach 100 grzywien i którą, wraz z dziećmi i dobrami, oddaje 1477 r. w opiekę Janowi Odrowążowi, wojewodzie ruskiemu. Nie żył już 1485 r., w którym Beata Odrowążowa oddaje dobra jego córek, Anny i Katarzyny, Rychcice, Poczajowice i Gaje, na dwa lata w dzierżawę Janowi Korytce z Koniuszek, zapewne ich przyrodniemu bratu. Synów Jana znamy dwóch, Stanisława i Jana.

Stanisław, 1470 r. już pełnoletni, w obec ojca sprzedał dziedziczne swoje Dżurczyce za 500 grzywien królowi. Bracia, Stanisław i Jan, nabyli w latach 1468 — 1470 Podhorce v. Pohorce za 500 grzyw., od Stanisława z Chodcza, a 1471 i 1472 r. odstąpili Truskawiec za 540 grzyw. Tustanowskim, przyczem Jan przeniósł oprawę żonie Annie, na inne dobra.

Stanisław Korytko z Pohorzec, procesuje się 1483 i 1484 r. z Brzechami z Pohorzec, 1484 r. ma 600 flor. na Witowicach u Pieniążków, a 1496 r. jako stryj (klejnotny) małoletnich Pieniążków, obecny przy spłacaniu długów ich ojca. Ten sam pewno Stanisław, choć pisany z Koryt (a nie z Pohorzec), jest opiekunem synowca Pawła z Wróblowic, o którą to opiekę pozwał go Jan Korytko Rychcicki, zapewne syn jego brata Jana. Stanisław umarł 1502 r., a Jan pozwał o Wróblowice jego synów, Stanisława i Mikołaja. Proces skończył się 1504 r. podziałem Wróblowic po połowie, między Stanisława i Jana, bo Mikołaj już także nie żył.

Jan Korytko Rychcicki, ożeniony z Anną, córką Rafała z Próchnika, podsędka przemyskiego, 1499 r., której zabezpieczył 200 grzyw. na Poczajowicach 1500 r., a gdy ją wzięli Turcy w niewolę, wtedy zwrócił 1503 r. teściowi posag, wynoszący 100 grzyw.

Jan i Rafał, bracia rodzeni, Korytkowie, niepodzielni dziedzice Pohorzec i Koniuszek, przyznali 1503 r. we Lwowie dług Stankowskiemu (AGZ. X do XIX). Obaj ci bracia nabyli 1515 roku od Karnkowskiego Świnigród (Dźwinogród) i Żuków, w ziemi lwowskiej (M. 86 f. 24). Siostrą ich mogła być Regina z Podhorzec, wdowa po Bernardzie Poniatowskim, 1555 r. żona Jana Strzałkowskiego, sędziego ziemskiego lubelskiego (M. 85 f. 289).

Rafał miał czterech synów: Rafała, Piotra, Stanisława i Bartłomieja, których procesował 1530 r. Piotr Niczski, o zwrot dóbr jego dziedzicznych, Orchowic i Stamic, za odpowiednią spłatą (St. Pr. P. Pom. VI. 451). Z nich:

Piotr, mianowany cześnikiem lwowskim 1550 r., był w 1557 r. i podstarościm lwowskim. Syn jego Piotr, był wspólnie ze Stanisławem Korytką, synem Pawła, właścicielem Podhorzec i Podola 1593 r. W tymże roku był poborcą ziemi lwowskiej, nie żył w 1597 r., w którym instygator pozwał jego spadkobierców, o wniesienie pieniędzy do skarbu (Wyr. Lub. 54 f. 1141 i 1291; AGZ. X. 2733, 2734 i 2786).

Bartłomiej, dziedzic Dźwinogroda i Żukowa 1578 r. (Paw.). pisarz ziemski lwowski 1565 r., z Katarzyny Pełkówny, pozostawił córkę Zofię i synów: Sebastyana i Stanisława, w Lublinie 1592 roku (Wyr. Lub. 71 f. 1012 i Zap. Lub. 11 f. 372). Z nich Stanisław Korytko na Zwinogrodzie, jest 1594 r. na uniwersytecie w Padwie.

Jan z Podhorzec, brat starszy Rafała, z dworzanina królewskiego, stolnik lwowski 1523 r., nabył 1524 r. Korabniki, w powiecie krakowskim (M. 39 f. 73). Nie żył w 1537 r., w którym żona jego, Anna z Orzechowskich, występuje jako wdowa po nim (M. 54 f. 28). Z niej córka Barbara, żona Stanisława Stadnickiego 1552 r. (M. 80 f. 230) i syn Paweł, posiadacz Koniuszek 1535 r. (M. 50 f. 438).

Paweł, piszący się z Podhorzec, dziedzic Łowczyc, Tuligłów, Podhorzec i Sulatów 1578 r. (Paw.), podkomorzy przemyski 1576 r., kasztelan zawichostski 1581 r. i prawdopodobnie w tymże jeszcze roku kasztelan przemyski, nie żył już w 1588 r. Z Agnieszki Ligęzianki z Bobrku, kasztelanki żarnowskiej, miał syna Stanisława, dziedzica na Włoszczu 1589 r. (Paw.), dworzanina królewskiego 1592 roku (Wyr. Lub. 49 f. 577), żonatego z Anną Fredrówną, córką Stefana i Anny Stadnickiej, 1598 r. (Wyr. Lub. 77 f. 236 i Gr. Sanoc. 23 f. 1243). Synowie jego: Jan, Stanisław i Stefan, pokwitowani zostali 1611 r. przez Jaczymirską w Lublinie (Zap. Lub. 19 f. 95). Z nich:

Stanisław zaślubił 1615 r. Elżbietę Dzieduszycką, córkę Jerzego, 2-o v. żonę Andrzeja Stana, podkomorzego sanockiego 1639 r. (Gr. Lwows. 102 f. 290 i 130 f. 1584).

Jan zaś, brat jego, łowczy przemyski 1622 r., a łowczy lwowski 1626 r., żonaty z Urszulą Tarnowską, z Tarnowskiej Woli (M. 168 f. 82), otrzymał 1624 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa wisznińskiego od Przerembskiego, na którem to starostwie przyznane zostało dożywocie żonie jego, 1635 r. (M. 172 f. 29 i 180 f. 472). W 1637 r. otrzymał pozwolenie na założenie miasta Łuszcza,

które prawem magdeburskiem obdarzone zostało (M. 182 f. 346). Dzieci jego: Franciszek, Jan, Michał, Barbara, Anna, Zofia, Urszula i Maryanna, procesowane w Lublinie 1644 r. (Zap. Lub. 38 f. 413 i 39 f. 118). Anna wyszła za Remigiana Andrzejowskiego, łowczego lubelskiego, a Urszula, za Marcina Radziątkowskiego (Gr. Lubels.). Z synów Jana łowczego:

Franciszek, który wspólnie z bratem Janem, otrzymał 1650 r. potwierdzenie dopełnionej na nich cesyi starosta wisznińskiego (M. 192 f. 122), utrzymał się przy tem starostwie, bo z tytułem starosty występuje w aktach 1658 r. (Zap. Lub. 45 f. 432), a 1659 r. otrzymał od króla pozwolenie, na odstąpienie tego starostwa Wilczkowskiemu (AGZ. X. 4741). Nie odstąpił go jednak zaraz, bo jest nim jeszcze 1668 r. (Sig. 7 f. 39). W 1671 r. jest starostą wąwolnickim (Sig. 12 f. 98). Żonaty z Anną Andrzejowską (Sig. 7 f. 39), pozostawił córkę Barbarę Kurdwanowską i synów:

a) Franciszka, ożenionego z Anną Potocką, z której: Jan, Stanisław i Franciszek. Temu ostatniemu ojciec odstąpił Koniuszki, za konsensem królewskim z 1695 r. (AGZ. X. 6261). Stanisław, z Domańskiej, miał syna Franciszka.

b) Michała, żonatego z Barbarą z Tęczyna Ossolińską, wdową po Adamie Chojnackim, z której synowie: Franciszek i Kazimierz. Dzieci Adama Chojnackiego procesują 1717 r. synów Michała Korytki, o wyrzucenie ich z dóbr (Czerniech. f. 471). Z synów Michała:

1. Franciszek, żonaty z Anną Szeptycką 1725 r. (Bracł. XV f. 2109), miał syna Michała, zmarłego w Wiśniowczyku 1780 r., bezdzietnego z Muryssonówną.

2. Kazimierz, nazywany cześnikiem żydaczowskim, zmarły 1762 r., dziedziczył na Bylinie wielkiej, której część nabył od Dunstana 1732 r. (Tab. Galic. Pact. 5 f. 165). Z Maryanny Królikowskiej, jego potomstwo:

A). Aniela, żona N. Pieściorowskiego.

B). Agnieszka, za Maciejem Cybulskim.

C). Bonifacy, chorąży regimentu pieszego, buławy wielkiej koronnej, wspólnie z żoną, Maryanną z Mełwińskich, wykupił 1771 r. Nowosiółki, w ziemi lwowskiej, od Bilińskiego (Kancl. 49 IV f. 144), a 1779 r. otrzymał starostwo czerniejowskie (AGZ. X. 7429). Zmarł w Krasnem 1819 r., pozostawiwszy dwie córki: Antoninę Zaleską i Katarzynę Zahaczewską.

D). Piotr, zmarły 1809 r., żonaty z Barbarą z Horodyskich, dziedziczką na Toroszczy, Łuce i Dmitrowicach, zmarłą 1815 r., miał: Annę Bilińską, Eleonorę Błażowską, Agnieszkę Suską, Teklę Zajączkowską 1817 r., Anielę i Sylwestra Jana, urzędnika cyrkularnego w Samborze, żonatego z Katarzyną z Czołowskich, wdową po Hankiewiczu, zmarłego 1844 r.

E). Rozalia, za Feliksem Łatko-Kobylińskim.

F). Stanisław, ur. 1739 r., zmarły 1800 r., żonaty 1-o v. z Eufrozyną Nowosielską, 2-o v. z Teklą Borowską, córką Stanisława z Rusiatycz, zmarłą 1792 r., 3-o v. z Wiktoryą Bulkiewiczówną, zmarłą 1831 r., z pierwszej żony miał: Maryę Grabaniową, Teklę Manasterską, Juliannę Grabaniową, Stanisława Michała, ur. 1780 r., Józefa, ur. 1781 r., Józefa Patrycego, ur. 1784 r. i Jana Rafała, najstarszego, żyjącego jeszcze 1847 r. Z drugiej żony: córka Tekla Magdalena, ur. 1790 roku i syn Aleksander, ur. 1792 r., młodo zmarły; a z trzeciej—synowie: Wojciech,

ur. 1795 r., Marcin Leopold, ur. 1797 r., zmarły młodo i Tomasz (metryki wszystkie w Drohobyczu). Z nich Stanisław Michał przeniósł się w sandomierskie, gdzie był radcą wojewódzkim i umarł 1837 r. Pozostała po nim wdowa, Marcyanna z Rozmuszewskich z dziećmi: Leonem Konstantym, Julianem Antonim Feliksem, zamieszkałym w Kielcach, Józefem Waleryanem Adamem, Felicyanem Marcelim, Michaliną Józefą, Antoniną Justyną i Eufrozyną Karoliną, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Leon Konstanty, poborca kasy gubernialnej w Radomiu, zmarły 1886 r., z żony, Franciszki Ksawery Ciecholewskiej, zmarłej 1887 r., pozostawił oprócz siedmiorga dzieci, zmarłych młodo, córki: Maryę Wójcicką, zmarłą 1901 r. i Cecylię Korytkową i synów:

1. Eugeniusza, ur. 1842 r., emigranta z 1863 r., zamieszkałego w Paryżu, ożenionego z Józefą Pniejnia Karwowską, córką posła białostockiego z 1831 r., z której synowie urodzeni w Paryżu: Leon Roman Franciszek 1876 r. i Karol Emil Stanisław 1883 r.

2. Romana, ur. 1848 roku w Kielcach, żonatego z Magdaleną Ignatowską, zmarłą 1890 r., z której córka Ksawera i synowie: Roman, ur. 1876 r. i Eugeniusz, którego, z Józefy Petruszkównej, dzieci: Karol i Ksawera.

3. Franciszka Ksawerego, ur. 1851 r. w Kielcach, zmarłego 1901 r., po którym, z Ludwiki Relidzińskiej, syn Stanisław, ur. 1889 r. w Radomiu.

Józef Waleryan Adam, ur. 1824 r. (metr. w Radomiu), urzędnik krakowskiej asekuracyi. Z pierwszej żony N. N., miał syna Bolesława, ur. 1850 r., ożenionego z Cecylią Korytkówną, zmarłego w Kielcach 1905 r.; następnie zaślubił Maryę Czarnowską, z której pozostawił: Stefanię, Eugenię, Ignacego, Eugeniusza, Adama, żonatego z Maryą Strzelecką, z której: Helena, Jadwiga, Marya i Janusz i doktora Stanisława Maryana Michała, ur. 1866 r. (metr. w Krakowie), adwokata we Lwowie, żonatego z Eugenią z Fedorskich, z której córka Wanda.

Wojciech, syn Stanisława, z trzeciej jego żony Bulkiewiczówney, kancelista sądowy we Lwowie, żonaty z Karoliną z Gorzkowskich, zostawił: Marcelego bezżennego, Konstantego, ur. 1827 r., bezdzietnego z Emmą Mochnacką i Seweryna, ur. 1822 r. (metryka w katedrze lwowskiej), ożenionego z Wilhelminą Hasz de Grunenwald, z której: Seweryn, oficer i Rudolf, urzędnik i Helena, żona doktora Szwedzickiego, adwokata we Lwowie (M. D. Wąs.).

Bonifacy, Piotr i Stanisław, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Jan, drugi z kolei syn Jana, łowczego lwowskiego, chorąży nowogrodzki 1659 r., zostawił, z Krystyny z Zabłociec (Ramułtównej): Magdalenę, żonę 1-o v. Dominika Żurawskiego, 2-o v. N. Nowosielskiego, Konstantego, w zakonie OO. Augustyanów we Lwowie, Władysława, Józefa, Mikołaja i Krzysztofa, obu poległych pod Wiedniem 1683 r. i Stanisława.

Krzysztof, z Konstancyi Czołhańskiej (Gr. Żydacz. 80 f. 792), miał córki: Maryannę Lasocinę-Kalińską i Krystynę Broszniowską.

Stanisław, podczaszy czerniechowski 1685 r. i pisarz grodzki 1701 r., a sędzia grodzki lwowski 1728 r., był mianowany 1698 r. sędzią ziemskim lwowskim, ale widocznie nominacya ta nie przyszła do skutku (Rękop. Oss. Sig. 136 f. 53).

W 1701 r. odstąpiła mu Podhorodyńska Piatniczany, ze starostwa skalskiego, za konsensem królewskim z tegoż roku, a 1708 r. hetman oznajmił całemu rycerstwu ziemi lwowskiej, że tenże Stanisław, jako rotmistrz chorągwi wyprawnej lwowskiej, pełnił w obozie wszelkie obowiązki (AGZ. X. 6889 i 6489). Stanisław, żonaty 1-o v. z Heleną Iwanicką 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 94), 2-o v. z Justyną Pruszyńską 1698 r. (Bracł. XIV f. 824), a miał mieć jeszcze trzecią żonę, Elżbietę Czarnowską. Syn jego, Dunstan Antoni, miecznik trembowelski 1710 r., wspólnie z żoną, Angelą z Szaszewskich i Głembskim, pozwał 1719 r. ks. Lubomirskiego, o wprowadzenie ich do Zbytynia (Woł. X. 785). Żoną jego, może pierwszą, miała być Katarzyna Łochowska, z której córki: Magdalena Borowska, Petronella Ostrowska i synowie:

a) Ignacy, żonaty 1-o v. z Izabellą Pielechowską, 2-o v. z Anną Rossowską, 8-o v. z N. Korzeniowską, zmarł bezdzietny 1780 r., pochowany u Reformatów we Lwowie.

b) Józef, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 roku, w ziemstwie lwowskiem, generał wojsk polskich, zmarły 1801 r., żonaty ze zmarłą 1807 r., Otylią Orzechowską, miał: Annę, Magdalenę Ignacowę Wisłocką, księdza Michała, seniora wikaryuszów w Przemyślu 1808 r. i kanonika lubelskiego, Jana Duklana, zmarłego 1825 r. i Józefa Stanisława na Rzezawej, członka Stanów galicyjskich, wylegitymowanego ze szlachectwa, w Wydziale Stanów galicyjskich, 1838 r., żonatego z Rudolfiną Rubczyńską. Z niej: Otylia, za Józefem Jasieńskim, Emil, ur. 1812 r., zmarły w Lublanie 1839 r. Eugeniusz Jan Duklan, członek Stanów galicyjskich, bezdzietny z Teofilą Oczosalską, zmarły 1869 r. i Seweryn Jan Duklan. Dwaj ostatni wylegitymowani ze szlachectwa 1847 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich.

Seweryn Jan Duklan, ur. 1816 r., zmarły w Rukomyszy 1902 r., członek Stanów galicyjskich, dziedzic Suchodołu, Bednarówki i Trojanowa, nabytych 1840 roku od Łaszowskiej (Tab. Gal. Instr. 456 f. 277), zaślubił 1846 r. Joannę Oczosalską, córkę Ksawerego i Ludwiki z Kamienieckich, siostrę swej bratowej i z niej pozostawił: Maryę, wydaną 1869 r. za Władysława Potockiego, właściciela Kociubińczyk, Sabinę, poślubioną Antoniemu Walewskiemu 1881 r. i Franciszka Ksawerego, ur. 1858 r., żonatego z Maryą Rostworowską, córką Feliksa i Maryi z Popielów, zaślubioną w Krakowie (M. D. Wąs.).

Synem drugim Stanisława, podczaszego czerniechowskiego, był Damazy Korytko, który otrzymał 1721 r. konsens królewski, na odstąpienie synowi swemu, Konstantemu z Podhorzec, otrzymanych przez podczaszego, Pietniczan (AGZ. X. 6218).

W metrykach Dobromilskich są wzmianki, o niżej wymienionych Korytkach: Andrzej z Krościenka 1696 r. Władysław i Jadwiga z Wojtkowej 1701 roku. Jan ze Starzawy 1705 r. Marcyanna ze Starzawy, córka cześnika mielnickiego, 1705 r. (M. Zawadz).

Nie wiem, czy do tej rodziny należą następujący Korytkowie: N., 1581 r. dziedzic Jaśkowa, a Szymon, 1578 r. dziedzic Laskowa, w ziemi bełskiej (Paw.). Stanisław, porucznik chorągwi węgierskiej Wołłowicza 1667 r., obecny w Połocku. N., porucznik województwa mścisławskiego 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI i XXVII). Hrehory, który podpisał 1700 r. laudum mścisławskie przeciwko Sapiehom.

z KORYTKOWA, w powiecie opoczyńskim, Grot, syn Rafała, zapisał 1425 roku sto grzywien żonie swej, Katarzynie z Kozłowa, córce Piotra (Rad. Inscr. I f. 70). Paweł, alias Szeliga z Korytkowa, 1458 r. (Opocz. Decr. II f. 458). Widocznie, że na tym Korytkowie dziedziczyli *Rawiczowie* i *Szeligowie*, co potwierdza Długosz, wymieniając, jako dziedziców tej wsi, Rafała h. Rawa i Klemensa Ratoskiego h. Szeliga (Lib. Benef.).

KORYTKOWSCY h. JELITA z Korytkowa, w powiecie sieradzkim. Katarzyna, żona Jaśka Czecha, wójta inowłodzkiego, wyprocesowała 1389 r. Korytków od biskupa i kapituły włocławskiej. Rafka (czy nie Katka), dziedziczka Korytkowa, ma 1398 r. sprawę z biskupem włocławskim (Łęcz. I. 5558). Mikołaj z Korytkowa 1400 r. w Sieradzu. Żona jego, Wichna z Kobierzycka. Tomisław v. Tomek z Korytkowa, 1420 r. w Sieradzu. Wojciech z Korytkowa, procesuje 1427 r. Kobierzyckiego w Sieradzu. Piotr, syn Mikołaja, 1429 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr z Korytkowa, 1486 r. Janowi z Korytkowa, dziedzicowi na Kobierzycku, ręczy Jan z Kobierzycka 1457 r. za kmiecia. Bronka, żona Mikołaja z Unkowa, całą macierzyznę swoją w Korytkowie i Kobierzycku, odstąpiła 1486 r. braciom swoim rodzonym: Tomaszowi, Piotrowi i Maciejowi z Korytkowa. Byli oni synami Mikołaja i Wichny. Jan Korytkowski z Wielkiego Kobierzycka, żonaty 1-o v. z Małgorzatą 1476 r., 2-o v. z Dorotą Kobierzycką z Wójcic, 1480 r. (Zs. Sieradz. 1).

Wawrzyniec Korytkowski, burgrabia brzeski 1489 r. Dziedzicami Korytkowa byli 1558 r. Andrzej i Jan (Paw.). Andrzej i Wojciech Korytkowscy, synowie Wojciecha, obierali 1581 roku pełnomocników w Przedeczu (Gr. Przed. 29 f. 346). Anna z Korytkowskich Mąkowska, babka kanonika gnieźnieńskiego 1636 roku (Kor.).

Jan podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Karol, syn Piotra, odstąpił 1784 r. od procesu z Bogusławskim (Perp. Czers. 38 f. 77). Józef wprowadzony do Wrzący 1771 r., a do Cieplina 1778 r. (Gr. Przed. 91 f. 222 i 341). Daniel, syn Stanisława, dziedzica Czepowa, w wartskiem i Julii z Szumowskich, 1-o v. Miaskowskiej, zmarłej 1826 r., zmarł 1827 r.

Walenty i Jan Korytkowscy, synowie Teodora, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., a Ludwik i Józef, 1858 r.

Z tej prawdopodobnie rodziny pochodzi Jan Ignacy Korytkowski, syn Ignacego i Maryi z Wieklińskich, ur. 1824 r. w Gnieźnie, kanonik gnieźnieński 1871 roku, znakomity wydawca „*Kanoników i arcybiskupów gnieźnieńskich*".

KORYTKOWSCY h. MORA. W XV-m wieku spotykamy ich w ziemi wiskiej, gdzie pisali się z Korytkowa, ale ani tu, ani w ziemi łomżyńskiej, gdzie na Korytkach dziedziczyli Korytkowscy, Korytkowa nie znajdujemy.

Jakób Mora z Korytkowa, wikary wąsoski, część swoją na Rutkach, w ziemi wiskiej, odstąpił 1471 r. bratankowi swemu Mikołajowi, z tegoż Korytkowa (Mil.). Jan, syn Macieja, protestował w Warszawie 1608 r. przeciwko Czartoryskiemu (DW. 85 f. 61).

Bartłomiej Korytkowski, syn Pawła, wnuk Sebastyana, dziedziczący na Korytkach, w ziemi łomżyńskiej, świadek 1690 r. w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Prosińskiego (DW. 57 f. 1060). Dwóch Adamów i dwóch Jakóbów, z ziemi łomżyńskiej i Wawrzyniec, z ziemi nurskiej, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Józef, wspólnie z żoną, Teresą z Sokołowskich, nabył 1757 r. część Zalesia-Wypychów, od Jastrzębskiego, którą syn jego Jakób, w imieniu swojem i brata Adama, odstąpił 1788 r. bratu Józefowi (DW. 80 f. 219 i 104 f. 1803).

Pewnie z tej rodziny pochodził Jan, żonaty z Marcyanną Opęchowską, z której miał: Katarzynę Jakóbowę Wirzbowską, Zofię Felicyanowę Opęchowską, Ewę Szymonowę Krajewską i Adama, który dzielił się 1780 r. w Opęchowie z dziećmi siostr spadkiem, po zmarłym 1777 r. bratanku matki, Józefie Opęchowskim (Gr. Łomż. i Przem.).

z KORYTNICY h. JELITA, w powiecie wiślickim. Pietrasz z Korytnicy był kasztelanem małogoskim, w latach 1378 — 1388, a poprzednio, on pewno, bo Pietrasz, podczaszy krakowski 1368 roku. Syn jego, Floryan, ma 1389 r. sprawę w Krakowie, 1394 r. nazwany cześnikiem wodnym króla (pincerna aquaticus. Regestr. Podskarb.), 1400 r. podczaszy sandomierski, w latach 1410 — 1435 kasztelan wiślicki, w latach 1406 — 1411 starosta lwowski, a 1427 r. przedecki, wiódł 1410 r. pod Grünwaldem chorągiew braci i rycerzy Koźlerogi, trzy włócznie na krzyż, w polu czerwonem noszących (Dług.). Żona jego pierwsza, Elżbieta z Trestczyna, z rodu Gryfów, zmarła 1400 r., a za dzieci ich ręczy tegoż roku Klemens, kasztelan radomski, że doszedłszy pełnoletności, zrzekną się dóbr po matce i ciotce na rzecz wujów swoich Trestków z Trestczyna. Z dzieci tych, Piotr był 1409 roku na uniwersytecie krakowskim.

Kasztelana Piotra byli prawdopodobnie także synami, Stanisław z Korytnicy, piszący się też Koryckim i z Korytna, majacy w latach 1384 — 1399 drobne sprawy w Krakowie, a którego żona, Katarzyna, sprzedała 1408 r. Oględów; Pietrasz pozywający 1388 r. Mikołaja z Olelina i Jakusz, świadczący 1399 r. Małgorzacie z Kurozwęk. Ten sam pewno Jakób, zabezpieczył 1417 roku posag żonie Elżbiecie, co też uczynił 1396 r. Marek, dla żony Hanki. Tomasz 1414 r., a Dobiesław 1418 r., na uniwersytecie krakowskim. Za Stanisława płaci dług 1440 r. Estrejcherom z Krakowa, Mszczuj ze Skrzynna. Helena, wdowa po Andrzeju, pozwała 1442 r. Iwona z Obichowa.

Stanisław Wiślicki z Korytnicy (zapewne syn Floryana, kasztelana wiślickiego, zwany tak po tytule ojca), pisarz królewski i kanonik krakowski, w latach 1466 — 1480 (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Zap. Zs. Wiślic. I f. 5, 62, 150 i 194).

z KORYTNICY, w ziemi stężyckiej, patrz *Koryccy* h. *Ciołek* i h. *Prus*.

z KORYTNIK, w ziemi przemyskiej, pisali się *Broniszowie*. Bronisz z Koczyny (Kociny?), wziął w zastaw 1480 r. połowę Korytnik od Dolińskich i zaraz zapisał żonie Annie, córce Rafała z Krzywczy, 200 grzyw. posagu i wiana na tychże Korytnikach i na połowie Biedrzychowiec, w kamienieckiem. Odtąd już rzadko pisze się z Koczyny, a zwykle z Korytnik. Ten sam pewno Bronisz, występuje

1478 r. w Przemyślu, jako pisarz Dobiesława Kmity. Tenże Bronisz z Suprunkowiec, dostaje od teścia Rafała Krzywieckiego w 100 grzywnach posagu Krasice, a w 225 grzyw. długu Kupne w przemyskiem, 1482 r. W 1492 r. oprawił Bronisz z Korytnik 200 grzyw. posagu i wiana drugiej swej żonie Małgorzacie, córce Jana Sopichowskiego, wójta z Jedlarowej. Umarł 1494 r., a wdowa już 1496 r. jest 2-o v. za Janem Irzmanem ze Śliwnicy. Nad synami jego z pierwszej żony, Janem Broniszem i Ambrożym, zwanym zwykle tylko Broniszem i córką, sprawował opiekę Aleksander Orzechowski, jako najbliższy stryj. Starszy Jan Bronisz z Korytnik, umarł bezdzietny przed 1505 r., w którym Ambroży, inaczej Bronisz z Korytnik, procesuje macochę (AGZ. XVII i XVIII).

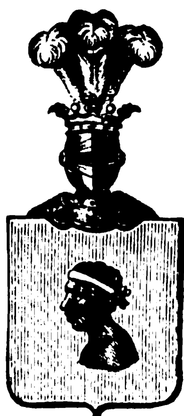
KORYTOWSCY h. ŁODZIA. Stanisław Korytowski, syn Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Być bardzo może, że między elektorami królów polskich, których poniżej zamieszczamy, znajdują się i Korytowscy Łodzice.

KORYTOWSCY h. MORA z Korytowa, w powiecie wyszogrodzkim. Jakób Korytowski i Jan, zwany *Krzywonos*, dziedziczyli na Kocięcinie 1584 r. Łukasz i syn jego Jan, zrzekli się 1585 r. posagu po Aleksandrze Pepłowskiej, córce Macieja, żonie Łukasza, a matce Jana.

Stanisław, Paweł i Katarzyna, dzieci Jana *Lisowicza* Korytowskiego, obwiniają 1586 r. Machczyńskiego, o zabójstwo brata ich Andrzeja.

Jan, syn Pawła *Skubicza* z Korytowa, w ziemi wyszogrodzkiej, zeznał 1541 r. oblig na Sierpską. Franciszek, procesuje Dąbrowskiego 1548 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 248; 3 f. 151; 4 f. 84 i 89; 6 f. 364; 9 f. 45).

Herb Mora.

Mikołaj Korytowski posiadał wójtostwo w Wiskitkach, 1546 r. (M. 70 f. 516). Stanisław Korytowski, współwłaściciel Chodupia, a Maciej i bracia jego, Krempy, w powiecie szreńskim, 1578 r. (Paw.). Wojciech zapisał 1625 r. dożywocie Katarzynie Jeżewskiej, na Świętochowie i Cieślach. Tomasz, syn Stanisława, zabezpieczył 1635 r. posag żonie Agnieszce. Wojciech, syn Stanisława, nabył 1640 r. część Jeżewic. Bogusław 1642 r. w Warszawie. Stanisław, syn Tomasza, potwierdził 1658 roku zapis na kościół w Tarczynie (DW. 47 f. 1002; 48 f. 1965; 49 f. 1417 i 2144; 51 f. 407; 52 f. 1462; 54 f. 1158).

Jan i Paweł, z ziemi wyszogrodzkiej i Stanisław, z ziemi rawskiej, elektorowie króla Michała. Idzi, z ziemi łomżyńskiej, elektor Augusta II-go.

I. Maciej Korytowski, syn Feliksa, miał sprzedać część swoją Korytowa i przenieść się do Wielkopolski, gdzie syn jego Stanisław, pozostawił czterech synów: Mikołaja, Gabryela, Macieja i Wojciecha. Z nich:

1. Mikołaj, był 1640 r. kanonikiem poznańskim i proboszczem pyzdrskim.
2. Gabryel, zmarły 1640 r., pozostawił córkę Katarzynę, za Janem Przyborowskim.

3. Maciej, wraz z Wojciechem i Andrzejem pozwany 1638 r., o zabójstwo Macieja Bardzkiego. Żonaty z Barbarą Kościelską, miał dwie córki: Zofię i Annę i dwóch synów: Chryzostoma i Bartłomieja, podwojewodzego poznańskiego 1685 r., którego, z Ludwiki Rumiejowskiej, synowie: Kazimierz i ksiądz Wojciech.

4. Wojciech, żonaty 1-o v. z Anną Pruszkowską, 2-o v. z Zofią Tolibowską, z pierwszej żony miał dwóch synów: Jana i Stanisława, a z drugiej, synów: Władysława i Wojciecha.

A). Jan, najstarszy syn Wojciecha, z Pruszkowskiej, elektor króla Michała, ożeniony z Zofią Kierską, z której: Wojciech, elektor Augusta II-go, żonaty z Elżbietą Miaskowską, Franciszek, także elektor Augusta II-go, Stanisław, Maciej i Maryanna Ludwikowa Bobrownicka.

B). Stanisław, drugi syn Wojciecha, z Pruszkowskiej, z pierwszej żony, Katarzyny Kołudzkiej, miał synów: Jana i Wojciecha, bezdzietnego z Elżbietą Kierską. Z drugiej żony, Teresy Wyganowskiej, która po jego śmierci wyszła za Aleksandra Ponińskiego, pozostawił córkę Maryannę i syna Pawła, którego z pierwszej żony, Anny z Goryszewskich, córka Ewa, za Jakóbem Słupskim i dwóch synów: Adam, zmarły 1744 r. i Stanisław, zmarły 1759 r., żonaty z Maryanną Rokossowską, wdową po Łukaszu Boguckim. Drugą żoną Pawła była Teresa Brudzyńska.

Jan, syn Stanisława, z Kołudzkiej, posiadacz Ochli, zaślubił wdowę po swym bracie Wojciechu, Elżbietę z Kierskich i miał z nią sześciu synów: Józefa, Stanisława, Ludwika, Piotra, Michała i Franciszka. Z nich:

a) Józef otrzymał 1735 r. w dożywocie Domanów, Łysiec i Kniaże, w powiecie kamienieckim (M. 259 f. 67). W 1730 r. był rotmistrzem wojsk prymasa (DW. 67 f. 998).

b) Stanisław, żonaty z Zofią Łęską, miał: Annę, Maryannę, za Michałem Poklękowskim, Franciszka na Chwalibogowie i Korzkwach, żonatego z Anną Szczytnicką i Fabiana, zmarłego 1784 r., po którym, z Maryanny Korytowskiej, córka Rozalia, za Karolem Rudzkim 1787 r.

c) Ludwik, posiadacz Ochli, bezpotomny z Maryanną Bobrownicką.

d) Piotr, żonaty 1-o v. z Weroniką Bartoszewską, z której córki: Aurelia i Karolina, oraz synowie: Walenty, bezdzietny z Krystyną Kuczborską i Mikołaj Nepomucen, żonaty z Ludwiką Goczałkowską, z której Ludwika Gutkowska i Maryanna Sewerynowa Pągowska, 2-o v. z Ewą Rokossowską, wdową po Bonawenturze Walknowskim, lecz z nią bezpotomny.

e) Michał, dziedzic Rogowa, Grochowisk i innych, zmarły 1756 r., z Teofili Tuchołczanki, miał czterech synów: Wojciecha, żonatego z Reginą Dobiesławską i Kazimierza, bezpotomnych, Jakóba i Józefa. Z dwóch ostatnich:

Jakób, dziedzic Rogowa i Grochowisk, miecznik gnieźnieński 1777 roku, z Agnieszki Prusimskiej, miał syna Józefa, właściciela Rogowa i Grochowisk, zmarłego 1846 r., żonatego 1-o v. z Katarzyną Pytlewską, z której: Teofil, Emilia, Marya i Józefa, 2-o v. z Franciszką Pytlewską, siostrą pierwszej żony, z której: Albin, Michalina i Dorota. Z tych dzieci Józefa:

Teofil, ur. 1821 r., dziedzic Grochowisk, zmarły tamże 1888 r., z Anastazyi Poleskiej, oprócz dwóch córek, zmarłych w dzieciństwie, miał dwóch synów:

Witolda, doktora obojga praw, dziedzica Grochowisk, vice prezydenta cesarsko-królewskiej galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbowej we Lwowie, a obecnie 1908 roku ministra finansów w Austryi, ożenionego z Grzymalanką Zaborowską i Adama, dziedzica Gostomki, żonatego z Walentyną Kryńską, z której synowie: Konrad i January, oraz córka Helena.

Emilia, wyszła 1-o v. za Antoniego Trzebińskiego, 2-o v. za Władysława Pągowskiego.

Marya, żona Ignacego Taszarskiego, zmarła w Poznaniu 1882 r.

Józefa, żona Antoniego Jasińskiego, zmarła 1882 r.

Albin, dziedzic Rogowa i Mszany dolnej, zmarły 1886 r. w Mszanie dolnej w Galicyi, zaślubił Elżbietę Opitzównę z której: Wiktor, właściciel Tymowy w Galicyi, owdowiały po zmarłej 1882 r. Stanisławie Struszkiewiczównie, Konstanty, właściciel Mszany dolnej, ożeniony z *Maryą* Karoliną Biesiadecką, córką Stanisława i Michaliny z Rychlickich, Marta, za Bronisławem Budziszewskim, Marya, za Ludwikiem Budziszewskim, Józefa, za Bolesławem Wilkoszewskim, Joanna, Róża, zaślubiona 1894 r. w Krakowie Władysławowi Trzecieskiemu z Dąbrowy i Teodora.

Michalina, wdowa 1871 r. po Antonim Święcickim.

Dorota, wdowa 1872 r. po Tadeuszu Święcickim.

Józef, syn Michała, a brat Jakóba, właściciel Runowa, skarbnik przedecki 1765 r., zmarły 1783 r., zaślubił Krystynę Wilkońską i z niej pozostawił syna Piotra, dziedzica po ojcu Runowa, żonatego z Franciszką Węsierską, z której synowie: Jakób i Onufry, oraz córki: Józefa Walentowa Zaleska i Jadwiga Augustowa Zaleska. Obaj bracia, z których Onufry żonatym był z Klementyną Zaleską, sprzedali Runowo i przenieśli się do Królestwa. Józef miał mieć drugą żonę, Józefę Koszutską.

f) Franciszek, starosta grabowski, żonaty z Dorotą Bartoszewską, miał córki: Ludwikę, 1-o v. za Melchiorem Nieżychowskim, 2-o v. za Stefanem Godlewskim i Franciszkę, za Józefem Rożnowskim, oraz synów: Stanisława i Jana. Ten ostatni bezdzietny z Anielą Dzierzbicką, nabył 1760 r. dwór na Nalewkach w Warszawie, od Lamota (DW. 58 f. 447).

Stanisław zaślubił Wiktoryę z Koczorowskich, córkę Adama i Zofii z Łaszczyńskich, z której syn Franciszek, przeniósłszy się do Galicyi, nabył tam klucz Tarnopolski z Płotyczą. Franciszek, ur. 1763 r., zmarły 1834 r., członek Stanów galicyjskich 1817 r., miecznik koronny galicyjski 1827 r., zaślubił Nikodemę hr. Zabielską, dziedziczkę Monasterzysk, córkę Erazma i Maryanny z Żurakowskich, z której córki: Julia Maryanna, zaślubiona 1-o v. 1831 r. Henrykowi hr. Duninowi Borkowskiemu, 2-o v. Ciepielewskiemu, a 3-o v. Antoniemu Zawadzkiemu i Joanna, żona Michała hr. Baworowskiego, oraz syn Erazm. Ten ostatni, właściciel Płotyczy, zmarły tamże 1870 r., podkomorzy nadworny austryjacki, zaślubił *Malwinę* Kazimierę hr. Starzeńską, córkę hr. Leopolda i Maryi Tekli z Czosnowskich, zmarłą we Lwowie 1894 r. i z niej pozostawił córkę Maryę, zaślubioną 1866 roku Władysławowi hr. Baworowskiemu z Toporowa i syna Juliusza, właściciela Płotyczy, cesarsko - królewskiego szambelana austryjackiego, posła na sejmy galicyjskie.

Juliusz fundował 1868 r. kościół w Płotyczy, a 1893 r. otrzymał dziedziczny tytuł hrabiowski austryjacki i zaślubił 1865 r. Wandę z Młockich, córkę Franciszka i Sabiny z Dziokowskich, z której synowie: hr. Władysław, ur. 1866 roku,

b. oficer marynarki austryjackiej, ożeniony we Lwowie 1901 r. z ks. Jadwigą Puzynianką, hr. Kazimierz i hr. Felicyan.

Siostrą pewno Franciszka była Jadwiga Sulerzycka, zmarła 1815 roku w Płotyczy.

C). Władysław, trzeci z kolei syn Wojciecha, z drugiej jego żony, Zofii z Tolibowskich, dziedzic Padniewa i Palędzia, zaślubił Jadwigę Kołudzką, z której pozostawił córki: Zofię, za Walentym Korytowskim, Annę, Klaryskę w Poznaniu i Katarzynę, żonę 1-o v. Andrzeja Cieleckiego 1690 r., 2-o v. Aleksandra Napruszewskiego, oraz trzech synów: Władysława, bezdzietnego z Anną Napruszewską, Wojciecha i Antoniego. Z dwóch ostatnich:

a) Wojciech, żonaty 1-o v. z Zofią Sobocką, 2-o v. z Elżbietą Barbarą Miaskowską, z pierwszej żony miał syna Antoniego, a z drugiej—Jakóba, bezdzietnego z Teresą Kicińską. Antoni, zmarły 1756 r., z Barbary Jezierskiej, miał dwóch synów: Piotra i Franciszka bezżennego.

Piotr, sędzia kapturowy poznański 1764 r., elektor Stanisława Augusta, deputat na Trybunał koronny, został 1768 r. podsędkiem gnieźnieńskim. Umarł 1786 r. W 1774 r. poseł województwa kaliskiego, otrzymał z dóbr pojezuickich 80,000 flor., a 1775 r. także będąc posłem, otrzymał prawem kaduka sumy pozostałe po hr. Aleksandrze Józefie de Montmorency, marszałku polnym francuskim (Kancl. 54 f. 218 i 55 f. 158). W 1782 r. był posłem gnieźnieńskim. W 1784 r. dziedzic Dominowa, Chłapowa i Borzejowa, daje na tych dobrach ewikcyę (DW. 100 f. 459). Żonaty z Anną Malczewską, miał z niej córki: Rozalię, żonę Kajetana Stablewskiego, zmarłą 1812 r., pochowaną w Lesznie, Franciszkę, za Bogusławem Nieżychowskim, Barbarę i Weronikę, oraz syna Melchiora, właściciela po ojcu Chłapowa i Borzejowa, żonatego z Maryanną Czarnecką, z której syn Józef, zmarł w Grochowiskach.

b) Antoni, najmłodszy syn Władysława, właściciel Padniewa i Glesna, zmarły 1740 r., żonaty 1-o v. z Katarzyną Gostkowską, wdową po Marcinie Bojanowskim i Łukaszu Kamińskim i z nią bezdzietny, 2-o v. z Anną Łaskawską, z tej ostatniej pozostawił córki: Teofilę, za Rochem Kiełczewskim i Franciszkę, 1-o v. za Stanisławem Wojciechem Poklękowskim, pisarzem grodzkim sieradzkim 1732 r., a 2-o v. za Janem Wyrzykowskim, cześnikiem inowłodzkim 1759 r. (Gr. Sieradz. i Pyzdr.). Córką też jego miała być Jadwiga, żona Michała Antoniego Latalskiego 1757 r. Synów jego trzech: Felicyan, Kazimierz i Jan. Z nich:

1. Felicyan, pułkownik pułku pieszego, buławy wielkiej koronnej i generał major wojsk koronnych, kawaler orderu Św. Stanisława 1772 r., komendant miasta Lwowa, żonaty 1755 r. z Teofilą Szaszewską, wdową po Adamie Krzywcu, nie pozostawił potomstwa (Czerniech. f. 1568; Bracł. XVII f. 1918; DW. 104 f. 808). W 1769 r., będąc już generałem, otrzymał Brylińce, w ziemi przemyskiej (Kancl. 47 II f. 138). Cały swój, bardzo znaczny majątek, zapisał 1809 r. Franciszkowi Korytowskiemu, synowi Stanisława i Wiktoryi Koczorowskiej (Arch. Fed. w Oknie).

2. Kazimierz, właściciel Padniewa i Glesna, starosta grabowski, otrzymał 1760 roku konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Lipskiemu, ale go nie odstąpił (Sig. 29 i V. L.). Żonaty 1-o v. z Barbarą Konojadzką, 2-o v. z Konstancyą Kruszyńską, kasztelanką gdańską, z pierwszej żony miał syna Wiktoryna, żonatego z Pauliną Rosenówną, a z drugiej — syna Jana, generała wojsk koronnych, właściciela Padniewa, żonatego z Nepomuceną Wilkońską, kasztelanką

krzywińską, z której córka Anna i synowie: Józef bezżenny i Michał, generał b. wojsk polskich, żonaty z Praksedą Tomicką, z której córka Henryka, za Kazimierzem Woydą.

3. Jan, właściciel Brodowa i Chwałkowa, podstoli kaliski 1745 r. i poseł poznański 1764 r., podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W tymże 1764 r. został podczaszym poznańskim, 1769 r. chorążym wschowskim, w końcu 1772 lub 1773 r. chorążym kaliskim, z którego to urzędu rezygnował 1781 r. W 1779 r. był kandydatem do kasztelanii lendzkiej (MP.). Z Teofili Krzyckiej, jego potomstwo: Antoni, kapitan, żonaty z Katarzyną Rożnowską, Paweł, pułkownik wojsk koronnych, Karol, Franciszka, za Nepomucenem Mielińskim, Barbara, za Józefem Forsetem, majorem b. wojsk polskich i Konstancya.

D). Wojciech, najmłodszy syn Wojciecha, z Zofii Tolibowskiej, zaślubił Urszulę Miaskowską i z niej miał syna Andrzeja, właściciela Gogolewa, żonatego z Karoliną Rogalińską, z której córki: Urszula za Janem Trzebińskim 1790 roku Teofila, za Krzysztofem Rogowskim tegoż roku, oraz synowie: Aleksander, Józef i Maciej. Z nich:

Aleksander, dziedzic Kleszczewa i Osiny, żonaty 1-o v. z Justyną Tomaszewską, z której syn Ludwik, 2-o v. z Rozalią Bieńkowską, z której: Teofil, Jan, Józef, Maryanna, Tekla i Bibianna.

Józef, kanonik poznański 1758 r., a gnieźnieński 1768 r., marszałek Trybunału koronnego 1777 i 1782 r., biskup martyropolitański i sufragan gnieźnieński 1785 r., umarł w Gnieźnie 1790 r., tamże pochowany. Kawaler orderu Św. Stanisława 1782 r.

II. Jan, młodszy syn Feliksa, a brat Macieja, także przeniósł się do Wielkopolski, gdzie dziedziczył na Wąwelnie 1578 r. (Paw.). Z Anny Siedlemińskiej, pozostawił czterech synów i tyleż córek: Bartłomieja, Andrzeja, Michała, Macieja, Agnieszkę, żonę 1-o v. N. Komeckiego, 2-o v. Stanisława Radolińskiego, Annę, za Wawrzyńcem Siernickim, Helenę, za Prokopem Grabińskim i Dorotę, żonę 1-o v. Stanisława Starzechowskiego, 2-o v. Macieja Wysockiego. Z synów Jana:

1. Bartłomiej, z Elżbiety Minockiej, nie miał potomstwa.

2. Andrzej, zmarły już 1615 roku, z Anny Knuthówny, miał syna Władysława, a ten Wojciecha, żonatego z Teresą Zaydlitzówną, zmarłego bezpotomnie.

3. Michał, zmarły 1647 r., miał dwie żony, Zuzannę Łyskowską i Zofię Spławską. Córki jego: Katarzyna i Anna Jadwiga, żona Macieja Kwiatkowskiego, oraz synowie: Wojciech bezpotomny; Stanisław, żonaty z Maryanną Charzewską, także bezpotomny; Jan, po którym zostało dwóch synów: Maciej i Walenty, bezpotomny z Zofią Korytowską; w końcu Maciej, którego syn Wojciech, ożeniony z Jadwigą Błaszkowską, pozostawił syna Jakóba, zmarłego bezpotomnie.

4. Maciej, żonaty 1-o v. z Zofią Słupską, 2-o v. z Agnieszką Gorazdowską, za którą wziął Gorazdów, pozostawił dwoch synów: Macieja i Wojciecha bezdzietnego. Maciej, z żony Doroty, miał córkę Maryannę Marcinowę Włostowską i dwóch synów: Kazimierza i Jerzego. Z nich:

A). Kazimierz, zmarły 1687 roku, żonaty 1-o v. z Anną Grzymisławską, 2-o v. z Anną Wałdowską, z pierwszej żony miał córkę Jadwigę, za Janem Sła-

woszewskim, a z drugiej—córki: Magdalenę i Katarzynę, oraz synów: Macieja, Stanisława, Wojciecha, żonatego z Maryanną Malchrowiczówną, wdową po doktorze filozofii Kazimierzu Dziurkiewiczu i Władysława. Ten ostatni, zmarły 1748 roku, z Barbary Pobłockiej, pozostawił: Jakóba, Marcina, Józefa, Annę, Zofię, Apolonię i Maryannę, żonę Fabiana Korytowskiego.

B). Jerzy, zmarły 1699 r., zaślubił Annę Kożuchowską, z której córka Maryanna, za Walentym Ponińskim i synowie: Bartłomiej i Maciej, zmarli młodo, Hieronim, żonaty z Ludwiką Malczewską, wdową po Macieju Mierosławskim, bezpotomny i najstarszy Walenty, dziedzic Komornik, zmarły 1738 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Cielecką, córką Andrzeja i Katarzyny Korytowskiej, 1712 roku (Rel. Wałec.), z której syn Tadeusz, 2-o v. z Katarzyną Naramowską i z nią bezdzietny.

Tadeusz, wojski poznański 1748 r., a łowczy kaliski 1759 r., dalej cześnik wschowski 1772 r., cześnik poznański w tymże jeszcze roku, w końcu podczaszy kaliski 1778 r., rezygnował z tego urzędu 1788 r. Z pierwszą żoną, Maryanną z Malczewskich, bezdzietny, z drugiej—Doroty z Miłaczewskich, wspólnie z którą otrzymał 1740 r. konsens królewski, na nabycie starostwa soleckiego (Sig. 26), miał córki: Justynę, za Franciszkiem Szczanieckim, Teresę, za Franciszkiem Skaławskim, Juliannę, 1-o v. za Józefem Ładą, 2-o v. za Michałem Paprockim i Annę, za Piotrem Łubieńskim, podczaszym szadkowskim, oraz dwóch synów: Rafała i Melchiora, żonatego z Elżbietą Lutomską.

Rafał, dziedzic Żydowa i Krzyszkowa pod Poznaniem, szambelan Stanisława Augusta, przeniósł się do Galicyi, gdzie nabył Podhajczyki i zaślubił Ludwikę bar. Heydel, córkę bar. Jana Sebastyana i Justyny z Wabniców. Z niej syn Karol, właściciel Berezowicy wielkiej i Podhajczyków, członek Stanów galicyjskich 1817 r., żonaty z Julią Dulską, z której pozostał syn Rafał, właściciel Berezowicy, ożeniony 1855 r. z Wandą hr. Dzieduszycką, córką hr. Eugeniusza i Emilii z hr. Dzieduszyckich.

III. Paweł z Korytowa Korytowski, miał być dziedzicem Przedpełkowic, której to wsi gdzieby leżała, odkryć nie mogłem. Żonaty z Maryanną Kraszewską, córką Pawła i Maryanny z Żóchowskich, miał trzech synów: Wojciecha, po którym Stanisław, Jan i Józef; Gabryela, po którym Marcin, Tomasz i Andrzej i Stanisława.

Ten ostatni, ur. 1695 r., zmarły w Krakowie 1769 r., subdelegat grodzki krakowski, zaślubił Rozalię Zaborską i z niej pozostawił córki: Wiktoryę, żonę 1-o v. Józefa Mąkolskiego, regenta ziemskiego krakowskiego, 2-o v. Michała Grabiańskiego, Teresę, za Janem Kantym Brzozowskim, Brygidę, w zakonie Św. Norberta na Zwierzyńcu pod Krakowem, Krystynę, szarytkę w Warszawie i Annę, za Józefem Kunickim, oraz dwóch synów: Rajmunda i Augustyna.

Rajmund, ur. 1735 r., zmarły bezpotomnie w Krakowie 1794 r., susceptant grodzki krakowski 1790 r., przeprowadził 1772 r. do zamku krakowskiego, zajętego przez Rossyan, kanałem idącym z zamku do Wisły, oddział żołnierzy polskich, który załogę nieprzygotowaną na ten napad rozbroił i wziął do niewoli. Żonatym był 1-o v. z Teresą Kotwiczówną, 2-o v. z Elżbietą Gomolińską.

Augustyn, podpisarz i regent grodzki krakowski 1790 r. (DW. 106 f. 374), następnie subdelegat grodzki, a 1794 r. komornik ziemski krakowski, zmarły 1809

roku, nabył 1791 r. połowę dóbr Opatkowic-Pojałowskich i legitymował się ze szlachectwa 1802 r., w Galicyi zachodniej. Z Konstancyi Borowskiej, córki Michała, skarbnika latyczowskiego i Maryanny z Gutowskich, pozostawił córkę Helenę, za Józefem Gołuchowskim, zmarłą w Krakowie 1840 roku i dwóch synów: Leona i Sebastyana.

Leon, ur. 1797 r., zmarły w Krakowie 1880 r., sędzia Trybunału apelacyjnego rzeczypospolitej krakowskiej, zaślubił Barbarę Piegłowską, córkę Michała i Barbary z Grotów, zmarłą 1871 r. i z niej pozostawił syna Ludwika, ur. 1832 r. w Krakowie, zmarłego 1885 r. w Rzeszowie, cesarsko-królewskiego szambelana austryjackiego, prezydenta cesarsko-królewskiego sądu obwodowego w Rzeszowie, żonatego z Maryą Studnicką, córką Franciszka i Józefy z Giebułtowskich. Jego potomstwo: Maryan, ur. 1861 r., Władysław, ur. 1863 r., Wanda, Zygmunt, ur. 1866 r. i Rajmund, ur. 1871 r.

Sebastyan, brat Leona, notariusz w Krakowie, zmarł bezpotomny tamże 1870 r. (Żychl.; Czarnec.; Bork. i M. D. Wąs.).

Władysław Korytowski, z województwa malborskiego, elektor Jana Kazimierza. Za królem Michałem głosowali: Jan i Stanisław, z województwa poznańskiego, Jan, z województwa kaliskiego i Zygmunt, z województwa sieradzkiego. W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Aleksandra, Bartłomieja, Jana i dwóch Wojciechów, z województwa poznańskiego i Kazimierza, z województwa kaliskiego. Elekcyę Stanisława Augusta podpisali: Fabian, Franciszek, Jakób, dwóch Janów, Józef, Piotr, Stanisław i Wojciech, z województwem poznańskiem, Józef, poseł powiatu sztumskiego, z województwem malborskiem i Józef, z województwem inowrocławskiem.

Być bardzo może, że między wymienionymi elektorami znajdują się i *Łodzice*.

Mikołaj zeznał 1638 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Wyslówną, 1-o v. Stanisławową Jaksmanicką (Gr. Lwows.). Kazimierz, nazwany podczaszym poznańskim, z żoną, Magdaleną z Rembertowiczów, kwitował 1791 r. w Krakowie Dembińskiego z Gór (Gr. Krak. 409 f. 128). Teresa, żona Andrzeja Stamirowskiego, łowczego rawskiego, wdowa 1785 r. Magdalena z Galińskich Korytowska, zmarła 1855 roku, pozostawiając syna i córkę. Melania z Glotów, zmarła 1852 roku w pyzdrskiem.

Na litwie znajdował się Stanisław Fedkowicz Korytowski, dziedzic Korytowa, który sprzedał 1512 r. Sapieże.

KORYTYŃSCY v. KORYTEŃSCY h. KORCZAK z tą odmianą, że na tarczy, pod trzema wrębami, półksiężyc srebrny rogami w górę kładą, z Korytna i Chocienia, w powiecie krzemienieckim.

Pawłowa Koryteńska stawiła 1528 r. na popis ziemi wołyńskiej jednego konia. Fedor Iwanowicz Koryteński, podpisany na zapisach Anny Sanguszkowej 1544 i 1545 r. (Arch. Sang.).

Paweł Koryteński (Korycieński), współopiekun Rusinównej 1574 roku (Op. Łuc. 2049 f. 6, 55 i 65), dziedziczył 1583 r. na Korytnie, Chocieniu, Białej Kryni-

cy i Połunicznem (Jabł.). Z Reginy z Kozińskich, jego dzieci: Jan, Fedor, Mikołaj, Dymitri, Fedora i Helena, skazane 1591 r. na zapłacenie Rzyszczewskiemu 950 kóp gr. litew. Fedor i żona jego, Elżbieta Rogalanka, sprzedali 1598 r. Hołowińskiemu, części swoje na Korytnie i wymienionych wyżej wsiach, spadłe na Fedora po ojcu i młodszych braciach, za 10,000 flor. (Woł. I f. 52 i XIV f. 395).

Fedor Iwanowicz Koryteński, podpisany na zapisach Anny Sanguszkowej 1544 i 1545 r. (Arch. Sang.), miał córki: Opranię, za ks. Ostafim Wasilewiczem Sokolskim 1568 r. i Annę, zmarłą 1594 r., za Mikitą Michałowiczem Oszczowskim, oraz syna Michała. Ten ostatni, pisarz ziemski łucki 1566 r., wykonał przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Dziedziczył on 1583 r. na Korytnie i Chocieniu, a był oprócz tego właścicielem Domaszowa, części Polany, części Tesluchowa i pięciu innych wsi (Jabł.). Wraz z Pawłem, sprawował opiekę nad Rusinówną 1574 roku. Z Fedory Markówny Żórawnickiej, miał córkę Annę, żonę 1-o v. Jerzego Bohdanowicza księcia Massalskiego, 2-o v. Michała Hulewicza 1609 roku i synów: Iwana, Hawryłę i Hrehorego, procesujących się 1599 r. z Massalską, o 200 kóp gr. lit. (Bracł. I f. 560). Z nich:

Iwan zaślubił Fedorę Timofiejównę Świszczowską i z niej pozostawił córkę Fedorę i synów: Aleksandra, Stefana i Gabryela, którzy w 1643 roku zawarli układ z Massalskimi i Hulewiczami (Bracł. XI f. 438). Stefan żył jeszcze 1663 r., w którym, wspólnie z żoną, Katarzyną Koziczanką, procesuje Zamoyskiego o najazd Świszczowa (Woł. VIII A f. 521).

Hawryło (Gabryel) był burgrabią łuckim, w latach 1635 — 1647, a Hrehory, żonaty 1613 r. z Maruszą Iwanówną Oszczowską.

Hrehory (Grzegorz) pozwany był 1608 r. przez Hołowińskich, że z rozkazu matki swej i przy pomocy brata Iwana i Mikołaja i Jana Paszkowiczów Koryteńskich, zabił na publicznej drodze Gabryela Hołowińskiego, jadącego do Krzemieńca (Woł. II f. 72 i 76).

Karol, Kasper i Bazyli procesują się z archimandrytą Pieczerskiej Ławry 1680 r. Krzysztof, ziemianin orszański, sprzedał 1669 r. Łużek w orszańskiem, za 500 flor., Pawłowi Chociatowskiemu i żonie jego, Pelagii z Korytyńskich (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Onufry, elektor Stanisława Augusta, wierszopis z czasów Stanisława Augusta, umarł 1769 r. w Warszawie. Siostra jego N., 1751 r. za Niemcewiczem, cześnikiem brzeskim. Agnieszka z Domańskich, córka Jakóba Abrahama i Maryanny ze Stogniewów, wdowa po Franciszku Korytyńskim, w ziemi czerskiej, 1750 r. (Perp. Czers. 29 f. 247).

Augustyn, syn Gabryela i Jadwigi Sakowiczównej, miał z Cecylii Witernickiej, syna Mateusza, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Syn jego Franciszek, żył 1818 r. Drugi syn jego Wincenty, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Obaj bracia sprzedali 1804 r. części Bereźnicy, Jurkowiec i Wasylkowiec Wąsowiczom.

Michał, Andrzej i Bazyli, synowie księdza gr. - kat. Jana i Anny Haluniewiczównej, wnukowie Szymona i Barbary Piotrowskiej, prawnukowie Józefa i Anny z Cieszanowskich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim buskim.

Z nich Bazyli, gr.-kat. proboszcz w Łubnie, zaślubił Maryannę Demkowiczównę Dobrzańską i z niej pozostawił księdza Benedykta, proboszcza gr. - kat.

w Łubnie, żonatego z Maryanną Krypiakiewiczówną, z której ksiądz Zenon, proboszcz gr.-kat. w Warężu, ożeniony z Henryką Łotuszkówną, miał syna Tytusa Antoniego, ur. 1842 r., wylegitymowanego ze szlachectwa 1869 r., w galicyjskim Wydziale krajowym (M. D. Wąs.).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni Korytyńscy: Grzegorz, Maciej, Andrzej Teodor i Grzegorz, synowie Jana, Wojciech, Kazimierz i Andrzej z synem Maciejem Teodorem, synowie Michała i Fryderyk z synem Kilianem Józefem, syn Antoniego, a wszyscy wnukowie Teodora, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Jana, prapraprawnukowie Jerzego, 1845 r., a Justyn, Michał i Józef, synowie Andrzeja Teodora, 1865 r. (Spis.).

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa Mikołaj i Stanisław, synowie Ignacego, wnukowie Pantaleona, prawnukowie Macieja, 1884 r.

KORYTYŃSKI Kasper otrzymał 1775 roku na sejmie szlachectwo i herb, przedstawiający w polu zielonem — pod barkiem złotego półksiężyca, rogami do góry, dwa poprzeczne srebrne wręby równoległe, z których wyższy krótszy. W szczycie hełmu trzy pióra pawie (Ostr. Nr. 1450). Herb zwie się *Korczyk*.

Józef, syn Michała, legitymował się z tym herbem w Królestwie Polskiem, przed 1850 rokiem. Józef był 1829 r. podporucznikiem weteranów czynnych.

KORYZNOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia, w polu czerwonem, krzyż srebrny odwrócony, w górze strzałą w prawo przeszyty. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr. Nr. 1480).

Spotykamy ich przeważnie na Żmudzi. Stanisław Bohdanowicz Koryzna, ziemianin królewski, ma sprawę z Budiłłą 1550 r. (ML. 66). Mikołaj Koryzna, kanonik wileński, referendarz litewski 1586 r., umarł 1598 r. Jednocześnie był i sekretarzem królewskim. Sebastyan, syn Stanisława, pisarz grodzki wileński 1579 roku. Jan Gabryel, z województwa mińskiego, elektor króla Michała. Wojciech podpisał, z powiatem wileńskim, elekcyę Jana III. W liczbie elektorów Augusta II, spotykamy Michała Kazimierza, łowczego starodubowskiego i Stanisława, obu ze Żmudzi.

Kazimierz Piotr, cześnik żmudzki, na sejmiku w Brasławiu 1700 r. Józef Antoni, podstoli żmudzki i rotmistrz powiatu wielońskiego, 1743 r. Karol, rotmistrz powiatu upickiego, Józef, Augustyn i Tomasz, rotmistrz powiatu oszmiańskiego, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r.

Tomasz (mylnie Korozna V. L. VIII f. 66), rotmistrz powiatu upickiego 1764 r. Karol, krajczy żmudzki 1765 r., a sędzia grodzki rosieński 1767 r., żonaty z Ewą z Bystramów (DW. 91 f. 382). N., miecznik upicki 1769 r., a Tomasz, także miecznik upicki 1775 r. Justyna z Greków, wdowa po Michale, dziedziczka części Rzędowic i Tucznego, umarła 1797 r., pozostawiając: Annę, za Ksawerym Popielem, Rozalię, Jana Franciszka, Ignacego i Antoniego, zmarłego tamże 1797 r. Wymienione dzieci Michała, sprzedały Rzędowice i Tuczne Ksaweremu Popielowi 1797 r. (Arch. Fedor. w Oknie; M. D. Wąs.).

W gubernii wołyńskiej legitymowali się: Kamil Ignacy, Hipolit Wincenty i Józef Klemens, synowie Stanisława, wnukowie Klemensa, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Józefa, 1845 r., a Antoni Jan, syn Hipolita Wincentego, 1871 r.

KORZBOGOWIE v. KORZBOKOWIE v. KORCZBOKOWIE v. KORDBOGOWIE (właściwie Kurzbach) h. KORZBOG. Mikołaj Cordbok, zięć lub szwagier

(gener) Wincentego, kasztelana gnieźnieńskiego, nabył od niego 1366 r. wójtostwo w Święciechowej (KWP.). Piotr Kordbok, dzierżawca moszyński około 1400 roku. Janusz Korczbog z Zawad, naganił 1416 r. Gościejewskiego. Tenże Janusz Kordbok, asesor sądowy w Kościanie 1422 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Piotr Kordebog v. Korczbok, podstoli poznański 1424 i 1425 r., nazwany dwa razy 1424 r. kasztelanem poznańskim (Cod. Ep. Vit.), podkomorzy poznański w latach 1426 — 1438, pisał się z Trzebowia 1426 r., w którym, za konsensem królewskim, wykupił Babimost od Mroczka z Łopuchowa. Otrzymał on od Władysława Jagiełły zapis, na tymże Babimoście 1432 i 1433 r. (Inw. Arch. Kor.). Umarł 1438 r.

Maciej Korzborg, kanonik i oficyał poznański, umarł 1431 lub 1432 roku (Pom. Dz. W. Śr. XIII). Piotr Korzbok, kanonik kujawski, umarł 1500 r.; pochowany w Włocławku. Jan Kordzbog, kanonik kościoła Św. Michała w Płocku 1531 roku, a proboszcz 1575 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 157). Jan, starosta władysławski 1547 r. (Akta Hist. I). Dorota, za Gabryelem Złotkowskim, kasztelanem krzywińskim 1574 r. Jan z Witkowa Korzbok, dziekan gnieźnieński, scholastyk płocki i kanonik krakowski, umarł 1573 r. Pochowany w katedrze krakowskiej. Wszedł do kapituły 1527 r., będąc proboszczem kaliskim.

Korzbok na Milczu ze Szląska, ożenił się z Anną Zborowską, kasztelanką krakowską, których syn Zygmunt, wraz z Piotrem Chojeńskim, napadnięty 1575 roku przez Górkę w Warszawie, mszczącego się za uwięzienie go. Anna z Milcza, żona druga Rafała Leszczyńskiego, wojewody brzeskiego kujawskiego.

Jan Korczbok osiadł już 1469 r. na Rusi Czerwonej, pisał się z Kiszkowa, z Rybna i z Kropusza (wsi na Szląsku blisko Głogowa), trzymał w zastawie Ostrów 1475 r. i Piekułowice 1482 r. Zastępował sędziego grodzkiego lwowskiego 1482 roku. Ożeniony z Ewą Hermanowską, wojszczanką trembowelską, 1472 r., 2-o v. żoną Prandoty Wilgi, pozostawił córkę Zofię, niezamężną 1505 r. i syna Adama.

Adam, poborca celny lwowski, wyklęty 1517 r. przez oficyała lwowskiego, za niezapłacenie arcybiskupowi 30 grzywien. Sprawa jego z arcybiskupem ciągnie się przez lat kilka. Żył jeszcze 1536 r. Żona jego Ewa (AGZ. X—XVII).

Jan Korzbok, podkomorzy wschowski, żonatym był ze zmarłą 1680 r. Ludwiką Kostczanką (Łukasz.). Podkomorzy pisał się Korzbogiem Łąckim. Władysław Korzbok z Zawady, pisał się, z województwem kaliskiem, na elekcyę Jana Kazimierza. (Porównaj Łącki, Rybieński i Zawadzki).

KORZDNIEWSKI Ambroży, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Pewno *Korzeniewski.*

KORZEC Andrzej, w powiecie słonimskim, 1764 r. (V. L.).

z KORZECZNIKA h. HABDANK, w powiecie przedeckim. Dobiesław, łowczy brzeski 1399 r. Jan i Mikołaj, mają sprawy w Brześciu w latach 1418 — 1424. Mikołaj z Korzecznika, h. Awdancz, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej, obioru Jagiellończyka (RM.).

KORZEKWICCY h. SYROKOMLA z Korzkwi v. Korzekwi, w powiecie proszowskim. Jan, dziedzic Syrokomli, podsędek ziemski krakowski, nabył 1352 r.

górę Korzkiew z polami i rolami, nad Bieśnicą i Prądnikiem, od braci Przybysławskich, za łąkę w Giebułtowie i 80 grzywien. Ten Jan pisał się zwykle z Rudna (pod Poborowicami) i był podsędkiem w latach 1346 — 1357, a sędzią krakowskim 1358 r. Umarł 1361 r.

Syn jego Zaklika, dziedzic Grembenic, pod Korzkwią, 1363 r., Rudna 1364 r., Janowic i Syrokomli 1369 r. (KMP.), nie żył już 1379 r., w którym wdowa jego ma sprawę z Bogutą z Rudna.

Syn Zakliki, Jasiek Zaklika 1385 r., zwany zwykle tylko Zakliką, pisał się z Janowic, Korzkwi i Rudna. W 1389 r. winien 20 grzywien Maciejowi, burgrabiemu z Korzkwi. Dziedzic Grembenic, zastawił 1389 r. Białykościół Jakóbowi z Sławniowa, a sprzedał 1399 r. części swe w Giebułtowie i Trojanowicach, za 300 grzywien Mikołajowi, pisarzowi krakowskiemu. Przegrał 1398 roku proces ze szwagrem, Jaśkiem Reyem z Szumska, o zwrot posagu siostry. Żonaty był 1-o v. z Anną, córką Marka Turskiego z Chorążyc, 1398 r. Ta sama, zdaje się, żona, choć nazwana Sulką, pozwała tegoż Turskiego, o 1,000 grzywien i wsi Mirkowice, Sławęcice i Niedarczów. W imieniu drugiej żony, Heleny, kwitował 1416 r. Ligęzę z pozwu, o różne ruchomości. W 1409 r. przyznał Nekandom jeden głos w kollacyi kościoła w Korzkwi. Pod Grünwaldem prowadził 47-mą chorągiew rodu Syrokomlów. Był starostą sandeckim w latach 1404 — 1405, został podsędkiem ziemskim krakowskim w Grudniu 1417 r., umarł 15-go Kwietnia 1420 roku. Syn jego zapewne, Mikołaj Zaklika, dziedzic Syrokomli, uwolnił 1422 r. mieszczan radomskich od mostowego w Mszadli.

Mikołaj z Korzkwi broni 1426 r. swych kmieci z Grembenic, a 1447 r. pozwał Ligęzę, kasztelana bieckiego, o zwrot części Giebułtowa.

Stanisław z Korzkwi dowodzi 1469 r., że ludzie jego z Grembenic z dawna sądzeni bywają na zamku w Korzkwi. Tego Stanisława (mylnie raz Jan) wymienia Długosz, jako dziedzica Białego kościoła, a Mikołaja Janowskiego, jako dziedzica Janowic, Syrokomli i Przyłęku.

Świętopełk z Korzkwi ma 1490 r. sprawę z plebanem z Białego kościoła (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Lib. Ben.).

Jakóbem z Korzkwi nazwany raz przez Długosza, Jakób, syn Floryana z Kurdwanowa, biskup płocki 1396 r.

KORZELINSCY h. DĄB. Stanisław, Bazyli i Daniel, synowie Jakóba, wnukowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w gubernii podolskiej, a 1807 roku w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

KORZENICCY z Korzenicy, w powiecie sieradzkim. Maciej z Korzenicy 1414 r., Arnold z Korzenicy 1425 r., Marcin z Korzenicy 1482 r., a Jan, zwany *Woloryknowicz*, z Korzenicy 1487 r., na sądach w Sieradzu. Mikołaj, zwany także *Wolorykowicz*, obowiązał się 1494 r. rezygnować ogród w Korzenicy bratance swej Annie, żonie Jana z Goluch. Mikołaj i Jan, byli zapewne synami Bartosza z Brunowa, zwanego Wołoryk, 1471 r. Mikołaj jest protoplastą Nałęczów Kobierzyckich (Zs. Sier. 18 f. 178 i 272; Gr. Sier. 17 f. 38). Stanisław młody i Ambroży, dziedziczyli na Korzenicy 1535 r. Kasper 1548 r., a Jerzy 1598 r., na uniwersytecie w Padwie, ale pisani Korzenieccy.

Jan Korzenicki, dziedzic na Morawach 1579 r. (Paw.). Prachna z Korzenicy, zaręczona z Andrzejem Czartkowskim, wywiezioną była przez matkę do wuja swego w Działkowicach, gdzie zmuszoną została wyjść za Mikołaja Działkowskiego (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1907).

Jan Korzenicki, żył 1655 r. w sieradzkiem. Gabryel, chorąży parnawski, z ziemi bielskiej i Mikołaj, z województwa poznańskiego, elektorowie króla Michała. Stanisław i Wawrzyniec, z województwa sieradzkiego, podpisali elekcyę Augusta II-go. Michał Korzenicki, żonaty z Katarzyną Mycielską 1714 r. Stefan, towarzysz pancerny, w Brzeźnicy 1725 r. Łucya, za Michałem Kobierzyckim 1746 r.

Baltazar, syn nieżyjącego Sebastyana i Anny Mycielskiej, z żoną, Anną Wieruszówną Kowalską, dziedzic Moskurnej i Gaci, kwitował 1747 r. Kowalskich, z 3,000 flor. (Gr. Sieradz.). Antoni, regent ziemski kaliski 1749 r. Petronella, córka Kalasantego, wyszła 1769 r. za Falborga. Franciszek nabył część Łagiewnik, w wieluńskiem, 1752 r. (Gr. Przem. 251 f. 351). Jan, dzierżawca Ułanów 1766 r. N., burgrabia kaliski 1772 r. Jan, viceregent ziemski ostrzeszowski 1790 r.

KORZENIECCY. Mikołaj Korzeniecki obecny 1650 r. przy intromisyi Bełżeckiego (Gr. Halic. 142 f. 128). Aleksander zapisał 1667 r. rolę cerkwi w Krzywicach (Gr. Sanoc. 282 f. 1124). Helena, 1-o v. Marcinowa Gizowska, była 1701 r. 2-o v. za Stanisławem Giebułtowskim, chorążym bracławskim (Tr. Lubels.). Andrzej Korzeniecki, administrator Płaszowa, należącego do Morsztyna, 1729 r.

z KORZENIEWIC Przeczko, obecny 1359 roku przy rozgraniczeniu Sosnki, w krakowskiem.

KORZENIOWIE. Andrzej i Sienko, bracia Korzeniowie, procesują we Lwowie w latach 1462 — 1470 Bałabanów, o część macierzystą w Stratynie. Andrzej pisał się 1483 r. z Hołopiec, a Sienko 1490 r. ze Stanimierza (AGZ.).

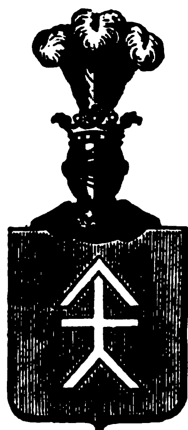
KORZENIOWSCY i KORZENIEWSCY. Domów tego nazwiska jest kilka, rozrzuconych na całym obszarze b. Rzeczypospolitej polskiej, stąd niemożność rozsegregowania spotykanych w aktach osobistości i umieszczenia ich pod właściwymi domami.

Herb Janina.

Z województwa brzeskiego-litewskiego, gdzie w powiecie pińskim znajdujemy Korzeniów, wyszli Korzeniowscy należący do herbów: Kościesza, Lis i Waga. Z Korzeniowa, w ziemi stężyckiej, wyszli Janinowie. Z Korzeniewa v. Korzeniowa, w powiecie kaliskim, wyszli Korzeniowscy, których herb nieznany. Najliczniejsi Nałęczowie Korzeniewscy i Korzeniowscy, musieli wyjść z Korzeniówka wielkiego i małego, w ziemi drohickiej.

KORZENIOWSCY v. KORZENIEWSCY h. JANINA, o których Długosz wspomina. Bernard i Pełka, bracia rodzeni z Korzeniowa, otrzymali 1358 r. od króla Kazimierza, prawo niemieckie dla wsi swej Korzeniowa, w powiecie żelechowskim, późniejszej ziemi stężyckiej. Jan Korzeniowski, dzie-

dziczył w drugiej połowie XV-go wieku na Kliszowie i Karsach, w powiecie chęcińskim (Lib. Ben. II). Dziedzicami Korzeniowa byli 1508 r. Wojciech i Klemens, a 1569 r. Biernat, Stanisław, Adam i czterech innych. Jan był 1581 r. dziedzicem części Piczkowic, w lubelskiem. Sebastyan z żoną, dziedziczyli na Piczkowicach, Paweł z żoną, na Sobieszczanach, a Jan z żoną, na Niezabitowie, w lubelskiem, 1676 roku (Paw.).

Herb Kościesza.

Jan Korzeniewski, komornik ziemski stężycki 1610 r. Jan, syn Mikołaja *Chudego*, sprzedał 1628 r. część Korzeniewa Wojciechowi, synowi Wojciecha *Proroka* (Zap. Lub. 27 f. 260).

Wojciech był 1625 r. pisarzem grodzkim stężyckim. Wdowa po nim Teofila (Ibid. 48 f. 1040). Jan, pisarz grodzki stężycki 1644 roku, a Krzysztof, pisarz ziemski stężycki 1678 roku, nie żył już 1685 r. (Sig. 14).

KORZENIOWSCY herbu KOŚCIESZA osiedleni w końcu XVIII-go wieku w województwie witebskiem, pochodzą od Wojciecha, który się tam przeniósł z województwa brzeskiego - litewskiego. Legitymowali się tamże ze szlachectwa.

Herb Lis.

KORZENIOWSCY v. KORZENIEWSCY h. LIS, mieli wyjść również z województwa brzeskiego-litewskiego. Jan Korzeniowski otrzymał 1581 r., od Stefena Batorego, zaścianek Nałczański, w leśnictwie kryńskiem. Synowie jego: Krzysztof i Stanisław, dopełnili 1594 r. w grodzie nowogrodzkim, działu dóbr po ojcu Janie i dziadzie Haponie. Krzysztof, wojski oszmiański, z żoną, Aleksandrą Strzeczeniówną i synami: Adamem i Filonem, wniósł 1604 r. manifest do Trybunału, o pogorzeniu z dworem wszelkich dokumentów rodzinnych.

Jan Michał, syn Adama i Bogumiły Dostojowskiej, a wnuk Krzysztofa, miecznik piński, żonaty 1702 r. z Aleksandrą Borejkówną (Arch. I. Z. Ros VI. 1), miał dwóch synów: Samuela i Jacka. Ten ostatni, komornik graniczny bracławski 1726 roku, następnie łowczy bracławski, umarł 1744 roku.

Samuel v. Samuel Antoni, właściciel Stobna (Arch. I. Z. Ros. VI. 2), podstoli kijowski 1715 r. i regent ziemski wołyński 1721 r., był w 1726 r. łowczym bracławskim i został 1736 r. stolnikiem dźwinogrodzkim. Nie żył już w 1737 roku. Był i pisarzem grodzkim winnickim od 1715 r. (Bracł. XV f. 1356). Żonaty z Izabellą Czarnecką (Ibid. f. 1867), miał z niej córkę Maryannę, za Onufrym Olizarem i trzech synów: Andrzeja, kanonika poznańskiego i kijowskiego, infułata kodeńskiego, Leona Onufrego i Kajetana.

Leon Onufry, starosta żołkiński, podpisał, z powiatem pińskim, elekcyę Stanisława Augusta. W 1775 r. został kasztelanem zakroczymskim i był kawa-

lerem orderu Św. Stanisława. Umarł w 1785 r. W 1778 r. nabył od Kickich część Gzowa, Świeszowa i Klosek, w ziemi zakroczymskiej (M. 288 f. 37), które 1782 r. sprzedał Poniatowskiemu (DW. 98 f. 1150). Z Józefy Szaniawskiej, podstolanki koronnej, wdowy po Stefanie Gałęzowskim i po Wincentym hr. Krasickim, miał córki: Angelę, za Franciszkiem Czarneckim, chorążym wielkim litewskim i Brygidę, za szambelanem Małachowskim, oraz synów: Michała i Lndwika. Z nich:

Michał, rotmistrz kawaleryi narodowej i kawaler orderu Św. Stanisława, poseł piński, sprzedał 1790 roku Chreptowiczowi Słowieńsk i Berezynę (DW. 106 f. 791 i 1517). W roku następnym sprzedał Jakubowice i Bieńkowice Karskiemu (DW. 107 f. 404). W końcu, prezes sądów głównych wołyńskich, ożeniony 1-o v. z Bogatkówną, 2-o v. z Stanisławą Głębocką, stolnikówną kijowską, a 3-o v. z siostrą poprzedniej żony, Anną, wdową po Łukaszu Ledóchowskim.

Kajetan, marszałek kapturowy i cześnik piński 1764 r., elektor Stanisława Augusta, w roku następnym sędzia ziemski, 1778 r. regent kancelaryi mniejszej litewskiej i kawaler orderu Św. Stanisława, 1790 r. kawaler orderu Orła Białego, wspólnie z bratem Leonem Onufrym, sprzedał 1764 r. Woronowicę, Stepanówkę i Seroczyn Grocholskiemu (DW. 84 f. 878). Córka jego Anna, urodzona z hr. Róży Krasickiej, chorążanki litewskiej, wyszła za Aleksandra Pocieja, oboźnego litewskiego i zmarła 1815 r.

KORZENIOWSCY v. KORZENIEWSCY h. NAŁĘCZ, wyszli z Korzeniówki wielkiej i małej, w ziemi drohickiej. Pod tą rubryką zamieszczam Korzeniowskich, osiadłych w różnych stronach naszego kraju i być bardzo może, że niejeden z nich, do innych rodów należy.

Herb Nałęcz.

Wojciech Korzeniewski, pisarz ziemski mielnicki 1584 roku. Wojciech Korzeniewski, burgrabia drohicki 1598 roku. Walenty, Bartłomiej, Magdalena, Zofia i Elżbieta, dzieci Prokopa, 1598 r. Stanisław, syn Stanisława, dziedzic Krassowa 1593 r. (Wyr. Lub. 55 f. 410; 76 f. 657; 64 f. 346 i 81 f. 174). Jan, żonaty z Urszulą Zaleską 1590 r. (Ibid. 41 f. 344).

Andrzej, syn Leonarda, wnuk Jana, dziedzic Korzeniówki 1591 r. (Wyr. Lub. 48 f. 185). Andrzej, syn Macieja, dziedziczył na Korzeniówce wielkiej 1594 roku, a Jakób, syn Wojciecha i Jan, syn Michała, na Korzeniówce małej (Ibid. 57 f. 60, 183 i 1836).

Marcin, Mikołaj, Jan i Andrzej Korzeniowscy, sprzedali 1602 r. Chmielów Czarnockiemu (Zap. Lub. 11 f. 658). Tomasz, komornik ziemski drohicki, z Doroty Mężeńskiej, miał synów: Marcelego, Sebastyana, Tomasza i Jakóba, zeznających akta w Lublinie 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 239 i 65 f. 200).

Wojciech, Andrzej i Mikołaj, synowie Jana, sprzedali 1699 r. stryjowi swemu, Łukaszowi, synowi Stanisława, Korzeniówkę wielką i małą (Perp. Czers. 15 f. 188). Franciszek, syn Marcelego i Zofii, komornik ziemski drohicki, żonaty 1748 r. z Franciszką Wolińską (DW. 70 f. 761). Franciszek, dziedzic Liszek i Korzeniowiec, umarł podstolim bracławskim, pozostawiając synów: Baltazara, żyjącego 1775 r. Stanisława i córkę Kata-

rzynę, za Dominikiem Krasnodębskim 1759 r. (DW. 92 f. 201). Wojciech, syn Jana i Katarzyny Tworkówny, nabył 1781 r. część na Zarębach (DW. 97 f. 1054).

Franciszek, syn Michała i Barbary Wysockiej, sprzedał 1761 r. część Sobieszczan Kępskiemu. Ignacy został 1790 r. subdelegatem grodzkim drohickim. Franciszek i Ignacy legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 34 i IX f. 37).

Antoni Filip Jan i Stanisław Leonard, oficer b. wojsk polskich, burmistrz w Kaliszu, synowie Ignacego i Agnieszki Chmielińskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Antoniego Filipa Jana, ur. 1798 r., zmarłego 1876 r., z Pelagii de Tyllich, córki: Kamilla, wyszła za Józefa Spornego, inżyniera, zmarła w Nicei 1898 r., Walerya, za Gorczyckim, zmarła 1853 roku i Anna Skrzyńska, oraz syn Feliks, zmarły dzieckiem. Albin Eugeniusz i Wiktoryn, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1859 r.

Marcin v. Marcyan, na uniwersytecie w Padwie w latach 1616, 1625 i 1627. Stefan Korzeniowski, pisarz grodzki kościański 1639 r., następnie pisarz ziemski poznański, zmarły w 1668 r., z Katarzyny Radlickiej, miał dwóch synów: Teodora i Jana Stanisława.

Teodor, z proboszcza kościańskiego, kanonik gnieźnieński 1676 r., a 1678 r. i poznański, umarł 1702 r. w Poznaniu, tamże pochowany.

Jan Stanisław, starosta kościański 1668 r., następnie i regent kancelaryi mniejszej koronnej 1679 r., żonatym był z Barbarą Chrząstowską.

Wawrzyniec Józef, proboszcz Św. Barbary i wice-dziekan katedralny poznański 1700 r. Maryanna z Mroczkowskich Korzeniowska, 1755 r. w sieradzkiem. Ignacy, kapitan b. wojsk polskich, ożeniony z Magdaleną z Wizembergów, 1-o v. Aleksandrową Warpens Kowieską 1790 r.

Grzegorz Korzeniewski, syn Kaspra, zapisał 1608 r. sumę żonie swej, Jadwidze z Osiemborowskich, córce Jana (Zs. Warec. 10 f. 810). Jan, syn Mikołaja, żonaty z Anną Boską, otrzymał 1636 r., od siostry swej, Barbary Ławeckiej, zrzeczenie się majątku rodzicielskiego (Ibid. 26 f. 627 i Perp. Czers. 9 f. 322). Nie żyjący 1660 r. Stanisław Korzeniewski, z Anny z Ostrowa, pozostawił syna Jana (Zs. Warec. 29 f. 129). Adam Korzeniowski, żonaty 1642 r. z Anną Kamieńską, córką Mikołaja, dziedziczką na Śmiatkowie nadolnym (Perp. Czers. 10 f. 385).

Jan, z województwem łęczyckiem, Jerzy, Chryzostom i Franciszek, z województwem sandomierskiem i Jan, Sebastyan i Stanisław, z województwem lubelskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Jan Korzeniewski, pisarz królewski 1681 roku (DW. 56 f. 25 i 319). Jan, z województwa lubelskiego i Jerzy, z ziemi chełmskiej, elektorowie Augusta II-go.

Jan Karol Korzeniowski i żona jego, Elżbieta z Kossakowskich, zawarli 1697 r. układ z Tyszkiewiczem (DW. 59 f. 774). Stefan, syn Aleksandra, zeznał 1699 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Rykalskich, wdową po Józefie Miedzechowskim (Perp. Czers. 15 f. 116; 16 A f. 246 i 16 B f. 161). Stanisław Korzeniowski otrzymał 1715 r. sołectwo w Długowoli (Ibid. 18 f. 277). Tomasz z żoną, Jadwigą z Dłużewskich, cedował sumę Mrokowskiemu 1752 r. (Ibid. 29 f. 430). Maryanna, za Franciszkiem Kosmowskim 1772 r. (Perp. Czers. 34 f. 297).

Piotr Korzeniowski, pisarz grodzki kamieniecki 1575 r., a podsędek i deputat na Trybunał koronny 1585 r. (Wyr. Lub. 24 f. 1). Mikołaj, komornik ziemski 1618 r., a podsędek kamieniecki 1619 r. Stanisław, syn zdaje się Piotra, podsędka, nabył różne sumy na Czarnokońcach, których się stał właścicielem 1615 r. Synów pozostawił trzech: Piotra, Mikołaja i Marcina. Michał, Zofia Aleksandrowa Chodyjowska i dzieci po Maryannie Stanisławowej Gruszeckiej, dzieci i wnuki Piotra, z Katarzyny Starzyckiej, Anastazya, 1-o v. Adamowa Stocka, 2-o v. Krzysztofowa Dąbrowina, córka Mikołaja i Zofii Wodzińskiej, Jan, Kazimierz, Zygmunt, Joanna, 1-o v. Stefanowa Skorobohata, 2-o v. Antoniowa Strzelecka, 3-o v. Andrzejowa Turska 1738 r., Katarzyna Józefowa Bogucka i Anastazya, dzieci Mikołaja i Teresy Brzostowskiej, 2-o v. Michałowej Wyrzykowskiej, wnuki Marcina, procesują się 1702 r. z Jaczymirskimi, o Czarnokońce. W procesie tym wymienione, Jadwiga Nosecka (zamężna już 1670 r.), Konstancya Teodorowa Grabowiecka i N. Nietupska, zapewne córki Marcina, którego także synem być musiał Aleksander, zapisujący 1670 r. żonie, Helenie Siemaszkównie, 2,000 flor. Mikołaja, żonatego z Wodzińską, pierwszą żoną była Elżbieta z Kwiatkowskich, Bazylowa Putiatycka 1631 r. (Gr. Kamien.).

Michał powyższy, syn Piotra, wnuk Stanisława, wprowadzony do Probużnego 1702 r. (Gr. Halic.). Zofia, córka Marcina, 1-o v. Wawrzyńcowa Wronowska, 2-o v. Tomaszowa Golańska, 1666 r. (Ręk. Oss. Sig. 189 f. 23). Jadwiga, za Mikołajem Rzeszowskim 1680 r. Michał, żyjący około 1720 r., zostawił z pierwszej żony, Maryanny z Łętowskich: Zofię, za Franciszkiem Rychterem, podczaszym wiskim i Ewę, za Antonim Dunikowskim, z czasem stolnikiem owruckim; z drugiej zaś żony, Zofii z Pawłowskich, 2-o v. Antoniowej Woszczyńskiej: Maryannę, Eufrozynę i Kunegundę, żyjące 1745 r. (Gr. Sandec.).

Stanisław, żonaty z Anną Robakowską, posiadał Cisowę 1721 r. Krzysztof, żonaty z Rozalią Bachrynowską, 2-o v. Janową Światopełkową Zawadzką 1757 r. (Gr. Tremb. i Gr. Halic.). Jan, kapitan w pułku pieszym, buławy wielkiej koronnej, 1768 r. Franciszek, burgrabia grodzki bełski 1768 r. Stanisław dzierżawił 1774 r. Hajowniki, od Zielińskiego (Zs. Grabow.).

Andrzej *Pachuta* Korzeniowski z żoną, Krystyną Żubrykówną, 1-o v. Filipową Bałakierową, 2-o v. Fiedorową Roznoszyńską i córkami jej, sprzedali 1633 r. Mlijów i Radywonów Koniecpolskim.

Piotr, z województwem nowogrodzkiem, a Wincenty, z województwem wileńskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Władysław, sędzia ziemski wołkowyski 1687 r. Józef, rotmistrz powiatu lidzkiego 1764 r. Tomasz w tymże powiecie i tegoż roku (V. L.). Józef, stolnik smoleński, żonaty 1761 r. z Antoniną Morsztynówną (Bracł. XVII f. 1792). Paweł, w powiecie kowieńskim 1764 roku (V. L.). Andrzej, strażnik upicki 1785 r. Józef, regent grodzki upicki tegoż roku. Jakób, susceptant ziemski łucki 1790 r.

Aloizy Korzeniewski, Dominikanin, kaznodzieja i fizyk, umarł w Wilnie 1826 roku. Józef, doktór medycyny i chirurgii, profesor akademii chirurgicznej wileńskiej.

Apollon, syn Teodora, kapitan b. wojsk polskich, żonaty z Bobrowską, siostrą Tadeusza, zesłany 1863 roku z Ukrainy do Wołogdy, następnie do Czernichowa, gdzie stracił żonę. Syn jego, Konrad, urodzony 1857 roku, marynarz an-

gielski w latach 1874 — 1895, ożeniony z Jessy George, zasłynął jako autor angielski.

Jan Korzeniowski, dziedzic części Korzeniówki, z Anny Osmólskiej, miał synów: Marcina, ur. 1682 r. i Mateusza, ur. 1684 r. (metr. w Dziatkowicach).

Marcin, ożeniony z Barbarą Kossowską (Wyr. Piotrk. z 1711 roku), miał dzieci: Jana Gwalberta, ur. 1708 r., Piotra, ur. 1709 r, Pawła ur. 1711 r., Maryannę, ur. 1712 r., Andrzeja, ur. 1717 r. i Michała, ur. 1720 r. (metr. w Dziatkowicach). Z nich:

Michał zaślubił 1-o v. 1753 r. w Zarembach Ewę Lipińską, a 2-o v. 1765 roku Rozalię Zarembiankę i umarł 1782 r.

Andrzej zaślubił 1743 r. Maryannę Zarembiankę, córkę Dionizego, wdowę po Józefie Dobrogowskim (Gr. Drohic. z 1743 r. Nr. 9306) i pozostawił z niej: Tomasza, ur. 1748 roku, Antoniego, ur. 1744 roku, ożenionego z Katarzyną Zarembianką, Maryannę, wydaną 1768 r. za Piotra Kryńskiego, Rozalię, żonę Krzysztofa Lipińskiego 1770 r., Stanisława, ur. 1752 r. i Andrzeja, ur. 1754 r.

Tomasz, najstarszy syn Andrzeja, zaślubił 1762 r. w Łucku Maryannę Stocką, córkę Józefa i Anny, i miał synów: Wincentego, ur. 1765 r. w Łucku i Marcina, ur. 1775 r. w Nakwaszy, w parafii Podkamieńskiej. Wincenty zmarł w Sławucie 1840 r. Ożeniony z Klarą Winklerówną, córką Antoniego, zmarłą 1839 r. w Teofilpolu, pozostawił córki: Ludwikę Antoninę, ur. 1794 r., Helenę Klarę, ur. 1807 r., Eleonorę, Henrykę i synów: Józefa, ur. 1797 r. i Jana, ur. 1799 r. w Starych Brodach. Z nich:

Józef, znakomity powieściopisarz i dramaturg, rzeczywisty radca stanu, wizytator szkół, dyrektor wydziału oświecenia w komisyi rządowej wyznań i oświecenia publicznego, zmarł w Dreznie 1863 r. W 1828 r. zaślubił Monikę Opoczyńską, córkę Józefa i Teresy z Niklewiczów, 2-o v. Zygmuntowej Vogel, z której dwie córki i trzech synów:

1. Marya Teresa, za Piotrem Falkenhagen Zaleskim.
2. Anna, 1-o v. za Karolem Witte, 2-o v. za Michałem Kojszorem.
3. Zygmunt, ur. 1824 r. w Krzemieńcu, zmarły 1858 r. w Warszawie.
4. Hipolit, ur. 1828 r. w Krzemieńcu, profesor chirurgii w Szkole Głównej w Warszawie, a następnie w Akademii medycznej w Petersburgu, żonaty z Filipiną Ruttié, córką generała b. wojsk polskich, zmarły 1879 roku w Petersburgu.
5. Władysław, ur. 1833 r. w Kijowie, inżynier, żonaty z Kazimierą Winklerówną, córką Edwarda i Izabelli z Seefriedów, ma czterech synów, z którymi legitymował się ze szlachectwa 1900 r. w Heroldyi w Petersburgu. Z nich:

a) Józef, ur. 1863 r. w Puławach, doktór filozofii, kustosz Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie, gdzie zaślubił 1903 r. Anielę Oświecimską, córkę Jana Konrada i Melanii z Górów. Syn ich, Józef Marya Jan Stefan, ur. 1904 r.

b) Zygmunt, ur. 1864 r. w Puławach, ożeniony z Jadwigą z Wittów, córką Karola. Dzieci ich: Andrzej, ur. 1892 r., Marya Kazimiera i Stanisław Maryan Andrzej.

c) Władysław, ur. 1866 r. w Puławach, ożeniony z Maryą Malczewską, córką Karola i Klary z Hirschbergów, ma Zofię i Jerzego.

d) Michał, ur. 1867 r. w Puławach, ożeniony z Julią, córką Godzisława Stanczykiewicza i Julii z Malczewskich, z której dzieci: Kazimierz i Cecylia.

Adam Korzeniowski, syn Jana, ożenił się 1670 r. w Dziatkowicach z Anną Wińską, córką Macieja i pozostawił z niej synów, urodzonych w Korzeniówce: Krzysztofa 1680 r., Andrzeja 1683 r., Marcina 1690 r. i Błażeja 1696 r. Z nich Marcin, zmarły 1767 r., z żony Maryanny, miał syna Kaspra, ur. 1718 r. w Korzeniówce, zmarłego 1775 r., po którym, z Kunegundy Zarembianki dzieci: Franciszek, ur. 1750 r., Antoni Norbert, ur. 1758 r., Jan, ur. 1756 r., Konstanty, ur. 1759 r., Maryanna, ur. 1760 r., Katarzyna, ur. 1765 r. i Rafał, ur. 1767 r. Z nich:

Antoni Norbert miał synów: Szymona, ur. 1792 r. i Józefa, ur. 1796 r., po którym, z Teofili Boczkowskiej, Julian Teofil, Emilian Tomasz, Aniela i Wacław Kazimierz, ur. 1838 r. w Kamieńcu.

Jan, syn Kaspra, pozostawił synów: Jana Pawła, ur. 1792 r., Piotra, ur. 1799 r., Józefa, ur. 1802 r., Franciszka, ur. 1807 r., Feliksa, ur. 1809 r. i Pawła, ur. 1818 r. Linia ta legitymowała się ze szlachectwa w gubernii grodzieńskiej, w latach 1817, 1841 i 1848.

W tejże gubernii i w Petersburgu legitymowali się ze szlachectwa: Klemens, Józef, Adolf i Ksawery, synowie Wincentego, Krescenty, ur. 1802 r. i Jan, synowie Kazimierza, a wszyscy wnukowie Józefa, prawnukowie Wincentego, syna Antoniego, wnuka Jana Karola.

Tenże Antoni, syn Jana Karola, dziedzica Łukowszczyzny, w powiecie lidzkim 1700 r., miał drugiego syna Jerzego, którego wnuk Ignacy Konstanty, syn także Jerzego, legitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Gabryel, Andrzej, Szymon z synami: Feliksem, ur. 1826 r. i Aleksandrem, ur. 1832 r., Grzegorz i Ignacy, synowie Piotra Wojciecha, wnukowie Jakóba, prawnukowie Michała, syna Gabryela, z gubernii grodzieńskiej, wylegitymowani ze szlachectwa w Petersburgu. Gabryjel był ożeniony z Maryanną Bielską, a syn jego Michał, miał jeszcze drugiego syna Kazimierza, obecnego 1765 roku w Kijowie.

Legitymowali się jeszcze ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską, niżej wymienieni Korzeniewscy h. Nałęcz: W 1800 r. Kazimierz i Jan z synami: Filipem i Romanem, synowie Gabryjela, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Macieja, 1652 r. dziedzica Daniłowszczyzny, w powiecie mohilowskim. W 1805 r. Tadeusz z synami: Janem i Wincentym i Wojciech z synami: Jakóbem i Antonim, synowie Macieja, Wiktor z synami: Dominikiem i Michałem, Jan i Marcin, synowie Kazimierza, Kazimierz z synami: Janem, Kasprem, Jakóbem, Piotrem i Mateuszem, syn Jakóba, wszyscy zaś wnukowie Kaspra, prawnukowie Kazimierza, praprawnukowie Adama, syna Samuela, wnuka Piotra, dziedzica 1600 r. Poczerni, w powiecie oszmiańskim.

Jan, z żony Heleny, miał synów urodzonych w Łucku, Pawła 1733 r. i Jakóba 1736 r. Ten ostatni zaślubił 1774 r. w Łucku Barbarę Zatorską, z której synowie: Paweł Wincenty Dominik, ur. 1776 r. i Erazm Jan Nepomucen Antoni, ur. 1777 r. Erazma córki: Sotera i Antonina. Stanisław, ur. 1730 r., syn Mikołaja, zmarłego 1737 r. i Maryanny. Barbara Maryanna, ur. 1758 r., córka Stefana i Anieli Okińskiej. Mateusz, ur. 1776 r., syn Wojciecha i Aleksandry Szadurskiej.

Franciszek zaślubił 1777 r. Wiktoryę Czerwińską. Tomasz Wojciech, syn Tomasza i Katarzyny, ur. 1783 r. (metryki w Łucku).

Franciszek Ksawery, miecznik dobrzyński, z Maryanny Jaźwińskiej, 1-o v. Czarneckiej, a 3-o v. Trębickiej 1776 r., miał syna Ignacego (Arch. Kijow. z 1771 roku tom 2847 i z 1776 r. tom 2856). Marcin, żonaty z Zofią Karwicką 1763 r. (Akta łuckie 2680 15 Nr., 128 str.).

Marcin *Łopatko* Korzeniowski, łowczy dobrzyński, syn Józefa i Heleny Kozieńskiej, wnuk Jakóba, prawnuk Jana, żonaty 1769 r. z Eleonorą Szczepkowską, córką Antoniego, cześnika inflanckiego i Magdaleny z Kozerskich (Arch. Kijows. z 1769 r. tom 2845).

Na Wołyniu zatwierdzeni zostali w starym szlachectwie następujący Korzeniowscy, czy jednak h. Nałęcz, pewności nie mam. W 1802 r. przez Deputacyę Wywodową żytomierską: Jakób i Jan, synowie Jana; Tomasz z synami: Janem Wawrzyńcem i Onufrym, i Józef z synem Stanisławem, synowie Aleksandra; Jan Józef i Dominik, synowie Antoniego; Konstanty Jakób i Jan, synowie Samuela, Anastazy Antoni i Franciszek, synowie Pawła, wnukowie Pawła; Paweł z synami: Janem, Jakóbem i Franciszkiem, i Marcin, synowie Bazylego Andrzeja.

W 1842 r. przez ukaz senatu: Wincenty Erazm, syn Józefa Franciszka, wnuk Józefa, Józef Mateusz i Antoni, synowie Sylwestra Antoniego, wnukowie Wawrzyńca, a wszyscy trzej prawnukowie Franciszka, praprawnukowie Wojciecha.

W 1844 i 1845 r. przez ukazy senatu: Walenty Kazimierz z synami: Tytusem, Janem, Kajetanem Mikołajem, Leonardem Ludwikiem i drugim Janem, syn Wincentego, wnuk Jana, prawnuk Ludwika.

W 1849 i 1851 r. przez ukazy senatu: Juliusz i Adam, synowie Jana Rocha, Władysław Hubert i Wojciech Jerzy, synowie Władysława Bonifacego, a wszyscy wnukowie Pawła.

W 1861 r. przez Deputacyę żytomierską: Michał Józef z synem Kazimierzem Stanisławem Tadeuszem Fulgentym i Józef, synowie Mateusza v. Macieja, wnukowie Jana Andrzeja i Józef Mateusz z synem Dionizym Justynem, syn Antoniego, wnuk Józefa, a wszyscy prawnucy Antoniego, syna Jana. wnuka Michała.

W 1862 i 1863 r. Ignacy Karol z synami: Włodzimierzem i Dionizym, Szymon i Robert Andrzej, synowie Teodora, wnukowie Grzegorza, prawnukowie Wacława, syna Benedykta, a Piotr, syn Dionizego, 1901 r.

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa następujący Korzeniowscy h. Nałęcz. W 1839 r. Dionizy Erazm z synami: Konstantym Pantaleonem i Onufrym Antonim, syn Jerzego Wiktora, regenta ziemskiego i komornika granicznego bracławskiego, w latach 1777 — 1780 i Tomasz Adam Wiktoryn z synami: Waleryanem Adamem i Tytusem Makarym, syn Jana, obaj zaś wnukowie Teodora. Z nich Dionizy, sędzia ziemski winnicki, ożeniony był z Teklą Moczulską. Syn jego Onufry Antoni, zwany też z bierzmowania Józefem, ur. 1807 r., słynny kapitan artyleryi b. wojsk polskich, kawaler orderu Virtuti Militari, zmarł 1868 r.

W latach 1802 — 1850 Kazimierz, ur. 1781 r., z synami: Michałem, ur. 1806 r., Łukaszem Rafałem, ur. 1815 r., Mikołajem Gwidonem, ur. 1818 r. i Anto-

nim Bazylim, ur. 1820 r., Jakób, ur. 1784 r., z synem Mikołajem, ur. 1826 r. i Aleksander, ur. 1787 r., synowie Marcina, ur. 1750 r., Ksawery, ur. 1810 r., z synem Leonardem, ur. 1839 r., syn Michała, ur. 1752 r. i Łukasz, ur. 1805 r. i Seweryn, ur. 1819 r., synowie Piotra, ur. 1771 r., a wszyscy wnukowie Stefana, prawnukowie Piotra. Piotr zaś, żonaty z Urszulą Kirkorówną, był synem Grzegorza, a wnukiem Jana. Testament spisał w Żytomierzu 1752 r. i oprócz Stefana, miał synów: Adama i Ignacego i córkę Izabellę, za Janem Bekerem.

W latach 1849, 1857 i 1864: Walenty i Tomasz z synami: Julianem i Franciszkiem, synowie Jana, wnukowie Tomasza Józefa, prawnukowie Józefa, ziemianina powiatu lityńskiego 1745 r. Mikołaj z dziećmi: Józefem zmarłym bezpotomnie, Leonardem, ożenionym z Heleną Styczyńską, Janem, Emilią i Petronellą Wincentową Jaworską, Stanisław, żonaty z Trzaskowską, z synami: Antonim i Janem, Karol, Marya Śliwińska i Brygida Wińska, dzieci Antoniego, Wincenty z synami: Bolesławem i Maciejem, Ignacy zmarły bezdzietnie, Wawrzyniec zmarły bezdzietnie i Józef, żonaty z Goldowską, synowie Jakóba, Antoni z synami: Feliksem i Julianem i Jan z synem Adamem, synowie Jana, wszyscy zaś wnukowie Bazylego, drugiego syna Tomasza Józefa. Wymieniony Bolesław, syn Wincentego, ma synów: Ignacego, Leona Bolesława, Erazma i Stanisława.

Na Ukrainie legitymowali się ze szlachectwa 1803 r. w Kijowie: Bazyli, viceregent ziemski kijowski, Franciszek, Paweł i Teodor, synowie Józefa i Aleksandry Górskiej, wnukowie Tomasza, z województwa sandomierskiego, i Anny Niedabylskiej (Z not. L. Białkowskiego). Paweł miał syna Jakóba, a ten Aleksandra, ur. 1833 r. i Teofila. Teodor miał synów: Jerzego, Jana i Stanisława, po którym, Józef, Paweł i Teodor.

Jan Korzeniowski zapisał 1728 r. wieś swą Oszmiańce, w województwie mińskiem, dwom swoim synom. Z nich jeden Wawrzyniec Jakób, pozostawił syna Józefa Franciszka, ożenionego z Maryanną Chiżyńską, który sprzedał Oszmiańce 1780 r.

Tomasz, syn Józefa Franciszka, ur. 1743 r. (metr. w Granowie, powiat hajsyński), z Maryanny Jankiewiczównej, pozostawił synów: Jana, ur. 1786 r., Antoniego, ur. 1787 r. i Piotra, ur. 1790 r., wszystkich ochrzczonych w Daszowie (metryki w Gródku). Jana, z żony Tekli, syn Urban, ur. 1820 r., Antoniego, z żony Katarzyny, syn Edward, ur. 1832 r., Piotra, z Rozalii Filipowiczównej, synowie: Jan Seweryn, ur. 1820 r. (metr. w Wasilkowie), Piotr, ur. 1821 r. (metr. w Białocerkwi), którego córka Walerya Michalina i Faustyn, ur. 1822 r. (metr. w Białocerkwi).

Marcin, syn Bonifacego, z żoną Reginą sprzedał Czernikowszczyznę, w województwie mińskiem, synowi Janowi. Jan, z żony Barbary, miał synów osiadłych na Ukrainie: Józefa Ignacego, ur. 1783 r., po którym, z Maryi Remiszewskiej, syn Wawrzyniec Józef, ur. 1832 r. i Antoniego, ur. 1787 r., po którym, z Anny Lelewskiej, synowie: Franciszek Józef, ur. 1834 r. i Ambroży Józef, ur. 1836 roku.

Stanisław i Kajetan, bracia, wpisani 1784 r. do metryk szlacheckich galicyjskich. Podobno byli synami przybyłego z Wołynia Stanisława. Z nich:

Kajetan, elektor Stanisława Augusta, miał, z Wiktoryi Bobowskiej, córki Franciszka i Rozalii z Pruskich: Józefę, Wincencyę i Ignacego Dominika Kajetana,

ur. 1785 r., dziedzica Bystrzyc, żonatego z Dorotą Meisnerówną, z której, Henryk Wiktor, ur. 1803 r. w Krakowie, Aleksander Ferdynand, ur. 1810 r. w Michałowicach, Józef Andrzej, ur. 1813 r. tamże, Antoni Zygmunt, ur. 1815 r. tamże i Piotr Jan, ur. 1816 r. w Niemirowie, ożeniony z Wiktoryą Jaxa Bykowską, zmarłą 1902 roku we Lwowie. Z nich Aleksander, żołnierz z 1831 r., dziedzic Machnowa, członek Stanów galicyjskich, zmarły 1880 r., bezdzietny z pierwszą żoną, Pelagią Hoppenówną, pozostawił z drugiej żony, Zofii Thulie, córki Wincentego i Franciszki Zaleskiej, syna Ignacego Maryana Kajetana, ur. 1858 r. w Machnowie, wylegitymowanego ze szlachectwa w galicyjskim Wydziale Krajowym 1871 r.

Jan, syn Michała, z Barbary Lenkiewiczównej, ożeniony z Anastazyą Opalińską, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim i umarł 1785 r. Syn jego Wojciech, z Katarzyny Soroczyńskiej, miał synów: Andrzeja, Augusta i Wojciecha. Z nich August, zmarły 1828 r., ożenił się 1810 r. w Strusowie z Antoniną Agnieszką Łomnicką, zmarłą 1822 r., z której córka Magdalena, ur. 1817 r. zmarła 1827 r.

Maciej, syn Antoniego i Katarzyny z Piotrowskich, pozostawił, z Katarzyny Kisielnickiej, synów: Pawła wylegitymowanego ze szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. i Kazimierza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1809 r.

Paweł, dziedzic Czerniechowiec, w tarnopolskiem, umarł 1817 r. Ożeniony 1-o v. z Balbiną Kodrębską, córką Szymona i Heleny z Sadowskich, a 2-o v. z Heleną Kowalską, zmarłą 1832 r. w Czerniechowcach (metr. w Zbarażu), miał dzieci: Teklę Brygidę, ur. 1789 r. (metr. w Zbarażu), żonę 1-o v. Ignacego Samborzeckiego, 2-o v. Kowalskiego, procesującą się 1828 r. o Grzymałów, Konstantego Grzegorza Józefa, ur. 1791 roku (metr. tamże) i Maryę Celestynę Katarzynę, ur. 1792 roku.

Kazimierz, drugi syn Macieja, z Maryanny Baranowskiej, pozostawił:

1. Jana Pawła, ur. 1802 r. w Koniuszkowie (metr. w Brodach), zmarłego w Peczarze 1839 r., ożenionego z Maryą Zuzanną Lucy, córką Onufrego, naczelnego lekarza 3-ej dywizyi b. wojsk polskich i Maryi z Opoczyńskich, siostrzenicą Józefowej Korzeniowskiej, zmarłą 1866 r. w Winnicy. Miał z niej Kazimierza Leona Onufrego, ur. 1836 r., Leona Pawła, ur. 1837 r., zmarłych 1842 r., Jana, ur. 1838 r., zmarłego 1868 r. w Paryżu i Justynę, żyjącą dotąd.
2. Konstantego Ignacego Kazimierza, ur. 1808 r. w Smolnym (metr. w Brodach), który, z Katarzyny Koblańskiej, pozostawił córkę Maryę Leokadyę, ur. 1834 r.
3. Leona, ur. 1809 r. w Smolnym, księdza świeckiego.
4. Paulinę, ur. 1818 r. w Smolnym, zmarłą 1844 r.
5. Emiliana, ur. 1822 r. w Smolnym.

KORZENIOWSCY h. SULIMA. Bazyli Sulima Korzeniowski, dziedzic Jaskmanic, w przemyskiem, 1780 r., syn Jana i Maryanny Szałamarzanki, wnuk Jana i Zofii Kubiakowskiej, prawnuk Stefana i Maryanny Siemiginowskiej (Gr. Halic. Fasc. 313, Nr. 69).

KORZENIOWSCY v. KORZENIEWSCY h. WAGA z województwa brzeskiego - litewskiego. Wspólnie z Pociejami pochodzą od Chodka Koreniewskiego,

który miał dwóch synów: Aleksandra i Tyszka, świadczących 1465 r. w Kobryniu. Po Aleksandrze została córka Fedia (ML. 7).

Tyszko Chodkowicz Koreniewski, obecny 1496 r. w Brześciu (Arch. Sang.), zabity przez Paca, pozostawił synów: Piotra, Iwaszka, Pocieja (Pateja) i Możejkę (Akta II). Pocieja imię potomkowie przyjęli za nazwisko, a niektórzy z Korzeniewskich pisali się Możejkami. Raina z Karpiów, wdowa po Mikołaju Korzeniewskim, 1619 roku. Synowie ich: Andrzej, Jerzy i Jan, dziedziczyli na Korzeniewie (Akta II). Józef, z powiatu orszańskiego, podpisał obiór Jana Kazimierza, a Piotr, Jerzy i Dominik, z województwa brzeskiego, elekcyę Augusta II-go. N., skarbnik brzeski, żonaty około 1700 r. z Emerancyanną Podbereską, 1-o v. Adamową Matuszewiczową.

Władysław Możejko Korzeniowski, cześnik 1705 roku i rotmistrz orszański 1711 r., otrzymał 1705 r. dzierżawę Błahówki, w ekonomii mohilewskiej. Ożeniony z Katarzyną Szaniawską, chorążanką parnawską, 2-o v. Iliniczową, miał syna Antoniego.

Herb Waga.

Franciszek Możejko Korzeniowski, dziedzic Osowca-Antopola, krajczy orszański, z żony, Katarzyny Fedorowiczówny, córki Piotra Hieronima i Felicyanny z Stankiewiczów, pozostawił: Anielę, za Wincentym Kaszowskim 1807 r., Ludwikę, za Kazimierzem Chreptowiczem, sędzią lepelskim 1807 roku i Piotra, rotmistrza witebskiego, następnie chorążego sieńskiego, ożenionego 1815 r. z Teklą Łappówną, starościanką dorohobuską.

Jerzy, burgrabia zamku pińskiego i komornik graniczny brzeski-litewski, wdowiec po Fortunacie z Lubienieckich, 1-o v. Piotrowej Sawickiej, cześnikowej dobrzyńskiej 1770 r., pokwitowany przez Wąsowiczównę, przeoryszę Benedyktynek bełskich (Gr. Bełs. 146 f. 407).

Antoni Możejko Korzeniowski, syn Adama, ur. 1748 r. (metr. w Sielcu), koniuszy orszański, z Katarzyny Pociejówny, miał synów: Józefa, Jana i Michała.

Józef, mianowany 1776 r. generałem adjutantem buławy polnej litewskiej, pozostawił syna Ludwika, który z synem Janem, ur. 1833 r. i stryjecznymi braćmi, legitymował się ze szlachectwa w Kijowie 1848 r.

Jan, syn Antoniego, kapitan b. wojsk polskich, z Petronelli Leszczyńskiej, miał synów: Aleksandra i Franciszka 1848 r.

Michał, trzeci syn Antoniego, z Maryanny Godlewskiej, miał syna Józefa, ur. 1774 r. (metr. w Sokolnikach), ożenionego z Katarzyną Tyszkowską, z której synowie: Kazimierz, ur. 1813 r. i Aleksander, ur. 1821 r. (metr. w Ołyce). Kazimierza, z Olgi Drohomirówny, dzieci: Róża, ur. 1848 r.. Władysław Józef, ur. 1854 roku i Wiktor Feliks, ur. 1856 r. Przy legitymacyi podali za swój herb *Nałęcz*, co się nie zgadza z przydomkiem Możejko, należnym Korzeniowskim h. Waga.

Stanisław, asesor sądu powiatu dziśnieńskiego i Franciszek Korzeniewscy, synowie Kazimierza, wnukowie Bronisława, prawnukowie Zygmunta, syna Jana, wnuka Zygmunta, dziedzica Żarczyc i Turgiel, w powiecie oszmiańskim, 1600 r., legitymowali się ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

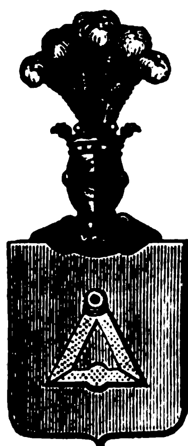
Walenty, syn Wincentego i Anieli Turzańskiej, wnuk Jana, prawnuk Ludwika, administrator dóbr Brody, ożeniony z Franciszką Żurawską, córką Franciszka i Zuzanny z Rynkiewiczów, pozostawił córki: Reginę i Aloizę, urodzone 1885 r. i syna Karola, ur. 1887 r. w Brodach. Wanda, wdowa po ks. Janie Ogińskim z Uznian 1904 r.

KORZENIOWSCY z Korzeniowa v. Korzeniewa, w powiecie kaliskim. Jan z Korzeniowa w Opatówku 1330 r. Świętomir v. Świąszek z Korzeniewa, na sądach w Kaliszu 1414 r. Kasper, Maciej, Sebastyan Maciej *Brog*, Adam i Walenty Korzeniowscy, dziedzice Korzeniowa, w powiecie kaliskim, 1579 r. (Paw.).

To są prawdopodobnie także Nałęcze i z tego Korzeniowa wyszli pewno Korzeniowscy, zamieszkujący Wielkopolskę w XVII-m i XVIII-m wieku, o których pod Nałęczami.

KORZEŃSCY h. STRZEMIĘ z Korzennej, w powiecie sandeckim. Korzenna jest jedną ze starych gniazdowych wsi Strzemieńczyków - Ławszowów, a dziedzice jej, z całym rodem, jako potomkowie fundatorów, byli patronami kościoła Św. Jakóba na Kazimierzu pod Krakowem.

Stanisław z Korzennej, obecny 1388 r. przy sprzedaży Bolowic przez Trzecieskich. Tenże Stasiek z bratem Jaśkiem z Korzennej i Ławszowa, mają sprawy o Bystre z Dzierżkiem Karwaczjanem z Janowic, w latach 1397—1398 (porównaj z Ławszowa). Stanisław nabył 1399 r. część Stanisławic, 1412 i 1413 r. świadczył przy wywodach szlachectwa z herbu Strzemię, zawołania Ławszowa. Wdowa po nim Anna, żyła 1434 roku.

Herb Strzemię.

Synem jego być musiał Mikołaj Korzeński z Korzennej, świadczący 1428 r. przy wywodzie szlachectwa w Krakowie, podpisany 1439 r. na konfederacyi Spytka z Melsztyna, dziedzic Korzennej i Chotla, kasztelan czechowski, w latach 1453 — 1465. Wraz z braćmi i innymi Strzemieńczykami, fundował Mikołaj 1462 r. mansyonarzy u Św. Jakóba. Żona jego, Elżbieta i córka także Elżbieta Zdzieborowa ze Swiradzic, nie żyły już 1466 r. Synowie jego: Stanisław, Klemens i Piotr, byli dziedzicami Korzennej, Tyluszowej i Miłkowej, w sądeckim, połowy Chotla zielonego i Wolicy, pod Buskiem, Dalechów, Michałowic, w wiślickiem i Podlesia, w lelowskiem.

Stanisław naganił 1458 r. Czudzinowskiego (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Klemensa wymienia Długosz, jako współpatrona kościoła Św. Jakóba. Żona jego, Katarzyna, z rodu Odrowążów, wystawiła sobie pomnik w Korzennej w końcu XV-go wieku. W 1497 r. Mikołaj ma 50 grzyw. u Wielogłowskich.

Paweł zasądzony 1525 r. o dług przez egzekutorów testamentu Boturzyńskiego (St. Pr. P. Pom. VI. 316). Jan sprzedał 1526 r. Dalechowy Feliksowi Dembińskiemu. Bracia, Jakób i Stanisław, spierają się 1552 r. o prezentowanie na

prebendy u Św. Jakóba. Stanisław wydzierżawił 1559 r. części Korzennej, Tyluszowej i Świegocina Zawadzkiej (Gr. Sandec. 8 f. 114).

Właścicielem Michałowic i Bielczowa, był Andrzej Korzeński 1579 roku (Paw.), a Klemens był dziedzicem Podlesia, w powiecie lelowskim, gdzie około 1576 r. złupił i ograbił tamże kościół z naczyń świętych i przyborów (Wizyta Radziw.). Korzenna i Tyluszowa była także ich dziedzictwem 1581 r. (Paw.). Stanisław z Malikowic, 1592 r. na uniwersytecie w Padwie. Jakób, żonaty 1597 r. z Jadwigą z Morawicy. Jan, podwojewodzy pilznieński 1597 r. Piotr z Korzennej na wyborach w Proszowicach 1616 r. Adama pozwał 1638 r. Gołuchowski, o sumę (Zs. Ksiąs. 38 f. 1). Maciej, syn Adama z Korzennej, ustanowił 1646 r. plenipotentem Żytkiewicza (Zap. Lub. 40 f. 758).

KORZEŃSCY z Korzenia, w powiecie wareckim. Włodzimierz z Korzenia zeznał oblig na Michałowskiego 1419 r. (Zs. Warec. 1 B f. 3). Anna, córka Włodka, za Zygmuntem z Wysokinina 1416 r. (Czerskie). Piotr z Korzenia, z żoną Barbarą, wzięli 1442 r. w zastaw część Ratoszyna (A. Radoms.). Mikołaj Korzeński z Korzenia, zapisał 1490 r. posag żonie, Katarzynie z Turowskich, córce Stanisława, podsędka czerskiego (Zs. Warec. 1 C f. 121). Jan Korzeński dziedziczył na Jasionnej 1493 r. (Zs. Grój. 4 A f. 867)

Inny Mikołaj, dziedziczący na Jasionnej, którego siostra Jadwiga, była żoną Jana Bonieckiego z Niedabyla 1492 r., nie żył już 1484 r., w którym Świantka, pozostała po nim wdowa, procesowała Jana z Bończy (Zs. War. 1 C f. 40, 42 i 145). Syn jego, Paweł, zeznał oblig w Warce 1517 r. W 1521 roku zabezpieczył posag pierwszej żonie, Annie z Błeszna, córce Bernarda, a 1535 r. drugiej swej żonie, Zofii z Błeszna, siostrze pierwszej (Zs. Warec. 2 f. 201; 3 A f. 6 i 189; 5 f. 1441). W 1512 r. sprzedał Jaruzel Kożuchowskiemu (Perp. Czers. 8 f. 385). Córka jego Anna, za Janem Wierzbińskim 1571 r., synowie: Bernard, Feliks, Jerzy, Mikołaj, Łukasz i Jan. Ten ostatni był plebanem i dziedzicem w Jasionnej, w latach 1564—1571 (M. 74 f. 139; Zs. Warec. 10 f. 745 i Zs. Gr. Czers. 12 f. 401). Z nich:

Bernard dziedziczył 1576 r. na Jasionnej i Borkach.

Feliks, żonaty z Anną Wodziczyńską, córką Andrzeja, pozostawił córki: Annę, żonę Rosława Ossowskiego 1585 r. i Zofię, żonę 1-o v. Piotra Łychowskiego 1594 r., 2-o v. Jerzego Brzeskiego, żyjącą jeszcze 1642 r. (Perp. Czers. 1 B f. 12; Zs. Gr. Czers. 39 f. 613; Zs. Warec. 13 f. 822 i 27 f. 44).

Jerzy odstąpił 1570 roku majątek swój, bratu Łukaszowi (Zs. Warec. 10 f. 587).

Mikołaj zeznał 1556 roku zapis, na rzecz brata swego Bernarda (Zs. Warec. 9 f. 25).

Łukasz zeznał 1570 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą z Rylskich, córką Pawła (Zs. Warec. 9 f. 814 i 10 f. 587). Pozostawił dwie córki: Zofię i Annę, oraz dwóch synów: Jana i Bernarda. Zofia, żona 1-o v. Wawrzyńca Byliny 1605 roku, 2-o v. N. Rykalskiego 1631 r., a Anna, żona Aleksandra Dunina 1598 roku (Zs. Warec. 18 f. 828; 24 f. 582 i 16 f. 570). Jan i Bernard nabyli 1594 r. schedę na Jasionnej, Borkach i Klamach, od Zofii z Korzeńskich Piotrowej Wolskiej, a wspólnie z matką, Małgorzatą z Rylskich, procesowali Zawiszę 1597 r. (Perp. Czers. 1 B. f. 11 i Zs. Warec. 16 f. 166).

Bernard odstąpił 1620 r. bratu Janowi, część swoją na Korzeniu, a wspólnie z żoną, Anną z Michałowskich, której 1601 roku posag zabezpieczył, sprzedał 1624 r. schedę swoją na Jasionnej, Borkach i Klamach (Zs. Warec. 22 f. 895; Perp. Czers. 2 f. 184 i 7 f. 41).

Jan, starszy syn Łukasza, zeznał 1598 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą ze Zbroskich. W 1608 r. nabył część dóbr Zbrosza wielka, a 1620 r. wziął w zastaw część Suchy i Pokrzywny i nabył od brata Bernarda część jego na Korzeniu (Zs. Warec. 16 f. 570; 22 f. 882 i 895; Perp. Czers. 3 f. 141). Synów jego trzech: Wojciech, Jan i Jakób.

Wojciech, dziedzic części Chmielowa, którą sprzedał 1644 r. Turowskiemu i posiadacz Białej, w starostwie nowotargskiem, podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty 1-o v. z Jadwigą Branecką, wdową po Sebastyanie Chmielewskim 1638 r., 2-o v. z Jadwigą Sielską, wdową po Janie Kochanowskim, z którą zeznał zapis dożywocia 1639 r., pozostawił córkę Zofię, żonę Andrzeja Bieniewskiego 1667 roku i syna Adama, posiadającego część Chmielowa 1640 r. (Zs. Warec. 25 f. 45; 26 f. 159 i 534; 27 f. 108; Perp. Czers. 9 f. 5; 10 f. 110 i 190; 13 f. 187).

Jan zeznał 1638 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Chmielowskich (Perp. Czers. 9 f. 500), a 1644 r. sprzedał bratu Jakóbowi majątek swój ruchomy (Ibid. 10 f. 448).

Jakób, dziedzic na Bońkowej wsi, zaślubił 1-o v. Barbarę Gosławską, 2-o v. Annę Boską. Z pierwszą zeznał zapis dożywocia 1650 r., a z drugą, 1652 r. (Zs. Warec. 28 f. 255 i 274; Perp. Czers. 11 f. 538). Synów pozostawił dwóch: Protazego i Franciszka.

Protazy procesował Laskowskiego 1654 r.

Franciszek, dziedzic na Bońkowej wsi, Zatorze i Zastrużu, podpisał, z ziemią czerską, elekcyę króla Michała. Żonaty z Katarzyną Boniecką, miał z niej córkę Jadwigę, za Michałem Rylskim 1698 r. i synów: Jana i Tomasza.

Jan, żonaty 1-o v. z Maryanną Gołkowską, córką Andrzeja, 2-o v. z Katarzyną Rusiecką, z pierwszej żony pozostawił córkę Maryannę, żonę 1-o v. Józefa Grębeckiego, łowczego dobrzyńskiego 1726 r., 2-o v. N. Zawadzkiego (Perp. Czers. 14 D f. 8; 16 B f. 49; 17 f. 77 i 226; 19 f. 285; 20 f. 155; 31 f. 127).

Tomasz, z ziemią czerską, pisał się na elekcyę Augusta II-go.

Zdaje się, że z tej rodziny pochodził Kasper, bo pisał się na Korzeniu, żonaty z Katarzyną ze Smogorzowa Wąsowiczówną, córką Krzysztofa i Katarzyny Sobańskiej, którego syn Michał, tytułowany stolnikiem sochaczewskim, brał 1708 roku spadek po wuju swoim, Marcinie Wąsowiczu, stolniku sochaczewskim (Gr. Przem. z 1708 r. i Gr. Bieckie 85 f. 307).

KORZKIEWSCY z Korzkiew, w powiecie kaliskim. Drogosław z Korzkiew, na sądach w Pyzdrach 1397 r. (Leksz.). Jakusz i żona jego, Małgorzata, w latach 1411 — 1414. Piotr, Wojciech i Mikołaj, zabity przez Piotra z Kowalewa, bracia; Elżbieta, wdowa po tym Mikołaju, w latach 1411 — 1414. Andrzej i Jan, bracia, wzięli 1416 r. w zastaw pół Baranowa. Mikołaj *Ciotczany*, kanonik poznański, z braćmi i siostrami procesował Główczyńskich, o pięć łanów w Korzkwiach, 1412 r. (A. kaliskie). Piotr Korzkiewski, kwitował 1570 r. Mycielskiego (Inscr. Res. Pyzdr. f. 408).

KORZONOWIE v. KORZUNOWIE h. KOT z tą odmianą, że kot trzyma w łapach strzałę rozdartą. Iwaszko, Martyn, Stepan, Dorofej i Iwaszec Korzunowie, ziemianie bracławscy, otrzymali 1555 r. Żuków-Ostrów, od księcia Słuckiego (Arch I. Z. Ros. VII. 1). Adam, w powiecie grodzieńskim 1766 r. (Akta VII).

N. Korzon, oficer b. wojsk polskich, zginął 1794 r. pod Gołkowem. Jan, Korzon, towarzysz petyhorski wojsk litewskich, miał synów: Apollona, którego corka Emilia Skinderowa i Adama, ur. 1808 r., zmarłego 1864 r., którego jedyny syn Tadeusz, ur. 1839 r. w Mińsku, znakomity historyk, ma córkę Wandę, za Konradem Prószyńskim i syna Tadeusza, ur. 1872 r.

Andrzej i Łukasz, synowie Marka, wnukowie Pawła, prawnukowie Bazylego, legitymowali się ze szlachectwa 1839 r., w gubernii podolskiej (Spis.).

W gub. wołyńskiej legitymowali się Korzunowie: Daniel z synami: Pawłem i Antonim i synem tegoż ostatniego Błażejem i Bazyli z synami: Dymitrem, Grzegorzem i Szymonem i synami tego ostatniego, Antonim i Bazylim, synowie Gabryela, wnukowie Hieronima, prawnukowie Jana, 1861 r., a Jan, z synem Zygmuntem, syn Jana, wnuk Andrzeja, prawnuk Jana, 1875 r.

KORZUBA Jan Paweł, podstoli brzeski 1684 r. (Gr. Brzes.).

KORZYBKOWIE w województwie bełskiem. Aleksy Franciszek v. Aleksander Franciszek Korzybek, pisarz grodzki horodelski, w latach 1671 — 1692. Franciszek, z tegoż województwa, podpisał elekcyę Augusta II-go. Tenże Franciszek, pisarz grodzki horodelski 1708 r., żonaty był z Eufrozyną Rusiecką 1717 r. (Gr. Bełs.). Trzymał wójtostwo horodelskie (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 21 i 41). Maryanna, za Andrzejem Tarabańskim, a Zuzanna, za Piotrem Siedleckim, 1717 roku (Gr. Bełskie).

KORZYBOWIE. Bartłomiej Korzyb, dziedzic Zadybskiej Woli, zasądza 1551 r. Kochanowskiego (Coll. Krak. 34 f. 580). Maciej Korzyb z Zadybskiej Woli, dziedzic części Żadybskiej Woli, Górzna wyższego i Łęgu, w ziemi stężyckiej 1569 roku, żonaty 1598 r. z Małgorzatą Jazgarską (Paw. i Wyr. Lub. 58 f. 450). Jan, syn Macieja, pozwał Walbacha 1607 r. (DW. 34 f. 385). Maciej, cześnik lidzki 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 438).

Herb Habdank.

KORZYBSCY h. HABDANK z Korzybia, w powiecie płońskim. Mroczek, syn Jana z Korzybia, 1435 r., a Stanisław, syn Stanisława, 1456 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Korzybski, obwiniony 1530 r., o zabójstwo Mikołaja z Czarnowa. Wawrzyniec i żona jego, Barbara z Zielińskich, mają sprawę 1532 r., o wójtostwo w Płońsku.

Maciej, Marcin, Stanisław, Feliks i Paweł, synowie Piotra *Bodzaty*, dziedziczyli 1541 r. na Korzybiu-Witkowicach i oskarżyli Stanisława, syna Jana *Czarnego* z Korzybia - Witkowic, o napad.

Stanisław, syn Jakóba z Korzybia, pozwany 1537 roku o zranienie Lijewskiej. Maciej, syn Mikołaja *Bonik* z Korzybia wielkiego, ma 1540 r. sprawę z Byszyńskim, o napad i gwałty. Feliks, syn Piotra, zwanego *Poczta*, z Korzybia wielkiego, ma sprawę 1541 r. z Szymonem, synem Leonarda *Mroczka*

z Korzybia, o rany. Paweł, Michał i Wojciech, synowie Marcina *Gączy* z Wielkiego Korzybia, zeznali 1540 r. oblig na Trząszewskiego.

Bartłomiej i Michał, synowie Stanisława, zwanego *Stach*, z Korzybia-Witkowic, pozwani 1543 r., o napad i pobicie. Mikołaj, dziedzic na Korzybiu-Czerwonkach, syn Jana, 1544 r. Syn jego Jan, tegoż roku. Stanisław i Rosław, synowie Jana z Korzybia-Witkowic, mają 1544 roku sprawy o zadanie ran. Paweł *Kozicz* z Korzybia-Witkowic, pozwany 1544 r. o zabójstwo Jana, syna Stanisława *Czarnego* (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 20 i 257; 2 f. 113 i 240; 4 f. 124 i 127; 6 f. 2 i 206; 7 f. 17 i 161; 9 f. 17, 286, 300, 340, 342, 345 i 350).

W 1578 r. dziedziczyli na Korzybiu-Czerwonkach: Adam z braćmi, synowie Stanisława, Stanisław i Jan, Zuzanna, córka Jakóba i Jakób, syn Macieja; na Korzybiu wielkim: Grzegorz, syn Wacława, Maciej, Marcin *Mroczkowicz*, Albert *Służebny*, Paweł *Gaza* z braćmi, Jakób *Reska* i Stanisław *Mroczek*, syn Andrzeja; na Korzybiu-Kawuchach: Stanisław, Walenty i Adam *Kanasza*; na Korzybiu-Witkowicach: Rosław, Sebastyan z braćmi, synowie *Czarnego*, Wit i Andrzej, Paweł z braćmi i Feliks z bratem (Paw.).

Kazimierz i Mikołaj podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go. Adam, dziedzic 1781 r. Smardzewa-Włostów i Śniegocina, pozostawił syna Adama, żonatego z Franciszką Kocięcką, którego syn Stanisław, zeznał 1791 roku zapis dożywocia z żoną, Joanną Egiersdorff, córką Wacława i Rozalii Stępniewskiej (DW. 107 f. 1260).

W poczatkach XIX-go wieku do spadku po Konstacyi Zakrockiej, zgłosili się w Trybunale płockim: Ignacy, Joanna, 1-o v. Zarembina, 2-o v. Kisielewska, Katarzyna Zarembina i sukcesorowie Teressy Goszczyńskiej, a po Tekli Korzybskiej, Julian i Maryanna.

Klicki, dziedzic Okuniewa, Czarnowski, dziedzic Chajęt i Zambrzycki, dziedzic Gostkowa, zaświadczyli 1805 roku, że Stanisław Korzybski jest szlachcicem, w skutek czego tenże otrzymał odpowiednie świadectwo, w którem powiedziano, że ma dzieci ośmioro, a w ich liczbie Antoniego Onufrego (DW. 113 f. 1042).

Wacław Mikołaj Piotr, Aleksander Sylwester Lucyan Adam Wojciech i Andrzej Korsyn Romuald, synowie Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

N., pułkownik wojsk austryjackich, ożeniony z Gabryelą Podoską, w połowie XIX-go wieku. Władysław, ożeniony z Heleną Rzewuską z Bądkowa, umarł 1900 r. w Warszawie. Andrzej, sekretarz I-go departamentu Izby sądowej w Warszawie, syn Stanisława i Józefy z Popławskich, zaślubił 1902 r. w Warszawie Irenę Rudnicką, urodzoną z Jadwigi Podoskiej.

KORZYNA, patrz *Kurzyna*.

KORZYŃSKI Wojciech, komornik królewski 1673 r. (Zap. Lub. 55 f. 346).

KOSA Marcin podpisał, z województwem lubelskiem, elekcyę Augusta II-go.

KOSACCY v. KOSSACCY h. RAWICZ z Kosaćca, w powiecie warszawskim. Dziersław Kosacki pozwany 1442 roku przez plebana z Rokitna, o napad

(Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1146). Piotr, syn niegdy Macieja i Jan, dziedzice Kosacca, Paweł, dziedzic części Woli Krakowińskiej, a Agnieszka, żona Piotra, wdowa po Bartłomieju Świętochowskim, części Świętochowa, w powiecie warszawskim, 1580 roku (Paw.). Andrzej Kossacki, pleban miński 1580 r., sekretarz Zygmunta Augusta, dziekan warszawski, umarł 1609 roku. Pochowany w kościele Św. Jana w Warszawie. Brat jego, Jakób Kosacki, pozostawił syna Macieja, żonatego z Zofią Chmielewską, wprowadzonego 1605 r. do Milanowa, nabytego od Cieciszewskiego. Córki jego: Anna, żona Macieja Skolimowskiego 1645 r. i Felicyanna, synowie: Jerzy i Stanisław. Nad Stanisławem i Felicyanną, ustanowioną została opieka 1609 r. Jerzy sprzedał 1648 r. Milanowo Dąbrowskiemu, a 1635 r. część Chmielewa Korzeńskiemu. Stanisław żył jeszcze 1641 r., w którym kwitował Parzniewskiego (Perp. Czers. 2 f. 528; 7 f. 111; 9 f. 85; 10 f. 432; DW. 32 f. 506; 37 f. 1199; 49 1859). Tomasz, syn Łukasza, w grodzie warszawskim, 1637 r. (DW. 49 f. 267).

Herb Rawicz.

Jan Kosacki, syn Jana, nabył 1655 r. Czarnowo. Maryanna ze Strzałkowskich, żona Jana, zrzekła się posagu 1692 roku. Syn jego Wojciech, miecznik łomżyński, zapisał 1708 roku dożywocie żonie swej, Marcyannie z Izbińskich, córce Wojciecha, cześnika sochaczewskiego, wdowie po Franciszku Skulskim, stolniku bracławskim. Zofia, siostra Wojciecha, za Aleksandrem Frołowiczem 1718 r. (DW. 52 f. 871; 58 f. 138; 61 f. 955; 62 f. 383).

Adam podpisał, z ziemią sochaczewską, elekcyę króla Michała. Katarzyna, żona Kazimierza Badowskiego, 1690 r. (Perp. Czers. 14 C f. 14). Jerzy i Michał Kossaccy, stronnicy Augusta III-go 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 604). Katarzyna, żona 1783 r. Floryana Kaniewskiego, cześnika wschowskiego.

Aleksy Józef i Wilhelm Stanisław, synowie Adama Antoniego Ignacego, sędziego granicznego powiatu oszmiańskiego, wnukowie Jerzego, prawnukowie Kazimierza, praprawnukowie Adama Kosackiego, dziedzica 1600 r. Niewierowicz, w powiecie kowieńskim, legitymowali się ze szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOSACCY v. KOSSACCY h. PRAWDZIC dziedziczyli na tymże samym Kosaćcu, co i Rawiczowie. Jan, syn Jakóba i Piotr, syn Macieja, 1568 r. w ziemi warszawskiej (Wittyg.).

KOSAKIEWICZOWIE. Tadeusz Kosakiewicz podpisał manifest szlachty litewskiej, 1763 r. (V. L.). Maciej, dziedzic cząstki w Popielach, żonaty 1821 r. z Anną z Danielowiczów (A. Lwow. For. Nob.). Patrz *Kozakiewiczowie*.

KOSANECKI Adam podpisał, z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała. Czy to nie *Kozanecki*?

KOSARSKI Waleryan podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go. Czy to nie *Kozarski*?

z KOSARZEWA, patrz *z Kozarzewa*.

KOSARZEWSCY, patrz *Kozarzewscy*.

KOŚCIA Seweryn, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1661 roku (V. L.).

KOŚCIALSCY z Kościał, w ziemi kujawskiej. Wojciech, syn Michała, na uniwersytecie krakowskim 1430 r. Dobiesław z Kościał 1439 r., Wincenty, żonaty z Dorotą, 1441 r., a Świętosław 1467 r. w Brześciu. Wincenty Kościalski z Ustronia 1452 r. (Gr. Brzes.). Dziedzicem Kościał był 1820 r. Przybysław Trojanowicz, kasztelan kowalski, prawdopodobnie z rodu Pałuków (RM.).

KOŚCIAŁKOWSCY h. SYROKOMLA, w powiecie wiłkomierskim, pisali się z Zyndrama. Gabryel Kościałkowski nabył 1602 r. Lebdegie. Synów pozostawił jedenastu, z których, Mikołaja i Adama, znane jest potomstwo.

Mikołaj, syn Gabryela, ur. 1584 r. z Anny Burbianki, żonaty z Anną Rossochowską, miał syna Jana, skarbnika smoleńskiego i pisarza ziemskiego wiłkomierskiego 1665 r., elektora króla Michała i Jana III-go, dziedzica Polepia. Jan zeznał testament 1683 r. Żonaty 1-o v. z Konstancyą z Puciatów 1664 r., 2-o v. z Anną Brzozowską 1673 roku, wdową po Waleryanie Chłusowiczu, horodniczym orszańskim, pozostawił syna Michała, dziedzica Polepia, ożenionego z Eugenią Rozenówną, z której było trzech synów: Franciszek, Jan i Mikołaj (Akta XI i XV).

Herb Syrokomla.

Franciszek, syn Michała, podkomorzy wiłkomierski 1752 r. i pisarz skarbowy litewski, zmarły 1762 r., z Konstancyi Kopciówney, miał synów: Ignacego, zmarłego 1760 r., Tadeusza, Kajetana i Andrzeja. Z nich Tadeusz z Zyndrama, starosta czotyrski 1776 r., poseł wiłkomierski na sejm czteroletni, kawaler orderu Św. Stanisława 1781 roku, zaślubił Annę Ogińską, wdowę po Józefie Oskierce (DW. 99 f. 572 i 108 f. 155).

Jan, syn Michała, chorąży wiłkomierski 1765 r., miał syna Ignacego, chorążego 1769 r., a marszałka wiłkomierskiego i kawalera orderu Św. Stanisława 1781 roku, pierwszego i ostatniego kasztelana wiłkomierskiego 1793 r. Ignacy, z Barbary Górskiej, pozostawił synów: Michała i Aloizego. Michała, z Tekli Komarównej, syn Romuald.

Mikołaj, syn Michała, dziedzic po ojcu Polepia, sędzia ziemski 1765 r., a marszałek wiłkomierski 1773 r., żonaty z Wiktoryą z Baków, miał sześciu synów: Józefa, Antoniego, Jana, pisarza grodzkiego lidzkiego, Regisa, kanonika wileńskiego, Augustyna, zakonnika i Kazimierza. Z nich:

Antoni, sędzia ziemski wiłkomierski 1777 r., z Katarzyny Kostrowickiej, miał synów: Mikołaja, szambelana Stanisława Augusta i kawalera orderu Św. Stanisława 1789 r., żonatego z Weyssenhoffówną i Aloizego.

Kazimierz, starosta strubiski i stolnik 1781 r., a chorąży wiłkomierski i kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r., podkomorzy wiłkomierski 1792 r., poseł 1786 r.,

deputat na Trybunał główny litewski 1776 r., konsyliarz Rady nieustającej i asesor sądów zadwornych, z Urszuli Morykonianki, miał dwóch synów: Michała, starostę strubiskiego i Regisa.

Mikołaj, drugi syn Mikołaja, z Anny Rossochowskiej, stolnik miński 1698 roku, ożeniony z Judytą Chłusowiczówną, miał syna Michała, podczaszego wiłkomierskiego, po którym pozostali synowie: Józef, elektor Stanisława Augusta i Jan.

Adam, syn Gabryela, ur. 1601 r., pisarz grodzki wiłkomierski, ze Ślepowrońskiej, miał dwóch synów: Jerzego i Konstantego.

Jerzy z Zyndrama, dziedzic Pienian, strażnik wiłkomierski, elektor króla Michała, żonaty 1-o v. z Zofią Laskowską, 2-o v. z Emerencyanną Butmanówną, z pierwszej żony pozostawił synów: Stanisława, Jana, żonatego z Przezdziecką i Stefana, żonatego z Elżbietą Bystramówną, a z drugiej—Rafała, żonatego z Katarzyną Tymińską, Salomona, Michała, Władysława i Karola. Ten ostatni, właściciel Kurkli, zaślubił Domicellę Kopciówną i z niej miał siedmiu synów: Michała, ur. 1705 r., Karola Mateusza, ur. 1709 r., Jerzego Józefa, ur. 1713 r., Franciszka Daniela, ur. 1717 r., Jana Michała, ur. 1719 r., Kazimierza Józefa, ur. 1722 r. i Antoniego, ur. 1725 r. Z nich:

Franciszek Daniel miał syna Kazimierza, ur. 1742 r., żonatego z Rozalią Aramowiczówną, z której synowie: Marcin Franciszek, ur. 1767 r., porucznik wojsk litewskich, Ignacy Jerzy, ur. 1770 r., Karol Kasper, ur. 1773 r. i Stanisław, ur. 1776 roku.

Kazimerz Józef miał trzech synów: Józefa Kazimierza, Jana Kazimierza i Wincentego. Józef Kazimierz, z Anny Kostomłockiej, miał synów: Kazimierza, Jana i Aleksandra. Po Janie byli synowie: Rajmund Józef, ur. 1823 r. i Władysław Adolf Robert. ur. 1824 r., a po Aleksandrze pozostali synowie: Jan Augustyn, Henryk Aleksy, Ildefons Anastazy Jan, zmarły 1875 roku i Władysław Bogusław, ur. 1821 roku.

Antoni pozostawił syna Mikołaja, a ten Kanuta, ur. 1778 r.

Ignacy, brat Benedykta, dziedzic Polepia w połowie XIX-go wieku, pozostawił synów: Melchiora, Ignacego i Stefana, którzy po ojcu odziedziczyli Polepie (z Teki hr. Kossak.).

Mikołaj, koniuszy wiłkomierski i Jerzy, strażnik wiłkomierski, elektorowie Jana III-go. Antoni, podstolic wiłkomierski i Ignacy, wojskowicz i rotmistrz powiatu wiłkomierskiego, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Franciszek Zyndram, podkomorzy oszmiański 1753 r., a marszałek wiłkomierski 1764 r. Jan, kanonik wileński, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r. Jadwiga Konstancya, córka Józefa i Ludwiki z Ejsmontów, zaślubiła w Warszawie 1904 r. Ludwika Łukowskiego.

Abelard, dziedzic Balinowa, zaślubił 1905 r. w Wilnie Wandę Poklewską Koziełłównę. Anna z Tyszkiewiczów Kościałkowska, zmarła 1844 r., pozostawiwszy syna Janusza.

KOŚCIAN Jan, parę razy nazywany *Kostirą*, posiadacz wsi Królewskiej Woli, w brzeskiem-kujawskiem, w latach 1418—1424 (Teka Paw. VII).

z KOŚCIANEK, w powiecie sieradzkim, Łukasz i Klemens, dziedzice Kościanek, pierwszy 1407 r., drugi 1433 r., w grodzie sieradzkim.

KOŚCIANKOWIE. Tomasz Kościanka zastępował często burgrabiego, komornika i podkomorzego, na sądach w Pyzdrach, w latach 1390 — 1400. Jaksa, dziedzic Kościanki, na sądach w Pyzdrach 1397 r., a Dobrogost z Kościanki 1399 roku w Gnieznie (Leksz.). Jarosław Kościanka, 1418 r. komornik sądu w Pyzdrach. Przybysław z Kościanek ma dowieść 1399 r. w Sieradzu swego szlachectwa i herbu *Ślepowron*. Mikołaj *Kurek*, dziedzic części Kościanek 1585 r. (Paw.).

Do nich prawdopodobnie należy Wojciech Kościanek Pobłocki, poseł prowincyi pruskiej 1733 r., stronnik Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 611).

z KOŚCIANOWA z dyecezyi wileńskiej, Mikołaj, syn Stanisława, 1487 r. na uniwersytecie krakowskim.

KOŚCIANOWICZ Marcyan nabył 1754 r., od Dębskiego, prawo dożywotniego posiadania Grabiny, w ziemi nurskiej (M. 230 f. 62).

KOŚCICCY mylnie KOŚCIECCY h. KOŚCIESZA. Marcin Kościcki, w grodzie sanockim 1726 r. Stefan pozwany przez Drohojowskich 1738 r. (Gr. Krzem.). Marcin, pisarz grodzki krasnostawski, został wojskim horodelskim 1719 r. Umarł 1729 r. Michał, zmarły 1820 r. we Lwowie, pozostawił: Katarzynę Zimanderową, Teklę, Jana, Antoniego i Wojciecha (A. Lwow. For. Nob.).

Antoni, syn Aleksandra i Aleksandry z Krzywokulskich, miał, z Anny z Hołyńskich: Józefa Teodora, który w sądzie grodzkim, Kazimierza i Ignacego Michała, którzy w sądzie ziemskim halickim, legitymowali się ze szlachectwa 1783 roku. Z nich:

Ignacy Michał, żonaty z Elżbietą Blilmajerówną, pozostawił: Wojciecha, żonatego z Teklą Wildówną, z której: 1) Artur Romuald, ma z Amalią z Schaelów: Irenę, Teklę i Armanda Wojciecha. 2) Aleksander Lucyan, rotmistrz wojsk austryjackich, ożeniony z Joanną Kopalówną, ma: Aleksandra Karola, Olgę Irenę i Irenę Joannę, wszystkich wylegitymowanych ze szlachectwa 1888 r., w galicyjskim Wydziale Krajowym (M. D. Wąs.).

z KOŚCIEJOWA, w województwie krakowskiem. Mikołaj zwany Koziek z Kościejowa 1385 r., pozostawił synów: Andrzeja 1397 r. i Mikołaja, żonatego 1398 r. ze Stachną, córką Jaśka z Rosiejowa (St. Pr. P. Pom. VIII). Andrzej nabył 1417 i 1418 r. za 500 grzyw. części Milejowa, w sandomierskiem (KMP.).

KOŚCIEJOWIE, w ziemi przemyskiej i halickiej. W drugiej połowie XV-go wieku żyło na Rusi trzech braci Kościejów. Prokop v. Procz, Mikołaj starszy i Mikołaj młodszy. Dziedziczyli oni na Laszkach, przedmieściu Nowego Bybła i mieli w zastawie część Uhelnik 1460 r.

Prokop, ożeniony z Duchną Buchowską 1466 r., miał synów: Zygmunta 1475 r. i Bohdana, ożenionego z Fienną Borszowską 1498 r.

Mikołaj starszy z Laszek, wójt w Prusach, podzielił się polubownie 1465 r. z bratem Mikołajem młodszym, dobrami i przypadłą mu część Nowego miasta Bybła, zamienił 1467 r. na część Czyżowic, którą znów sprzedał 1478 r. Lipnickiemu, a 1494 r. sumę swą 100 grzyw. u Andrzeja z Chodcza, rozdzielił między syna Piotra, żonę Małgorzatę i córki: Barbarę, Helenę, Annę i Zofię, polecając im podzielić się ruchomościami i inwentarzem po jego śmierci po równości.

Mikołaj młodszy z Laszek, ożeniony 1-o v. z Barbarą, wdową po Janie z Sandkowic 1462 r., a 2-o v. z Dorotą, córką Piotra Czeszyka z Rytarowic, podkomorzego sanockiego 1483 roku, miał syna Jana, który doszedłszy lat, procesuje 1505 r. o zabójstwo ojca przez Jana Klokowskiego, córkę tegoż Dorotę z Nowosiedlec. Adam Kościej z Laszek, żonaty 1501 r. z Barbarą z Leśniowic (AGZ. XII — XVIII).

z KOŚCIELCA, z KOŚCIOŁA, DE LAPIDEA ECCLESIA. Nazwy te mieszane w dyplomatach, jak również przez historyków i heraldyków, tak, że nawet dzisiaj jeszcze dojść trudno, którą miejscowość, nazwą tą, oznaczać chciano, tem więcej, że i Kościelców i Kościołów jest kilka i dwie Kościelne wsie, które zastąpiły pierwotną nazwę Kościoła.

Z Kościelca, zwanego często Kościołem, albo *Lapidea Ecclesia*, leżącego w powiecie inowrocławskim, obok Pakości, z którą pierwotnie jedną całość stanowił, wzięli nazwę Ogończykowie Kościeleccy. Dobra te jednak bardzo późno, bo zaledwie na schyłku XIV-go wieku, do domu ich wejść mogły. Pierwotnie stanowiły własność rodu *Leszczyców*.

Gerward, biskup kujawski, zwalniając 1311 r. z cenzur kościelnych Przemysława i Kazimierza, książąt kujawskich i inne osoby, biorące udział w więzieniu biskupa i krzywdzeniu członków kapituły, wymienia i panów de *Lapidea Ecclesia* (ma być Kościelec), których było wówczas czterech: Stefan, kanonik włocławski i kruszwicki i bracia jego stryjeczni: Floryan, Bogumił i Wojciech (R. M. II).

Floryan był wówczas proboszczem płockim, następnie został biskupem płockim 1317 r., a umarł 1334 r. w Pułtusku, dokąd przeniósł rezydencyę biskupią, wybudowawszy tamże zamek. Pochowany w Płocku.

Bogumił trzymał Świecie, z ramienia wyżej wymienionych książąt kujawskich, skąd wypędzony został przez Krzyżaków 1309 r., a Władysław Łokietek ustanowił go starostą ziemi pomorskiej. Zeznali to, w procesie z Krzyżakami, 1320 r. brat jego Floryan, a 1339 r. drugi brat Wojciech, podówczas wojewoda brzeski. Bogumił był 1325 r. dziedzicem Pakości (RM. i Lites.). Synem jego być musiał Hektor, także dziedzic Pakości, podczaszy brzeski w latach 1359 — 1362, a sędzia ziemski w latach 1365—1368.

Wojciech, zwany *Kościelec*, pisany z Kościoła i z Pakości, podczaszy brzeski 1316 r., następnie wojewoda kujawski, w latach 1325—1349, miał syna Wojciecha, także wojewodę kujawskiego, w latach 1356—1391.

Ten drugi Wojciech, wojewoda i brat jego stryjeczny Hektor, otrzymali 1359 r., od króla Kazimierza, pozwolenie, na osadzenie ze wsi Pakości miasta, na prawie niemieckiem (KWP. III. 1397). Ci bracia stryjeczni, Albert wojewoda i Hektor podczaszy, dopełnili 1362 r. działu dóbr, z mocy którego Wojciech otrzy-

mał: Krzywosądz, Cieślin nowy i stary, Wielowieś, obie części Kościoła (ma być Kościelca), Mamlicz, Łabiszyn i Mochełek, a Hektor wziął: Ostrów, Rybitwy, Sadłogość, Piechcin, Lutkowo i Pakość (Ibid. 1466).

Że wymienieni dziedzice Kościelca, zwanego Kościołem, do rodu Leszczyców należeli, świadczą liczne pieczęcie obu Wojciechów, wojewodów kujawskich, z których jedna zawieszona na przywileju wydanym w Kościelcu, przez samego Wojciecha, 1368 r. (KWP. 1348, 1397, 1437 i 1466).

Synami Wojciecha, wojewody, być musieli: Mikołaj z Kościoła, sędzia ziemski brzeski, który wspólnie z Wojciechem z Pakości, ręczył 1386 r. za Wszeradoskich i Maciej Kościelec z Łabiszyna, wojewoda inowrocławski 1401 r, a brzeski 1418 r. Patrz *Pakośscy i Łabiscy* v. *Łabiszyńscy*.

Po Hektorze pozostał między innymi syn Mikołaj, piszący się z Pakości, któremu Papież Grzegorz zezwolił 1377 r. zaślubić Agnieszkę, wnuczkę Alberta z Lutoborza, krewną w czwartym stopniu (KWP. 1746). Z Ostrowa, który działem przeszedł na Hektora, pisał się Stanisław *Kiwala*, także z rodu Leszczyców, sędzia ziemski brzeski, w latach 1358—1362 (Ibid. 1455).

W latach 1432 — 1452 kasztelanem szremskim był Wojciech z Pakości i Krotoszyna, piszący się także z Koźminka. Patrz *Krotoscy* i *Pakośscy*.

Z powyższego widzimy, że Kościelec zwykle Kościołem był nazywany.

Pakość pierwotnie do innego jeszcze rodu należała. Otrzymali ją wraz z Batkowem bracia, Przybysław i Paweł, zwani *Wysselicsowie*, od księcia Bolesława. Nadanie to potwierdził im książę Przemysław 1282 r. Przybysław był wojewodą świeckim w latach 1280—1282, a Paweł, kasztelanem świeckim, w latach 1278 — 1283, a wojewodą, 1284 — 1298. Pieczęć Pawła przedstawia cztery groty w krzyż zestawione (Małecki II f. 190). Już jednak 1325 r. dziedzicem Pakości był Bogumił (RM.), o którym było wyżej.

Kościelec mógł wejść w dom Kościeleckich, albo drogą nabycia, albo wskutek zaślubienia córki Wojciecha, lub Mikołaja, nie wcześniej jednak, jak na schyłku XIV-go wieku. W 1418 r. właścicielem Kościelca był Janusz Kościelecki, wojewoda gniewkowski.

Na Kościelcu, zwanym także Kościołem i Białkowie, w powiecie konińskim, dziedziczył 1268 r. Bozata (Bodzęta), łowczy poznański. Otrzymał on w tymże roku, od księcia Bolesława, różne przywileje dla tych dóbr, a szedł, zdaje się, z rodu Porajów z Wrześni. Franciszek z Kościelca, świadek 1288 r. na przywileju księcia Przemysława.

Co do Kościoła, Kościelnej wsi, nazywanej w najdawniejszych aktach *Lapidea Ecclesia*, rzecz przedstawia się trudniej. Z tej Kościelnej wsi, leżącej w powiecie brzeskim, nazwę swą wzięli Kościelscy, również jak Kościeleccy Ogończykowie.

Żychliński, w „Złotej Księdze", uważa dziedziców tego Kościoła, znanych z aktów XIII-go i XIV-go wieku za protoplastów Kościelskich. Jest to możliwe, ale dotychczas nie udowodnione, gdyż pieczęci ich nie znamy, a akta dotychczas zbadane nie wykazują, czyim był synem Krystyn, stolnik brzeski 1435 r., piszący się pierwszy Kościelskim.

Władysław Łokietek potwierdził w Kaliszu 1297 r., nadanie wsi Łęgu, Cystersom z Lądu, przez komesa Dobiesława, syna Krzesława de *Lapidea Ecclesia*.

Krzesław, ojciec Dobiesława, był synem Sanda i jako taki, wymieniony w liczbie świadków, na przwileju księcia Konrada Mazowieckiego, wydanym 1222 r. w Trojanowie, pod Sochaczewem (RM.). Te trzy imiona wskazują, że to ród Odrowążów dziedziczył na tym Kościele, a Krzesława, syna Sanda, jako Odrowąża, znamy w tymże czasie, z innych dokumentów.

Dobiesław, podczaszy kujawski 1298 r., miał córkę Klarę, która wyszła za Żyrę, komornika brzeskiego 1325 r., a kasztelana kowalskiego 1330 r. (RM.). Żyra odebrał Łęg, darowany przez Dobiesława, ojca żoninego, klasztorowi w Lędzie, lecz Władysław Łokietek nakazał w Brześciu 1316 r., oddanie takowego Cystersom (KWP. II). Żyra, dziedziczący z bratem Wojciechem na Kotomierzu, w powiecie bydgoskim, 1325 r. (RM.), do jakiego rodu należał, pewności nie ma. Imie Żyra spotykamy u Prawdziców, ale rodu tego nie było na Kujawach. Był więc najprawdopodobniej Ogończykiem, przybyłym z ziemi dobrzyńskiej, protoplastą Kościelskich, a tylko imie ojca, lub dziada matczynego, było mu nadane.

Krzesław, wnuk Żyry, wojewoda brzeski, w latach 1398 — 1409, pisał się z początku z Kościoła, a następnie z Poczernina, wsi leżącej obok Kościoła, w powiecie brzeskim, dzisiaj nie istniejącej, ale o której jeszcze regestra poborowe z 1557 r. wspominają (Paw.).

Żyra miał syna Dobiesława, chorążego brzeskiego 1348 r., kasztelana kowalskiego 1349 r., a kasztelana kruszwickiego, w latach 1351—1371, który 1348 r. potwierdził darowiznę Łęgu, przez przodków jego uczynioną, klasztorowi w Lądzie (KWP. II).

Po Dobiesławie zostało dwóch synów: Krzesław, piszący się z Kościoła i Poczernina i Wojciech, piszący się z Kościoła.

Dobiesław z synami, jako stronnicy ks. Ziemowita, czynny wzięli udział w walkach po śmierci króla Ludwika, o czem obszernie pisze Janko z Czarnkowa.

Krzesław, podkomorzy brzeski, otrzymał 1385 r., za zasługi ojca i swoje, przywilej, na zamianę wsi Sąchocina na miasto. W 1398 r., jako wojewoda brzeski, składa przysięgę wierności królowi, a 1402 r. sprzedał Sąchocino, Kunradziec, Rży i Zieloną, dzieciom Pawła ze Skarpu (KM.). Synem jego był zapewne Mikołaj z Poczyrnina, podstoli gniewkowski 1412 r., zmarły 1419 r., którego wdowa, Dorota ze Starego Rypina z dziećmi: Krzesławem, Mikołajem i Anną, brała 1420 roku spadek po swej ciotce Baruchowskiej (Ks. Brzeskie z 1571 roku i Teka Pawińs. VII).

Wojciech z Kościoła z Kujaw, świadczył 1363 r. w Krakowie, kasztelan brzeski 1383 r., obecny w Horodle 1413 r., pozostawił kilku synów, z których Wojciech 1405 r., a Bartosz 1406 r., byli na uniwersytecie krakowskim. Trzeci Wojsław, piszący się z Chrostowa, podstoli gniewkowski 1418 r., objął w zarząd dobra brata Wojciecha (Teka Paw. VII. 1369) i wspólnie z Bartoszem, częste ma sprawy w Brześciu w latach 1418 — 1424 (Teka Paw. VII).

Bartosz z Kościoła Kościelski, współdziedzic z Wojsławem Świrczyna 1418 roku, sprzedał 1423 r. Niemojewo Dzierżkowi z Miłochowa (Ibid.).

Równocześnie z nimi występują w aktach brzeskich, Mikołaj z Kościoła w latach 1418—1423 i Krystyn z Kościoła, w latach 1421—1423, późniejszy stolnik brzeski 1435 r., po którym idą Kościelscy. Mikołaj był synem Mikołaja z Poczyr-

nina, podstolego gniewkowskiego, a Krystyn Kościelski był pewnie synem Wojciecha, kasztelana brzeskiego.

W drugiej połowie XIII-go wieku żyło trzech braci: Dobiesław, Lupus i N., z których pierwszy był stolnikiem brzeskim, a drugi pisał się de *Lapidea Ecclesia*. Podczaszy łęczycki 1255 r., a podkomorzy 1256 r., wojewoda brzeski 1282 r., w którym zamieszczony w liczbie świadków, na przywileju książąt Władysława i Kazimierza łęczyckich i kujawskich (RM.).

Skarbimir, syn Dobiesława, stolnika kujawskiego, z synem swoim Janem, bratankiem Skarbimirem i braćmi stryjecznymi: Floryanem, Janem, Jakóbem i Stanisławem, sprzedali 1304 r. Gościeradz, Cystersom Byszewskim (RM.). Jan znów, syn komesa Lupusa, niegdy wojewody brzeskiego, za zgodą brata rodzonego Floryana i stryjecznych braci: Skarbimira, Jakóba i Stanisława, sprzedał tegoż 1304 roku Bierzyn, tymże Cystersom, a 1311 r., jako syn Lupusa de *Lapidea Ecclesia*, wspólnie z żoną Klarą, dobra jej wyprawne Samociąsko, sprzedał tymże Cystersom (RM.). Prawdopodobnie ten Jan, dziedzic Kościoła, świadczy 1325 r. razem z Bogumiłem z Pakości (RM.).

Do jakiego rodu należeli ci dziedzice Kościoła, orzec trudno. Być może, że byli Leszczycami.

KOŚCIELECCY h. OGOŃCZYK z Kościelca, w powiecie inowrocławskim, tak nazwani, pochodzą, jak pewnie i reszta Ogończyków, od Ogona (*Cauda*), żyjącego w XIII-m wieku, bardzo zasłużonego księciu Ziemomysłowi (Lites.). Ogonowie jednak już wcześniej istnieć musieli, skoro w liczbie świadków na przywileju księcia Konrada z 1241 r., którym nadał Ostrowsko kościołowi gnieźnieńskiemu, spotykamy Piotra, nazwanego *sine Cauda* (KWP. 229).

Herb Ogończyk.

Synów Ogona znanych jest czterech: Paweł, Marcin, Jakób i Piotr, zwykle Ogonami zwanych. Otrzymali oni 1329 roku, od księcia Władysława Dobrzyńskiego, prawo chełmińskie dla dóbr swoich, Lubina, Woli, Dąbrówki i Murzynowa, w ziemi dobrzyńskiej (RM. 481). Siostra ich Małgorzata, za Stanisławem z Brzezia, h. Doliwa. Z nich:

Komes Paweł, dziedzic Spicymierza, kasztelan łęczycki, w latach 1318 — 1335, a wojewoda 1338 r., miał dwóch synów: Mikołaja, podkoniuszego łęczyckiego i Trojana, którzy zawarli 1348 r. układ z arcybiskupem gnieźnieńskim, o Spicymierz i Wieszczyce (KWP. II. 1272 i 1278).

Komes Marcin był podkomorzym łęczyckim, w latach 1326 — 1339.

Jakób Ogon z Sieradza, świadek 1339 r. w procesie z Krzyżakami, chorąży sieradzki 1350 roku. Patrz artykuł z *Chodcza*.

Komes Piotr, kasztelan dobrzyński, w latach 1350 — 1364, miał syna Andrzeja, któremu, jako synowi kasztelana dobrzyńskiego, król Kazimierz nadał 1364 roku prawo niemieckie dla jego dziedzictwa Unienia, w ziemi łęczyckiej (Pom. Dz. W. Śr. XVI).

Andrzej, piszący się następnie z Radzikowa, sam kasztelan dobrzyński 1371 r., zmarły 1395 r., nabywca Kuczborka 1384 r. od księcia Ziemowita, pozostawił syna Mikołaja, kasztelanica dobrzyńskiego 1388 r. (Łęcz. I. 811), piszącego się z Kutna, świadka 1395 r., na akcie sprzedaży Kikoła (RM.). Synem kasztelana Andrzeja, mógł być także Piotr, piszący się z Unienia, miecznik dobrzyński 1377 roku, a wnukiem, Dobek z Unienia, podstoli dobrzyński, w latach 1412 — 1424.

Mikołaj z Kutna pozostawił sześciu synów: Janusza, Jakusza, Piotra, Jana, Andrzeja i Ottę, którzy dopełnili 1413 roku w Lipnie działu dóbr, po ojcu pozostałych. Najstarszy Janusz, podówczas wojewoda gniewkowski, dziedzic Kościelca, otrzymał Skempe i kilka innych wsi, Jakusz wziął Radzików, Piotr-Działyń, Wolę i Zembowice, Jan, Kutno i Sieciechowo, a Andrzej i Otto, Kuczbork, Olszewo i Kozielsk i 700 grzyw. dopłaty od braci, po śmierci matki i babki (Zs. Szreńskie).

Janusz zwał się już Kościeleckim i dał początek temu domowi. Tytułowany naprzemian wojewodą gniewkowskim, lub włocławkim (inowrocławskim), był i starostą dobrzyńskim 1420 r. Nazywany czasem Janem, żył jeszcze 1425 r. Kętrzyński pisze, że z córek wydał jedną za Lichtyana, a drugą za Jana Mgowskiego, sędziego chełmińskiego.

I. Mikołaj, syn Janusza, chorąży bydgoski 1433 r., chorąży brzeski 1434 r., a chorąży inowrocławski 1435 r., kasztelan inowrocławski i starosta dobrzyński 1453 r., wojewoda inowrocławski 1453 r., w końcu wojewoda brzeski 1457 r. Żył jeszcze 1479 roku. Córka jego, Barbara z Chocienia, kwitowała 1484 r. z posagu braci swoich: Mikołaja, Jana, Wincentego i Stanisława, dziedziców Kościelca (Gr. Brzes.). Z nich:

1. Mikołaj, wojewodzic brzeski, 1465 r. student uniwersytetu krakowskiego, 1469 r. kanonik gnieźnieński, 1478 r. proboszcz włocławski (Gr. Brzes.), 1489 roku kanonik krakowski, 1494 r. dziekan gnieźnieński, został biskupem chełmskim 1505 r. Fundował razem z Mikołajem, kasztelanem inowrocławskim, kościół i klasztor Bernardynów w Skępem. Akt fundacyjny spisany 1517 r., ale kościół stał już dawniej, bo 1514 roku biskup testamentem kazał się w nim pochować, w przygotowanym grobie pod tarczą herbową. Fundował także kościół parafialny w Białej, w dyecezyi poznańskiej. Umarł 4-go Maja, a pochowany 6-go Maja 1518 roku w Skępem. W 1475 r. był starostą inowrocławskim, a 1494 r. starostą dobrzyńskim.

2. Wincenty ze Skempego v. z Bobrownik, trzeci z kolei syn Mikołaja, wojewody brzeskiego, podkomorzy dobrzyński 1472 r., następnie i starosta. Żonaty z Barbarą z Golanic (Gr. Brzes.), pozostawił dwóch synów: Stanisława i Wacława, oraz córkę Annę, żonę Andrzeja Oporowskiego 1484 r. (M. 14 f. 187). Zdaje się, że to ten Wincenty, bo piszący się ze Skempego, sprzedał, wspólnie z bratem Janem, 1494 r. Potulickiemu Goślinę, w powiecie poznańskim (M. 15 f. 191). Jest to raczej potwierdzenie sprzedaży, dokonanej przez brata ich, proboszcza Mikołaja, 1493 r. (Wierzb. II. 241 i 340).

Stanisław, kasztelan dobrzyński i Wacław, chorąży inowrocławski, synowie niegdy Wincentego, podkomorzego dobrzyńskiego, zeznali 1521 roku dział i w akcie tym wymienili, że braćmi ich ojca, a ich stryjami byli: Mikołaj, biskup chełmski i Jan, wojewoda inowrocławski, ojciec obecnego, to jest w 1521 r. wo-

jewody inowrocławskiego, starosty brzeskiego i dobrzyńskiego, Mikołaja (M. 37 f. 331). Stanisław otrzymał 1504 r. ekspektatywę na podkomorstwo dobrzyńskie (M. 20 f. 216), ale urzędu tego nie dostał; następnie był kasztelanem kruszwickim i z urzędu tego rezygnował 1505 r., na rzecz szwagra swego Oporowskiego (M. 21 f. 160). W 1518 r. jest kasztelanem dobrzyńskim, umarł około, lub 1527 r. Dziedzic miasta Wysoki, zaślubił Dorotę Płomykowską, z której miał córkę Reginę. Ustanowił nad nią opiekę 1520 roku (M. 33 f. 635). Regina, dziedziczka Wysoki, była żoną 1-o v. Stanisława Kościeleckiego, kasztelana bydgoskiego, syna Jana, wojewody łęczyckiego, 2-o v. Piotra Czarnkowskiego. Tak pisze Paprocki, który ją znać musiał.

3. Stanisław, najmłodszy syn Mikołaja, wojewody brzeskiego, czy piastował jaki urząd i czy pozostawił potomstwo, śladu w aktach nie ma. Być może, że jego dziećmi byli: Mikołaj, Wincenty, Jan, Stanisław, Helena i Febronia, o których niżej.

4. Jan, drugi z kolei syn Mikołaja, wojewody brzeskiego, piszący się ze Skempego, chorąży inowrocławski 1450 r., w 1455 r. podkomorzy dobrzyński i kasztelan kruszwicki 1482 r., kasztelan i starosta dobrzyński 1485 r., wojewoda inowrocławski 1497 r. W 1485 r. był obecnym przy składaniu hołdu przez Stefana, wojewodę multańskiego, królowi Kazimierzowi, pod Kołomyją. W 1490 r. otrzymał potwierdzenie posiadania Bobrownik i zapis 2,800 flor. na Kole (Wierzb. I. 2118, 2119 i 2125). Żonaty 1-o v. z Elżbietą Oporowską, córką Jana, wojewody inowrocławskiego, której zapisał 1482 r. tysiąc dukatów (M. 14 f. 57), 2-o v. z Katarzyną, córką Dobiesława Odrowąża ze Sprowy i z Żyrawicy, kasztelana przemyskiego, 1488 r., która dzieląc się dobrami z siostrą swoją Oporowską, wzięła Gliniany z ośmiu wsiami i pół miasta Kulikowa (AGZ. XV f. 218 i M. 14 f. 165). Z drugiej żony, syn Mikołaj i córka Anna, żona Andrzeja Krotowskiego 1519 r. (M. 34 f. 210, 414 i 221).

Mikołaj, syn Jana, wojewody inowrocławskiego i Katarzyny Odrowążówny z Żyrawicy, właściciel po matce Żyrawicy, piszący się tak, jak i ojciec jego, ze Skempego (M. 25 f. 149; M. 34 f. 210, 214 i 221; 37 f. 331 i 408), starosta dobrzyński i wiszneński 1509 r., kasztelan inowrocławski 1511 r. i starosta kowalski 1513 roku, otrzymał 1515 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa brzeskiego, z rąk sukcesorów Czernych (M. 30 f. 58). W 1519 r. i starosta bobrownicki (M. 33 f. 240), został wojewodą inowrocławskim 1520 r., po awansie Stanisława, na wojewodę brzeskiego. Sam wojewoda brzeski 1520 r., został znów po Stanisławie, wojewodą kaliskim 1525 r. Umarł 1535 r. Żonaty z Anną z Łaska, wojewodzianką sieradzką, 1-o v. żoną Jakóba Glinki, starosty wiskiego, zapisał jej, 1510 roku, tysiąc dukatów. W 1513 i 1518 r. ponowił jej zapisy (M. 28 f. 820; 28 f. 20 i 30 f. 173). Z niej miał córki: Zofię, 1537 r. żonę Sebastyana Mieleckiego, późniejszego kasztelana krakowskiego i Jadwigę Sewerynowę Bonarową, kasztelanowę sandecką (M. 54 f. 7; 128 f. 18 i Conv. Warsz. 1 A f. 96), oraz synów: Jana i Stanisława.

Jan, wojewodzic kaliski, rycerz bożogrobców i Św. Katarzyny na górze Synaj 1532 r., następnie podkomorzy krakowski i brat jego Stanisław, zapisali 1535 roku 5,000 flor. siostrze swej przyrodniej Annie, córce Jakóba Glinki, starosty wiskiego i Anny z Łaska (M. 50 f. 45). Jan został 1542 r. wojewodą inowrocław-

skim, a 1537 r. był i starostą brzeskim, dobrzyńskim i kowalskim. W 1540 r. był i starostą bobrownickim i rypińskim. W 1552 r. został wojewodą łęczyckim, umarł w roku następnym. Był i starostą nieszawskim. Żonaty 1-o v. Anną z Tenczyna, wdową po ks. Raciborskim, dziedziczką Pleszewa, której posag 1548 r. zabezpieczył, 2-o v. z Katarzyną z Górki, kasztelanką poznańską, której w 1552 r. zapisał 12,000 talarów (M. 75 f. 18 i 82 f. 405), czy pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem.

Stanisław, wojewodzic kaliski, przyznał 1537 r. sumę bratu Janowi (M. 54 f. 11). Więcej wiadomości o nim nie posiadam.

II. Jan, drugi syn Janusza, wojewody inowrocławskiego, bo nazwany 1462 roku bratem Mikołaja (Helc. II. 3666), otrzymał 1442 r., od Władysława Warneńczyka, za zasługi na Węgrzech, 100 grzyw. na Sowikowie i pozwolenie, na założenie miasta w Kościelcu, w powiecie inowrocławskim (RM.). W 1450 r. kasztelan bydgoski, poseł królewski do przyjęcia hołdu od Wielkiego Mistrza krzyżackiego w Brodnicy (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1240). W 1459 r. wojewoda inowrocławski, 1472 r. i starosta inowrocławski. W 1462 r. i starosta malborski, żył jeszcze 1475 roku. Tenże Jan otrzymał, od Kazimierza Jagiel., zapisy różnych summ, ogółem 116,000 flor. na Świeciu, Malborgu, Tucholi, Osieku i starostwie jasienickiem. Trzymał i Gniewków 1472 r.

Synami jego byli: Andrzej, Stanisław i Mikołaj. Andrzej i Mikołaj dopełnili działu dóbr 1493 r. Andrzej wziął Świecie, a Mikołaj—Nową wieś, Sowikowo i Niemojewo (M. 15 f. 48). Działu tego dopełnili, Jan Kościelecki, kasztelan dobrzyński i Piotr z Woli (Działyński), kasztelan słoński. W tymże roku Mikołaj, starosta tucholski, zawarł układ działowy z bratem Stanisławem, starostą człuchowskim, o Człuchów, Choynice, Nieszawę, Kościelec i Szarlej (Wierzb. II. 211 i 212). Siostry ich: Barbara niezamężna i Dobrochna Janowa Baranowska, 1493 roku. Z nich:

Mikołaj, syn Jana, wojewody inowrocławskiego, jeszcze za życia ojca, otrzymał od króla 1472 r., na Starej Nieszawie 100 grzyw., a 1473 r. za drogę do Torunia, jeszcze 50 grzyw. (Wierzb. II. 881 i 992). Starosta malborski 1476 r., starosta bydgoski 1484 r., dopełnił 1493 r. działu dóbr z braćmi, Stanisławem i Andrzejem (M. 15 f. 27, 30, 35 i 48). W 1493 r. starosta tucholski, zastawił Lichnowo i Granowo szwagrowi swemu, Janowi Baranowskiemu, żonatemu z Dobrochną Kościelecką (M. 17 f. 94). Żona jego Anna, zrzekła się 1498 r. oprawy na Nieszawie. W 1497 r. po obrachunku z królem, ma przyznane 4,400 zł. w. na Człuchowie i 2,200 na Bydgoszczy. W 1503 r. wojewoda brzeski, starosta tucholski i człuchowski, otrzymał 1507 r. starostwa osieckie i jasienieckie (M. 23 f. 173). Żył jeszcze 1511 r., lecz musiał umrzeć bezpotomnie, bo testament jego brata Andrzeja, ani o nim, ani o jego dzieciach nie wspomina. Podług Paprockiego, żona jego była Bochotnicka i pozostawił trzy córki: Mikołajowę Walewską, Jakóbowę Walewską i Sempelborską.

Andrzej, syn Jana, wojewody inowrocławskiego, starosta bydgoski 1493 r., marszałek nadworny 1501 roku, został kasztelanem bieckim i wielkorządcą krakowskim 1508 r., w tymże roku był i starostą spiskim i żupnikiem krakowskim. W 1509 r. został kasztelanem wiślickim i podskarbim wielkim koronnym. W tymże roku był i starostą oświecimskim, a 1510 r. rezygnował z burgrabstwa krako-

wskiego. W 1511 r. był i starostą inowrocławskim, a 1513 r. został kasztelanem wojnickim. Był i starostą zatorskim i gniewkowskim.

Zaślubił podskarbi Katarzynę Telniczankę, ulubienicę Zygmunta I-go, z której król miał syna Jana, tytułowanego *z książąt litewskich*, biskupa wileńskiego, następnie poznańskiego, zmarłego 1539 r. (M. 70 f. 60 i 48 f. 118 i 326). Małżeństwo to dało powód do niezgód familijnych, gdyż brat jego i krewni, widząc w niem hańbę dla domu swego, gdy wchodził do Senatu, jako kasztelan wojnicki, z krzeseł swoich powstali i salę opuścili. Miało to sprowadzić mu melancholię, która mu śmierć przyśpieszyła. Wracajac z kongresu wiedeńskiego 1515 r., gdzie nie przyjął ofiarowanego mu przez cesarza tytułu hrabiowskiego, zachorował w Krakowie i umarł tamże 6-go Września tegoż roku. Ma wystawiony nagrobek w katedrze krakowskiej, w której pewnie ciało jego złożone zostało (Star. Mon.).

Podskarbi zeznał 1515 r. testament w Krakowie, podług którego, gdyby jego żona, podówczas brzemienna, urodziła syna, miał on wziąść cały jego majątek, na wypadek zaś urodzenia się córki, majątek jego miał przejść na brata Stanisława, podówczas wojewodę inowrocławskiego, a córka miała otrzymać jedynie 8,000 flor. Ponieważ urodziła się córka, brat podskarbiego objął pozostały po nim majątek, a zapisał Beacie, córce podskarbiego, 8,000 florenów (M. 29 f. 145 i 154). Beata, chociaż nazwana Kościelecką, uchodziła za córkę Zygmunta I-go, a siostrę Jana z książąt litewskich. Chowała się na dworze królewskim i wyszła za księcia Ilię Ostrogskiego. Owdowiawszy, mając już lat 50, chcąc na złość zrobić zięciowi swemu Górce, wyszła 1565 r. za głośnego Olbrychta Łaskiego, wojewodę sieradzkiego, który majątki jej zagarnął, a ją zamknął w zamku Kieżmarskim, gdzie i umarła. Pochowana w grobach tamtejszej katedry. Wdowa po podskarbim, Katarzyna Telniczanka, jest już 1518 roku żoną Hieronima Szafrańca (M. 70 f. 60).

Stanisław, syn Jana, wojewody inowrocławskiego, a brat podskarbiego, starosta nieszawski 1489 r., starosta człuchowski 1498 r., kasztelan inowrocławski 1501 r., wojewoda inowrocławski 1511 r., wojewoda brzeski 1520 r., wojewoda sieradzki 1522 r., kaliski 1523 r., w końcu wojewoda poznański 1525 r., umarł 27-go Grudnia 1534 r. (Mon. V). Posiadał starostwa: malborskie, świeckie, sztumskie i tucholskie. To ostatnie otrzymał syn jego Jan, 1518 r. Starostwa bydgoskie i gniewkowskie, obciążone znacznemi sumami, otrzymał od króla 1515 r., po śmierci brata podskarbiego (Tomic.).

Nie do pogodzenia z innemi wiadomościami, jest zapiska metryki koronnej (Wierzb. II. 1287), obejmująca konsens z 1498 r. na cesyę Gniewkowa dany *braciom rodzonym*, Mikołajowi, Wacławowi, Janowi i Stanisławowi z Kościelca. O Janie i Wacławie, synach Jana, nigdzie śladu więcej nie ma, a natomiast brak tu Andrzeja.

Z nieznanej mi małżonki, Stanisław, wojewoda poznański, pozostawił córkę Barbarę, za Feliksem Szreńskim 1526 r., późniejszym wojewodą płockim (M. 39 f. 767 i 771 i 40 f. 921) i syna Jana.

Barbara zrzekła się majątku rodzicielskiego 1526 roku, w obecności braci swoich stryjecznych, Mikołaja Kościeleckiego, wojewody kaliskiego i Stanisława

Kościeleckiego, chorążego dobrzyńskiego, a także wujów swoich, Mikołaja Szydłowieckiego, kasztelana sandomierskiego i podskarbiego koronnego i Piotra Służewskiego, kasztelana inowłodzkiego (M. 39 f. 771).

Jan, kasztelan kowalski 1514 r. i starosta tucholski 1518 r. (M. 31 f. 268), w 1526 r. kasztelan łęczycki, 1532 r. i starosta nakielski, 1535 r. kasztelan kaliski i starosta człuchowski, 1537 r. i starosta bydgoski, 1538 r. wojewoda inowrocławski, 1540 r. wojewoda brzeski, w końcu wojewoda łęczycki 1542 r., umarł w 1545 r. Żonaty 1-o v. z Pampowską, 2-o v. z Katarzyną ze Słupi Kcyńską, tak zwaną od dzierżawy Kcyńskiej, trzymanej przez Słupskich h. Topór, pozostawił synów: Andrzeja, Janusza, Stanisława i Łukasza, oraz córki: Elżbietę i Annę. Nad Anną i Łukaszem, urodzonymi z Katarzyny ze Słupi, ustanowił opiekę 1543 i 1544 roku (M. 65 f. 155 i 66 f. 130). Niesiecki daje mu dwóch synów Stanisławów, ale zdaje mi się, że mylnie.

a) Andrzej, syn Jana, wojewody łęczyckiego (M. 76 f. 202), z dworzanina królewskiego, kasztelan inowrocławski 1552 r. był w tymże roku starostą bydgoskim i sekretarzem królewskim (M. 82 f. 140). W 1553 r. wojewoda inowrocławski i w tymże jeszcze roku wojewoda łęczycki i starosta nakielski. W 1558 r. wojewoda kaliski i starosta pyzdrski. W 1564 roku wojewoda poznański, umarł w roku następnym. W 1554 r. otrzymał na własność Murzynowo i Nową wieś, ze starostwa inowrocławskiego (M. 86 f. 177). Żonaty z Anną Łaską, wojewodzianką sieradzką, wdową po Odrowążu, której zabezpieczył posag 1555 r. (M. 85 f. 49 i 87 f. 24), z nią bezdzietny.

b) Janusz, syn Jana, wojewody łęczyckiego (M. 70 f. 508), kasztelan bydgoski, starosta nakielski i bydgoski 1546 r., wojewoda brzeski 1550 r., generał wielkopolski i wojewoda sieradzki 1553 r., umarł w 1565 r. W 1556 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa drahimskiego od Koczmera (M. 87 f. 273). Żonaty z Gerusą (Gertrudą) Danaborską, zmarłą w Nieżuchowie 1578 r. (Orzelski), a której posag w 1546 r. zabezpieczył (M. 70 f. 395), pozostawił czterech synów: Stanisława, Jana, Andrzeja i Krzysztofa, z którymi zawarła układ 1566 r. Anna z Łaskich Kościelecka, wojewodzina poznańska (M. 100 f. 169). Córkami jego miały być: Katarzyna, żona Andrzeja Opalińskiego 1562 r., późniejszego marszałka wielkiego koronnego (M. 93 f. 373), Regina, żona 1-o v. Jakóba Rokossowskiego, podskarbiego koronnego, 2-o v. Wojciecha Mycielskiego, Elżbieta i Zofia. Z synów:

Stanisław, najstarszy syn Janusza, wojewody sieradzkiego, otrzymał Drahim 1563 r. (M. 97 f. 121). W roku następnym ojciec mu odstąpił starostwo nakielskie (M. 96 f. 345). Żył jeszcze 1579 r. (M. 119 f. 322).

Jan, drugi z kolei syn Janusza, wojewody sieradzkiego, otrzymał 1565 r. starostwo bydgoskie i gniewkowskie po Andrzeju Kościeleckim (M. 96 f. 461 i 100 f. 35). W 1572 r. jest kasztelanem biechowskim, a regestra poborowe wykazują go właścicielem Kościelca (Paw.). W 1582 r. został kasztelanem międzyrzeckim. W 1592 r. procesowała go Regina z Kościeleckich Rokossowska, o 100,000 flor. (Zs. Inowr.). Żonaty z Dorotą Spławską, kasztelanką międzyrzecką, zabezpieczył jej 1567 i 1569 r. posag (M. 100 f. 315 i 101 f. 404). W 1599 r., wspólnie z żoną, otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa gniewkowskiego Niemojew-

skiemu (M. 148 f. 12). Niesiecki przypuszcza, że jego synami byli Janusz i Wojciech, od których Maciej Smogulecki wykupił 1600 r. starostwo bydgoskie.

Andrzej, trzeci z kolei syn Janusza, wojewody sieradzkiego, kanonik poznański, został 1579 r. opatem Cystersów w Bledzewie (M. 119 f. 284).

Krzysztof, czwarty syn Janusza, wojewody sieradzkiego, kasztelan inowrocławski 1584 r., ożeniony z Potulicką (Papr.), umarł 1626 r.

Po jednym z synów Janusza i Danaborskiej, iść musiała Anna, córka Andrzeja, dziedziczka Krajenki, dawnej posiadłości Danaborskich, żona 1-o v. Krzysztofa Iwińskiego 1608 r., a 2-o v. Stefana Grudzińskiego, kasztelanica nakielskiego, 1630 r.

c) Stanisław, syn Jana, wojewody łęczyckiego, którego Niesiecki zwie wojewodą sieradzkim, nie był nim nigdy. Stanisław ten (M. 47 f. 166), będzie pewnie kasztelanem bydgoskim 1565 r., dziedzicem Zajezierza i innych dóbr w Wielkopolsce (Paw.), żonaty z Anną Baranowską h. Łodzia, którego syn Jan, został kanonikiem poznańskim 1581 r. (Pis. Dz. Pols. IX; Akta Kap. Pozn.). Stanisław ten był synem Katarzyny ze Słupi, bo przy legitymacyi Jana, kanonika, wykazano, że babka jego ojczysta była h. Topór. Drugim synem kasztelana bydgoskiego był Andrzej, dziekan poznański, zmarły przed 1601 r.

d) Łukasz, czwarty i najmłodszy syn Jana, wojewody łęczyckiego, naznaczony przez Zygmunta Augusta na biskupstwo chełmińskie, a przez króla Henryka 1574 r., na przemyskie (Orzelski), został biskupem poznańskim 1576 r. (Orzelski). Umarł 1597 r., pochowany w katedrze poznańskiej. Był poprzednio opatem lubińskim i jako taki, sprzedał 1570 r. Dąbrówkę, Ossowice i inne wsie Żalińskiemu (M. 108 f. 289). W 1569 r. podpisał Unią Litwy z Koroną (V. L.). Czy to nie on był mianowany kasztelanem bydgoskim 1563 r. (M. 96 f. 100), bo innego Łukasza w tym czasie nie było.

e) i f). Córki wojewody łęczyckiego: Elżbieta miała być 1-o v. za Potockim, 2-o v. za Żórawińskim, kasztelanem halickim, a Anna, za Janem Kamienieckim z Oleska.

W 1497 r., w czasie wojny wołoskiej, Mikołaj, kasztelani kruszwicki, Wincenty, Jan, Stanisław, Helena i Febronia, rodzeństwo Kościeleccy, zastawili części swoje w Lipinach i Borowie, w kcyńskiem, za 260 zł. węg. Grudzińskiemu, kasztelanowi bydgoskiemu.

Mikołaj był kasztelanem kruszwickim już 1493 r. Ożeniony z Katarzyną z Szamotuł, córką Jana Świdwy, wojewody poznańskiego, której zabezpieczył posag 1496 r. Otrzymała ona 1498 r. od króla zapis 3,000 flor. złotem i 840 flor. półgroszkami na mycie wodnym w Przepuście, a 1506 r. w Szamotułach spisała testament, na mocy którego, w razie bezdzietnej śmierci jedynej córki Katarzyny, żony Stanisława hr. Tarnowskiego na Rzemieniu, kasztalana chełmskiego, sumę 2,000 zł. węg., opartą na cle Nieszawskim, zapisała w połowie na kolegiatę Św. Stanisława, a w połowie na szpital Św. Ducha w Szamotułach. Córka rzeczywiście umarła bezdzietnie przed 1527 r., a mąż owdowiawszy, widocznie został księdzem i jest dziekanem włocławskim w latach 1518 — 1517 (St. Pr. P. Pom. VII. 102 — 105; M. 17 f. 140; 19 f. 160 i 30 f. 270; St. Pr. P. Pom. VI. 410; Wierzb. II. 220, 221, 248 i 622; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1642).

Wincenty, chorąży inowrocławski 1504 r., żonaty z Elżbietą 1517 r., dopełnił 1513 r. działu dóbr z bratem Stanisławem (M. 26 f. 223 i 225; 30 f. 278).

Stanisława spotykam cześnikiem inowrocławskim 1516 r., a cześnikiem brzeskim 1517 r. Być może, że to on był chorążym dobrzyńskim 1526 r., asystując siostrze stryjecznej, Barbarze Szreńskiej, gdy zeznawała akt zrzeczenia się majątku ojczystego.

Jan umarł podkomorzym inowrocławskim 1508 r.

Jako stryjeczni Barbary Szreńskiej, mogli ci bracia zatem być synami Stanisława, wnukami Mikołaja, wojewody brzeskiego ze Skępego, o którym wyżej, a którego potomstwa nie znamy.

Małgorzata za Stanisławem Goślubskim 1512 r. Nawoyka, wdowa po Jakóbie Węgorzewskim, otrzymała 1511 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa lelowskiego Hynkowi (M. 26 f. 71). Barbara, za Mikołajem Podlodowskim 1530 r. Petronella, żona Macieja Podoskiego, 1532 r. Anna, wdowa po Andrzeju Opalińskim, marszałku wielkim koronnym 1549 r. Zofia, wdowa po Wiktorynie Sempelborskim 1559 r. Katarzyna, żona Jana Kuklinowskiego, 1579 r.

Piotr, w ziemi kujawskiej 1606 r., pisarz grodzki nakielski 1612 r., żonaty z Konstancyą Julią Wyganowską. Andrzej pozwany 1633 r., o współudział w zabójstwie Macieja Bardzkiego.

Jeden z Kościeleckich przeniósł się widocznie na Litwę, skoro Antoni Kościelecki, tegoż herbu, był 1740 roku właścicielem dóbr Widnopole, w powiecie oszmiańskim. Syn jego Maciej, pozostawił syna Stanisława, wylegitymowanego ze szlachectwa 1801 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOŚCIELECCY h. ZABAWA z Kościelca, w powiecie proszowskim. Z tego Kościelca, gdzie fundował kościół i parafię, pisał się Wisław, dziekan krakowski, w latach 1210—1229, obrany biskupem krakowskim 1229 roku, konsekrowany 1231 r., zmarły 4-go Marca 1242 r. Przybył on, z kilku rodzonymi braćmi, do ziemi krakowskiej z Pomorza, a potomstwo ich dotąd kwitnie (Kat. Bisk. Krak. IV i V). Włodek z Kościelca, proboszcz kielecki 1350 r., kanonik krakowski w latach 1352 — 1362.

Herb Zabawa

Pełka z Kościelca, podkoniuszy sandomierski, w latach 1351 — 1359 i krakowski 1355 — 1358 r., i marszałek nadworny koronny 1358 r. Pozostałą po nim wdowę i synów jej, Mikołaja i Imrama, procesuje 1381 r. Wisław z Kościelca.

Od Mikołaja prawdopodobnie poszli Swieradzcy. Wdowa po Wisławie, Świętosława (Garnyszówna) z Tarnowej Góry i Zdanowic i syn ich Włodek z Kościelca, od 1348 r. mają częste sprawy w Krakowie. Włodek z Mikołajem z Swiradzic ręczył 1402 r. za Pietraszem z Zabawy. Ożeniony z Radwanówną, siostrą Janusza z Makocic, sprzedał 1403 r. całe dziedzictwo swych dzieci w Zebrzydowicach, Przybkowicach i Sosnowicach, za 350 grzyw. groszy pragskich Radwanom z Pobiodru. Żył jeszcze 1412 roku. Syn jego zapewne Wisław, niegdy z Kościelca, ustąpił bratu swemu rodzonemu Jakóbowi, niegdy z Kościelca, spadek po Janie i Pełce i matce ich, Fiennie, 1434 r. (St. Pr. P. Pom. VIII i Helc. II).

z KOŚCIELNIK, w powiecie krakowskim, pisali się Straszowie w XIV-m i XV-m wieku, której to wsi byli właścicielami. Z Kościelnik tych samych pisał się również Goworek, protoplasta Gutów h. Rawicz.

KOŚCIELSCY h. OGOŃCZYK z Kościelnej wsi (dawniej Kościoła, de Lapidea Ecclesia) Jak to przedstawiliśmy w artykule z *Kościelca*, *z Kościoła* sądzić można, to Żyra, kasztelan kowalski, żonaty z Klarą, córką Dobiesława z Kościoła, podczaszego kujawskiego, mógł być protoplastą Kościelskich.

Tomasz z Kościoła, kanonik poznański 1485 r. (Pom. Dz. W. Śr. XIII). Jan z Kościoła, wzmiankowany 1439 roku w aktach grodzkich brzeskich. ma sprawy w Brześciu, w latach 1421 — 1428 (Teka Paw. VII). Krystyn z Kościoła Kościelski, stolnik brzeski, podpisał 1435 roku pokój brzeski. Stolnikiem był w latach 1435 — 1459. Mógł on być synem Wojciecha z Kościoła, kasztelana brzeskiego. Katarzyna, pozostała po nim wdowa i syn jej Wojciech, zeznali 1461 r. oblig na Mikołaja, Bartłomieja, Dorotę i Małgorzatę, dzieci niegdy Mikołaja z Kościoła. Oprócz Wojciecha, miał jeszcze Krystyn, stolnik brzeski, synów: Szymona i Krystyna. Wszyscy trzej wystawili 1461 r. oblig, w grodzie brzeskim. Z nich:

Herb Ogończyk.

Wojciech, syn Krystyna, dziedziczył na Osięcinach, w których zastawił kmieci 1459 r. (Gr. Brzes.). W 1474 r. był kasztelanem kowalskim. W 1484 r. nabył od brata Szymona Korzaznik (Korzecznik?), Siemunowo, Smogorzewo, Redecz i część Osięcin (Gr. Brzes.). Kasztelanem był jeszcze 1497 r. Żonaty z Dorotą z Goczanowa, wdową po Stanisławie z Wyszecina, pozostawił córki: Wiktoryę, żonę Jana Rudnickiego i Katarzynę żonę Wojciecha Lubienieckiego, procesujące się 1498 r., o działy dóbr (Gr. Brzes.).

Szymon, syn Krystyna, podstoli brzeski w latach 1486 — 1499, miał córkę Jadwigę, żonę Andrzeja Kobylińskiego i synów: Jana, zmarłego bezpotomnie i Wojciecha. Ten ostatni, właściciel Kościoła, Bodzanówka i Tupadeł 1527 roku (Żychl. IV), pozostawił dwóch synów: Walentego, podczaszego inowrocławskiego 1554 r., który, jako jeden ze stolników królewnej Zofii Jagiellonki, odprowadzał ją do Brunświku i Gawła, mianowanego podsędkiem brzeskim 1576 roku. Żył on jeszcze 1598 r. (Gr. Przed. 46 f. 455). Regestra poborowe z 1566 r. wykazują jako właścicieli Kościoła, Walentego, Gawła, i Wojciecha Kościelskich. Gaweł oprócz tego był współdziedzicem Poczernina 1566 r., Bodzanowa - Ligaszcza 1557 r. i Syczewa i Zakrzewa górnego 1579 r.(Paw.). Walentego potomstwo nieznane, a Gaweł miał córki: Barbarę, za Maciejem Korytowskim i Annę, 1610 r. za Bartłomiejem Ponętowskim (Gr. Przed. 57 f. 309), oraz synów: Macieja, dziedzica Pocieszyna 1627 r., Wojciecha i Jana. Maciej i Wojciech układają się 1604 r. z Ponętowskim, o odroczenie terminu wypłaty sumy (Gr. Przed. 52 f. 449). W sprawie Macieja z Trzebuchowskim, byli arbitrami 1627 r. Jan, brat Macieja i Piotr Kościelscy.

Wojciech, syn Gawła, podsędka brzeskiego, żonaty 1-o v. z Zofią Ostromęcką, córką Marcina, a 2-o v. z jej siostrą Jadwigą (Żychl. IV), z pierwszej żony pozostawił dwóch synów: Stanisława i Władysława.

A). Stanisław, dziedzic po ojcu na Bodzanowie - Ligaszczu i Poczerninie, pisarz ziemski brzeski 1651 r., obrany został w tym ostatnim roku opiekunem dzieci Stanisława Brzezińskiego (Gr. Przed. 73 f. 222). Nie żył już 1658 r. (Ziem. Kuj.). Żonaty z Jadwigą Chudzińską, córką Jana, 2-o v. Łukaszową Grabską, a 3-o v. Janową Potocką (Żychl.), pozostawił syna Jana i córkę Katarzynę. Potocka, wspólnie z wymienionemi dziećmi swojemi, została pozwaną 1662 r. przez Sokołowską (Gr. Przed. 75 f. 458).

Jan, syn Stanisława, pisarz ziemski brzeski 1690 r., zmarły 1718 r., dziedzic po ojcu na Bodzanowie i Poczerninie, zaślubił Maryannę Annę Trzebuchowską (Żychl.), z której miał syna Stanisława.

Stanisław, syn Jana, z łowczego dobrzyńskiego, kasztelan konarski - kujawski 1724 r., a kasztelan bydgoski 1726 r., zmarły 1744 r., pochowany w Podgórzu pod Toruniem, nabył 1717 r. dobra Szarlejskie i Karczyńskie od Działyńskiego. Żonaty 1725 r. z Ludwiką Katarzyną Lipską, córką Prokopa, kasztelana rogozińskiego i Aleksandry z Nieżychowskich, pozostawił z niej córki: Aleksandrę Janowę Pawłowską i Annę Andrzejowę Mielęcką, oraz syna Ignacego.

Ignacy, kasztelanic bydgoski, dziedzic majętności ojcowskich, cześnik inowrocławski 1737 r., chorąży bydgoski 1754 r., starosta słoński 1764 r., elektor Stanisława Augusta, kasztelan bydgoski 1769 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1783 r., a Orła Białego 1791 r., umarł w roku następnym, pochowany w Podgórzu. Z Agnieszki Nieborskiej (DW. 87 f. 1685), miał córkę Teresę Rybińską i synów: Józefa i Antoniego, którym, za konsensem królewskim, odstąpił, pierwszemu dzierżawę dulską 1775 r., a drugiemu — starostwo słońskie 1774 r. (Kancl. 52 II f. 432; 55 IV f. 53). Z nich:

Antoni, starosta słoński 1774 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., bezdzietny z Katarzyną Smoleńską.

Józef, właściciel po ojcu Szarleja i Karczyna, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., szambelan dworu pruskiego, zaślubił Kunegundę Rokitnicką i z niej pozostawił siedmioro dzieci: Ludwika, Artura, Augusta, Władysława, Michalinę, Emilię i Józefę. Z nich:

1. Ludwik, ur. 1809 r., właściciel Bożejewic, kapitan 1-go pułku jazdy Mazurów, kawaler krzyża Virtuti Militari, zmarły we Wrocławiu 1859 r., pochowany w Górze pod Inowrocławiem, z Zofii Emilii Potockiej, córki Józefa z Będlewa i Anny z Wyszyńskich, miał córkę Helenę, za Bronisławem Potworowskim.

2. Artur, ur. 1814 r., właściciel Szarleja, 1831 r. osiadł w Rzymie. Umarł 1864 r. w Cieplicach.

3. August, ur. 1818 r., właściciel Karczyna, zmarły tamże 1879 r., pochowany w Górze, zaślubił Józefę Wodzińską, córkę Wincentego ze Służewa i Teresy z Wodzińskich, zmarłą w Warszawie 1905 r. i z niej pozostawił córki: Teresę Januszowę Mielęcką i Maryę Stanisławowę Orpiszewską, oraz syna Józefa.

Józef, ur. 1845 r. w Służewie, właściciel Miłosławia, który nabył od Mielżyńskich, Szarleja i Karczyna po ojcu i stryju, członek pruskiej Izby Panów, zaślubił w Nicei 1881 r. Maryę Blochównę, córkę Jana, cesarsko-rosyjskiego rzeczywistego radcy stanu, prezesa rady zarządzającej dróg żelaznych południowo-zachodnich, właściciela Dobrzelina, Łęczny i innych, i Emilii z Kronenbergów. Jego potomstwo:

a) Katarzyna, wydana 1903 r. w Miłosławju, za Tadeusza Siehenia, właściciela Zieleniewicz, w gubernii grodzieńskiej, syna Stanisława i Maryi z Bułharynów.

b) Emilia wyszła 1904 r. w Miłosławiu, za Tomisława Jędrzejowicza, syna Józefa i Anny z Obertyńskich.

c) Władysław August, ur. 1886 r. w Warszawie.

4. Władysław, ur. 1819 r., generał dywizyi wojsk tureckich, pod imieniem Sefera Baszy, właściciel zamku Bertholdstein w Styryi, w 1848 r. kraj opuścił, przeniósł się do Turcyi, gdzie odznaczył się znakomicie w wojnie krymskiej, szczególnie pod Bałakławą i Eupatoryą.

5. Michalina, wyszła za generała Klemensa Kołaczkowskiego.

6. Emilia, żona Kamila Wyssogoty Zakrzewskiego.

7. Józefa, żona hr. Edwarda Goetzendorf Grabowskiego z Radawnicy.

B). Władysław, młodszy syn Wojciecha z Ostromęckiej, nie żyjący już 1686 r., pozostawił, z Anny Kalińskiej, dziewięcioro dzieci, z których Wojciecha i Marcina znane jest potomstwo (Relat. Bydgos. z 1686 roku f. 95 i z 1687 roku f. 95 i 142).

Wojciech, dziedziczył na Słowikowie i Rękawczynie, a z Joanny Tuchołczanki, pozostawił córkę Zuzannę, za Józefem Godurowskim i syna Antoniego. Synem Antoniego był Józef, żonaty z Antoniną Suską, z której córka Maryanna, żyjąca 1784 r. (Żychl.).

Marcin, regent ziemski poznański 1727 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Rajską, 2-o v. z Maryanną Mańkowską, z pierwszej żony miał córkę Annę, za Kazimierzem Kosmowskim, oraz synów: Józefa i Franciszka, o których wspominają akta gnieźnieńskie z 1733 r., a z drugiej, także syna Franciszka. Ten ostatni zaślubił 1-o v. Teklę Biegańską, wdowę po Franciszku Grodzickim, bezdzietnie zmarłą, 2-o v. Konstancyę Czekanowską, z której syn Antoni, 3-o v. Nepomucenę Obarzankowską, która po jego śmierci, wyszła za Antoniego Mańkowskiego i z niej pozostawił syna Stanisława i córkę Franciszkę, żonę Jana Nepomucena Nieżychowskiego.

Antoni, syn Franciszka, zaślubił 1788 r. Teresę Piekarską. Potomstwo jego nieznane.

Stanisław, syn Franciszka, żonaty 1-o v. z N. Kąsinowską, z której syn Jan Nepomucen, 2-o v. z N. Lniską, z której córka Maryanna, za Walerym Raszewskim. Stanisław w imieniu swojem i siostry Franciszki kwitował, 1790 roku w grodzie poznańskim, z odbioru sukcesyi po Michale Obarzankowskim.

Jan Nepomucen, syn Stanisława, ur. 1796 r., dziedzic Śmiełowa, ożeniony ze zmarłą 1872 roku Kornelią Żerońską, pozostawił córki: Kamillę, żonę Henryka Szumana, prezesa koła polskiego w Berlinie i Towarzystwa rolniczego w wielkiem księstwie poznańskiem; Praksedę, za Mateuszem Lisieckim i Józefę, żonę Władywa Święcickiego z Gradowic, w kościańskiem, oraz synów: Bolesława, Antoniego, poległego 1863 r. pod Mieczownicą i Adama. Z nich:

Bolesław, właściciel Śmiełowa i Brzezna, zaślubił Stanisławę Żerońską, córkę Leona, z Grodziszczka i Brzozy i Antoniny z Suchorzewskich. Z niej: Tadeusz, zaślubił 1903 r. w Granowie Maryę Nieżychowską, córkę Stanisława i Łucyi z Taczanowskich, Mieczysław, Antoni, ksiądz, proboszcz parafii Św. Wojciecha w Poznaniu, Bolesław, Marya i Jadwiga.

Adam, właściciel Sepna, w kościańskiem, ożeniony 1876 r. w Granowie z Zofią (Maryą?) Nieżychowską, córką Kazimierza i Jadwigi z Kierskich, ma synów: Czesława, ur. 1877 r. i Władysława, ur. 1879 r. (Żychl.), oraz córkę Izabellę, żonę doktora Bogdana Amrogowicza.

Zwracając się obecnie do Jana, najmłodszego syna Gawła, podsędka brzeskiego, żonatego 1622 r. z Katarzyną Chojeńską, to ten pozostawił syna Krzysztofa, ożenionego z Maryanną Pcińską, z której synowie: Stanisław, Jan i Fabian Sebastyan. Ten ostatni, dziedzic Kruszyny górnej, bezdzietny z Maryanną Gólczewską, zapisał swój majątek brantankom swoim. Stanisław, z województwem inowrocławskiem, a Jan, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Jan odstąpił 1673 r. bratu Stanisławowi, wójtostwo w Zalesiu (Gr. Przed. 77 f. 285).

Stanisław pozostawił syna Kazimierza, właściciela Kruszyny górnej, ożenionego z Anną Zagórską, wdową po Franciszku Trojanowskim, z której synowie: Stanisław, dziedzic Czołówka, w powiecie radziejowskim i Szymon, właściciel Kruszyny górnej 1727 r., po którym, z Ewy Racięskiej, pozostał syn Walenty, ożeniony z Barbarą Tomicką, wdową po Mikołaju Gorzeńskim (Żychl.).

Jan, syn Krzysztofa, a brat Stanisława, żonaty 1-o v. z Teresą Kotarbską, 2-o v. z Maryanną Krzywańską, której 1670 r. zapisał sumę w grodzie przedeckim (Ks. 77 f. 70), z pierwszej żony pozostawił syna Wojciecha, proboszcza w Choczu, zmarłego 1732 r., a z drugiej—syna Władysława, dziedzica Szyszyna, ożenionego 1-o v. z Maryanną Arkuszewską, 2-o v. z Barbarą Bieganowską, którego, z pierwszej żony, syn Józef, właściciel Wygrodzewa i Polic, zaślubił Annę Markowską i z niej pozostawił synów: Stanisława i Jana, żyjących 1762 r. (Żychl. IV). Stanisław był 1761 r. dworzaninem Kretkowskiego, wojewody chełmińskiego (M. 282 f. 464).

Akta czerskie wspominają o Andrzeju Kościelskim, kapitanie pułku Sieniawskiego, hetmana wielkiego koronnego, zmarłym 1720 r., którego córka Franciszka, była żoną 1-o v. Andrzeja Mączyńskiego, a 2-o v. 1722 r. Andrzeja Palimowskiego (Perp. Czers. 19 f. 84 i 249). Kajetan został 1781 r. majorem artyleryi (MP.).

Kościelscy istnieją i na Szląsku; wspomina o nich Herbarz Dorsta, ale są herbu *Jastrzębiec*.

KOŚCIENIECCY Tomasz i Jan podpisali, z ziemia nurską, elekcyę Augusta II-go.

KOŚCIENIEWSKI N., żonaty z Hołownianką Pysznicką, której siostra Birulina, zapisała pół domu w Witebsku, 1640 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

KOŚCIENIOWIE h. JASTRZĘBIEC pisali się z Sędziszowa, następnie i z Wywli, w województwie krakowskiem. W końcu XIV-go wieku jeden ze współdziedziców Sędziszowa, Paszko, nosił przezwisko *Koścień* (w liczbie mnogiej pisani w aktach Kostnowie, czasem Kosnowie), które stało się nazwiskiem jego potomków. Długosz pisze o tym Pawle Kościeniu, że był drugim podskarbim Spytka, wojewody krakowskiego, a uszedłszy 1399 roku z pogromu nad Worsklą

szczęśliwie, wiele dóbr naskupował, skąd padło nań podejrzenie, o przywłaszczenie skarbów Spytkowych. W 1416 r. Paweł Koścień z Sędziszowa, z rodu Jastrzębców, świadczył w Krakowie przy wywodzie szlachectwa. Był on dziedzicem części Sędziszowa, Sieńska, Wywli i Sprowy 1434 r.

Syn jego Andrzej, 1434 r. w obozie pod Będzinem, ma sprawę z ks. Raciborskim. Ten lub inny Andrzej, osiadł na Rusi Halickiej, gdzie 1451 r. zamienił z Buczackim tenutę swą Roszniów na Banilów z Zamościem i Milejowem. W 1457 roku zapisał 200 grzywien dożywocia na Koniuszkach żonie swej, Małgorzacie ze Szczekocin, podstolance sandomierskiej, 1458 r. nabył Kuropatniki, które sprzedał 1462 r., trzymał też w zastawie Czerniejów, Chomików i Hanusowce, umarł bezdzietny 1462 r., a wdowa Małgorzata, 2-o v. Jakóbowa Morawska 1475 r., zawarła układ 1462 r. z sukcesorami męża, bratem jego Pawłem i synowcem Stanisławem, o spadek i przeniosła swoje 300 grzywien oprawy z Wywli i Sprowy na Czerniejów, Koniuszki i Chomików (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; AGZ. XI — XIX).

Paweł, dziedzic Sędziszowa, Rajska i Sieńska (Lib. Ben.), nie żył już, zdaje się, 1477 r.

Stanisław, dziedzic Wywli i Sprowy, posesor Czerniejewa 1477 r., był łożniczym synów królewskich 1476 r. (AGZ. XIX).

Jakób Koścień, zwany *Warwass*, 1525 r., dziedzic Sędziszowa, Sieńska, Wywli i Sprowy, posesor Włodzisławia 1531 r., umarł 1558 r., pozostawiwszy, z pierwszej żony, córkę Zofię, dziedziczkę po matce dóbr w chełmskiem, żonę Mikołaja Reya z Nagłowic i Topoli, z którym zeznała 1531 roku zapis dożywocia, a z drugiej, synów: Jana i Adama, którzy spłacili w latach 1563 — 1564 szwagrowi 1,500 flor.

Adam pociągnięty przez szwagra do herezyi, sprofanowal i złupił kaplicę w Wywli 1570 r. Wojciech 1603 r., Aleksander i Andrzej 1635 r., w krakowskiem. Krystyna, córka Marcina, żona Krzysztofa Rawicza Dembińskiego ze Lgoty, zrzekła się 1625 r. ojcowizny i macierzyzny na rzecz braci swych, Samuela, Hieronima, Andrzeja i Władysława, a mąż jej oprawił 4,000 flor. (Gr. Krak. 220 f. 1853 — 1854; 2295 — 2297). W 1648 roku jest Krystyna 2-o v. żoną Prokopa Aleksandra Dembińskiego.

Piotr, żonaty z Barbarą Rawiczówną Dembińską z Grudzyn, 1626 r. Córki nieżyjącego już Piotra z Sędziszowa, stolnika latyczowskiego i Joanny z Bystrzanowskich: Zuzanna, żona Kazimierza Janowskiego, skarbnikiewicza starodubowskiego i Magdalena, żona Aleksandra z Zaborowa Bykowskiego, podczaszyca czerniechowskiego, w obecności stryja Józefa, podzieliły się Masłomiączą 1726 r.

Regestra poborowe z 1540 r., wymieniają Floryana Kościenia Kliszewskiego, dziedzica Kliszewa, w chęcińskiem, a 1578 r. Szymona Kościenia, dziedzica tegoż Kliszewa i 1579 r. części Czechowa (Paw.).

Do innego rodu należał zapewne Marcin Koścień, 1330 r. dworzanin ksieni Sądeckiej (KMP.).

KOŚCIENIOWIE w województwie poznańskiem. Stefan Koścień ze Wściekl ic, 1387 r. na sądach w Poznaniu. Tamże 1387 r. Wawrzyniec, 1395 r. Adam,

a 1396 r. Mikołaj Kościeniowie. Synowica tych braci Wichna, żona Mikołaja z Dymoszewa 1387 r. (Leksz.). Patrz *z Wścielklic.*

KOŚCIEŃSCY. Jan Kościeński, żupnik olkuski 1484 r. Antoni Kościeński, pocztmistrz w Olkuszu 1779 r. Jan Kościeński, kanonik Św. Jerzego na zamku gnieźnieńskim i pisarz publiczny 1440 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Patrz *Kościńscy.*

KOŚCIERSCY z Kościerzyna, w sieradzkiem, po imionach sądząc, należeli do rodu *Porajów.* Spytek z Kościerzyna zawarł 1412 r. ugodę z Jarockim, archidyakonem kaliskim (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Mikołaj, syn Spytka, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim. Zawisza ma sprawy w Sieradzu, w latach 1428 — 1429 (Zs. Sier. 9 f. 194). Ninota z Kościerzyna, student uniwersytetu krakowskiego 1419 roku, pleban z Małynia, nabył 80 grzywien czynszu rocznego od Niechanowskich i funduje z tego altaryę w katedrze gnieźnieńskiej 1446 r, przekazując prawo patronatu bratu swemu, Dziersławowi z Kościerzyna i synowcom, Janowi i Mikołajowi z Suliszowa (Kor. III f. 94). Małgorzata Kościerska, ksieni w Ołoboku 1496 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 871 i 1061). Kościerski, dziedzic części Kaczkowa, w kcyńskiem, 1577 r. (Paw.). Wojciech podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go.

KOŚCIESCY h. KOSCIESZA z Kościeszek, w powiecie kruszwickim, która to wieś jeszcze w początkach XV-go wieku nazywała się Kościeszyce. Komes Miłosław Przybysławowicz i Gosław, Wisław, Wojsław i Mylik, rycerze, dziedzice Kościeszyc, podpisani 1271 r. na testamencie komesa Łękomira. Jakusz, z matką Tomiłą z Kościeszyc, mają sprawy w Gnieźnie 1390 r., a Mikołaj Kościeski świadczy w Poznaniu 1391 r. (Leksz.).

Stanisław Kościeski 1411 r. w Kaliszu, a tenże Stanisław z Kościeszyc 1419 r. w Brześciu występuje. Maciej Kościeski z Kościeszyc, notariusz publiczny 1483 r., kanonik włocławski 1493 r., a gnieźnieński 1510 r. i krakowski 1517 roku. Marcin i Jakób, współdziedzice Kościeszek 1566 r. (Paw.).

Mateusz v. Maciej Kościeski, wydzierżawił Zbijewo Kołuckiemu 1572 roku. Synowie jego: Stanisław i Mikołaj, pokwitowani przez Zbijewskiego 1589 r. Stanisław był żupnikiem dybowskim 1604 r., a Mikołaj dziedziczył na Trutowie 1612 r. (Gr. Przed. 21 f. 368; 37 f. 240; 52 f. 222 i 59 f. 217).

Marcin, pomocnik instygatora koronnego 1597 r. (M. 345 f. 12). Marcyan, syn Wojciecha, zeznał 1616 r. cesyę na Mikołaja (DW. 45 f. 1547). Jadwiga, Norbertanka w Strzelnie, zmarła 1621 r. W nekrologu tego klasztoru zaznaczone dni śmierci Wojciecha i żony jego Heleny, Mateusza i żony jego Zofii i Doroty Kościeskich z XVI-go i XVII-go wieku.

Marcin, kanonik gnieźnieński i kujawski 1619 r., kantor kruszwicki, syn Jerzego i Katarzyny Kaczkowskiej, umarł 1640 r. (Kor.). Stefan, elektor Władysława IV-go. Jakób, syn Jana, kwitował 1652 r. Krzykowskiego (Gr. Przed. 73 f. 290). Z Kościeskich, 1-o v. Wieszczycka, 2-o v. Miączyńska, posesorka Stoczka 1682 r. Józef, podczaszyc inowrocławski 1762 r. (DW. 83 f. 1311). Stanisław, syn

Antoniego i Weroniki z Chanewskich, nabył 1795 r. Czarnoty od Czarnockiego (DW. 110 f. 726). Stanisław 1820 r. w Warszawie.

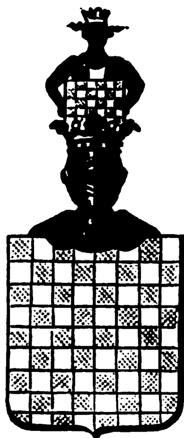
Wojciech Kościeski z Kościeszek, osiedlony w sanockiem 1481 r., ożenił się 1494 r., z Katarzyną Dydyńską, wdową po Mikołaju Dołuskim ze Staszowy, jest w latach 1502—1508 podstarościm lwowskim. Marcin, starosta biskupi w Radymnie, 1602 r.

KOSCIESCY z Kościeszek, w powiecie konińskim, których właścicielem był 1579 r. Jakób Kościeski (Paw.).

KOSCIESZKO Dominik podpisał manifest szlachty litewskiej, 1763 r., czy to nie *Kościuszko*?

KOSCIESZOWIE h. KOSCIESZA. Mikołaj Kościesza, podsędek warszawski 1350 r. Maciej Kościesza, kanonik płocki 1505 r. Albrecht Kościesza, mistrz hutnicki z Kucborka, otrzymał 1565 r. 13 i pół włók nad Omulewem i 2 włóki, graniczące z jego majątkiem w Kucborku. Maciej Kościesza, z mocy powyższego przywileju, trzyma te włóki 1600 r., a Fryderyk Kościesza, syn Hartwiga, 1666 r. Daniel Kościesza, dziedzic części Dziadyku, w ostródzkiem, 1661 r. (Kętrz.). Piotr Kościesza w Głusku, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.).

KOSCIŃSCY v. KOSCIENSCY h. WCZELE, skąd wyszli, nie jest wiadomem. Niesiecki pod Kosińskimi h. *Rogala* pisze, że są i Kościeńscy tegoż herbu, być może z tego powodu, że często Kosińscy, Kościńskimi, a Kościńscy, Kosińskimi się pisali. Jest Ramułtowo Kosińskie vel Kościeńskie, w powiecie płockim, na którem dziedziczył 1578 r. wspólnie z Pilchowskimi, Franciszek i jego bratankowie, prawdopodobnie Kościńscy (Paw.). Wojciech Kościeński przeniósł się około 1584 r. do Prus książęcych, zaślubiwszy Annę Prawdównę.

Herb Wczele.

Stanisław Kryski, wojewoda mazowiecki, Jan Zamoyski i nawet Stefan Batory, pisali 1584 i 1585 roku do księcia pruskiego Jerzego Fryderyka, w sprawie majątku i wyprawy żony tegoż Kościńskiego, ale dwaj ostatni w listach nazywają go Kosińskim (Arch. w Królewcu).

Albert Kościński, ksiądz, zapisał się 1621 r. do księgi zawierającej imiona braci i siostr archikonfraterni Bożego Ciała w Lubawie. Stanisław Kościeński Societ. Jesu umarł w Reszlu 1657 r. Napisał Życie i Męczeństwo Błogosławionego Jozafata Kuncewicza, arcybiskupa połockiego, wydane w Wilnie 1665 r.

Barbara z Pokrzywnickich, żona 1-o v. Marcina Kościńskiego, zastawnego posesora Rudy, 2-o v. Aleksandra Łosia, stolnika żytomierskiego, pozwała 1695 r. syna swego, Stanisława Kościńskiego, o 300 flor. (Wyr. Lub. 408 f. 371). Drugim jej synem był Adam Kościński. Antoni Kościński i żona jego, Maryanna z Siemiginowskich, obierali 1719 r. plenipotentów we Lwowie (Plenip. Gr. Lwows. 914 f. 13). Tenże Antoni został cześnikiem żydaczowskim 1730 r.; umarł 1767 r. Syn jego Tadeusz,

vicesgerent grodzki żydaczowski, umarł 1755 r., w którym, pozostała po nim wdowa przedstawiła rachunek wydatków, poniesionych na jego pogrzeb (AGZ. X. 7218).

Aleksander i Dominik Kościńscy, ten ostatni, subdelegat grodzki lwowski, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie lwowskim. Pieczęć ich przedstawia herb Wczele. Petronella, siostra Aleksandra, 1770 r. za Janem Kępliczem, majorem wojsk koronnych (M. D. Wąs.).

Joachim Kościński, zamieszkały w Grabowie, w powiecie lubawskim, zmarły 1807 r., żonaty 1-o v. z Agnieszką Guzowską, 2-o v. z Dorotą Węgrzynowską, pozostawił z pierwszej żony syna Ignacego i córkę Ewę, za Józefem Chrapkiewiczem, burmistrzem nowomiejskim, a z drugiej, synów: Józefa, ur. 1790 r., Jana, ur. 1798 i Karola, ur. 1800 r., oraz córkę Annę Justynę, wydaną 1826 r. w Przerośli, za Edwarda Paszkiewicza.

Józef, syn Joachima, zmarły 1865 r. w Ciechocinie, służył w wojsku za Księstwa Warszawskiego i odbył wszystkie kampanie napoleońskie. Zaślubił 1-o v. Maryannę Chrapkiewiczównę, córkę Józefa i Ewy z Kościńskich, zmarłą w Przerośli 1825 r., 2-o v. Antoninę Żukowską, córkę Andrzeja i Zofii z Żukowskich, z którą ślub wziął w Przerośli 1826 r. Z pierwszej żony, syn jego Józef Piotr, ur. w Przerośli 1823 r., żonaty z Julianną Bieniszewską, córką Jakóba i Katarzyny z Pokrzywnickich, miał syna Konstantego, ur. 1858 r. we Wlewsku, w powiecie brodnickim i córkę Teofilę Olimpię. Z drugiej żony Józefa synowie: Jan i Artur Edward, oraz córka Emilia, żona pułkownika, Filipa Szczoczki, z gubernii smoleńskiej.

Jan, drugi syn Joachima z Węgrzynowskiej, zaślubił w Ciechocinie 1830 r. Ludwikę Stankiewiczównę, córkę Antoniego. Mieszkał w Łążynku, w powiecie lipnowskim, gdzie i umarł 1867 r. Jego potomstwo: Antoni, ur. w Toruniu 1831 roku, żonaty z Julią Tyborowską, zmarłą we Włocławku 1897 r., Franciszka Janowa Stankiewiczowa, zmarła we Włocławku 1897 roku i Józefa Antoniowa Brudnicka.

Wawrzyniec Kościński, ur. 1779 r., burmistrz Lidzbarka, w powiecie brodnickim, umarł 1819 r. Tomasz Kościński, ur. 1776 r., kanonik honorowy chełmiński, umarł w Komorsku 1861 r. Andrzej Kościński, którego syn Antoni, a wnukowie: Stanisław i Antoni.

Herb Leliwa.

KOSCIOŁOWSKI Stefan i żona jego, Anna z Lipczewskich, wprowadzeni do dóbr Baby 1786 roku (Gr. Przed. 87 f. 266).

KOŚCIOWIE (KOSCIA) h. LELIWA, mają pochodzić od Stanisława (Stanka) Kościewicza v. Kostewicza, protoplasty Kostewiczów v. Kościewiczów, także h. Leliwa, który był jednym z tych, co szczęśliwie uprowadzili z pod Chojnic Kazimierza Jag. 1454 r. Wnuk jego Jan, syn Mikołaja, otrzymał 1511 r. od Zygmunta I-go Zbirochy i Żerebie w województwie brzeskiem. Z tych Zbirochów piszą się Kościowie Zbirocho-

wskimi. Instrukcya sejmowa, dana posłom województwa brzeskiego z 1758 roku wspomina, że tenże Jan otrzymał, od króla Zygmunta I., Starą wieś w tymże województwie (Akta IV f. 557). Jan był pisarzem króla Zygmunta, a żonaty 1-o v. z Anną Kościuszkówną, 2-o v. z Masetą Turówną, z pierwszej żony pozostawił: Teodora i Korniła bezdzietnych, Rafała i Eudoksyę, za Konradem Jeskowiczem, a z drugiej—córkę Marynę i syna Marka.

I. Rafał, syn Jana, z Zofii Kościuszkówny, miał synów: Hrehorego, Hieronima bezdzietnego, Mikołaja, którego, z Krystyny Szyczkowskiej, syn Jan Stanisław, Andrzeja bezdzietnego i Adama. Dopełnili oni 1588 r. podziału majątku, po ojcu pozostałego. Z nich:

1. Hrehory, syn Rafała, podsędek i poborca witebski 1596 r., pozostawił czterech synów: Hrehorego i Rafała bezdzietnych, Jana Mikołaja i Jana Stefana. Ten ostatni miał się przenieść do Włoch i jego potomkiem ma być Mikołaj *Cościa*, ur. w Benewencie 1682 r., głośny z chciwości i obłudy kardynał, arcybiskup Benewentu, faworyt Benedykta XIII-go, za którego panowania był wszechwładnym. Więziony przez Papieża Klemensa XII-go, wygnany do Neapolu przez Benedykta XIV-go, umarł tamże 1755 r.

Jan Mikołaj, syn Hrehorego, podsędka witebskiego, właściciel Szpitali, w województwie brzeskiem, z Zofii Nielubowiczównej Tukalskiej, miał trzech synów: Jana Konstantego, skarbnika rzeczyckiego, żonatego z Katarzyną Trojanowską, 2-o v. żoną Marcina Okrąglickiego, z której: Helena, Antoni, Krystyna, 1-o v. Pawłowa Brzozowska, 2-o v. Pawłowa Kościuszkowa i Franciszek, elektor Augusta II-go; Mikołaja i Hieronima, ożenionego z Petronellą Krzywicką, z której: Mikołaj i Halszka, 1-o v. Tomaszowa Wnorowska, 2-o v. Bajerska.

2. Adam, syn Rafała, żonaty 1-o v. z Anną Wasilewską Telatycką, 2-o v. z Reginą Bogdanówną Czerniewską, z pierwszej żony miał: Józefa, żonatego z Wszeborowską i Zofię, za Wszeborowskim; z drugiej—synowie: Mikołaj, Andrzej i Teodor. Z nich:

A). Mikołaj, z Katarzyny Kościuszkównej, miał córkę Barbarę, za Samuelem Sankiewiczem 1651 r.

B). Andrzej, z województwa brześciańskiego, elektor Jana Kazimierza, rotmistrz chorągwi kozackiej hetmana polnego litewskiego 1649 r., poborca 1651 roku podatku na zapłatę wojska ustanowionego, zaślubił 1-o v. Jadwigę Kochańską, córkę Wojciecha, 2-o v. Marynę Hołowniankę-Ostrożecką. Z pierwszej żony córka Zofia Szujska, z drugiej—syn Marcin, żonaty z Teodorą Skaszewską, z której synowie: Jan, Dominik, Józef, Wojciech, Adam i Andrzej, oraz córki: Joanna Wysłouchowa, Teresa Tomaszowa Zawistowska i Zofia, 1-o v. Kublicka, 2-o v. Stanisławowa Wierzbicka, 3-o v. Józefowa Bereźnicka. Z nich:

a) Jan, syn Marcina, 1731 r. rotmistrz chorągwi przedniej straży, 1733 r. pułkownik wojsk litewskich i sędzia kapturowy, 1736 r. sędzia wojskowy, zaślubił Krystynę Chrzanowską, wdowę po Machwicu. Z niej córka Helena, żona Feliksa Trojanowskiego i synowie: Jacek i Adam Józef. Ten ostatni biskup dyokleński, kanonik i oficyał generalny żmudzki, kawaler orderu Sw. Stanisława 1781 roku, umarł 1801 r.

Jacek, poseł województwa brześciańskiego i elektor Stanisława Augusta 1764 r., rotmistrz wojsk litewskich 1758 r., generał adjutant buławy polnej litew-

skiej 1766 r. (Akta IV) i pułkownik wojsk litewskich 1776 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Deskurówną (M. 282 f. 115), 2-o v. z Barbarą Żarynówną, pozostawił z pierwszej żony: księdza Antoniego, kanonika inflanckiego, zmarłego 1848 r., Aleksandra, Adama, Maryannę Zenonowę ks. Połubińską, Katarzynę Witkowską i Teklę Doktorowiczową; z drugiej—Izabellę Sułkowską, Józefę, Józefa i Pawła. Z synów Jacka:

Aleksander, zmarły 1831 r., porucznik artyleryi litewskiej, walczył pod Maciejowicami. Kawaler krzyża Virtuti Militari, właściciel Raczek, Wołkorawiszek, Studziwód i innych, żonaty z Anną Salomeą Trojanowską, córką Feliksa i Katarzyny Wyszyńskiej, pozostawił kilka córek, z których Zofia, za Stanisławem Pluto, oraz synów: Feliksa, rotmistrza kirasyerów, ożenionego z Estellą Snieżko-Błocką, zmarłego 1862 r., Ignacego, porucznika artyleryi, dziedzica Berezy, zmarłego 1862 roku, którego, z Pelagii Daniejko, syn Aleksander, adwokat przysięgły, zmarły 1880 r. i córka Amelia, za doktorem Janem Taraszkiewiczem i Piotra Władysława Hermana, właściciela Berezy, Wólki Wahanowskiej i Teklinowa, zmarłego w Białymstoku 1904 r., którego, z Natalii Szepietowskiej, córka Marya i syn Witold, ożeniony z Anną Smorczewską. z której syn Jan i córka Halina.

Adam, rotmistrz wojsk polskich, marszałek powiatu białostockiego, zaślubił Konstancyę Trojanowską, siostrę swej bratowej i z niej miał syna Konstantego, który służąc w kirasyerach, przepadł bez wieści 1831 r., oraz córki: Barbarę, za generałem Tiapełkowem, Weronikę, za Sewerynem Rajuńcem, Amelię, za Rafałem Kosińskim i Julię, zmarłą panną.

Józef, zmarły 1868 r., dziedzic Hoszczewa, profesor w Szawlach, ożeniony z Maryą Olendzką, miał z niej synów: Zygmunta i Konstantego, księży, oraz córki: Elwirę, Aleksandrę, za Januarym Ostrowskim i Franciszkę, za Boksz-czaninem.

Paweł, zmarły 1863 r., sędzia kobryński, dziedzic Zapolina, z Katarzyny Maliszewskiej, miał dwie córki: Józefę, za Andrzejem Wąsowiczem i Waleryę, za Józefem Goleń-Przesmyckim, oraz trzech synów: Ludwika, Antoniego i Hiacynta, bezdzietnego z Maryą Zadarnowską. Z dwóch pierwszych:

Ludwik, zamieszkały na Wołyniu, zaślubił Franciszkę Chodakowską i ma z niej: Józefa i Włodzimierza, bliźniaków, Pawła, właściciela Jezior na Wołyniu, Maryę, Eleonorę, Gabryelę i Henryka.

Antoni, generał artyleryi wojsk rosyjskich, z dwóch żon: Maryi N. i Zofii N., wdowy Jackowskiej, ma córki: Maryę, za Mieczysławem Wąsowiczem, synem Andrzeja i Józefy Kościanki, Zofię Jackowską i Stefanię.

b) Dominik, syn Marcina, kapitan wojsk litewskich, żonaty z Barbarą Machwicówną.

c) Józef, syn Marcina, stolnik drohicki 1783 r., dziedzic Sławnego i Podbielsk, w kobryńskiem, zaślubił Helenę Grabowską i miał z niej: Ignacego, w zakonie Soc. Jesu Kajetana, Michała i Józefa, którzy podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r.

d) Wojciech, syn Marcina, rotmistrz wojsk litewskich, starosta nastolski-lewkowicki 1783 r. (Akta IV), właściciel Wołownik, zamordowany przez zbójów 1754 r., z Teresy Postawkówny, miał córkę Teofilę Butkiewiczową i synów, Marci-

na, posesora Horyzdrycz, które otrzymał 1727 roku po śmierci Rusieckiej (Wolff.) i Mołodczów, w kobryńskiem i Franciszka.

e) Adam, syn Marcina, rotmistrz wojsk litewskich 1712 roku, pułkownik tychże wojsk 1722 r., sędzia wojskowy 1733 r. (Akta IV), posiadał, wspólnie z żoną, Maryą z Ciechomskich, starostwo dubiskie, na odstąpienie którego synowi Andrzejowi, chorążemu wojsk królewskich, otrzymał konsens królewski 1741 roku. W tymże roku otrzymał wójtostwo mereckie. W wydanych aktach grodzkich brzeskich (Akta IV f. 471), miał podpisać instrukcyę daną posłom 1733 r., jako wojski wielkiego księstwa litewskiego, ale to musi być pomyłka wydawców, którzy niedbale akt odczytali.

Andrzej, syn Adama, starosta dubiski 1741 r., ożeniony z Dominiką Ejsmontówną, pozostawił trzech synów: Konstantego, Wojciecha, kanonika inflanckiego i Onufrego. Tego ostatniego córka Franciszka, za Karśnickim. Antonina, siostra Andrzeja, za Bulikowiczem.

f) Andrzej, syn Marcina, z Anny Korzonówny, miał sześć córek: Antoninę Kamińską, Brygidę Wąsowiczową, Annę Klukowską, Franciszkę Żarynową, Magdalenę Maszołową i Teresę Micutową, oraz trzech synów: Onufrego, Konstantego i Józefata. Po Onufrym pozostało trzech synów: Tadeusz, Wincenty i Augustyn, zamordowany na Ukrainie przez Hajdamaków.

C). Teodor, syn Adama, podpisał, z województwem brześciańskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Z Zuzanny Czerskiej, miał córki: Małgorzatę i Zofię, oraz synów: Pawła, po którym synowie: Paweł i Jan; Teofila, elektora Jana III-go i Michała. Ten ostatni, podstoli wiłkomierski 1699 r., żonaty z Joanną Rzączyńską, następnie żoną Jana Niepokojczyckiego.

II. Marek, syn Jana, zaślubił księżniczkę Maryę Drucką-Sokolińską, córkę księcia Jana i księżniczki Hanny Łukomskiej. Sprzedała ona 1558 r. dział swój w Sokolni i Drucku, ks. Michałowi Sokolińskiemu (Kniaź.). Syn ich Siemion, pozostawił syna Jana, żonatego z Heleną Orzechowińską, która zrzekła się majątku rodzicielskiego przed 1659 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Aleksander, syn Jana, pozostawał długi przeciąg czasu w niewoli tureckiej, z której powróciwszy, procesował Sokolińskich, o majątki pozostałe po babce, Marynie Sokolińskiej. Z Formańskiej, miał trzech synów: Siemiona, Kaspra i Józefa. Po tym ostatnim może, idą zamieszkali w dzisiejszej gubernii mohylewskiej: Michał, syn Andrzeja, żonaty z Maculewiczówną, po którym został syn Aleksander i córki: Marya i Wiktorya.

KOSCISZEWSCY h. KOSCIESZA. Ludwik, Franciszek i Józef, synowie Andrzeja i Kunegundy z Lewandowskich, wnukowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa 1812 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, a Franciszek, syn Ludwika, tamże 1841 r.

Franciszek, brat Ludwika, właściciel Bełełui, żonaty z Cecylią Maszewską, odstąpił 1850 r. ten majątek synowi Stanisławowi i córce Sewerynie, zamężnej Boggia. Stanisław zmarł 1852 r., w którym brat jego, Tytus Antoni, dowiódł swego szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich, celem objęcia po nim spadku (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KOŚCIUKIEWICZ Aleksander Franciszek, podpisał laudum sejmiku brzeskiego-litewskiego 1733 r. (Akta IV).

KOŚCIUSZKO (KOSTIUSZKO), sługa królewski, odstąpił 1503 r. część swoją, to jest jedną trzecią Niesudowszczyny, księciu Aleksandrowi Holszańskiemu (ML. 191 A f. 9).

KOŚCIUSZKO (KOSTIUSZKO) Wolfremiejowicz, któremu król Zygmunt potwierdził 1507 r. nadanie Aleksandra Jag., obejmujące kilka nieosiadłych wsi i kilku ludzi, w powiecie połockim (ML. 8).

KOŚCIUSZKOWICZ (KOSTIUSZKOWICZ) Waśko, woskowniczy smoleński, otrzymał, od króla Zygmunta 1508 r., Psareckoje, w powiecie smoleńskim (ML. 8).

KOŚCIUSZKOWICZOWIE v. KOŚCIUSZKIEWICZOWIE, w województwie wołyńskiem. Znak ich pieczętny z 1577 r., przedstawiony przez Piekosińskiego f. 247 Nr. 44. Kościuszko otrzymał od Aleksandra Jag. Chobołtowo, należące do zamku włodzimierskiego, od którego potomkowie jego, zwali się Kościuszkowiczami-Chobołtowskimi. Kościuszko Iwaszkowicz, dworzanin królewski 1508 r. (ML. 10). Kościuszko Iwanowicz-Chobołtowski świadczył 1520 r. przy sprzedaży dokonanej przez Bohowityna (Arch. Sang. III).

Piotr i Bohdan Kościuszkowiczowie-Chobołtowscy, ziemianie wołyńscy 1534 roku (Arch Sang III), o których rewizya zamku włodzimierskiego i łuckiego z 1545 r. wspomina, że obowiązani opatrywać jedną horodnię w obu zamkach.

Piotr był podstarościm żytomierskim 1565 r., a synem jego musiał być Daniel, który zameldował 1566 r. w grodzie łuckim, że u jego stryja, sędziego ziemskiego włodzimierskiego, spaliły się w Chobołtowie wszystkie ich dokumenty (Op. Łuck. 2093).

Bohdan, sędzia ziemski włodzimierski, złożył 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Sędzią był jeszcze 1582 roku. Synów jego dwóch, Teodor i Bazyli. Pozwała ich 1590 r. Katarzyna z Hulewiczów Kościuszkowiczowa-Chobołtowska, wdowa po Janie (Woł. I f. 8). W 1603 r. pozwała Anna z Kościuszkiewiczów - Chobołtowskich, Konstantowa Kołpytowska, Teodora i Gabryela, syna Jana, Kościuszkiewiczów - Chobołtowskich, o wydzielenie jej czwartej części Chobołtowa, tytułem posagu (Ibid. 1109). Gabryel żonaty był z Heleną Izdebską (Gr. Łuc. 2293 z 1738 r.). Teodor, żonaty był z Maryą Kierdejówną i wspólnie z nią zastawił Mniszyn i Woskodawy Hostskiemu, o co sprawa 1654 r. między Sapieżyną a Komorowskim (Woł. VII A f. 72). Piotr Dionizy, 1641 r. na uniwersytecie w Padwie. Siemion, żonaty z Pelagią księżniczką Rużyńską, ma sprawę 1598 roku o Pawołoczę i Rużyn z Kirykiem Rużyńskim (Kij. 1 f. 326). Jerzy, w województwie kijowskiem 1642 r. (Kij. V f. 69).

Benedykt Kościuszkiewicz - Chobołtowski, dziedzic na Ochowcach, żonaty 1641 r. z Anną Daszkiewiczówną (Gr. Włodz.). Kazimierz, sekretarz królewski, podpisał, z województwem bełskiem, elekcyę Jana III. Jerzy, Teodor, Szymon i Benedykt, procesują się 1701 r. o Chobołtów. Jan, Michał i Wacław, mają 1726 roku sprawę o Podałowce (A. Tryb. Lub.). Benedykt, żonaty z Apolonią Porwa-

niecką, miał syna Eliasza, po którym córka Maryanna, wspólnie z mężem Kasprem Kurcewiczem, procesuje się 1731 roku z Liniewskim i Karwickimi, o działy sporządzone między niegdy Piotrem i Hrehorym, synami Piotra i o donacyę zeznaną przez Piotra, syna Bohdana, na Teodora, syna Piotra (Bracł. XVI f. 285 i Woł. XIII f. 1054). Anastazya, za Aleksandrem Małachowskim, skarbnikiem czerniechowskim 1684 r. (Woł. IX f. 466).

Samuel Wilczyński z żoną, Anną Kościuszkówną, pozwali 1716 r. Dominika Kościuszkę, z żoną Teodorowiczówną, o awantury na chrzcinach Michała Kościuszki, w witebskiem (Ist. Jur. Mat. XXVI). Antoni Kazimierz, w województwie brześciańskiem, 1733 r. (Akta IV). Hipolit 1733 r. w Mścisławiu, a 1764 r. na sejmiku brasławskim.

Piotr Kazimierz Kościuszkiewicz, dziedzic Bronowic, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.)., pisarz grodzki krasnostawski, zeznał 1678 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Silnickich (Zap. Lub. 57 f. 380). Jerzy Kościuszkiewicz mianowany miecznikiem mielnickim 1699 r.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1845 r.: Grzegorz z synami: Tomaszem Floryanem i Grzegorzem Mikołajem i Michał Wincenty Hieronim z synem Józefem, synowie Stefana, wnukowie Wacława, prawnukowie Grzegorza, a 1880 r. Michał, syn Józefa.

KOŚCIUSZKOWIE h. ROCH III-ci, w województwie wołyńskiem. K. Wł. Wójcicki pisze, że protoplasta tego domu Dymitr i żona jego, Aksena z Gimbotów, otrzymali od wielkiego księcia Witolda 1396 r. prawo, używania wosku czerwonego do pieczęci. Oprócz rodów książęcych, przywilej ten przysługiwał, jak się zdaje, jednym Gasztołdom, wątpię przeto, ażeby i Kościuszkowie z takiego wyjątkowego przywileju korzystali, tem więcej, że ani o Dymitrze, ani o jego żonie, znane akta śladu nie pozostawiły.

Herb Roch III-ci.

Kazimierz Jagiellończyk nadał 1458 r. Teodorowi Kościuszce Siechnowicze z dwoma wsiami, w powiecie kobryńskim, od których potomkowie jego zwali się Kościuszkami-Siechnowickimi.

Kościuszko Fedorowicz i bracia jego, dziedzice Horodna i Totowiczy, uznani zostali, 1512 r. przez króla Zygmunta, bojarami stepańskimi, a nie wołyńskimi, za których się podawali, wskutek czego spadł na nich obowiązek pełnienia służby książętom Ostrogskiemu i Dubrowickiemu (ML. 10).

Kościuszko w latach 1537 — 1540 sędzia i horodniczy kamieniecki (litewski), nabył 1537 r. Pelepeliki, w powiecie kamienieckim (ML. 30). W tymże roku otrzymał, od króla, hajewnictwo brzeskie i kamienieckie, lecz ponieważ w celu pozyskania tej posady użył podstępu, odebrał mu ją Zygmunt 1538 r. i oddał Czerniewskiemu (ML. 30).

Mikołaj Kościuszko Siechnowicki podpisał 1634 r., instrukcyę daną posłom brzeskim (Akta II). N. Kościuszko, żonaty 1634 r. z Zofią Skibicką (M. 180 f. 274). Jarosz Kościuszko Siechnowicki, ziemianin brześciański 1629 r. (Akta VI). Aleksander, Bazyli, Krzysztof, Paweł i Teodor Kościuszkowie Siechnowiccy, podpisali elekcyę Jana Kazimierza, z województwem brześciańskiem. Piotr, pisarz ziem-

ski brzeski 1658 r., Wespazyan i Chryzostom 1665 r., a Aleksander Jan, Hieronim i Stanisław 1670 r., w województwie brześciańskiem (Akta V i XIV). Chryzostom i Aleksander, elektorowie Jana III-go. Aleksander, sufragan smoleński, pisarz kancelaryi W. Ks. Litewskiego, za Jana III-go.

Samuel, w zakonie OO. Jezuitów, misyonarz, umarł we Lwowie 1681 r. Jan, dziekan szereszowski, kanonik łucki 1691 r. Franciszek brał udział w wyprawie wiedeńskiej 1683 r. Kazimierz, elektor Augusta II-go, podczaszy piński 1704 r., wspólnie z żoną, Joanną z Bilikowiczów, wziął 1708 r. w zastaw, od Sapiehy, Jeziernicę (Sap.). Synem jego miał być Adam Kazimierz, 1726 r. oberburgraf, a następnie landhofmistrz kurlandzki, o którym wspomina instrukcya dana posłom 1752 r., przez szlachtę powiatu starodubowskiego, że za wierne usługi, położone z ruiną fortuny, żadnej nagrody nie otrzymał, nagroda więc ta, za ojca, aby na syna jego, Mikołaja Kościuszkę, spłynęła (Akta XIII f. 196).

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Daniela, Jana, Karola, Stanisława, Franciszka i Jana, wojskiego czerwonogrodzkiego. Antoni Józef, syn Jana, wojskiego czerwonogrodzkiego, dziedzic Poprotna, w województwie brzeskiem, zeznał 1718 r. zapis, na cerkiew matijowską (Akta III).

Michał Franciszek, 1694 r. towarzysz pancerny chorągwi Czackiego, starosty włodzimierskiego (Arch. I. Z. Ros. IV. 1). Paweł Dominik, w województwie brześciańskiem 1696 r. (Akta IV). Stanisław, dziedzic Darewa 1695 r., którego część w 1774 r. posiadała Barbara z Kościuszków Ignacowa Bereśniewiczowa (Zs. Nowogr. 12183 f. 191 i f. 580—581). Michał, stolnik owrucki 1704 r. Wincenty, podczaszy 1698 r., a podsędek brzeski 1696 r.

Augustyn Dominik, skarbnik brzeski, w końcu sędzia trocki, wspólnie z żoną, Zofią z Wolskich, otrzymał 1710 r. sześć włók, w województwie trockiem (DW. 61 f. 1318). Ciż małżonkowie wykupili od Sapiehy Koroniszki 1697 r., a leśnictwo niemonojskie 1708 r. (Sap.). Ambroży Kazimierz, podczaszy owrucki 1706 roku, wójt kobryński i horodecki 1709 r., a sędzia grodzki brzeski 1714 r., w końcu pisarz ziemski brzeski (Akta IV i VI). Franciszek, skarbnik brzeski, z żoną Teresą, podawali 1721 roku do chrztu Matuszewiczównę (Pam. Matusz.). Marcin, krajczy brzeski 1732 r. Piotr, komornik graniczny brzeski 1735 r. Wawrzyniec, z żoną Anną, zeznali 1742 r. zapis na cerkiew w Kamieńcu (Akta VI). Kasper, syn cześnika brzeskiego, 1749 r. (Akta VI).

Paweł, łowczy brzeski 1710 r., a pisarz ziemski 1716 r., wspólnie z żoną, Cecylią z Wrettów, odnowili 1727 roku cerkiew Św. Mikołaja w Siechnowiczach Wielkich, fundowaną przez przodków swoich (Gr. Brzes. z 1761 r. i Akta III). Synów jego dwóch: Antoni 1733 r. w województwie brzeskiem (Akta IV) i Franciszek, na sejmiku w Brześciu 1754 r. Ferdynand Stanisław, żonatym był z Aleksandrą Kunegundą Małachowską, która będąc już wdową, zeznała 1743 r. zapis, na bazylianów Jakóbsztackich (Akta IX).

Ks. Jan Roch Kościuszko, dziekan unicki radomyski, paroch czopowicki, wniósł 1768 r. protest do grodu kijowskiego, imieniem przeszło dwustu księży, przeciw gwałtom na unitach dokonywanym (AGZ. X).

Wojciech, Józef, Faustyn i Jan, pisarz ziemski żytomierski, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r., a Faustyn, Jan i Leon, podpisali elekcyę Stanisława Augusta, z województwem brześciańskiem.

Józef był sędzią kapturowym województwa brześciańskiego 1764 r. (Akta IV).

Faustyn został 1742 roku chorążym kijowskim, ale widać nominacya ta nie doszła do skutku, skoro, w późniejszych czasach, jest podstolim brzeskim. Faustyn Benedykt, podstoli brzeski i żona jego, Wiktorya z Grabowskich, procesują 1748 roku Leśnickich o Norzyńsk (Czerniech. f. 1498 i Woł. XIII A f. 22). Synem jego był Jan Nepomucen, właściciel Zamku, w województwie kijowskiem, poseł na sejm 1760 r., a córka Róża, żona Łukasza Tadeusza Rybińskiego, podkomorzego kijowskiego, zmarła 1781 r.

Jan, stolnik parnawski 1790 r. (Woł. XV A f. 292 i DW. 106 f. 418). Michał, miecznik owrucki 1762 r., pisarz ziemski żytomierski 1766 r., rezygnował z tego urzędu 1768 r., ale jako Jan. Był jednocześnie i sędzią pogranicznym bracławskim 1766 r. (Sig. 81). Michał, sędzia grodzki upicki 1777 r. Jakób, regent ziemski owrucki 1788 r. Dymitr, archiwista ziemski owrucki 1790 r. Ks. Niward, przeor Cystersów Kimberowskich 1781 roku. Władysław, syn Seweryna, 1850 roku w Warszawie.

Aleksander Jan Kościuszko Siechnowicki, sędzia kapturowy 1697 r., a skarbowy województwa brzeskiego 1698 r. (Akta IV), dziedzic Siechnowicz Małych, gdzie fundował 1722 r. kaplicę katolicką. Dobra te po nim przeszły na żonatego z Teklą Ratomską, wnuka jego, Ludwika Tadeusza Kościuszkę, miecznika brzeskiego 1739 r., deputata na Trybunał litewski 1741 r., po śmierci którego, gospodarujący tam Dawid Kościuszko, podczaszy piński, oddał je synom miecznika, Józefowi i Tadeuszowi Kościuszkom. Dobra te stały się własnością Tadeusza. Siostrami ich były Anna, żona 1777 r. Piotra Estki, stolnika smoleńskiego i Katarzyna, żona Kazimierza Żółkowskiego, sędziego ziemskiego wołkowyskiego. Józef był obożnym brzeskim 1772 r.

Tadeusz Andrzej Bonawentura Kosciuszko, urodzony podług jednych w Siechnowicach Małych, a podług drugich w Mereczowszczyznie, trzymanej przez jego ojca w zastawie od Sapiehów, chrzczony w tym ostatnim majątku, a więc pewnie i tam urodzony 12-go Lutego 1746 r. Po ukończeniu korpusu kadetów w Warszawie, przez lat pięć, od 1769 r., do 1774 r. bawił w Niemczech, we Włoszech, a głównie we Francyi, oddając się pracom naukowym. Po powrocie do kraju, bawił jakiś czas na dworze wojewody Sosnowskiego, skąd, na Francyę, wyruszył do Ameryki, gdzie przybył 1778 roku, aby wziąć udział w walce o niepodległość. Odznaczywszy się znakomicie przy oblężeniu i zdobyciu Nowego Yorku, został mianowany przez Waschingtona podpułkownikiem i adjutantem. Wkrótce potem został pułkownikiem. Po uznaniu 1783 r. niepodległości Stanów Zjednoczonych Ameryki, Tadeusz Kościuszko zaszczycony orderem Cyncynata, stopniem generała brygady, obywatelstwem amerykańskiem, znaczną pensyą roczną i ziemskiemi posiadłościami, powrócił do ojczyzny, gdzie mu Stanisław August ofiarował w tymże stopniu generała, miejsce w wojsku Rzeczypospolitej.

W instrukcyi danej posłom województwa brześciańskiego z 1788 r., znajdujemy następującą wzmiankę o Kościuszce: „WJP. Tadeusz Siechnowicki Kościuszko, obywatel województwa naszego, kosztem JKmci i Rzplitej edukowany, w wojsku amerykańskiem zdolnością i odwagą w służbie żołnierskiej zaszczycony w randze generała, gdy do kraju powróciwszy, w zakącie domowym zostaje w czasie teraźniejszej potrzeby aukcyi wojska; ażeby był, jako już in arte militari peritus, JKmci Panu naszemu miłościwemu i stanom Rzplitej przez JO. i JW. posłów naszych zarekomendowanym, usilnie żądamy" (Akta II f. 191).

W 1789 r., jako były brygadier wojsk amerykańskich, został mianowany generał-majorem komenderującym wojsk polskich, a 1792 r. generał-leytenantem (Kancl. 91 i 92). W 1792 r., po chlubnie stoczonej walce pod Dubienką z Kochowskim, dowiedziawszy się o przystąpieniu króla do konfederacyi targowickiej, zażądał Kościuszko uwolnienia ze służby wojskowej, które otrzymał 10-go Sierpnia tegoż roku (Sig. 40) i wkrótce wyjechał za granicę.

Zgromadzenie narodowe francuskie, postanowieniem swojem z 26-go Sierpnia tegoż roku, przyznało mu tytuł i prawa obywatela francuskiego. Ogłoszony w Krakowie 1794 r. naczelnym wodzem i naczelnikiem narodu, stoczył w kilka dni później krwawą, lecz uwieńczoną świetnem zwycięstwem bitwę pod Racławicami, wytrzymał długie oblężenie Warszawy, a odparłszy zwycięsko króla pruskiego od stolicy, zmusił go do cofnięcia się w granice państwa swego. W nieszczęśliwej bitwie pod Maciejowicami, ciężko ranny, dostał się do niewoli. Więziony w Petersburgu, uwolniony przez cesarza Pawła 1796 r., wyjechał do Ameryki, gdzie lud przyjmował go entuziastycznie.

Na wezwanie Henryka Dąbrowskiego przybył do Paryża 1798 r., gdzie zapoznał się z posłem szwajcarskim Zeltnerem z Solury, w którego domu ostatnie lata swego życia przepędził. Wzywany 1806 r. przez Napoleona I-go, ofiarował mu swoje usługi, pod warunkiem, ogłoszenia niepodległości Polski i nadania konstytucyi z uwłaszczeniem włościan, czego Napoleon nie chciał przyrzec.

W 1815 r. pośpieszył do Wiednia, gdzie był przyjętym przez cesarza Aleksandra. Stąd wyjechał do Szwajcaryi i zamieszkał w Solurze u Zeltnerów, gdzie 1817 r., aktem urzędowym, uwolnił włościan swoich Siechnowickich od poddaństwa, pod obowiązkiem założenia i utrzymywania szkoły dla młodzieży. Same Siechnowice zapisał siostrzenicy swej, Katarzynie Estkowej. Umarł 15-go Października tegoż roku, a ciało jego z czasem przewiezione do Krakowa, złożone zostało w katedrze na Wawelu.

Niżej wymienieni Kościuszkowie, nie wiem wszakże czy tego herbu, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej: 1862 r. Mikołaj z synami: Janem i Teodorem i Jan z synami: Pawłem i Aleksandrem, synowie Celestyna, wnukowie Ignacego, prawnukowie Józefa, praprawnukowie Antoniego, syna Jana, a synowie Teodora, 1874 r. Stefan, a 1895 r. Mikołaj. Także 1862 r. Józef z synem Łukaszem, Jan i Bazyli, synowie Piotra, wnukowie Jana, prawnukowie Józefa, praprawnukowie Konstantego, syna Grzegorza, 1874 r. Paweł i Aleksander, synowie Łukasza, 1872 i 1897 r. Jan i Paweł, synowie Jana i 1874 r. Paweł, Antoni i Dymitr, synowie Bazylego, a 1908 r. Jan, syn Pawła, wnuk Bazylego.

KOŚCIUSZKOWSCY z Kościuszkowizny, w starostwie owruckiem, którą posiadali prawem wiecznem 1615 r. (Źr. Dziej. V). Mikołaj Kościuszkowski i Izaak Jakóbowicz Kościuszkowski, otrzymali 1601 r., każdy z nich oddzielnie, pozwolenie królewskie, na założenie miasta w Kościuszkowiznie, odprawianie tamże jarmarków i targów (Op. Kij. 4 i Arch. I. Z. Ros. V. 1).

Hrehory Kościuszkowski i żona jego, Apolonia z Młodeckich, procesowali 1698 roku Franciszka Potockiego, o najazd na Kościuszkowiznę. Zdaje się, że to ich dziećmi będą, chociaż nazwani Kościuszkami, Krzysztof, Benedykt, Jan, Samuel, Konstanty, drugi Jan, Michał, Teodora Rybczyńska, Maryanna Mieleniewska, Anastazya i Aleksandra, dzieci Hrehorego, procesujące 1703 r. tegoż Potockiego, o Łopiń, Jarosławiec i Kościuszkowiznę (Bracł. XIV f. 809 i 991). Bene-

dykt, Krzysztof i Jan Kościuszkowscy, wprowadzeni 1689 r. do Białoszyniec, w powiecie owruckim (Op. Kij. 4).

KOSERZOWIE. Piotr Koserz, dzierżawca wsi kapituły gnieźnieńskiej Mirzewa, 1437 r. Bracia rodzeni, Jan Koserz, zwany *Poluk* i Marcin Mirzowski, ugodzili się 1498 r. o Mirzewo, w gnieźnieńskiem (Wierzb. II. 207). Marcin Kosserz, dzierżawca wsi królewskiej Mirzewa, w gnieźnieńskiem, oprawił na niej, za konsensem królewskim, żonie Katarzynie, 400 grzyw. posagu i wiana i 50 flor. podarunku (Ibid. 1100).

KOSIARSCY przydomku *Raróg*. Franciszek i Józef, synowie Wawrzyńca i Ludwiki z Osmólskich, wnukowie Antoniego i Barbary z Kossowskich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzneńskim. Herb ich przedstawia rękę zbrojną, miecz w górę wzniesiony trzymającą, na którego końcu coś nakształt kuli i chorągwi. Nad tarczą hełm z koroną.

Maryanna, córka Franciszka i Salomei, zeznała 1784 r. zapis dożywocia z mężem, Wincentym Małeckim z Nadbrzeża.

KOSIBSCY h. RAWICZ. Stanisław Jan Kosibski nabył 1717 r. sumę na Koczubiejowie, od Gruszeckiego (A. Tryb. Lub.). Ignacy Kosibski, podwojewodzy podolski, w latach 1788—1789.

KOSICCY h. ŁUK. Bartłomiej, syn niegdy Mikołaja, z powiatu radomskiego, sprzedał 1550 r. część swoją na Pogroszynie (M. 77 f. 45). Maciej, podstarości warszawski 1580 r. (Dud. Warsz. 15 f. 1825). Stanisław w Birczy 1601 r. (Gr. Przem. 317 f. 22 i 28). Bartłomiej wprowadzony do Powązek 1658 r. (DW. 52 f. 1427). Macieja procesują 1664 r. Krasiccy, o najazd na Worokoml i Załuże (Kij. VI F f. 193; VI G f. 936 i Woł. VI D. f. 45). Aleksander, z województwa sandomierskiego, elektor króla Michała. Michał, podchorąży w gwardyi królewskiej 1738 r. (DW. 69 f. 1110). Ignacy, generał adjutant królewski 1775 r. (V. L.). Aleksander i żona jego, Joanna z Bronikowskich, wykupili 1769 r. Bieniec, w ziemi wieluńskiej, z rąk Lasockiego, a w 1775 r. otrzymali konsens królewski, na odstąpienie tej dzierżawy Bronikowskim (Kancl. 47 IV f. 10 i 55 f. 89).

Jerzy, Antoni, Wojciech i Ludwik sprzedali 1774 r. Konczewiznę Dąbrowskiemu (DW. 91 f. 37). Teodor, wice-brygadier korpusu kadetów, nabył 1792 r. sumę należną Cieplińskim od Mycielskiego (DW. 108 f. 944).

Julian Makary Antoni, syn Pawła, Jacek, syn Macieja i Zuzanna z Nowickich, wdowa po Teodorze i synowie jej: Lucyan Stanisław Jakób, Stanisław Józef Jan i Aleksander, a także Ignacy Teodor Jan Erazm, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Wymieniony Julian, rzeczywisty radca stanu, ożeniony z Maryą Walewską. Umarli w Radomiu: Michał 1855 r., Stanisław, b. oficer wojsk rosyjskich, 1867 r., Felicya 1879 r. i Marya z Hasmanów Kosicka 1880 r.

Ksiądz Hieronim, proboszcz w Wołkowie, umarł 1817 r., przekazując swój majątek siostrze Katarzynie Zyburtowej (A. Lwow. For. Nob.).

Czy nie tego herbu są Kosiccy, wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej, mianowicie: Łukasz z synami: Władysławem, Romualdem i Erazmem, Dominik z synem Józefem, Aleksander i Antoni, synowie Michała, wnuko-

wie Jana, prawnukowie Andrzeja, 1850 r., a Franciszek i Leopold, synowie Łukasza, 1865 i 1878 r. i Witold, syn Władysława, 1895 r.

KOSICCY h. SAMSON, przydomku *Watta*, wyszli z Kosiczyna, w powiecie kościańskim i stanowią jedną rodzinę z Belęckimi, z sąsiedniege Belęcina. Wojciech Kosicki, świadczy w Poznaniu 1396 r. Andrzej, syn Przybysława z Kosiczyna, 1404 r., a Przybysław, syn Stanisława, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr Watha z Kosiczyna i Jan z Kosiczyna, na sądach w Poznaniu 1440 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1092). Dobra Marcina Kosickiego w Chlastowie, skonfiskowane za niestawienie się na wojnę 1497 r. (Wierzb. II. 847). Jerzy Kosicki, świadczy w Poznaniu 1572 r.

Zofia i Jan Kosiccy i Jan Belęcki, dziedziczyli na Kosiczynie i Chlastowie 1581 r. (Paw.). Katarzyna za Mikołajem Szpotem 1628 r. (Perp. Czers. 6 f. 587). Katarzyna z Kosiczyna, żona Lamberta Sierakowskiego 1624 r. Dobrogost, z województwem kaliskiem, a Łukasz, z województwem poznańskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Łukasza, Macieja i Stanisława Watta Kosickich, z województwa poznańskiego, a za Augustem II-m głosowali: Andrzej, z województwem kaliskiem, a Andrzej i Jan Watta Kosiccy i Jakób, z województwem poznańskiem, i Stanisław, z województwem krakowskiem. Antoni Watta Kosicki i Ignacy, z województwa kaliskiego, elektorowie Stanisława Augusta. Antoni, żonaty z Eleonorą Bnińską 1775 r. (V. L.).

Dobrogost Watta z Kosiczyna, zmarły przed 1678 r., ożeniony był z Maryanną Glińską, a brat jego, Jerzy, z Magdaleną Glińską, siostrą bratowej. Obie były dziedziczkami Ulinki małej 1678 r. Po Dobrogoście byli synowie: Andrzej, Stanisław i Mikołaj, a po Jerzym: Bonawentura, Mikołaj i Jan, dziedzice Ulinki, w krakowskiem, w latach 1685 — 1695. Po jednym z nich szli bracia, Mikołaj i Aleksander, dziedzice Ulinki i Mękarzowic 1738 r. (Zap. Gr. Krak. 305 z 1685 r.; 315 z 1695 r.; 348 f. 629 i 827; Zap. Gr. Sandec. 62 f. 44 i 271; 60 f. 1502 z 1678 roku). Grzegorz (Jerzy?) z Kosiczyna, żonaty z Konstancyą z Rakoszyna, 1-o v. Hieronimową Cikowską, dziedziczył w latach 1679 — 1690 na Wiatowicach (Obl. Krak. 117; Gr. Krak. 305 f. 2840). Maryanna z Żelanki Kosicka, kwitowała Dembińskich 1713 r. (Gr. Krak. 330 f. 551).

Bogusław Watta Kosicki, żonaty 1782 r. z Magdaleną Rysiewiczówną (A. Krak.). Syn ich Modest, ur. 1791 r. w Hołdowcu, w krakowskiem, doktór filizofii uniwersytetu krakowskiego 1834 r., sekretarz komisyi rządowej wyznań i oświecenia w Warszawie, umarł tamże pozostawiwszy troje dzieci. Jakóba żona, Franciszka Dobrzycka, 1-o v. Franciszkowa Cielecka 1760 r. (A. Pozn.). Maciej 1782 r., a Adam, adwokaci w Poznaniu 1807 r.

Franciszek Salezy Kasper z Kosiczyna Watta Kosicki, syn Modesta, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOSICCY z Koszyc i Zakrzowa. Paweł, kanonik gnieźnieński i Maciej, kapitan wojsk koronnych, bracia, pochodzący z księstwa opolskiego i raciborskiego, mieli przyrzeczone konstytucyą sejmową z 1775 r., że gdy przed kanclerzami okażą rodowitość familii swojej szlacheckiej, będą mieli przywrócony indygenat (V. L. VIII f. 295). W myśl tej uchwały, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie od 1610 r. i przywróceni zostali 1776 r. do indygenatu (Kancl. 41 f. 361).

Maciej, z Katarzyny Matczyńskiej, miał syna Antoniego, który sprzedał 1798 r. Wygnanów Wąsowiczowi (Gr. Radoms.).

z KOSIC, KOSZYC, lub KOZIC. Wskutek nieustalonej pisowni, nie można być pewnym, skąd się pisali, następujący studenci krakowskiego uniwersytetu: Marcin, syn Mateusza, 1406 r., Paweł 1412 i 1414 r., Wawrzyniec, syn Klemensa, 1418 r., Franciszek, syn Stanisława, 1429 r., Andrzej, syn Marcina, 1448 r., Wacław 1469 r., a Maciej 1470 r., synowie Mikołaja, Mikołaj, syn Stanisława 1470 r., Michał, syn Wojciecha, 1486 r. i Stanisław, syn Macieja, 1489 r.

KOSIECKI Jan pozostawał w niewoli moskiewskiej w Białem Ozierze, za czasów cara Dymitra Iwanowicza. Świadkowie zeznali 1612 roku w grodzie warszawskim, że pozostały po nim znaczne pieniądze i kosztowności (DW. 40 f. 475 i 291).

KOSIELSCY h. TOPÓR. Anna Kosielska h. Topór, urodzona z Włoszynowskiej, żona Jakóba Kluczewskiego, matka Stanisława, kanonika poznańskiego 1581 r. (Pis. Dz. Pol. IX.). Franciszek, z województwa sandomierskiego, elektor Augusta II-go. Paweł, pisarz grodzki piotrkowski 1692 r. Michał, stolnik smoleński, przypozwany 1778 r., do sprawy o Masłomęcz (Gr. Lwows.). W 1771 roku otrzymał wójtostwo zawadowskie, w ziemi lwowskiej (Kancl. 49 III f. 29). Sprawa syna jego, Kajetana, z posesorami starostwa traktamirowskiego (czy nie trachtymirowskiego?), odesłana 1775 r. do asesoryi koronnej (V. L. VIII f. 356).

Aloizy Franciszek, porucznik kawaleryi narodowej i regent kancelaryi Departamentu wojny 1780 r., a pułkownik kawaleryi 1787 r. i pisarz komisyi wojny 1789 r., pisarz wojsk koronnych 1790 r., w końcu generał major wojsk koronnych 1793 r. (MP.), dziedzic Małocic, syn Michała, miecznika czerniechowskiego (1779—1793) i Barbary z Mierzejewskich, wnuk Franciszka i Maryanny z Machwiców, prawnuk Antoniego i Elżbiety z Sokołowskich, zeznał w Warszawie 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką Kaderówną, córką Antoniego i Barbary z Roterów (DW. 97 f. 336; 103 f. 510; 104 f. 997; 105 f. 505; 106 f. 645 i 728; 107 f. 1538; 111 f. 811; 112 f. 248 i 418; Perp. Czers. 40 f. 49; Debit. Czers. 2 f. 89 i Sig. 35 f. 25).

Tadeusz, kancelista w komisyi wojny 1790 r.

Ludwik, syn Wincentego, majora b. wojsk polskich i Antoniny Skibniewskiej, zaślubił 1835 r. w Mołczanach Karolinę Makowiecką (Not. L. Białkowskiego). Patrz *Kozielski.*

KOSIEŃSCY. Adam Kosieński, dziedzic Śladowa, zeznał 1643 r. zapis, na rzecz kapituły warszawskiej (DW. 50 f. 83). Stanisław Kosieński podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała. Jan Kosieński i żona jego, Anna z Jezierzyńskich, 1-o v. Łodzieńska, mają sobie przyznaną sumę przez Potrykowskich 1703 r. (Perp. Czers. 16 B f. 295).

KOSIERADZCY h. KORAB', patrz *Kozieradzcy.*

KOSIEWICZOWIE. Antoni Kosiewicz, cześnikiewicz mielnicki, zapisał 1777 r. sumę żonie swej, Franciszce Ksawerze z Pruchnickich, na Buczkowie (Deb. Czers. 1 f. 36).

Michał Kosiewicz, w wojsku austryjackiem i ksiądz Bazyli, gr.-kat. paroch w Malczycach, zapisali 1807 r. matce swej, Katarzynie, dożywocie. Bazyli umarł 1808 r., pozostawiając, z Katarzyny Łopaczyńskiej, syna Filipa.

Ewa Woytowiczowa, Antoni i Bazyli w Cielężnie, oraz ksiądz Łukasz, gr.-kat. paroch w Starogrodzie, rodzeństwo. Ostatni umarł 1810 r., zostawiając, z Maryi Komarczewskiej: Ewę, za Teodorem Lewitowiczem, Melanię, za księdzem gr.-kat. Janem Łuczkiewiczem, Anastazyę i Jana, ur. 1798 r. (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KOSIKOWSCY dziedziczyli 1578 r. na Kosikowcach na Podolu. Andrzej Kosikowski, podsędek wileński 1680 r. (Akta IX).

KOSIŁOWIE v. KOSIŁŁOWIE. Marcin i Żdan Kosiłowicze, ziemianie kleccy, 1582 r. (ML. 82). Jerzy Władysław Kosiłło, wojski trocki, żonaty z Krystyną z Giblów, nabył 1670 r. Liszków, w sejneńskiem. Córka jego, Joanna Piątkowska. Ten sam pewno Kosiło, wojski trocki, pisał się z województwem trockiem, na elekcyę króla Michała. Floryan, starosta berżnicki, umarł 1694 r. (Wolff.). Kosiłowie pewnie wyszli ze wsi Kosiły, w powiecie szczuczyńskim.

KOSIŁOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Jerzy Kosiłowski, burgrabia łucki 1595 roku. Jan, walczył pod Wiedniem; w 1690 r. został łowczym podolskim. Franciszek wprowadzony 1740 roku do Nowej Wioski, w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 87 f. 423).

Antoni Mateusz i Ignacy Dominik, synowie Jerzego, wnukowie Wawrzyńca, prawnukowie Piotra Kosiłowskiego, dziedzica 1670 r. Lipkoni i Ejtulan, w powiecie grodzieńskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1804 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Herb Prus II-gi.

KOSIŃSCY h. LIS. Stanisław i Mateusz opłacali 1552 r. pobory ze wsi Ramułtowo Kosińskie, w powiecie płockim (Wittyg.).

KOSIŃSCY h. PRUS II-gi. Feliks, przydomku *Żolnierz*, opłacał 1552 r. pobór z tychże samych Kosin, na których dziedziczyli Rogalici (Wittyg).

Jan Kossiński, zwany *Żolnierz*, nabył 1582 r. część Kosin-Bartoszowych od Marcina, syna Macieja, zwanego *Daćbożek*.

O tym to Janie pisze pewnie Niesiecki, że się w wielu bataliach wsławił męstwem. Syn jego Aleksander, również dzielny wojak, a drugi syn Andrzej, poborca w płockiem 1588 roku.

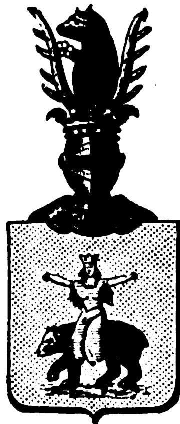
KOSIŃSCY v. KOSSIŃSCY v. KOSIEŃSCY h. RAWICZ z Kosianki, w powiecie bielskim, województwie podlaskiem. W początkach XVI-go wieku żyło trzech braci Kosińskich, Lenart, Michał i Oleksiej.

Lenart, dworzanin królewski, otrzymał 1511 r. od króla Zygmunta, młyn pod Drohiczynem, a Serafin, syn Oleksieja, otrzymał od Michała Moskowszczyznę, którą to darowiznę król potwierdził 1533 r. (ML. 7, 11 i 24).

Po Lenarcie pozostało sześciu synów: Adam, Feliks, Leonard, Stanisław, Mikołaj i Paweł. W 1541 roku dziedziczą na Lisowie (A. Apel. Z. Podl. I i II z 1539 i 1541 r.).

Leonard, z żony Barbary, 2-o v. Mikołajowej Laszczowej, miał synów: Kaspra i Krzysztofa. Kasper, dziedzic na Brykach, poborca drohicki 1598 r. (Wyr. Lub. 46 f. 383; 67 f. 693 i 76 f. 109). Krzysztof, będzie to pewnie, owym watażką kozackim, czy też hetmanem, jak go niektórzy mienią, co pierwszy dał początek rozruchom kozackim, które następnie wciąż się powtarzały. Zebrawszy do 5,000 kozactwa, gospodarował sobie po Podolu, mordując, niszcząc i paląc. Pobity pod Piątkowem 1593 r., w tymże roku zginął w Czerkasach. Akta Trybunału lubelskiego wspominają o nim 1591 r., jako majorze niżowych kozaków (Zap. Lub. 6 f. 252; Arch. I. Z. Ros. III. 1).

Adam, najstarszy syn Lenarta, dziedzic Lisowa i Telak, który to ostatni majątek nabył od Dowojny 1547 r. (ML. 47), kasztelan podlaski 1569 r., żył jeszcze 1578 r. Z Anny Irzykowiczówny, miał córkę Katarzynę, 1-o v. Wodyńską, 2-o v. Stanisławowę Kryską, wojewodzinę mazowiecką, 3-o v. 1603 r. żonę Jana Zbigniewa Ossolińskiego, wojewody sandomierskiego (Pam. Ossol.). Prawdopodobnie synem kasztelana był Adam Kosiński, bo dziedziczył na Lisowie. Był on oprócz tego właścicielem Sarnak, Makarek i Smorklewic (M. 110 f. 63). Pisarz ziemski drohicki, w latach 1556 — 1571, poseł drohicki 1569 roku, marszałek królewski 1570 roku.

Herb Rawicz.

Na Kosiance dziedziczyli 1596 r.: Andrzej, Jakób syn Marcina, Kasper, Helena, Gaweł, Trojan, Stefan, Marcin, Maciej i Mikołaj (Wyr. Lub 11 f. 782; 68 f. 582 i 543). Z nich Kasper był pisarzem grodzkim drohickim i deputatem województwa podlaskiego, na Trybunał koronny 1590 r., a następnie podstarościm drohickim 1598 r.

Na Narojkach, w powiecie bielskim, dziedziczył Feliks, po którym te dobra otrzymali 1591 r. synowie jego: Wojciech, Mateusz v. Maciej, Piotr, Jan i Mikołaj (Wyr. Lub. 36 f. 1025; 48 f. 15; 57 f. 140 i 58 f. 94). Mikołaj był żonaty z Zofią Piórówną 1592 roku, a Piotr, z Małgorzatą Ratowską tegoż roku (Wyr. Lub. 50 f. 41 i 51 f. 902).

Na Kocach dziedziczyli 1590 roku: Jan, Wojciech, Mikołaj i Piotr (Wyr. Lub. 42 f. 498).

Jan Kosiński z Lisowa, pisarz ziemski drohicki 1581 r. Andrzej, podstarości goniądzki 1584 r. Andrzej, dziedzic Iszczkowa, Denisowa, Bieniawy, Siemikowic i części Kupczyniec i Zarudzia, z Anny Ludzickiej, pozostawił 1605 r.

1. Jana, żonatego z Teofilą Jemielicianką, 2-o v. Podczaską, z której, Jan bezdzietny i Katarzyna, 1-o v. Puchalska, 2-o v. Jagielska 1660 roku, 3-o v. Trzcińska.

2. Jerzego, ożenionego 1-o v. z Jadwigą Kurdwanowską, 2-o v. z Jadwigą Kalinowską, który, z pierwszej żony, pozostawił żyjące 1670 r. córki: Annę, 1-o v. Wacławowę Iskrową, podstolinę buską, 2-o v. Stanisławowę Ligęzinę Mi-

norową, kasztelanowę chełmską i Konstancyę Giedzińską. Z drugiej, miał córkę Barbarę, młodo zmarłą (M. D. Wąs. z Zs. Lwows.; Kij. X f 1095).

Anna z Kałusowskich, wdowa po Mikołaju, 1644 r. na Wołyniu (Woł. VI C f. 256). Antoni, z żoną Anną, 1-o v. Szpotówną, tamże 1781 roku (Ibid. XII f. 280).

Barbara Kosińska i mąż jej, Andrzej Ryza, zmarli 1625 r. na zarazę w Witebsku (Ist. Jur. Mat. XXV). Stanisław, rektor kolegium OO. Jezuitów w Witebsku, 1641 r. (Ibid. XXI). Andrzej, podstarości i sędzia grodzki trembowelski 1628 r. Feliksa, wójta halickiego i rotmistrza królewskiego, dzieci urodzone z Błudnickiej: Feliksa i Zofię Aleksandrowę Medyńską, kwitowali 1631 r. Kopcińscy, z sumy zaciągniętej u Wąsowiczowej (Gr. Halic. 22 f. 970 i 972). Tomasz, syn Piotra, posesor Kątów, w mielnickiem, 1649 r. (Arch. Wileń. 10886 f. 1036). Marcin podpisał z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Jakób, syn Walentego, cedował sumy w Lublinie 1681 roku (Zap. Lub. 59 f. 668). Maciej, dziedzic części Gałęzowa, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.). N., pisarz solny w Puławach 1676 r. (Paw.). Jan otrzymał list żelazny 1671 r. (AGZ. X. 5215). Jerzy, z ziemią drohicką, a Wojciech, z województwem lubelskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Józef, łowczy bracławski, zeznał 1706 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Morsztynówną, stolnikówną bielską, 2-o v. żoną Michała Gałeckiego, a 3-o v. Jacka Michalczewskiego, podwojewodzego krakowskiego.

N., z Jadwigi Rajskiej, miał córkę Petronellę, 1-o v. Marszewską, 2-o v. Miaskowską, w latach 1724 — 1747 dochodzącą summ na Runowie, w kaliskiem, po Rajskich.

Franciszek, łowczy rożański 1720 r. Jan, syn Sebastyana, nabył 1773 r. część Malinowa, w ziemi drohickiej, od Smorczewskiej. Synowie jego, urodzeni z Zofii, w parafii Dziadkowickiej, Wincenty 1759 r., Szymon 1761 r., Kasper 1764 roku i Piotr 1773 r., legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 5).

Franciszka Benedyktowa Grzybowska i Justyna Franciszkowa Malinowska, córki Franciszka Kosińskiego, nabyły 1789 roku część Malinowa, od Tołwińskiego (Gr. Drohic.).

Jan, żonaty z Barbarą Niwińską, pozostawił: Maryannę, zmarłą 1799 r., żonę Stanisława Kucharskiego, Mikołaja, Michała, którego z żony, Emerencyanny N., Kazimierz i Maryanna, Andrzeja, Kazimierza, Franciszka, żonatego z Maryanną Sulatycką, którego córka Urszula Apolonia, ur. 1774 r. (metr. w cerkwi w Gajach), za Jerzym Horodyskim i Adama, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie przemyskiem, zmarłego bezżennie 1796 roku (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

Stanisław Kosiński, podkomorzy Stanisława Augusta 1775 r. (V. L.). Andrzej, viceregent grodzki 1775 r. (V. L.), a burgrabia drohicki 1779 r. Wojciech, regent grodzki drohicki 1765 r., pisarz grodzki 1777 r., deputat na Trybunał koronny 1784 r., został w tym ostatnim roku podstolim drohickim. Kazimierz, subdelegat grodzki drohicki 1786 r. Konstancya, córka Franciszka Kosińskiego i Elżbiety z Ratyńskich, za Benedyktem Piętką 1786 r. (DW. 102 f. 625).

Wojciech, żupnik drohicki 1768 r. Bartłomiej, żonaty z Teklą Piersicką Łukaszewiczówną, łowczanką orszańską, 1795 r. Józef, żonaty 1796 r. z Brygidą Gąsiorowską, córką Aleksandra i Teresy z Buynów (DW. 111 f. 917). Franciszek, regent grodzki goniądzki 1769 r. Ludwik, syn Mikołaja i Konstancyi z Zarembów, 2-o v. żony Wawrzyńca Byszewskiego, nabył 1791 r. część Piotrowa Krzywokół (DW. 107 f. 821).

Michał, syn Krzysztofa i Teresy Piaseczyńskiej, wnuk Grzegorza, legitymował się ze szlachectwa 1808 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Antoni, posiadacz wójtostwa w Kobielnikach, syn Michała i Franciszki N., wnuk Józefa i Magdaleny ze Skalskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie czchowskiem. Syn jego Józef Antoni, zaślubił Józefę Oszczewską, z której miał syna Pawła Piotra, radcę galicyjskiego Namiestnictwa, żonatego z Aloizą Kamillą Skałkowską, z której: Władysław, Stanisław Nikodem i Adam, wylegitymowani ze szlachectwa 1869 roku, w Wydziale Krajowym galicyjskim (M. D. Wąs.).

Lucyan, dziedzic Szczkowa, w kowalskiem, ze zmarłej 1864 r. żony, Filipiny z Kretkowskich, miał syna Leona, małoletniego 1864 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Józef Grzegorz Antoni i Lucyan Ignacy Wojciech, synowie Antoniego; Gustaw, syn Józefa; Józef Tadeusz Aleksy Kajetan i Stanisław Rajmund Lucyan Klet, synowie Wojciecha; Adam Seweryn, syn Kazimierza Józefa; Józef Benedykt i Julian Wojciech, synowie Dominika; Teodor Antoni Paweł i Leon Antoni, synowie Józefa; Adolf Marceli i Waleryan Antoni, synowie Teodora; Antoni Aleksander Tomasz, syn Ludwika; Józef Piotr, Stanisław Kostka i Michał Jozafat, synowie Andrzeja; Piotr, syn Jana; Feliks i Józef Tomasz Wojciech, synowie Ludwika; Mateusz, syn Piotra; Karol Teodor, syn Kazimierza; Wincenty Seweryn, syn Mateusza; Józef Antoni, syn Walentego; Tomasz Jan, syn Kazimierza; Ferdynand Ignacy Szczepan Franciszek i Antoni Dominik; synowie Polikarpa; Jakób, syn Kazimierza; Kazimierz i Eugeniusz, synowie Jakóba i Ignacy i Julian, synowie Ignacego.

Do tej rodziny należeli: Michał, pułkownik b. wojsk polskich, dowódca 16-go pułku piechoty liniowej, baron cesarstwa francuskiego 1813 roku, zmarły w Warszawie 1835 r. Bratem jego był Józef, malarz miniatur, zmarły w Warszawie 1821 r.

Antoni Amilkar, syn Józefa i Reginy Korsakównej, urodzony 1769 r. na Litwie, generał dywizyi wojsk Księstwa Warszawskiego, walczył 1792 i 1794 r., następnie w legionach włoskich, a 1812 r. dowodził osobnym korpusem na Wołyniu. Umarł 1828 r., pozostawiwszy z Adelajdy hr. Keyserling, syna Władysława Euzebiusza, ur. w Targowej Górce 1814 r., oficera wojsk pruskich, dziedzica Targowej Górki w W. Ks. Poznańskiem, po którym, z Emilii Węgierskiej, zmarłej 1873 r., pozostali synowie: Mieczysław, powstaniec z 1863 r., zmarły 1866 r. w Zurychu i Witold, żonaty z Maryą Rekowską, oraz córki: Wanda, zaślubiona Władysławowi Wyssogota-Zakrzewskiemu, Adela, zaślubiona Bolesławowi Szołdrskiemu i Emilia, zmarła 1868 r. Brat Antoniego Aleksy, żonaty z hr. Franciszką Mycielską, 1-o v. Mikołajową Skoroszewską 1809 r., dziedzic Czarnegolasu i Czaplinka, w czerskiem, umarł bezdzietny.

Kosińscy tego herbu zamieszkiwali i Litwę i legitymowali się ze szlachectwa, przed Deputacyą Wywodową kowieńską 1819 r. Andrzej Kosiński, starosta wilejski 1646 r. (Op. Żyt. 17). Kasper, dziedzic części Zeym, w kowieńskiem, 1684 roku.

Żyjący w połowie XVII-go wieku Marcin Kosiński, miał czterech synów: Jana 1699 r., po którym synowie: Józef, Antoni, Michał i Maciej; Jerzego, Józefa, w powiecie trockim i Krzysztofa, żonatego z Wiktoryą Szymonowiczówną. Tego ostatniego dwóch synów: Michał i Jerzy.

1. Michał, syn Krzysztofa, ożeniony 1718 r. z Maryanną Rutkowską, miał dwóch synów: Władysława, żonatego 1742 r. z Anną Limonowską i Stefana, żonatego 1746 r. z Suchodolską.

Po Władysławie szli synowie: Wincenty, żonaty 1772 r. z Maryanną Taraszkiewiczówną, Antoni 1788 r., Franciszek 1781 r. i Józef, ożeniony 1781 r. z Józefą Raczyńską, z której synowie: Wincenty, Antoni i Kajetan.

Po Stefanie było sześciu synów: Mateusz, Tomasz, Stanisław, Teodor, Stefan i Andrzej. Z nich Tomasz, zaślubił Anastazyę Narkiewiczównę i miał z niej synów: Józefa i Stanisława. Po Józefie pozostał syn Antoni Władysław, wylegitymowany ze szlachectwa w Cesarstwie 1869 r., którego, ze zmarłej 1890 r. Józefy Wołochowiczówny, córki: Antonina Wojciechowa Kotkowska, Apolonia Aniela, ur. 1836 r., za Marcelim Zdybickim i Elżbieta, zmarła 1902 r., za Medardem Bieńkuńskim, oraz synowie: Albert, zmarły bezpotomnie i Karol Michał. Ten ostatni, żonaty 1-o v. z Pauliną Satkowską, 2-o v. z Apolonią N., miał synów: Wacława i Mieczysława, oraz córkę Józefę, za Julianem Zglennickim.

2. Jerzy, syn Krzysztofa, ożeniony z Elżbietą Breymerówną, miał syna Jerzego Michała, żonatego 1-o v. z Ludwiką Obuchowiczówną, 2-o v. z N. Jackiewiczówną, Synów jego trzech: Dominik 1776 r., Karol 1779 r. i Wincenty 1788 r. Po Dominiku, z Krystyny Grużewskiej, synowie: Wincenty i Tadeusz, a po Wincentym, z Petronelli Janczewskiej, synowie: Michał, Jerzy i Józef (Teka hr. Kossakowskiego).

Piotr, rotmistrz oszmiański i Tadeusz, podpisali, z powiatem oszmiańskim, elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Rogala.

KOSIŃSCY v. KOSSIŃSCY herbu ROGALA z Kosin, w powiecie szreńskim. Bartłomiej z Kosin, świadczy w Płocku 1470 r. Jan, syn Pawła z Kosin, w szreńskiem, ukarany 1497 roku konfiskatą dóbr, za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 953).

Szymon z Kosin, syn Wojciecha, poczynił różne szkody macosze swej, Barbarze, o co skarga 1530 r. Synowi jego, Wojciechowi, zapisał 1566 r. Wojciech, zwany *Gałka*, syn Michała, 50 flor.

Ów Michał, był synem Bartłomieja *Gałki*, który, oprócz niego, miał jeszcze syna Macieja, dziedziczącego na Kosinach-Bartoszowych, zeznającego oblig 1577 r., na rzecz Aleksandra, dziedziczącego na Kosinach - Kapicznych (Gr. Płoc. Wiecz.

1 f. 17 i 197; M. 100 f. 109 i 115 f. 317). Maciej, zastępował 1582 r. podstarościego płockiego (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 222).

Na Wielkich-Kosinach dziedziczyli: Feliks Kosiński, syn Jana, 1548 roku, Feliks, syn Jakóba, 1534 r. i Mikołaj, którego córka Katarzyna, żona Sasina z Duplic, kwitowała 1536 r. brata swego Jana, zwanego *Napalek*, ze spadku po rodzicach (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 284; 3 f. 182 i 9 f. 2). Po tym Janie pozostały dzieci: Bartłomiej, Mikołaj, Zofia, Anna i Elżbieta, 1544 r. (Ibid. 9 f. 313).

Jakób, Mikołaj, Jerzy i Marcin, bracia rodzeni, zeznali 1538 r. dział Kosin i Golanek. Z nich Jakób, miał zatargi 1543 roku z synami swoimi, Stanisławem i Franciszkiem (Ibid. 5 f. 73 i 8 f. 126).

Andrzej, podpisarz mławski, 1539 r. Ten sam pewno Andrzej, sędzia płocki 1550 r. (Ibid. 5 f. 176 i 20 f. 317). Jan, żonaty 1543 r. z Elżbietą Lubowicką, córką Ubysława, kwitował ojca żoninego, z odbioru 100 kóp groszy (Ibid. 8 f. 199).

Regestra poborowe z 1578 r. wykazują, że na Kosinach-Bartoszowych dziedziczyli: Mikołaj i Michał, Wojciech, syn Stanisława i Michał, syn Macieja, na Kosinach-Kapicznych, Andrzej, a na Kosinach - Starych: Wojciech i Mikołaj, Jan i Wojciech, wdowa Sabastyanowa Wasiowa, Stanisław i Jakób *Koza* i Mateusz. Ten ostatni był też dziedzicem części Bogurzyna-Kościelnego, a Józef, części Gołuszyna małego (Paw.).

Jakób, kanonik płocki 1522 r. Wojciech, syn Jana, 1581 r. (M. 124 f. 185). Mikołaj, stolnik 1591 r., Andrzej, dworzanin, a Stanisław, podczaszy 1602 r., prymasa Karnkowskiego. Piotr, krajczy prymasa Wężyka 1630 r. Andrzej, kanonik i oficyał generalny płocki, deputat na Trybunał koronny 1591 r. (Wyr. Lub. 43 f. 2), umarł 1611 r. Pochowany w Pułtusku, gdzie ma nagrobek wzniesiony (Star. Mon.). Jan i Andrzej, w zakonie OO. Jezuitów, służąc zapowietrzonym, zmarli, pierwszy w Łomży 1625 r., a drugi w Grodnie 1630 r. Mikołaj, żonaty z Dorotą Jasińską, pokwitowany z odbioru sumy 1609 roku przez Ręczajskiego (DW. 35 f. 1012).

W powiecie przedeckim Piotr, syn Franciszka, kwitował 1603 r. Sokołowskiego, a Adam, syn Macieja, zeznał 1609 r. oblig, na Stanisława (Gr. Przed. 51 f. 445 i 56 f. 330). Anna z Woronieckich, żona Jana Kosińskiego, kwitowała w Czersku 1614 r. braci swoich, z odbioru posagu. Ewa, córka Stanisława, za Sewerynem Kamińskim 1611 r. (Perp. Czers. 4 f. 342 i 360).

Adam i żona jego, Anna z Świerczewskich, otrzymali 1639 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Sarnowskiego wójtostwa w Kamieńcu, ze starostwa wyszogrodzkiego (M. 185 f. 152). W 1664 r. ustanowioną została opieka nad Anną, córką Jana i Konstancyi z Gomolińskich (Sig. 8 f. 71).

Hieronim, dworzanin królewski, otrzymał 1662 r. od królowej kilka łanów w leśnictwie bielskiem. Sekretarzem królewskim został 1665 r. (AGZ. X. 4832; Sig. 9 f. 110). Był i pisarzem skarbowym, umarł 1686 r., pochowany u Panny Maryi w Krakowie. Żona jego, Katarzyna Hornelesówna. Floryan i żona jego, Barbara z Koźmińskich, posiadali wójtostwo w Sokolnikach, 1667 r. (Sig. 10 f. 55). Bartłomiej sprzedał 1670 roku Bojanowo Bojanowskiemu (DW. 54 f. 724). Krzysztof, Kazimierz, Mikołaj i Jan podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Jana III go.

Ewa, wdowa po Janie Koziebrodzkim, 1680 r. Katarzyna, urodzona z Magdaleny Koziebrodzkiej, zamężna Grabina, w początku XVIII-go wieku.

Konstytucya sejmowa z 1676 r. przyznała za szlachtę, Jakóba, Hieronima, Marcina, Jana i Stefana, pochodzących z ziemi ciechanowskiej. Ludwik, Stanisław, Franciszek i Józef, z województwa płockiego, elektorowie Augusta II-go.

Ludwik, sędzia grodzki płocki, został łowczym płockim 1699 r. Krystyna, za Wojciechem Ogrodzieńskim, 1708 r., a Konstancya z Sierakowskich, za Antonim Kosińskim, 1787 r. Władysław, z synem swoim Stanisławem, procesowali się z Bielawskimi 1784 r. Stefan i Magdalena z Kosińskich Stanisławowa Młodzianowska, kwitowali Zembrzuskiego 1758 r. (Perp. Czers. 17 f. 98; 24 f. 814; 28 A f. 818 i 81 f. 27).

W powiecie przedeckim Wojciech, żonaty z Małgorzatą Wyszczelską, odstąpił sumę Michałowskiemu 1717 r. Syn jego Antoni, żonaty 1-o v. z Marcyanną Pomianowską, 1789 r., a 2-o v. 1750 r. z Zofią Zakrzewską. Wiktorya, córka Wojciecha, 1722 r. (Pr. Przed. 88 f. 322 i 849; 84 f. 850; 87 f. 401 i 89 f. 118). Maciej, wprowadzony do Śmielnika górnego 1745 r., zeznał w tymże roku zapis dożywocia z żoną, Franciszką z Sumińskich (Ibid. 88 f. 192 i 209).

Franciszek, Józef i Izydor Wojciech, cześnik i poseł województwa płockiego, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Franciszek, szambelan Stanisława Augusta, został wojskim większym raciąźskim 1775 r. Druga nominacya z tegoż roku na Kazimierza. Może to był Franciszek Kazimierz. Antoni był cześnikiem płockim do 1761 r., w którym rezygnował z urzędu i on to pewnie został stolnikiem płockim 1766 r. Izydor Wojciech, po Antonim, 1761 r. cześnik płocki, 1766 roku podstoli płocki, następnie 1774 r. podczaszy zawskrzyński, został w końcu stolnikiem zawskrzyńskim 1774 r. W 1778 r. był kandydatem do kasztelanii rypińskiej (MP.). Był sędzią grodzkim 1788 roku i podstarościm zawskrzyńskim 1789 roku.

Synem Antoniego musiał być Ignacy, bo nazwany stolnikiewiczem płockim, mianowany miecznikiem sierpskim 1778 r. Drugim synem Antoniego, był Józef, o którym konstytucya sejmowa z 1789 r. wspomina.

Wojciech, burgrabia przedecki 1764 r., miecznik bydgoski 1789 r., miał dwóch synów: Jana Nepomucena i Antoniego Floryana, który odstąpił pierwszemu Obałki, 1786 r.

Jan Nepomucen był regentem grodzkim przedeckim 1784 roku. Ożeniony z Maryanną Moszczeńską, pozostawił potomstwo zamieszkujące 1818 r. w Obałkach, z którego Dionizy, artylerzysta, przepadł bez wieści 1812 r.

Antoni Floryan, burgrabia przedecki 1787 r. i regent grodzki i burgrabia inowrocławski 1785 r., wprowadzony został do Grochowisk 1790 r. (Gr. Przed. 98 f. 1 i 116; 99 f. 202). Michał, burgrabia płocki 1789 roku. Stanisław, podczaszy sierpski 1789 r. i komisarz cywilno-wojskowy ziemi zawskrzyńskiej 1792 r. (DW. 108 f. 712). Antoni, komornik ziemski brzeski 1790 r. Leon Emilian, opat Mogileński i koadjutor opactwa sieciechowskiego 1782—1792 r.

Józef Rogala Kosiński, podwojewodzy proszowski 1784 r., a komornik graniczny 1786 r., nabył w tym ostatnim roku Grudziny od Remera i legitymował się ze szlachectwa 1808 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IV f. 18).

Sędzianka Justyna Kosińska, ur. 1789 r., wyszła 1816 r. za Kazimierza Tańskiego, późniejszego generała b. wojsk polskich, zmarła 1862 r. Siostry jej, N., za Apolinarym Górskim i N., za Karwosieckim. Wojciech, dziedzic Świętego, sędzia pokoju radziejowski 1850 r., z Eleonory Gutkowskiej, pozostawił córki: Józefę Antoniowę Biesiekierską, Bronisławę Ludwikowę Englertową, Joannę Kamilowę Kiedrzyńską i syna Antoniego, małoletniego 1862 r.

Adam, syn Józefa, Teofil Tomasz, syn Waleryana, Dominik Kajetan Cyryak, syn Kazimierza, Teofil Spirydyon, syn Stanisława, Józef, syn Antoniego i Wincenty Stanisław, syn Wincentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a Leonard 1854 r.

KOSIŃSCY b. KOZIŃSKI odmienny. Podług Adama Amilkara Kosińskiego, wydawcy „Przewodnika Heraldycznego", niektórzy z Kozińskich, pochodzących z Kozina na Wołyniu, mieli się przenieść na Podlasie i nazwisko swe, na Kosińskich zmienić. Z nich Adam, który umarł z ran odniesionych 1794 r. przy zdobyciu Pragi, pozostawił kilku synów, z których Jan, zmarły 1848 r., z Maryi Chocimowskiej, pozostawił synów:

1. Adama Amilkara, ur. 1815 r., powieściopisarza i autora heraldycznego, ożenionego 1852 r. z Antoniną Myszkowską, z której syn Adam Amilkar, uczeń politechniki, zginął 1877 r. w pojedynku w Akwizgranie i córka Daniela.
2. Leona.

KOSIŃSCY. Nie łatwo było rozróżnić przedstawionych wyżej Kosińskich, do których rodów należą i mogły zajść nieraz pomyłki. Tutaj przedstawiam tych Kosińskich, co do których nie ma żadnych danych, jakim się herbem pieczętowali.

Na Kosinie, w łęczyckiem (dziś Kasin), dziedziczyli 1391 r. Wisława i córka jej, Hanka i Bartłomiej (Łęcz. II). Na Kosinicach (dziś Kossenice), w sierpskiem, Jan, syn Bartłomieja, Jan, syn Jakóba, Stanisław *Paciorek* i Grzegorz *Dobiegalicz*, 1578 r. (Paw.).

Wojciech, Paweł i Bartłomiej, dziedzice Kossinic 1497 r., ukarani konfiskatą dóbr, za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 965).

Mikołaj, syn Piotra z Kosina, 1428 r., a Stanisław, syn Krzysztofa, 1474 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj Kosiński, występujący w latach 1445 — 1452 we Lwowie, jest Mikołajem Rakowskim, sołtysem z Kosiny (AGZ.). Jan zyskał 1656 r. stopień naukowy w Padwie. Aleksander 1655 r. w Skarszewie. Maciej, w ziemi dobrzyńskiej, 1747 r. Franciszka, żona Adama Cieńskiego, 1761 r, w piotrkowskiem. Anna, zamężna Ostrowska, 1784 r., w poznańskiem.

Szymon posiadał 1727 r. Zambrzyce i Zalesie. Jan Walenty Józef, syn Szymona, ur. 1723 r. w parafii Rutkowskiej, a Józef Franciszek Antoni, syn Józefa Jana i Krystyny z Rudnickich, 1769 r. w parafii Imielno (Quat. VII. Legit. galic. f. 190).

Michał na Złotnikach, a Marcin na Sosnowie, zmarły 1824 r., bracia rodzeni. Marcin, z Kunegundy Dynowskiej, miał: Maryannę, młodo zmarłą, Teresę, Jana i Antoniego (A. Lwows. For. Nob.).

Zacharyasza Kaliksta siostra, Michalina, za Kajetanem Grzybowskim 1848 roku. Konstanty Wincenty Leon, 1858 r. separowany z Julią z Krapaczów z Głuchówka, w rawskiem. Ludwika, żona Konstantego Bogatki w Cieplinach, w kowalskiem, 1865 r. Hilary, dziedzic Chrzczonowa, w lubelskiem, żonaty z Antoniną Mystkowską 1865 r. Jan, dziedzic Siwego Bagna, w stanisławowskiem, 1865 r. Leon, żonaty z Anielą Dzierżanowską i córka ich Aniela, zmarli przed 1886 r. Eleonora, córka Teofila i Julii z Ogrodowiczów, zmarła 1858 r. w Salzbrunn. Tomasz, rzeczywisty radca stanu, z Wiktoryi Bogusławskiej, miał syna Ksawerego i córki: Józefę, Lucynę i Jadwigę.

Julian Kosiński, doktór, znakomity chirurg, żonaty z Maryą z Hauków, którego córka Zofia, wyszła 1890 r. za Józefa Słubickiego.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Andrzej z synami: Izydorem, którego syn Walenty Jakób i Grzegorzem, syn Bartłomieja, wnuk Aleksandra, prawnuk Stanisława, 1861 r., a Teofil Romuald, syn Grzegorza, 1876 r.

Piotr z synami: Zacharyaszem, Feliksem i Izydorem, Jan z synem Józefem i Feliks, synowie Franciszka i Piotr, syn Jana, wszyscy wnukowie Wojciecha, prawnukowie Aleksandra, 1878 r.

Jan z synami: Ignacym, Kajetanem, Szymonem i Romualdem, syn Jana, wnuk Bartłomieja, prawnuk Aleksandra, 1878 roku, a Kazimierz, syn Ignacego, 1893 roku.

Kazimierz, Franciszek i Józef z synami: Jakóbem i Michałem, synowie Józefa, wnukowie Franciszka, prawnukowie Władysława, praprawnukowie Antoniego, syna Pawła, 1838 i 1839 r., a Adolf Robert, syn Franciszka, 1847 r.

KOSIŃSKI h. AMADEJ Stanisław, 1577 r. podsędek wileński (Wittyg).

KOSIŃSKI Bernhard, dziedzic Kostrzyna, w radomskiem, otrzymał 1420 r. od Władysława Jagiełły prawo szredzkie, dla tej wsi (Bibl. Kras. Dypl.).

KOSIŃSKI Mustafa, rotmistrz chorągwi tatarskiej 1671 roku (Zap. Lub. 54 f. 245).

KOSIOROWSCY z Kosiorowa, w ziemi zakroczymskiej. Mateusz Kosiorowski podpisał, z tąż ziemią, elekcyę Augusta II-go. Ignacy, prałat mstowski 1775 roku (V. L. VIII f. 397).

KOSKI Stanisław Jan, z województwa łęczyckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 604).

KOSKO Jan, wojski bracławski 1766 r. Nikodem, z powiatu wiłkomierskiego, szambelan Stanisława Augusta 1789 r. (V. L.). Katarzyna, córka Filipa i Agnieszki Wróblewskiej, żona Jana Karskiego 1831 r.

KOSKOWSCY. Rodzin tego nazwiska jest kilka. Pisali się, Koskowski v. Kuskowski, a często i Koszkowski v. Kuszkowski.

KOSKOWSCY h. DOŁĘGA z Koskowa (dziś Kuskowo), w powiecie bielskim, województwie płockiem, dom licznie rozrodzony. Wsi tej nazwy było kilka. Grzegorz, syn Jana z Koskowa, 1411 r., a Jan, syn Stanisława, 1417 r. na uniwersytecie krakowskim.

Na Koskowie - Bogusądach dziedziczyli: Serafin, którego żona Katarzyna, obwiniła 1530 r. Jakóba z tegoż Koskowa, o zadanie ran. Mikołaj, syn Serafina, obwiniony 1540 r. przez Stanisława, o zadanie ran. Jakób *Szczubiol*, syn Świętosława, 1530 r. Stanisław *Konopka*, którego synowie: Walenty i Andrzej, z matką Anną i siostrą Katarzyną, sprzedali 1541 r. część swoją Koskowa Jakóbowi i Piotrowi, z tegoż Koskowa. Paweł, również syn Stanisława Konopki, sprzedał także część swoją tamże 1542 r. Broniszowi.

Mikołaj, zwany *Konopka*, którego córka Elżbieta, żona Feliksa z Ligowa, część swoją na tymże Koskowie, sprzedała 1535 r. księdzu Stefanowi, Piotrowi, Jakóbowi i Stanisławowi, synom Stanisława Szczubioła, braciom swoim stryjecznym (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 38; 3 f. 132; 5 f. 55; 6 f. 105 i 133; 7 f. 19).

Regestra poborowe z 1578 r., wymieniają jako właścicieli tej wsi: Jana *Dziedzica*, Jakóba, syna Piotra, Piotra, syna Serafina i Stanisława Abrahamowicza. Po Jakóbie *Szczubiole* pozostał syn Antoni, dziedziczący 1578 r. razem z Maciejem, synem Leonarda i Gallusem Broniszem na Koskowie-Trojanach (Paw.).

Na Koskowie-Stradzewie dziedziczyli: Maciej, którego córka Świętosława, procesuje 1533 r. Zaleskich i syn Stanisław, mający sprawę 1537 r. z Mikołajem Koskowskim, z Koskowa - Broniszewa i żoną jego Małgorzatą, córką Wojciecha *Berno* z Koskowa-Stradzewa.

Jan *Kurczawy*, syn Andrzeja, Paweł, syn Jana *Bagienicza* i Wojciech, syn Pawła *Bagienicza*, 1538 r. Jan i Leonard, synowie Trojana, 1539 r. Szymon, syn Jana *Kurzawy* (?), 1542 r.

W 1578 r. dziedziczyli na tej wsi: Paweł, Feliks z braćmi, Bagienni, Jan Bagienny, Jan i Szymon *Kurczamby* i Jan i Gaweł, na części Trojana (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 26 i 95; 3 f. 352; 4 f. 86. 5 f. 55 i 246; 7 f. 374 i 9 f. 27; Paw.).

Na Koskowie-Broniszewicach v. Broniszach dziedziczyli: Mikołaj i Stanisław, synowie Świętosława, Jakób, syn Świętosława Szczubioła, Wojciech ,syn Piotra, Stanisław *Garbacz*, syn Leonarda, Stanisław, syn Andrzeja Abrahamowicza, 1538 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 5 f. 55). W 1578 r. dziedziczył na tej wsi Jan Koskowski z drugimi, z imion nie wymienionymi (Paw.).

Na Koskowie-Gniłkach, w powiecie nidzborskim, dziedziczył 1535 r. Wojciech, syn Jana i Jakób *Miedźwiedź*, syn Andrzeja (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 325 i 5 f. 70).

W 1578 r. dziedziczyli na Koskowie-Gniłkach: Andrzej *Żaczek*, wdowa po Józefie, Andrzej, syn Przedbora, Stanisław, syn Piotra, Jan *Kalanka*, Józef i Stanisław *Kędziorowie*, a na Koskowie - Bzurach: Piotr, Hieronim i Mikołaj (Paw.). W 1497 roku ulegli konfiskacie dóbr, za niestawienie się na wojnę, Piotr i Jan, synowie Andrzeja, Piotr, Jakób, Andrzej i Stanisław, synowie Jana, dziedzice Koskowa - Gniłek i zastawni posiadacze części Unierzysza (Wierzb. II. 776 i 947).

Stanisław i Wojciech z województwa płockiego, elektorowie Augusta II-go. Michał, elektor Stanisława Augusta. Anna, córka Kazimierza, żona Floryana Jeżewskiego, kwituje 1712 r. Kleniewskiego, z odbioru sumy (Gr. Płoc.). Kazimierz, syn Stanisława i Barbary Rutkowskiej, wspólnie z żoną, Teresą z Wyganowskich, córką Mateusza, nabył 1728 r. część dóbr Wąsy, od Izbińskiego. Córka jego Ludwika, wdowa po Dionizym Gackim 1780 r. (DW. 96 f. 43 i 65 f. 256). Ludwik, syn Józefa i Magdaleny z Charzyńskich, córki Jana, zawarł 1755 r. układ z Charzyńskimi (Perp. Czers. 30 f. 192).

Kazimierz Koskowski był 1758 r. właścicielem Koskowa - Bogusądy i Rycharcic-Gnat. Potomkowie jego: Jan, syn Kazimierza, Tomasz Kazimierz Józef, Kazimierz Piotr Maciej, Franciszek Jan Filip, Karol Paweł i Balbina Maryanna Umińska, dzieci Jana i Grzegorz Józef Franciszek, syn innego Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a Władysław Józef Sławobór i Zygmunt Józefat Jan, po 1850 r.

Franciszek Koskowski v. Kuskowski, wylegitymowany ze szlachectwa 1859 roku bez podania herbu. Paweł, Bartłomiej, Kazimierz i Rozalia, rodzeństwo, urodzone z Magdaleny Białoskórskiej, w początkach XIX-go wieku.

Józefa, zamężna Starorypińska, Bronisława Oleksowa i Kazimierz, Koskowscy, wierzyciele Koskowa-Bogusąd 1864 r.

KOSKOWSCY h. JUNOSZA ze wsi Koski (dziś Kuski), w powiecie sierpskim, w parafii Rościszewskiej. Dorota, córka Macieja, procesuje się 1534 roku z Mikołajem, Pawłem i Markiem. Jakób i Sebastyan, synowie Adama Koskowskiego, ustanowili 1542 r. w Płocku pełnomocnikiem swoim, brata Jana (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 210 i 7 f. 168). Wieś tę 1578 r. posiadali: Jan, Anna, wdowa po Pawle, wdowa po Marcinie i wdowa po Marku (Paw.). Anna, żona Andrzeja Świnki Zielińskiego, w latach 1583 — 1586. Sebastyan, kanonik włocławski, umarł 1579 r., pochowany we Włocławku. Jan Kuskowski, otrzymał 1621 r. konsens, na wykupienie sołtystwa w Kamionce, w stryjskiem.

W 1784 r. Antoni Koskowski, stolnikiewicz piński, kwitował Janiszewskiego (DW. 100 f. 881). Czy był jednak Junoszą, nie jest mi wiadomem.

Rodzeństwo: Seweryn, Wojciech, Anna Michałowa Kreutz i inne siostry, dziedzice Rykaczewa, w przasnyskiem, 1815 r.

Franciszek i Jan Wiktor, synowie Józefa, Antoni, Ludwik Symforyan, Maksymilian Alfons Cezaryusz Józef i Zuzanna Urszula, dzieci Seweryna, Maryan Leon i Wincenty, synowie Jakóba i Fortunat Józef, syn Sebastyana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem przed 1850 r.

Kassyan, syn Karola, urzędnik sądowy, w latach 1847 — 1870. Józef, zmarły przed 1860 r., dziedzic Komorowa-Kosek, w mławskiem, z Anny Borowskiej, 2-o v. Stanisławowej Łąckiej, pozostawił dzieci: Karola pełnoletniego, w Koskach 1862 r., Karolinę, za Andrzejem Gąsiorowskim w Cybulinie i małoletnich: Kassyana, Józefę i Franciszkę, 1862 r. w Koniewie. Rozalia i Julianna Kowalewskie za dwoma Koskowskimi.

KOSKOWSCY h. PÓŁKOZIC, ze wsi Koski, w powiecie rawskim, parafii Michałowickiej. Wieś ta, podług regestrów poborowych z 1579 r., miała należyć

do Marcina, Jana i Macieja Koskowskich (Paw.). O wsi tej wspomina i Łaski w Lib. Benef., ale w rzeczywistości jej nie ma i w aktach tej okolicy dotyczących, śladu o niej również nie ma.

Mateusz, Jakób, Piotr i Paweł, Marcin, syn Piotra, Jan Stanisław, syn Jakóba i Katarzyna, wdowa po Janie, przydomku *Jęczmion*, opłacali ze wsi Koski pobór 1564 r. (Wittyg). Józef Koskowski, podstarości radziejowski 1779 r.

KOSKULOWIE v. KOSCHKULLOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia trzy liście lipowe, łodygą do góry, dwa i jeden (Klingspor), baronowie i hrabiowie od 1803 r., rodzina inflancka.

Klaus Koskul, syn Andrzeja, nabył 1420 r. Rosenbek. Klaus, Jakób i Andrzej, bracia, posiadali Mohdon 1526 r. Lemsküll należał 1537 r. do Andrzeja, 1591 r. do Henryka i wdowy po Kasprze, a 1648 r. do Jerzego i jego synów: Ottona Jana i Andrzeja. Karol Gustaw posiadał 1682 r. Osthof. Siostra jego, Anna Elżbieta, za Ottonem Wilhelmem von Essen. Jerzy Henryk, był właścicielem Goldbecku 1675 r., który jego sukcesor, Gerhard Jan, pułkownik wojsk szwedzkich 1767 r. posiadał. Ten ostatni umarł bezpotomnie i Goldbeck dostał się jego bratu, radcy stanu rosyjskiemu, Karolowi Reinholdowi. Ten miał córkę Katarzynę Zofię i synów: Piotra Augusta Fryderyka, Oskara Fryderyka i Teodora Henryka.

Oskar Fryderyk nabył od rodzeństwa 1805 r. Goldbeck i inne dobra, po rodzicach odziedziczone i pozostawił dwie córki: Karolinę Luisę i Karlottę Konstancyę, oraz dwóch synów: Jerzego Augusta i Oskara Fryderyka. Pierwszy z nich nabył te dobra od rodzeństwa 1843 r. Franc hr. Koskul, kamerjunkier dworu cesarsko-rosyjskiego 1821 r.

Fryderyk Koszkiel, trzymał dożywociem Lisiec, Domaniowy i Latyszyn. Po jego śmierci otrzymał te dobra 1710 r. Kitowski (DW. 62 f. 35). N. Koszkul z żoną, trzymał cło wodne pod Zakroczymiem, które odstąpił Wągrodzkiemu, o czem konstytucya z 1768 r. wspomina (V. L. VII f. 310).

Otton Koszkul, szambelan Stanisława Augusta 1793 r. Tenże Otto baron Koskul, należne mu, z masy księcia Dominika Radziwiłła sumy, odstąpił 1804 r. Kumelskiemu (DW. 109 f. 1021 i 118 f. 656).

KOSLA h. NOWINA Andrzej, umarł 1589 r., któremu pozostała po nim wdowa Barbara, wystawiła pomnik w Kraśniku (Star. Mon.). Pisali go starostą kraśnickim 1581 — 1585 r. (Zs. Gr. Czers. 48 D f. 1016; 51 f. 48 i 54 f. 174).

KOSMACZEWSCY h. JASTRZĘBIEC z Kosmaczewa, w województwie płockiem, jednej dzielnicy z Kępskimi. Regestra poborowe z XVI-go wieku wsi tej nie wykazują.

Ścibor z Kosmaczewa, podkomorzy płocki 1374 r. Krzysztof z Kępy, cześnik płocki i brat jego, Sandek z Kosmaczewa, dopełnili działu dóbr 1466 r. (M. 337 f. 20). Sandek z Kosmaczewa, skarbnik i starosta płocki 1488 r.

Tomasz z Kosmaczewa Kosmaczewski, dziedzic Łomi i Wiszniewa, Psar i części Kosinina, Brudnic i Podkrajewic, cześnik płocki 1526 r., rezygnował z urzę-

du tego 1530 r. Żonaty 1-o v. z Łaszewską, 2-o v. z Małgorzatą Lach Kunicką, kasztelanką sierpską, która, wraz z siostrami, wygrała 1530 r. sprawę ze stryjem swoim, o spadek po bracie (St. Pr. P. Pom. VI. 430), pozostawił z pierwszej żony synów: Cherubina i Erazma (Sasina), oraz córkę Katarzynę Mikołajowę Oyrzeńską, a z drugiej — Macieja, Sandka, Jana Marcina, Franciszka i Elżbietę, dziedziczących na Kosseminie i Podkrajewicach (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 76 i 217; 3 f. 286 i 328; 4 f. 25). Synowie ci podzielili się dobrami ojczystemi, 1561 roku w Raciążu. Z nich:

Cherubin wziął, wspólnie z bratem Erazmem, po ojcu Łomię, a otrzymał 1549 r. od księcia pruskiego, prawem lennem 46 włók w Komorowie, w niborskiem, nad granicą Mazowsza, z których odstąpił 1556 roku 28 włók córce swej Annie i mężowi jej, Stanisławowi Pączkowskiemu (Kętrz. f. 348). Oprócz córki, miał i synów, którzy dziedziczyli na Łomi 1578 r. (Paw.).

Erazm, współdziedzic Łomi, miał córkę Elżbietę Kluszewską, której mąż wymieniony w regestrach poborowych 1578 r., jako współdziedzic Łomi.

Sandek, dziedziczył po ojcu na Kosmaczewie i Psarach. Po śmierci jego, bracia rozdzielili między sobą, pozostały po nim majątek.

Maciej pozostawił syna Sandka i córki: Annę Stanisławowę Gutowską i Katarzynę Miłocką. Sandek wraz z stryjem Frącem, wzięli w działach części Kosemina, Brudnic i Podkrajewic. Obaj zmarli bezdzietnie.

Jan i Marcin dziedziczyli na Osieku Wielkim i Psarach. Regestra poborowe z 1578 r. jeszcze ich wymieniają (Paw.). Po Janie pozostał syn Bartłomiej, którego córka Agnieszka, dziedziczka połowy Kosmaczewa i Psar, wyszła za Jana Dembowskiego.

Niesiecki pisze, że Piotr Kosmaczewski miał za sobą Dorotę Krasińską, wojewodziankę płocką, około 1600 r.

KOSMACZEWSCY h. JUNOSZA, pewnie z tego samego Kosmaczewa. Adam, sędzia ziemski zawskrzyński, umarł 1601 r. Jakób, łowczy płocki 1632 r. Adam Kosmaczewski, z województwa płockiego, elektor Jana Kazimierza.

Nie wiem, do którego z tych dwóch domów należał Kandyd Kosmaczewski, przeor Dominikanów w Warce 1713 r. i Leonard Kosmaczewski, naczelnik bióra pocztowego w Radomiu, zmarły tamże 1879 r.

KOSMANOWIE h. LIS w W. Ks. Litewskiem. Franciszek Ludwik Kosman, syn Samuela, wnuk Kazimierza, a prawnuk Jakóba, dziedzica 1683 r. dóbr Borki, w powiecie oszmiańskim, legitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOSMATKA h. WŁASNEGO Walenty opłacał 1591 r. pobór ze wsi Cienia, w województwie kaliskiem (Wittyg).

KOŚMIDROWIE prawdopodobnie h. PORAJ, gdyż idą po bracie arcybiskupa gnieźnieńskiego, Mikołaju z Gruszczyc i Iwanowic, chorążym kaliskim 1465 r., którego przezwali Kośmidrem, a potomkowie jego, przybrali to przezwisko, za nazwisko (patrz Gruszczyńscy h. Poraj).

List Pawła Jasińskiego z 1484 r. wspomina o Kośmidrze, pośle króla węgierskiego, do Kazimierza Jag. (Pom. Dz. W. Śr. XIV). W orszaku Jana Kośmidra, wyprawiła 1497 r, Nowomiejska dwóch jeźdźców na wojnę wołoską (St. Pr. P. Pom. VII. 388).

Jan Kośmider z Iwanowic otrzymał 1484 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa odolanowskiego Zborowskiemu (M. 14 f. 112). Jan Kośmider z Gruszczyc zapisał 1493 roku posag żonie Magdalenie (M. 15 f. 40). Tenże Jan Kośmider został sędzią ziemskim wieluńskim 1504 r., umarł 1509 r. Córka jego Urszula 1511 r., a synowie: Mikołaj, Jan i Piotr, 1515 r., sprzedali części swoje Ząbczewa, Leszczyńskiemu (M. 26 f. 40 i 29 f. 92).

Joachim i Jan Kośmidrowie, dziedzice Wiktorowa i części Białej, w powiecie wieluńskim, 1553 r. (Paw.).

Mikołaj Izdebski Kośmider, posiadał Izdebki-Guzy, w powiecie łukowskim, w latach 1531 — 1552 r. (Paw.). Dóbr tych dziedzicami 1569 r. byli: Jerzy, Andrzej i Wiktor Kośmidrowie. Ci jednak pochodzili z innego rodu, prawdopodobnie Pomianów (Wyr. Lub. 81 f. 815). Izabella z Kośmidrów, żona Wawrzyńca Mączeńskiego 1653 r. (Perp. Czers. 11 f. 582).

KOŚMIERZOWSCY v. KOSMYRZOWSCY h. GRYF z Kośmirzowa, w powiecie proszowskim. Czader z Kośmirzowa i Ujazdu 1391 r. (KWP.), syn Abrahama z Kośmirzowa, wraz z matką swoją Jadwigą, żoną 2-o v. Jakusza z Młynów, stolnika krakowskiego, mają proces w latach 1396 — 1402 o Kośmirzów, z Abrahamem z Wojków Kościoła, któremu sąd przyznał część tej wsi, w 170 grzywnach. Czader żył jeszcze 1420 r., a żonatym miał być z Anną, córką Zbyszka ze Stadnik (St. Pr. P. Pom. VIII.).

Mikołaj Kośmierzowski, żonaty 1-o v. ze Świętochną z Boczowa h. Drużyna, dziedziczką części Zdzisławic, Lubiertowa i Gaju 1462 r., zabezpieczył 1488 r. posag żonie, Barbarze z Bielińskich, córce Klemensa i z nią razem zamienił Górzno Wyższe, w radomskiem, na Glinno, z Janem Ciołkiem z Żelechowa (M. 14 f. 290, 291 i 292). Mikołaja synów sześciu: Mikołaj z Tarnowy, Czader, Jan, Janusz, Jerzy i Andrzej i córki: Zofia, za Janem Iwanem z Leksandrowic i N., za Włodkiem z Piekar. Mikołaj dostał 1476 r. od ojca 40 grzyw., na rachunek majątku ojczystego (Helc. II. 4161).

Mikołaj z Tarnowy vel z Kośmirzowa, nie żył 1496 r., pozostawiwszy syna Eliasza (Helc. II. 4401, 4443 i 4468).

Czader, czyli Teodor, dziedzic Piasku, otrzymał 1508 r. darowizną, od Jana z Tarnowa, sołtystwo w Łękawicy. Wdowa po nim Zofia (Rożnówna), 2-o v. Hieronimowa Kaczkowska, pozwała 1523 r. Janusza i jego dzieci, urodzone z Anny (Marszowskiej), Jana, Magdalenę, Urszulę, Marynę i Annę, o wydzielenie jej części oprawnej w Górze (St. Pr. P. Pom. VI. 268 i 290).

Janusz, w procesie z biskupem krakowskim w latach 1493 — 1494 zasądzony, uległ konfiskacie dóbr swych Czernichowa, które król darowuje 1494 roku Piotrowi z Kurozwęk. Janusz widocznie uciekł za granicę i 1496 r. dostał glejt, na powrót z trzema ludźmi konno (Wierzb. I. 598). Nie oczyścił się jednak, bo dobra znów darowane przez króla Kurozwęckiemu 1497 roku (Ibid. 670), ale żyje

jeszcze 1522 r. i dziedziczy na Czernichowie i Górach. Z dzieci jego Jan, procesuje się 1523 r. z stryjeczną siostrą Katarzyną, a córki: Magdalena wyszła za Kaspra Wielogłowskiego 1529 r., Urszula, za Jana Rzeszowskiego, Marya, dziedziczka Cichawy, za Adama Niewiarowskiego, a Anna, za Stanisława Jordana, kasztelanica zawichostskiego.

Jan v. Jan Wierzbięta, syn Mikołaja, dziedzic Zdzisławic, wziął 1498 r. w zastaw, od brata Jerzego, część Kośmirzowa, a z żony Piotruszy, pozostawił tylko córkę Katarzynę, żonę Jerzego Swarzowskiego, która pozwała 1523 r. o część Kosmirzowa, brata stryjecznego Jana.

Andrzej, z żoną Katarzyną, ulegli 1497 r. konfiskacie dóbr Trzonówki, za niestawienie się na wojnę (Akta Krakows.; St. Pr. P. Pom. VI. 245; Wierzb. II. 1069).

KOŚMINSCY h. JASTRZĘBIEC, często KOŚNIŃSCY z Kośmina v. Kośnina, w powiecie grójeckim. Wojciech z Kośmina, z rodu Bolestów, świadczy 1436 roku w Grójcu. Piotr i Jasiek, bracia z Kostnina v. Kośnina, mają w latach 1407 — 1418 sprawy w Grójcu i Czersku (Najst. Ks. Czers.).

Mikołaj, syn Mikołaja z Kośmina, zeznał oblig w Grójcu 1476 r. (Zs. Grój. 3 f. 198). Stanisław, kanonik płocki, Mikołaj, Katarzyna i Anna, dzieci Michała, ustanowili 1534 r. w Warce pełnomocnika (Zs. Warec. 5 f. 330). Mikołaj zabezpieczył 1542 r. w Czersku, posag swej żonie, Annie ze Staniszewskich i z niej miał syna Stanisława, dziedzica Kośmina, który w 1587 r. zabezpieczył posag żonie swej, Annie z Runowskich, córce Hieronima, 1-o v. Grzmiąckiej. Anna, pozostała wdowa po Stanisławie, wraz z dziećmi swojemi: Janem, Adamem, Krzysztofem, Ewą, Anną, Jadwigą i Finetą, wydzierżawiła 1588 r. Wolę Karczewską Parysowi (Zs. Gr. Czers. 13 f. 183; 50 f. 359; 56 f. 136 i 308; 57 f. 273; 58 f. 58 i 59 f. 507). Z dzieci Stanisława: Adam miał syna Stanisława, który sprzedał 1641 r. Chrościechowo Sulgostowskiemu. Ewa była 1591 r. żoną Kaspra Koszerskiego (Perp. Czers. 1 B f. 73 i 10 f. 242).

Teofila Kośmińska, żona 1-o v. Zbigniewa Oborskiego, a 1678 r. Marcyana Zaleskiego (Ibid. 13 f. 588).

KOŚMIŃSCY h. LUBICZ z Kośmina, w województwie lubelskiem. Jakób, syn Świętosława z Kośmina, na uniwersytecie krakowskim 1405 r. Mikołaj z Kośmina, podczaszy lubelski 1462 r. W 1531 r. dziedziczyli Jan i Maciej na Sługocinie, Marcin i Jan na Sobieszczanach, a Jasiek i Jan *Sassanek* na Kośminie (Paw.). Kasper, 1573 r. opat sieciechowski.

Stanisław Kośmiński, miecznik i pisarz grodzki lubelski 1660 r. (Zs. Warec, 29 f. 46), syn Jana Pawła i Ewy Domańskiej, nabył 1662 r. część Kośmina, Budzisk i innych, od Męcińskiego (Zap. Lub. 47 f. 705). Żonaty z Krystyną ze Stojeszyna Stoińską (Sig. 3 f. 189), pozostawił: Wacława, Karola, Elżbietę, Annę, Franciszkę i Aleksandrę 1663 r. (Ibid. 48 f. 14 i 51 f. 1000). Karol został 1691 r. cześnikiem bracławskim. Córka jego Franciszka, wyszła za Stefana Brzeskiego, łowczego kołomyjskiego.

Paweł, brat Stanisława, miecznika, skarbnik łukowski 1661 r. (Zap. Lub. 47 f. 281 i 68 f. 314). Mikołaj, w zakonie OO. Jezuitów. Marcin, syn Wawrzyńca, komornik ziemski stężycki 1647 r. (Zap. Lub. 33 f. 1047 i 41 f. 258).

Jan *Gut* Kośmiński, Bartłomiej, Stanisław, Józef i Józef, dziedzice Kośmina, Marcin i Stanisław, dziedzice Pisczkowic, Waleryan na Sobieszczanach, Jan na Czasławicach, Wojciech z dwoma synami i Jan, na Poniatowej, w województwie lubelskiem, 1676 r. (Paw.).

Wawrzyniec, stolnik owrucki i żona jego, Zofia z Rudzkich, zadzierżawili 1690 r. od Wąsowicza część starostwa drohomyślskiego (Zap. Gr. Bełs 283 f. 624). Anna z Sienińskich, wdowa po Pawle, z dziećmi: Wojciechem Józefem, Barbarą Adamową Kołodyńską, Maryanną, Teresą i Katarzyną, wzięła w zastaw 1724 roku część Trzcinnika, od Woronicza (Gr. Lub.).

Józef, żonaty z Maryanną z Lewandowskich Biedrzycką, 1728 r.

Wojciech, zwany *Zych*, z Anny z Korzeniowskich, pozostawił: 1) Zygmunta, żonatego z Anną z Frozenów, którego córce Barbarze, mąż Kazimierz Korabiowski, stolnik gostyński, zapisał 1708 r. 15,000 flor. 2) Jana, po którym syn Stanisław, z Aleksandry Małujanki, pozostawił: Magdalenę, wydaną 1752 r. za Ignacego Antoniego Fabrycego. 3) Andrzeja, po którym, z Anny Prumnickiej, syn Józef, z Katarzyny Gołuchowskiej, pozostawił syna Franciszka, wojskiego wiślickiego 1766 r., żonatego z Barbarą Lubieniecką, dzielącego się tegoż roku z Magdaleną Fabrycową spadkiem pozostałym po Barbarze Korabiowskiej (M. D. Wąs. z Gr. Żydacz.). Syn Józefa Krzysztof, był właścicielem Janowic 1774 r. (DW. 91 f. 8), a córka Anna, wyszła 1785 r. za Józefa Kownackiego, syna Michała z Suchych Kownat i Teresy Zatorskiej (Arch. Fedor. w Oknie).

Afra, żona Ignacego Olszyńskiego 1786 r., Wiktorya wdowa po Antonim Twardzickim, podczaszym nurskim, 1770 r., Stanisław 1787 roku i Wespazyan 1792 roku, mają sprawy z Dembińskimi w Krakowie.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem Kośmińscy: Józef Izajasz Aloizy, syn Onufrego Mikołaja, Józef Jan, Stanisław Teofil, Władysław, Feliks i Paulina Józefa Bronisława, dzieci Józefa, 1850 r., a Edward Erazm Karol Marcin 1854 r.

Maciej, major b. wojsk polskich, kawaler orderu Virtuti Militari, zaślubił 1785 r. Honoratę Krokowską, podstolankę kijowską, współdziedziczkę Kitajgrodu. Umarł 1835 r. (metryka ślubu w Czarnokozińcach, a śmierci w Kitajgrodzie). Syn ich Antoni, zmarł bezżenny 1855 r. (sepult. w Satanowie), a córka Justyna, dziedziczka po matce części Kitajgrodu, a po bracie, Zwierzchowiec, wyszła za Macieja Okszę Orzechowskiego.

z KOSMOWA, w gnieźnieńskiem, pod Żydowem. Stasiek Kosmowski świadczył w Poznaniu 1389 r., Piotr 1398 r., Mikołaj w Gnieźnie 1399 r., Joanna, wdowa po Piotrze, tamże (Leksz.).

KOSMOWSCY h. KOŚCIESZA musieli wyjść z Kosmowa, w powiecie kaliskim. Cieszęta i Ubisław, bracia rodzeni z Kosmowa, świadczą w Kaliszu 1414 roku. Dorotę, wdowę z Kosmowa, pozwał pleban z Jarząbkowa 1419 r., o konia z rzędem, zapisanego mu przez jej męża, na którego pogrzebie stał ten koń. W jej imieniu działa Mikołaj z Kosmowa (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Mikołaj, syn Ubisława, 1426 r. na uniwersytecie krakowskim.

W połowie XV-go wieku Ubisław, Stanisław i Jan, byli dziedzicami Kosmowa. W 1579 r. byli właścicielami Kosmowa i części Gostynia, Jan stryj i bra-

tankowie jego, Jan i Mikołaj, a także Jakób Kosmowski *Rosol* (Paw.). Jan, pisarz grodzki gnieźnieński i Adam, w Przedeczu 1601 r. (Gr. Przed. 49 f. 261).

Krzysztof, syn Stanisława, 1577 r. na uniwersytecie krakowskim. Jakób, syn Stanisława, kwitował Kaleńskiego 1603 r. (Ibid. 51 f. 153). Łukasz zeznał 1608 r. oblig na Mycielskiego (Inscr. Gr. Gnieźn.). Aleksander, opat trzemeszeński 1690 r. (Zs. Pozn. VII f. 49).

Michał Kościesza Kosmowski, opat trzemeszeński, w latach 1762 — 1804 (V. L.), kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r. Wojciech, żonaty z Przyłuską 1792 roku. Józef, wprowadzony do Bogołomii 1777 r. Mateusz obrał 1779 roku brata Wincentego plenipotentem (Gr. Przedec. 93 f. 41 i 145; 94 f. 102 i 98 f. 130). Czy nie do tego domu należał Stanisław Kosmowski, 1794 r. pułkownik wojsk koronnych, autor pamiętników z czasów Stanisława Augusta.

Wincenty, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława 1793 roku, dziedzic Rucewa, Dobrogościc i Krężoły, w powiecie inowrocławskim, umarł 1810 r., pozostawiwszy: Jana, Stanisława, Augustyna, Franciszkę Pławińską i Maryannę Rostkowską. Augustyn Kościesza Kosmowski, właściciel Wymysłowa, żonaty 1817 r. z Brygidą z Brzezińskich (metr. w Lubstowie).

KOSMOWSCY h. LIS, ale heraldycy nasi mówią, że na strzale tylko pół krzyża kładą, z lewej strony tarczy. Wyszli być może z Kosmowa, w ziemi ciechanowskiej.

Jakób Kosmowski, dworzanin królewski 1555 r., a podstoli królowej Bony 1556 r., trzymał Gulczyn ze starostwa łomżyńskiego (M. 87 f. 139 i 417). Jan otrzymał przywilej na tę wieś 1564 r. (DW. 66 f. 191). Andrzej, żyjący 1619 r. i Wojciech, synowie Jana, który wziął 1570 r. w zastaw od Sieniawskiego Olešniki (Zs. Halic.). Wojciech miał syna Jana, który spisał testament 1623 r. (Gr. Krzem.) i pozostawił syna Piotra, żonatego z Anną Tworowską 1632 r. (Gr. Tremb.). Syn tego ostatniego, Michał Kazimierz, zeznał 1668 r. zapis dożywocia z żoną, Krystyną z Kaliskich (Gr. Latycz.). Z niej: Józef, Aleksander, Antoni, Michał i Jan.

Józef, żonaty z Anną Jarocką, pozostawił: Annę Kobylnicką, Teresę Kamińską, Dorotę, zmarłą młodo, Maryannę Skarzyńską, Agatę Laskowską, Domicellę, Józefa, Michała, Franciszka i Kazimierza, zaś Jan, łowczy nowogrodzki, żonaty 1-o v. z Heleną Stoińską, 2-o v. z Justyną ze Smogorzowa Dunin - Wąsowiczówną, córką Michała, łowczego inowłodzkiego i Heleny Dębickiej, a wdową po Kazimierzu Popielu, zawarł umowę z Sanguszkami 1732 r. (Zap. Gr. Krakow. 335 f. 375 i 347 f. 181). Jego potomstwo: Kazimierz, zmarły bezpotomnie, Zofia i Anna, zakonnice, Teresa i Urszula, jedna po drugiej żony Stanisława Kuczkowskiego, podstolego pilznieńskiego i Ludwika, żona Jakóba Hadziewicza 1749 r. (Arch. M. D. Wąs.).

Anastazya, żona Szymona Złotoryjskiego, 1623 r. na Podolu (Gr. Kamien.). Elżbieta, córka Adama, za Maciejem Rusieckim 1670 r. (Perp. Czers. 13 f. 317). Szymon podpisał, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. Jan i żona jego, Zofia z Staniszewskich, zeznali 1702 r. oblig na Bonieckiego (Gr. Przem. 150 f. 60). N., stolnik rożański, umarł 1736 r. Antoni, syn Michała i Anieli Brzeskiej, odstąpił 1771 r. sumę synowi swemu, Franciszkowi, urodzonemu z pierwszej jego żony, Anny z Jaślikowskich (DW. 89 f. 134).

Maciej, syn Franciszka, rzeczywisty radca stanu, prezes Trybunału cywilnego w Płocku, emeryt 1864 r., miał synów: Adama Jana i Józefa, którzy wspólnie, z księdzem Józefem Leonem i Stanisławem Kostką, synami Tomasza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Melania z Łempickich i Irena z Kozłowskich Kosmowskie 1881 r.

KOSMOWSCY h. TRĄBY w powiecie wileńskim, dziedziczyli na Rostynianach, których część Kosmowszczyzną się nazywała.

Jan Kosmowski, sekretarz królewski i żona jego, Magdalena, nabyli 1594 roku część Rostynian. Drugą znów część tych dóbr nabyli, Jakób i Marcin Kosmowscy, bracia Jana. Po Jakóbie pozostał syn Maciej, który 1656 roku posiadał część tych dóbr, po ojcu i stryju Janie. Andrzej, syn Macieja, miał dwóch synów: Tadeusza i Mikołaja.

Marcin z synem Stanisławem i Klemens z synami: Józefem, Franciszkiem, Adamem, Atanazym i Tomaszem, synowie Tadeusza i Michał z synem Antonim Kajetanem, syn Mikołaja, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Synowie zaś Atanazego: Jan Walenty, Karol Michał, Klemens Mikołaj i Adolf Emilian i synowie Antoniego Kajetana: Tomasz Adam, Adam Józef i Aleksander Nikodem, 1824 r.

Kasper Kosmowski podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Andrzej, 1763 r. na sejmiku żmudzkim.

KOŚNICCY. Maciej Kośnicki, razem z Maciejem z Służewa, wojewodą łęczyckim i innymi ziemianami, uwolniony od wyprawy wojennej 1498 r., bo mają stanowić załogę zamku Malborskiego (Wierzb. II. 1220 i 2221).

Floryan, z województwem kaliskiem, a Michał, z województwem malborskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. N. Kośnicki, sądowy michałowski 1767 r. Piotr Kośnicki, miecznik smoleński 1782 r.

KOŚNIEWSKI h. OSTOJA Walenty, opłaca 1552 r. pobór ze wsi Kośniewo-Dębniki, w powiecie ciechanowskim (Wittyg). Patrz *Koźniewscy*.

KOŚNIŃSCY z Kośnina, zwanego potem Kosinem, w powiecie płockim. Mikołaj 1474 r., a Jakób 1475 r., synowie Stanisława z Kośnina, na uniwersytecie krakowskim. Pan Kośniński, pisarz wyszogrodzki 1490 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI 1870). Andrzejowi z Kośnina nadał król 1497 r. różne dobra w płockiem, skonfiskowane za niestawiennictwo na wojnę (Wierzb. II. 889).

Na początku XVI-go wieku, żyli Jan i Jakób Kośnińscy. Jan, z żony Jadwigi, miał córki: Jadwigę, za Marcinem Słubickim 1540 r. i Dorotę, za Andrzejem Ciołkowskim, oraz synów: Mikołaja, Jerzego i Marcina, którzy trzymali do 1539 r. zastawem Pepłowo.

Jerzy, żonaty był z Zofią Kanigowską, córką Piotra (Gr. Płoc. Wiecz. 5 f. 320 i 345; 6 f. 36 i 93).

Jakób, z pierwszej żony Anny, miał Jakóba, Stanisława i Franciszka, a z drugiej, nieznanej, syna Mikołaja. Jakób, syn Jakóba, pozostawił dwóch sy-

nów: Andrzeja i Jakóba, którzy, wspólnie z wdową po Jerzym i z Marcinem, dziedziczyli 1578 r. na Kośninie (Ibid. 7 f. 90 i 8 f. 175; Paw.).

Franciszek, dziedzic na Żukowie, w powiecie raciąskim, 1578 r. Paweł dziedziczył na Kośninie 1555 r. Jan, syn Zygmunta, żonaty 1586 r. z Dorotą z Pepłowa, córką Macieja (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 134; 4 f. 34 i 5 f. 20).

KOSPOTOWIE v. KOSPOTHOWIE herbu WŁASNEGO, przedstawiającego w polu błękitnem trzy srebrne gwiazdy, dwie i jedna. W szczycie hełmu czapka śpiczasta błękitna, z wyłogiem białym i piórem bażańciem po obu stronach, zakończona gałką złotą i siedmiu czarnemi piórami koguciemi (Patrz u Ostrows. Nr. 1500 — 1502).

Jonas (Jan) Kospoth, przybyły z Oschütz, ze środkowych Niemiec, otrzymał 1520 roku, od biskupa pomezańskiego, Pawłowo (Paulsdorf), Butowo, i Limżę, w powiecie kwidzyńskim (Kętrz.). Ów Jan, z Heleny de Dobenek, miał syna Jakóba, dziedziczącego 1557 r. po ojcu na powyższych dobrach, żonatego 1-o v. z Anną Brandtówną, 2-o v. z Barbarą de Mülbe. Synów jego trzech: Jerzy, Just i Jan. Ten ostatni, żonaty z Dorotą Czermińską, umarł 1574 r.

Jerzy, dziedzic Pawłowa, żonaty z Barbarą Kalksteinówną, pisał 1595 roku do księcia pruskiego, o uwolnienie od kary syna jego Jerzego i zięcia „*der Loschen*", nałożonej na nich, za uprowadzenie koni. Jerzy, oprócz Jerzego, miał jeszcze synów: Jana i Sebastyana, oraz córkę Katarzynę, żonę owego Łosia, któremu było na imię Stanisław.

Jerzy, syn Jerzego, z Maryi de Dobenek, miał syna, ale ten umarł młodo.

Jan, syn Jerzego, dziedzic Pawłowa, nieżyjący już 1638 r., zaślubił Katarzynę z Lewaltów, córkę Jana i Reginy Dębołęckiej i z niej pozostawił: Jana, kanclerza księstwa pruskiego, Fryderyka, Zygmunta, Jakóba, Barbarę, Zofię, Annę, żonę Sebastyana de Mülbe i Maryę, żonę Jerzego Eichchichta.

Jan, zmarły 1666 r., zaślubił Małgorzatę de Wallwitz i z niej miał Ludwikę Charlottę, żonę 1-o v. Jana Manteuffla Schöge, 2-o v. Andrzeja Kreutzera, Katarzynę Zofię, żonę 1-o v. Dytrycha de Lesgerang, 2-o v. Ottona Wilhelma de Perband, Juliannę, żonę 1-o v. Jana Fryderyka de Rappe, 2-o v. Krzysztofa de Schlieben, Wolfganga Ernesta, Karola Ferdynanda, Amalię Ludwikę, Maryę Sybillę Ludingshausenową Wolffową i Helenę Dorotę, za Jerzym Karolem Konopackim.

Wolfgang i Karol Ferdynand, ostatni dziedzice Pawłowa, wraz z de Heydekiem, narzeczonym siostry Amalii Ludwiki, zginęli 1675 r., prawdopodobnie w walce ze Szwedami.

Ci Kospothowie zwali się też Pawłowskimi i mają jeszcze zamieszkiwać Prusy zachodnie.

Prawdopodobnie z innej linii pochodzący Kospotowie, hrabiowie sascy 1711 roku, św. p. rz. 1751 r., a pruscy 1776 r.

KOSSAKOWIE h. KOS, czy nie wyszli z Kosak, w powiecie piskim, znajduję bowiem, że Zygfryd Flach von Schwarzburg, komtur baldzki, nadał 1476 r. Niemierzy i Mściszkowi, braciom Kosakom i ich potomkom, 7 włók w Kosakach,

na prawie magdeburskiem. Z nadania tego wyłączony został Piotr, syn Niemierzy, który już poprzednio dział swój otrzymał (Kętrz. f. 486).

Jan Kossak, żonaty z Martą Kisielnicką 1535 r. (Desol. Kol. 868 f. 831). Jan Kossak, dziedzic Łempic, miał 1599 r. synów: Jerzego, Mateusza, Andrzeja i Gabryela (Wyr. Lub. 79 f. 556).

Stanisław, żonaty z Anną Nasiołowską, dzierżawił od Tomisławskiego 1642 roku Brzeską Wolę. Synów jego dwóch: Jan Władysław i Stanisław, oraz córka Agnieszka, 1669 r. za Andrzejem Bachowskim.

Jan Władysław trzymał 1665 r. od Drohojowskiego, część Kusienic zastawem, a w roku następnym, wspólnie z żoną, Izabellą z Strzeszkowic Pszonczanką, 1-o v. Bieniewską, 2-o v. Włostowską, poddzierżawił Czelatycze Krasickiemu.

Stanisław był 1672 r. żonaty z Anną Dankowiecką (Gr. Przem. 96 f. 1428; 98 f. 998; 99 f. 771; 116 f. 328 i 117 f. 705 i 825).

Potomkiem jednego z tych dwóch braci, był pewnie Andrzej, żonaty z Anną Jaworską, córką Pawła, z której Michał, ur. 1798 roku (metr. w Drohobyczu), radca kryminalny w Wiśniczu, zaślubił Antoninę Sobolewską, współdziedziczkę Knihinina i z niej pozostawił syna, Fortunata Juliana, ur. 1824 r. w Wiśniczu, głośnego artystę malarza, który zaślubił 1855 r. Zofię z Gałczyńskich. Z niej: Jadwiga, za Zygmuntem Unrugiem; Zofia, za Kazimierzem Romańskim; Wojciech, również, jak jego ojciec, rozgłośnej sławy malarz, żonaty z Maryą z Kisielnickich, z której: Jerzy, Marya i Magdalena; Tadeusz, właściciel Kośmina i Strzyżowic, w gubernii lubelskiej, mający z Anny z Kisielnickich: Zygmunta, Tadeusza i Zofię; wreszcie Stefan, referent galicyjskiego banku krajowego we Lwowie, ożeniony z Ewą Mikobaschówną, z której: Karol, Joanna i Anna (M. D. Wąs.).

W metrykach kościelnych i cerkiewnych w Drohobyczu, znajdują się jeszcze następujące dane o Kossakach. Agapia Joanna, córka Jana i Anastazyi, urodziła się 1784 r., a trzymali ją do chrztu Św. Andrzej i Anastazya Kossakowie. Katarzyna, córka Michała i Maryi, urodzona także 1784 r.

Jakób Daniel, syn Michała i Maryi z Kobrynowiczów, urodzony 1796 roku. Katarzyna, córka Andrzeja i Anny, urodzona 1785 r., a Anna, córka także Andrzeja i Anny, 1797 r. Teodora, ur. 1795 r., Ignacy, ur. 1796 r. i Jan, ur. 1798 roku, dzieci Bazylego i Maryanny z Jarosławskich. Eliasz, syn Stanisława i Maryi, ur. 1790 r.

Jan, syn Teodora, ur. 1798 r. Jan, syn Andrzeja i Maryi z Wesołowskich, ur. 1814 r. Umierają: Jan 1796 r., Stefan 1798 r. i drugi Stefan 1800 r. Czy jednak tutaj wymienieni Kossakowie, do powyżej podanych należą, trudno orzec (M. D. Wąs.).

Tekli z Kossaków, żonie Macięja Borkowskiego, subdelegata grodzkiego nowokorczyńskiego, zabezpieczył Chwalibóg 1790 roku 10,000 florenów (Gr. Nowokor. 17 f. 61).

KOSSAKOWSCY h. ŚLEPOWRON, przydomku *Korwin*. Niektórzy z nich i h. KORWIN używają. Dom licznie rozrodzony w XVI-m wieku. Gniazdem ich są Kossaki, obok Ślepowronów leżące, pod Ciechanowcem, w ziemi nurskiej. Stąd posunęli się na północ, gdzie w ziemi łomżyńskiej i wiskiej, pozakładali wsie tej-

że nawy, jako to: Kossaki-Turki, Kossaki-Czarne, Kossaki, Kossaki-Nadbielne, Kossaki-Borowe, Kossaki-Falki i Kossaki-Stare.

Na wsiach tych w XVI-m wieku siedzieli liczni dziedzice (Paw.). Kilka linii tego domu, otrzymało tytuł hrabiowski.

Obok Kossaków, dziedziczyli Kossakowscy w XV-m wieku i na Murawach, w ziemi ciechanowskiej, skoro jeden z nich, Stanisław, syn Stefana z Muraw, alias z Kossaków, całe swoje dziedzictwo na Murawach, w ziemi ciechanowskiej, sprzedał 1450 r., za sto pięćdziesiąt kóp groszy, Pawłowi, Mikołajowi, Stanisławowi, Jakóbowi i Bogusławowi, braciom z Muraw (M. 4 f. 136).

Herb Ślepowron.

Książę Władysław Mazowiecki sprzedał 1436 r. Mścisławowi, Mroczkowi, Marcinowi i Świętosławowi, braciom z Kossaków, dwadzieścia włók ziemi, zwanych Ponikły-Stok, w ziemi wiskiej, za 20 kóp groszy (Mil.). Mają być oni synami Stefana z Muraw, alias Kossaków, braćmi Stanisława.

W 1475 r. dziedziczyli na Kossakach: Jan, pleban w Krassowie i Stanisław, bracia, oraz ich synowcowie, Michał, Stefan, Paweł i Jakób (M. 9 f. 69). Ci czterej bracia mają być synami Mroczka. Łukasz, syn Stanisława, nabył 1525 r. od księcia Janusza Mazowieckiego, pewne grunta w powiecie zambrowskim, zwane „*Goleijbyelij*", za pięć kóp groszy (Bibl. Kras. Dypl.).

Mikołaj vel Mikołaj Jakób, syn Pawła z Kossaków, żonaty był 1518 r. z Dorotą (M. 32 f. 28). Bratem jego miał być Stanisław Wojciech. Po Mikołaju idzie szczep litewski Kossakowskich, rozpadający się na kilka gałęzi, a po Stanisławie Wojciechu, idzie szczep łomżyński i czerniechowski.

Herb Korwin.

SZCZEP LITEWSKI.

A. Potomstwo Mikołaja.

Po Mikołaju pozostało czterech synów: Stanisław, Marcin, proboszcz w Radoszkowicach, w powiecie mińskim, Stefan bezpotomny i Paweł. Z nich:

Paweł, dziedzic na Kossakach-Ponikłym-Stoku, Zaborowie, Truskach i Budziszewie, sekretarz królewski i pisarz kancelaryi wielkiej koronnej 1570 r., otrzymał 1574 r. Czarne Sioło, w powiecie knyszyńskim, a trzymał także Rudki - Jeziorki w tymże roku. W 1584 r. był cześnikiem wiskim. Żył jeszcze 1606 r. Żonaty 1-o v. z Barbarą z Domaszewnicy Jezierską, córką Aleksego, za którą wziął część Domaszewnicy i Gołąbek-Jezior, 2-o v. z Zofią z Mężeńskich 1594 r., z pierwszej żony pozostawił syna Wawrzyńca, wspólnie z którym sprzedał 1600 r. Domaszewnicę (M. 109 f. 314; 111 f. 51; 114 f. 12; 115 f. 34; 144 f. 125; Wyr. Lub. 16 f. 314; 20 f. 151; 35 f. 356; 39 f. 302; 56 f. 280; 65 f. 467; Zap. Lub. 16 f. 216).

Stanisław, najstarszy z braci, podług monografii hr. St. Kossakowskiego i Żychlińskiego, miał być żonatym z Anną Urbanówną Modzelewską i mieć z nią trzy córki: Magdalenę, za Janem Grabowskim, Dorotę Gnatowską i Annę Kułakowską, oraz czterech synów: Wawrzyńca, Floryana, kanclerza kapituły włocławskiej, Marcina, podwojewodzego trockiego, w latach 1566 — 1586 i Jerzego bezpotomnego. Otóż, podług wiarogodnych i zgodnych z aktami, zapisek Tomasza Kossakowskiego, kasztelana witebskiego, Marcin, podwojewodzy trocki, nie jest synem Stanisława, a Jakóba. Znajdujemy tam bowiem: „*Herby cztery z prababek moich, z ojca i matki.* Najprzód pierwszy herb prababki mojej po ojcu, Anny Urbanówny Modzelewskiej, która urodziła dziada mego, Marcina *Jakubowicza* Kossakowskiego". Być więc może, że Stanisław miał i syna Marcina, ale w każdym razie nie urodzonego z Modzelewskiej, która była żoną Jakóba i nie protoplastę linii na Twierdzy i Bohorodczanach i innych kilku.

Wawrzyniec, syn Stanisława, żonaty z Elżbietą, córką Jakóba z Piszczat, 1545 r. (ML. 58 f. 486), miał córkę Annę, za Stanisławem Zarembą i czterech synów: Stanisława i Jana bezpotomnych, Nikodema i Mikołaja.

Po Nikodemie idzie gałąź starsza szczepu litewskiego, a po Mikołaju, młodsza.

AA. Gałąź starsza szczepu litewskiego.

Nikodem v. Franciszek Nikodem, syn Wawrzyńca, 1585 roku, gwardzista przyboczny królewski, 1598 r. cześnik łomżyński i stolnik królewski, otrzymał 1600 r. starostwo ostrowskie, 1605 r. starostwo łomżyńskie, a 1608 r. Kupiski, ze starostwa łomżyńskiego (M. 131 f. 850; 142 f, 179: 145 f. 189; 150 f. 44; 151 f. 108; 151 f. 812; Wyr. Lub. 76 f. 147). Umarł 1611 r. (Pac. f. 818). Pochowany w kościele farnym w Łomży, gdzie mu żona wspaniały pomnik wystawiła. Nikodem brał udział we wszystkich walkach za Stefana Batorego i Zygmunta III-go, w których się odznaczył, szczególnie zaś pod Kircholmem, gdzie walczył na czele Kopijników, których własnym wystawił sumptem. Jeździł też w poselstwie do hana tatarskiego i kozaków. Za położone zasługi, dozwolił mu król Zygmunt III-ci 1605 roku, wykupić i trzymać liczne wójtostwa, kilkaset włók zawierające (ML. 88 f. 226). Do wójtostw tych jednak nigdy nie przyszedł i dopiero Szymon Kossakowski, hetman litewski, otrzymał w zamian od Stanisława Augusta, prawem lennem starostwo lachowickie. Nikodem żonaty z Felicyanną Wołłowiczówną, wdową po Wawrzyńcu Rudominie, pozostawił syna Jana Eustachego i córki: Elżbietę, żonę Mikołaja Kossakowskiego, kasztelana czerniechowskiego i Zofię.

Jan v. Jan Eustachy, starosta gulbiński, które to starostwo odstąpiła mu matka 1627 r. (Akta II i Wolff), kasztelan mścisławski 1646 r., umarł w czasie sejmu w Warszawie 1649 r. On pierwszy, z tej linii, osiedlił się na Litwie. Z Katarzyny Gintowt Dziewiałtowskiej, wdowy po Janie Sapieże, staroście uświatskim, a córki Jerzego, chorążego trockiego i Barbary Ogińskiej, pozostawił dwóch synów: Stanisława i Kazimierza. Ten ostatni zginął w walce ze Szwedami.

Stanisław, kasztelanic mścisławski, dworzanin królewski, starosta gulbiński, elektor Jana Kazimierza, jako rotmistrz, walczył dzielnie z kozakami. Umarł 1682 r. Właściciel licznych włości w Królestwie i na Litwie, za pierwszą swoją

żoną, Maryą Zawiszanką, otrzymał jeszcze Szyły, Marciniszki, Montrymiszki, Janów i inne. Z tej żony syn, Jan Mikołaj. Drugą jego żoną była Domicella Podbereska, z której miał czterech synów: Andrzeja, Michała, Walentego i Macieja, oraz córkę Maryę, za Wojciechem Czapskim. Z nich:

1. Jan v. Jan Mikołaj, odziedziczył dobra macierzyste na Litwie, w których osiadł. W 1683 r. brał udział w wyprawie wiedeńskiej, jako towarzysz chorągwi hussarskiej. W 1697 r., jako sędzia grodzki kowieński, podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Żonaty 1-o v. z Maryanną Szwerinówną, 2-o v. z Anną Skorulską, z pierwszej żony miał córki: Katarzynę, za Janem Kamińskim, cześnikiem wileńskim i Maryannę, a z drugiej — jedynego syna Dominika.

Dominik, ur. 1711 r. w Kownie, zmarły w Janowie 1743 r., według pamiętników Matuszewicza, był 1735 r. strażnikiem kowieńskim, 1741 r. podstarościm, a w końcu sędzią ziemskim kowieńskim. Ożeniony z Maryanną Zabiełłówną, córką Michała, pisarza ziemskiego kowieńskiego i Anny Białłozorówny, oprócz córki Anny, zaślubionej Czarneckiemu, kasztelanicowi bracławskiemu, pozostawił czterech synów: Michała, Antoniego, Józefa i Szymona, którym przekazał odziedziczone po ojcu liczne włości. Podług działu z 1776 r., Michał wziął Symaniszki, Szyły, Montrymiszki, Oszę, Bouble, Trybiły i Dawejkiszki; Józef otrzymał Janów i Skorule; Szymon dostał Józefów, a Antoni, Marciniszki, Dobuszyszki, Pożejmele i Gielejkany. Oprócz tego Hlebowo rozdzielone zostało pomiędzy nimi (A. Sąd. Ziems. Wiłkom. z 1810 roku).

Linia na Wojtkuszkach, Lachowicach i Brzostowicy.

a) Michał, syn Dominika, ur. w Królewcu 1733 r., zmarły 1798 r. w Wojtkuszkach, które nabył od Skorulskiego, pochowany tamże, w wystawionym przez siebie kościele, w 1764 r., jako podstoli i marszałek sądów kapturowych, powiatu kowieńskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Następnie, z pisarza skarbowego litewskiego, został kasztelanem witebskim 1781 r., a wojewodą 1787 r. Po utworzeniu województwa brasławskiego 1793 r., mianowany pierwszym wojewodą brasławskim 1794 r., był też nim i ostatnim. Kawaler orderu Św. Stanisława i Orła Białego 1784 r., rotmistrz wojsk W. Ks. Litewskiego, posiadał starostwa: rakaniskie, ławaryskie i wargieliskie.

Herb hrabiów Kossakowskich.

W 1781 r. otrzymał Michał, dla siebie, potomstwa i rodziny, tytuł hrabiowski, od cesarzowej Maryi Teresy, przyznany w Cesarstwie rosyjskiem 1843 r. Żona jego była damą Krzyża Gwiaździstego.

Z Barbary z Zyberków, wojewodzianki inflanckiej, wdowy po Tyzenhauzie, sta-

roście posolskim, zmarłej w Wilnie 1811 r., miał Michał córkę Maryannę i syna Kazimierza, młodo zmarłych, pochowanych w Pobojsku i drugiego syna Józefa v. Józefa Dominika.

Hr. Józef v. Józef Dominik, ur. w Wojtkuszkach 1771 r., komisarz cywilno-wojskowy wiłkomierski i rotmistrz kawaleryi narodowej wojsk litewskich 1790 roku, w tymże roku poseł na sejm z wiłkomierskiego, szef drugiego pułku pieszego wojsk litewskich 1793 r., został łowczym W. Ks. Litewskiego 1794 r. i kawalerem orderu Św. Stanisława i Orła Białego 1795 r. W 1799 r. założył komandoryę Maltańską, na co 1801 r. patent otrzymał. Za Księstwa Warszawskiego był szefem pierwszego pułku strzelców litewskich, który własnym kosztem uformował. W 1812 r. był pułkownikiem pułku trzeciego piechoty i kawalerem Legii Honorowej i krzyża Neapolitańskiego. Umarł w Warszawie 1840 r., pochowany w kościele OO. Kapucynów.

W 1793 r. zaślubił hr. Józef w Grodnie Ludwikę Potocką, córkę Szczęsnego i Józefy Amelii Mniszchówny, za którą wziął Brzostowicę i z niej miał syna Stanisława Szczęsnego i pięć córek: Józefę Barbarę Genowefę, ur. w Wojtkuszkach 1796 r., 1-o v. za Leonem hr. Potockim, 2-o v. za Józefem Wojciechowskim, zmarłą w Rudawie 1860 r.; Pelagię, ur. w Werkach 1798 r., za Aleksandrem Bover de Saint-Clair; Adelę, ur. w Wysokiem Litewskiem, za Eugeniuszem hr. Poniatowskim, Zofię i Wandę, młodo zmarłe, pochowane w Wojtkuszkach.

Hr. *Stanisław Szczęsny* Jerzy Michał Fortunat, syn hr. Józefa, ur. w Hamburgu 1795 r., zmarły w Warszawie 1872 r., pochowany w kościele OO. Kapucynów, właściciel Wojtkuszek, Lachowic, z których utworzył ordynacyę i Brzostowicy, w 1822 r. pierwszy sekretarz poselstwa rosyjskiego w Rzymie, 1826 r. szambelan, a 1828 roku mistrz dworu Królestwa Polskiego, przygotowywał i urządzał, wspólnie z hr. Stanisławem Potockim, uroczystości koronacyjne w Warszawie, dla Cesarza Mikołaja. W 1832 r. członek Rady Stanu Królestwa, 1858 r. prezes Heroldyi Królestwa, w końcu senator i tajny radca, kawaler wielu orderów.

W 1829 r. zaślubił hr. Stanisław Szczęsny, hr. Aleksandrę de Laval, córkę hr. Jana i Aleksandry Kazickiej, zmarłą w Warszawie 1886 r. i z nią otrzymał liczne włości, położone w kilku guberniach Cesarstwa i kopalnie miedzi na Uralu. Z niej syn *Stanisław* Aleksander Władysław Aloizy *Kazimierz*, oraz córki: Katarzyna, panna honorowa Jej Ces. Król. Mości, zaślubiona 1858 r. w Wiedniu Stanisławowi Łempickiemu, właścicielowi Planty w sandomierskiem, zmarła 1907 r. i Aleksandra, wydana 1853 r. w Warszawie, za hr. Zygmunta de Broel Platera, zmarła 1901 r.

Hr. *Stanisław* Aleksander Władysław Aloizy *Kazimierz*, ur. w Wojtkuszkach 1837 r., właściciel Wojtkuszek, Brzostowicy i lennik Lachowic, vicereferendarz kancelaryi Rady Stanu Królestwa 1865 r., viceprezes Towarz. Zachęty Sztuk Pięknych w Królestwie, w latach 1872 — 1876, sędzia pokoju wydziału III-go w Warszawie i szambelan dworu cesarsko-rosyjskiego 1875 r., w końcu honorowy sędzia pokoju powiatu wiłkomierskiego 1876 r., umarł w Wojtkuszkach 1905 r., tamże pochowany. W 1858 r. w Młynowie zaślubił 1-o v. Aleksandrę hr. Chodkiewiczównę, córkę hr. Mieczysława i Ludwiki hr. Olizarówny, zmarłą w Wenecyi 1880 r., pochowaną w Warszawie. W 1881 r. wszedł w nowe związki małżeńskie z Michaliną Lubicz Zaleską, córką Zenona i Gabryeli z Dąbrowiczów,

ur. w Wilnie 1855 r., zmarłą w Warszawie 1890 r. W końcu hr. Stanisław Kazimierz, zaślubił 3-o v. w Krasławiu 1898 r. Zofię Bover de Saint Clair, córkę Aleksandra, konsula generalnego w Jassach i Franciszki Klinghert, wnuczkę Aleksandra i Pelagii hr. Kossakowskiej.

Potomstwo hr. Stanisława Kazimierza z pierwszego małżeństwa:

Hr. Ludwika, ur. w Warszawie 1859 r., zmarła w Schwalbach 1861 r.

Hr. *Marya* Jadwiga Aleksandra Stanisława, ur. w Dreznie, zaślubiona 1881 r. w Wojtkuszkach Włodzimierzowi Chrapowickiemu, generałowi wojsk cesarsko-rosyjskich.

Hr. *Aleksandra* Katarzyna Stanisława Zofia, ur. w Rydze, panna honorowa Jej Ces. Król. Mości, zaślubiona 1886 r. w kościele Św. Krzyża w Warszawie Władysławowi Łempickiemu.

Hr. Stanisław, urodzony i zmarły w Warszawie 1864 r.

Hr. *Józef* Stanisław Michał Władysław Rafał, ur. w Warszawie 1866 roku, ordynat Lachowicki, właściciei Brzostowicy, zaślubił 1891 r. hr. Maryę Chodkiewiczównę, córkę hr. Karola i Oktawii z Falkowskich i ma z niej córkę *Ludwikę* Maryę Aleksandrę Annę, ur. w Brzostowicy i syna Stanisława, ur. tamże 1901 r.

Hr. *Zofia* Pelagia Aleksandra Stanisława Tekla, ur. w Warszawie, wyszła 1892 r. w Wojtkuszkach za Aleksandra Meysztowicza, dziedzica Pojości.

Hr. Idalia Róża Marya, ur. 1875 r. w Warszawie, zmarła 1876 r.

Dzieci z drugiej żony, Michaliny z Zaleskich.

Hr. *Gabryela* Stanisława Aleksandra Zofia Marya, ur. w Wojtkuszkach, zaślubiona 1902 r. w kościele Św. Krzyża w Warszawie, Pawłowi Górskiemu.

Hr. *Stanisław* Michał Nikodem, ur. w Warszawie 1883 r.

Hr. *Anna* Michalina, ur. w Warszawie 1886 r., zmarła 1892 r.

Dzieci z trzeciej żony, Zofii Bover de Saint Clair:

Hr. Jadwiga Marya.

Hr. *Jan Eustachy* Karol Antoni Stanisław, ur. w Warszawie 1900 r.

Linia na Marciniszkach.

b) Antoni, drugi z kolei syn Dominika, stolnika żmudzkiego, ur. 1735 r. właściciel Marciniszek, Dobuszyszek, Pożejmel, Gielejkan i części Hlebowa, jako strażnik i rotmistrz kowieński, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. pisarz ziemski, 1782 r. chorąży kowieński, został 1790 r. kasztelanem inflanckim. Poseł kowieński na sejm czteroletni, otrzymał order Św. Stanisława 1789 r., a Orła Białego 1791 r. W 1792 r. przystąpił do Targowicy, 1794 r. aresztowany, uwolnionym został z rozkazu Kościuszki i umarł w Marciniszkach 1798 r., pochowany w Żejmach.

Z zaślubionej 1763 r. w Czerwonym Dworze, Eleonory Straszewiczówny, córki Tomasza, starosty starodubowskiego, pozostawił trzy córki: Annę, żonę 1-o v. Ignacego Szuksty, 2-o v. Mateusza Dowmont Siesickiego, Maryannę, za Ludwikiem Giełgudem i Eufrozynę, za Stanisławem bar. Brunowem, oraz trzech synów: Michała, Józefa i Szymona. Z nich:

Michał, kasztelanic inflancki, ur. 1769 r. w Marciniszkach, właściciel Hlebowa i Żejm, po ojcu chorąży kowieński 1789 r. i rotmistrz kawaleryi narodowej

brygady husarskiej tegoż roku, poseł z kowieńskiego 1790 r., sędzia sejmowy ze stanu rycerskiego 1791 r., w tymże roku podkomorzy kowieński, 1793 r. szef regimentu pieszego trzeciego wojsk litewskich, został 1794 r. pisarzem polnym litewskim. Po upadku kraju, obrany 1797 r. jednomyślnie marszałkiem powiatu kowieńskiego. Był też kawalerem orderu Św. Stanisława. W 1801 r. zaślubił Aleksandrę Straszewiczównę, córkę Michała, kasztelana upickiego i Maryanny Oskierczanki i z niej pozostawił synów: Michała i Józefa, młodo zmarłych i Szymona, oraz córkę Maryę Filomenę, Wizytkę w Wilnie, zmarłą 1875 r. w Wersalu.

Szymon, właściciel Żejm, ur. 1812 r., zmarły w Żejmach 1882 r., bezpotomny z dwoma z kolei żonami, Weroniką Bogdanowiczówną i Waleryą Egintowiczówną.

Józef v. Józef Antoni, kasztelanic inflancki, ur. 1772 r. w Marciniszkach, właściciel Lukoni, generał - adjutant Napoleona, generał wojsk litewskich 1812 r., umarł bezżennie w Lukoni 1842 r., pochowany w Janowie.

Szymon, kasztelanic inflancki, ur. w Marciniszkach 1777 r., podkomorzy kowieński, kawaler maltański, prezes sądu granicznego apelacyjnego kowieńskiego, umarł 1828 r. w Marciniszkach, których był dziedzicem. Z Józefy Gorskiej, córki Ludwika, ciwuna retowskiego, pozostawił córkę Eufrozynę, za Szymonem Syruciem i synów: Michała, zmarłego bezpotomnie, Ludwika i Franciszka.

Ludwik, syn Szymona, ur. 1805 r., zmarły 1843 r., pochowany w Janowie, zaślubił Urszulę Dyrmontównę, zmarłą 1897 r. w Janowie, w powiecie kowieńskim, z której miał Franciszka, Jarosława, Józefę, zmarłą w Krakowie 1902 roku i Ludwikę Niełowiecką.

Franciszek, ur. 1838 r., dziedzic Józefowa, miał przyznany tytuł hrabiowski w cesarstwie rosyjskiem 1875 r. Z Eleonory z Kończów, córki Medarda, marszałka wiłkomierskiego i Pauliny z Białozorów, ma: hr. Zygmunta, ur. 1875 r., hr. Paulinę, zaślubioną 1897 r. w Krakowie Janowi Oświecimskiemu i hr. Helenę.

Hr. Jarosław, ur. 1842 r. w Marciniszkach, zmarły w Rydze 1889 r., dziedzic Marciniszek, Żejm, Janowa, Lukoni i innych, zaślubił 1881 r. Ludwikę z Woyniłłowiczów, córkę Józefa, marszałka powiatu słuckiego i Heleny z Wańkowiczów i z niej pozostawił syna hr. Michała, ur. 1887 r.

Franciszek, młodszy syn Szymona, ur. w Marciniszkach 1815 r., zmarły w Wilnie 1887 r., tamże pochowany, dziedzic Janowa, Lukoni i innych, ożeniony z hr. Katarzyną O'Brien de Lascy, miał wprawdzie syna Patrycego, ale tenże zmarł 1867 r. w Wiesbadenie.

c) Józef v. Józef Kazimierz, trzeci z kolei syn Dominika, sędziego ziemskiego kowieńskiego, ur. w Szyłach 1738 r., został 1758 r. podczaszym kowieńskim i posłem na sejm z kowieńskiego. W 1761 r. wstąpił do stanu duchownego i został kanonikiem wileńskim. W 1775 r. z prałata katedry wileńskiej, konsekrowany na biskupa cyneńskiego, sufragana trockiego, został pisarzem wielkim litewskim. W 1781 r. biskup inflancki i koadjutor biskupa wileńskiego. W 1788 roku konsyliarz rady nieustającej. Kawaler orderu Św. Stanisława 1778 r., a Orła Białego 1781 r. Przeciwnik konstytucyi 3-go Maja, przystąpił do Targowicy. Zginął wraz z wielu innymi w Warszawie 1794 r.

d) Szymon v. Szymon Marcin, najmłodszy syn Dominika, sędziego ziemskiego kowieńskiego, a brat Michała, wojewody brasławskiego i Antoniego, kasztelana inflanckiego, ur. w Szyłach 1741 r., trzymany do chrztu przez Matuszewicza, dziedzic Lukoni, które nabył. Mianowany prawdopodobnie po bracie Józefie, podczaszym kowieńskim, z tym tytułem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Odznaczył się wielce w czasie konfederacyi barskiej, w której brał czynny udział. W 1786 r. zasiadał w Radzie nieustającej. Kawaler orderów Św. Stanisława i Orła Białego. Jako ochotnik, walczył przeciwko Turkom w wojsku rosyjskiem, w którem zdobył stopień generała. Po przystąpieniu do konfederacyi targowickiej, został obwołany 1792 r. przez konfederacyę generalną W. Ks. Litewskiego hetmanem polnym, a 1793 r. awansował na hetmana wielkiego, W. Ks. Litewskiego. Zginął w Wilnie 1794 r. Z Teresy Potockiej, rozwiedzionej z Józefem Hilzenem, córki Michała, wojewody wołyńskiego i Zofii Czarneckiej, miał córkę, ale ta zmarła w dzieciństwie.

(Patrz rodowód hr. Kossakowskich—obok).

Linia osiadła na Mazowszu.

II. Andrzej, najstarszy syn Stanisława, z drugiej jego żony, Domicelli Podbereskiej, osiadł na Mazowszu. Żonaty z Magdaleną Kotowską, miał dwóch synów: Bartłomieja i Antoniego.

Bartłomiej podpisał, z ziemią łomżyńską, elekcyę Augusta II-go i pozostawił syna Wojciecha, którego, z Róży Szadkowskiej, syn Szymon, miał syna Grzegorza, żonatego ze Scholastyką Grodzką, z której syn Karol, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Antoni, młodszy syn Andrzeja, miał, z Urszuli Ossowskiej, syna Jana, żonatego z Urszulą Grądzką, z której synowie: Paweł, Franciszek i Wojciech, podług urzędowych wykazów, wylegitymowani ze szlahectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Po Pawle, z Kunegundy Kossakowskiej, został syn Wojciech.

Linia biskupa wileńskiego.

III. Michał, drugi z kolei syn Stanisława, z Domicelli Podbereskiej, podpisał, z województwem brzeskiem, elekcyę Augusta II-go. Mianują go łowczym sandomierskim, ale nim nie był. Synów jego trzech: Marcin, Mateusz i Józef.

Marcin, syn Michała, zaślubił Maryannę Byting Jędrzejowską i z niej miał syna Antoniego, ur. 1718 r., zmarłego w Warszawie 1787 r. Posiadając znajomość języka i pisma staro-ruskiego, był sekretarzem królewskim przy Radzie nieustającej i miał sobie powierzony nadzór przy przepisywaniu łacińskiemi literami metryki litewskiej, którego to dzieła w części dokonał.

W liczbie elektorów Stanisława Augusta, znajdujemy Antoniego Kossakowskiego, który się podpisał *M. W. K., marszałek j. ośw. ks. Prymasa.* Zdawałoby się z tego, że był metrykantem kancelaryi wielkiej koronnej i marszałkiem pry-

masa. Żychliński utrzymuje, że ów Antoni, elektor Stanisława Augusta, jest inną osobą, ale nie objaśnia, coby mogły znaczyć litery M. W. K. Był on w końcu podstolim nowogrodzkim, bo synowie jego nazywani podstolicami, a było ich trzech, urodzonych z Konstancyi Krosnowskiej: Józef Ignacy, Jan Nepomucen i Leonard, a także trzy córki: Szwejkowska, Gnoińska i Borkowska.

Józef v. Józef Ignacy, ur. 1757 r., sekretarz rządu tymczasowego w Wilnie, ustanowionego przez Napoleona 1812 r., następnie wizytator wszystkich szkół w Królestwie, członek Komisyi rządowej wyznań religijnych i oświecenia publicznego, członek warszawskiego Towarzystwa przyjaciół nauk, rzeczywisty radca stanu, umarł w Warszawie 1829 r. Ożeniony 1-o v. z Teklą Paprocką, zmarłą bezdzietnie, z drugiej żony, Maryi Terebeszanki, pozostawił jedyną córkę Zofię, która wyszła za hr. Adolfa Krosnowskiego. Zmarła w Warszawie 1854 r.

Jan Nepomucen, ur. w Golczy, dawnym powiecie ksiąskim 1753 r., umarł w Badenie pod Wiedniem 1808 r., gdzie mu bracia pomnik wystawili. Z koadjutora biskupa inflanckiego, został 1798 r. biskupem wileńskim. Był też członkiem Towarzystwa warszawskiego przyjaciół nauk.

Leonard, brat poprzednich, 1793 r. szambelan Stanisława Augusta i poseł na sejm grodzieński, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. I f. 101).

W 1794 r. został komisarzem porządkowym ziemi proszowskiej. Z Agaty Tomickiej, jego potomstwo: Gabryel Józef Adam, ur. 1790 r., Elżbieta, za Antonim ks. Giedrojciem i Maryanna, za Feliksem Siesickim.

Po Gabryelu pozostał syn N., zmarły w Antopolu 1846 r. i dwie córki: Henryka Domicella Antoniowa Dembińska i Elżbieta, za Michałem Lachem Szyrmą, zmarła w Krakowie 1889 r.

Mateusz, drugi syn Michała, a brat Marcina, chorąży hussarski, tytułowany sędzią grodzkim rawskim, miał mieć siedmiu synów, z których: ksiądz N. (Józef), kustosz wileński 1780 r.; Adam, Paweł i Antoni, zmarli pewnie bezpotomnie, bo o ich potomstwie śladu nie ma, a po *Józefie* Stanisławie, Baltazarze i Stanisławie, pozostało potomstwo. Z nich:

Józef Stanisław, syn Mateusza, ożeniony z Anną Kiełpszówną, miał z niej dwóch synów: Adama, ur. 1749 r., biskupa sufragana inflanckiego, członka deputacyi przyjmującej Napoleona w Wilnie 1812 r. i Jana, stolnika witebskiego 1789 roku, żonatego z Witkowską.

Wincenty Onufry z synem Aleksandrem Edwardem i Feliks Cyryak z synami: Hermanem Leonardem, Januszem Edwardem, Włodzimierzem Bronisławem, Oktawiuszem Szymonem i Bolesławem, obaj synowie Jana, stolnika witebskiego, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Janusz, syn Feliksa, umarł na Syberyi 1898 r. Anna, córka stolnika, wyszła za Werejkę.

Baltazar, syn Mateusza, jest protoplastą Kossakowskich, zamieszkujących Kossaki Borowe, w łomżyńskiem. Synów jego znanych trzech: Marcin, Mikołaj i Józef. Mateusz, syn Marcina, pozostawił syna Łukasza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Po Mikołaju szedł syn Stanisław, którego synowie: Piotr, ur. 1808 r. i Jan, ur. 1819 r.

Na powyższych Kossakach-Borowych dziedziczył w końcu XVIII-go wieku Jan, syn Mateusza, wnuk Marka, który część tego majątku, odziedziczonego po ojcu i po stryju Walentym, sprzedał 1792 r. Kołomyskiemu (DW. 108 f. 889).

Stanisław, syn Mateusza, był ojcem *Stanisława* Tadeusza, prezydenta miasta Lublina, którego syn Antoni Konstanty, pułkownik gwardyi pułku przeobrażeńskiego, adjutant cesarza Mikołaja, zginął 1854 r. pod Sewastopolem.

IV. Walenty, syn Stanisława, z Domicelli Podbereskiej, czy pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem.

V. Maciej, najmłodszy syn Stanisława, z Domicelli Podbereskiej, z Konstancyi Skąpskiej, miał dwóch synów: Adama i Piotra.

Adam, syn Macieja, żonaty 1-o v. z Zofią Proszkowską, 2-o v. z Maryanną Kisielnicką, pozostawił syna Grzegorza, którego, z Teofili Grzybowskiej, synowie: Bartłomiej, Benedykt i Tadeusz.

Bartłomiej, ur. 1765 r. w Czemiernikach, 1791 r. profesor szkoły wydziałowej w Warszawie, 1815 r. wizytator szkół lubelskich, prezes wydziału oświecenia w Komisyi wojewódzkiej lubelskiej, zmarły 1820 r., z Joanny N., miał synów: Konstantego i Lucyana, oraz córkę Helenę, zmarłą 1880 r. Konstanty, zmarły 1872 r., ze zmarłej w Warszawie 1896 r. Leontyny z Zielonków, pozostawił syna Konstantego, oraz córki: Joannę Jakocką, Helenę i Florentynę, siostrę miłosierdzia u Św. Kazimierza w Warszawie.

Konstanty, ur. 1845 r., żonaty z Maryą Tchórzewską, ma córkę Maryę, zaślubioną 1898 r. w kościele PP. Wizytek w Warszawie, Aleksandrowi Girdwoynowi.

Po Lucyanie, pozostał syn Lucyan, ur. 1877 r.

Tadeusz, syn Adama, miał syna Benedykta, zmarłego 1847 roku, którego, z Karoliny Kotelnickiej, syn *Innocenty* Aleksander Jan.

Piotr, drugi syn Macieja, miał syna Łukasza, a ten Gabryela, którego, z Julii Wnorowskiej, syn Wojciech Anzelm, ur. 1809 r.

AB. Linia po Mikołaju, pisarzu zambrowskim

Mikołaj, brat Nikodema, a syn Wawrzyńca, podstarości nowogrodzki, otrzymał 1576 roku wójtostwo w Mątwicy, ze starostwa łomżyńskiego (M. 114 f. 11). W 1585 roku był komornikiem wiskim, w 1590 r. i dworzaninem królewskim, a w 1594 r. poborcą łomżyńskim (Wyr. Lub. 24 f. 706; 38 f. 594; 58 f. 1155). W końcu pisarz ziemski zambrowski, żonaty z Zofią Drożecką, umarł 1625 roku (M. 171 f. 129), pozostawiwszy synów: Jana, Marcyana i Józefa.

Jan, stolnik łomżyński, miał otrzymać od rodziców wójtostwo w Mątwicy, za konsensem królewskim z 1619 r. (M. 163 f. 230), ale widocznie umarł, zanim mu je rodzice odstąpili, bo ciż wyjednali nowy konsens 1624 r., na odstąpienie takowego drugiemu swemu synowi, Marcyanowi, wojskiemu łomżyńskiemu (M. 171 f. 129). Od Jana, stolnika łomżyńskiego, miał pochodzić Mikołaj, elektor króla Michała, którego syn Marcin, pozostawił syna Stanisława, elektora Augusta II-go, podsędka wiskiego 1713 r., zmarłego 1731 r., po którym zostali synowie: Jan i Wincenty.

Mateusz, syn Jana, żonaty z Zofią Mroczkowską, miał dwóch synów: Wawrzyńca, żonatego z Magdaleną Korytkowską i Józefa, żonatego z Eufemią Mocarską. Po Wawrzyńcu został syn Antoni, ożeniony z Cecylią Dobrońską, z której syn Stanisław, ur. 1832 r. Po Józefie pozostał syn Kazimierz, ur. 1790 r.

Jan, drugi syn Jana, miał dwóch synów: Michała, tak w spisie urzędowym (u Żychl. i Kossak. Mikołaj) i Stanisława. Stanisław, ur. 1809 r. i Mateusz, ur. 1818 r., synowie Michała (v. Mikołaja), z Rozalii Grodzkiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1850 r.

Mateusz, syn Stanisława i Katarzyny Ramotowskiej, a wnuk Jana, ur. 1808 roku.

Wincenty, drugi syn Stanisława, podsędka wiskiego, miał syna Jana, ożenionego z Jadwigą Wiśniowską, którego syn *Teofil* Franciszek Ksawery, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1850 r.

Teofila, z Praksedy Niebrzydowskiej, potomstwo: Klemens Leopold, zmarły 1886 r.; Dionizy, zmarły tegoż roku, którego, z Karoliny Goniewskiej, synowie: Stanisław, ur. 1870 r. i Bronisław, ur. 1873 r.; Wanda; Helena; Natalia Polińska i Maksymilianna Józefowa Morawska (Żychl. XII).

Marcyan, drugi syn Mikołaja, pisarza ziemskiego zambrowskiego, wojski łomżyński 1624 r., dziedzic Ołset, miał syna Mikołaja, po ojcu dziedzica Ołset, który, z Doroty Koszkielówny, pozostawił synów: *Jana* Kazimierza, Stanisława, Samuela i Krzysztofa. Z nich:

Krzysztof, elektor króla Michała, żonaty z Zofią z Blinstrubów, 2-o v. 1681 roku Janową Worłowską, testamentem z 1680 r. zapisał jej Ołsetę (Gr. Kowieńs. z 1682 roku).

Jan Kazimierz, tytułowany podczaszym wiskim, żonaty 1-o v. z Kościałkowską, 2-o v. z Joanną Pietkiewiczówną, 3-o v. z Zofią Szaparską, miał synów: Mateusza Antoniego, Ludwika i Marcina Józefa, żonatego z Konstancyą de Raës, oraz córki: Teresę Eleonorę, za Tomaszem Rudnickim, Barbarę, Helenę i Joannę.

Mateusz Antoni, tytułowany także podczaszym wiskim, z Maryanny Tokarskiej, miał syna Adama, ur. w Ołsetach 1755 r. Adam, 1774 r. adjutant buławy polnej litewskiej, z rangą kapitana, 1781 r. generał wojsk litewskich, poseł z upickiego na sejm czteroletni, umarł 1800 r. Z Gertrudy z Kończów, miał córkę za Chrzczonowiczem i dwóch synów: Józefa i Feliksa.

Józef, ur. 1782 r., właściciel Kuciszek, Zalesia i Dowmontyszek, zmarły 1867 r., zaślubił Józefę Hoffmanównę, z której synowie: Kazimierz Władysław Antoni i *Michał* Feliks Aleksander, ur. 1816 r., zmarły 1869 r., bezdzietny z Jagminówną, oraz córki: Marya Kamińska i Kazimiera Umiastowska.

Kazimierz Władysław Antoni, zmarły 1865 r., był żonatym z Julią Bańkowską, z której synowie: Medard i Justyn, oraz córki: Michalina Możejkowa i Wanda.

Medard, ur. 1837 r., zmarły 1896 r., urzędnik Heroldyi Królestwa Polskiego, właściciel Zalesia, w kowieńskiem, zaślubił 1861 r. Michalinę Woydównę, cór- Karola, prezydenta miasta Warszawy, zmarłą 1907 r. w Warszawie i z niej pozostawił synów: Kazimierza Medarda, ur. 1865 r., zmarłego 1895 r., *Stanisława* Henryka, ur. 1872 r., który zaślubił 1901 r. w Częstochowie Maryę Ossolińską, córkę Jerzego i Jadwigi z Lossowów i córkę Maryę Teresę, zaślubioną 1890 r. Franciszkowi Mikorskiemu.

Justyn, ur. 1847 r., właściciel Dowmontyszek, z Adeli Kiersznowskiej, ma córki: Wandę i Janinę, zaślubioną 1901 r. Michałowi Junowiczowi.

Feliks, drugi syn generała Adama, dziedzic Drobuszyszek, w kowieńskiem, ur. 1784 r., zmarły 1858 r., z Barbary Walentynowiczówny, pozostawił: Mamerta, ur. 1820 r., zmarłego 1861 r., żonatego z Elwirą Dłuską, Piotra, żonatego z Laurą Frankowską, Juliana, Wiktoryę Stanisławowę Kłokowską i Malwinę Stefanowę Budrewiczową. Piotra, z Frankowskiej, potomstwo: Maryan, ur. 1855 r., żonaty z Julią Antoniną Żyżniewską, córką Mieczysława i Olimpii z Żylińskich, ur. 1857 roku w Romenowie, zmarłą 1899 r. w Drobuszyszkach, z której: Mikołaj, ur 1884 roku i Jan, ur. 1886 r.; Adam, ur. 1858 r.; Jan, żonaty z Maryą Żyżniewską; Helena, za Wojciechem Przecławskim i Julian.

Józef, trzeci syn Mikołaja, pisarza ziemskiego zambrowskiego, miał być żonatym z Zofią Szewnicką. Józef, syn Józefa i Zofii Szewnickiej, sprzedał 1737 roku część Szewnicy, w ziemi nurskiej, Sobolewskiemu (DW. 69 f. 1053). Ten Józef, żonaty 1-o v. z Magdaleną, 2-o v. z Dorotą, Kossakowskiemi, miał trzech synów: Antoniego, Mateusza i Jana.

1. Antoni, z Maryanny Lutostańskiej, pozostawił dwóch synów: Leonarda i Aleksandra.

a) Leonard, z Agaty Kossakowskiej, miał syna Cypryjana *Józefa*, ur. 1785 r., ożenionego z Józefą Psarską, która, jako wdowa, 2-o v. Bierzyńska, wspólnie z synami, *Włodzimierzem* Leonardem Janem Kasprem, ur. 1816 r. i *Józefem* Maciejem Wiktorem, ur. 1817 r., legitymowała się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Po tym ostatnim Józefie pozostało trzech synów: Julian, Bronisław i Adolf. Bronisław, zmarły 1890 r., żonaty z Antoniną Przyłuską, pozostawił córkę Helenę, a Adolf, ożeniony z wdową po bracie Bronisławie, ma z niej syna Antoniego Adolfa, ur. 1892 r.

b) Aleksander, drugi syn Antoniego, zaślubił Elżbietę Kotowską i z niej miał: Antoniego, ur. 1793 r. i Romualda.

2. Mateusz, drugi syn Józefa, z Magdaleny Kossakowskiej, żonaty z Franciszką Kossakowską, pozostawił syna Pawła, którego, z Łucyi Pruszkowskiej, synowie: Jakób i Michał. Michał, ur. 1797 r., z Heleny Gutowskiej, miał syna Romualda. Jakób, syn Pawła i Romuald, ur. 1826 r., syn Michała, legitymowali się ze szlachectwa i h. Korwin w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

3. Jan, trzeci syn Józefa, z Doroty Kossakowskiej, miał syna Dominika, ur. 1768 r., żonatego z Katarzyną N., którego syn Jan Chrzciciel, ur. 1790 roku, legitymował się ze szlachectwa i z h. Korwin w Królestwie Polskiem, przed 1850 rokiem.

Piotr, syn Józefa i Zofii Szewnickiej, sprzedał 1738 r. część swoją na Szewnicy (DW. 68 f. 650). Z Zofii Ładzianki (Łada), pozostawił synów: Bazylego i Wojciecha. Bazyli, ur. 1720 r. we wsi Kossaki-Ostatki, pozostawił synów: Waleryana Leona, ur. 1768 r. i Franciszka. Synowie Waleryana i Anny Grodzkiej, Leonard i Walenty i stryj ich Franciszek, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1838 i 1839 r.

Leonard, urzędnik komisyi rządowej przychodów i skarbu, pozostawił syna Władysława, doktora medycyny, ordynatora kliniki uniwersytetu warszawskiego, 1885 roku. Razem z nimi legitymował się ze szlachectwa i Jan, syn Wojciecha, brata Bazylego i Elżbiety Godlewskiej, a wszyscy z h. Korwin.

Jo Józefie, pisarzewiczu ziemskim zambrowskim, miał iść Walenty, syn Kazimierza, żonaty w pierwszej połowie XVIII-go wieku z Maryanną Wądołowską, z której synowie: Maciej i Jan.

Maciej, ożeniony z Katarzyną Grodzką, pozostawił syna Stanisława, żonatego z Eleonorą Rykaczewską, z której synowie: Mateusz i Antoni, zmarły bezżennie, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1850 r.

Mateusz, ur. w Nieławicach 1796 r. (metr. w Wiznie), dziedzic Drożęcina Starego, zaślubił Zofię Chludzińską i miał z niej synów:

a) Maryana Heliodora, ur. 1847 r., zmarłego w Sosnowcu 1904 r., żonatego z Eleonorą Winckelmann, z której synowie: Czesław Michał i Julian, oraz córka Janina Marya (wszyscy urodzeni w Drożęcinie Starym).

b) Tomasza Maureliusza, zmarłego w Radomiu 1891 r., żonatego z Katarzyną Sulimierską, z której syn Szczepan Jan, ur. 1887 r.

Jan, drugi syn Walentego, a brat Macieja, z żony, Zofii Janczewskiej, miał syna Walentego, którego, z Wiktoryi Rogowskiej, synowie: Jan, ur. 1796 r. i Wincenty, ur. 1806 roku, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1850 roku.

Po Józefie, pisarzewiczu ziemskim zambrowskim, miał iść także Stanisław, którego syn Kasper, żonaty z Jadwigą Wądołowską, pozostawił syna Tomasza. Dwaj jego synowie, urodzeni z Franciszki Rogowskiej, Szymon i Paweł, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Marcin v. Marcin Andrzej, podług monografii hr. Kossakowskiego i Żychlińskiego, młodszy syn Stanisława i Anny Modzelewskiej, a podług wiarogodnych, zgodnych z aktami, zapisek Tomasza Kossakowskiego, kasztelana witebskiego, syn Jakóba [1] i Anny Urbanówny Modzelewskiej, podwojewodzy trocki, w latach 1566 — 1586, ur. 1533 roku w Poniklym Stoku, dziedzic Olginian, Gudziewiszek i Czerniszek, które nabył w województwie wileńskiem, z zaślubionej 1563 r. Szczęsnej Kotłównej, córki Mikołaja Kotła z Kniehynina i Anny Talimontówny, miał szesnaścioro dzieci, z których osiem córek i ośmiu synów. Córki: Katarzyna Janowa Niewiadomska, Zofia, 1-o v. Michałowa Łowejkowa, 2-o v. Maciejowa Niemiryczowa, 3-o v. Kisielowa, Anna, zmarła 1580 r., Szczęsna Janowa Dłuska, Regina Balcerowa Skirmuntowa, Barbara Jaroszowa Turska, Anna Wojciechowa Charkowska i Dorota, 1-o v. Kunicka, 2-o v. Michałowa Korsakowa. Synowie: Jerzy, Stefan i Piotr zmarli młodo, Jan był założycielem linii piszącej się na Bohorodczanach, Twierdzy i Kuryłowcach, Krzysztof był ojcem kasztelana witebskiego, autora zapisek o Kossakowskich, Stanisław i Sylwester dali początek dwom liniom, po dzisiejszy dzień kwitnącym, a Wacław, ur. 1586 r., zmarły 1675 r., z Goliszewskiej, miał synów: Jana, bezdzietnego z Traczewską, Rafała i Aleksandra, oraz córki: Felicyannę, za Stanistawem Czyżem i Halszkę, za Mikołajem Gosiewskim.

---

[1]) Tomasz Kossakowski pisze: Najprzód pierwszy herb prababki mojej po ojcu, Anny Urbanówny Modzelewskiej, która urodziła dziada mego Marcina „Jakubowicza" Kossakowskiego. A więc Marcin nie może być synem Stanisława, a tylko Jakóba.

Linia na Bohorodczanach, Twierdzy i Kuryłowcach.

Jan, syn Marcina, podwojewodzego trockiego, ur. 1570 r., miał być podstarościm krzemienieckim. Zaślubił N. Libiszowską i osiadł na Wołyniu. Córki jego: Krystyna za Abdonem Żórawickim i Maryanna, za Andrzejem Rostockim. Synowie: Kazimierz, Roman i Piotr Konstanty. Z nich Kazimierz i Piotr Konstanty, jako spadkobiercy Jana, pozwani przez Malińskich 1647 roku (Kij. VI B f. 28).

Po Piotrze Konstantym szli: Jan, sędzia grodzki kowieński i Jakób, podstoli kowieński 1781 r., syn Mateusza i Zofii Gołaszewskiej.

Kazimierz v. Mikołaj Kazimierz, syn Jana z Libiszowskiej, podsędek bracławski 1646 r., elektor Jana Kazimierza i w tymże roku deputat z bracławskiego na Trybunał lubelski, zmarły 1661 r., żonaty 1-o v. z Tacyanną Strzyżewską, wdową po Macieju Przeradowskim, 2-o v. z Zofią Czuryłówną, z pierwszej żony pozostawił córkę Krystynę Konstancyę, żonę Jerzego Żelisławskiego, a z drugiej— syna Mikołaja (Kij. VII f. 43, Bracł. IX f. 244; DW. 112 f. 968, 1841 i 1700).

Mikołaj, podsędkowicz bracławski, towarzysz roty pancernej, krajczego koronnego, został 1672 r. miecznikiem żydaczowskim, a 1677 r. cześnikiem lwowskim. Umarł 1706 r. kasztelanem kijowskim (Zap. Lub. 44 f. 265). Z województwem ruskiem, podpisał elekcyę Augusta II-go. Wówczas był i rotmistrzem chorągwi pułkowej województwa ruskiego. Żonaty z Aleksandrą Potocką, podskarbianką wielką koronną, pozostawił z niej syna Dominika i córki: Konstancyę, żonę 1-o v. Jana Sobieskiego, cześnika koronnego, 2-o v. Fryderyka Józefa Denhoffa, podczaszego litewskiego (Czerniech. f. 689), Magdalenę, za Antonim Łabęckim, Rozalię i Annę Eleonorę, obie w zakonie Benedyktynek we Lwowie. Ostatnia umarła ksienią 1758 r.

Dominik, kasztelanic kijowski, z rotmistrza chorągwi pancernej, kasztelan podlaski 1717 r., umarł 1730 r. Żonaty z Zofią Potocką, wojewodzianką kijowską, wspólnie z którą otrzymał od siostry swej Sobieskiej, starostwo golubskie 1726 r. (Sig. 20), pozostawił z niej synów: Ignacego, zmarłego 1741 r. w Strasburgu, gdzie ma w katedrze pomnik wystawiony i Stanisława, który otrzymał 1744 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną, po Bukowskim (Sig. 26).

Stanisław, kasztelanic podlaski, rotmistrz pancerny 1744 r., kasztelan kamieński 1748 r., dziedzic rozległych dóbr, zmarły 1761 r., pochowany u Dominikanów we Lwowie, zaślubił Katarzynę Potocką, starościankę grabowiecką, lecz z niej nie pozostawił potomstwa. Pozostała po nim wdowa, nieprzychylna Stanisławowi Augustowi, głośna w swoim czasie z wielkiego rozumu i dowcipu, po śmierci męża odziedziczywszy w części pozostałe po nim majątki, a na innych mając dożywocie, zarzuconą była procesami, wytaczanemi przez licznych pretendentów do sukcesyi po kasztelanie. Najwięcej jednak dokuczyli jej Komarowie, którzy pochodząc po Krystynie Żelisławskiej, córce Mikołaja Kazimierza Kossakowskiego, podsędka bracławskiego, z której córką Katarzyną, ożenił się Jakób Komar, mieli do spadku tego rzeczywiste prawa (DW. 112 f. 968, 1841 i 1700).

Kasztelanowa otrzymała 1784 r. tytuł hrabiowski austryjacki. W 1771 r. nabyła, od Józefa Potockiego, klucz Stanisławowski i Łysiński, a 1792 r. od Prota

Potockiego pałac w Warszawie, zwany Mniszchowski (DW. 89 f. 417 i 108 f. 782 i 787). Umarła 1801 roku.

Linia kasztelana witebskiego, kalwińska.

Krzysztof, syn Marcina, podwojewodzego trockiego, ur. 1578 roku, zmarły 1626 r., pochowany w Starczycach, w powiecie słuckim, zaślubił Barbarę Woyniankę Hołowniankę, córkę Andrzeja i Doroty Rahozianki, zmarłą w Olgianach 1645 r. i tam pochowaną. Z niej: Tomasz, Zofia Felicyanna, Dorota Hanna i Zofia, zmarłe młodo, Konstancya, żona Samuela Kołłątaja, pochowana w Indurze, Paweł, dworzanin królewski, elektor Jana Kazimierza, umarł bezżenny, pochowany w Kiejdanach.

Tomasz, syn Krzysztofa, ur. w Olgianach 1617 r. (pewnie 1607 r.), dziedzic po ojcu Olgian, w województwie wileńskiem i wielu innych dóbr, kasztelan parnawski 1646 r., kasztelan derpski 1650 r., w końcu kasztelan witebski 1652 r., nie żył już w 1664 r. Spisał on notatki dotyczące swojej rodziny. W 1631 r. zaślubił Tomasz w Wilnie Helenę Fowendównę i z niej pozostawił dwóch synów: Jakóba Krzysztofa, ur. w Wilnie 1631 r. i Andrzeja, ur. w Olgianach 1634 roku, stolnika mińskiego, dzielnego wojownika przeciwko Szwedom i Moskwie, wziętego do niewoli 1659 roku.

Różne linie po synach Marcina, podwojewodzego trockiego.

Stanisław, syn Marcina, podwojewodzego trockiego, ur. 1565 r., zmarły 1639 roku, pochowany w Czerniszkach, które otrzymał po ojcu. Żonaty z Heleną Woynianką Hołowianką, pozostawił z niej syna Marcina Jana Mikołaja, oraz córki: Krystynę, za Janem Wołkiem i Zofię, 1-o v. za Adamem Dąbrową, starostą lucyńskim, 2-o v. za Janem Protasowiczem, sędzią nowogrodzkim.

Potomstwo Marcina, syna Stanisława, osiadło w Galicyi. Syn jego Wawrzyniec, ur. 1668 r. z Zofii N., zaślubił Zofię Trzeciakównę i z niej pozostawił: księdza Franciszka, proboszcza w Tymowej i Andrzeja, ur. 1726 r., wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w grodzie sandeckim. W latach 1777 — 1779 nabył różne części w Tymowej od Trzeciaka i Kąckich (Zs. Czchow.), a zaślubiwszy 1758 r. Annę z Kąckich, miał z niej syna Wincentego Ferraryusza, ur. 1759 roku (metr. w Tymowej), który, przeniósłszy się na Podole, zaślubił 1788 r. Teresę Lidysmann, córkę Marcelego i Zofii z Gałeckich, z którą zeznał zapis dożywocia 1791 roku (Gr. Krzem.) i pozostawił z niej synów: Wincentego i Tomasza, bliźniaków, ur. 1789 r. (metr. w Konstantynowie), Feliksa i Marcelego, młodo zmarłych i Tadeusza. Z nich:

Wincenty, zmarły 1859 r., od 1807 r. w galicyjskiej gwardyi cesarskiej w Wiedniu, następnie starszy porucznik wojsk austryjackich, dziedzic Białogłów, z Teresy Korytowskiej, miał syna Waleryana, po ojcu dziedzica Białogłów, żonatego z Aleksandrą Słubicką, z której synowie: Wincenty, Henryk, Władysław i córka Stanisława.

Tomasz, posiadacz Jankowiec, żonaty 1-o v. z Honoratą, 2-o v. z Antoniną, siostrami Dunin-Wąsowiczównami, córkami Hermenegilda, cześnika żytomierskiego i Honoraty z Zaborowskich, zmarł bezpotomny.

Tadeusz, brat poprzednich, żonaty z Owidzką, miał synów: Konstantego i Zdzisława. Konstantego, z Klementyny Zacharkiewiczównej, córka Antonina zaślubiła 1881 r. Wiktora Stankiewicza (M. D. Wąs.).

Sylwester, syn Marcina, podwojewodzego trockiego, ur. w Olgianach 1584 roku, zaślubił Wołczkównę, podstolankę oszmiańską, z której miał dwie córki: Helenę, za Aleksandrem Kołłątajem i Annę, za Danielem Czarnieckim, oraz czterech synów: Krzysztofa, Jana, Jerzego Fabiana i Piotra. Z nich:

1. Krzysztof miał być podstarościm bracławskim. Żonaty z Anną Woynianką Hołownianką, miał synów: Krzysztofa, Wojciecha i Tomasza, działających w Lublinie 1686 r.

a) Krzysztof, z Konstancyi Kalińskiej, pozostawił syna Stefana, wojskiego podolskiego 1702 r., po którym Józef i Andrzej, brali 1744 roku spadek po ciotkach, Eufrozynie i Krystynie. Józef, z Anny Janiszewskiej, miał syna Jana na Podolu.

b) Wojciech otrzymał 1687 r. konsens, na odstąpienie Olkowca na Podolu bratu Krzysztofowi; on to pewno, bo Wojciech, sekretarz królewski 1648 roku (Zap. Lub. 85 f. 881 i 88 f. 421; M. 182 f. 842), żonaty z Elżbietą Borkowską 1646 roku (Czerniech. f. 287), miał tylko córki: Eufrozynę, 1-o v. Chojnacką, 2-o v. Michałowę Chodyjowską i Krystynę Jerzowę Dedyńską, bezpotomnie zmarłą.

2. Jan, syn Sylwestra, miał dwie córki: Zofię Czołhańską i N. Poniatowską.

3. Jerzy v. Jerzy Fabian, syn Sylwestra, porucznik wojsk koronnych, został podstolim nurskim 1665 r. (Sig. 9 f. 81), ale nominacya ta nie doszła do skutku. Żonaty z Teresą Suską, wspólnie z nią otrzymał 1660 r., od brata Piotra, Siemaki, w powiecie latyczowskim, za konsensem królewskim z tegoż roku (Sig. 3 f. 36). Syn jego Michał zginął pod Montwami 1666 r., a córki Maryanna i Teresa, 1711 r. wdowa po Romanie Hulewiczu, łowczym halickim.

4. Piotr v. Piotr Andrzej, syn Sylwestra, cześnik wołyński 1660 r., elektor króla Michała i Jana III-go, dalej podczaszy 1680 r., w końcu chorąży wołyński 1682 r., zmarły 1693 r., pochowany w Łucku, dziedzic Zwirowa, Worotniowa, Romanowa i Kleczan (Woł. IX f. 94), żonaty 1-o v. z Zofią z Goraja (Zap. Lub. 51 f. 1079), 2-o v. z Ewą Kaszowską, 1-o v. Potocką, stolnikową owrucką, 2-o v. Iwanicką, pozostawił córkę Konstancyę, 1-o v. Ledóchowską, 2-o v. Mikołajowę księżnę Czetwertyńską, kasztelanicowę mińską, 3-o v. Konstantowę Załęską, podkomorzynę czerniechowską i dwóch synów: Aleksandra i Michała (Bracł. XV f. 1404; Op. Kij. 5 i 6; Woł. XI f. 1061). Zdaje się, że jego córką była też Teresa, żona Piotra Łaski, starosty dymirskiego (Bracł. XV f. 1413), po której pozostałego spadku dochodzą, Załęska i dzieci Aleksandra.

Aleksander, chorążyc wołyński, dziedzic po ojcu Worotniowa, Zwirowa, Romanowa i Kleczan, stolnik czerniechowski 1694 roku, zmarły 1710 roku, zaślubił Teofilę Konstancyę z Lipin Drużbiczównę i z niej pozostawił syna Józefa, oraz córki: Antoninę, żonę Kazimierza Steckiego, 1721 roku chorążego,

a następnie kasztelana kijowskiego i Maryannę, żonę 1-o v. Seweryna Potockiego, łowczego owruckiego, 2-o v. Aleksandra Łętowskiego, starosty owruckiego, 3-o v. za Aleksandrem Lesznickim, starostą żytomierskim (Bracł. XIV f. 1055, 1119 i 1719; XV f. 1306, 1692 i 1763; XVI f. 397, 695 i 948).

Józef, syn Aleksandra, stolnika czerniechowskiego, sam stolnik czerniechowski 1721 r., chorąży owrucki 1744 r., dziedzic Romanowa (Bracł. XVI f. 101), zmarły 1748 r., ze zmarłej 1737 r., Wiktoryi Kniehinińskiej, pochowanej wraz z mężem, u Dominikanów w Łucku, pozostawił córkę Magdalenę, żonę Leona Kuczyńskiego, podkomorzego drohickiego (Bracł. XVII f. 1341), która wniosła w dom jego znaczne dobra, należące do tej linii Kossakowskich.

Michał, chorążyc wołyński, tytułowany stolnikiem czerniechowskim, zmarły 1705 r., pochowany u Dominikanów w Łucku, zaślubił Franciszkę z Czertwic Cetnerównę, 2-o v. 1713 r. żonę Dymitra Jełowickiego, wojskiego nowogrodzkiego (Bracł. XV f. 1306). Ponieważ Józef, Antonina i Maryanna Kossakowscy, dzieci Aleksandra, brata Michała, procesując 1718 r. Cetnerów, Jełowickiego i Komorowskiego o Litrymie, występują jako spadkobiercy Michała, stolnika czerniechowskiego, musiał tenże Michał umrzeć bezpotomnie (Kij. IX f. 293). Tymczasem Żychliński pisze, że Michał zostawił syna Stanisława, żonatego z Janiszewską, z której kilka córek i syn Stanisław, podkomorzy kowelski, zmarły 1837 roku, z Brygidy Borzęckiej, pozostawił syna Walerego, zmarłego bezpotomnie 1872 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w guberńii wołyńskiej, oraz córki: Antoninę Skorupską, Fortunatę Sewerynowę Biernacką, Józefę Jaroszewską i Maryę Faliszewską.

Legitymacye wołyńskie przedstawiają, że *Walery* Lucyan Kazimierz, wylegitymowany ze szlachectwa 1841 r., był rzeczywiście synem Stanisława, ale był wnukiem Tomasza, a więc nie potomkiem Michała.

B) Linia zamieszkała w Łomżyńskiem, Lubelskiem i na Wołyniu.

Stanisław Wojciech, podwojewodzy wiski 1499 r., miał syna Szymona, którego syn Stanisław, dziedzic na Kossakach - Poniklym-Stoku, procesował się 1576 roku z Maciejem, synem Stanisława z Kossak (M. 115 f. 34). Szymon miał mieć jeszcze synów: Pawła, Witalisa i Jakóba, którzy 1578 r. w Wiznie dopełnili różnych zamian gruntów. Z nich:

Stanisław był podwojewodzym wiskim 1585 r. i zostawił synów: Szymona, Pawła, Andrzeja, Wojciecha i Wawrzyńca (Wyr. Lub. 78 f. 601 i 79 f. 121).

Jakób miał się osiedlić na Podolu i zostawił kilku synów.

Andrzej, syn Sanisława (u Żychl. i Kossak. syn Jakóba), z rotmistrza, cześnik wiski 1623 r. (był jednak, zdaje się, podczaszym, bo w tym czasie cześnikiem był Paweł, a po nim Kownacki), chorąży czerniechowski 1635 roku, dzielny i zasłużony wojak, otrzymał 1624 r. Brzeską Wolę, w powiecie przemyskim (M. 171 f. 18 i w tym akcie tytułowany podczaszym), 1635 r. Niepokosice, 1636 r. czterysta włók prawem lennem, w księstwie czerniechowskim (M. 180 f. 470 i 182 f. 58), a 1637 r. wieś Baranie, w województwie bełskiem (M. 181 f. 200).

Piotr, syn Jakóba, dziedzic Kossaków-Ponikłego-Stoku, z Anny Świszczewskiej, miał dwóch synów: Wojciecha, porucznika chorągwi Piaseczyńskiego 1654 roku i Andrzeja.

Mikołaj, syn Jakóba, starosta wiski 1620 r. i komisarz wojskowy 1621 r (Pam. J. Sobies.), poseł na sejm 1620 r., rotmistrz królewski, odznaczył się pod Chocimem i w innych wojnach ówczesnych, w których brał udział. Władysław IV-ty mianował go pierwszym kasztelanem czerniechowskim 1635 r. Umarł 1639 roku. W 1623 r. otrzymał Laskowiec i Sanniki, w województwie podlaskiem, a 1627 r. Żebry, ze starostwa wiskiego (M. 169 f. 317 i 176 f. 61). Żonaty 1-o v. z Elżbietą Kossakowską, córką Nikodema, starosty łomżyńskiego, 2-o v. z Zofią Śladkowską, z pierwszej żony pozostawił córki: Ludwikę, żonę Krzysztofa Kossakowskiego, rotmistrza i Zofię, za Andrzejem Leszczyńskim, oraz synów: Władysława i Jana.

Władysław, kasztelanic czerniechowski, łowczy wiski 1646 r., elektor króla Michała i Jana III-go. W 1658 r. został mianowany podczaszym, ale widać, nominacya ta nie doszła do skutku, bo w 1659 r. został mianowany na ten urząd Borzykowski, a on pozostał łowczym. Żonaty 1-o v. z Apolonią Starzyńską, córką Piotra, której, za zgodą brata Jana, starosty wiskiego, zastawił 1654 r. Kossaki (Zap. Lub. 44 f. 595), 2-o v. z Aleksandrą Dulską, wspólnie z którą wziął w dzierżawę starostwo wiskie 1670 r. (Sig. 11 f. 102). Z pierwszej żony pozostawił synów: Pawła i Mikołaja. Pierwszy odstąpił 1686 r. drugiemu, pewne sumy w Lublinie (Zap. Lub. 62 f. 117).

Z nich Mikołaj, miecznik wiski 1677 r. i deputat, z województwa czerniechowskiego, na Trybunał lubelski, łowczy wiski 1680 r., chorąży żytomierski 1695 roku, elektor Augusta II-go i deputat ad pacta conventa, w końcu chorąży lubelski 1709 r., umarł 1718 r. Za konsensem królewskim z 1718 r., odstąpił posesyę Błotnej, w województwie ruskiem, żonie swej, Annie Bogoria Skotnickiej (AGZ. X. 6690).

Z niej był syn Tomasz, starosta błotnicki, nieżyjący już 1725 roku, żonaty z Ludwiką Wyżycką, 2-o v. Stanisławową Szembekową, 3-o v. Mikołajową Marchocką, z której miał zostawić córki: Annę i Teresę (Bracł. XV f. 2085; Gr. Krak. 352 f. 1341). Pierwszą jego żoną miała być Katarzyna Gościmińska. Ja znajduję w Zapisach lubelskich, pod 1680 r., że żoną jego była Helena Mężyńska (Zap. Lub. 56 f. 527 i 59 f. 59). Z Gościmińskiej mieli być synowie: Antoni i Jan. Odziedziczyli oni po ojcu, znaczne dobra w województwie lubelskiem, a w ich liczbie Garbów i Bogucin. Córką też jego miała być Paulina Aleksandra, żona 1-o v. Piotra Miączyńskiego, 2-o v. Remigiana Mikułowskiego.

Antoni, chorążyc lubelski, po ojcu chorąży żytomierski 1710 r., po stracie żony, Maryanny z Ossowskich, wstąpił do stanu duchownego 1724 r. (Sig 20). Syn jego Mikołaj, dziedzic po ojcu Garbowa i Bogucina, które sprzedał 1745 r. Wyżyckiemu, a córka Helena, żona Józefa Skarbka Kiełczewskiego, podsędka czerskiego, a po rozwodzie z nim, wyszła za Antoniego Kamińskiego.

Jan, chorążyc lubelski, miał syna Walentego *Ignacego*, ur. 1758 r., po którym syn Jan Antoni, ur. 1790 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Jan Antoni zaślubił Maryannę Kossakowską, z której córka Ożarowska i synowie: Stanisław, Franciszek i Adam Wiktor.

a) Ksiądz Stanisław, ur. 1829 r., proboszcz w Romanach.

b) Franciszek, właściciel Kossak-Borowych, ożeniony z Kleczkowską, ma dwóch synów: Telesfora, ur. 1861 r., żonatego ze Skarzyńską i Feliksa, ur. 1863 r., dziedziców na Kossakach-Borowych.

c) Adam Wiktor, ur. 1826 r., zmarły 1875 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., żonaty z Ewą Różą Żelichowską, z której: Wiktor Edward, ur. 1867 r., właściciel Korcz, Kulw i Jamontyszek, w kowieńskiem, Marya za Henrykiem Medekszą i Ludwika, zmarła panną.

Jan, kasztelanic czerniechowski, starosta wiski 1638 r., utracił je 1645 r., uznany wyrokiem sejmowym, za cywilnie zmarłego, widocznie się z zarzutu przestępstwa oczyścił i przywrócony do czci na sejmie 1646 r., takowe odzyskał i jako starosta wiski, podpisał elekcyę Jana Kazimierza i Jana III-go (M. 189 f. 260). W 1648 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie trzymanych przez siebie wsi Łopuchowa i Laskowca, w powiecie tykocińskim, bratu Władysławowi (M. 189 f. 778). Żonaty 1-o v. z Maryanną Przeczkowską, wspólnie z którą otrzymał 1661 r. konsens królewski, ną odstąpienie Łopuchowa Czarnieckiemu (Sig. 5 f. 20), 2-o v. z Ludwiką Mężyńską, następnie żoną Wawrzyńca Grądzkiego (Bracł. XIV f. 901). Z pierwszej żony miał syna Arnolfa, z drugiej synów kilku, z których o Janie wiadomo, że pozostawił potomstwo. Córki jego: Anna, Hieronimowa Lasocka, Maryanna, żona Andrzeja Wagi i Eleonora, żona Teofila Wińskiego (Bracł. XIV f. 901).

Arnolf, syn Jana, starosty wiskiego, łowczy wiski 1695 r., z tym tytułem podpisał elekcyę Augusta II-go. W 1702 r. podstoli wiski, miał awansować 1722 roku na wyższy urząd, ale w nominacyi nie powiedziano na jaki (Sig. 20). Żonaty 1-o v. z Maryanną Rakowską, 2-o v. z Teofilą Cieciszewską, 3-o v. z Wiktoryą Drozdowską, 4-o v. z Katarzyną Chomentowską, z drugiej żony pozostawił córkę Maryannę i synów: Teofila i Franciszka, a z trzeciej, syna Rajmunda *Józefa* i córkę Annę, żonę 1-o v. N. Radzikowskiego, 2-o v. Franciszka Rembielińskiego, łowczego mińskiego 1760 r. (Perp. Czers. 31 f. 136 i 144; DW. 88 f. 578). Teofil i Franciszek sprzedali 1722 r. Cieciszewskiemu dobra Czerniewo, spadłe na nich po Antonim Cieciszewskim (DW. 64 f. 667). Z tych trzech synów Arnolfa:

Franciszek, wojski wiski 1738 r., umarł 1742 r.

Teofil, mianowany wojskim wiskim 1722 r., ale nominacya ta nie doszła do skutku. W 1724 r. łowczy wiski, 1744 r. cześnik, w końcu 1746 r. podstoli wiski, umarł 1750 r. Z Agnieszki Cieciszewskiej, pozostawił córkę Ewę, żonę Józefa Wyszkowskiego i synów: Franciszka, Antoniego, Ludwika, Pawła i Ignacego. Opiekunem trzech ostatnich był 1766 r. Glinka, podkomorzy łomżyński (Kancl. 31 IV f. 161). Z nich: Antoni był Jezuitą, a Ludwik księdzem świeckim. W 1760 r. Franciszek, wymieniając że jest synem Teofila, w imieniu swojem i wymienionych braci, sprzedał Szymanowskiemu część Przytyka, Słowikowa, Studzienic i innych, w powiecie radomskim. Ludwik znów, Paweł i Ignacy, wymieniając, że są synami Teofila, a wnukami Arnolfa, sprzedali 1774 r. Rembielińskiemu Kwaśniankę, Kopcie, Kozki i Niecieczę (DW. 83 f. 715; 86 f. 584; 90 f. 422; 91 f. 14 i 166; M. 288 f. 13). Z synów Teofila:

Franciszek był komornikiem ziemskim rożańskim, w latach 1789—1793.

Paweł, podwojewodzy wąsoski, w latach 1784—1793, nabył 1774 r. od Turkowskiego Kossaki-Ponikły-Stok, Zaborowo i Koszyki (DW. 91 f. 69). Żonaty z Maryanną Wdziekońską, pozostawił synów: Ludwika i Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., oraz Apolinarego, ożenionego z Martyną Ołdakowską, z której syn Maryan Paweł, ur. 1822 r., legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem.

Ignacy, w imieniu swojem i brata Franciszka, sprzedał 1767 r. Szymanowskiemu, część Przytyka, Podgajka, Słowikowa, Studzienic i Żerdzi (DW. 87 f. 1865). Z Honoraty Święcickiej, jego synowie: Jan Kanty, starszy referent komisyi rządowej sprawiedliwości, ur. 1801 r., zmarły 1868 r., Łukasz, ur. 1796 r., radca komisyi rządowej spraw wewnętrznych i duchownych, wspólnie z bratem Janem Kantym, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., pozostawił synów: Wiktora, ur. 1841 r., Wojciecha, ur. 1846 r. i Romana, ur. 1850 r.

Rajmund *Józef*, najmłodszy syn Arnolfa, dziedzic Krzewia, ur. 1702 roku, z Anny Wężówny, miał synów: Jana i Piotra.

Jan legitymował się ze szlachectwa, wspólnie z bratem Piotrem i synem jego Dominikiem 1804 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Z dwóch żon pozostawił tylko córki.

Piotr, major wojsk cesarsko rosyjskich, miał synów: Jana i Jakóba Józefa. Jakób Józef, żonaty z Józefą Balicką, ma: Adama Kajetana, ur. 1862 r., żonatego z Zofią Długoszewską, z której syn Wacław, ur. 1899 r.; Natalię i Walentynę, żonę Konstantego Buczyńskiego.

Jan, młodszy syn Jana, starosty wiskiego, podstoli wiski, z którym to tytułem podpisał elekcyę Jana III-go, umarł 1695 r. Z Anny Horainówny, jego dzieci: Konstanty, Antoni, Leon, Władysław, Maryanna i Katarzyna (Bracł. XIV f. 901).

Leon, syn podstolego, zaślubił Maryannę Cybulską. Po nim idzie Józef, syn Leona, prezydent Zamościa, żonaty 1-o v. z Łucyą Skomorowską, z której synowie: Aleksander, ur. 1833 r. i Hipolit, ur. 1834 r., a 2-o v. z Anną Dorotą Maćkiewiczówną, zmarłą bezdzietnie. (Patrz Monografie hr. Kossakowskiego i Żychliński XII i XXV).

Oprócz wyżej wymienionych, spotykamy jeszcze licznych Kossakowskich, których z żadną z wymienionych linii tego domu, połączyć się nie da.

Książę Jan Mazowiecki sprzedał 1473 r. Przecławowi i Włodkowi z Kossaków, synom Jana, cztery łany w Kossakach (M. 9 f. 31). Włodek, syn Przecława z Kossak, żonaty 1483 r. z Offką z Łojewa (M. 6 f. 169).

Książę Bolesław Mazowiecki sprzedał 1482 roku Jakóbowi z Kossaków, synowi Falisława, dwadzieścia włók w Kossakach, w ziemi nurskiej (M. 9 f. 141 i 5 f. 8).

Jakób z Ponikłego-Stoku, w powiecie łomżyńskim, sprzedał 1478 r. Mikołajowi i Piotrowi, synom Jana z Ponikłego-Stoku, część swoją tamże (M. 6 f. 42). Piotr, Katarzyna, Dorota i Małgorzata, dzieci Macieja z Kossaków, część tamże sprzedali 1477 roku stryjecznym swoim: Piotrowi, Jakóbowi, Katarzynie, Świątce i Dorocie z Kossaków (M. 6 f. 96). Mikołaj, syn Wawrzyńca z Kossaków - Nad-

bielnych, zeznał 1580 roku oblig na Kalecińskiego (M. 125 f. 60). Walenty posiadał 1570 roku wójtostwo w Rożeńcu, w starostwie zamiechowskiem (M. 109 f. 371).

Maciej, pleban klecki 1550 r. (ML. 51). Marcin, syn Macięja, współdziedzic Kossaków-Turek, a Maciej, syn Floryana z Kossaków-Czarnych, 1577 r. Stanisław Kossak, dziedzic części Siemienia pod Łomżą, Andrzej, Piotr i Kilian, współdziedzice Morawskich - Kossaków pod Nurem, 1578 r. (Paw.).

Stanisław, wojski łomżyński, umarł 1625 roku. Jan Kanty z żoną, Heleną Mytkówną Wereszczatyńską, wzięli 1629 r. w zastaw część Wołodyjowiec.

Andrzej, żonaty z Anną z Kryczewa, pozwany 1634 r. przez Gibskiego, o porwanie go na publicznej drodze, przywiezienie do Bełza, wymuszenia pod groźbą śmierci 6,000 flor., dworku i śpichrzu w Sokalu i wyłudzenia 2,000 flor. (Woł. V B f. 858). Helena, żona Piotra Ludwika Wojny 1642 r. (Kij. V f. 500). Jan z Kossaków zapisał 1664 r. oprawę żonie, Maryannie z Kisielnickich (Gr. Łomż.).

Jan, Michał, Paweł i Stefan, z województwem mińskiem, Remian z województwem bracławskiem, a Stanisław, z województwem wileńskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Jan i Samuel, bracia, nabyli około 1626 r. Puzów od Telszewskiego. Siostra ich Zofia, 1-o v. za Krzysztofem Telszewskim, 2-o v. za Żdżarowskim. Remigian, vice-rotmistrz królewski 1650 r. (Zap. Lub. 42 f. 1290). Po śmierci Eleonory z Kleszczowskich, wdowy po Remigianie, pozwał jej brat o spadek syna i córkę Mikołaja Kazimierza Kossakowskiego 1667 r. (Kij. VII f. 48). Bartłomiej, 1648 roku na Litwie.

Jerzy, sędzia grodzki starodubowski, deputat na Trybunał litewski 1640 r. (Ist. Jur. Mat. XXIV). Piotr, rotmistrz królewski, otrzymał wieś Kłussów, w województwie bełskiem (Sig. 8 f. 186). Jan i Tomasz, z ziemią wiską, Marcin i Paweł, z ziemią rożańską, Jan, dworzanin królewski i Teofil, z województwem wileńskiem, a Mikołaj, z ziemią przemyską, podpisali elekcyę króla Michała.

Katarzyna, żona Łukasza Grzymały 1661 r. (Sig. 8 f. 285). Samuel, komisarz małopolski 1683 r., do sprawy o hibernę (AGZ. V. 5868). Pewnie tenże sam Samuel, starosta tarnogórski, sędzia deputat halicki tegoż roku (Zap. Lub. 60 f. 934). Maciej, żonaty 1634 r., w ziemi czerskiej, z Jadwigą Grotowską (Perp. Czers. 9 f. 159). Piotr, porucznik chorągwi wojewody ruskiego, mianowany przez niego podwojewodzym lwowskim, 1657 r. (AGZ. X). Bonifacy, syn Jana, nabył 1670 r. od Parysa Borówek (Perp. Czers. 13 f. 497). W 1686 r. był komornikiem ziemskim bielskim, a 1699 r. otrzymał kaduk po Lobmayerze (Ręk. Oss. Sig. 186 f. 129). Mikołaj, viceregent grodzki lubelski 1690 r. Franciszek, wojski lubelski 1692 r. (Zap. Lub. 66 f. 391 i 68 f. 270).

Katarzyna z Fryczewskich, 1-o v. Janowa Kossakowska, 2-o v. Dominikowa Borkowska, odstępuje 1698 roku córce swej, Annie z Kossakowskich Mikołajowej Tyszkowskiej, sumę na Pszenicznikach (Gr. Przem. 63 f. 991; Gr. Halic. 481 f. 790).

Elektorowie Augusta II-go: Dominik i Remigian, z województwa mińskiego, Andrzej, z bełskiego, a Adam, Ignacy, Wacław i Wojciech, z ziemi łomżyńskiej.

Stanisław, syn Jana i Maryanny Kowzanównej, brat Stefana, za jego zgodą, zabezpieczył żonie, Annie Karolównie Wąsowiczównie, posag na wspólnym zastawie Czepuliszkach, w oszmiańskiem, 1711 r. (Arch. Wileńs. 6389 f. 101).

Władysław, żonaty z N. Bałabanówną, ma z niej: Remigiana, Jana, Kazimierza i Eufrozynę 1715 r. (Bracł. XV f. 1456). Katarzyna, siostra Józefa Kossakowskiego, żona Macieja Dębińskiego, zeznała 1728 r. testament (DW. 167 f. 1728). Józef, konsyliarz konfederacyi generalnej litewskiej 1730 r. (Perp. Czers. 40 f. 468). Agnieszka, żona Aleksandra Kazimierza Wilczopolskiego, podwojewodzego kijowskiego, 1727 r. (Bracł. XVI f. 16).

Józef, syn Krzysztofa i N. Ładzianki, nabył 1757 r., od brata swego stryjecznego księdza Mateusza, część Kossak-Nadbielnych, po Kasprze Kossakowskim (DW. 80 f. 131).

N., sędzia grodzki wiłkomierski 1759 r. Józef, porucznik wojsk polskich 1752 r., rotmistrz w brygadzie jazdy narodowej petyhorskiej litewskiej 1775 roku (Zap. Upic. i MP.).

Dominik Korwin Kossakowski, podstarości kowieński 1744 r. Antoni, subdelegat grodzki piotrkowski 1749 r. (DW. 72 f. 605). Remigian, chorąży hussarski, zaślubił córkę, czy też pasierbicę Jana, sędziego kowieńskiego, z starszej gałęzi litewskiej i miał z niej sześciu synów: Jana i Remigiana, księży, Tadeusza, dziedzica Bilewicz po matce, ożenionego ze Skorulską, Ignacego, Dominika i Antoniego, słynnego awanturnika, znanego z dysput i procesu Frankistów, pod nazwiskiem Moliwdy. Ożeniony był z córką młynarza z Bielewicz. W końcu został Kamedułą na Bielanach pod Warszawą 1764 r., ale go biskup inflancki stamtąd wydobył i osadził w Wołpie 1765 r. (z Pam. Biskupa Inflanc.).

Kazimierz, w zakonie Jezuitów w Witebsku 1786 r. Tadeusz, szambelan dworu polskiego 1783 r., Dominik, stolnik żmudzki i ksiądz Jan, kustosz inflancki, bracia rodzeni, sukcesorowie Antoniego, sekretarza królewskiego, 1787 roku (DW. 103 f. 315). Józef, szambelan dworu polskiego 1781 r., kwitował Żmijowskiego 1784 r. (DW. 100 f. 1125). Dominik, chorąży wojsk pruskich, na sejmiku żmudzkim 1786 r.

Szymon, rotmistrz kawaleryi narodowej 1768 r. (MP.). Może ten sam Szymon, komornik ziemski ciechanowski 1787 r., zmarły 1829 r., miał braci: Franciszka i Michała. Szymon miał dzieci: Aleksandra, ur. 1805 r., Piotra, majora b. wojsk polskich, Teklę Manikowską i Barbarę Załuską.

Po Aleksandrze, z Anny Oskierczanki, idą: Józef, ur. 1838 r., Konstanty, ur. 1840 r. i Zofia. Czy nie po powyższym Piotrze, był syn Józef, ur. 1849 r., którego, z Malczówny, syn Tadeusz, ur. 1879 r.

Franciszek, z Ostaszewskiej, pozostawił: Makarego, ur. 1800 r., zmarłego 1835 r., rotmistrza huzarów rossyjskich, N. Orłowską, N. Staszewską, Antoninę Krzeczkowską, Michalinę i N. Chalecką.

Adam, regent ziemski kowieński 1767 roku. Ignacy, podczaszy kowieński 1787 r. Józef, podczaszy kowieński 1788 r. Michał, podstoli kowieński 1764 r. Michał, chorąży 1789 r., a podkomorzy kowieński 1791 r.

Jacek, cześnik czerniechowski, syn Aleksandra i Rozalii z Hermanowskich, wnuk Piotra i Aleksandry z Porajskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r.,

w ziemstwie halickiem. W 1773 roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Ludwiką z Bromirskich, 1-o v. Stefanową Pokutyńską, cześnikową żytomierską (Grodz. Hal. Prot. f. 89). Umarł 1791 r. w Dubowicach bezpotomnie, a majątek po nim odziedziczyły: Justyna Michałowa Obrębska i Maryanna Mrozowska, córki jego brata Feliksa (A. Stanisł. For. Nob.).

Tekla, córka Antoniego i Magdaleny z Chwalibogów, żona Macieja Nowiny Borkowskiego, subdelegata grodzkiego nowokorczyńskiego 1785 r. (Gr. Krak. 401 f. 466).

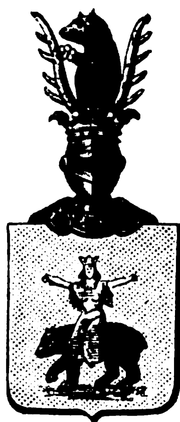
Jan, komornik graniczny latyczowski 1788 r. Józef, takiż komornik 1784 roku. Michał, pisarz skarbu W. Ks. Litewskiego 1775 r. Józef, podstoli nowogrodzki 1784 r. Jan, syn Józefa, nabył sumę od Szydłowskiego 1791 r. (DW. 107 f. 1382). Józef, subdelegat grodzki stężycki 1786 r., legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej.

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Jan, Dymitr i Włodzimierz, synowie Dionizego, Leon Franciszek z synem Erazmem Fortunatem, Michał z synami: Janem, Adolfem Albinem i Romualdem, Konstanty i Julian, synowie Macieja, a wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Józefa, 1854 i 1865 r. Ignacy na Podolu 1903 r.

Marcin, Pelagia i Franciszka, dzieci Józefa, dochodzą 1849 r. spadku po ojcu (Tryb. Krak.). Jacek, syn Sylwestra i Józef Grzegorz, syn Jakóba, 1850 r. w Królestwie. Wdowa po tym ostatnim, Adelajda z Cieszkowskich, 1858 r. Adam umarł w Tęczynie w Galicyi, 1904 r. Celina, córka Stanisława i Teresy z Odyńców, zaślubiła 1899 r. Juliana Wasiutyńskiego.

W gubernii kijowskiej legitymował się ze szlachectwa 1842 r. Wincenty, syn Wojciecha Dominika, wnuk Pawła, prawnuk Józefa, praprawnuk Wojciecha, prapraprawnuk Jakóba.

KOSSECCY h. RAWICZ z Kossocic, w województwie krakowskiem, powiecie szczyrzyckim, która to wieś jednak już w XVI-m wieku z rąk ich wyszła.

Herb Rawicz.

W końcu XIV-go wieku kilkunastu było dziedziców w Kossocicach, a wszyscy jeszcze Rawicze. Lassota z Kossocic i Bełzowa 1388 r., miał synów: Jaśka i Lassotę, którzy w 1399 r. przeszli z pod opieki Pietrasza z Kossocic, pod opiekę Marcisza, musieli jednak wkrótce umrzyć, bo siostra ich Katarzyna, żona Jakusza z Przybkowic, zrzekła się 1400 roku całej swej ojcowizny i macierzyzny, na rzecz swych stryjecznych braci, Dzierżka i Jakusza, synów Piotra z Kossocic i Bełzowa.

Po Dzierżku, piszącym się także z Prawczowa, poszli Łagiewniccy, a po Jakuszu—Bełzowscy Rawicze.

Wymieniony Jakusz z Przybkowic, mąż Katarzyny Lassocianki, był synem Mikołaja, dziedzica także części Kossocic 1384 r., którą, chociaż sprzedał przed 1390 r., pisał się i potem czasem z Kossocic, lub Kossotą z Przybkowic i oprócz syna, miał córkę Katarzynę.

Jasiek z Kossocic, z żoną Jachną, sprzedali 1397 roku część swą Kossocic za 200 grzywien Pietraszowi; córka ich Świętochna, żona Boguty z Wierzbna 1389 roku.

Bracia, Pietrasz i Prandota z Kossocic, z rodu Rawiczów, świadczą 1428 r. i w innych latach w Krakowie, przy wywodach szlachectwa. Z nich Pietrasz nabył 1397 r. część od Jaśka, był 1413 i 1415 r. sędzią kasztelana krakowskiego. Jego pewno córkami, z żony Fenny, były: Eufemia, żona Stefana Płazy 1428 roku i Małgorzata Pawłowa Czasławska. Dorota, żona Prandoty, pozwała 1399 r. Zygmunta z Cichawy, o posag i wyprawę, a on sam był sędzią kasztelana krakowskiego, w latach 1426 — 1429.

Ten sam, czy też inny Prandota, ożeniony z Elżbietą, miał córki: Małgorzatę Janowę Łopacińską 1463 r., Stachnę, Dorotę, za Grzegorzem z Lenczów 1465 roku, oraz synów: Jana, Mikołaja i Pietrasza. Ciż sami może, Jan i Mikołaj, bracia Kossoccy, wzięli 1462 r. w zastaw od Krzczona z Dymlina, sołtystwo w Januszkowicach, którego część należała żonie Mikołaja i Annie, po dziadku jej Jakóbie.

Mikołaj oprawił 1472 r. drugiej żonie, Katarzynie, córce Nawoja Roskiego z Róży, 150 grzyw. posagu na tym sołtystwie.

Jan, ten sam, czy inny, w latach 1455 i 1471 — 1472, nazwany raz Janem młodym Kossockim, prowadzi różne sprawy w sądzie grodzkim lwowskim (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Coll. Krak. 6 f. 614; 9 f. 86; Gr. Krak. 1 f. 2, 188 i 337; Teka B. Łuszczyńskiego w zbiorach doktora Czołowskiego; AGZ. V f. 58, 60, 90; XIV f. 447; XV f. 116, 146 i 470).

Hanko z Kossocic 1381 r., nie żyjący już 1399 r., z żony Katarzyny, miał syna Marcisza 1388 r., piszącego się z Kossocic, Strzałkowic i Soboniowic (dziś Sobniowice). Był on 1399 roku opiekunem synów Lassoty z Kossocic, a zganiony przez Wojciecha z Piasków, dowiódł 1423 r. w Krakowie szlachectwa, przy czem postawił za świadków z rodu ojca, Rawiczów, Prandotę z Kossocic i Stanisława z Bełzowa. W 1426 r. prowadzi sprawę syna swego Jana, oskarżonego o gwałty i poranienie mieszczanina z Wieliczki. Jan z synem swym Janem, sprzedali 1448 roku z prawem odkupu łąki w Kossocicach (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Synem, lub wnukiem Marcisza, musiał być Zygmunt z Kossocic i z Strzałkowic, świadczący w Wiślicy 1448 r., a w Krakowie, przy układzie Szafrańców, 1465 r., wymieniony przez Długosza (Lib. Ben.), jako dziedzic Strzałkowic. Córka jego, Dorota, manifestuje się 1505 r. przeciw braciom swoim: Stanisławowi, Janowi, Zbigniewowi i Mikołajowi (Helc. II). Z synów tych Zygmunta, Stanisław 1479 roku, a Jan 1480 r., byli na uniwersytecie krakowskim.

Ksiądz Stanisław, Zbigniew i Jan, ręcząc za czwartego brata Mikołaja, zawarli z Strzałkowskim 1491 r. układ, o dwie sadzawki. Barbara, żona Stanisława Kawieckiego, zrzekła się 1491 r. ojcowizny w Kossocicach, na rzecz tych braci swoich.

Jan z Łososiny (Wiernek) odstępuje 1501 r. połowę części w Kossocicach, trzymanej zastawem, w posagu za żoną swą, a siostrą (nienazwaną) wspomnianych braci, Szworcowi, rajcy krakowskiemu. Siostrą tą była Zofia, 1531 r. już po drugim mężu, Janie Strzale, wdowa, która wraz z siostrami swemi, Dorotą, trzeciej reguły Św. Dominika i Anną, także zakonnicą, części swe posagowe i nabyte

od synów brata Zbigniewa, sprzedała 1533 r. bratu Mikołajowi (Ind. Krak. f. 310, 311, 555; Zs. Krak. 5 f. 12).

Mikołaj ten nabył 1530 roku, od dzieci brata Jana, ich części w Kossocicach, a 1533 r. od sióstr nabyte części, tymże siostrom oddał dożywotnio, zaś trzymane zastawem Łyssokanie, wydzierżawił Słaboszowi. W 1528 r. zapisał na Kossocicach, Prokocimie i Piaskach, oprawę żonie Annie i zeznał z nią zapis dożywocia, a 1537 r., tejże żonie Annie, córce Adama Wzdowskiego, wojskiego sanockiego, 700 flor. wiana i tyleż przywianku na wszystkich swych dobrach zabezpieczył. Ta Anna, 1538 r. już 2-o v. Adamowa Ocieska, odstępuje wraz z tym mężem ojcowiznę w Kossocicach i Strzałkowicach córce Dorocie, wydanej 1540 r. za Jana Sułkowskiego. Taż Dorota, z drugim mężem, Piotrem Kowalowskim, dziedzicem Kowalowy, zeznała 1544 r. zapis dożywocia. Po śmierci Piotra Kowalowskiego, Dorota wyszła 1547 roku za Jakóba Dembińskiego z Borowa i zmarła 1559 r. (Zs. Krak. 1 f. 55, 82 i 740; 2 f. 514; 4 f. 252, 815, 848 i 879; 5 f. 486 i 578; 7 f. 710; 10 f. 768; St. Pr. P. Pom. VI. 321).

Zbigniewowi, dziedzicowi Kossocic, zapewnił 1494 r. król 150 flor. na Wyczerpach i połowie Mirowa. W 1497 r. nadał król Świrczowskim dobra Jana, Zbigniewa i Mikołaja, braci rodzonych, dziedziców Kossocic i dobra żony Zbigniewa, to jest części w Szczodrkowicach i Owczarach, skonfiskowane im za niestawienie się na wyprawę (M. 15 f. 80 i 16 f. 133).

Ksiądz Stanisław, pleban w Pobiodrze, bierze 1499 r. część w Kossocicach od brata Zbigniewa zastawem, a 1500 r. obaj bracia zastawiają swe części Szworcowi, w 90 flor. węg. (Ind. Krak. f. 513 i 529).

Anna, żona Zbigniewa z Kossocic, kwituje 1491 r. Jana z Szczodrkowic z 20 grzyw., za odstąpione mu części swe posagowe w tejże wsi (Ibid. f. 307). Była ona córką Zbyszka Stadnickiego i już 1477 r. żoną Zbigniewa, stryjecznego brata Piotra, syna Prandoty Kossoczkiego. Z niej córki: Katarzyna, za Mikołajem Goyskim, wójtem w Iłży 1510 r., Zofia, 1511 r. za Witowskim, Jadwiga, wdowa po Andrzeju Trzecieskim (Teka B. Łuszczyńskiego) i synowie: Stanisław i Zbigniew (ten raz jedyny, bo później zawsze Zygmuntem zwany), którzy dobierają, 1508 r. od Szworca, 36 flor., na zastaw dany przez ich ojca i stryja księdza Stanisława, proboszcza w Więcsławicach. W 1531 r. sprzedają swe części w Kossecicach swym ciotkom, Strzalinie wdowie, Dorocie i Annie, zakonnicom, a 1536 r. nabywają od krewnego swego, Morawickiego, za 200 flor. jego części w Szczodrkowicach i Owczarach.

Stanisław, żonaty 1524 roku z Anną, córką Tomasza Służewskiego, puścił 1537 r. Owczary stryjowi Mikołajowi zastawem, a 1541 r. już nie żył (Ind. Krak. f. 825; Zs. Krak. 1 f. 544; 4 f. 647; 5 f. 257; 7 f. 161; Gr. Biec. 66 f. 30).

Zygmunt na Szczodrkowicach zastawił 1530 roku żonie swej, Katarzynie, 1-o v. Stanisławowej Pilatowej, w 200 flor. wniesionego posagu, cały swój majątek (Zs. Krak. 1 f. 312).

Jadwiga, Stanisław i Marcin, swem i małoletnich siostr, Zofii i Anny imieniem, sprzedają 1541 r. części w Szczodrkowicach i Owczarach po wuju Stanisławie na nich spadłe i to wszystko, co na tych dobrach miała zabezpieczone Katarzyna, 1-o v. Pilatowa, Kyrzińskiemu, który zaraz dobra te Przyłęckim za 700 flor. sprzedał. Chociaż w aktach nazwani *sororii, sororini* Stanisława, są to widocznie

dzieci Zygmunta, kiedy sprzedają i to, co on swej żonie zabezpieczył. Z nich: Zofii zabezpieczył 1540 r. mąż, Andrzej na Rupniowie Rupniowski, 400 florenów na swych dobrach, a Marcin, dziedzic Lasocic, puścił 1544 r. kmieci swych w Bojanczycach Janowi Kosseckiemu, zaś część swą w Szyku siostrzeńcowi swemu Lasockiemu, zastawem (Zs. Krak. 5 f. 525 i 562; 7 f. 2, 161, 260 i 783).

Jan, czwarty z braci, nieżyjący już 1514 r., zostawił z żony, Zofii Landemus, córki Stanisława, synów: Stanisława, Zygmunta i Jana, sprzedających 1530 roku, za pozwoleniem matki, część swą w Kossocicach, stryjowi Mikołajowi (Zs. Krak. 1 f. 282; 2 f. 29 i 10 f. 768). Z nich:

Jan wziął 1544 r. od Marcina Kosseckiego jego kmieci w Bojanczycach zastawem. Synem jego mógł być Tobiasz, 1558 r. dziedzic części Lipia, Szyku i Łęgu, 1548 r. dworzanin Zygmunta Augusta, dziedziczący na Trantnowicach i piszący się czasami także Płockim, 1554 r. żonaty z Zofią, córką Stanisława Glewskiego, wdową po Gabryelu Zborowskim, która widocznie przedtem jeszcze była 1-o v. Lipską, gdyż w latach 1554 — 1556 procesuje się z Lipskimi, o zapis oprawy i dożywocia na Lipiu, dla niej zabezpieczony (M. 74 f. 834; Zs. Krak. 10 f. 934; 14 f. 77; 17 f. 61 i 200; Gr. Krak. 56 f. 1137 i 59 f. 119).

Zygmunt, drugi syn Jana z Landemusówny, wziął 1532 r., od Jordana zastawem, Falisławice i Domasławice, a 1535 r. wydzierżawił mu swą tenutę Zagórzany. W 1545 r. ma sprawę z Anną, 1-o v. Stanisławową Kawiecką, a obecnie 2-o v. Stanisławową Pieniążkową, o wypędzenie jej z Kawiec i niespłacenie należnej jej oprawy. Nie żył 1556 r., bo już wdowa po nim, Katarzyna, bierze od Mężyka zastawem Łysokanie i Czerzów, zaś 1558 r. ustanawia ona brata swego rodzonego, Adama Rożna i bratańca mężowskiego, Pawła Kosseckiego z Komornik, opiekunami małoletniego syna Andrzeja, przyczem wspomina o starszym synie Sebastyanie i wyznacza córkom: Dorocie i Annie, po 100 grzywien posagu.

Andrzej, już 1590 r. żonaty z Zofią Laskowską, córką Sebastyana (z niektórych aktów mylnie Sadkowską (M. 138 f. 361) odczytywaną), zeznał z nią zapis dożywocia 1610 r. i zostawił Sebastyana i Stanisława.

Ten to zapewne Sebastyan, służył w wojsku cesarskiem i 1634 r. podpisany na hołdzie oficerów, złożonym Wallensteinowi.

Stanisław umarł bezpotomny przed 1648 rokiem, w którym spadek po nim wzięły jego siostry: Anna, żona Krzysztofa Rożna, Dorota Walentowa (Waleryanowa) Galińska i Maryanna Marcinowa Czeska (Zs. Krak. 4 f. 252 i 254; 15 f. 90; 18 f. 509; 56 f. 229; 57 f. 65; M. 138 f. 131 i 361; Gr. Sandec.).

Stanisław, najstarszy syn Jana z Landemusówny, zapisał 1532 r. matce Zofii, łan osiadły w Bukowniku i zobowiązał się wraz z żoną, także Zofią, wypłacać ciotkom zakonnicom po 36 groszy rocznie. Ta żona jego Zofia, już 1553 roku wdowa po nim, córka Jana Jordana, kasztelana bieckiego, 1-o v. Baltazarowa Skarbkowa ze Zręczyc, odstąpiła, wraz z synem Marcinem, 500 flor. Trembeckiemu, które mąż jej miał zabezpieczone na Sawie, a Stanisław Jordan, obowiązuje się tegoż roku wypłacić jej, lub jej córce Annie, posag jej zabezpieczony w 200 florenach na Stojowicach. Anna, później żona Jakóba z Dembian Dembińskiego, z podwojewodzego, podsędka ziemskiego krakowskiego, kwituje 1568 r. powyższego Jordana z posagu matki, a 1583 r. swych pasierbów, z Doroty Kosseckiej zrodzonych, z zapisów oprawnych jej przez męża poczynionych (Zs. Krak. 1 f. 597

i 601; 8 f. 871; 11 f. 1036; 26 f. 399 i 934; 48 f. 1778; 49 f. 1310). Druga córka Stanisława Konstancya, żona Marcyana Przyłęckiego, zmarła bezdzietnie przed 1583 rokiem.

Paweł, Mikołaj i wspomniany już Marcin, synowie Stanisława, pozwani 1554 r., wraz matką Zofią przez Mierzeńskiego, o granice. Z nich:

Mikołaj nie żył już 1556 r., bo Mierzeński uzyskał w tym roku wyrok na Pawła i Marcina, jako też na Adama i Jana, synów niegdy Mikołaja. Według teki B. Łuszczyńskiego, był ten Mikołaj żonaty z Anną Szworcówną i zostawił synów: Jana i Cherubina, być więc może, że był i trzeci syn; to pewna, że wspomniany już Adam, sprzedał części swe w Komornikach i Bukowniku 1571 roku stryjowi Pawłowi, a brat jego Jan, swe części 1578 r. braciom stryjecznym, synom Marcina.

Cherubin i Paweł (syn Pawła), bracia stryjeczni, pozwali 1583 r. Marcyana Przyłęckiego, o części w Szczodrkowicach, po Konstancyi Kosseckiej, jego żonie, a ich ciotce, na nich spadłe.

Jan i żona jego, Poliksena z Góreckich, posiadali 1621 roku wójtostwo w Chrząstowie, w sieradzkiem, na odstąpienie którego synowi Serafinowi, otrzymała 1632 r. Poliksena, wdowa po Janie, konsens królewski. Tego też widocznie Jana syn, Dobrogost, odstąpił 1647 r. sumę bratu Krzysztofowi, żonatemu już 1624 roku z Katarzyną, córką Tymoteusza Kanafolskiego, występującemu 1649 r. jako pisarz grodzki ostrzeszowski.

Dobrogost, z Teofili Zaporskiej, pozostawił: Jana, Stefana, Adama i Andrzeja, zeznających w latach 1666 — 1667 różne akta w Lublinie (Zs. Krak. 10 f. 552 i 716; 14 f. 383; 34 f. 1447; 43 f. 249; 46 f. 1052; 48 f. 1114; Gr. Biec. 46 f. 118; M. 167 f. 21; 178 f. 426; Zap. Lub. 41 f. 268; 42 f. 614; 50 f. 1670; 52 f. 650; 56 f. 254).

Do tej linii należy Bartłomiej Kossecki, może także syn Mikołaja, towarzysz chorągwi Chodkiewicza, hetmana wielkiego litewskiego, który za dzielne odznaczenie się w Inflantach i przy zdobyciu Smoleńska, otrzymał 1617 r. od tegoż hetmana pismo pochwalne, wniesione 1622 r. do aktów grodu wieluńskiego, przez bratanka jego Serafina. Drugi jego bratanek Cherubin, oblatował tegoż roku, w tymże grodzie, przywilej królewski z 1620 r., nadający Bartłomiejowi prawem lennem, za powyższe zasługi, Spirodorowo, Cieliszczewo, Kłobikowo i Poczynek, w powiecie bielskim, we włości Hawryłowie-Bojarszczyznie, które poprzednio trzymał syn bojarski, Piotr Wołyński. Szabla Bartłomieja z napisem z 1621 r. dotąd jest w rodzinie. Ostatecznie Stanisław Kossecki z Grabowa, przekazał ją Karolowi, z linii szląskiej.

Cherubina synów dwóch: Stanisław i Mikołaj. Pierwszy drugiemu odstąpił 1625 r. część swą na Laskach, w województwie sieradzkiem.

Mikołaj, jak z pewnego aktu wynika, pozostawił córkę Zofię, za Janem Rudzkim.

Stanisław, starszy brat Mikołaja, zapisał 1613 r. żonie swej Annie, córce Alberta Spiegowskiego, 800 flor. i zostawił z niej: Annę niezamężną, Eufrozynę, za Janem Jagielskim, która wraz z bratem Cherubinem kwitowała 1647 r. Jaklińskiego i Władysława bezpotomnego, żyjącego jeszcze 1669 r., na rzecz którego

brat Cherubin, zeznał oblig 1650 r. Ten Cherubin zeznał 1649 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Tabaszowskich, córką Stanisława, z którą otrzymał część w Tałbaszowej, gdzie też 1658 roku wydzielił dla niej pewne grunta. Drugą jego żoną była 1661 r. Zofia Kozierowska, 1-o v. Janowa Wierzbięcina. Córka jego, Teofila Szymonowa Wąsowiczowa i Zofia Laterowiczowa, sprzedały 1694 roku część swą w Tabaszowej Foltyńskiemu, zaś syn Łukasz zapisał 1678 r. żonie swej, Katarzynie z Wierzbic, czyli z Bielska Wierzbiętównie, 500 flor.

Kazimierz, syn Łukasza, dziedziczył 1712 r. po ojcu na części Tabaszowej (Gr. Krak. Oblig. 96 f. 2055; Gr. Sandec. 66 f. 485; 68 f. 942; 69 f. 95; 86 f. 281; 309 f. 7; Fasc. 70 f. 281 i dalsze).

Paweł starszy i Marcin młodszy, bracia Mikołaja, a synowie Stanisława z Jordanównej, pozwali w Styczniu 1577 r. podskarbiego Bużeńskiego, iż im, bratańcom i spadkobiercom Stanisława Sanockiego, sędziego górniczego wielickiego, nie chce wydać pozostałego po nim majątku ruchomego.

Marcin, dziedzic części Komornik, Bukownika i Dąbia, zabezpieczył 1568 roku, na połowie całego swego majątku, 500 flor. posagu i tyleż oprawy, żonie swej Zofii, córce Dobiesława Cieklińskiego, podstarosty bieckiego, 1-o v. Mikołajowej Strzyżowskiej, a 1575 r. drugiej żonie, Barbarze, córce niegdy Stanisława Zawadzkiego, po 700 flor. wiana i przywianku. Nie żył już 3 Czerwca 1577 r., pozostawiwszy z pierwszej żony: Aleksandra, Kaspra i Stanisława, z których pierwszy 1579 r., dobra po ojcu pozostałe wydzierżawił macosze, a 1602 r. pokwitowa-Krobickiego z sumy, drugi zaś, Kasper, kwituje 1598 r. brata stryjecznego Pawła z opieki (Zs. Krak. 26 f. 309 i 362; 36 f. 607; 40 f. 51 i 1592; 43 f. 249; 45 f. 151; 75 f. 936; Gr. Krak. 48 f. 248; Gr. Sandec.).

Paweł, najstarszy z synów Stanisława z Jordanównej, dziedzic Dąbia, zabezpieczył 1557 r. na całym swym majątku żonie, Annie z Żytna, córce Zbigniewa Życieńskiego, po 500 flor. wiana i przywianku, 1570 r. procesował się z szwagrem Dembińskim o sumę, 1580 r. uzyskał wyrok na Barbarę, wdowę po bracie Marcinie, 1584 r. wydzierżawił Dąbie, Bukownik i części w Komornikach, kasztelanowej bieckiej, z Komorowskich Cikowskiej, a 3-go Czerwca 1586 r. już nie żył. Synowie jego: Paweł, Piotr, Sebastyan, Jan i Andrzej, pozwali 1586 r. Adama i Annę (z Kosseckich) Kotficzów.

Sebastyan, 1589 r. student uniwersytetu krakowskiego, 1602 r. już nieżyjący i Piotr, sprzedali swe części w Komornikach Ujejskiemu, który tegoż roku, z pozostałymi trzema ich braćmi, przeprowadził dział majątku po ich ojcu, przyczem Paweł i Jan wzięli resztę Komornik, a Andrzej cały Bukownik, który równocześnie temuż Ujejskiemu w 4,000 flor. zastawił (Zs. Krak. 15 f. 683; 34 f. 923; 46 f. 1197; 50 f. 151; 53 f. 344; 102 f. 3 i 10; M. 144 f. 246).

Z tych trzech braci:

Jan, występujący 1620 r. z żoną, Anną z Rożnowa, miał syna Stanisława, którego syn Franciszek, występuje 1669 r. wraz z braćmi stryjecznymi w sprawie Cherubina i Władysława, oraz córki: Katarzynę Janową Boryszowską, Eleonorę Krzysztofową Tomaszewską i Annę, której mąż Piotr Zawadzki, 1643 r. na Nawojówce i Porębie, 4,000 florenów posagu i oprawy zapisał i wspólne dożywocie z nią zeznał, a która 2-o v. była za Pawłem Błędowskim (Gr. Krak. Oblig. 96 2055; Gr. Sandec. 50 f. 1891 i dalsze).

Andrzej, żonaty z Magdaleną z Olszowic, 2-o v. 1634 r. Stanisławową Ulanowską, kwitował wspólnie z nią 1613 r. Tabaszowskich. Z niej: Zofia 1635 roku za Gabryelem Grabanią z Dobrocieszy; Konstancya; Stefan, któremu 1634 r. stryjeczny brat Adam przyznał pewną sumę; Mikołaj, tak samo jak Stefan, bezpotomny i Zygmunt, dziedzic części Miłkowej, 1640 r. żonaty z Eufrozyną Wielowiejską, córką Hieronima, procesowaną 1645 roku o spadek po Izabelli z Zakliczyna Chrząstowskiej. Z niej córka Regina, żona Wiktoryna Trzecieskiego (Zs. Krak 106 f. 1565; Gr. Krak. Obl. 96 f. 2055; Gr. Sandec.).

Paweł, najmłodszy z braci, zeznał 1601 r. oblig na Łagiewnickiego. Z Zofii z Szymbarku (Gładyszównej), pozostawił sześciu synów: Przecława, zmarłego bezpotomnie przed 1627 r.; Andrzeja, którego syn Adam, dziedzic po ojcu części Dobrocieszy, występuje 1669 r. w sprawie Władysława i Cherubina; Piotra; Pawła; Jana i Adama.

Piotr dziedziczył na części Komornik, 1621 r. część posagu swej matki, Zofii, jemu przypadłą, odstąpił Zawadzkiemu, ówczesnemu dziedzicowi Komornik i tegoż roku cedował sumę Ulanowskiemu, z którym 1626 roku zawarł ponowny układ. Żonaty był z Jadwigą z Machowej.

Czwarty brat Paweł, zeznał 1626 r. oblig na Golińską, a 1635 r. na siostrę swą stryjeczną, Zofię Grabaniową. Żonaty 1632 r. z Zuzanną z Dobrocieszy Grabaniówną, odstąpił wraz z nią, za 1,200 florenów, prawa swe do Dobrocieszy, bratu Adamowi. W imieniu dzieci jego: Pawła, Elżbiety, Anny i Katarzyny, sprzedał 1655 r. stryj ich Jan, Druszków Wilkoszewskiemu (Gr. Krak. Obl. 96 f. 2055; Gr. Sandec. 39 f. 174—176 i dalsze).

Jan, piąty syn Pawła z Gładyszównej, dziedzic części Uniszowej, nabytej 1665 r. od Pawłowskiego, kwitował 1627 r. stryja swego Jana, ze spadku po bracie swym Przecławie, a 1634 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Sawinówną. Drugą jego żoną była Anna ze Ślaskich (Ślawską, Sławską, a nawet Stawską pisana). Z tej żony synowie jego: Michał i Tomasz, sprzedali 1701 r. imieniem swem i siostry Eufrozyny Janowej Kochowskiej, części w Ślazach i Liszczu, w ziemi ciechanowskiej, Ślaskiemu, podczaszemu mielnickiemu (Gr. Krakwo. 282 z 1665 r. fra. 6 pst. Exaudi; 321 z 1701 r. fra. 2 ant. convers. Pauli; Obl. 96 f. 2055; Gr. Biec. i Sandec.). Z nich:

Tomasz, żonaty 1-o v. z Barbarą z Konar Kołaczkowską, 2-o v. z Katarzyną Dydyńską, która 1715 r. była już 2-o v. za Adamem Raszkowskim, zostawił z pierwszej żony syna Józefa, pod Gołczą 1733 r. poległego i córki: Maryannę, zamężną Dąbrowską (Duncz.), oraz Cecylię, 1-o v. za Franciszkiem Trepczyńskim, 2-o v. za Janem Jordanem Stojowskim, chorążym podolskim (Gr. Radoms. 103 f. 4; Gr. Biec.).

Michał, starszy brat Tomasza, towarzysz husarski królewski, elektor Augusta II-go, z województwa krakowskiego, z czasem podczaszy mielnicki, żonaty był 1-o v. z Anną z Romerów, 2-o v. z Teresą z Rudołtowic Kotkowską, wdową po Łukaszu Bratkowskim i Aleksandrze Sobieszczańskim, która 1722 r. przyszłemu czwartemu mężowi swemu, Antoniemu z Milzna Miłżeckiemu, 12,000 florenów zapisała. Z pierwszej żony: Aniela, 1717 r. za Szymonem Paszkowskim i Ignacy, z drugiej—Antonina, za Marcyanem Żuk Skarszewskim (Gr. Biec. 15 f. 403; 101 f. 158; 157 f. 1065; 320 f. 7; Gr. Sandom.).

Ignacy, po ojcu dziedzic Uniszowej i podczaszy mielnicki, zostawił, z Salomei Wiktorówny: Annę, za Broniewskim, 1768 r. już nieżyjącą; Ludwinę, 1-o v. za Michałem Kołyskiem, kapitanem wojsk koronnych, która 1751 r. z drugim mężem, Kazimierzem Łowieckim, cześnikiem nowogrodzkim, zapis dożywocia zeznała, a 1785 roku sumy swe na Uniszowej zabezpieczone, bratu Aleksandrowi i jego dzieciom zapisała; Adama, Michała i Aleksandra, którzy 1766 r. Traczewskiego superarbitrem do działu obrali. Tego może Ignacego drugą żoną była Zofia Stojowska 1758 r. (Gr. Biec. 164 f. 204; Tab. Gal. Obl. Nov. 50 f. 376).

Adam, właściwie Adam Stanisław, 1747 r. regent grodzki sandecki, 1749 podwojewodzy sandecki i czchowski, od 1756 r. vicesgerent grodzki biecki, 1764 roku regent sądów kapturowych województwa krakowskiego, a 1767 r. po ojcu, podczaszy mielnicki, nabył 1749 r. od Święcickiej Porębkę z Brzozówką i Zyznawą, zaś 1757 r. od Podoskiego część w Dobrocieszy, zeznał 1751 r. zapis dożywocia z żoną, Bogumiłą ze Stadnik Stadnicką z Lichwina, podczaszanką bracławską, której 1756 r. zabezpieczył na wszystkich swych dobrach 20,000 florenów. Testament spisał 1768 r., a umarł 1775 r., pochowany u OO. Franciszkanów w Zakliczynie (sepult. w Wojakowej), żona zaś jego umarła 1800 r. (Gr. Krak. Obl. 190 f. 210; Gr. Biec. i Sandec.; A. Tarn. For. Nob.).

Oprócz córek: Heleny Kunegundy Maryanny, ur. 1760 r. i Józefy Tekli, ur. 1765 r., zmarłych młodo (metr. i sepult. w Pleśnej i Wadowicach), zostawił Adam ze Stadnickiej, Maksymiliana, ur. 1758 r. (metr. w Plesnej) i Michała Hieronima, ur. 1763 r. (metr. w Tuchowie), wylegitymowanych ze szlachectwa w grodzie bieckim 1782 r. Obu ich wraz z matką, pokwitował 1780 r. Drozdowski z sumy. Maksymilian sprzedał część w Uniszowej stryjowi Aleksandrowi, a resztę po ojcu odziedziczoną, 1784 r. bratu Michałowi. Michał zmarły 1799 r. bezpotomnie, sprzedał 1791 roku Dobrociesz Górną Wolskim, a Porębkę z przyległościami przekazał matce (Gr. Sandec. 105 f. 1724; Tab. Gal. Contr. Nov. 12 f. 355; 54 f. 118; Akt. Tarnow. For. Nob.).

Michał, brat Adama, cześnik malborski, legitymował się ze szlachectwa, wraz z bratem Aleksandrem, w grodzie bieckim, 1782 r. Jego to zapewne synem będzie ur. 1745 r. Aleksander, syn Michała i Magdaleny, małżonków Kosseckich (metr. w Tokach).

Aleksander, trzeci z braci, kapitan wojsk koronnych, miecznik czerniechowski, dziedzic części Uniszowej, żonaty 1-o v. z Krystyną z Łowieckich, cześnikówną nowogrodzką, siostrą wspomnianego wyżej Kazimierza, 2-o v. z Maryanną z Mierzeńskich, z której córka Anna, obierająca 1795 r. wraz z mężem, Józefem Nideckim, cyrkularnym komornikiem bocheńskim, plenipotentów (Gr. Biec. 281 f. 582; 428 f. 832; Arch. Fedor. w Oknie), zostawił z Łowieckiej: Maksymiliana *Franciszka* Borgiasza, ur. 1772 r., który 1799 r. odstąpił sumy swe na Uniszowej zabezpieczone Nideckiemu, a sam nabył folwark Turze w Woytkowej, gdzie też umarł 1807 r. (Tab. Gal. Instr. 92 f. 344; A. Tarnow. For. Nob.).

Z Salomei Krajewskiej, zostawił Franciszek tylko Karola Józefa, ur. 1797 r., dziedzica części Uherec i Jawory, żonatego 1-o v. z Maryą Ilnicką, 2-o v. 1831 r. z Aleksandrą Bylina Czechowską, z której Teofila Ludwika, ur. 1832 r., zmarła panną; Maryanna Franciszka, ur. 1836 r., zamężna Madejska; Maksymilian Lambert, ur. 1840 r., z Terlecką bezpotomny i Stanisław Paweł, ur. 1835 r. (metryki

wszystkich w Radymnie). Ostatni zaślubił *Maryę* Genowefę Honoratę Skibicką, z której syn Adam Hieronim, obecnie właściciel Tetewczyc, wylegitymowany ze szlachectwa w galicyjskim Wydziale Krajowym 1896 r. Z Ilnickiej, zmarłej 1880 roku, miał Karol Józef córki: Ferdynandę i Józefę (A. Lwows. For. Nob.).

Adam, najmłodszy syn Pawła z Gładyszówney, dziedzic części Kąt, nabył 1632 r., od brata Pawła i jego żony, prawa do Dobrocieszy, a 1634 r. zawarł umowę z stryjecznym bratem Stefanem, o sumę. Żonaty 1-o v. z Zofią Boczkowską, córką Andrzeja i Barbary z Nagórzan, z którą wspólnie część w Dobrocieszy sprzedał 1637 r. bratu Janowi; 2-o v. z Krystyną z Górnej Wsi (Pozoską v. Podoską), która 1672 r. już wdowa po nim, zawarła układ z jego braćmi, a 1688 r. darowała synowi swemu Marcinowi 200 flor., zabezpieczonych dla niej przez Kąckiego, na części Kątów. Adama córka Helena, nazywana także Zofią, 1-o v. Kazimierzowa Marcinkowska, 2-o v. Franciszkowa Rostowiecka, nie żyła już 1703 r., synów zaś siedmiu, którzy 1671 r. odstąpili Kwiatkowskiemu pewne prawa. Z nich Konstanty, na części Druszkowa, bezpotomny z Jadwigą z Bojanczyc, nabył 1671 roku od Kwiatkowskiego jego prawa do Mszalnicy, nie żył atoli już 1679 r., w którym bracia jego: Adam, Marcin, Aleksander, Jan i Stanisław, pozwali Chwaliboga, o zabicie ich brata Franciszka, bezpotomnego z Anną z Biernackich (Gr. Krakow. 281 f. 1866; 284 f. 1421; Gr. Sandec. 185 f. 1061; 184 f. 196; Fasc. 27 f. 201). Z pozostałych:

A). Adam, żonaty z Krystyną z Wiatrowic Wiktorówną, nie żył 1698 r., w którym wdowie po nim i dzieciom: Adamowi, Franciszkowi, Maryannie i Konstancyi, cedował Podoski sumę. Adam i Maryanna, już Jana Uchacza żona, kwitowali 1700 r. tegoż Podoskiego. Była jeszcze i trzecia córka Zofia, wdowa po Józefie Kąckim 1708 r. (Gr. Sandec.).

Franciszek, żonaty z Krystyną z Miłkowskich, nabył 1719 r. część od Podoskich, a syn jego Marcin, wylegitymowany ze szlachectwa w grodzie sandeckim 1782 r., zeznał 1761 r. zapis dożywocia z żoną, Marcyanną z Kąckich, dziedziczką części Michalczowej, zmarłą tamże 1822 r. Z niej: Rozalia, zamężna Ropska, której bracia część w Michalczowej odstąpili; Antoni, zmarły w Witkowicach 1817 r., po którym, z Maryanny Gawrońskiej, został Józef — i wreszcie Józef *Paweł*, ur. 1764 r. (metr. w Tymowej; A. Tarnow. For. Nob.), dzierżawca Łukowicy, żonaty z Antoniną Rożnówną. Z kilkorga ich dzieci żył tylko Tomasz, ur. 1802 r., zmarły 1882 r. w Łukowicy (metr. i sepult. tamże), po którym, z Karoliny Ślepowron Rossowskiej, córki Stanisława i Barbary Janickiej: Katarzyna, za Janem Salaburą, nauczycielem w Męcinie, Anna, za Feliksem Kostańskim, obywatelem w Nowym Sączu, ksiądz Szczepan, ur. 1849 r., tytularny kanonik i proboszcz w Łukowicy, a od 1893 r. w Szczepanowie i Maryan, pocztmistrz w Gdowie, od 1893 r. żonaty z Maryanną Zadurowiczówną, z której, Jadwiga, Helena, Stanisław i Karol.

Adam, starszy syn Adama z Wiktorówney, podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go. Żonaty z Barbarą z Nideckich, kwitował wspólnie z nią 1727 r. Gawrońskiego. Syn jego Mikołaj, żonaty z Anną Stanisławską, kwitując 1753 r. swem i brata Józefa imieniem Podoskiego, zeznał, że ma jeszcze brata Franciszka, lecz nie wie, czy żyje (Gr. Sandec. 99 f. 615 i dalsze).

B). Marcin, syn Adama, któremu matka 1688 r. odstąpiła 200 florenów na Kątach zabezpieczonych, zostawił, z Agnieszki z Kąckich, 2-o v. Stefanowej

Krobickiej: Michała i Bartłomieja, w których imieniu układał się 1696 r. stryj ich Stanisław, z Chwalibogiem i Kąckimi (Gr. Sandec.).

C). Aleksander, również syn Adama, posiadacz cząstki (hortulania) w Połomiu małym, zeznał 1672 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Czarnkówną, córką Krzysztofa z Tymowej, która 1707 r. już wdowa, odstąpiła zapisane jej przez męża 200 florenów, córce Helenie i jej mężowi, Stanisławowi Kosseckiemu, zaś 1714 roku cząstkę w Połomiu, wraz z tą córką, także już wdową, Bełdowskiemu (Gr. Sandec.).

D) Jan, brat poprzednich, zawarł 1677 r. wraz z żoną, Katarzyną z Woysławic Cikowską, kalwinką, żyjącą jeszcze 1715 r., układ z Skarbkiem. Z tej żony: Jadwiga 1713 r., Jakób 1711 r., występujący w aktach i Stanisław Zygmunt, zmarły 1765 r., kalwin, protoplasta gałęzi kalwińskiej. Ten miał dwie żony: Katarzynę z Kotkowskich, 1-o v. Marcyanowę Wielowiejską i Aleksandrę z Ożarowskich, wojszczankę sandomierską, za którą wziął część Ożarowa i Wólki Lipowej, w sandomierskiem. Syn ich Krzysztof, sprzedał dobra te 1755 r. bratu Samuelowi. Trzeci ich syn Teodor, kwitował 1749 r. brata Samuela.

Ten ostatni nabył 1748 r. od Łaniewskich, również z Ożarowskiej urodzonych, całą ich część Ożarowa z przyległościami, 1749 r. kapitan, 1755 r. podpułkownik, podpisał Samuel elekcyę Stanisława Augusta, jako pułkownik wojsk koronnych, a 1766 r. wraz z bratem Bogusławem i Adamem, podwojewodzym i sędzią grodzkim sandeckim, żądanie do Stanów, równouprawnienia dysydentów i konfederacyę Toruńską. Żonaty z Ewą z Russockich, zostawił z niej córki: Franciszkę Suchodolską i Elżbietę Russocką, oraz synów: Aleksandra *Karola*, ur. 1750 roku, *Teodora* Adama, ur. 1759 r., chorążego gwardyi królewskiej 1780 r., *Bogusława* Pawła, ur. 1769 r. (metr. ich w Grzymale w kościele kalwińskim), żonatego 1806 r. z Zofią Różycką, wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. i Józefa, który 1797 r. sprzedał Karskim przypadłą mu z podziału z braćmi część Ożarowa (Perp. Krak. 16 f. 188; Quat. VII f. 94 i 95; DW. 71 f. 1522; 73 f. 99; 109 f. 763). Z nich:

Karol, dziedzic Rudnik, radca powiatu opatowskiego, żonaty z Anną Gruszczyńską, pozostawił córkę Ewę Andrzejowę Konarską i syna *Jana* Józefa, ur. 1780 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, żonatego z Joanną Glas, córką kalwińskiego superintendenta gubernii lubelskiej, z której syn *Samuel* Julian Szymon, po ojcu dziedzic Rudnik, wylegitymowany ze szlachectwa również w Królestwie Polskiem, miał, z Konstancyi Jasieńskiej, córki Teodora z Karskiej, syna Edwarda, właściciela Rudnik, Perespy i Dubia, żonatego z Ewą Skarzyńską z Popowa, z której córka Helena i córkę Joannę, katoliczkę po matce, żonę 1-o v. Kazimierza Kiniorskiego, 2-o v. Szymona Konarskiego. Siostrą pewno Samuela była Ludwika, żona Antoniego Bełdowskiego.

Józef, brat Karola, przeniósł się na Szląsk. Z hr. Pfeil zostawił syna Karola, żonatego z bar. von dem Busche-Münch, z której syn Karol, ożeniony z Matyldą hr. Pfeil, ma dzieci: Karola Fryderyka, ur. 1885 r., Klementynę Zofię i Jana Zygmunta, ur. 1896 r.

Bogusław, czwarty syn Stanisława Zygmunta z Kotkowskiej urodzony, porucznik pancerny, żonaty 1-o v. 1744 r. z Maryanną Woynarowską, 2-o v. z Anną z Potworowskich, która 1781 r. już wdowa z dziećmi: Samuelem, porucznikiem,

Adamem i Janem, chorążymi wojsk koronnych, Bogumiłą, 1-o v. Romerową, 2-o v. Kasprową Ponińską, starościną łopienicką, Joanną, zamężną Trepkową, Maryanną, zamężną Ziemecką, Zofią, wdową po Piotrze Pretficzu, Aleksandrą i Jadwigą, pozwała Akademię krakowską o dobra Golcza.

W 1786 r. Adam, porucznik kawaleryi narodowej i Jan, porucznik wojsk koronnych, sprzedali Golczę Kępińskiemu, a Samuel i Bogumiła Ponińska, pokwitowali ich z summ z Golczy im należnych. Z tych braci Adam, ostatecznie pułkownik b. wojsk polskich, żonaty z Maryanną z Ożarowskich, umarł w Chrząstowie 1807 r., zostawiwszy tylko córkę Helenę, ur. 1782 r., której za doradców przydał brata swego Jana i krewnego Ludwika Różyckiego, generała b. wojsk polskich (Gr. Krak. 402 f. 248 i 252; 744 f. 177; Bracł. XVI f. 797; Akt. Tarnow. For. Nob.).

E). Stanisław, syn Adama, zaślubił Annę z Gruszowa, córkę Jana i Anny, małżonków Czarnków, dziedziców części Tymowej, wraz z którą kwitował 1690 r. z majątku po jej rodzicach Trzeciaka, nabywcę Tymowej, i zapis dożywocia z nią zeznał, a 1700 r. nabył od Jerzykowskiego jego prawa do tejże Tymowej. Córką jego była niezawodnie Zofia, zamężna Kozłowska, procesująca się w latach 1715—1718 z Miłżeckim o sumę, syn zaś jego Jan, elektor Augusta II-go, z województwa krakowskiego, zeznał 1703 r. zapis dożywocia z żoną, Halszką (Elżbietą v. Heleną) Gawrońską, córką Hieronima, z Doroty z Łucławic Taszyckiej, zrzekającą się 1722 roku dóbr ojcowskich Kobyle na rzecz braci. Wraz z nią procesuje Jan 1727 r. Miłżeckiego, o folwark Kulak, a 1736 r. Podoskich, o sumę z Druszkowa. Synów jego sześciu:

I. Franciszek zaślubił Teodorę Aramowiczównę, z której córki: Eleonora, za Józefem Stockim, regentem grodzkim krakowskim, nie żyjąca już 1764 r. i Helena, zeznająca 1751 r. zapis dożywocia z mężem, Marcinem Mietelskim, nabywcą Przedborza, później chorążym pancernym i stolnikiem chełmińskim (Gr. Sandec. i Krak.; Zs. Pilzn.; Fasc. 8 f. 216; Tab. Gal. Contr. Nov. 63 f. 34) i synowie:

a) Mateusz, dziedzic Korytna, procesował 1754 r. imieniem ojca, w grodzie sandomierskim, Zarembę. W 1773 r. pisarz grodzki kamieniecki, kwitował w grodzie lwowskim brata, z odstąpionych mu summ po ojcu. W 1784 r. deputat na Trybunał koronny, został w 1785 r. podczaszym podolskim. Z żony, Teresy Polanowskiej, nie pozostawił potomstwa.

b) Stanisław, 1771 r. komornik graniczny buski, a 1776 r. latyczowski, został 1784 r. latyczowskim, zaś 1785 r. podolskim miecznikiem, 1786 r. wojskim większym, a wreszcie 1791 r. cześnikiem podolskim. W 1789 r. pisarz, następnie sędzia sądów marszałkowskich koronnych, 1791 r. poseł podolski na sejm czteroletni, kawaler orderu Św. Stanisława, posiadał dożywotnio Dźwiniacz, w krzemienieckiem. Był także chorążym kawaleryi narodowej. Żonaty z Józefą Wisłocką, stolnikówną smoleńską, z którą wspólnie kwitował 1777 r. jej rodziców z posagu, w grodzie krzemienieckim. Jego dzieci:

1. Pelagia, 1-o v. 1799 r. za Floryanem Wydżgą, radcą sądów szlacheckich w Lublinie, 2-o v. za Józefem Deskurem, pułkownikiem wojsk koronnych, zmarła w Dreznie 1849 r.

2. Aleksander, oficer b. wojsk polskich, zmarł 1819 r., jako vicereferendarz Stanu.

3. Michał, pułkownik 4-go pułku strzelców konnych, kawaler legii honorowej i krzyża wojskowego polskiego, zmarł 1825 r.

4. Władysław, dziedzic Korytna i Oleksiniec, oficer b. wojsk polskich, marszałek powiatu latyczowskiego, żonaty z Domicellą Maryą z Gawrońskich, z której: Michał, Stanisław i Józef. Michała, zmarłego 1860 r., z Heleny Szpakowskiej, syn Władysław, którego córka Marya Bronisława 1891 r., a Stanisława, z zaślubionej 1844 r. w Mołczanach Petronelli Makowieckiej, dzieci: Feliks, Antoni, Władysława Modzelewska i Stanisława. Władysław ze stryjami: Stanisławem i Józefem i z Antonim, synem Stanisława, 1848 r., reszta dzieci Stanisława 1865 r., a Marya Bronisława, córka Władysława, 1891 r. legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej.

5. Franciszek Ksawery, najstarszy z rodzeństwa, urodzony 1778 roku, a zmarły 1857 roku, legionista, szef sztabu generała Kniaziewicza we Włoszech, w końcu generał dywizyi byłych wojsk polskich, kawaler orderu Orła Białego i Św. Stanisława, krzyża kawalerskiego Virtuti Militari i oficer legii honorowej, dyrektor główny (prezydujący) Komisyi Sprawiedliwości, członek Rady Administracyjnej i Rady Stanu, warszawskiego towarzystwa przyjaciół nauk i krakowskiego towarzystwa naukowego. Z Zofii Wisłockiej, rozwiedzionej z Aleksym Dembowskim, zostawił: Cecylię, za Józefem Lubowidzkim, prezesem Banku Polskiego, marszałkiem sejmowym; Ksawerego, podpułkownika wojsk rosyjskich, zmarłego 1880 r. i Stanisława, dziedzica Grabowa, rzeczywistego radcę stanu i referendarza Rady Stanu, szambelana cesarsko-rosyjskiego, zmarłego 1873 roku, po którym, ze zmarłej w Warszawie 1903 r. Oldze Brzozowskiej, córce Piotra, trzy córki: Zofia, zmarła 1907 r., Marya, za Janem Czarnockim, zmarła 1899 roku i Olga, żona Mikołaja hr. Jezierskiego.

II. Piotr, drugi syn Jana z Gawrońskiej, żonaty z Maryanną Świerczewską, z której syn Ignacy i córka Elżbieta Girligórska (?).

III. Józef, brat poprzednich, porucznik pancerny, konfederat barski, już 1742 r. żonaty z Teresą z Kurdwanowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1750 roku, w grodzie siewierskim (Gr. Sandec. Fasc. 48 f. 237), 2-o v. zaś z Maryanną Radwanówną. Z pierwszej syn jego *Ferdynand* Fabian Sebastyan, ur. 1748 roku (metr. w Zembocinie), również konfederat barski, później regent ziemski horodelski, został 1791 r. podkomorzym królewskim. W 1768 r. pozwał Potockiego o sumę, a 1779 r. odstąpił bratu stryjecznemu, Mateuszowi, 5,000 flor. Posiadał Kryszyn i Krakowszczyznę i był także dwa razy żonaty: 1-o v. z Franciszką Mietelską, stolnikówną chełmińską, urodzoną z Kosseckiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1777 r., 2-o v. z Elżbietą Dąbrowską. Spisał testament w Brusiłowie 1815 r., przeznaczając większą sumę na założenie szkoły i szpitala w Krakowszczyznie (Zs. Czchow. 39 f. 1003; Gr. Krak. 387 f. 479; Zs. Radomyśl.). Jego dzieci:

Maryanna (z Dąbrowskiej), dziedziczka Krakowszczyzny, za Michałem Kańskim, prezesem sądu ziemskiego radomyślskiego; zaś z Mietelskiej: Ferdynand, pułkownik pułku pieszego wojsk Księstwa Warszawskiego, kawaler legii honorowej i krzyża Virtuti Militari, poległ na czele swego pułku pod Lipskiem; Roch, porucznik i adjutant major 8-go pułku piechoty liniowej wojsk Księstwa Warszawskiego, kawaler złotego krzyża Virtuti Militari, 1830 r. dowódca batalionu gwardyi ruchomej województwa lubelskiego, wylegitymowany ze szlachectwa w Króle-

stwie Polskiem 1851 r., zmarł bezżenny w Kryszynie 1854 r.; *Paweł* Piotr Jacek, najstarszy z rodzeństwa, ur. 1777 r. (metr. w Dziekanowicach), uczeń szkoły rycerskiej w Warszawie, kapitan artyleryi koronnej, wzięty na Pradze 1794 r. do niewoli, dziedziczył na Kryszynie, w hrubieszowskiem. W 1812 roku mianowany radcą powiatu tomaszowskiego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1839 r., został 1843 r. sędzią pokoju i członkiem rady opiekuńczej powiatu hrubieszowskiego. Zmarł we Lwowie 1852 r., zostawiając z Petronelli z Nowosielskich, córki Jana i Józefy Wojutyńskiej, cześnikównej nowogrodzkiej, dziedziców Czyżowic i Bartkówki:

a) Andrzeja, w Guide'ach dyktatora Chłopickiego, następnie porucznika karabinierów konnych, odznaczonego w bitwach pod Grochowem i Ostrołęką, krzyżem Virtuti Militari, następnie referendarza Rady Stanu i radcę komisyi spraw wewnętrznych i duchownych Królestwa Polskiego, bezżennego, zmarłego w Warszawie 1878 r.

b) Faustyna Jordana, Feliksem zwanego, ur. 1810 r. (metr. w Nabrożu), oficera 2-go pułku ułanów, rannego w bitwach pod Grochowem i Ostrołęką, kawalera krzyża Virtuti Militari, następnie oficera legii w Algierze, po ciotce Kańskiej dziedzica Krakowszczyzny na Ukrainie, zmarłego 1893 r.

c) Maksymiliana Edwarda, 1831 r. oficera pułku ułanów „złotej wolności", zmarłego również bezpotomnie 1862 r.

d) Salomeę, zakonnicę.

e) *Różę* Teresę Ewelinę, ur. 1808 r. (metr. w Nabrożu), od 1833 r. za Piotrem hr. Szeptyckim, dziedzicem Dziewiątnik, Przyłbic i innych, a od 1872 r. damę austryjackiego krzyża gwiaździstego, zmarłą 1888 r. (Bork.).

IV. Ludwik, czwarty syn Jana z Gawrońskiej, miał widocznie zamiar poświęcić się stanowi duchownemu, bo 1736 r. w aktach sprawy ojca swego z Podoskimi, występuje z tytułem „reverendus". Później pułkownik wojsk koronnych, zostawił z Maryanny Bukowskiej: Katarzynę, za Ostrogórskim; Kunegundę, za Śliwińskim i Franciszka, żonatego z Żórawską (w innym akcie Borowską) (Gr. Sandec. 158 f. 1166; Perp. Krak. 14 f. 442).

V. Mikołaj, również syn Jana z Gawrońskiej, nabył 1755 r. od Antoniego Bieleckiego, Zaryszew. Był podczaszym wołyńskim i kawalerem orderu Św. Stanisława. Dwie miał żony, 1-o v. Konstancyę Zawadzką, z którą 1742 r. i 2-o v. Barbarę Bielecką, córkę Jana, wojskiego czerniechowskiego i Anny Szczepanowskiej, z którą 1754 roku zapisy dożywocia zeznał (Gr. Krak. 384 f. 2597; Obl. Kr. 187 f. 2745; 205 f. 2200; Gr. Nowokor.; Arch. Wąsow.). Z tych żon:

1. Maciej z pierwszej, bezpotomny.

2. Józef z Zawadzkiej, komornik graniczny szczyrzycki, od 1792 r. jako chorąży halicki w aktach występuje, później sędzia pokoju powiatu kraśnickiego, żonaty z Zofią z Koczorowskich, starościanką dymidowską, urodzoną z Anny Zajączkównej, dziedziczką Waniowa, z której: Antonina wydana 1824 r., a już 1828 roku nie żyjąca żona Wacława Obertyńskiego z Tuszkowa, Teresa i Anna, bliźniaczki, ur. 1793 r., Jan Adam Heribert, ur. 1795 r., zmarły młodo i *Pius* Napoleon Duklan, ur. 1807 r. (metr. wszystkich w Bełzie). Józef nie żył 1828 r., w którym wdowa po nim, zięć jego Obertyński, syn Pius, posiadacz Żmudzi, zmarły w Waniowie 1849 r. bezpotomnie i córki: Anna, żona Adama Węglińskiego i Teresa

panna, podzielili się majątkiem po nim pozostałym. W 1832 r. Teresa, żona Tadeusza Malawskiego, komisarza skarbowego województwa płockiego i Anna Węglińska, obrały swych mężów plenipotentami, do sprawy spadku po swej matce (Akta Tryb. Cyw. I-ej inst. woj. Lubels.; Tab. Gal. Instr. 289 f. 307).

3. Ignacy z Błeszyńską, bezpotomny.

4. Benedykt, major wojsk koronnych, zginął przy obronie Pragi 1794 r.

5. Hilary, z Bieleckiej, wylegitymowany ze szlachectwa 1804 roku, wraz z przyrodnim bratem Józefem, w Galicyi zachodniej (Quat. VI f. 233), chorąży wojsk Księstwa Warszawskiego, kawaler orderu Virtuti Militari, 1813 r. mianowany przez księcia Józefa rotmistrzem pospolitego ruszenia departamentu radomskiego, wziął w niespełna miesiąc dymisyą. Żonaty 1-o v. z Anną z Kosseckich, 2-o v. z Maryą Dowbor Muśnicką, zostawił z tej żony tylko Aloizę, za Konstantym Aksamitowskim, z oficera saperów naczelnikiem okręgu cłowego.

6. Rozalia, za Stanisławem Miłkowskim.

7. Brygida, za Janem Twardzickim.

8. Salomea Józefowa Jeżewska.

VI. Jan, najmłodszy syn Jana z Gawrońskiej, ksiądz, pleban w Starym Xiążu, kanonik katedralny chełmski, został następnie Kamedułą i był prowincyałem tego zakonu w Polsce.

Oprócz powyższych, znachodzę jeszcze wzmianki o następujących Kosseckich: N., wystąpił z harcerzów (gwardyi przybocznej) Batorego, bo się ożenił 1583 r. N., żonaty z Pukarzowską w początkach XVII-go wieku. Magdalena, żona zmarłego 1732 r. Krzysztofa Kiełczewskiego (Gr. Biec. 58 f. 1501; 70 f. 1059; 71 f. 402). Zofia, żona Dobiesława Ożarowskiego, których córka Krystyna była 1754 r. za Kochanowskim, kasztelanem radomskim (Gr. Biec. 146 f. 484). Stefan, w latach 1745— 1760 starosta mrozowicki, jako taki mianowany 1748 r. komisarzem królewskim, do sprawy Szczytów z Pacami (Akt. XI. Wolffa, Pacowie f. 25). Jerzy Dominik, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.). Adam z Kojmowa (Kaimowa), zmarły 1766 r., w wieku 27 lat (sepult. w Bochni). Tomasz, vicesgerent sądowy sandomierski 1777 roku. Stanisław, 1782 r. chorąży gwardyi królewskiej (M. P.). Jan, 1784 r. świadek w sprawach Horodyńskiej, starościny pasierbowskiej (Arch. Fedor. w Oknie).

Jan, namiestnik ziemski bracławski 1790 r. Ksiądz Stanisław, proboszcz w Brzesku, umarł 1794 r., przekazawszy majątek siostrzeńcowi Michałowi Olszyńskiemu (A. Tarnow. For. Nob.).

Zacharyasz, urodzony z Szeliskiej, zmarły w Przecławiu 1821 r., po którym, z żony Agnieszki: Jan w wojsku austryjackiem, Piotr, oficyalista w Mielcu, Katarzyna, Maryanna, Konstancya i Anna (A. Tarnows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

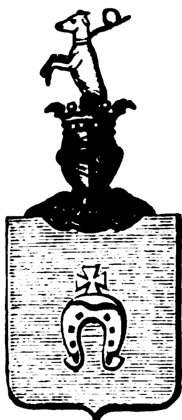
Michał Baltazar, syn Michała, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem przed 1850 r., w latach 1847 — 1869 rejent sądu pokoju w Miechowie. Aleksander, syn Józefa, urzędnik sądowy od 1855 r.; brat jego Władysław, kanonik honorowy sandomierski, proboszcz w Smogorzowie, zmarł 1886 r., siostra ich za Krupskim. Józefa z Kosseckich Połkotycka, 1888 roku w Warszawie.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Jan z synami: Janem, Józefem i Aleksandrem i Wojciech z synem Tomaszem Janem, synowie Jó-

zefa, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Jana, w 1882 r.; Franciszek Ksawery, Bazylina, Eustachy Kalikst, Konrad Herman i Otto, synowie Józefa, wnukowie Jana, 1857 roku; Jakób i Józef, synowie Tomasza, 1854 roku; a Stanisław, syn Jakóba, 1865 roku (Paw.).

KOSSISKO v. KOSZYSZKO Mikołaj, podsędek dobrzyński 1398 r., a Jan, chorąży dobrzyński w latach 1398 — 1399 w Gnieźnie (Leksz.) W 1394 r. tym chorążym był Grzymek. Patrz *Kossysko*.

KOSSOBUDZCY v. KOSSOBUCCY h. POBÓG z Kossobud, w powiecie raciąźskim. Mścisław z Kossobud, podsędek płocki 1412 r. Andrzej Kossobudzki, kanclerz płocki księcia Władysława 1436 r. Piotr, podkomorzy płocki 1468 roku. Syn jego Mikołaj, 1468 r. na uniwersytecie krakowskim, 1472 r. kanclerz katedralny płocki. Anna, córka Piotra z Kossobud, żona Stanisława z Ławska, zrzekła się 1492 r. majątku ojczystego na rzecz braci swoich, Mikołaja, kanclerza kapituły płockiej, Macieja i Mateusza (M. 6 f. 281). Mikołaj trzymał (w 1,000 złot. węg.) Raciąż 1501 r., na odstąpienie którego Sierpskiemu, otrzymał konsens królewski 1505 r. (M. 19 f. 26; 20 f. 105 i 21 f. 179). Maciej został podstolim płockim 1512 r., a umarł 1521 r.

Herb Pobóg.

Jakób, Jan, Andrzej i Maciej, bracia Kossobudzcy, dziedzice Otoczna, otrzymali 1474 r. prawo niemieckie dla tejże wsi (M. 5 f. 65). Z nich Jan był skarbnikiem płockim 1472 r., Jakób kuchmistrzem księcia Kazimierza Mazowieckiego 1471 r., a Maciej, administratorem biskupa płockiego 1474 r. Tenże sam pewno Jakób, był podsędkiem płockim 1484 roku. W 1504 roku zabezpieczył posag żonie swej, Katarzynie z Nakwaskich, podsędkównie wyszogrodzkiej (M. 18 f. 206).

Maciej, pewno wyżej wymieniony, otrzymał 1489 r. od Jana Olbrachta, majątki osób, które się nie stawiły na wojnę (M. 16 f. 104). Synami Macieja byli: Paweł, Mikołaj i Piotr. Ten ostatni, kanclerz katedralny płocki, zabity 1537 r. od pioruna w Płocku (Kal. Płoc.), a pozostali przy życiu jego bracia, dopełnili w tymże roku działu dóbr Krajkowa, Grzybowa, Drozdowa, Kossobud, Lipy, Zdunowa i Otoczna (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 126; 3 f. 248 i 4 f. 172). Z tych braci:

Paweł, którego heraldycy nasi nazywają Janem, piszący się z Niedarzyna, wspólnie z żoną, Katarzyną z Kanigowskich, córką Pawła, kwitował 1537 r. Andrzeja Kanigowskiego, z posagu (Ibid. 4 f. 71). W 1557 r. został kasztelanem liwskim. Synem jego był Stanisław, pisarz ziemski zawskrzyński, dziedzic Niedarzyna, Zembowa i Drozdowa, w ziemi płockiej. Zeznawał on 1565 roku akt w Surażu, wspólnie z żoną, Maryanną z Arciechowskich, córką Mikołaja, wojskiego bielskiego i Barbary ze Strabli (Mil. f. 225).

Drugim synem jego był Mikołaj, student w Padwie 1556 r., pisarz ziemski zawskrzyński 1567 r., następnie płocki 1569 r., w którym podpisał unią Li-

twy z Koroną. Żył jeszcze 1581 r. Żona jego Anna, według Paprockiego Działyńska, wojewodzianka chełmińska (Wyr. Lub. 28 f. 376).

Mikołaj, brat Pawła, kasztelana liwskiego, pisał się z Krajkowa. W 1536 roku pisarz ziemski płocki, został 1588 r. kasztelanem sierpskim. Był i pisarzem ziemskim zawskrzyńskim. Oprócz Krajkowa, był dziedzicem Grzybowa, Drozdowa, Kossobud, Lipy, Zdunowa i Otoczna (Płoc. Gr. Wiecz. 5 f. 284). Żona jego Małgorzata.

Paprocki Bartosz, znakomity nasz heraldyk, żonaty z jego córką, pisze, że miał trzy córki: N. Wodyńską, Annę, 1-o v. Gołyńską, 2-o v. Balcerowę Węzłową i Jadwigę, 1-o v. Wiśniewską, starościnę mławską, 2-o v. Życką, a 3-o v. Bartoszowę Paprocką. Jadwiga dostała Krajków i połowę Lipy, umarła 1572 r., pochowana w Krajkowie.

Wojciech Kossobudzki z Niedarzyna, żonaty z Małgorzatą Lubecką, córką Aleksego, pozostawił córkę Jadwigę, za Tomaszem Ważyńskim 1539 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 5 f. 316 i 7 f. 113). Marcin, pleban w Drozdowie 1542 r. (Ibid. 7 f. 340). Mikołaj, podstarości płocki 1550 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 17 f. 1).

W 1578 r. dziedziczyli na Zdunowie Jakób i Jan, na Kossobudach—Jakób i Piotr, a na Lipie— Jakób z Wodyńskim, na Drozdowie — Jakób, chorąży płocki i Stanisław, pisarz ziemski zawskrzyński, na Niedarzynie, Cieskowej i Świersku tenże sam Stanisław, a na Niedarzynie także Maciej, na Wierzbowcu i Chodziszewie—Piotr i na Wyszynach, Agnieszka (Paw.).

Małgorzata, za Maciejem Zielińskim 1585 r. Katarzyna, za Niszczyckim, babka kanonika gnieźnieńskiego 1614 r. (Kor.). Paprocki pisze, że to kasztelanka liwska.

Jakób, syn Rosława, właściciel Nadołek 1611 r. (DW. 39 f. 2176), żonaty z Katarzyną Zbijewską, zeznał z nią zapis dożywocia 1618 r. (Gr. Przed. 64 f. 115 i 478). Jadwiga, za Janem Radziejowskim 1622 r. (Perp. Czers. 6 f. 388). Stanisław, w ziemi ciechanowskiej, 1606 r. Piotr, syn Stanisława, zastawił Cieskowę 1608 r. (DW. 33 f. 1212 i 36 f. 882). Paweł, syn Jakóba, pozywał Ciechomskiego 1611 r. (DW. 39 f. 1798). Walenty, żonaty z Katarzyną Zielińską 1628 r. (DW. 47 f. 2139). Albrecht otrzymał 1615 r. wieś Baby z sołtystwem, na odstąpienie której Łozińskim, wydano mu konsens 1618 r. (AGZ. 3237 i 3282).

Jakób i Maciej z Otoczna, elektorowie Władysława IV-go, a Tomasz i Maciej z Otoczna, Jana Kazimierza. Maryanna za Danielem Bielińskim 1638 r.

Adam, kasztelan wyszogrodzki 1606 r., a wojewoda mazowiecki 1625 r., starosta łomżyński 1613 r., zmarły 1629 r., w 1591 r. był deputatem na Trybunał z płockiego (Zap. Lub. 6 f. 2), 1611 r. z sejmu naznaczony komisarzem, do traktatów z Moskwą, w latach następnych, do zawarcia umowy o pokój ze Szwedami, na Trybunał radomski i do uspokojenia granic (V. L.). Wprowadzony do Wawrzyszewa 1615 r., sprzedał 1618 r. część Okuniewa Leszczyńskim, nabył 1618 r. od Szymanowskiego Bieniewice, Szumlice, Mroczki, Odrzywoł, Bramki i Żórawiniec, a 1623 r. od Wołłowicza Szczawin (DW. 44 f. 827; 46 f. 365 i 904; M. 346 f. 34). Żonaty 1-o v. z Dorotą Kłodzińską, 2-o v. z Krystyną Baranowską (DW. 35 f. 597 i 47 f. 2353 i 2456), miał kilkoro dzieci, zmarłych młodo. Z nich znane: Stanisław, któremu ojciec miał odstąpić starostwo łomżyńskie, za konsensem królewskim z 1625 r., umarł nie otrzymawszy starostwa, które odstąpił jego ojciec

Noskowskiemu 1629 r. Jan, Zygmunt i Teodora, żona Marcina Zbożnego Zakrzewskiego 1637 r. (M. 172 f. 171; 177 f. 389; 179 f. 65 i 181 f. 244). Jan i Zygmunt przyznali 1629 r. dożywocie Walentemu, na Niedarzynie i Drozdowie, a 1631 r. dopełnili działu Bieniewic. Zygmunt sprzedał 1631 r. Odrzywoł, a 1640 r. już nie żył (DW. 47 f. 2639; 48 f. 643 i 645; 49 f. 1631).

Tomasz, skarbnik płocki 1644 r., zmarły 1651 r., elektor Jana Kazimierza. Obiór Jana III-go podpisali, Mirosław, brat skarbnika i Tomasz, dziedzic Kossobud (Zap. Lub. 55 f. 1608).

Albert, kapelan kaplicy Kurdwanowskich w Klwowie, 1685 r. Anna, żona Aleksandra Gembarta, łowczego dobrzyńskiego, 1669 r., babka kanonika gnieźnieńskiego (Kor.).

Mirosław, skarbnik płocki 1692 r., umarł 1716 r. Grzegorz, syn Olbrachta, rotmistrza królewskiego, uznany za pełnoletniego 1666 r. (Ręk. Ossol. Sig. 189 f. 8). Konstancya, za Janem Grabskim 1713 r.

Jan, skarbnik płocki, żonaty z Konstancyą Mniewską, pozostawił syna Antoniego, który schedę swoją po rodzicach na Wałowicach, sprzedał 1777 r. Borzęckiemu (DW. 93 f. 241). Benigna, córka Józefa, skarbnika ciechanowskiego i Barbary z Mikorskich, zeznała 1780 r. zapis dożywocia z mężem, Stanisławem Mroczkiewiczem, późniejszym regentem skarbu koronnego (M. 284 f. 12 i DW. 110 f. 1115). Taż Benigna i Piotr Kossobudzki, syn Jana, sprzedali 1792 r. części na Kossobudach, Zdunowie, Zdunowku, Lipie i Krajkowie Ignacemu Kossobudzkiemu, synowi Wiktora (DW. 108 f. 401). Tenże Ignacy, dziedzic Kossobud, z Praksedy Nakwaskiej, miał córkę Wiktoryę, wydaną 1816 roku za Aleksandra Karskiego.

Jan, podczaszy bracławski, zawarł 1784 r. układ z Mikorskim, o Woźniki (DW. 100 f. 35). Pewnie tenże sam Jan został wojskim mniejszym brzezińskim 1789 r., bo jako wojskiego, kwituje go 1792 r. Dąbrowski, z sumy zabezpieczonej na Woźnikach (DW. 108 f. 367). Józef, w województwie łęczyckiem, 1775 roku (V. L.), został wojskim większym inowłodzkim 1789 r.

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa przed 1850 r.: Ludwik Tadeusz i Szymon Grzegorz, synowie Ignacego; Jakób Krzysztof, syn Antoniego; Felicyan i Kajetan Wawrzyniec, synowie Jerzego; Edward Fabian Rafał, syn Feliksa; Antoni i Rudolf Hermenegild, synowie Antoniego; Ignacy Lucyan, syn Feliksa i Marceli, syn Marcina.

W 1868 r. żyło rodzeństwo, urodzone z Estery Szadokierskiej: Aleksander, dziedzic Opola, w łęczyckiem, żonaty z Julią Lesiewską, z której: Maryanna, Stanisław, Jadwiga, Bronisław i Józef; Maryanna, wdowa po Adamie Markowskim, patronie Trybunału cywilnego w Płocku; Józef, dziedzic Krzeczkowa i Gromadzyna, w ostrołęckiem, Cecylia, wdowa po Bazylim Ostromyślińskim, w Łęczycy i Emilian, dziedzic Bożewa, w mławskiem. Wiktorya z Kossobudzkich Czermińska, umarła 1858 r. Józef, syn Feliksa, 1861 r., w płockiem. Marcin, dziedzic Roszczepa 1900 r., umarł w Warszawie 1905 r. Maryanna Wacławowa Zielińska, umarła 1872 r. Ignacy, syn Aleksandra i Stanisławy z Garbowieckich, zaślubił 1906 r. w Krakowie Maryę Wasilewską, córkę Kazimierza i Teodozyi z Ćwierczakiewiczów.

Antoni Karol, syn Jana, wnuk Stefana, prawnuk Aleksandra, dziedzica 1656 r. Dorostajci, legitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Nie wiem, czy do tej rodziny należeli Kossobudzcy osiedli w Połocku. Andrzej Kossobucki, rajca połocki, z żoną, Nastazyą Dawidówną, burmistrzówną połocką, wzięli 1664 r. w zastaw Jaso, w połockiem. Jakób 1667 roku w Połocku. Eufrozyna, żona Józefa Połupięty 1671 r. Nikodem, szafarz miasta Mohilewa 1714 roku (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

KOSSORSCY z Kossorza. Mikołaj Kossorski, syn Adama, dziedziczył 1576 roku na Bielawkach, w łęczyckiem (Paw.).

z KOSSOWIC, w sandomierskiem. Janusz z Kossowic, w latach 1352—1370 często podpisany jako świadek, na różnych dokumentach w Opatowie i Sandomierzu (KMP.). Bodzanta z Kossowic h. *Szeliga*, syn Wisława, arcybiskup gnieźnieński, zmarły 1389 r. (obacz Bodzanta). W orszaku jego występują 1361 roku Bodzanta Klossek i Wiszek z Kossowic. Bratankowie arcybiskupa, Wisław i Piotr, widocznie sprzedali Kossowice, a piszą się z Mysłowic i Siedlec, a na Kossowicach dziedziczy 1401 r. Warsz, z żoną Spytką, po imieniu sądząc, Rawicz (KMP.).

KOSSOWICZ Jan Michał, zasłużony wojak, otrzymał szlachectwo 1662 r. (Sig. 5 f. 85). Patrz *Kossowicz h. Wieniawa.*

KOSSOWICZOWIE h. GRYF. Ksiądz Michał Kossowicz, paroch gr.-kat. w Jasienicy, syn ks. Bazylego, parocha gr.-kat. także w Jasienicy i Anny z Koblańskich, wnuk Bazylego i Tacyanny z Kulczyckich, prawnuk Jana i Katarzyny z Wysockich, legitymował się ze szlachectwa 1801 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Herb Gryf.

Wymieniony dopiero co Jan, był właścicielem Krasnorzeczki, w województwie kijowskiem, którą odziedziczył po nim syn Bazyli 1722 r. (Her. Kr. Pol.). Michał umarł 1804 roku, pozostawiając, z Katarzyny Hankiewiczówny: Jana, profesora prawa w uniwersytecie krakowskim, Teodora, Bazylego, wylegitymowanego ze szlachectwa 1838 roku, w gubernii kijowskiej, Andrzeja, Maryannę, za Janem Matkowskim i Helenę.

Józef, Michał, Teodora i Maryanna, dzieci wymienionego Andrzeja, wylegitymowane ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Jan, brat Michała, dziedzic części w Jasienicy Solnej, zmarły 1821 r., żonaty ze zmarłą 1834 r., Maryanną Horodyską, miał Katarzynę, za Mikołajem Kobyłeckim i Annę, za Kobierskim.

Parascewia Smykowa, Marya Goleteykowa, Maryna Mielnikowa, Prokop, którego córka Maryanna, za sławetnym Grzegorzem Boykowskim, Stefan, po którym synowie: Jan i Bazyli, wreszcie ksiądz Bazyli, gr.-kat. paroch w Olszanicy, zmarły 1822 r., rodzeństwo Kossowiczowie.

Maryanna Tustanowska w Uniatyczach 1827 r.

KOSSOWICZOWIE v. KOSOWICZOWIE h. WIENIAWA. Michał Kossowicz, miecznik czerniechowski, otrzymał 1689 r. konsens królewski, na odstąpienie Kalinic, w latyczowskiem i Buchny, Wardyńskim (AGZ. X. 6029). Tenże Michał, żonaty 1680 r. z Anną Obodeńską, 1-o v. Jakóbową Kiełczewską, 2-o v. Pawłową Bobrownicką (Woł. XI f. 78).

Jerzy otrzymał 1698 r. od króla, list wolnego przejścia przez kraje Rzeczypospolitej do granic Turcyi i odwrotnie (AGZ. X. 6323).

Zacharyasz Michał, cześnik wendeński 1725 r., żonaty 1731 r. z Anną Sątopską. Mikołaj, cześnik wendeński 1747 roku, a Zacharyasz 1761 roku (Bracł. XVI f. 378; XII f. 1070 i Bracł. XVII f. 1804). Mikołaj, regent grodzki smoleński 1788 roku. Piotr, zadzierżawił 1714 r. Tulce od Mycielskich (Zap. Gr. Pozn. 2 f. 139).

Herb Wieniawa.

Józef, żonaty z Katarzyną Nowaczyńską, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim, pozostawił: Piotra, *Macieja* Tomasza, ur. 1764 r., podoficera austryjackich szwoleżerów i Walentego *Feliksa*, ur. 1766 r.

Piotr, dzierżawca Worwoliniec, żonaty z Bronisławą Babecką, z której Aniela, 1834 r. za Antonim Smigelskim, Apolonia, 1841 roku za Michałem Milińskim, Marcin, Wacław, Wincenty i Jan Kanty.

Wincenty, z żony Antoniny, miał córkę *Melanię* Maryę, wydaną 1850 roku za hr. *Jana* Józefa Ledóchowskiego, zmarłego w Warszawie 1894 r. Brat jej stryjeczny Witold, prokurator w Siedlcach. Antoni, syn Feliksa, sędzia Trybunału w Suwałkach 1850 r., następnie prokurator. Wdowa po nim z Uszyńskich 1869 r.

Jan Kanty, zmarły we Lwowie 1835 roku, po którym, z Anieli z Chołoniewskich, 2-o v. Smagłowskiej, pozostały dzieci: Melania Aniela i Władysław Tadeusz Antoni, ur. 1831 roku (metr. u Św. Andrzeja we Lwowie).

Ten ostatni, dziedzic Gdyczyny, zaślubił Florentynę z Brześciańskich, córkę Sylwerego i Balbiny z hr. Łosiów i z niej ma: Stanisława Sylwerego, ur. 1865 roku, Sylwerego Tadeuszu, ur. 1868 r. i Włodzimierza Maryana, ur. 1870 r., wylegitymowanych ze szlachectwa 1895 roku, w Wydziale Krajowym galicyjskim (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.). Synem Władysława Tadeusza Antoniego był również Stanisław Sylwery.

KOSSOWIE (KOSS v. KOS) h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu srebrnem trzy pasy czerwone prawo-ukośne. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr. 1486). Piotr Koss, słuchacz praw, 1556 r. syndyk uniwersytetu Padewskiego. Jan Cossius, Polak, został 1553 r. doktorem medycyny w Padwie. Jerzy, komornik królewski 1574 r. (Arch I. Z. Ros. I. 1). N., 1583 r. pachole dworskie króla Stefana. Maciej Koss, podkomorzy pomorski 1578 r. Mikołaj, proboszcz katedralny i kanonik warmiński 1590 r. (Kętrz.), był sekretarzem królewskim i kanonikiem włocławskim i warszawskim. Mikolaj, zmarły 1599 r., pochowany w Oliwie, ze zmarłej 1621 r. Justyny Konarskiej, miał trzech synów: Jana, zmarłego 1581 r., Andrzeja i Feliksa, opata pelplińskiego, sekretarza królewskiego, komisarza ge-

neralnego Cystersów na Królestwo, obu zmarłych 1618 r., pochowanych w Oliwie. Rafał, mnich w Oliwie, umarł 1624 r.

Stanisław Koss, podkomorzy wendeński, zmarły 1612 r., żonaty był z Elżbietą ze Smogorzowa Wąsowiczówną, córką Wacława, pisarza polnego koronnego i Anny z Drohojowskich, 2-o v. żoną Jerzego Butlera, podkomorzego wendeńskiego 1624 roku. Syn ich Wawrzyniec, dzielny wojak, wspólnie z żoną, Anną z Sienna, otrzymał 1635 roku konsens królewski, na wykupienie dóbr Wandzel, w województwie parnawskiem, od Butlerów, a 1638 r., na odstąpienie wójtostwa w Majkowie, ze starostwa piotrkowskiego, Otwinowskim. Wawrzyńca syn Jan 1639 r. (Zap. Lub. 19 f. 355; M. 180 f. 455; 185 f. 36 i 215). Być bardzo może, że to ten Jan, dworzanin królewski, otrzymał starostwo lipieńskie 1660 roku (M. 201 f. 559).

Maciej, zmarły 1628 r., pochowany u Dominikanów w Chełmnie. Brat jego Jan, stolnik królewski 1621 r., starosta golubski 1626 r., starosta borzechowski 1634 r., został 1636 r. chorążym chełmińskim, 1643 r. kasztelanem elbląskim, a 1648 roku wojewodą chełmińskim i starostą kowalewskim. Żonaty był 1-o v. z Eufrozyną Knutówną, wdową po Janie Loka, dla której uzyskał 1626 r. dożywocie na starostwie golubskiem (M. 173 f. 396), 2-o v. z Konstancyą Denhoffówną, której przyznano dożywocie, na starostwie brodnickiem, posiadanem również przez wojewodę, który umarł 1663 r. (M. 203 f. 228; Sig. 7 f. 116). Wojewoda podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1642 r. odstąpił Miedzianowskim Wielgąłąkę, w województwie chełmińskiem (M. 185 f. 465).

Jan, drugi Jan, poseł pomorski, Kazimierz i Władysław, podpisali, z województwem pomorskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jeden z tych Janów, chorąży chełmiński 1661 r., otrzymał starostwo ostrołęckie 1664 r. Kasztelanem inflanckim był 1685 r., a wojewodą chełmińskim został 1688 r. Umarł 1702 r. W 1668 roku otrzymał Młodzieszyn, w województwie rawskiem (Sig. 10 f. 96 i 14 f. 12). Trzymał i starostwo szynwaldskie i starogrodzkie. W latach 1698 — 1701, wspólnie z żoną, otrzymał dwanaście konsensów królewskich, na odstąpienie posiadanych starostw i królewszczyzn, różnym osobom (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 75 i 262 i 86). Z zaślubionej 1675 r. w Toruniu, w czasie zapust, Maryanny z Ludinghausenu Wolffówny, miał wojewoda córki: Maryannę, za Piotrem Ernestem Kczewskim (M. 252 f. 182) i Konstancyę, za Aleksandrem Czapskim (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 85), oraz synów: Jana i Józefa. Pozostała po nim wdowa trzymała 1702 roku starostwa, ostrołęckie i starogrodzkie. Z synów wojewody:

Jan, starosta ostrołęcki 1703 r., które posiadał wspólnie z żoną, Anastazyą margrabianką Myszkowską, 2-o v. Michałową Jordanową, wojewodziną bełską (Sig. 16), został wojewodą smoleńskim 1710 r. Umarł 1712 r.

Józef, jako starosta szynwaldzki, podpisał konfederacyę generalną 1696 r. W 1703 r. był i starostą starogrodzkim, a 1709 r. został wojewodą inflanckim. W 1713 r. rezygnował z województwa i starostwa starogrodzkiego, został księdzem i umarł biskupem nominatem chełmińskim 1717 r.

Adam, archidyakon warszawski i kanonik włocławski 1658 r., następnie biskup chełmiński, umarł 1661 r. Jan, były dworzanin królewski, rotmistrz 1678 roku (Zap. Lub. 57 f. 276). Fabian Franciszek podpisał, z województwem pomorskiem, elekcyę Augusta II-go.

Franciszek, chorąży chełmiński, 1699 r. Sabina, za Marcinem Bagniewskim, w końcu XVII-go wieku.

Jan, chorąży chełmiński, sprzedał 1713 r. Pruszakowi, Belno i Osłowo, a w roku następnym zeznał zapis dożywocia z żoną, Teresą z Mączyńskich (DW. 62 f. 367 i 525). Adam, syn jego, bo chorążyc chełmiński, otrzymał 1721 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Zielińskiego, starostwa wareckiego (Sig. 20). W 1727 r. został kasztelanem kruszwickim, a 1728 r. kasztelanem chełmińskim, z którego to urzędu rezygnował 1733 r., poczem został księdzem. W 1732 roku otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa wareckiego Józefowi Pułaskiemu. W 1722 r., wspólnie z żoną, Barbarą z Bobrownickich, otrzymał w dożywocie Starą Warkę, w ziemi czerskiej (DW. 68 f. 376 i 64 f. 677). Pierwszą jego żoną, według Niesieckiego, była Ostrowicka, drugą miał Helenę Sołtykównę, ale się z nią rozwiódł. Z Bobrownickiej pozostały po nim córki: Barbara hrabina de Bruckenthal i Dorota 1743 r.

Jan Jerzy, podkomorzy i poseł chełmiński, podpisał 1733 r. konfederacyę generalną warszawską, a Marcin i Michał, posłowie prowincyi pruskiej, elekcyę Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 422, 610 i 612). Pewnie powyższy Jan Jerzy, bo podkomorzy chełmiński, został kasztelanem inowłodzkim 1752 r., a umarł 1756 roku. Jan, z województwa chełmińskiego, elektor Stanisława Augusta.

Antoni, z żony Laterskiej, dziedziczki Hansgutu, w grudziądzkim, wdowy po Browińskim, miał syna Jana 1772 r.

Franciszek, syn Józefa i Bogumiły z Czarneckich, ur. 1792 r. w Warszawie, pułkownik b. wojsk polskich, kawaler orderów: Legii Honorowej, Virtuti Militari, Orła Czerwonego i Św. Anny, dyrektor korpusu kadetów w Kaliszu 1829 r., umarł 1841 r. Brat jego Ignacy Józef, ur. 1800 r., dyrektor teatru i członek Dyrekcyi rządowej teatrów, umarł 1848 r.

KOSSOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu błękitnem — dwa charty srebrne, w złotych obrożach, do siebie wspięte; w szczycie hełmu nad srebrnym półksiężycem, trąbka myśliwska czarna, oprawna w złoto, barkiem na dół, munsztukiem w prawo, między dwiema sześciopromiennemi gwiazdami złotemi (Ostr. 1487).

Łukasz Kos dziedziczył 1583 r. na części Gogoliny, w powiecie bydgoskim (Paw.). Barbara z Kossowa Kossówna, żona Piotra Hardeka 1637 r., a Magdalena, za Adamem Przewoskim 1638 r. Jan, miecznik inowrocławski 1662 r., umarł 1685 r. Mikołaj, syn Jana Kazimierza i Krystyny z Gledzianowa, zabezpieczył 1700 r. posag żonie, Konstancyi ze Szczepanowskich (Gr. Krak. 320 f. 2961). Jan Stanisław procesuje 1744 r. w Krakowie Dembińskich.

KOSSOWIECCY h. KOŚCIESZA Jan, Teodor, Paweł i Jerzy, synowie Tomasza, wnukowie Mikołaja, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1787 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

KOSSOWOWIE v. KOSOWOWIE (KOSSOW) h. WŁASNEGO, przedstawiającego literę *N*, przez laskę środkową do góry strzałą przeszytą, w szczycie hełmu pięć piór strusich (Herb. Witebs.).

Spotykamy ich w województwie witebskiem, gdzie się też legitymowali ze szlachectwa, w końcu XVIII-go wieku.

Iwaszko Fedorowicz Kossow otrzymał 1514 r. od Ościka, dwie nieosiadłe wsie, w powiecie wileńskim (ML. 11). Kostia Kuźmicz Kossow, bojar witebski 1538 r., był dworzaninem Zygmunta I-go 1523 r. (ML. 15 i 27).

Semen Marcinowicz Kossow, ziemianin województwa witebskiego, sprzedał 1592 r. ziemię Czuryłowską, w powiecie witebskim, Agrypinie (Rainie) Janównie z Sielickich, żonie Hrehorego Konstantynowicza Kossowa. Ów Hrehory v. Grzegorz Kostinicz, był podsędkiem witebskim, w latach 1592 — 1598 (Ist. Jur. Mat. XX i XXI), następnie sędzią ziemskim. Siostrą jego była Zofia Iwanowiczowa Budohoska 1598 r., a synami: Adam i Aleksander.

Adam był 1623 r. pisarzem grodzkim witebskim i należał do spisku na życie błogosławionego Józefata Kuncewicza (Wit. Star. I). Synów jego dwóch: Jerzy i Sylwester, których siostra Estera, żona Jerzego Andrzejewicza Reuta, kwitowała 1630 r. z odbioru posagu (Ist. Jur. Mat. XXI i XXIII).

Jerzy Adamowicz Kossow, wspólnie z żoną, Cecylią z Korsaków, córką Łukasza, zastawił 1636 r. Budowiesto w 1,000 kopach (Ibid. XXV).

Sylwester, episkop mścisławski, mohilewski i orszański 1635 r., następnie 1647 r. metropolita kijowski i halicki, otrzymał 1650 r. episkopstwo chełmskie, z którego jeszcze w tymże roku rezygnował (Akta XIII). W 1635 roku odstąpił bratu Jerzemu, odziedziczone po ojcu Adamie dobra Żorobicze, Budowosto v. Budowiesto, Świetny, Hołubowszczyznę i Witkowo (Ist. Jur. Mat. XXV). Umarł w 1658 roku.

Aleksander, brat Adama, pisał się Kossowem Judzińskim vel Judyńskim. Zeznał testament 1630 r., objawiony w sądzie 1641 r., z którego się okazuje, że żonaty był z Anną Fediuszkówną, z której pozostawił córki: Marynę i Katarzynę, oraz syna Jana, który po ojcu miał objąć Budowiesto (Ibid. XXVI). Synami Aleksandra byli: Eustachy i Lew Kossowowie Judzińscy, którzy w 1634 r. dopełnili z Esterą Reutową, podziału dóbr Nieporot (Ibid. XXIII i XXV).

Eustachy zastawił 1629 roku Byków, w województwie witebskiem, żonie swej, Annie z Czapliców, córce Grzegorza (Ibid. XXII).

Jan Kossow wniósł 1625 r. do grodu orszańskiego, testament wuja swego, Michała Dmitrowicza, ziemianina witebskiego. Adam, 1626 r. opiekun Podwińskiego (Ibid. XXI). Aleksander, z młodszymi swymi braćmi, Krzysztofem i Teodorem, ma dokonać 1637 roku podziału dóbr Jaźwino, Czyściec i Murożnicy (Ibid. XXV). Katarzyna, za Stanisławem Hercykiem 1654 r. Eustachy zrabował 1662 r. dobra Mosarz, należące do OO. Jezuitów. Córka jego, Maryanna, 1708 r. żona Kazimierza Szabłowskiego (Ibid. XXVI i XXVII). Tomasz, miecznik witebski, 1669 r. Stefan Antoni, horodniczy witebski, podpisał elekcyę Jana III-go.

Jan, miecznik witebski, dziedzic Żerebicz, wspólnie z żoną, Zuzanną z Sulistrowskich, podsędkówną oszmiańską, pozwał 1713 r. małżonków Korsaków, o napad i grabież, a sam pozwany 1719 r. przez Starosielskich (Ibid. XXI). Jan Ignacy, może dopiero co wymieniony Jan, miecznik witebski 1722 r. Jerzy, w województwie witebskiem 1754 r. (Akta XIII). Stefan, starosta korowajeński i podwojewodzy witebski 1759 r. Antoni, starosta czernicki 1761 r., skarbnik witebski 1740 r.. a miecznik 1761 r., wspólnie z żoną, Magdaleną z Wasilewskich, zawarł

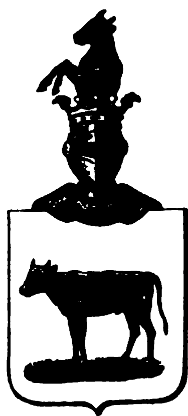
1761 r. układ z Bazyliankami witebskimi, do których wstępuje ich córka Marya (Ist. Jur. Mat. XIX). Jakób Kossow, asesor sądu wyższego w Połocku 1780 r. (Ibid. XXIX).

KOSSOWSCY. Domów tego nazwiska jest kilka, a że trudno wiedzieć, do którego rodu występujący w aktach należą, wszystkich tych niepewnych, pod rubryką różnych Kossowskich zamieszczam.

KOSSOWSCY h. CIOŁEK wyszli z Kossowa v. Koszowa v. Koszewa, w ziemi drohickiej leżącego. Dom w XVI-m wieku licznie rozrodzony, o czem wyroki Trybunału lubelskiego przekonywują. Paprocki ich Koszewskimi zwie.

Stanisław Kossowski w Drohiczynie 1485 r. Zofia, siostra Jakóba i Mikołaja Kossowskich, za Jakóbem Świeyką Ciechanowieckim, 1496 r. Rafał zawarł 1532 r. układ z księdzem Jakóbem, plebanem w Kossowie. Katarzyna, córka Rafała, za Stanisławem Brzoską, 1563 r.

Andrzej, dziedzic na Kossowie i ksiądz Mikołaj, pleban w Międzylesiu i Kossowie, dziedzic na Treblinie, bracia 1545 r. (Mil.). Bratem ich przyrodnim był Hieronim, z którym zawarli 1542 r. układ, dotyczący podziału dóbr. Byli synami Jakóba (ML. 42). Rafał, z żony Agnieszki, miał synów: Cherubina i Mikołaja, procesujących się 1542 roku, z Piotrem Kossowskim, synem Andrzeja, dziedzicem na Kossowie (ML. 42).

Herb Ciołek

Rafał, komornik ziemski drohicki 1591 r. Syn jego Jan, wraz ze Stanisławem, synem Jerzego, dziedziczyli na Kossowie 1589 r. Walenty, Jerzy, Paweł i Seweryn, synowie Andrzeja i Jadwigi Zakliczowskiej, dziedziczyli na Kossowie, Łomny i Nowej wsi 1589 r., a Krzysztof, Mateusz, Wojciech, Jan, Stanisław i Marcin, synowie Kaspra i Małgorzaty Suchodolskiej, na Kossowie, Dębem i Gutach, 1593 r. (Wyr. Lub.). W 1636 r. Albert, Aleksander i Elżbieta, wdowa po Ambrożym Świeyko z Treblinki, dzieci Marcina, zawarli układ z Mateuszem i Piotrem, synami Jana, dotyczący dóbr Kossowa-Guty, spadłego na nich po bracie, księdzu Mikołaju. Powyższa Elżbieta, 1639 r. żona Pawła Kossowskiego (Mil.). Jan, syn Jana, zapisał 1605 r. 600 flor. matce swej, Elżbiecie ze Sługocina (Zap. Lub. 15 f. 983). Wojciech, poborca drohicki 1601 r. (V. L.), następnie pisarz ziemski, umarł 1608 r. Paweł, z województwa podlaskiego, przedstawił na popis ziemi lwowskiej jednego konia.

Aleksander, podstarości grodzki ostrowski i żona jego, Anna z Zamoyskich, zeznali 1668 r. oblig na Wąsowiczów (Gr. Łomż. 16 f. 567). Taż Anna, nazwana wdową po staroście ostrowskim, w imieniu synów swoich: Władysława, Kazimierza i Stanisława, kwitowała 1672 r. w Łomży Tarnowskich i Olszewskiego. Jakób, Floryan, Wojciech, Kazimierz, z ziemi drohickiej, a Marcyan, z ziemi mielnickiej, elektorowie króla Michała.

Wojciech, Jakób, Adam, Bazyli, Paweł, Stanisław i Władysław na Dembem, podpisali, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana III-go.

Kazimierz na Kossowie i żona jego, Ewa z Grochowickich, 1-o v. Aleksandrowa Sadowska, z córkami: Heleną i Julianną, kwitowali Wąsowiczów 1692 r. (Gr. Radoms.). Samuel, skarbnik podlaski 1685 r., został cześnikiem podolskim 1689 r. N., skarbnik drohicki, umarł 1744 r. Syn jego, Benedykt, elektor Stanisława Augusta.

Wawrzyniec Wojciech Kossowski, regent grodzki drohicki, został 1705 r. stolnikiem podlaskim, ale widocznie nominacya ta nie doszła do skutku, bo w tym samym roku został miecznikiem. W 1717 r., będąc i pisarzem grodzkim drohickim, został wojskim drohickim. Jako wojski i sędzia grodzki drohicki, poseł tejże ziemi na sejm konwokacyjny 1733 r. (V. L.), podpisał konfederacyę generalną warszawską. Z urzędu wojskiego rezygnował 1752 r. Matuszewicz w pamiętnikach wspomina, że 1753 r. pisał testament Kossowskiej, sędzianki grodzkiej drohickiej, 1-o v. Ossolińskiej, chorążyny mielnickiej, 2-o v. Grabowskiej, sędziny ziemskiej brzeskiej.

Józef Antoni, syn Wawrzyńca Wojciecha, urodzony z Zofii Rzewuskiej (Czerniech. f. 793), regent grodzki drohicki 1733 r., łowczy podlaski 1739 r., umarł w 1744 r. Żonaty z Dorotą Teofilą Potkańską, córką Jana, łowczego sandomierskiego i Krystyny Gozdzkiej, pozostawił córkę Ludwikę i syna Franciszka Marcelego, wojskiego mielnickiego 1759 r., sędziego ziemskiego drohickiego 1765 roku, w końcu podkomorzego drohickiego 1777 r., zmarłego 1782 r., pochowanego w Kossowie. Będąc posłem województwa podlaskiego 1764 r., podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Poseł na sejmy w latach 1776 — 1780, deputat kilkakrotny na Trybunał koronny, w 1779 r. był kandydatem do kasztelanii podlaskiej (MP.). Żonaty z Ludwiką Kuszlówną, stolnikówną podlaską, pozostawił z niej synów: Feliksa i Ignacego, oraz córki: Teresę i Teklę.

Jan (w nominacyi Józef), został skarbnikiem podlaskim 1716 r., a łowczym 1717 r. Będąc i podstarościm i sędzią grodzkim sandomierskim, otrzymał 1738 r. nominacyę na stolnika podlaskiego. Stanisław, komornik graniczny drohicki 1728 roku.

Samuel, syn Michała i Rozalii Wasilewskiej, legitymował się ze szlachectwa 1783 roku, w sądzie grodzkim lwowskim. Żonaty 1-o v. z Anną Złotnicką, z której syn Mikołaj, 2-o v. z Anną Stępkowską, z tej ostatniej pozostawił: Karolinę, za Stanisławem Koczorowskim, Konstancyę, za Maciejem Bartoszewiczem, Bonawenturę *Ignacego* i Józefa, pułkownika b. wojsk polskich.

Ignacy zaślubił Annę Wiśniewską, z której syn Franciszek, legitymował się ze szlachectwa 1826 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Albin Antoni, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w grodzie lwowskim (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob).

Herb Dołęga.

KOSSOWSCY h. DOŁĘGA wyszli z Kossowa i Zimnego, w parafii grodziskiej, w powiecie szadkowskim, a pisali się z Głogowy pod Krośniewicami, w łęczyckiem. Część Kossowa i Zimnego nazywa się 1552 r. Głogowską, a część druga, Leżnicką, a 1576 roku Głogowa należy do Jana i Marcina

Kossowskich (Paw.). Akta łęczyckie wymieniają Piotra Kossowskiego, 1387 roku, a Mikołaja v. Miszka, w latach 1392 — 1399 (Łęcz. I. 461, 1861, 2409, 6000).

Jan, pleban z Leżnicy Wielkiej, Jakób i Wojciech, bracia rodzeni Kossowscy, dziedzice Kossowa, w parafii Grodzisko, pozwani 1462 r. o dziesięcinę przez plebana z Boleścina (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 587). Wojciech z żoną, Katarzyną Popiołkówną, 1483 r. dziedzice Leżnicy (Korytk. Arcyb.). Mikołaj 1489 r., a Jan 1507 r., kanonicy włocławscy.

Marcin, syn Piotra, dziedzic części Pilchów, Konstancya i Jakób, części Prusków, a żona Jana, córka Mikołaja Chróścińskiego, Woli Chróścińskiej, w łęczyckiem, 1576 r. (Paw.).

Żyjący w połowie XVI-go wieku Jan Kossowski, miał dwóch synów: Marcina i Andrzeja.

Marcin procesował Czudnikowskiego 1580 roku i pozostawił trzech synów: Jana, Piotra i Mikołaja. Jan odstąpił 1604 r. część Kupienina Puczkowi. Piotr, wspólnie z Janem, kwitował 1604 r. w Przedeczu z odbioru sumy, a 1625 r. zapisał sumę córce swej, Ewie Rożnieckiej. Mikołaj, burgrabia przedecki 1627 r., a brzeski 1631 r., kwitował 1627 r. Komorowskiego. W 1627 r. sprzedał Chotel Trzebuchowskiemu. Syn jego Jan, zapisał 1640 roku sumę żonie swej, Jadwidze z Czackich (Gr. Przed. 28 f. 564; 52 f. 291, 496 i 635; 54 f. 209; 69 f. 90 i 550; 70 f. 227 i 228).

Andrzej, drugi syn Jana, a brat Marcina, zeznał 1589 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Psarskich, która 1582 r. dała pozwolenie sprzedaży Zimnego. W 1593 r. nabył Wstowo, a sprzedał Psary Kretkowskiemu, 1599 r. W 1602 r. zapisał drugiej swej żonie, Dorocie z Wstowskich, dożywocie na Wstowie. Z Psarskiej, pozostali synowie: Wojciech, Stanisław i Andrzej, a z Wtowskiej, Jan i Stefan.

Wojciech potwierdził 1608 roku kontrakt sprzedaży Psar, zdziałany przez ojca, a Stanisław, 1615 roku wnosi do ksiąg grodu przedeckiego, akt sprzedaży Wstowa, dokonany przez ojca.

Andrzej odstąpił 1619 roku praw swych do Psar Kretkowskiemu. Dorota z Wstowskich, odstąpiła 1628 r. praw swych do majątku męża, synom swoim: Stefanowi i Janowi (Grodz. Przed. 29 f. 291; 30 f. 188; 37 f. 18 i 128; 41 f. 308; 47 f. 196; 50 f. 297; 61 f. 171; 65 f. 2; 67 f. 435 i 69 f. 654).

Jakób, synRosława, 1617 roku. Andrzej zawarł kontrakt z Siemianowskim 1648 r. (Ibid. 63 f. 53 i 72 f. 482).

Jakób i Jan, synowie Piotra. Pierwszy pozwał Mielińskiego 1580 r., a drugi kwitował Sierakowskiego 1586 r. (Gr. Przed. 28 f. 680 i 34 f. 452). Po Jakóbie szli synowie, Samuel i Przecław, który żonie, Maryannie z Kaznowskich, zapisał sumę 1625 r. (Ibid. 69 f. 45 i 46; 71 f. 245), a po Janie pozostali synowie: Krzysztof, zeznający 1623 r. oblig na Łętkowskiego, Chryzostom, który zapisał tegoż 1623 r. 6,000 flor. żonie Maryannie i Adam, który kwitował 1631 r. Jana i Stanisława Kossowskich (Ibid. 67 f. 52; 69 f. 45 i 46; 71 f. 245; 70 f. 298).

Adam, syn Stanisława, zastawny posiadacz Grochowiska 1608 r., imieniem synów swoich: Łukasza i Andrzeja, kwitował 1625 r. Witowskiego. Łukasz, sub-

delegat grodzki przedecki 1684 roku. Stanisław, trzeci syn Adama, nabył 1619 roku część Błędnej (Ibid. 49 f. 261; 50 f. 282; 55 f. 112; 68 f. 58; 69 f. 79 i 70 f. 604).

Samuel z Głogowy, syn Jakóba, brat Przecława, zyskał 1628 r. zapis od brata Przecława 770 flor. i od stryjecznego Chryzostoma, 1,000 flor. Żonaty z Zofią Herburtówną, kasztelanką kamieniecką, wziął 1651 roku po Oleskiej Mąkolice, w sieradzkiem. Dzieci jego: Zuzanna, za Albrechtem Achacym Ligęzą, z czasem kasztelanem czchowskim, Anna, Benedyktynka w Jarosławiu i Kazimierz, żonaty 1644 r. z Jadwigą Tymińską, 2-o v. Kazimierzową Lipczyńską, z której syn Samuel i córka Zofia, zostający 1654 r. pod opieką Ligęzy.

Samuel v. Samuel Kazimierz, chorąży zatorski i oświecimski 1690 r., zeznał 1671 r. zapis dożywocia z żoną, Zofianną Drohojowską, z której zostawił syna Kazimierza i córki: Eleonorę, 1-o v. Mikołajowę Drohojowską 1692 r., a 2-o v. Jerzowę Starzechowską 1700 r. i Annę Janowę Parysowę Drohojowską 1700 r.

Po śmierci Łukasza Kossowskiego, został 1659 r. cześnikiem łęczyckim Wawrzyniec, następnie podczaszy 1667 r., żonaty z Maryanną z Bromirskich 1666 roku (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 118). Żył jeszcze 1678 r.

Jan Kossowski z Głogowy, cześnik kowalski 1727 r., został cześnikiem inowrocławskim 1730 r. Andrzej, łowczy łęczycki, zmarły 1732 r., z Joanny Iwańskiej, miał syna Ignacego, żonatego z Franciszką Golkowską, z której syn Chryzostom, odstąpił 1791 r. sumę Brochockiemu (DW. 107 f. 1322).

W pierwszej połowie XVIII-go wieku żyło dwóch braci, (podobno synów Andrzeja), urodzonych z Barbary Paruszewskiej, Antoni i Stefan, piszących się z Głogowy.

Antoni, łowczy bydgoski 1727 r. i regent kancelaryi mniejszej litewskiej, został 1728 r. łowczym inowrocławskim. W 1733 roku był posłem województwa brzeskiego - kujawskiego i podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Za konsensem królewskim z 1732 roku, nabył od Dorpowskiego starostwo przedeckie, które odstąpił bratu Stefanowi 1745 r. W 1744 r. podskarbi nadworny koronny, z którego urzędu rezygnował 1762 r. Starostwo sieradzkie otrzymał 1748 r. W 1764 r. z referendarza koronnego, został sekretarzem wielkim koronnym. Umarł 1771 r. Nagrobek jego na ścianie zewnętrznej kościoła XX. Karmelitów na Lesznie w Warszawie. Był i starostą budzyńskim, które to starostwo odstąpił Szołdrskim 1748 r. (M. 228 f. 628) i wałeckim 1765 r., które znów starostwo odstąpił Mielżyńskiemu, za konsensem królewskim z 1766 roku, otrzymawszy od niego w zamian, starostwo radziejowskie, dla syna Ignacego (Sig. 31 i Kancl. 31 IV f. 197). Starostwo Kłodawskie, które również posiadał, odstąpił temuż synowi 1768 r. (M. 234 f. 454). W 1761 r. był i generał-majorem wojsk koronnych regimentu łanowego (Ziem. Kuj.), z którego to regimentu rezygnował 1768 r. (Sig. 32).

W 1764 r. marszałek konfederacyi województw kujawskich, poseł brzeski, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Żonaty 1-o v. z Zuzanną Walewską, starościanką wartską, z którą zeznał zapis dożywocia 1737 r. (DW. 101 f. 587 i Gr. Przed. 87 f. 277), 2-o z Karoliną Dąmbską, dla której uzyskał 1767 r. przyznanie dożywocia na starostwie kłodawskiem (Sig. 30), z pierwszej żony pozostawił trzech synów: Rocha, Stanisława i Ignacego, którzy 1778 roku zeznali dział majątku, po

rodzicach pozostałego (DW. 90 f. 110). W 1747 r., będąc podskarbim nadwornym, występuje w Czystem, majętności Cieńskich, jako świadek przy ślubie siostrzenicy swej, Kunegundy Cieńskiej, córki Andrzeja, stolnika brzeskiego i Krystyny z Kossowskich, z Mikołajem Wodzińskim, sędzią grodzkim kruszwickim (Akt ślub. w Liszkowie). Z synów sekretarza wielkiego koronnego:

1. Roch, po ojcu starosta sieradzki, już 1757 r., zostawszy także po ojcu podskarbim nadwornym koronnym i otrzymawszy starostwo parczewskie 1762 r., odstąpił w tymże roku starostwo sieradzkie, bratu Stanisławowi (Sig. 27). W 1791 roku podskarbi wielki koronny, otrzymał 1792 r. starostwo łęczyckie, prawem emfiteutycznem na lat 50 (Kancl. 71 II f. 8 i Sig. 87). Poseł województwa łęczyckiego i marszałek konfederacyi tegoż województwa 1766 r., podpisał 1764 r. elekcyę Stanisława Augusta. Dziedzic Łagiewnik i Kobylnik 1788 r. (DW. 104 f. 618), otrzymał ordery: Św. Stanisława 1765 r., a Orła Białego 1774 r. (Kancl. 52 f. 85). W 1780 r. wprowadzony został do pałacu przy ulicy Bielańskiej w Warszawie (DW. 96 f. 839). Żonaty 1-o v. z Konstancyą Łubieńską, córką Kazimierza, starosty lelowskiego i Jadwigi z Rudnickich, wspólnie z którą wprowadzony został 1766 r. do pałacu nabytego od Przebendowskiego, przy ulicy Jezuickiej w Warszawie (DW. 85 f. 806; 89 f. 595 i 597; 106 f. 289), 2-o v. z Barbarą Bielińską, córką Franciszka, starosty czerskiego i Krystyny z książąt Sanguszków, zmarłą w Warszawie 1801 r., z którą zeznał zapis dożywocia 1788 r. (DW. 99 f. 920), z drugiej żony pozostawił synów: *Karola* Franciszka Antoniego, ur. w Warszawie 1792 r. (metr. w kośc. Św. Jana), podporucznika 8-go pułku jazdy księstwa warszawskiego 1830 r., dziedzica Beleżyniec na Wołyniu, zmarłego 1869 r. i Tadeusza *Maurycego*, ur. 1795 r. w Kozłówce (metr. w Kamionce), oraz córki: Zofię hr. Ignacowę Wielopolską i Krystynę Adamowę Świejkowską.

Maurycy, syn Rocha, zaślubił w Warszawie 1823 r. Pelagię Annę Konstancyę Cieszewską, rozwiedzioną Czołhańską i z niej pozostawił córki: Zofię, zmarłą 1889 r. i Barbarę Lipkowską, oraz synów: Tadeusza Stanisława, ur. 1824 r., dziedzica Wojszyc, po którym córka Marya Marchwicka i synowie: Maurycy, Kazimierz i Jan; i Henryka Piotra, ur. 1828 r., zmarłego 1908 r., biskupa serreńskiego, sufragana generalnego płockiego, następnie kujawskiego. Maurycy 1887 r., Karol 1843 r., a Tadeusz Stanisław 1868 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem (z Teki B. W. Rummla).

2. Stanisław, drugi syn Antoniego, sekretarza wielkiego koronnego, starosta sieradzki 1762 roku, po odstąpieniu mu tego starostwa przez brata Rocha. W 1764 r. poseł sieradzki, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 roku otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną, po zrzeczeniu się jej przez ojca (Sig. 31). Kawaler orderu Św. Stanisława 1780 r. W 1792 r. otrzymał prawem emfiteutycznem starostwo obornickie, na lat 50 (Kancl. 71 II f. 6). Żonaty z Ewą Gałęzowską, której przyznano dożywocie 1767 r. na dzierżawie polkowskiej, a 1775 roku na starostwie sieradzkiem (Kancl. 34 II f. 32 i Sig. 32). W 1796 r. kwitował go Sieroszewski (DW. 111 f. 253).

3. Ignacy, brat dwóch poprzednich, elektor Stanisława Augusta, starosta radziejowski 1766 r., otrzymał 1768 r. od ojca starostwo kłodawskie, na mocy konsensu królewskiego, z tegoż roku (Sig. 32). W 1777 r. odstąpił starostwo radziejowskie Zakrzewskiemu. W 1779 r. był kandydatem do kasztelanii kruszwickiej,

a 1787 r. do sieradzkiej (MP.). Ożeniony 1778 r. z Katarzyną Szydłowską, staro-ścianką uszycką, pozostawił córkę Annę, 1-o v. Potkańską, a po rozwodzie 2-o v. Józefowę Drużbacką, zmarłą bezdzietnie 1848 r.

Stefan, brat Antoniego, sekretarza wielkiego koronnego, cześnik brzeski 1736 r., otrzymał za konsensem królewskim z 1745 r. starostwo przedeckie, od Antoniego (M. 227 f. 370). W latach: 1746, 1749, 1752, 1755, 1757, 1758 i 1761 otrzymał konsensy królewskie, na odstąpienie tego starostwa różnym osobom, ale widocznie oddał je synowi Antoniemu, który z tym tytułem, będąc posłem brzeskim 1764 r., podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Stefan, żonaty był z Anną Wilkszycką, córką Franciszka, łowczego inowłodzkiego i Franciszki Leszczyńskiej, 2-o v. żony Jakóba Kossowskiego, chorążego brzezińskiego (DW. 77 f. 284). Z niej synowie: Antoni i Jacek.

Antoni, starościc przedecki, sam już starosta przedecki 1764 r., odstąpił je 1774 r. Kretkowskiemu (Kancl. 52 IV f. 218). Po śmierci matki otrzymał wieś Kubłowo z wójtostwem 1772 r. (Kancl. 50 II f. 181). W 1785 r. został kasztelanem inowłodzkim i otrzymał order Św. Stanisława. W 1782 r. był posłem województwa łęczyckiego. W 1790 r. kawaler orderu Orła Białego. Żonaty 1-o v. z Angelą Gąsiorowską, wspólnie z którą otrzymał Kubłowo 1772 r., 2-o v. z Maryanną Wodzińską, córką Karola, starosty nurskiego i ostrowskiego, z czasem kasztelana królestwa kongresowego i Antoniny z Godlewskich, z którą zawarł intercyzę przedślubną 1792 r. (DW. 109 f. 434), z drugiej żony pozostawił syna *Jana* Józefa Krzysztofa, ur. w Suchej, ochrzczonego w Bedlnie 1797 r., dziedzica Wojszyc, które zapisał Tadeuszowi, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., bezdzietnego z Julią Bratoszewską, zmarłą 1891 r.

Jacek (Hiacent), starościc przedecki, brat Antoniego, otrzymał 1782 i 1787 roku rezygnacyę dóbr Parśni i Bielaw, od braci swoich stryjecznych, Rocha, podskarbiego i Ignacego (DW. 98 f. 1856 i Gr. Przed. 98 f. 166). Wojski większy szadkowski 1784 r., żonaty był 1781 r. z Teresą z Orsettich, córką Wilhelma, miecznika bielskiego i Zofii z Poniatowskich, żony 1-o v. Stefana Jastrzembowskiego, chorążego inowłodzkiego (Gr. Przed. 99 f. 29).

Konstanty z Głogowy, syn Kazimierza, dziedzic Jackowic, żonaty z Konstancyą Starzyńską 1688 r. (Gr. Łęczyc.).

Kazimierz z Głogowy Kossowski, żonaty z Konstancyą Stamirowską, córką Szczęsnego, miecznika sochaczewskiego i Zofii z Izbińskich, oddał 1716 r. synom swoim, Antoniemu i Franciszkowi, dobra Wysokę większą i mniejszą, w województwie łęczyckiem, na własność. Antoni zaślubił Annę Jarzyniankę i z niej miał syna Józefa, który, z Krystyny Charkowskiej, pozostawił syna Jana. Po Franciszku pozostał syn Ludwik.

Michał z Głogowy Kossowski nabył 1750 r. Łobodzice i Wolę Łobodzką, w województwie sieradzkiem (Herb. Król.). Pewnie tenże sam Michał, jako burgrabia sieradzki, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1774 r. odstąpił synowi swemu, Jerzemu, wójtostwa w Brodni i Brzegu, w województwie sieradzkiem (Kancl. 52 IV f. 98).

Franciszek, podczaszy inowłodzki, umarł 1757 r. Czy nie synami jego byli, Roch i Stanisław, podczaszyce inowłodzcy, elektorowie Stanisława Augusta. Jakób, cześnik 1783 r., został podczaszym inowłodzkim 1784 r., a stolnikiem 1785 r.,

w końcu pierwszym chorążym brzezińskim 1736 r. Z tego ostatniego urzędu rezygnował 1754 r. Żoną jego była Franciszka Leszczyńska, córka Wacława, podstolego warszawskiego, wdowa po Franciszku Wilkszyckim (DW. 68 f. 798 i 77 f. 284). N., z cześnika, został podczaszym inowłodzkim 1735 r. Synem jego, podług hr. Czarneckiego, ma być Tomasz, starosta balkowski, dziedzic 1759 r. Gaju, w województwie łęczyckiem (Herb. Król.). Został on 1760 r. podstolim brzezińskim i z tym tytułem, jako poseł łęczycki, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. stolnik orłowski, 1766 r. stolnik brzeziński, 1779 r. chorąży orłowski, w końcu 1785 r. chorąży brzeziński. Z Zofii Mieńkińskiej (czy też Zofii Stokowskiej?) miał córki: generałowę Lipińską i Franciszkę Andrzejowę Cielecką, oraz syna Józefa, ur. 1768 r., zmarłego 1814 r., dziedzica Rudnik i Gaju, starostę balkowskiego 1789 r. (V. L.), podczaszego inowłodzkiego 1791 r., żonatego z Maryanną bar. Rosenówną, córką Józefa, generała b. wojsk polskich i Ewy z Kossowskich. Z niej:

1. Franciszek, dziedzic Pieńczniewic, żonaty z Różą Żychlińską, córką Ludwika i Krystyny Bojanowskiej, z której syn Mieczysław, ożeniony z Anną Wągrowską i córka Marya, za Maryanem Rożnowskim.
2. Joanna, za Ferdynandem Potworowskim.
3. Barbara, za Tadeuszem Rożnowskim.
4. Józefa, 1-o v. Lenartowiczowa, 2-o v. Szymanowska.
5. Anastazy.
6. Władysław.
7. Jan, oficer b. wojsk polskich.
8. Karol Marcin Mikołaj, ur. 1808 roku, właściciel Rudnik, żonaty 1-o v. z Ludwiką Żychlińską, córką Ludwika i Krystyny Bojanowskiej, z której córki: Stefania Alfredowa Nieszkowska, Kazimiera Teodorowa Jabłkowska i Ludwika Arturowa Łubieńska, 2-o v. z Bogusławą Żychlińską, siostrą poprzedniej, z której syn Karol, ur. 1848 r., dziedzic Dworszewic, ożeniony z Pelagią Wojakowską, córką Karola i Augustyny z Parczewskich, z której: Tadeusz, Janina, Zofia i Izabella (Herb. hr. Czarn.).

Stanisław, Jan, Krzysztof, Stefan, Rafał, Samuel i drugi Stanisław, z województwa łęczyckiego, a Szymon, z województwa inowrocławskiego, elektorowie króla Michała.

Józef z Głogowy, podstoli brzeziński 1748 roku. Jan, cześnik inowłodzki, z Maryanny Olszanickiej, pozostawił syna Felicyana, który 1764 r. nabył część Parśni i Bielaw, od Bielawskiego (DW. 84 f. 756).

Tenże Feliks v. Felicyan, został 1772 r. skarbnikiem inowłodzkim, umarł 1780 r. Piotr, skarbnik inowłodzki 1762 r., umarł 1771 r. Mikołaj, i Świętosław, z województwa łęczyckiego, elektorowie Stanisława Augusta.

W 1778 r. Świętosław, syn Rafała z Głogowy, skarbnika gostyńskiego i Maryanny Gozdowskiej, sprzedał schedę swoją w Kossowie i Zimnem bratu Wojciechowi. Ten Wojciech z Głogowy, tytułowany skarbnikiem krzemienieckim (DW. 90 f. 294 i 335). Stanisław, wojski większy brzeziński 1788 r. Józef, szambelan Stanisława Augusta 1791 r.

Potomkowie Kazimierza, dziedzica Wysokiej 1716 r., Michała, właściciela Łobodzic 1750 r. i Tomasza, starosty balkowskiego, właściciela Gaju 1759 r.: Fran-

ciszek Remigiusz i Karol Marcin Mikołaj, synowie Józefa, Hipolit Wawrzyniec, syn Ludwika, Apolonia i Maryanna, córki Erazma i Eleonory z Jerzmanowskich i Andrzej, syn Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Mikołaj z Głogowy, chorąży gwardyi królewskiej, syn Jerzego i Marcyanny Wiszczyckiej, odstąpił 1767 r. Tomaszowi z Głogowy, stolnikowi brzezińskiemu, majątek po matce pozostały (DW. 86 f. 38).

KOSSOWSCY h. GIERAŁT. Jakób Kossowski, tegoż herbu, służebnik Brzeskiego 1564 roku (Wittyg).

KOSSOWSCY h. HABDANK, wyszli z Kossowa małego, w powiecie radomskim, ale legitymując się ze szlachectwa przed 1850 r., wywiedli się, zapewnie wprowadzeni w błąd jednym imieniem przodków, od Marcina *Polaka* Kossowskiego, właściciela 1544 r. wsi Zimne, w powiecie szadkowskim, który należał do rodu Dołęgów Kossowskich.

Pietrasz z Kossowa zeznał 1412 r. zapis żonie Świętochnie (Rad. Inscr. Decr. II f. 51). Jan z Kossowa otrzymał 1450 r. prawo magdeburskie dla wsi swoich Kossowa i Rożek, w radomskiem (Summ. Wierzb. I. 82). Długosz wymienia Andrzeja Kossowskiego, dziedzica Kossowa, a Kossowską, dziedziczkę Rożków, w drugiej połowie XV-go wieku. Pakosz Kossowski otrzymał 1497 roku części Myśliszowic i Brzezian, w radomskiem, skonfiskowane rodzicom za niestawiennictwo na wojnę (Summ. Wierzb. II. 1009). Mikołaj z córką i Jakób, dziedzice Kossowa małego 1508 r., a Mikołaj Kossowski i Piotr Skarbek, 1569 roku. Jakób Kossowski, dziedzic części Woli Kozickiej, tamże 1569 r. (Paw.).

Herb Habdank.

Józef, zmarły w Koniuchach 1826 r., z Justyny z Witkowskich, pozostawił: Jana, Karola, Romualda, Feliksę, Henrykę, za Franciszkiem Popielem 1829 r., Paulinę i Sewerynę (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Mateusz, właściciel części w Żywaczowie, z Katarzyny Borkowskiej, miał córkę Konstancyę, żonę 1847 r. Jana Nepomucena Wiszniewskiego z Wygnanki. Jan, z Agnieszki Śnichowskiej, miał synów:

1. Mikołaja, ur. 1828 r. w Żywaczowie, żonatego z Anną Baczyńską, z której córka Joanna, ur. 1869 roku w Wygnance.

2. Andrzeja, ur. 1815 r. w Żywaczowie, zmarłego 1897 r. w Czortkowie, którego, z Tekli Wisłobockiej, urodzonej 1828 r. w Czerniechowie mazowieckim, pozostawił:

a) Maryę Agnieszkę, zaślubioną 1878 r. w Czortkowie Augustynowi Kazimirowskiemu.

b) Rozalię Anielę, zaślubioną 1892 r. Marcinowi Malitowskiemu.

c) Zygmunta Dobromira, ur. 1866 r.

d) Andrzeja Saturnina, ur. 1869 r.

e) Helenę, zaślubioną 1895 r. Józefowi Saguńskiemu (M. Zawadz. z metr. w Czortkowie).

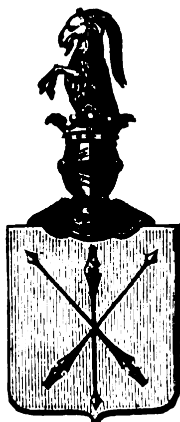
Aleksander Ignacy Franciszek i Antoni Bazyli, synowie Pawła, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Po Aleksandrze, dziedzicu Złotnik, pozostała 1868 r. wdowa, Marya z Łączkowskich i dzieci małoletnie: Józefa, Maryanna, Stanisława, Jan i Adam.

Ksiądz Władysław, proboszcz i dziekan w Kozłowie, brat jego Julian i bratanek Władysław, otrzymali 1869 r. od cesarza Franciszka Józefa, potwierdzenie staropolskiego szlachectwa (A. Galic. Wydz. Kraj.).

KOSSOWSCY h. JELITA. Niesiecki wyprowadza ich z Pomorza i całą ich jedną linię podaje. Spotyka się ich w województwie sandomierskiem, a wyszli zapewne z Kossowa, w powiecie piotrkowskim leżącego, blisko wielu innych posiadłości Jelitczyków i jeden z nich miał założyć Kossowo, w województwie pomorskiem i dać początek Kossowskim tamże zamieszkałym.

Jakób i Mikołaj, bracia rodzeni z Kossowa, otrzymali 1497 r. różne części w Moszczenicy, skonfiskowane dziedzicom, za niestawienie się na wojnę. Mikołaj Kossowski otrzymał 1499 r. prawo magdeburskie dla Kossowa, Moszczenicy i Woli Moszczeńskiej, w powiecie piotrkowskim (Summ. Wierzb. II. 798 i 1859).

Herb Jelita.

Jadwiga, przeorysza Norbertanek w Strzelnie, zmarła 1702 r. Hieronim, podkomorzy mozyrski i starosta domaniowski 1712 r. (Akta VIII). Józef, viceregent grodzki kowalewski, 1753 r. Maryanna, zamężna Mikołajowa Wolska, urodzona z Magdaleny Pawłowskiej, w połowie XVIII-go wieku (Kor.). N., podstoli chęciński 1746 r., umarł w 1757 r.

Aleksander Sarjusz Kossowski, wojski większy chęciński 1752 r., cześnik 1764 r., następnie podstoli i podczaszy 1765 r., rezygnował z tego ostatniego urzędu 1772 r. W 1766 roku odstąpił połowę dóbr Tokarni, synowi swemu Ignacemu, urodzonemu z Teresy z Ostrowa.

Jan z Kossowa Kossowski, elektor Jana Kazimierza. Jan Kazimierz, Stanisław i Michał, z województwa sandomierskiego, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Jan, stolnik sandomierski 1738 r., rezygnował z tego urzędu 1766 roku. Dzieci jego, Ignacy i Barbara, wymienione w metryce Niemirycza w Szumsku, z 24-go Grudnia 1744 r. Andrzej, subdelegat grodzki chęciński, w latach 1784—1798.

Ignacy, miecznik chęciński i sędzia kapturowy województwa sandomierskiego i Józef, starosta wertelecki, poseł powiatu mirachowskiego, z województwa pomorskiego, pisali się na obiór Stanisława Augusta. Ów Ignacy v. Pantaleon Ignacy, został miecznikiem chęcińskim 1759 r., wojskim większym 1765 r., łowczym 1776 r., w końcu cześnikiem chęcińskim 1788 r. Ignacy zaślubił Józefę Dąbską i z niej pozostawił synów: *Andrzeja* Józefa Aleksandra, ur. 1767 r. w pa-

rafii Sobków i *Stanisława* Antoniego Rocha, ur. 1777 r. w tejże parafii, wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. III f. 77 i 78).

Franciszek Remigian Aleksander, Henryk Wincenty Bonawentura i Kazimierz, synowie Andrzeja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOSSOWSCY h. LESZCZYC mieli być, podług Niesieckiego. Czy nie wyszli z Kossowa, w ziemi nurskiej, który należał 1578 r. do Benedykta i Dominika Kossowskich (Paw.). Franciszek i Kazimierz, z ziemi nurskiej, elektorowie Augusta II-go. Jacek, dziedzic Kossowa, Wielunic i Klimunt, w ziemi nurskiej, podpisarz ziemski i grodzki ostrowski 1787 r. a następnie regent ziemski i grodzki nurski, z Anny z Bartoldów, miał córki: Różę, żonę Jana Zarzyckiego 1787 r. i Katarzynę, za Wincentym Kruszewskim, 1792 roku (M. 289 f. 2 i DW. 107 f. 1671).

Herb Leszczyc.

Herb Łodzia.

KOSSOWSCY h. ŁODZIA byli w województwie lubelskiem. N. Kossowski, dziedzic części Wysokiego, w lubelskiem, 1581 r. (Paw.). Wojciech, burgrabia lubelski, żonaty 1621 r. z Zuzanną Czarnecką, córką Jana. Wojciech, ale bez tytułu, syn Melchiora i żona jego, Krystyna z Zoleckich, kwitowali Boglewskiego 1629 roku (Zap. Lub. 25 f. 797 i 32 f. 680). Stanisław, elektor króla Michała. Paweł dziedziczył na części Strzyżowic, w województwie lubelskiem, 1676 r. (Paw.). Franciszek, wojski lubelski 1661 r., dziedzic Nowego Dworu i Świdnika, w lubelskiem, tegoż roku, wzniósł klasztor w Lublinie Franciszkanom, 1770 r.

KOSSOWSCY h. ODWAGA mieli być, podług Niesieckiego, w województwach, pomorskiem i chełmińskiem.

KOSSOWSCY h. RAWICZ. Kunegunda Kossowska, tegoż herbu, żona Tomasza Ożarowskiego, matka Aleksandra, kanonika gnieźnieńskiego, 1740 roku (Kor.).

KOSSOWSCY h. WIENIAWA z Kossowszczyzny, w powiecie lidzkim. Stefan Kossowski, syn Wawrzyńca, wnuk Antoniego, prawnuk Józefa, praprawnuk Jana, dziedzica Kossowszczyzny 1656 r., legitymował się ze szlachectwa 1832 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jan Andrzej, żonaty z Krystyną Bielską, 2-o v. Krzysztofową Wołkową, która w obecności dzieci swych, Jana Kossowskiego i Jadwigi Wołkównej, zapisała 1664 r. trzeciemu mężowi swemu, Janowi Fedorowiczowi, 600 kóp. groszy

litews., na części Berdówki, w powiecie lidzkim, po pierwszym mężu posiadanej (Arch. Wileńs. 5646 f. 843).

KOSSOWSCY różnych herbów. Mikołaj, syn Sobiesława z Kossowa, 1403 roku, Maciej, syn Marcina, 1411 r., Mikołaj, syn Oji, 1420 r., Bartłomiej i Jakób Kossowscy ze Szremu, 1426 r., Mikołaj, syn Jana, 1440 r., a Stefan, syn Pawła z Kossowa, z dyecezyi płockiej, 1487 roku, studenci uniwersytetu krakowskiego. Bartłomiej i Jakób, byli pewno synami Jakóba Kossowskiego i Doroty, córki Jana Szybla ze Szremu, zastawnych posiadaczy Chrząstowa 1433 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1063).

W ziemi czerskiej: Zofia z Harinków, żona 1-o v. Bartłomieja Nowodworskiego, 2-o v. Pawła Kossowskiego, zapisała 1599 r. części Stojadeł Pilichowskiemu. Anna, za Andrzejem Zawiszą 1621 r. Zofia z Kamińskich, córka Mikołaja, żona Jana Kossowskiego 1640 r. Zofia Władysławowa Kossowska, sprzedała 1788 roku Rytomoczydła i Boglewice Grzybowskiemu. Konstanty, prowincyał Franciszkanów w Polsce 1780 r.

Wojciech, syn Adama, wnuk Piotra, prawa swe spadkowe odstąpił 1793 r. Rostworowskiemu (Perp. Czers. 1 B f. 226; 7 f. 895; 10 f. 156; 40 f. 123 i 455; 21 f. 282).

Samuel został podstolim sanockim 1625 r. Regina, za Hieronimem Kołudzkim 1682 r. Gniewosz Kossowski, viceregent sandomierski i podstoli bielski, miał synów: Krzysztofa i Franciszka, cześnika brzeskiego. Krzysztof, z Teresy Finkówny, miał: Kazimierza, Józefę i Ewę Żochowską. Kazimierz pisał 1751 roku testament w Pszczółkach. Z Katarzyny Krzeczkowskiej, pozostawił córkę Agnieszkę.

Szymon, z Katarzyny Stryjowskiej, miał 1618 r. córki: Zuzannę Bartłomiejowę Imienińską i Elżbietę Prokopowę Rudnicką (Gr. Bełs. 37 f. 1124). Andrzej, dworzanin królewski, otrzymał 1698 r. wójtostwo Witów (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 84). Jan, dożywotnik 1622 r. młyna i gruntu w Bruśnem (Gr. Bełs. 207 f. 789).

N., cześnik trembowelski, umarł 1710 r. Jan, wojski trembowelski 1731 r., umarł 1735 r. N. został pokojowym królewskim 1746 r. (Sig. 27). Jan, sekretarz pieczęci mniejszej koronnej 1746 r. (Sig. 28).

Mikołaj, Paweł i Jakób Kossowscy i Dorota z Kossowskich Piasecka, bracia i siostra, urodzeni z Katarzyny Kazimirskiej, pozwali 1640 r. Sokołowskiego, o 10,000 flor., za zabrany rynsztunek i konie, zabitego w Moskwie Piotra Kossowskiego (Kij. IV B f. 283).

Franciszek, miecznik owrucki i subdelegat grodzki nowokorczyński 1717 r. Mikołaj, syn Stanisława i Doroty z Orchowskich, 1701 r. (Bracł. XIV f. 843). Józef, sędzic ziemski powiatu czerkaskiego 1798 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 2).

Jakób, syn Bartłomieja z Maleszowej wsi, nabył 1747 r. część Maleszowy, od Żochowskiego. Dzieci jego: Jadwiga, żona Walentego Lipki i Piotr. Ten ostatni, legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodnej (Quat. VII f. 78).

Antoni Kossowski z Uhrynia zaślubił 1749 r. w Byczkowcach Wiktoryę Balicką i miał z niej: Mateusza, ur. 1750 r. i Kajetana, ur. 1766 r. w Białobożni-

cy. Konstancya z Białego Potoka, zaślubiła 1728 r. Wawrzyńca Piotrowskiego. Wincenty Feraryusz, syn Karola i Maryanny Zawirskiej, ur. 1792 r., zaślubił 1817 roku w Czortkowie Karolinę Marcelę Orłowską (M. Zaw. z metr. w Czortk.).

Jacenty, z żony Teresy Karskiej, ur. 1820 r., 2-o v. Janowej Zglinnickiej, zostawił córki: N. Łabędzką i N. Leszczyńską.

Wacław Kossowski, syn Teofila, radcy Prokuratoryi Królestwa i Cecylii z Krzyczkowskich, student politechniki w Liège, umarł 1906 r.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa, niżej wymienieni Kossowscy: Platon Zenon, Henryk Ignacy, Tytus Antoni i Feliks Józef, synowie Antoniego Wincentego, wnukowie Stanisława, prawnukowie Andrzeja, praprawnukowie Jana, 1838 r.

Feliks z synami: Albinem, Michałem, Serafinem, Janem, Ludwikiem i Ignacym, syn Antoniego, wnuk Seweryna, prawnuk Marcina, 1835 i 1841 roku, a Wiktor Aleksander, syn Ludwika, 1878 r. i Kazimierz, syn Franciszka Serafina, wnuk Jana, 1880 roku.

Jan, syn Seweryna i Jan, syn Wincentego, obaj wnukowie Michała, prawnukowie Jana, praprawnukowie Tomasza, 1849 roku (Spis.).

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa, niżej wymienieni Kossowscy: Michał, syn Józefa, wnuk Władysława, z synami: Bazylim i Gabryelem, 1847 r.

Mikołaj, syn Michała, wnuk Antoniego, prawnuk Władysława, praprawnuk Wawrzyńca Wojciecha, 1850 r., a Józefat, brat Mikołaja, syn powyższego Michała, z synami: Andrzejem i Piotrem, 1861 r.

Konrad Cezary i Mikołaj Albert, synowie Mikołaja, wnukowie Michała, 1895 r., a Wandalin Szczęsny, syn tegoż samego Mikołaja, z dziećmi: Franciszkiem i Maryą, 1901 r. i Edmund, syn Wandalina Szczęsnego, 1902 r.

Libory Wiktor Leonard z synem Maryanem Mikołajem i córką Gabryelą i Władysław, synowie Jerzego Adalberta, wnukowie Grzegorza, prawnukowie wymienionego wyżej Antoniego, syna Władysława, 1883 r.

Władysław, syn Macieja, 1848 roku, a dzieci jego: Eugeniusz i Jadwiga, 1890 roku.

Gedeon, syn Andrzeja, z synami: Michałem Leonem i Władysławem Pawłem, którego syn Władysław Lucyan, 1876 i 1878 r.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1845 r.: Ludwik Piotr, syn Antoniego Albina, wnuk Andrzeja, prawnuk Piotra, z dziećmi: Józefem i Anielą.

KOSSOWSKI Seńko, szlachcic kijowski, otrzymał 1635 r. pewien przywilej (M. 354 f. 65).

KOSTA Franciszek, porucznik wojsk koronnych, następnie rotmistrz, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L. i ML. 220 A).

KOSTANECCY v. KOSTENECCY h. WIERUSZOWA. Jan Kostenecki, podczaszy bracławski 1751 r. (Bracł. XVI f. 981). Kunegunda Kostanecka odstąpiła 1796 r. pewne sumy Ponińskiej (DW. 111 f. 1152).

Kostaneccy dziedziczyli w XVIII-m wieku na Żurawlówce na Wołyniu, skąd się przenieśli w XVIII-m wieku do Królestwa. Z nich Józef miał czterech synów: Telesfora, Ignacego, Pawła i Teodora Marcina.

Telesfor służył w legionach, był pułkownikiem II-go pułku ułanów. W 1808 roku kawaler, a 1811 r. oficer legii honorowej. W tym ostatnim roku odznaczony krzyżem Virtuti Militari. Zginął pod Witenbergiem.

Herb Wieruszowa.

Ignacy i Paweł służyli również w legionach.

Teodor Marcin legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1849 r. Synowie jego: Wojciech zginął pod Grochowem. Józef, w czasie powstania 1831 r., zginął na Litwie. Paweł, zmarły 1908 r., miał Wandę i Wincentego, zmarłych młodo i Jadwigę.

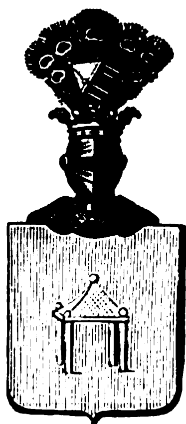
Jan Nepomucen, trzeci z kolei syn Teodora Marcina, zmarły 1874 r., z Michaliny Dobrowolskiej, pozostawił: Stanisława, ur. 1859 r., profesora chemii na uniwersytecie berneńskim w Szwajcaryi.

Jana, ur. 1861 r., właściciela Charbic w Królestwie.

Kazimierza Telesfora, ur. 1868 r., profesora zwyczajnego anatomii opisowej na uniwersytecie Jagiellońskim, żonatego z Joanną Blochówną, córką Jana, rzeczywistego radcy stanu, prezesa zarządu kolei południowo - zachodnich i innych i Emilii z Kronenbergów.

Antoniego Pawła, ur. 1866 r., profesora uniwersytetu we Fryburgu w Szwajcaryi.

Przypuszczam, że *Kosteneccy* wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej, stanowią jeden dom z Kostaneckimi. W 1849 r. legitymował się ze szlachectwa Jan, syn Dominika, wnuk Jana, prawnuk Kazimierza, z synami: Franciszkiem, Józefem, Sylweryuszem Aloizym, Nikodemem Michałem i Euzebiuszem.. Synowie zaś Franciszka: Henryk, Lucyan, którego syn Jan 1889 r. i Zygmunt, także 1849 r., a Mikołaj Leon, Kalikst i Czesław Jan, 1878 r. Teodor i Grzegorz, synowie Euzebiusza, 1899 r.

Herb Leszczyc.

KOSTECCY h. LESZCZYC. Marcin Kostecki, syn Jakóba, sprzedał 1609 r. Balice Krasowskiemu. Marcin v. Marcin Prokop, pisarz grodzki lwowski 1650 r., żonaty 1644 roku z Katarzyną (Zap. Lub. 18 f. 589; 39 f. 269 i 42 f. 1038 i 1349). Stanisław, łowczy czerniechowski 1661 r., ma brata Jana (Zap. Lub. 49 f. 101).

Wawrzyniec i Józef, z ziemi chełmskiej, podpisali, pierwszy elekcyę Augusta II-go, a drugi, obiór Stanisława Augusta.

Teodor, syn Franciszka, zamieszkującego województwo płockie, i Tekli z Modzelewskich, zaślubił Klotyldę Błeszyńską, córkę Józefa, majora b. wojsk polskich i Klementyny z Wattsonów i ma z niej syna Tadeusza, obecnie żyjącego,

adwokata przysięgłego w Lublinie, żonatego z Janiną Okołowiczówną, z której córki: Teodora, ur. 1892 roku i Łucya, ur. 1896 roku. Bracia Teodora, Wincenty i Stanisław.

Grzegorz i Józef, wpisani 1782 r. do ksiąg szlacheckich galicyjskich. Z nich Grzegorz, żonaty z Wiktoryą Usińską, miał z niej: Aleksandra Józefa, ur. 1787 r. i Antoniego Onufrego, ur. 1781 roku, po którym, z Karoliny Schuribanówney, syn Antoni Karol, ur. 1821 r., z Magdaleny Mazurówney, pozostawił syna Tadeusza Grzegorza, ur. 1851 r. (A. Gal. Wydz. Kraj.).

KOSTECCY h. NAŁĘCZ. Jan, z województwa bełskiego, elektor Augusta II-go. Walenty Kostecki, syn Wawrzyńca i Maryanny z Wolańskich, z Anny z Pełkowskich, pozostawił syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim. Józef zaślubił Zuzannę Słupecką i miał z niej syna Ferdynanda.

KOSTECCY h. PRUS II-gi. Jerzy Franciszek Kostecki, syn Michała i Franciszki Zborowskiej, wnuk Józefa i Anny Horoszkiewiczówney Jaworskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1788 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

W Królestwie Polskiem legitymował się ze szlachectwa przed 1850 rokiem, Jerzy Franciszek, syn Michała.

KOSTECCY h. ROGALA. Marcin Kostecki, skarbnik nurski, dziedzic Kostek 1689 r., z Maryi Ławickiej, miał syna Wojciecha Antoniego, a ten Jakóba, dziedzica Chaszczowa. Tego syn Jan, dziedzic Tereszpola i Bohaczówki na Podolu, miał syna Leona, którego syn Piotr, dziedzic Olszanki na Podolu 1904 r.

KOSTECCY h. RUDNICA. Tomasz, syn Marcina, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOSTECCY h. ŚLEPOWRON w W. Ks. Litewskiem. Justyn, Józef i Waleryan, synowie Kajetana i Józef z synami: Onufrym, Dionizym i Feliksem, syn Antoniego, a wszyscy czterej wnukowie Antoniego, prawnukowie Piotra, który otrzymał szlachectwo z tym herbem, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOSTECCY różnych herbów. Jest wieś Kostki, w powiecie wiślickim, zwana dawniej często Kostczycami, są wsi Kostki na Mazowszu, zamieszkałe przez liczną szlachtę, trudno też dojść skąd który ród Kosteckich pochodził.

Bracia, Mikul i Wszebor z Kostczyc, w latach 1396—1397, Andrzej z Kostczyc v. z Kostek h. *Gerałt*, w latach 1396—1408, mają sprawy w Krakowie. Tomasz z Kostczyc, zganiony przez Śmisława, dowiódł 1397 r. h. *Ossorya*. Jan z Kostczyc 1412 r., a Dziwisz z Kostek 1425 r. w Wiślicy. Mikołaj, syn Piotra z Kostek, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim.

Mikolaj Kostecki, Jan *Wnuk*, Andrzej, Mikołaj i Mikołaj *Królik*, dziedzice Kostek, w wiślickiem, 1508 r. Anna Kostecka, dziedziczka Rokszyc, w sandomierskiem, 1578 r., a Jakób, części Szczaworyża 1579 roku (Paw.). Adam i Mel-

chior, synowie Krzysztofa, dziedzice Rokszyc 1590 roku (Wyr. Lub. 2 f. 842 i 41 f. 516).

Prokop Kostecki, proboszcz łosicki, świadek 1591 r. na testamencie Sapieżyny (Sap. 1 f. 391). Benedykt, w przemyskiem, 1627 r. Wacław, kanonik sandomierski, 1660 r. Jan, opat jędrzejowski, poseł Jana III-go do Neapolu 1690 r., umarł 1699 r. (Kal. Lędz.). Stefan, Adam i Andrzej, synowie Bonawentury, w grodzie warszawskim 1681 r. (DW. 56 f. 75). Jan podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Jan z żoną, Elżbietą Trepczanką, wziął 1694 roku w zastaw część Smogorzowa (Gr. Radoms. 101 f. 158). Wojciech, żonaty 1724 r. z Petronellą Grzegorzewską, wdową po Franciszku Turowskim (Perp. Czers. 19 f. 436).

Tomasz, syn Jana i Wiktoryi Morawskiej, ur. 1755 r. w Hałuszczyńcach, na mocy zaświadczenia okolicznej szlachty, otrzymał przyznanie szlachectwa 1798 roku (A. Gal. Wydz. Kraj.).

Eliasz, syn Jana i Eudoksyi Buzdygan, wnuk Stefana, uznany 1812 r. za szlachcica staropolskiego, przez Wydział Stanów galicyjskich (Ibid.).

Adam Kostecki, piszący się z Wielko i Mało-Kostów, adwokat trembowelski, syn Antoniego i Maryanny Szembekównej, wnuk Stanisława i Urszuli z Trembińskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (M. D. Wąs.).

Jan zapisał Lesieckiej 1729 r. sumę na Mińkowcach (Gr. Tremb. 64 f. 568). Feliks, wachmistrz Juryzdyki marszałkowskisj 1787 r. (DW. 108 f. 484). Hieronim odstąpił 1804 r. sumę bratu Janowi (DW. 118 f. 762).

Ksiądz Jan, gr.-kat. proboszcz w Łuczycach i ksiądz Tomasz, takiż proboszcz w Oleszycach, bracia rodzeni. Ostatni umarł 1819 r., pozostawiwszy, z Katarzyny z Kosiewiczów: Tomasza, Ignacego, Szymona, Andrzeja, Jerzego i Praksedę (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni Kosteccy: Józef, Antoni z synami: Pawłem, Janem i Józefem Wincentym i Jan z synami: Leonem i Michałem Antonim, synowie Józefa Jakóba, wnuki Antoniego Wojciecha, prawnuki Marcina, 1845 r.

Gabryel z dziećmi: Manswetem, Zenonem, Januarym, Emilią, Maryą i Faustyną, syn Józefa, wnuk Antoniego, prawnuk Antoniego Wojciecha, praprawnuk Marcina, 1857 r.

Izydor, Remigiusz, Józefa i Sylwiana, dzieci powyższego Gabryela, 1858 r.

Piotr Paweł, syn Leona, 1867 r., a Teofil, Lucyan i Wilhelm Józef, synowie Michała Antoniego, 1869 r.

Józef, Leon Karol, Stefan Adolf z synem Józefatem i Jan Kanty Narcyz, synowie Pawła, wnukowie Józefa, prawnukowie Wincentego, 1845 r.

Borys, Lidia i Wiara, dzieci Jana Kantego Narcyza, 1854 r., a Wiktor, syn Stefana Adolfa, 1858 r. (Spis.).

W gubernii wołyńskiej legitymował się ze szlachectwa 1844 r. Jan Kostecki z synami: Franciszkiem Michałem i Aleksandrem Tomaszem, syn Józefa, wnuk Wojciecha, prawnuk Antoniego, a Włodzimierz, syn Franciszka Michała, 1868 r. i Konrad Ludwik i Eugeniusz Franciszek, synowie Włodzimierza, 1888 r.

Stanisław zaś, syn Jana, wnuk Tomasza, prawnuk Józefa, syna wymienionego wyżej Wojciecha, wraz z synem Leonem, 1862 r.

KOSTECKI Tomasz, plenipotent ekonomii sandomierskiej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r., a uwolnienie od scartabellatu 1775 r. Był on 1774 r. subdelegatem, a 1779 r. vicegerentem grodzkim sandomierskim (DW. 91 f. 27). Żonaty 1-o v. z Konstancyą Malszycką, 2-o v. z Maryanną Korticelli, siostrą Szymona, szambelana Stanisława Augusta, z pierwszej żony pozostawił syna Szymona. Brał przydomek *Brogowiec* (DW. 102 f. 53; 109 f. 108 i 110 f. 99).

KOSTEK Antoni podpisał, z województwem bełskiem, elekcyę Augusta II-go.

KOSTEWICZOWIE v. KOŚCIEWICZOWIE h. LELIWA. Stanko v. Stanisław Kostewicz, starosta kobryński 1486 r., w latach 1492 — 1498 starosta kowieński, miał dwóch synów: Wencława i Janusza.

Wencław, 1510 r. namiestnik dorsuniski, 1511 r. marszałek królewski, umarł w 1532 r. Żoną jego była księżna Hanna Semenówna Romanowiczówna Kobryńska, wdowa po księciu Fedorze Iwanowiczu Bielskim. Zapisała mu ona w 1502 r. 1,000 kóp lit., z 7,000 zapisanych jej przez matkę na Hruszowej i Czerewaczycach (ML. 2). W 1508 r. otrzymał Wencław od króla Zygmunta pięciu ludzi z rumszyskiej włości (ML. 8), a 1511 roku nakazał król niejakiemu bojarowi Danilewiczowi pełnić im służbę, ze wsi Pryszychwosty (ML. 10).

Herb Leliwa.

W 1516 r., jeszcze za życia żony, otrzymał Wencław przywilej od króla Zygmunta na dożywotnie posiadanie Kobrynia; w 1519 r., już po śmierci jego żony, ponowił mu król Zygmunt to nadanie, otrzymawszy od niego za tę dzierżawę 1,000 kóp gr. lit. Od tego też czasu pisze się Wencław marszałkiem, dzierżawcą kobryńskim (ML. 2). W 1522 r. prowadził proces z Sanguszkami o Hruszowę i Czerewaczyce (ML. 13); w tymże roku otrzymał od króla Zygmunta sześć nieosiadłych wsi, w powiecie rumszyskim (ML. 15). Na ekspedycye wojenne dostarczał 41 koni (ML. 21).

Król Zygmunt potwierdził w początkach 1533 r. jego testament, spisany w 1532 r. Z dokumentu tego pokazuje się, że drugą żoną Wencława była Hanna, z której miał syna Piotra i córkę Dorotę, 1-o v. księżnę Jarosławowę Hołowczyńską, 2- v. Stanisławowę Dowoynową, wojewodzinę połocką, zmarłą 1571 r. (ML. 24). Hanna Wencławowa Stanisławowiczowa Kostewiczowa, marszałkowa i starościna kobryńska, żyła jeszcze w 1536 r. (ML. 19).

Janusz Stanisławowicz Kostewicz, brat Wencława, otrzymał w 1498 roku od Aleksandra Jag. jedną nieosiadłą wieś, w powiecie raduńskim i dwóch ludzi (ML. 5). W tymże roku był ciwunem raduńskim. W 1505 r. jest miecznikiem litewskim, w 1510 r. marszałkiem królewskim, a w 1514 r. wojewodą witebskim. Król Zygmunt przyrzekł mu w 1520 r., że przybywszy na Litwę, nada mu staro-

stwo kowieńskie, które zastawił był niegdyś, potrzebując pieniędzy, Abrahamowi Józefowiczowi (ML. 12). W tym roku był Janusz jeszcze wojewodą witebskim, marszałkiem, dzierżawcą raduńskim, ożskim i przełomskim.

W 1520 r. został wojewodą podlaskim, w 1522 r. otrzymał od króla Zygmunta konsens, na wykupienie zastawionego starostwa drohickiego, a w 1523 r. wykupił Janusz starostwo kowieńskie. W 1526 r. ustanowił mu król Zygmunt targi w Wanaczach (ML. 15). Ostatnią o nim wzmiankę w aktach znachodzimy pod 1527 r., w którym prawdopodobnie umarł, bo w tym samym jeszcze roku jest namiestnikiem raduńskim Hlebowicz (ML. 17).

Janusz poślubił Marynę Uhrowską, dziedziczkę Uhrowa, która w 1534 r. roku procesowała się z Żarskim (ML. 28), a na ekspedycye wojenne dostarczała 33 koni.

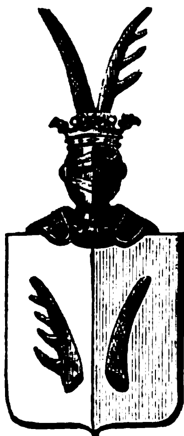
Siostra Janusza i Wencława Zuzanna, zakonnica trzeciej reguły Św. Franciszka, 1516 r. (Arch. Sang.).

Antoni Marcin, miecznik smoleński 1755 r. Marcin, skarbnik mielnicki 1768 r., wojski większy 1769 r., w końcu cześnik 1772 r., zmarły w tymże roku. Syn jego Andrzej (V. L. VII f. 377). Powyższy Marcin, żonatym był z Maryanną Grabowską i miał drugiego syna Antoniego, ożenionego z Franciszką Salezyą Próchnicką, z którą zeznał zapis dożywocia 1777 r. Z nią rozwiedziony 1784 r. (Perp. Czers. 35 f. 242; 36 f. 94 i 172, 38 f. 139). Próchnicka 1784 r. jest już żoną Wiktora Bogusławskiego (Deb. Czers. 1 f. 324).

Antoni i Józef Kostewiczowie podpisali, z ziemią mielnicką, elekcyę Stanisława Augusta.

KOSTKIEWICZOWIE h. ROGALA. Wojciech i Maryanna, małżonkowie, zawarli 1668 r. układ z plebanem w Toporowie (Gr. Busk. 16 f. 182).

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1818 roku: Erazm Kostkiewicz, syn Michała, wnuk Józefa, prawnuk Grzegorza, a w gubernii kijowskiej 1875 r.: Hipolit Piotr z synami: Aleksandrem i Michałem i Wiktor Wojciech z synami: Antonim Onufrym i Józefem, synowie Józefa, wnukowie Stanisława Stefana.

Herb Rogala.

Jerzy Kostkiewicz, tytułowany chorążym trembowelskim, dziedzic części Milatyna, w powiecie łuckim, pozostawił, z Franciszki Ulenieckiej, 2-o v. Piotrowej Gurowskiej, córkę Teresę, żonę Franciszka Sokołowskiego, zmarłą 1769 r. (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

Nie wiem, czy tego herbu są Kostkiewiczowie, wylegitymowani ze szlachectwa na Podolu, mianowicie: Władysław Baltazar Adryjan, Michalina i Oktawia, dzieci Erazma, wnuki Michała, prawnuki Józefa, 1849 r.

Jan z synami: Eugeniuszem i Mikołajem, syn Stanisława, wnuk Wincentego, prawnuk Józefa, 1866 roku, a Julian, Mikołaj, Piotr i Stefan, synowie tegoż Stanisława, w latach 1877 — 1885.

Wacław Henryk Bonawentura, Emil Henryk Szymon, Erazm Antoni i Kazimierz, synowie Władysława Baltazara Adryjana, 1886 r.

Augustyn, syn Stanisława, wnuk Wincentego, 1893 r.

KOSTKOWIE h. DĄBROWA z Rostkowa, w powiecie płońskim, jednej dzielnicy z Rostkowskimi. Nawój z Rostkowa nabył 1436 r. Łanięta (M. 3 f. 180). Anna, córka tegoż Nawoja, żona Andrzeja z Luboradza (M. 334 f. 18). Synów tego Nawoja dwóch: Jakób i Jan, piszących się Kostkami z Rostkowa.

Heraldycy nasi dodają mu trzeciego syna Nawoja, ale ten był synem Jana, pisał się z Rostkowa i żył w 1531 roku, w którym otrzymał ekspektatywę, na podstolstwo płockie (M. 47 f. 114).

Jakób z Rostkowa, syn Nawoja, nabył 1471 roku od Gabryela Bażeńskiego dobra Stangenberg v. Sztemberg, w powiecie sztumskim, z których tak on, jako też jego potomkowie, pisali się (Kętrz.). W 1488 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie Śmiłowic, z rąk Kiełbasy z Markowa (M. 31 f. 351). Mikołaj Szczawiński nazwany 1490 r. jego szwagrem (Kętrz.). Z Anny Rokusówny v. Sehfelden, miał córkę Katarzynę, żonę Mikołaja Brochockiego, która zrzekła się majątku rodzicielskiego, otrzymawszy 300 grzyw. pruskich i połowę wsi Święte i Wałdówko, w chełmińskiem, 1495 r. (M. 15 f. 199 i 201) i synów czterech: Piotra, Jana, Stanisława i Macieja. Z nich:

Herb Dąbrowa.

1. Piotr zmarł bezżennie. Wspólnie z ojcem i bratem Stanisławem, odstąpili 1495 r. Brochockiemu Święte, w województwie chełmińskiem (M. 15 f. 199).

2. Jan jeździł z Zygmuntem I-szym, na kongres wiedeński 1515 r. Z Krasińskiej, pozostawił tylko córkę N., za Orłowskim.

3. Stanisław Kostka z Stangenbergu, który to majątek sprzedał 1518 r. Jerzemu Żakowi (Schach v. Wittenau), dworzanin króla węgierskiego i czeskiego Władysława i syna jego Ludwika (M. 30 f. 117; 31 f. 350 i 33 f. 278), otrzymał 1518 r. konsens królewski, na wykupienie Schönwaldu i starostwa kościerzyńskiego (M. 30 f. 229). W 1524 r. wziął w zastaw starostwo golubskie (M. 36 f. 316), a 1525 r. trzymał i Śmiłowice (St. Pr. P. Pom. VI. 307). W 1531 r. był podskarbim ziem pruskich, w którym to roku na ten urząd i na szafarstwo, czyli ekonomstwo malborskie, przysięgę wykonał (M. 46 f. 65), 1544 roku został kasztelanem elbląskim, a 1545 r. kasztelanem chełmińskim. W 1546 r. miał zostać wojewodą pomorskim, a 1551 r. wojewodą chełmińskim. Umarł 1555 r., pochowany w Lisowie. W 1546 roku był i starostą puckim, a 1533 r. i tczewskim. W 1512 r. odznaczył się w potrzebie z Tatarami pod Wiśniowcem. Żonaty z Elżbietą z Elenborgu, czy też z Eilemberku, której posag zabezpieczył 1526 i 1549 roku (M. 42 f. 123 i 76 f. 263), pozostawił z niej sześć córek: Elżbietę, za Melchiorem Mortęskim, podkomorzym chełmińskim; Krystynę, za Pawłem Działyńskim, kasztelanem dobrzyńskim; Annę, za Jerzym Konopackim, kasztelanem chełmińskim, wdowę 1569 r.; Barbarę Bystramową; Katarzynę, za Andrzejem Sierp-

skim 1557 r. (M. 89 f. 329), o której Niesiecki pisze, że była za Janem Niemojewskim, kasztelanem chełmińskim, który nim był dopiero 1619 r. i Małgorzatę, za Janem Służewskim, wojewodą brzeskim, 1559 r. (M. 93 f. 296), oraz synów czterech: Stanisława, Andrzeja, Jana i Krzysztofa. Z nich:

A). Stanisław umarł przed 1547 r., gdyż nadanie królewskie starostwa golubskiego z tegoż roku Stanisławowi ojcu, podówczas wojewodzie pomorskiemu i synom jego, wzmiankuje tylko o pozostałych trzech synach (M. 74 A f. 62).

B). Andrzej umarł przed ojcem 1550 r. Nadanie starostwa golubskiego z 1556 r. Janowi, wzmiankuje, że wojewoda chełmiński otrzymał od króla przyrzeczenie, że po jego śmierci otrzyma to starostwo najstarszy syn jego Andrzej, a po nim dopiero Jan, że jednak Andrzej umarł przed ojcem, więc nadane zostaje Janowi (M. 87 f. 396).

C). Jan otrzymał od ojca starostwo puckie 1554 r., w którym był sekretarzem królewskim (M. 84 f. 449). W roku następnym został podskarbim ziem pruskich i ekonomem malborskim, po zrzeczeniu się tych urzędów przez ojca (M. 85 f. 107). W tymże roku jest i starostą tczewskim. W 1556 r. został kasztelanem gdańskim, a 1574 r. przez Walezyusza mianowany wojewodą sandomierskim, umarł 1581 r. Taką się cieszył wziętością i miłością u szlachty, że po ucieczce Henryka Walezyusza, na propozycyę sułtana Selima, chciano go obrać królem, ale tego zaszczytu nie przyjął, popierając Stefana Batorego. W 1574 roku nabył od Strasza Stanowice, Miedzne i Radwańską Wolę, w powiecie opoczyńskim, które to dobra odstąpił nazad Straszowi w 1576 r. (M. 113 f. 112 i 327). Na starostwach, puckiem i tczewskiem, miał 10,000 flor. (M. 89 f. 353). Był i starostą malborskim od 1576 r. i starostą lipieńskim. Żonaty 1-o v. z Jadwigą Przerembską, kasztelanką sieradzką, której posag 1555 r. zabezpieczył (M. 87 f. 123), 2-o v. z Zofią Odrowążówną ze Sprowy, córką Stanisława, wojewody ruskiego i Anny, księżniczki Mazowieckiej, wdową po hr. Krzysztofie Tarnowskim, kasztelanie wojnickim (Wyr. Lub. 33 f. 14), z pierwszej żony miał syna Stanisława i córkę Elżbietę, 1588 r. żonę Macieja Żalińskiego, z drugiej — syna Jana i córki: Annę i Katarzynę, o czem sprawa prowadzona 1582 roku z Telefusem, przekonywa (Conv. Warsz. 8 f. 68 i 131).

Niesiecki pisze, że Jan, wojewoda sandomierski, miał jeszcze trzeciego syna, zmarłego młodo, drugiego Jana, żonatego z Anną Pilecką, która następnie wyszła za jego brata stryjecznego Krzysztofa. Śladu o tym drugim Janie, ani o Annie z Pilczy, jako wdowie po nim, w aktach nie znalazłem.

Anna, ur. 1575 r., wydana za księcia Aleksandra Ostrogskiego, wojewodę wołyńskiego, zmarła w Jarosławiu 1635 r., Katarzyna wyszła za Adama Hieronima Sieniawskiego, podczaszego koronnego. Opiekunami ich byli Stanisław i Jerzy Kostkowie, wojewodzice pomorscy. Obie siostry wzniosły i uposażyły kościół w Satanowie (M. 156 f. 188 i Zs. Kamien. 3628). Z synów wojewody:

Stanisław zmarł młodo bezżennie, a Jan, po ojcu, starosta lipieński 1581 r., otrzymał 1591 roku nowe nadanie tego starostwa, jako też świeckiego dla siebie i żony. Umarł 1592 r. Żoną jego była Zofia Herburtówna, córka Marcina, starosty barskiego i Urszuli z Krotowskich, wojewodzianki inowrocławskiej, wdowa po Janie Dulskim, podskarbim wielkim koronnym, 3-o v. żona Jana Czarnkowskie-

go, kasztelana międzyrzeckiego, zmarła 1631 r. (Łuk. 1 f. 230). Z niej syn Jan, ur. 1592 r. na zamku świeckim, zmarły 1624 r., pochowany w dziedzictwie swojem Wieleniu. Dziedzic Szamotuł i Wronek, starosta lipieński 1602 r., które to starostwo matka mu oddała (M. 147 f. 149), zaślubił Barbarę z hr. Rozdrażewskich, kasztelankę poznańską, dla której wyjednał 1614 roku dożywocie, na starostwie lipieńskiem (M. 157 f. 41) i miał z niej córki: Zofię Helenę, za Aleksandrem Tarłą, z czasem kasztelanem przemyskim i Annę, Benedyktynkę w Jarosławiu, ksienię 1656 r., zmarłą 1692 r., oraz dwóch synów: Franciszka Stanisława i Aleksandra. Obierali oni 1625 r. plenipotentów w Lublinie (Zap. Lub. 28 f. 1282).

Franciszek Stanisław, dziedzic po ojcu Szamotuł i Wronek, a po rodzicach starosta lipieński, ostatni męski potomek tego domu, zmarły 1681 r., żonaty z Katarzyną Jadwigą Gułtowską, której również przyznano 1644 r. dożywocie na starostwie lipieńskiem (M. 189 f. 80), pozostawił tylko córki: Joannę, zmarłą 1684 r., żonę Aleksandra Tarły, kasztelana zawichostskiego i Ludwikę, żonę Jana Korzbok Łąckiego, podkomorzego wschowskiego, zmarłą 1680 r.

Aleksander v. Mikołaj Aleksander, zaślubił Zofię Teresę z Przyjmy Przyjemską, kasztelankę gnieźnieńską, wspólnie z którą wydzierżawił 1647 r. Mycielskiemu Rawicz z przyległemi wsiami (Inscr. Gr. Wschow.). Wdowa po nim, jest już 1658 r. żoną Jana Opalińskiego (M. 201 f. 106).

D). Krzysztof, najmłodszy syn Stanisława, wojewody chełmińskiego, dziedzic na Mroczy, trzymał 1557 r. starostwo golubskie, w 8,000 flor. (M. 89 f. 287). W 1576 r. został wojewodą pomorskim, w 1582 r. był i starostą kościerzyńskim (M. 127 f. 161). Umarł 1594 r. w Mroczy, pochowany w Golubiu. Żonaty z Katarzyną Konopacką, miał z niej córki: Katarzynę Janowę Trzebuchowską, kasztelanicowę gnieźnieńską; Zofię, żonę Stefana Batorego, hrabiego de Somlio, brata kardynała i Annę, Benedyktynkę w Chełmnie, następnie w Jarosławiu, gdzie została ksienią 1615 roku, a umarła 1642 r., oraz synów: Stanisława, Krzysztofa, Jerzego i Jana. Ten ostatni, opat oliwski, umarł 1591 r. Z trzech pierwszych:

Stanisław otrzymał od ojca 1585 r. różne królewszczyzny (M. 131 f. 165), a 1590 roku został ekonomem malborskim, to jest podskarbim ziem pruskich. W 1596 r. otrzymał starostwa, jasienickie i osieckie i konsens królewski, na wykupienie starostwa starogrodzkiego (M. 140 f. 62). Dobra Libenthal odstąpił w tymże roku krewnemu swemu, Piotrowi Kostce (M. 140 f. 86). Umarł w Toruniu 1602 r.

Krzysztof otrzymał 1588 r. od ojca starostwo kościerzyńskie (M. 134 f. 394). Niesiecki mianuje go kasztelanem bieckim, ale nim być nie mógł, bo Koniecpolski mianowany już 16-go Marca 1608 r., a on umarł dopiero 10-go Września tegoż roku. Żonaty z Anną Pilecką, podług Niesieckiego, wdową po bracie stryjecznym swoim Janie, dla której uzyskał 1595 r. przyznanie dożywocia na starostwie kościerzyńskiem (M. 139 f. 277), pozostawił z niej córki: Katarzynę Wapowską, kasztelanowę przemyską; Zofię, 1615 r. za Piotrem Opalińskim, wojewodą poznańskim i Annę, Benedyktynkę w Chełmnie, następnie w Jarosławiu, gdzie ksienią została 1642 r., zmarłą 1656 r., oraz dwóch synów: Jana i Mikołaja, którzy 1611 r. kwitowali Annę, księżniczkę szwecką (Zap. Lub. 47 f. 609 i M. 154 f. 267). Pozostała wdowa po Krzysztofie, wyszła za Łukasza Opalińskiego (M. 151 f. 267) Z synów Krzysztofa:

Jan zmarł bezżenny w Mroczy, a Mikołaj v. Mikołaj Rafał, starosta malborski 1625 r., otrzymał 1635 r. starostwo starogrodzkie, prawem emfiteutycznem, na lat 24 (M. 180 f. 583). Umarł w 1638 r., pochowany w Sokołowie, w sandomierskiem. Z Zofii Plemięckiej, pozostawił tylko córkę Katarzynę Zofię, dziedziczkę rozległych włości, żonę Dobiesława Cieklińskiego, kasztelana czchowskiego, zmarłą 1644 r., pochowaną w Rzeszowie.

Jerzy, wojewodzic pomorski, otrzymał od ojca starostwo golubskie 1592 r. (M. 137 f. 459). Po bracie Stanisławie trzymał ekonomię malborską, o czem wzmianka 1604 r. (M. 148 f. 376). Podskarbi ziem pruskich, został kasztelanem chełmińskim 1605 r. i prawdopodobnie jeszcze w tymże roku wojewodą malborskim. Był i starostą tczewskim. Umarł 1611 r. Jego prawdopodobnie był synem Jan ze Stemberga, Żalna i Błonowa Kostka, zapisany na uniwersytecie w Kolonii 1617 r., jako wojewodzic malborski.

4. Maciej, najmłodszy syn Jakóba, piszący się z Rostkowa, wspólnie z bratem Stanisławem, procesował 1524 r. Łukasza de Allen (M. 39 f. 55 i 76). Z Barbary Komorowskiej, pozostawił dwie córki: Annę Galemską i Katarzynę Żelską, podczaszynę dobrzyńską, oraz sześciu synów: Jakóba, Wojciecha, Piotra, Stanisława, Pawła i Jana. Z nich:

A). Jakób, miecznik ziem pruskich, zmarły 1590 r., pochowany w Łasinie, z Lichtyanówwnej miał syna Jana, 1615 r. sekretarza królewskiego, którego syn z Jasińskiej, także Jan, dziedzic Żalna, zmarł 1628 r. w Toruniu, nie pozostawiwszy z Bażeńskiej, potomstwa.

B). Wojciech pisał się ze Stembergu; zabezpieczył 1557 r. posag żonie Urszuli (M. 89 f. 269).

C). Piotr, student uniwersytetu w Padwie 1556 r., z sekretarza królewskiego, kanonika warmińskiego i krakowskiego, biskup chełmiński 1574 r., umarł 1594 r., pochowany w Chełmnie. Uczony i zacny biskup, zdziałał dużo w swej dyecezyi.

D). Stanisław, podkomorzy chełmiński 1576 r., w Inflantach i w wojnie w Moskwą, za Stefana Batorego, dzielnie się odznaczył. Żonaty z Zofią Kizinkówną, dla której otrzymał 1580 r. przyznanie dożywocia na Schönwaldzie, Jankowicach, Błonowie i Wydrżnie, w województwie chełmińskiem (M. 123 f. 388). W 1581 roku otrzymał Januszowo, w województwie pomorskiem (M. 123 f. 471). Umarł bezpotomny.

E). Paweł żonaty z Finkówną, miał syna Macieja, dziedzica Nogatu i Pleszowic, żonatego z Anną Czapską, zmarłego w Smętowie 1628 r., którego córki: Anna Aloiza, za Maksymilianem Andrzejem Trzcińskim, łowczym sochaczewskim; Barbara, za Jakóbem Oktawianem Konopackim, kasztelanem elbląskim; Katarzyna, ksieni Norbertanek w Żukowie i Zofia, ostatnia z tego domu, zmarła 1698 roku w Rządkowie pod Rawą, w stanie panieńskim. Syn zaś jego jedyny, Paweł Marcyan, umarł w zakonie Norbertanów.

F). Jan, z Małgorzaty Elenborg v. Eilemberk, siostry wojewodziny chełmińskiej, pozostawił córkę N., za Janem von Felden Zakrzewskim i synów czterech: Jakóba bezżennego, pochowanego w Tarnowie, Jana Krzysztofa, który się odznaczył w Gdańskiej i Moskiewskich ekspedycyach, w nagrodę czego otrzymał starostwo starogrodzkie, którego nie objąwszy, umarł 1583 r., Mikołaja, kanonika

chełmińskiego 1589 r., opata pelplińskiego, nominata biskupa chełmińskiego, zmarłego 1610 r. i Macieja, zmarłego 1592 r., pochowanego w Malborgu, którego, z Anny von Felden Zakrzewskiej, syn Piotr i córki: Anna, Małgorzata, za Wojciechem Żelskim, Katarzyna, za Janem Frąckim i Zofia, 1-o v. za Ulińskim, podczaszym przemyskim, 2-o v. za Abrahamem Leżeńskim.

Piotr, z chorążego malborskiego, podkomorzy malborski 1628 r., a podkomorzy chełmiński 1630 r., żonaty 1-o v. z Cemianką, wojewodzianką malborską, wdową po Konopackim, 2-o v. z Anną Wiesiołowską, kasztelanką elbląską (M. 189 f. 39), z drugiej żony pozostawił synów: Ferdynanda i Felicyana, młodo zmarłych.

Jan, drugi syn Nawoja, a brat Jakóba, pozostał na Rostkowie, z którego się pisał. Niesiecki mieni go sędzią ziemskim ciechanowskim. Ja go znajduję tylko podsędkiem, w latach 1474 — 1490, a stolnikiem 1494 r. W 1474 r. otrzymał różne przywileje dla Rostkowa, od księcia Jana Mazowieckiego (M. 6 f. 71). W 1490 r. sprzedał Zalesie (M. 6 f. 238).

Synem jego, był Nawój Kostka z Rostkowa, sekretarz królewski 1494 r. (Wierzb. II. 466), chorąży ciechanowski 1525 r. Czy utracił Nawój ten urząd, czy z niego rezygnował, bo w 1531 r. Nawój Kostka z Rostkowa otrzymał ekspektatywę na podstolstwo płockie (M. 47 f. 114).

Synem także Jana, podsędka, następnie stolnika ciechanowskiego, chce mieć Niesiecki Jana, kasztelana zakroczymskiego 1564 r., zmarłego 1576 r., dziedzica Rostkowa i Turowa 1567 r. (Paw.). Zdaje mi się jednak, że na lata w których żył, mógł być raczej wnukiem, a nie synem podsędka. Ten Jan, kasztelan, z Małgorzaty Kryskiej, miał córki: N. Mikołajowę Narzymską i N. Radzanowską, oraz synów: Pawła, który miał być chorążym ciechanowskim, sprzedał Rostków Zielińskiemu, fundował Bernardynów w Przasnyszu i umarł 1607 r. i Św. Stanisława Kostkę, Jezuitę, ur. w Rostkowie 1550 r., zmarłego w Rzymie 1568 r., patrona Polski.

Z tej rodziny pewnie pochodził brat Stefan (nobilis Prutenus), kartuz, zmarły w Gdańsku 1504 r.

Kętrzyński wylicza gałąź Kostków na Szkotowie w Prusach, prawdopodobnie należącą do tej rodziny. Jan Kostka z Szkotowa, otrzymał tamże 1565 roku od księcia Pruskiego 20 włók.

KOSTKOWIE z Kostek, w ziemi drohickiej. Jadwiga Kostczanka, za Janem Witanowskim 1550 r. (Zs. Droh.). Hipolit, Piotr i Wawrzyniec, synowie Mikołaja, dziedziczyli na Kostkach i Kiełczewie 1579 r. (Wyr. Lub. 7 f. 605; 23 f. 424; Zs. Drohic.). Hipolit odstąpił 1584 r. dział swój na Kiełczewie Suchodolskiemu (Zap. Lub. 3 f. 968). Piotr i Feliks, synowie Wawrzyńca, 1598 r. (Wyr. Lub. 76 f. 165). Piotr, syn Wojciecha, 1591 roku (Ibid. 48 f. 4). Sebastyan, syn Michała, dziedziczył 1592 r. na Skibniewie, a Maciej, syn Piotra, 1594 r. na Kiełczewie (Ibid. 50 f. 287 i 57 f. 165).

Stanisław Kostka, proboszcz Prostyński 1617 r. i ciechanowiecki 1628 r. Jan dziedziczył na Szczukach, Gabryel na Świejkach, w rawskiem, 1579 roku (Paw.). Fryderyk Kostka, podporucznik wojsk koronnych, 1650 roku (Zap. Lub. 42 f. 698).

Nie wiem, jakiego herbu, są wymienieni wyżej Kostkowie, ale w Galicyi znaduje się rodzina tego nazwiska, h. *Jastrzębiec*. Helena, wdowa po Leszczyńskim, Maciej, geometra sądowy i Kasper, kancelista sądu kryminalnego, zawarli 1812 r. układ z matką Heleną. Kasper umarł w tym ostatnim roku w Samborze, pozostawiwszy, z Julii Chmarowskiej: Teresę, Józefę, Aloizę i Zygmunta (A. Lwow. For. Nob.).

KOSTKOWSCY h. DOŁĘGA. Klemens i Krzysztof podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Stanisława Augusta.

KOSTKOWSCY h. POBÓG. Marcin Kostkowski opłacał 1565 roku pobór z Bobrownik, w powiecie szląskim (Wittyg).

[KOSTOMAROW Samson Marcinowicz, moskwicin, trzymał od Zygmunta III-go pięć włók dożywociem, w powiecie słonimskim i odstąpił je przybranemu synowi swojemu, Konstantemu Łukaszewiczowi, co król potwierdził 1606 roku (Arch. I. Z. Ros. II.).]

KOSTOMŁOCKI vel KOSTOMOŁOCKI, patrz *Kościuszko*.

KOSTROWICCY h. BAYBUZA z Kostrowicz, w powiecie słonimskim. Jan v. Jan Rafał Kostrowicki, dziedziczący na Wołnie 1675 r., piszący się z Kostrowicz, ze strażnika mścisławskiego, pisarz grodzki miński 1685 roku, musiał awansować na podsędka, bo syn jego Antoni, podstoli miński, nazwany 1732 r. synem podsędka (Akta XI).

Herb Baybuza.

Zawisza w Pamiętnikach swoich pisze o podsędkównie mińskiej, wydanej 1698 r. za Romana Bykowskiego.

Antoni, wójt miński 1718 r. (Akta XI), podstoli miński 1732 r., pozostawił syna Stefana, posła z województwa mińskiego 1738 roku, stronnika Augusta III-go. Syn jego Michał, dziedzic Ornian i Doroszkowicz, żonaty 1-o v. z Franciszką Chrapowicką, 2-o v. z N. Jelską. Z pierwszej żony miał syna Kajetana, a z drugiej—Adama. Miał też Michał córki: Kieniewiczową i Lenkiewiczową.

Kajetana, z Balińskiej, córka Elżbieta Zajączkowska i synowie: Aleksander i Michał. Aleksander zaślubił Maryę Hornowską i z niej miał: Stanisława, ur. 1844 r., Salomeę, ur. 1848 r. i Kazimierza, ur. 1853 r. Michał, z Grabowskiej, zostawił córkę Stefanię, za Balińskim.

Adam, chorąży dziśnieński, właściciel Doroszkowicz i Horek, zmarły 1861 roku, żonaty 1-o v. z Ludwiką Pągowską, 2-o v. z Anną Łopacińską, marszałkówną dziśnieńską, następnie żoną Michała Kamińskiego, z pierwszej żony pozostawił: Józefa, ur. 1829 r., żonatego 1-o v. ze Snarską, 2-o v. z Bielską; Adama, żonatego 1-o v. ze Stefanią Bohomolcówną, 2-o v. z Marczewską, którego z pierwszej żony syn Adam; Michała, Klotyldę i Izabellę; z drugiej żony synowie: Wil-

helm, Bohdan i Maryan, ur. 1857 roku, oraz córka Helena, za Antonim Przyborą (Teka hr. Kossakowskiego). Józef, Adam i Michał, legitymowani ze szlachectwa 1882 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Józef i Adam, za 1863 r., zesłani na Syberyę, a Michał emigrował za granicę, a Doroszkowicze skonfiskowane zostały. Adam umarł w Warszawie 1908 r.

Gabryel, Jan Rafał, strażnik mścisławski, Samuel, stolnik nowogrodzki-siewierski i Stefan, skarbnik mścisławski, podpisali, z województwem mińskiem, elekcyę Jana III-go. Antoni, Ignacy, Paweł i Teodor, z województwa mińskiego, elektorowie Augusta II-go.

Michał, cześnik miński, 1740 roku. Samuel, pisarz grodzki lidzki 1759 r. i łowczy 1765 r., dziedzic Papierni, zaślubił Barbarę Sieklucką. Z niej synowie: Kazimierz, Onufry, szambelan Stanisława Augusta 1789 r., żonaty z Domicellą Bogusławską i Ignacy, generał adjutant królewski tegoż roku.

Józef, deputat na Trybunał litewski 1759 r. Michał, starosta grzybiański 1792 r. (Wolff).

Kazimierz, sędzia grodzki miński 1778 r. Kazimierz, budowniczy miński 1784 r. Nie wiem, którego z tych Kazimierzów synowie: Hieronim, właściciel Ostrowiec, żonaty z Julią Szwykowską, którego córki: Marya Mierzejewska i Kazimiera Brochocka i Romuald, marszałek lidzki, żonaty z Emilią (Amelią) Römerówną.

Stanisław, skarbnik rzeczycki, elektor Stanisława Augusta. Ignacy 1778 roku, a Bohdan 1789 r., budowniczowie mińscy. Kasper, komisarz do rozgraniczenia dóbr, z sejmu 1775 r. (V. L.).

Karol, marszałek powiatowy miński, ożeniony z Anną Osztorpówną, umarł 1858 r. Wacław, ożeniony z Jadwigą Woyniłłowiczówną, siostrą Edwarda.

KOSTROWIE (KOSTRO) h. RAWICZ, ze wsi Kostry na Podlasiu. Dom licznie rozrodzony. Byli i w województwie rawskiem. Jan i Feliks rozgraniczają 1532 r. dobra swe Kostry, od Kuczyna i Lubowicz. Jan Kostro, dziedzic Kostrów, syn Stanisława, ożeniony 1575 r. z Małgorzatą Ciciborską, dziedziczką trzeciej części Ciechanowca. Syn ich Wojciech 1613 r. (Gr. Brańs.; Zs. i Gr. Droh.).

Regestra poborowe z 1580 r. wymieniają: Baltazara, dziedziczącego na Kuczynie, Malchra, dziedzica na Biziach Lubowiczach, Wawrzyńca na Pieńkach, Baśkach i innych, Ludmiłę, wdowę po Jerzym, na Kostrach-Litwie, Stanisława, na Kostrach-Borówku, Marcina i Szczęsnego, na Kostrach-Podsędkowiętach, Mateusza, syna Baltazara, Jakóba, syna Walentego i Piotra, syna Wawrzyńca, na Krassowie-Wielkim (Jabł.).

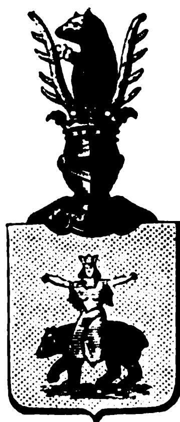
Aleksander, syn Bartłomieja, Wawrzyniec, syn Mikołaja, Błażej, syn Macieja i Wawrzyniec, syn Stanisława, dziedziczyli 1594 r. na Kostrach-Pułaziach (Wyr. Lub. 57 f. 689). Wawrzyniec dziedziczył 1589 r. na Piętkach i Grekach, Wawrzyniec, syn Jerzego, na Wyszonkach 1588 r., a Jan, syn Stanisława i Bernard, syn Jana, 1598 r. na Piotrowicach (Ibid. 86 f. 759; 17 f. 105 i 76 f. 156).

Melchior, sędzia ziemski bielski, Walenty, syn Wawrzyńca, Tomasz i Kilian, synowie Stanisława *Wojno*, Baltazar, syn Jana, Jan, syn Stanisława, Jakób, syn Jana, Jakób, syn Jerzego, Paweł i Łukasz, synowie Marcina, Szymon i Łu-

kasz, synowie Piotra, Mateusz, Baltazar, Szymon i Jakób, synowie Feliksa, Wojciech i Aleksander, synowie Erazma, Wojciech i Stanisław, synowie Jana, Łukasz, syn Jana *Waselow*, Paweł i Maciej, synowie Stanislawa, Wojciech i Stanisław, synowie Marcina *Wojno*, Jerzy, syn Adama *Rybałta* i Marcyan i Andrzej, synowie Apolonii z Kostrów Marcelinowej Zaleskiej, procesują w latach 1604 — 1610 Kuczyńskich, o zalanie im gruntów w Kostrach (Gr. i Zs. Droh.).

Na Kostrach dziedziczyli, w latach 1580 — 1590 Jan i Krzysztof, synowie Feliksa, Jan, syn Stanisława, Samuel, syn Mikołaja, Piotr, Baltazar, Melchior, Jakób i Jan, synowie Grzegorza, Paweł i Łukasz, synowie Marcina, Filip, Erazm i Szymon, synowie Piotra i Walenty, syn Wawrzyńca (Wyr. Lub. 36 f. 885; 18 f. 176 i 798; 57 f. 108; 42 f. 334 i 492).

Marcin Kostro, dzierżawca ostrołęcki 1415 r. (Inw. Arch. Kor.). Baltazar, żonaty 1568 r. z Anną z Kuczyna, dziedziczył na Kuczynie 1585 r. (Wyr. Lub. 18 f. 695). Córka ich Jadwiga, wdowa po Baltazarze Kuczyńskim 1635 r. Bernard i Andrzej, synowie Jana, Jan i Wawrzyniec, synowie Jakóba, Jakób, syn Jana, Stanisław, syn Łukasza, Kostrowie, Maryna z Kostrów Pantaleonowa Łyczkowa, podstarościna brańska, dzieci zmarłej Zofii Franciszkowej Wągrodzkiej i Anna Jakóbowa Sutkowska, procesują się 1637 r. z sukcesorami Melchiora, sędziego, o odbudowanie młyna w Kostrach - Podsędkowiętach (Gr. Brańs.). Wawrzyniec, z Małgorzaty Kuczyńskiej, miał syna Mateusza, który wraz z dziećmi siostr swoich, Zofii Krzysztofowej Nagórkowej i Barbary Mateuszowej Kuczyńskiej, bierze 1636 r. spadek po Kuczyńskich (A. Tryb. Lub.).

Herb Rawicz.

Melchior, syn Jana, podstarości 1591 r. i sędzia grodzki drohicki 1594 r., żonaty z Barbarą Mieńską (Wyr. Lub. 53 f. 507), sędzia ziemski bielski 1604 r. Synowie jego: Cyryak i Jan, jako synowie sędziego ziemskiego, procesowali się w Lublinie 1647 r. (Zap. Lub. 41 f. 348). Trzecim synem Melchiora był Wojciech (DW. 33 f. 813), a córka Zofia, żona Jana Wasilewskiego, komornika ziemskiego drohickiego 1647 roku. Z nich:

Cyriak, cześnik podlaski 1635 r., a sędzia ziemski bielski 1642 r., umarł bezdzietny 1664 r.

Wojciech, podsędek bielski 1620 r., miał córkę Teresę, za Adamem Świejką Ciechanowieckim, podstarościm grodzkim nurskim 1650 roku i trzech synów: Józefa, Krzysztofa i Franciszka, którzy zawarli 1650 r. układ z Ciechanowieckim, a 1658 r. dopełnili działu dóbr ojczystych, na mocy którego Józef wziął Mień i Kalinowiec, w brańskiem, a dwaj młodsi wzięli Kostry-Podsędkowięta, Starą Wieś, Lubowicze. Trojanówko, Kuczyno, Grodek i 600 flor. dopłaty (Gr. Brań.).

Krzysztof v. Krzysztof Jan, pisarz grodzki włodzimierski 1664 r., zapisał 1666 r. sumę żonie swej, Zofii z Jaszewskich, córce Andrzeja (Zap. Lub. 48 f. 546; 50 f. 168 i 392). Jako poseł ziemi bielskiej, podpisał elekcyę króla Michała. Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Kazimierza Kostro 1677 r., a 3-o v. za Francisz-

ka Zaleskiego 1680 r. Z dzieci ich: Adam żył jeszcze 1701 r., a Ewa była żoną Jana Górskiego 1692 r.

Andrzej, Cyriak, Gabryel, Józef, Maciej, Pantaleon, Piotr i Stanisław, wszyscy z województwa podlaskiego, elektorowie Jana Kazimierza, a Felicyan, Franciszek, Krzysztof, Stefan, Pantaleon i Stanisław, elektorowie króla Michała.

Paweł, syn Marcina, dziedziczył na Kostrach - Podsędkowiętach 1612 roku (Zap. Lub. 19 f. 798). Piotr, komornik ziemski bielski 1627 r. (Ibid. 30 f. 201). Stanisław, wojski bielski, umarł 1650 r.

Wojciech *Miękisz*, syn Wawrzyńca Miękisza i Wojciech *Erazmik*, syn Jakóba Erazmika Kostrowie, zasądzeni w latach 1668 — 1688 za zabójstwa Józefa Piętki w Kostrach (Zs. i Gr. Droh.; Brańs.; Tryb. Lub.).

Stanisław, syn Jana, ożeniony 1677 r. z Maryanną, córką Wojciecha Piętki, która sprzedała część Kuczyna 1700 r. (Gr. Nur.). Andrzej, Jakób i Piotr, synowie Jakóba i Heleny Sutkowskiej, sprzedali 1691 r. część Kuczyna Wiktorowi Kuczyńskiemu. Judyta ze Stachurskich, wdowa po Janie, 1694 r. Urszula, żona Adama Zaszczyńskiego 1690 r.

N., podsędek bielski, miał syna Stanisława, a ten Wojciecha, który zastawił 1754 r. Pułaskiemu, części swe na Kostrach - Podsędkowiętach i Lubowiczach (DW. 77 f. 209).

Michał podpisał, z ziemią bielską, elekcyę Stanisława Augusta. Syn jego Adam, został 1781 r. pokwitowanym przez Michała Kostro, syna Andrzeja (DW. 97 f. 216). Ów Andrzej, żonatym był z Maryanną z Falkowskich (DW. 97 f. 1138). Wojciech, syn Tomasza i Katarzyny Godlewskiej, nabył 1787 r. od Górskich, części ich na Kostrach - Podsędkowiętach i Kostrach - Stara Wieś (DW. 103 f. 366). Szymon, syn Salomona i Antoniny z Wyszyńskich, nabył 1794 r. część dóbr Wareli, od Wyszyńskiego (DW. 110 f. 63 i 175). Walenty, syn Macieja, wprowadzony 1796 r. do dworku przy ulicy Chmielnej w Warszawie (DW. 111 f. 432).

Piotr Paweł, syn Walentego, Józef, syn Leonarda, Grzegorz, syn Aleksandra i Wojciech, syn Pawła, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Wymieniony Piotr Paweł zaślubił Ludwikę Kuczewską i z niej miał syna Józefa Grzegorza, zmarłego 1845 r., żonatego z Antoniną z Lacyozów, córką Piotra i Tekli z Gruszeckich, z której miał syna Władysława Jana, urzędnika galicyjskiego banku hipotecznego, zmarłego 1900 r., po którym, z Stefanii Morelowskiej, córki Antoniego i Aurelii z Giebułtowskich, synowie: Stanisław Zygmunt Antoni, Zdzisław Józef Brunon i Maryan, zmarły 1900 r., oraz córka Helena, zmarła tegoż roku (Hr. Borkow.). Józef Grzegorz miał oprócz Władysława Jana, jeszcze dwóch synów: Jana i Michała, zmarłego 1863 roku w Krakowie, z ran odniesionych.

W województwie rawskiem, Kostrowie dziedziczyli na Psarach. Jan Kostro z Psar, stolnik gostyński 1508 r. i pisarz ziemski sochaczewski 1509 r., został podsędkiem rawskim 1516 r., umarł w 1522 r. Jan, sędzia grodzki rawski 1509 r. Jan Kostro Psarski, stolnik rawski 1512 r. W 1579 r. Kostrowie byli dziedzicami części Stolników i Podskarbic (Paw.).

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa 1845 r., Jan z synem Konstantym i wnukiem Gustawem, syn Józefa Stanisława, wnuk Macieja,

a prawnuk Jana, a 1887 r. Franciszek Salezy z synem Józefem Kajetanem, syn Kajetana, wnuk Józefa. Nie wiem jednak czy tego są herbu.

KOSTROWIE h. ROCH III-ci. Kostrowie tegoż herbu dziedziczyli na tychże samych Kostrach, co poprzedni. Nosili przydomek *Nosek*. Stanisław *Nosek* Kostro, dziedziczył na Kostrach-Litwie 1580 r., a Gabryel, syn jego, na Stawierejach (Jabł.). Powyższy Stanisław opłacał 1581 r. pobór, z Lepianki Borowej, a Krzysztof wycisnął swoją pieczęć za Mroczka (Wittyg.).

KOSTROWSCY h. WĘŻYK. Ma być wąż skręcony koło dzidy; w szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Stefan Kostrowski, chorąży derpski i Ignacy, podpisali, pierwszy z województwem wileńskiem, a drugi—z połockiem, elekcyę Augusta II-go. Franciszek, Jan i Ignacy, ziemianie newelscy 1766 r. (Ist. Jur. Mat. XXIX).

Powyższy Stefan był 1683 r. łowczym wileńskim, dziedzicem dóbr Skrytuniszki i Dauborg, w powiecie brasławskim. Syn jego, Stefan Waleryan, pozostawił syna Jana, którego synowie: Józefat, Stefan i Ignacy, legitymowali się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOSTRUBSCY legitymowali się ze szlachectwa w gubernii kijowskiej 1850 roku: Bernard Adam, syn Franciszka, wnuk Piotra, prawnuk Gabryela, praprawnuk Mikołaja, a dzieci jego: Aleksander Jan, Ignacy Adam i Henryk 1852 r., a Feliks i Apolonia 1854 r.

KOSTRZEWIŃSCY. Feliks Kostrzewiński i żona jego, Maryanna z Celnerów, wprowadzeni 1781 roku do dworku przy ulicy Solnej w Warszawie (DW. 97 f. 886 i 832).

KOSTRZEWOWIE. Kostrzewa, świadek w Łęczycy 1400 r. (Łęcz. II. 6656). Jan Kostrzewa, z województwa sieradzkiego, elektor króla Michała. Aleksander Kostrzewa podpisał, z województwem krakowskiem, elekcyę Augusta II-go.

KOSTRZEWSCY. Jest dwie rodzin tego nazwiska, jedna h. *Lis* (Wittyg), pochodząca prawdopodobnie z Kostrzewic, w powiecie sieradzkim, którą następnie spotykamy na Podolu, druga, do której należał Jakób Kostrzewski, doktór medycyny i filozofii, wylegitymowany ze szlachectwa 1788 r., w sądzie ziemskim lwowskim, którego pieczęć przedstawia jakieś zwierze leżące, pod trzema drzewami. Nad tarczą wprost korona (M. D. Wąs.).

Tenże Jakób, syn Chryzostoma Nepomucena, także doktora medycyny, fizyk ces.-król. cyrkułu bełskiego, w Królestwie Galicyi i Lodomeryi, sprzedał Gaszyńskiemu 1781 r. część spadku, przypadającą na niego, po babce Schindlerowej (M 297 f. 12).

Chociemirz z Kostrzewic, świadek w Sieradzu 1386 r., a Maciej z Kostrzewic, 1400 r. (Zs. Sier. 1 f. 3 i II f. 118). Mikołaj w Sieradzu 1420 r., Grzymała w Kaliszu 1414 r., a Przecław 1416 r. N. Kostrzewski, dziedziczył na Błaszkach 1496 r. (Paw.). Jadwiga z Radlickich, Marcinowa Kostrzewska, sprzedała 1509 r. Kobierzyckiemu, część Małego Smaszkowa (Gr. Sier. 34 f. 78 i 80).

Już w XVI-tym wieku spotykamy tych Kostrzewskich h. Lis na Podolu, gdzie Michał Kostrzewski, posiadacz Stepankowiec (M. 47 f. 357), był pisarzem

ziemskim kamienieckim 1532 r., podsędkiem 1546 r., a sędzią ziemskim 1554 r. Piotr, podsędek ziemski kamieniecki 1583 r. Klemens trzymał 1565 r. na Podolu królewszczyznę Poklęki i Stepankowce. Stanisław, szlachcic, sługa starosty lwowskiego, z rozkazu królewskiego, ma być przeniesiony 1640 r. z więzienia miejskiego, do zamkowego (AGZ. X. 4050).

Jan, z województwem poznańskiem, a Wojciech, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Walenty, Antoni i Rozalia, rozwiedziona z Antonim Oranowskim, dzieci Szymona i Rozalii z Zakrzewskich, kwitowali Walickiego 1791 r., z odbioru sumy (DW. 107 f. 941). Franciszek, ur. 1826 r., malarz współczesny.

KOSTRZYCCY. W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1853 roku: Michał z synem Janem, Piotr i Leon z synami: Stanisławem i Dionizym, synowie Jana, wnukowie Stefana i Jan z synami: Adolfem i Anastazym, syn Franciszka Stefana, wnuk Szymona, a wszyscy czterej prawnukowie Wacława, praprawnukowie Jana.

KOSTRZYŃSCY. Stanisław z Kostrzyna, na sądach we Lwowie 1443 roku (AGZ. XIV). Antoni, żonaty z Ewą Chreptowiczówną 1757 r. (Bracł. XVII f. 1369). Jan Kostrzyński, miecznik kijowski 1710 r.

KOSTUROWSCY. Wiktor Kosturowski, syn Jana i Heleny Cywińskiej, wnuk Szczepana v. Stefana i Teresy Dubrawskiej, ożeniony z Julianną Cielińską, wraz z synami: Piotrem i Wojciechem, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

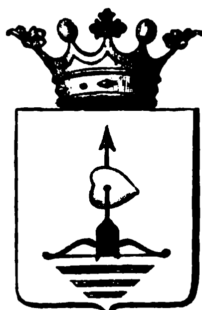
Marcin, trzeci syn jego, ożeniony z Wiktoryą Herowską, z synami: Piotrem i Janem, legitymował się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1834 r. (M. D. Wąs.).

KOSTYŃSCY. Jan Kostyński, doktór teologii i obojga praw, kanonik gnieźnieński i krakowski, archidyakon łowicki, protonotaryusz apostolski, audytor generalny kardynała Radziejowskiego, proboszcz w Wieliczce i Rubieszowie, umarł 1703 roku. N. Kostyński, urodzony z Korzeniowskiej, otrzymał 1702 roku od wuja swego Korzeniowskiego, kanonika gnieźnieńskiego i poznańskiego, wieś Żerniki (Paw.).

KOSTYRA Jan, świadek w Brześciu 1418 r. Patrz *Kościan.*

KOSTYROWSCY z Kostyrowiec (dziś Kostarowce), w sanockiem. Tomko z Kostyrowiec, 1408 r., a Piotr, 1410 r. w Krośnie. Bracia, Jan, Mikołaj, Stogniew Zawisza i Dobek Kostyrowscy sprzedali 1425 r. dworzyszcze z polem Stepkowkąt Pobiedzińskim. Mikołaj i Jan, w latach 1424 — 1425 mają sprawy w Sanoku (AGZ.).

KOŚWIŃSKI Aleksander na Koświnie z płockiego, podpisał elekcyę Władysława IV-go. Czy to nie będzie *Kośmiński z Kośmina.*

Herb Koszańskich.

KOSZAŃSCY HLEBOWIE h. WŁASNEGO, w województwie mścisławskiem. Adam Hleb Koszański, podczaszy mścisławski i Jerzy Marcyan Hleb Koszański, bracia, otrzymali na sejmie 1659 roku dobra Koszany, w województwie mścisławskiem, które do ich przodków poprzednio należały (V. L.).

Marcyan powyższy podpisał dwie elekcye, króla Michała i Jana III-go. Anna, żona Jakima Botwini 1659 roku. Michał, miecznik połocki, 1700 r. Marcin pozwany 1662 r., o najazd i grabież dóbr Rusinowskich. Bazyli, Hrehory i Kazimierz, na sejmiku w Mścisławiu 1788 roku (Ist. Jur. Mat. XXV).

z KOSZANOWA h. SZASZOR. Komes Dzierżykraj, dziedzic Koszanowa, miał syna Bogufała, który darował 1801 r. Witosław, biskupowi poznańskiemu. Komes Michał, dziedzic Koszanowa, kasztelan kwieciszowski, nabył 1811 r. Chwalęcin, a 1812 r. młyn w Kwieciszowie. W tym ostatnim roku był i kasztelanem konińskim. Andrzej, dziedzic Koszanowa, kasztelan poznański 1840 r. i starosta wielkopolski.

Franciszek i Ubisław z Koszanowa, podpisali konfederacyę poznańską 1852 roku. Janusz, dziedzic Koszanowa, ma 1360 r. brata stryjecznego Franciszka z Cerekwicy, także h. Szaszor.

W pierwszej połowie XIV-go wieku (1887 roku?), dopełnili działu dóbr w Gnieźnie, Dzierżek z Graboszewa, Michał z Koszanowa i Andrzej z Czacza, bracia rodzeni (KWP.).

KOSZAPSKI Hipolit, syn Józefa i Maryanny z Koryckich, sprzedał 1775 r. część Michałowiec, w powiecie bielskim, Chojnackiemu (DW. 92 f. 468).

KOSZARSCY h. LUBICZ. Jan Koszarski, syn Jakóba z Koszarzyecz, kwitował Żyrzeńskich 1582 r. (Dud. Warsz. 15 f. 1227). Stanisław Koszarski, żonaty z Pulcheryą Zakrzewską, syn Józefa i Petroneli Kopczyńskiej, wnuk Macieja, prawnuk Stanisława, pozostawił córki: Stanisławę, żonę Piotra Lipkowskiego, zmarłego 1904 roku i Józefę, żonę Henryka Lipkowskiego z Krasnosiółki, zmarłego 1900 roku.

KOSZARSCY h. WĄŻ. Żychliński i Kosiński o nich piszą, wyprowadzając ich od Wężyków. Nazwisko wzięli od wsi Koszary, których w różnyeh stronach kraju było kilka. Łukasz Koszarski, syn Onufrego, wnuk Krzysztofa, żyjący w drugiej połowie XVIII-go wieku, pozostawił czterech synów:

1. Adama, majora wojsk koronnych, zmarłego 1802 r.
2. Franciszka, sędziego grodzkiego kamienieckiego, zmarłego 1806 r.
3. Stefana, ur. w Jaromirce na Podolu 1769 r., generała wojsk polskich, zmarłego 1824 r. w Złotej, w sandomierskiem, pochowanego w Samborcu.
4. Kazimierza, nabywcę Rudawy nad Nidą, gdzie umarł 1842 r. Z Anny de Durent, synowie Kazimierza: Hipolit, zmarły 1856 r., bezżenny; Edward, ur.

1815 r., zamieszkujący sandomierskie i Sylwery, żonaty z Stefanią Bobrownicką, z której: Przemysław, ur. 1842 r., właściciel Wierzchowin, w dawnem województwie lubelskiem, zaślubił Alicyę Wasiłowską i ma z niej córkę Janinę Stefanię Antoninę; Janusz zabity 1863 roku; Stefan, oficer wojsk francuskich; Julian i Tadeusz.

KOSZARSCY, patrz *Kozarscy*.

KOSZCZOŁOWSKI N. ma sprawę 1775 roku o Rutkę i Niwki (V. L. VIII f. 334).

z KOSZCZYC Dobek, stolnik krakowski 1392 r. Tenże Dobiesław, podsędek krakowski, w latach 1395 — 1409. Herb jego przedstawia dwa półksiężyce, zwrócone do siebie barkami, poprzeczną belką związane, pod którą kula, powyżej niej krzyż, którego dolne ramie rozdarte, wspiera się na barkach księżyców (KKK. i Dypl. Krak.). Od niego idą Rokoszowie z Koszczyc h. Ostoja.

KOSZCZYCOWIE h. PORAJ w W. Ks. Litewskiem. Iwaszko Koszczyc, bojar grodzieński, otrzymał od króla Zygmunta 1518 r. dwie nieosiadłe wsie, Demidowszczyznę i Poniatowszczyznę, w powiecie grodzieńskim (ML. 12). Łukian i Ihnat Koszczycowie, dworzanie zamku połockiego 1520 r. (ML. 2). Jan, dworzanin królewski 1597 r. (A. Zap. Ros.). Marcin, w witebskiem 1635 roku (Ist. Jur. Mat. XXV). Syn jego Stanisław, wojski włodzimierski, miał dwóch synów: Adama Stefana, podwojewodzego lubelskiego i Michała. Obierali oni plenipotentów w Lublinie 1676 r. (Zap. Lub. 49 f. 609 i 55 f. 982).

Herb Poraj.

Stanisław, z województwa nowogrodzkiego, elektor Jana Kazimierza, a Karol, z województwa brześciańskiego i Wacław, z województwa witebskiego, elektorowie Jana III-go.

Stanisław, wojski słonimski 1635 r., nabył 1639 roku, wspólnie z żoną, Judytą z Turnowskich, połowę Babinicz z przyległościami, od Gobiatów (Ist. Jur. Mat. XXVI). Synami jego byli: Piotr, Michał i Wencesław, a córkami: Anna Antoniowa Szlubowska i Barbara Aleksandrowa Bykowska, chorążyna słonimska (Sap.; Zap. Lub. 67 f. 366). Z nich:

Wencesław umarł bezpotomny.

Michał, pisarz ziemski wileński 1688 r., fundator OO. Jezuitów w Wilnie, których był dobrodziejem, nabył 1689 r. Damuszewo, a 1700 roku Dziedzin od Sapiehów (Pac. i Sap.) W 1709 roku spisał testament, którym Mikicin zapisał bratu stryjecznemu Krzysztofowi. Ten Krzysztof dzierżawił część Bychawki, w lubelskiem i z pierwszej żony, Tarnawskiej, miał: Antoniego, Wacława i Zofię Olsztynową, a z drugiej—Eleonory Węglińskiej, 2-o v. Brodowskiej, pozostawił córkę Maryę Ludwikę. Dzieci jego pozwała 1719 r. Kijeńska, o powyższą dzierżawę (Gr. Lubels.).

Piotr, brat Michała i Wencesława, zaślubił Katarzynę Krzeczotowską i z niej miał syna Stanisława, starostę zarzeckiego. Pozwał on 1721 r. Bazylianów witeb-

skich, o krzywdy graniczne (Ist. Jur. Mat. XXVI). Z Zofii Duninówny, starościanki szmeltyńskiej, pozostawił Stanisław czterech synów: Michała, Józefa, Ignacego i Tadeusza *Antoniego*. Z nich:

Michał, dziedzic Babinicz, w witebskiem, 1750 r. (Akta IX) i Żucina, w powiecie oszmiańskim 1775 r. (V. L. VIII).

Józef, starosta zahorański, zeznał 1756 r. zapis na cerkiew w Hruzdowie (Akta IX).

Tadeusz *Antoni*, właściciel Miadzioła starego, nabytego przez Michała, pisarza wileńskiego, 1687 r., starosta zarzecki 1762 r., fundował kościół i klasztor Karmelitom Bosym w tem swojem dziedzictwie, 1754 r. Otrzymał on, wspólnie z żoną, Barbarą z Woynów, 1762 r. przywilej od Augusta III-go, którym obdarzył Stary Miadzioł prawem magdeburskiem (Akta XIII).

Jeden z nich był pisarzem Trybunału litewskiego 1708 r. Adam, syn Piotra i Teodory Uszakowskiej, w Lublinie 1673 r. Adam Krzysztof, podwojewodzy latyczowski 1676 r. Krzysztof, wojski latyczowski 1684 r. Krzysztof Adam, sędzia grodzki 1689 r., podsędek ziemski czerniechowski 1690 r. (Zap. Lub. 55 f. 357; 61 f. 33; 65 f. 28; 66 f. 618 i 67 f. 129).

Piotr, krajczy słonimski 1749 r. Wincenty, Gabryel z synem Michałem i Stefan, synowie Jerzego, wnukowie Tadeusza, prawnukowie Krzysztofa, podwojewodzego trockiego, właściciela 1723 r. Czernikowa, w powiecie nowogrodzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże legitymowali się ze szlachectwa 1838 r.: Józef i Antoni z synami: Zygmuntem Waleryanem, Konstantym Romanem i Józefem Kazimierzem, synowie Jerzego, wnukowie Antoniego, prawnukowie Stanisława, skarbnika witebskiego, praprawnukowie Michała, dziedzica 1698 r. Poginii, w powiecie kowieńskim.

z KOSZELEWA, w powiecie gostyńskim, Mikołaj *Piwo*, wojski sieradzki 1533 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 79).

KOSZELSCY. Franciszek Koszelski zawarł 1699 roku umowę przedślubną, z Joanną Małynczanką, córką Mikołaja Małynki, dziedzica Małynek (Oblig. Tryb. Lub.).

KOSZEWSCY h. CIOŁEK z Koszewnicy, w ziemi liwskiej. Jest i Koszewo, w ziemi zakroczymskiej, którego właścicielem był 1576 roku Floryan Koszewski (Paw.).

Mikołaj i Jan z Koszewnicy otrzymali 1476 r. od księcia Konrada, różne wolności. Maciej z Koszewa, wraz innymi, zrabował 1490 roku dobra proboszcza Błońskiego w Zawadach (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1877). Maciej, pleban w Kołdrębiu 1518 r. Bartłomiej Koszewski, regent ziemski bielski 1548 r. Piotr i Andrzej, z ziemi zakroczymskiej, elektorowie Władysława IV-go.

Piotr Koszewski, zwany *Niemczyk*, syn Franciszka, nabył 1760 roku część Wyrzyk. Paweł *Robak* Koszewski, z Agnieszki Chróścickiej, miał dwóch synów: Stefana, ur. 1768 r. i Jacka, ur. 1776 r.

Kazimierz *Robak* Koszewski, syn Bartłomieja, sprzedał 1769 r. część Koszewnicy bratu Pawłowi. Piotr, z Maryanny Wyrzykówny, miał dwóch synów:

Jana, ur. 1764 roku i Józefa, ur. 1770 roku (Akta Galic. 295, 90, 91, 92, 67, 65 i 66).

Jan Koszewski, syn Michała i Maryanny Zurakowskiej, dziedziczki na Żurakach, wnuk Stanisława i Anastazyi Kulczyckiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim.

KOSZKA Jasiek, na sądach w Poznaniu 1393 r., a Dzierżka, żona Czesława, zwanego Koszką, 1395 r. w Kościanie. Jasiek dziedziczył na Wielkiej Łące 1398 roku (Leksz.).

KOSZKIEL, patrz *Koskul.*

KOSZKO h. BELINA Andrzej, w końcu XVI-go wieku (Wittyg).

KOSZKOWIE h. DOŁĘGA, w województwie połockiem, gdzie dziedziczyli na Koszczynicach i Koszczynym Horodku. Iwan Iwanowicz Koszka, okolniczy smoleński 1492 r. i namiestnik młodoczeński, otrzymał od Aleksandra Jag. 1500 r. na ojcowiznę Hodutiszki, dopóki nie odzyska własnej, zabranej mu przez wielkiego księcia moskiewskiego. Król Zygmunt potwierdzając mu to nadanie 1507 r., dodał mu jeszcze Biełoje, w powiecie smoleńskim. W potwierdzeniu tych nadań z 1509 r., jest wzmianka o jego zięciu, księciu Iwanie Wiaziemskim (ML. 5 i 8). Drugim jego zięciem był ks. Konstanty Kroszyński, skarbnik smoleński, żonaty z jego córką Hanną.

Herb Dołęga.

Aleksander Jag. potwierdził 1494 r. przywilej Kazimierza Jag., którym nadał Szpikowo Semenowi Koszce. Nadanie to, jak również nadanie Palczykowa z jeziorem Udecz, nadanie Chaniowa i Oczytkowa przez ks. Michała Czartoryskiego, potwierdził Semenowi król Zygmunt 1507 r. Za zasługi w wojnach z Tatarami, dostał Semen, wraz z synem Juchnem, Żórawice v. Żórawnice, w łuckiem. Potwierdzenie wszystkich nadań zyskali obaj (Arch. Sang.). Córka jego Owdotia, za Wańkiem Jakowickim 1525 r. (Arch. Sang.).

Juchno Semenowicz, dworzanin królewski 1518 roku, otrzymał 1516 r. od matki swej, ziemianki bracławskiej, Hanny Worobijównej, 1-o v. Hryćkowej Obodeńskiej, Rohoznę i Worobijówkę, a 1523 r. objął po niej Czeremoszną, Ihnatowice i Falków, spłaciwszy przyrodniego bratanka Wasiła Obodeńskiégo (ML. 8 i 24; Arch. Sang.). Juchno pozostawił dwóch synów: Iwana i Andrzeja, dziedziców Czeremoszny, Ihnatowiec i Falkowa 1541 r. (Arch. Sang. IV), Żórawnic 1564 r. i Wolicy Omeliańskiej 1583 r. (Op. Łuc. 2038 i Jabł. f. 9 i 100).

Andrzej Koszka z Żyrowic (?) wykonał 1569 roku przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Syn jego, Jacek Koszka Żórawnicki, skarży 1575 r. ludzi ks. Zbaraskiego, o pobicie i gwałty dokonane przez nich, na ludziach należących do jego ojca Andrzeja i stryja Iwana Koszków, w Omelianach i Żórawnicach (Op. Łuc. 2049 f. 48).

Mikołaj, podczaszy królewski litewski 1568 r. (Op. Łuc. 2042). Anastazya Koszczanka, za ks. Bohdanem Massalskim 1597 r. (Woł. I f. 359). Anna z Białegostoku Koszczyna, dożywotniczka Tereszkowiec 1627 r. (Woł. V A f. 184).

Aleksander Onikiejewicz, ziemianin połocki, żonaty z Rainą Tupalską, uciekając 1659 r. przed Moskwą, wzięty został do niewoli. Zastawił on mąjątek swój Lipowiec, symulacyjnie, w 200 kóp gr. lit. Kamionkom, którzy po powrocie jego z niewoli, nie chcą mu go oddać, ani też sprzętów domowych i kosztowności, które zrabowali. Sprawa o to 1667 r., w którym pozwał i Butowiczów, o zrabowanie Uszacza (Ist. Jur. Mat. XXVI). Tenże Aleksander, Józef i Samuel, w województwie połockiem 1686 r. (Akta XV). Jan, ziemianin połocki, zapisał 500 kóp gr. litew. żonie, Konstancyi z Świderskich, na Koszczynicach i Zakrywicach. On zginął pod Wierzchowicami, a ona jest 1668 r. żoną Stanisława Hreczyłowskiego (Ist. Jur. Mat. XXV).

Samuel Sasinowicz, na sejmiku połockim 1661 r. Był on dziedzicem na Koszczynicach i Koszczyn Horodku, żonatym z Heleną z Ostrouchów (Ibid.). Władysław i żona jego Eufrozyna, sprzedali Koszczyn Horodek Hrebnickim 1716 roku (Ibid. XXVII). Stanisław, stolnik mścisławski, został 1728 r. rotmistrzem chorągwi szlacheckiej (Arch. I. Z. Ros. III.. 3). Józef, strażnik smoleński, z żoną Petronellą, sprzedali 1758 r. Lutowo, a Maciej, wspólnie z żoną, Teodorą z Błońskich, 1760 r. część Wołczy (Ist. Jur. Mat. XXVII). Albin dziedziczył 1761 r. na Koszczynym Horodku (Ibid.). Maryanna, dziedzicząca na Wołczy, za Tadeuszem Radziszewskim 1764 r. Michał i z Pylińskich Koszkowa, 2-o v. Ohryzkowa, wierzyciele Hercyka 1759 r. (Ibid.).

Marcin i Józef, synowie Franciszka, wnukowie Jana, prawnukowie Gabryela, praprawnukowie Jana, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1806 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOSZKOWSCY h. DOŁĘGA z Koszkowa v. Kuszkowa, w powiecie kościańskim. Janusz Koszkowski na sądach w Pyzdrach 1391 r. Jasiek i Maciej, świadczą w Pyzdrach 1398 roku (Leksz.). Bracia, Pietrasz, Mikołaj i Szczedrzyk, i Stefan z Kuszkowa, mają sprawę 1396 r. z opatem Lubińskim (Leksz.).

Jan, syn Mikołaja z Kuszkowa, 1431 roku na uniwersytecie krakowskim. Jakób Koskowski, 1560 r. opat lędzki, umarł 1575 r. Wojciech Koszkowski, Cysters w Lędzie, umarł 1592 r.

Jakób Koszkowski, syn Macieja, ceduje różne sumy 1637 r. w grodzie sieradzkim. Z Ewy Dąbrowskiej, jego synowie: Stanisław i Jan, nieletni 1637 roku (Gr. Sieradz.).

Antoni, podstarości radziejowski 1777 r., a Józef 1789 r. Józef wydzierżawił 1794 r. Markiewiczowi Żerniki (Gr. Przed. 101 f. 158). Patrz *Koskowski*.

KOSZLA v. KOSZLYA, patrz *Koźla*.

KOSZLAKOWSKI Paweł, dziedzic Warszewic, w powiecie krzemienieckim, zmarł bez sukcesorów i wieś tę, prawem kaduka, otrzymał 1768 roku Podhorski (Kancl. 37 f. 101). Patrz *Koźlakowski*.

KOSZONOWSKI Aleksander, kanonik poznański i sekretarz królewski 1674 roku (V. L.).

KOSZOWSCY. N. Koszowski stawił 1528 r. konia na popis ziemi wołyńskiej. Ten sam pewno Piotr Koszewski, dzieli się poddanemi ojczystemi z Pruskim i Pluskowem 1528 r. (Arch, Sang.).

Krzysztof Koszowski wziął 1596 r. od Gnoińskiego, pięciu kmieci w Malejowie zastawem (Zs. Kamien.). Antoni, Józef, N., po którym syn Michał, 1842 r. austryjacki komornik graniczny i Stanisław, bracia. Te ostatni nabył 1835 roku część Hnilcza, gdzie też umarł 1848 r. Z Maryanny Kotkowskiej, jego córki: Wanda zmarła w dzieciństwie i Feliksa (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KOSZUTSCY v. KOSZUCCY h. LESZCZYC z Koszut, w powiecie pyzdrskim. Pisali się również z Pierzchna, na którym dziedziczyli.

Poczynając od XIII-go wieku, dziedzice Koszut pojawiają się w aktach, w następującym porządku.

Bogusza, syn Gerwarda, 1246 r. w orszaku ks. Przemysla w Pobiedziskach. Tenże komes Bogusza darował 1258 roku dziedzictwo swoje Koszuty, klasztorowi w Lędzie, w razie, gdyby synowie jego, Gerward i Grzymisław, będący jeszcze dziećmi, zmarli bezpotomnie.

Herb Leszczyc.

Komes Gerward zeznał 1296 r. donacyę młyna w Koszutach, a jego pieczęć przytwierdzona do dokumentu, nie przedstawia jeszcze Brogu, a znak odpowiadający literze T. W 1298 roku otrzymał od ks. Przemysława prawo niemieckie dla Koszut i darował je opatom lędzkim, a że nikt z krewnych nie protestował, przeto książę potwierdził darowiznę, w latach 1298 — 1301.

Jednocześnie z synami Boguszy żył Hektor z Koszut, którego synowie, Bogusza i Maciej, odstąpili 1302 i 1325 roku wszystkich swoich praw do Koszut, klasztorowi w Lendzie (KWP.). Mimo tych darowizn i zrzeczeń, Koszuty wróciły do rodu Leszczyców już w XIV-m wieku.

Na sądach w Poznaniu i Pyzdrach, w latach 1388 — 1398, zjawiają się często Szymon Koszudski i Tomasz v. Tomisław, bracia, dziedzice Koszut. Siostra ich Machna.

Tomisław pisał się też Zbrodzewskim, dziedzicem Zbrodzewa i Turwi (Leksz.).

Szymon, nazwany Pierzcheńskim, alias de Koszuty, świadczy 1399 r. w Poznaniu, przy sprzedaży Falibogów (KWP.). Pleban z Koszut powierzył swemu dziedzicowi Szymonowi, sprawę, którą miał 1399 r. w Pyzdrach, z Czesławem z Grabowca (Leksz.). Mikołaj, syn Szymona, 1422 r. na uniwersytecie krakowskim.

Bogusza z Koszut, asesor sądowy w Poznaniu 1423 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Dobiesław z Koszut wpływa 1433 r. do sprawy biskupa poznańskiego z kapitułą (A. Kap. Pozn.). Piotr, syn Michała, 1455 r., a Wojciech, syn Hektora, 1477 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jakób Koszutski pozwał 1497 r. Wrzesieńskiego, o przyrzeczone wynagrodzenie, za zabranie mu sługi, w czasie przejazdu przez Wrześnię na wojnę. Tenże Jakób szedł na wojnę wołoską w orszaku Jezierskiego, 1497 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1657 r. i St. Pr. P. Pom. VII. 42). Mikołaj Koszutski nabył 1501 r. Raciąż na wyderkaf, od Aleksandra Jag. (Inw. Arch. Kor.).

Ambroży i Jakób Koszutscy, dziedzice Koszut 1579 r. (Paw.). Ambroży, żonaty 1-o v. z Anną Pierzchlińską, 2-o v. z Małgorzatą Modlibowską, z drugiej żony pozostawił sześciu synów, z których Kasper, Wojciech, dziedzic Rybna, w gnieźnieńskiem, 1580 r., Wacław i Stanisław, zmarli bezpotomnie, a Hektor i Jakób pozostawili potomstwo (Żychl. XVI).

A). Hektor, syn Ambrożego, ożeniony z Barbarą Chojnacką, miał z niej córkę Maryannę Marcinowę Wilkońską i dwóch synów: Adama i Sebastyana. Ten ostatni, żupnik wielicki 1655 r., wzniósł z muru konwent OO. Reformatom tamże. Żona jego Katarzyna, córka Krzysztofa Jaźwieckiego, pisarza żup wielickich i Cecylii Huberównej, zmarła 1654 r., pochowana w Wieliczce (Star. Mon.).

Adam kwitował 1651 r. w Poznaniu Mycielskiego z sumy (Inscr. f. 337 i 419). Żonaty 1-o v. z Barbarą Radzewską, 2-o v. z Dorotą Żychlińską, z pierwszej żony miał córkę Jadwigę, za Janem Kaczkowskim, oraz synów: Jana i Piotra. Z drugiej—córki: Annę, za Andrzejem Nostitz Jackowskim, Zofię, za Floryanem Konarzewskim i Jadwigę, za Janem Ważyńskim, oraz synów: Łukasza i Władysława. Z synów Adama:

1. Jan, żonaty z Małgorzatą Starzyńską, pozostawił córkę Annę, za Tyburcym Mikołajewskim, oraz synów: Stanisława bezpotomnego z Heleną Żychlińską, Aleksandra i Antoniego, poległych w różnych ekspedycyach i Piotra. Piotr, z Anny Prądzyńskiej, miał córki: Teresę Antoniowę Kierską i Helenę Epifaniuszowę Miaskowską, oraz synów: Wiktora Konstantego, bezpotomnego z Barbarą Lipską i Franciszka (Żychl.).

2. Piotr, drugi syn Adama, zaślubił 1-o v. Barbarę Konarzewską, 2-o v. Jadwigę Pstrokońską. Z pierwszej żony syn Adam i córka Jadwiga Wojciechowa Przespolewska, z drugiej—synowie: Mikołaj i Zygmunt, oraz córki: Wiktorya Maciejowa hr. Rozdrażewska i Konstancya, za Janem Kręskim. Z nich:

a) Adam, elektor Augusta II-go, z pisarza grodzkiego wschowskiego, pisarz ziemski poznański 1724 r., zmarły 1734 r., zaślubił Teresę Koszutską, córkę Franciszka i Zofii z Miaskowskich, która w 1726 r., z wdzięczności za cudowne uzdrowienie, potwierdziła zapisy matki i braci na rzecz Filipinów w Gostyniu. Wymienia w zapisach córkę Konstancyę i synów: Stanisława i Pawła. P. Żychliński pisze, że Konstancya wyszła za Michała Łaszczyńskiego, a oprócz nich była jeszcze córka Zofia Antoniowa Obiezierska i synowie: Piotr, Franciszek, Ludwik i Ambroży. Z nich:

Piotr, pisarz ziemski wschowski 1736 r., zmarły 1742 r., z Teofili Eleonory Dzierżanowskiej, pozostawił: Maryannę Augustynowę Błociszewską, Urszulę Janowę hr. Rozdrażewską, Jadwigę Andrzejowę Jerzykowską, Wojciecha bezpotomnego z Teofilą Dorpowską, Łukasza bezpotomnego z Weroniką Borowską i Adama, żonatego z Franciszką Kołaczkowską, z której syn Franciszek, młodo zmarły i córka Jadwiga, za Stanisławem Koszutskim.

Stanisław, drugi syn Adama, pisarza poznańskiego, z Rozalii Zbijewskiej, miał dwóch synów: Józefa i Wojciecha. Józef zaślubił Zofię Zakrzewską i z niej miał córki: Nepomucenę Kornelowę Wolszlegerową, Józefę Franciszkowę Biegańską i Ewę Janowę Wierzbińską, a Wojciech, żonaty z Ludwiką Bentkowską, pozostawił syna Franciszka, bezpotomnego z Maryanną Rydzyńską i córki: Justynę Józefowę Daleszyńską i Magdalenę Świętosławowę Twardowską.

Franciszek, brat Piotra i Stanisława, zaślubił 1-o v. Maryannę Olszewską, 2-o v. Juliannę Mielęcką i pozostawił z pierwszej żony syna Tomasza, dworzanina królewskiego, administratora salin wielkopolskich, następnie księdza, proboszcza w Busku, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 roku, w grodzie lwowskim, a z drugiej — miał córki: Zofię Józefową Korytowską i Teresę Aleksandrowę Bielińską (Gr. Lwow. XXIV f. 79).

Paweł, brat poprzednich, piszący się z Pierzchna, tytułowany cześnikiem poznańskim, sprzedał w 1735 r. część Chwaliszewa Józefowi Potockiemu, wojewodzie kijowskiemu (DW. 69 f. 262). Z Wiktoryi Świeykowskiej, 2-o v. Stanisławowej Koziebrodzkiej, 3-o v. Marcinowej Koziebrodzkiej, miał syna Ignacego, generał-adjutanta królewskiego 1778 r. i córki: Teresę, Ludwikę i Urszulę, 1756 r. niezamężne. Ignacy kwitował 1782 r. Stoińskiego, z odbioru 400 dukatów (DW. 98 f. 991).

Ambroży, najmłodszy z synów Adama, pisarza poznańskiego, zobowiązał się 1754 r. sprzedać część Skóraszewic Mycielskiemu (Inscr. Gr. Pozn. III f. 149 i 150). Z Brygidy Ulińskiej miał synów: Franciszka Klemensa, Tomasza Juliana i Ignacego, dwóch ostatnich bezpotomnych. Franciszek Klemens, zmarły 1830 r., zaślubił Balbinę Miaskowską i z niej miał: Nepomucenę Maciejowę Maciejowską, Michalinę Augustowę Mizerską, Julię Grycmacherową, Wincentego i Konstantego.

Wincenty, ur. 1800 roku, zmarły 1869 roku, zaślubił Nepomucenę Kanikiewiczównę i miał z niej syna Hilarego, kanonika honorowego, proboszcza w Mielżynie.

Konstanty, dziedzic Borówca, zmarły 1861 roku, był żonatym z Katarzyną Koszutską, córką Wincentego, z Psarskiego, z której Włodzimierz, Salomea Józefowa Krąkowska i Witold. Włodzimierz, żonaty z Maryanną Zimmermannówną, zamieszkały w Trzemesznie, ma urodzonego tamże syna Konstantego i córki: Ludwikę, Sabinę, Helenę i Maryę. Witold zaślubił Maryę Granatowiczównę, z której: Czesław, Władysław i Łucya (Żychl.).

b) Mikołaj, syn Piotra, z drugiej jego żony, Pstrokońskiej, miecznik kaliski 1720 r., zmarły 1745 r., marszałek Trybunału koronnego, z Maryanny Dzierżanowskiej, pozostawił trzech synów: Karola, księdza Franciszka Cystersa i Bogusława.

Karol, poseł województwa kaliskiego 1764 r., elektor Stanisława Augusta, został 1769 r. kasztelanem szremskim. W 1776 r. był kandydatem do kasztelanii lendzkiej (MP.). W 1778 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Założył on pod Gostyniem miasto Zantberg v. Piaseczna Góra, o co protestuje Mycielski 1775 roku (Rel. Gr. Kośc. f. 382). Z Anny Mańkowskiej, syn jego Konstanty, bezdzietny z Wiktoryą Godyńską, oraz córki: Katarzyna Antoniowa Wstowska, Wiktorya

Franciszkowa Dembińska i Ewa Nepomucenowa Dobrzycka, ur. 1763 r., zmarła 1832 roku.

Bogusław, brat kasztelana Karola, zmarły 1787 r., zaślubił Salomeę Nieświastowską, 1-o v. Józefowę Gorzeńską, a 3-o v. Mikołajowę Wierusz Kowalską. Synów jego dwóch: Maksymilian i Ignacy, bezpotomny z Katarzyną Mężyńską, oraz córki: Teofila Andrzejowa Dramińska, Karolina, 1-o v. Józefowa Dramińska, 2-o v. Walentowa Miaskowska i Maryanna Ignacowa Rożnowska.

Maksymilian, dziedzic Wargowa, żonaty z Ludwiką Mielęcką, miał z niej córkę Bogumiłę Chołdowską, oraz synów: Józefa, zmarłego bezpotomnie i Nepomucena. Ten ostatni, dziedzic po ojcu Wargowa, zmarły 1879 r., ożeniony z Klotyldą Zakrzewską, zmarłą 1871 roku, pozostawił jedynaczkę córkę Waleryę, poślubioną Mieczysławowi hrabiemu Skarbkowi, zmarłą w Wierzchlesie 1888 roku (Żychl.).

c) Zygmunt, syn Piotra z Pstrokońskiej, z Heleny Łukomskiej miał córkę Jadwigę, za Aleksandrem Kurnatowskim i czterech synów: Antoniego i Piotra bezżennych, Jakóba bezpotomnego z Katarzyną Kurnatowską i Józefa, zmarłego 1786 r., żonatego 1-o v. z Ludwiką Szczaniecką, córką Michała i Krystyny Bojanowskiej, zmarłą 1759 r. w Godurowie pod Gostyniem, 2-o v. z Wiktoryą Kąkolewską, 2-o v. żoną Franciszka Biernackiego. Z pierwszej żony córka jego jedynaczka Rozalia, ur. 1759 roku, wydana za Franciszka Bojanowskiego, zmarła 1825 roku (Żychl.).

3. Łukasz, syn Adama z Żychlińskiej, zaślubił Annę Zawadzką, z której syn Antoni, ożeniony 1-o v. z Agnieszka Chudzyńską, zmarłą bezpotomnie, 2-o v. z Heleną Zbijewską, następnie żoną Kazimierza Zabłockiego, z drugiej żony pozostawił: Katarzynę, za Floryanem Bojanowskim, Teresę, za Marcinem Zglinickim, Juliannę, za Józefem Herstopskim, Rozalię, Hektora i Mikołaja bezdzietnych, Fabiana Sebastyana i Macieja. Z dwóch ostatnich:

Fabian Sebastyan zaślubił Katarzynę Niemojowską, z której córka Salomea, za Wincentym Koszutskim i syn Józef, bezpotomny z Leokadyą Trzebińską.

Maciej, chorąży wojsk koronnych, dziedzic Ostrowa pod Gostyniem, z Maryanny Dunin - Sulgostowskiej, pozostawił córki: Stanisławę Telesforowę Kierską i Franciszkę Piotrowę Koszutską (Zychl.).

4. Władysław, czwarty syn Adama z Żychlińskiej, żonaty z Urszulą Sieroszewską, pozostawił czterech synów: Stanisława, Władysława, Stefana i Michała. Z nich:

a) Stanisław, pisarz grodzki kaliski 1711 r., z Anny Rynarzewskiej, miał trzech synów: księdza Stefana w zakonie Franciszkanów, Jana, piszącego się z Pierzchna, z surrogatora sędziego grodzkiego wschowskiego, podsędka ziemskiego wschowskiego 1746 r., zmarłego 1754 r., bezdzietnego z Anną Mąkowską i Władysława, szambelana Augusta III-go 1746 r.

b) Władysław umarł młodo.

c) Stefan, z Zofii Bentkowskiej, miał syna Macieja i córki: Urszulę, Annę, Kunegundę i Zofię.

d) Michał zaślubił Elżbietę hr. Rozdrażewską i miał z niej czterech synów: Józefa, księdza Jakóba w zakonie Reformatów, księdza Rocha, kanonika

uniejowskiego 1747 roku, kanonika łęczyckiego, proboszcza w Strzelczu i Bartłomieja.

Józef, syn Michała, zaślubił 1-o v. Teresę Żychlińską, zmarłą 1772 roku, 2-o v. Maryannę Faustynę Koszutską, córkę Stanisława i Ewy Koźmińskiej. Z pierwszej żony: Karolina Schrader, Józefa, zmarła 1809 r. i Ignacy. Z drugiej—Franciszek Kazimierz bezżenny, Kazimierz, Zofia Konstancya Wojciechowa Duninowa Borkowska, Anna Faustyna Janowa Szadkowska, Ludwika Stanisławowa Żerońska, Katarzyna Walentowa Gutowska, Weronika Rafałowa Kierska i Kunegunda Wincentowa Koszutska.

Ignacy, dziedzic Dębowej Łąki, zmarły 1818 r., syn Józefa, zaślubił Elżbietę Kornelię Laurę von Schildbach i z niej miał synów: Piotra, Dezyderego, Jerzego bezpotomnego i Romana, oraz córki: Klementynę Suchodolską, Annę von Scherer i Emilię Urbanowską.

Piotr, syn Ignacego, z Franciszki Koszutskiej miał córki: Maryę, 1-o v. za Kazimierzem hr. Sokolnickim, 2-o v. za Eulogiuszem Zakrzewskim i Sewerynę, zmarłą 1890 r. w Berlinie, za Sewerynem hr. Bnińskim, oraz syna Nestora, właściciela Jankowa pod Trzemesznem, zmarłego 1886 r. w Gleśnie pod Nakłem, posła na sejm pruski, żonatego z Maryą hr. Bnińską, córką hr. Florentego i Nepomuceny z Żółtowskich, z której córki: Joanna Władysławowa Sikorska, Marya zakonnica i Celina Ignacowa Kalksteinowa 1898 r.

Dezydery, syn Ignacego, właściciel Mąkownicy, zmarły 1841 r., z Justyny Raczyńskiej, pozostawił: Antoniego, zmarłego 1887 r., bezpotomnego z Sabiną Mlicką; Jakóba, ożenionego z Anielą Węsierską, z której: Józef, Wanda, zaślubiona 1905 r. Antoniemu Pląskowskiemu, Halina i Teresa; Rozalię Antoniowę Witowską, zmarłą 1857 r. i Józefa, doktora medycyny, ożenionego z Władysławą Radońską, z której Stefan, zmarły 1898 r., Zofia i Feliks.

Roman, syn Ignacego, zaślubił Emilię Ostrowską, z której—Ignacy i Felicya Władysławowa Wierzbińska.

Kazimierz, syn Józefa z Maryanny Faustyny Koszutskiej, żonaty z Teresą Chmielewską, pozostawił syna Franciszka Ksawerego, zmarłego 1861 r., ożenionego z Michaliną Mlicką, zmarłą 1872 r., z której:

1. Kazimierz, redaktor „Ziemianina" w Poznaniu, ur. 1886 r., zmarły 1908 roku, z pierwszej żony, Wincentyny hr. Bnińskiej, miał syna Jana, zmarłego 1893 r. Druga jego żona, Otolia z Karpińskich, zaślubiona w Gnieźnie 1898 r.

2. Maksymilian, żonaty z Władysławą Otocką, z której: Stanisław, Michalina, Kazimierz, Helena, Janina i Teresa.

3. Marya, żona Kazimierza Jarochowskiego, głośnego historyka, zmarłego w Poznaniu 1888 r.

4. Karol, ożeniony z Zuzanną Gzowską, z której: Franciszek, Marya i Zofia.

5. Adam, ożeniony z Jadwigą Borzęcką, z której córka Wanda (Żychl.).

B). Jakób, syn Ambrożego, z Urszuli Mielęckiej, pozostawił trzech synów: Baltazara, Pawła i Jakóba.

1. Baltazar, syn Jakóba, dziedzic Luboni, z Elżbiety Chudzyńskiej, miał córkę Zofię Marcyanowę Bronikowską i synów: Władysława Franciszka i Jakóba.

Władysław Franciszek zaślubił Teofilę Kurnatowską i z niej pozostawił córki: Teresę, za Adamem Koszutskim, pisarzem ziemskim poznańskim i Konstancyę, za Janem Kazimierzem Miaskowskim, oraz synów: Krzysztofa i Kazimierza bezpotomnych i Stanisława, żonatego 1-o v. z Ewą Koźmińską, 2-o v. z Anną Ubyszówną. Tak pisze p. Żychliński. Tymczasem w aktach Filipinów w Gostyniu, pod 1694 i 1697 r., Zofia z Miaskowskich, wdowa po Franciszku z Pierzchna Koszutskim dziedzicu Ruska, z synami: Kazimierzem i Janem, stosując się do woli zmarłego męża i ojca, fundują bractwo Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Panny Maryi, a córka i siostra ich, Adamowa Koszutska, w latach 1700 — 1726 fundacyę tę potwierdza. Prawdopodobnie p. Żychliński połączył tu dwóch, Władysława i Franciszka, w jednego Władysława Franciszka.

Stanisława, z pierwszej żony synowie: Józef Wojciech i Wiktor bezpotomni, oraz córki: Urszula Hieronimowa Dobrzycka, Faustyna Maryanna Józefowa Koszutska i Kunegunda Franciszkowa Żołądkowska.

Jakób (¹), po ojcu Baltazarze dziedzic Luboni, zaślubił Zofię Mycielską, 2-o v. Maksymilianowę Miaskowską, która kwitowała 1675 r. brata, z odbioru 30,000 flor. Z niej syn Krzysztof, kwitował 1701 r. wuja Mycielskiego, z odbioru 3,000 flor. (Inscr. Pozn. IX f. 74).

Krzysztof, z Barbary Anny Kierskiej, wdowy po Stanisławie Zakrzewskim, miał córkę Ludwikę, za Antonim Pomorskim i syna Aleksandra, starostę stanisławowskiego 1750 r. i szambelana Augusta III-go 1758 r. (DW. 78 f. 408; 74 f. 769 i V. L. z 1775 r.), bezpotomnego z Julianną Zakrzewską. Wspólnie z żoną otrzymał 1762 r. konsens królewski, na odstąpienie trzymanego starostwa Ponińskim (Sig. 29).

2. Paweł zaślubił Teodorę Chwałkowską, z której córka Franciszka, za Bolesławem Chłapowskim i syn Aleksander, żonaty z Anną Strzałkowską, pozostawił córkę Ludwikę, za Janem Cieleckim, 1688 r. (Inscr. Pozn. XII f. 12).

3. Jakób, ożeniony z Jadwigą Miaskowską, 2-o v. Marcinową Wierusz Kowalską, miał córkę Łucyę Maryannę, 1-o v. za Jerzym Neczem, 2-o v. za Gabryelem Skórzewskim, oraz czterech synów: Stanisława i Łukasza, zmarłych bezpotomnie, Wojciecha i Kazimierza. Z dwóch ostatnich:

Wojciech zaślubił Urszulę Trzecką i z niej miał synów: Hiacynta i Stanisława.

Hiacynt, z Doroty Radońskiej, miał trzech synów: Macieja, żonatego z Zofią Franciszką Koszutską, wdową po Janie Malechowskim, z której syn Maciej, zmarły bezpotomnie; Piotra, bezpotomnego z Anną Kamieńską i Franciszka, ożenionego z Heleną Ossowską, z której córka Katarzyna, oraz synowie: Michał, ksiądz Jacek w zakonie Bernardynów i Stanisław, żonaty z Jadwigą Koszutską, z której syn Hipolit zmarł bezżennie (Żychl.).

Stanisław, brat Hiacynta, miał za żonę Zofię Molską i z niej syna Jakóba,

---

¹) Tego Jakóba Żychliński ma za syna Aleksandra, a wnuka Pawła, o którym niżej.

żonatego z Urszulą Kurcewską, z której synowie: ksiądz Stanisław i ksiądz Jan, kanonik poznański, proboszcz w Włoszakowicach (Żychl.).

Kazimierz, syn Jakóba z Jadwigi Miaskowskiej, a brat Wojciecha, był żonatym z Katarzyną Golińską. Z niej córki: Jadwiga Andrzejowa Potocka, Konstancya i Zofia Franciszka, 1-o v. Janowa Malechowska, 2-o v. Maciejowa Koszutska, oraz synowie: Antoni bezżenny, Jan, żonaty z Jadwigą Mieszkowską, z której syn Maciej, bezpotomny z Franciszką Mańkowską i Kazimierz Franciszek. Ten ostatni, ożeniony z Anną Bułakowską, miał córki: Dominikę, Katarzynę i Ignacyę, Benedyktynkę w Poznaniu, oraz syna Józefa.

Józef, z Estery Suchorzewskiej, pozostawił: 1. Rafała, po którym, z Anieli z Wejnwormów, syn Wincenty, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem wraz z matką, przed 1850 r., bezżenny. 2. Ignacego, żonatego z Maryanną Koszutską, z której syn Kajetan, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., bezpotomny. 3. Andrzeja, ożenionego z Zofią Bielińską, z której córka Antonina Julianowa Jaraczewska i 4. Ksawerego, żonatego z Anną Hulewiczówną, z której miał dwóch synów: Telesfora bezpotomnego i Napoleona, oraz cztery córki: Zofię Urbanowską, Józefę, 1-o v. Gozimirską, 2-o v. Wasilewską, Eufrozynę i Rozalię.

Napoleon, dziedzic Modliszewka pod Gnieznem, zginął w pojedynku, a syn jego, Wacław, dziedzic po ojcu Modliszewka, urodzony z Toporskiej, zmarły 1891 roku w Kuklikowie, z Wandy Węsierskiej, pozostawił: Napoleona, Zofię baronowę Schillingową i Tadeusza (Żychl. Zł. Ks. XVI).

Nie znaleźli pomieszczenia w powyższym rodowodzie, niżej wymienieni Koszutscy: Augustyn, Benedyktyn w Lubiniu, zmarły 1542 r. Andrzej, kanonik poznański 1587 r., syn Krzysztofa, urodzonego z Anny Sydnickiej, i Katarzyny Gajewskiej (Pis. Dz. Pol. IX). Zofia Wojciechowa Skoroszewska 1597 r., prawdopodobnie siostra kanonika Andrzeja. Paweł, wojski poznański, który wystawił 1603 r. plenipotencyę na Cieleckiego (M. 848 f. 25). Jan, sekretarz królewski 1592 roku. Krzysztof ma 1604 roku sprawę, o wycięcie drzewa w Jeziorach (Rel. Gr. Pozn. 1 f. 800). Jan otrzymał 1637 r. konsens królewski, na odstąpienie Karchowskim Bartodziei, w powiecie bydgoskim (M. 182 f. 157). Łukasz i Wojciech, z województwa poznańskiego, a Adam, Jan, Piotr, dwóch Stanisławów, Władysław i Wojciech, z województwa kaliskiego, elektorowie króla Michała.

Paweł 1691 r. w Poznaniu (Inscr. Pozn. II f. 1584).

Elekcyę Augusta II-go podpisali: Adam, Piotr, Stefan i Michał z Pierzchna i Krzysztof, z województwem kaliskiem, Jan, z województwem sandomierskiem, Marcin, z województwem poznańskiem, a Stanisław, z województwem sieradzkiem.

Mikołaj otrzymał 1718 roku konsens królewski, na odstąpienie starostwa stawiszyńskiego, które trzymał (Sig. 4). Helena Koszutska, za Janem Skirmuntem 1701 r. (Perp. Czers. 16 B f. 28). Antoni i żona jego, Maryanna z Olszewskich, wprowadzeni do Mieleńka 1745 r. (Gr. Przed. 88 f. 203).

Józef z Pierzchna, posesor Słomowa w latach 1733 — 1749. Wdowa po nim, Franciszka z Wieruszów Kowalskich i córki: Katarzyna Walentowa Gałczyńska i Teresa, niezamężna 1758 r.

Elektorowie Stanisława Augusta: Julian, Konstanty i Wojciech z Pierzchna Koszutscy. Ignacy, cześnik poznański, również elektor Stanisława Augusta, miał

syna Ignacego, piszącego się z Pierzchna. Układał się on 1769 r. z Lubomirskim (M. 236 f. 119).

Ignacy z Pierzchna, żonaty z Maryanną Kędzierską, 1-o v. Józefową Oszkowską, w latach 1796 — 1800. Ignacy, naddzierżawca ekonomii Lesznowola, żonaty z Maryą Chevalier 1815 r. Katarzyna, za Ignacym Borowskim, dziedziczka Słaborowic, w odolanowskiem, 1827 r. Edward, syn Jana, emigranta, zmarłego 1851 r., kapitan wojsk francuskich, umarł 1871 r. z ran, odniesionych pod Douai. Józef, żonaty z Leonią Trzcińską 1871 r., a N., z Anną Kahle 1864 r. Jadwiga, córka nieżyjących Kazimierza i Bronisławy z Mazarakich, zaślubiła 1907 r. w Warszawie Zygmunta Charszewskiego.

KOSZYCKI z Koszyc Bartosz, na sądach we Lwowie, w latach 1442—1455 (AGZ. XIV i XV). To może być *Kosicki.*

KOSZYCKI Maciej, łowczy królewski, ma 1639 r. syna Szymona, także łowczego (DW. 49 f. 1094).

KOSZYKOWSCY v. KOSSYKOWSCY h. PIELESZ Szymon Koszykowski podpisał, z ziemią wiską, elekcyę Augusta II-go. Walenty legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1856 r.

KOSZYRSCY v. KOSZERSCY, książęta, patrz *Sanguszkowie.*

KOSZYRSCY v. KOSZERSCY (KOSCHIRSKI). Anna, wdowa po Bernardzie Koszyrskim, otrzymała 1506 r. konsens królewski, na odstąpienie Bolkowa Sierzchowskiemu (M. 22 f. 41). Kasper Koszerski, syn Krzysztofa, zapisał 1597 r. sumę Ewie Kosmińskiej (Perp. Czers. 1 B f. 78).

KOSZYSZKO, patrz KOSSISKO. Jan Koszyszko, dziedzic Orchowa, chorąży dobrzyński, w latach 1394—1399. W Lutym 1394 r. dostał od króla 20 grzyw., a w Czerwcu 4 grzyw. (Rej. Podsk.). W księgach łęczyckich z 1394 r. (II. 4997, 5018 i 5036) nazwany jest Grzymkiem. W latach 1398—1399 ma sprawy w Gnieźnie (Leksz.).

Mikołaj Koszyszko, podsędek dobrzyński, w latach 1391 — 1399. Jan Koszyszko z Orchowa, chorąży dobrzyński 1424 r., zamienił Sławoszewo na Danków i Kulino z arcybiskupem gnieźnieńskim (Kor.). W aktach brzeskich z lat 1418—1423 występuje Jan Koszyszko, zwykle Koszykiem zwany i synowie jego: Berwold, Bartosz i Wawrzyniec, a także Mikołaj Koszyk (Teka Paw. VII).

KOT z Dębna, arcybiskup gnieźnieński, w latach 1437—1448. Patrz *Dembińscy h. Doliwa.*

KOTARBSCY v. KOTARSCY h. PNIEJNIA. Paprocki ich umieszcza w województwie rawskiem, lecz prędzej wyszli z Kotarb, w powiecie kaliskim. Akta kaliskie i sieradzkie z początku XV-go wieku, wspominają o kilku dziedzicach Kotarb. Nie wszyscy jednak byli tego herbu, jak Jakusz i Ubisław, świadkowie

1419 r. przy wywodzie szlachectwa w Sieradzu, którzy byli h. Kamiona (Jastrzębiec) (Łag.), a Jan Kotarbski, przydomku *Swielnicz*, h. *Habdank*, opłacał pobór z części Kotarb 1591 roku (Wittyg). Mogli do nich należyć: Dersław, Dobiesław, Tomasz i Piotr, świadczący w Kaliszu 1409 i 1410 r. Jan, syn Tomka, 1410 r.

Oprócz nich występują w latach 1410 — 1414 Marcin Kotarba, Sulisław z Kotarb i synowie jego: Maciej i Jan, Pasek, Janusz, Przecław, Agnieszka Dobiesławowa (Ulan.). Maciej Kotarbski wziął 1497 r. w zastaw część młyna i stawu w Lutyni i jeden łan w Grodzielcu (St. Pr. P. Pom. VII. 100, 101 i 149). Części w Kotarbach skonfiskowane Janowi Hubiszowi i siostrom, Dorocie i Katarzynie, darował król 1497 roku Jerzemu Hubatemu, rotmistrzowi (Summ. Wierzb. II. 938).

Na Kotarbach dziedziczyli 1579 r. Bartłomiej, Jan, Maciej, Marcin, Wawrzyniec i Jan *Rachwalik* Kotarbscy. Kasper Kotarbski *Besek*, był współdziedzicem Pacynowic, a Wojciech, współdziedzicem Dembska-Ostroroga, w kaliskim również powiecie (Paw.). Tomasz, żonaty 1590 r. z Reginą Osiemborowską (Perp. Czers. 1 A f. 74). Adam Kotarski sprzedał 1596 r. Tłuchowo bratu Pawłowi (Gr. Przed. 44 f. 258). Mikołaj Kotarski, syn Wojciecha, zeznał zapis 1617 roku żonie, Krystynie z Jaskłowskich (Perp. Czers. 5 f. 391). Pewnie tenże sam Mikołaj, bo syn Wojciecha, ale Kotarbski, poborca lubelski 1629 r. (Zap. Lub. 18 f. 1215 i 32 f. 538).

Herb Pnieinia.

Jan, Mikołaj, Wojciech, Stanisław i Piotr Kotarbscy synowie Mikołaja, zawarli 1647 r. umowę z Witowskim (Ibid. 41 f. 175). Mikołaj i Jan Kotarbscy, synowie Wojciecha i Katarzyny de Patry, przyznali 1677 r. sumę siostrze Konstancyi (Ibid. 56 f. 41).

W 1647 r. Stanisław Kotarski był pułkownikiem czerkaskim, wojska zaporoskiego, o czem list Władysława IV-go z tegoż roku przekonywa. Potomstwo jego w Herbarzu Niesieckiego podane, ale czy dokładnie, wiedzieć trudno.

Aleksander Kotarski układał się z Mycielskim 1662 r. (Gr. Pozn.), a 1669 r. podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała. Tęż elekcyę podpisali, z województwem lubelskiem, Mikołaj i Wojciech Kotarbscy, a z województwem poznańskiem, Chryzostom i Władysław.

Wojciech Kotarbski trzymał zastawem od Firlejów Markuszów, który synowie jego, Mikołaj i Jan, odstąpili przed 1679 rokiem Zwiartowskim (Tryb. Lub.). Waleryan, z województwem sieradzkiem, Władysław, z województwem łęczyckiem i Władysław, sędzia kapturowy płocki, z temże województwem, jako Kotarbscy, podpisali obiór Augusta II-go.

Jan Kotarski, syn Szymona Piotra i Agnieszki z Politalskich, zeznał 1700 roku zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Mroczków Grotowską (Perp. Czers. 15 f. 270 i 16 f. 384). Na rzecz Jana Kotarskiego i żony jego, Katarzyny z Izbińskich, zeznał 1708 r. oblig Kczewski (M. 248 f. 51).

Tadeusz, rotmistrz powiatu grodzieńskiego 1780 r. (Akta VII). Wojciech Kotarski zapisał 1721 r. żonie swej, Jadwidze z Kurczewskich, 2,000 flor. (Perp.

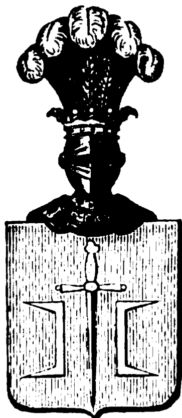
Czers. 84 f. 286). Marcin z żony, Doroty Noskowskiej, pozostawił córkę Annę, za Ludwikiem Cieleckim 1708 r., po której bezdzietnej śmierci, brali spadek 1714 r. Wojciech Kotarski i Zofia, wdowa po Stefanie Aleksandrowiczu. Ignacy, wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem, do rozsądzenia sprawy klasztoru lubińskiego z Będorskim (V. L. VIII f. 148).

Jan Kotarski, syn Józefa i Marceliny z Grodzkich, wnuk Jakóba, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Bonawentura Jan, Magdalena Petronella i Stanisław Marcin, dzieci Stanisława, Ludwik, Antoni Bazyli Wit i Piotr Paweł, synowie Józefa, Franciszek i Maryan Józef, synowie Bonifacego, Tomasz Zenon Maciej, syn Michała, Leonard Wincenty i Wojciech, synowie Antoniego i Teofil Błażej, syn Wojciecha, wszyscy Kotarscy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOTARSCY h. CHOLEWA z Kotarczyna, w powiecie sierpskim. Stanisław z Kotarczyna, ożeniony z Małgorzatą, wdową po Janie Budku z Czachorowa, 1497 r. (Summ. Wierzb. II. 905).

Na Kotarczynie dziedziczył Mikołaj, zwany *Cholewa*, którego synowie: Maciej, Wojciech, Jan, Wyszek i Jakób, zwani *Cholewicze*, częste mają sprawy w grodzie płockim, w latach 1530 – 1543. Z nich Wojciech, zabity został przez Bodurskiego, o co sprawa 1543 r. Pozostała wdowa po Wojciechu, Katarzyna z Żółtowa-Żabik.

Herb Cholewa.

Jan zwał się już Kotarskim, dziedziczył na Krajkowie i pozostawił syna Mikołaja, 1543 r. Jan *Stelmach*, dziedzic na Kotarczynie, miał synów: Marcina, Feliksa i Stefana 1539 r. Feliksa siostra Barbara, żona Grzegorza Karwosieckiego 1542 roku (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 26; 5 f. 134, 209 i 313; 7 f. 166; 8 f. 304, 360 i 373; 9 f. 31, 44 i 237).

Dziedziczyli na Kotarczynie 1578 roku, Mikołaj i Jan z braćmi, Szymon *Szczesnicz* i Adam *Bechmat*, Stanisław i Walenty, synowie Stefana *Kotka*, Maciej *Cholewa* i Feliks i Mikołaj *Stelmachowie* i Andrzej *Kotek*. Trojan Kotarski, dziedzic na Rzuchowie, w powiecie lipnowskim, 1564 r. (Paw.).

Jakób Kotarski, skarbnik ciechanowski 1606 r. Aleksander, kanonik przemyski, 1684 r. Jan, Wojciech i Andrzej, z ziemi dobrzyńskiej, elektorowie Augusta II-go.

Marcin z Kotarczyna, pisarz grodzki chęciński 1687 r., następnie podstarości i sędzia grodzki chęciński, został wojskim nowokorczyńskim 1698 r. (Zap. Lub. 68 f. 446). Szymon, burgrabia grodzki płocki 1691 r. Maciej, burgrabia wyszogrodzki 1785 r. Józef, chorąży gwardyi konnej koronnej 1778 r. (DW. 94 f. 608). Michał, 1788 r. właściciel Przecisławia w województwie gnieźnieńskiem. Potomek jego Ksawery Ludwik, syn Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Andrzej, Jerzy i Franciszek Kotarscy, z przydomkiem *Bachmat*, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim.

KOTARSKI Józef, porucznik regimentu pińskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r., dyplom mu wydano 1777 roku (Kanel. 41 f. 471). Herb jego przedstawia w polu błękitnem wspiętego jednorożca srebrnego, a w szczycie hełmu rękę zbrojną z mieczem (Ostr. 1519).

Tenże Józef legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie grodzkim bieckim. Posiadacz zastawny Niegłowic, a właściciel części Glinnika, zeznał 1792 roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Szczepanowskich (Gal. Tab. Pact. Nov. 10 f. 248). Z niej synowie: Karol i Józef, których szlachectwo uznał Wydział Stanów galicyjskich 1829 r.

Karol, dziedzic Olesna, Żelechowa, Świebodzinia i innych, zamordowany 1846 r., z Kunegundy bar. Konopczanki, miał syna Stanisława, ur. 1833 r., późniejszego prezesa rady powiatowej w Jaśle i córkę Maryę, żonę Zygmunta Drohojowskiego z Krukienic. Stanisława córka, z Julii Wojnarowskiej urodzona, wyszła za N. hr. Łosia.

Józefowi i żonie jego, Magdalenie z Borkowskich, zabezpieczył 1806 r. na Głupczowie Strzelbicki 5,000 flor. (Perp. Krak. 16 f. 63). Czy to nie będzie druga żona Józefa, żonatego ze Szczepanowską.

KOTARWICCY. Andrzej Kotarwicki, syn Jana, zeznał 1600 r. w Warce zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Młodeckich. Syn jego, Stanisław, zeznał takiż zapis 1629 r. z żoną, Dorotą z Wierzbińskich, córką Łukasza. Drugą żoną Andrzeja była Jadwiga Bobrkowska, wdowa po nim 1631 r., z której miał syna Andrzeja. Andrzej ten, żonatym był 1631 r. z Katarzyną Laskowską, która po jego śmierci wyszła za szwagra Stanisława i zeznała z nim zapis dożywocia 1685 r. Dzieci Stanisława: Stanisław, Jadwiga i Maryna (Zs. Warec. 17 f. 216; 24 f. 289 i 725; 25 f. 111 i 26 f. 224).

KOTASZEWICZOWIE v. KOTASIEWICZOWIE .v. KUTASIEWICZOWIE. Herb ich przedstawia trzy półksiężyce wychodzące z gwiazdy, w pośrodku położonej. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Marcin Kotaszewicz w województwie brzeskiem-litewskiem 1702 r. (Akta IV). Ambroży podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Tomasz oblatował w grodzie sandeckim 1751 r. przywilej królewski, na otrzymane sołectwo w Królowej (Fasc. 88 f. 2675)

Jan, Michał, Jerzy i Antoni, synowie Jana i Ksawery z Łubkowskich, wnukowie Marcina i Anny z Kulczyckich, legitymowali się ze szlachectwa 1788 roku, w sądzie ziemskim lwowskim (M. D. Wąs.).

KOTASZEWICZOWIE h. ŁELIWA. Jerzy, tego herbu, ziemianin połocki, 1633 roku (Wittyg).

KOTECCY h. SAS. Stefan Kotecki, na popisie ziemi lwowskiej 1651 r., dostarczył jednego konia. Jan Kotecki, syn Jana i Anastazyi z Dubrawskich, wnuk Jana, dziedzica części Topolnicy i Maryanny z Terleckich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim. Z Eudoksyi Jasienickiej miał syna Eliasza, którego, z Maryi Jaworskiej, synowie: Grzegorz i Bazyli,

udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1833 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Nie wiem, czy z tejże rodziny pochodzili: Jakób Kotecki, współwłaściciel Woli Lesiowskiej, w powiecie radomskim, 1569 r. (Paw.) i Jan Kotecki, syn Jana, o którym akta grodzkie przedeckie z 1616 r. wspominają (Ks. 62 f. 203).

KOTEL Bazyli, z bratankami, dziedziczył 1589 r. na Byczynie, w powiecie samborskim (Paw.). To *Baczyńscy Kotlowicze*, patrz dalej.

KOTELNICCY prawdopodobnie z Kotelni, w powiecie żytomierskim. Józef Kotelnicki, świadek 1598 r. w Kodniu, na testamencie Sapiehy (Sap. I). Łukasz wziął 1581 r. w zastaw, część Hulanik, do których wprowadzeni 1604 r. jego synowie: Filon, Andrzej i Paweł (Op. Łuck. 2058 f. 11 i Bracł. 1 f. 1). Z nich Filon, pisarz grodzki kijowski 1607 r., żonatym był z Anną Łosiatyńską, wspólnie z którą trzymał zastawem Koziatycze 1618 r. (Kij. III A f. 31).

Aleksander, pełnomocnik Walickiej, 1686 roku (Gr. Krzem.). Agnieszka, 1688 roku żona Jana Dunina Wąsowicza, rotmistrza królewskiego (Gr. Lwows. 446 f. 1692).

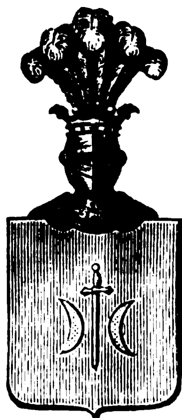
KOTELSKI h. TRZYWDAR Albert, kanonik wiślicki, pleban dobrowodzki, altarysta Św. Władysława na zamku krakowskim, 1599 roku. (Pieczęć z orygin. dokumentu).

KOTEŃSKI N., współdziedzic Spasowa, w ziemi bełskiej, 1578 r. (Paw.).

KOTERBA Paweł h. *Czasza* udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1405 roku w Kościanie (Leksz.).

KOTFICZOWIE, patrz *Kotwiczowie*.

KOTIAK Andrzej skarży 1544 r. Krzysztofa Kmicica, starostę owruckiego, o odjęcie mu pola. Syn jego Jan (Gram. Ant. f. 68).

Herb Ostoja.

KOTKA h. ŁODZIA. Wincenty Kotka, na sądach w Poznaniu, w latach 1390 — 1394, zaświadcza 1414 r. w Kościanie szlachectwo Tadra (Leksz. i Ulan.). Jan Kotka, kasztelan kruszwicki, 1445 r.

KOTKOWSCY h. OSTOJA z Kotkowa, w powiecie piotrkowskim, jedni z Chotkowskimi. Na Kotkowie oprócz nich siedzieli jeszcze w XVI-m wieku inni herbowni, jak to Piotr Kotkowski h. *Gryf* i Andrzej Kotkowski h. *Róża*, świadkowie przy wywodzie szlachectwa w Piotrkowie 1528 r. Sebastyana z Zielonczyna (Ziems. Halic. 9 f. 762). Z tegoż Kotkowa pochodzili pewno, Ubisław h. *Bielina* 1434 roku, choć

pisany z Chotchowic, świadczący w Radomsku przy wywodzie szlachectwa i Jan z Kotkowic, student uniwersytetu w Krakowie 1474 r.

Paweł Kotkowski w Bełzie 1439 r. Bartosz, na sądach we Lwowie 1445 roku (AGZ. XIV i XIX). Tomasz, dziedzic Gaju, w sandomierskiem, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.). Kotkowscy h. Ostoja, zwykle pisali się z Rudołtowic.

Na Kotkowie, Woli Kotkowskiej i Rudołtowicach, dziedziczyli 1552 r. Piotr, Jan i Andrzej, bracia Kotkowscy, a Elżbieta, na części Przywczyc (Paw.).

Jan Kotkowski, podczaszy sieradzki, 1536 r. Piotr Kotkowski, dworzanin Zygmunta Augusta 1548 r. (M. 74 f. 384), z żony Ewy, miał czterech synów: Jana, Gabryela, Floryana i Mikołaja 1583 r. (Wyr. Lub. 15 f. 36), oraz córkę Elżbietę, żonę Zygmunta Wielogłowskiego, która odstąpiła 1558 r. swoją ojcowiznę bratu Janowi. Z nich: Gabryel miał dwóch synów: Jana i Floryana. Jan był żonatym 1599 r. z Zofią Kowalowską. Floryan, syn Mikołaja, zmarły przed 1580 r., żonatym był z Zofią z Dembian, sędzianką krakowską, wdową po Janie Ulińskim (Zs. Gr. Czers. 56 f. 574; Wyr. Lub. 59 f. 743 i 80 f. 12; Zs. Księskie 24 z r. 1580).

Mikołaj, student uniwersytetu w Bazylei 1558 r., dziedzic Gołyszyna, w powiecie proszowskim, 1581 r. (Paw.), piszący się z Rudołtowic, podczaszy sieradzki, w latach 1579 — 1590 (A. Krak.), poseł na sejmy, pozostawił kilku synów, z których Stanisław, cedował 1631 r. sumę Żukowskiemu (Zap. Lub. 33 f. 1151). Żonaty z Konstancyą Chrząstowską, pozostawił z niej córkę Annę, za Krzysztofem Ujejskim, matkę kanonika gnieźnieńskiego 1678 r. (Kor.).

Zygmunt, drugi syn Mikołaja, poseł 1626 r., umarł 1630 roku. Po jednym z nich szedł Zygmunt, dziedziczący na Kotowy 1671 r. (Zap. Lub. 54 f. 469).

Gabryel, żonaty 1589 r. z Elżbietą Cieciszewską, córką Jana (Zs. Gr. Czers. 57 f. 829).

Abraham, żonaty 1627 r. z Zofią Mrowińską, 1-o v. Stanisławową Grabińską, Maryanna, 1-o v. Stefanowa Politalska, 2-o v. Samuelowa Jackowska 1643 roku. Bartłomiej, archidyakon kamieniecki, 1658 r. (AGZ. XI. 4692). Piotr, burgrabia piotrkowski, 1660 r. Lukrecya, córka Mikołaja z Rudołtowic, burgrabiego krakowskiego i Doroty Rupniewskiej, 1665 r. żona Marka Bidzińskiego, a Zuzanna, w tymże czasie, za Andrzejem Bidzińskim.

Zofia z Rudołtowic, wdowa po Mikołaju Dębickim, 1660 r. żona Andrzeja Kuczkowskiego. Władysław, z województwa sieradzkiego, elektor Jana Kazimierza, a Stefan, z temże województwem i Mikołaj, z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Mikołaj i Stanisław, opiekunowie Dembińskich i Lippich, 1661 i 1662 r.

Stefan z Rudołtowic, żonaty 1686 r. z Beatą z Łukowicy (Sędzimirówną), procesuje Duninów (Obl. Krak. 113 f. 645). Andrzej, Mikołaj i Zygmunt, z województwem sandomierskiem, a Krzysztof, z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Ten Krzysztof Ścibor, podczaszy nowogrodzki 1699 r., nazwany cześnikiem 1714 r., bezdzietny z żoną, Krystyną z Konar Firlejówną, miał brata Stanisława, żonatego z Heleną z Dembian, którego syn Bogusław, wniósł przeciwko niemu manifest 1714 r. (Obl. Krak. 138 A f. 3689).

Bogusław Ścibor z Rudołtowic, tytułowany stale podczaszym nowogrodzkim od 1721 r., dziedzic Kaczkowic, Więckowic, Sobowic i Rzuchowej, układał się z Wąsowiczem o sumę, 1725 r. (Gr. Krak. 149 f. 2357). Umarł przed 1745 r. Żonaty 1-o v. z Anną Karwicką, 2-o v. z Teofilą z Łętowskich Jordanową, pozostawił córki: Salomeę, żonę 1-o v. Tomasza Wielogłowskiego, kasztelanica bieckiego, dziedzica Nagłowic, 2-o v. Andrzeja Feliksa Sędzimira, burgrabiego krakowskiego i Teresę, żonę Floryana Straszewskiego, skarbnika krakowskiego, 1745 roku, oraz syna Stanisława, miecznika krakowskiego 1756 r., stolnika 1764 r., w końcu sędziego ziemskiego 1765 r., zmarłego 1776 r. Tego Stanisława, żonatego z Eufrozyną Jordanówną, córką swej macochy, córki: Aniela Janowa Stadnicka, Rozalia Józefowa Jordanowa, zmarła 1804 r. i Apolonia Feliksowa Mieroszewska.

Mikołaj, stolnik liwski, 1699 r. N., stolnik liwski 1703 r., a Aleksander 1715 r. Andrzej otrzymał 1700 r. konsens królewski, na wykupienie Pierzchowca od Ćwikowskich (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 16). Kunegunda, córka Zygmunta i Doroty Przerębskiej, za Wojciechem Graniewskim 1704 r. (Gr. Biec. 148 f. 443; 313 f. 176). Druga córka tegoż Zygmunta, Teresa, 1-o v. Łukaszowa Bratkowska, 2-o v. Aleksandrowa Sobieszczańska, 3-o v. Michałowa Kossecka, podczaszyna mielnicka, zapisała 1722 r. 12,000 flor. przyszłemu swemu czwartemu mężowi, Antoniemu Miłżeckiemu i kwitowała z odbioru 8,000 flor. Mikołaja i Aleksandra, braci Kotkowskich (Gr. Sandom.).

Józef Scibor z Rudołtowic, pokwitowany przez Dembińskich 1747 r.

Wyżej wymieniony Stanisław, miecznik krakowski, marszałek sądów kapturowych i delegat województwa krakowskiego i Stanisław Kostka, również delegat województwa krakowskiego, elektorowie Stanisława Augusta. Heykingowa wystawiła 1791 roku plenipotencyę, na Franciszka Kotkowskiego (DW. 107 f. 1235).

Julian, ur. 1824 r. w Teofilpolu na Wołyniu, doktór medycyny, lektor języków słowiańskich w Szkole Głównej w Warszawie. Stanisław, zmarły we Lwowie 1820 r., żonaty 1-o v. z Anną Borysławską, 2-o v. z Teklą Wilczkowską, pozostawił z pierwszej żony córkę Teofilę, ur. 1800 r., żonę Tomasza Dębowskiego. Emilia prowadziła od 1855 r. proces rozwodowy z mężem, Hipolitem Chołoniewskim (A. Lwows. Sąd. Kraj.). Antoni 1778 r., Ignacy 1789 r., Jan 1815 r., w opoczyńskiem.

Ignacy Wincenty Jakób Ścibor z Rudołtowic Kotkowski, syn Jakóba, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Ignacy, dziedzic Bodzechowa, pozostawił córkę za Józefem Jakubowskim z Fałkowa i czterech synów:

1. Seweryna, po którym, z Urbańskiej, jedyna córka Helena, za Mieczysławem Cichowskim z Linowa.

2. Marcelego, po którym, z Anieli Fijałkowskiej, córki: Marya, za Bolesławem i Aniela, za Ignacym, Kotkowskimi; Bronisława, za Włodzimierzem Jakubowskim i Emilia, za Ludwikiem Paszkiewiczem i synowie:

a) Bronisław, ożeniony z Heleną Cichowską, z której córka Marya i syn Henryk.

b) Gnstaw, ożeniony z Julią Roszkowską, z której dzieci: Stanisław, Jadwiga i Zofia.

c) Juliusz, ożeniony z Jadwigą Miniszewską, z której Janusz, Zofia i Jadwiga.

d) Wacław.

e) Kazimierz.

f) Marceli, ożeniony z Wandą Harajewiczówną, z której: Jan, Helena, Marya, Irena i Wanda.

3. Józefa, po którym synowie:

a) Ignacy, zmarł 1901 r., pozostawiając, z Anieli Kotkowskiej, syna Bolesława i córkę Antoninę Gombrowiczową.

b) Stefan, po którym synowie: Maryan, Zygmunt, dziedzic Węgrzynowic, zmarły 1905 r., Teodor i Emil, żonaty 1-o v. z Anielą Popławską, z której córka Marya Jabłkowska, a 2-o v. z Wernerówną, z której córka Zofia.

4. Franciszka, po którym, z Józefy Zglinnickiej, synowie:

a) Stanisław żonaty 1-o v. z Wandą Cichowską, z której córka Wanda, a 2-o v. z Heleną Leszczyńską, z której Władysław i Franciszka.

b) Bolesław, zmarły 1907 r., ożeniony z Maryą Kotkowską, z której córki: Zofia Leonowa Baczyńska, Helena Witoldowa Mrozińska, Władysława Kazimierzowa Mrozińska i Marya Witoldowa Łaźniewska i synowie: a) Franciszek, ożeniony z Jadwigą Baczyńską, ma synów: Józefa, Ignacego i Bolesława; b) Seweryn, ożeniony z Maryą Gregorowiczówną, ma córkę Maryę, i c) Marceli, zmarły 1906 roku.

Kazimierz Kotkowski, komornik trocki, pozostawił syna Jerzego, także komornika trockiego, który 1757 r. sprzedał Micewicze Micewiczowi. Syn jego, Antoni, ur. 1771 r. z Anny z Żylkiewiczów, w parafii Bugwidzkiej, chorąży wojsk litewskich, zaślubił Antoninę Romanowiczównę i z niej miał syna Ignacego Jana, ur. 1797 r. w parafii Łościeńskiej, burmistrza Wolbromia, a następnie Olkusza, 1848 roku.

Bogumił Kotkowski, syn Wawrzyńca, sekretarz urzędu pogranicznego pocztowego w Słupi, ur. 1808 r., z Barbary ze Świąteckich pozostawił: Władysława, ur. 1840 r., za udział w powstaniu, skazanego 1864 roku na 15 lat ciężkich robót w kopalniach, Antoniego, ur. 1844 r., Aleksandra, ur. 1845 r., Klementynę i Paulinę.

Michał Kotkowski, syn Piotra, rotmistrz wojsk koronnych, za położone zasługi otrzymał 1620 r. Wołownię v. Wołowicze, w powiecie orszańskim. Potomek jego, Kazimierz, z synami: Benedyktem, Andrzejem i Wacławem, syn Józefa, wnuk Kazimierza, prawnuk Jerzego, a praprawnuk powyższego Michała, legitymował się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Po Benedykcie pozostali synowie: Florentyn, ur. 1825 r., Stanisław Ignacy, ur. 1829 r., Robert Teofil, ur. 1836 r., Władysław, ur. 1838 r. i Józef Donat, ur. 1843 roku.

Wymieniony wyżej rotmistrz Michał, miał drugiego syna Samuela, który po nim odziedziczył Wołownię i zapisał ją 1676 r. synowi swemu Piotrowi.

Piotr oddał Wołownię dwom synom: Janowi i Kazimierzowi, zapisując trzeciemu, Mateuszowi, 3,000 flor. Po Mateuszu pozostał syn Piotr, którego trzech synów: Józef, ur. 1802 r., Witalis, ur. 1808 r. i Aleksander, ur. 1809 r.

Józef zaślubił Artimenę Bujnicką i miał z niej dwóch synów: Ignacego Feliksa, ur. 1851 r. i Józefa Seweryna, ur. 1853 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii mińskiej 1859 r.

Witalis, żonaty z Karoliną Ungiermanówną, pozostawił syna Juliana Feliksa, ur. 1837 r. w parafii Chołowsko-Krzyżogorskiej, wylegitymowanego ze szlachectwa 1848 r.

Aleksander, z Józefy Rutkowskiej, miał czterech synów: Henryka Dominika Władysława, ur. 1848 r., Piotra Kazimierza, ur. 1852 r., Rudolfa Witalisa, ur. 1859 r. i Erazma Antoniego, ur. 1866 r., wylegitymowanych ze szlachectwa 1859 i 1888 roku.

Jan Kotkowski trzymał zastawem Szczytniki. w województwie witebskiem, które po nim trzymali 1786 r. synowie jego: Antoni i Józef. Po Antonim pozostali synowie: Tadeusz Andrzej i Piotr, a po Józefie: Tadeusz, Piotr, Bartłomiej i Ignacy, dziedzice Bałbuzowa, wylegitymowani ze szlachectwa w ziemstwie orszańskiem 1774 r. (Ist. Jur. Mat. XXVIII).

Tadeusz Andrzej miał synów: Stanisława i Marcina, ur. 1805 r. Po Piotrze został syn Franciszek, po którym było synów pięciu: Ludwik, ur. 1806 r., Fortunat Antoni, ur. 1814 r., Feliks Antoni, ur. 1816 r., Adam Michał ur. 1819 r. i Szymon, ur. 1828 r. Po Ludwiku szedł syn Kajetan, ur. 1829 r. Tadeusz, syn Józefa, miał syna Stanisława, brat jego Piotr, syna Teodora, a drugi brat Ignacy, syna Jana.

Jan, syn Łukasza i Magdaleny Bajbuzianki, wnuk Macieja, testamentem spisanym 1665 r., zapisał 7,000 flor. synowi swemu Michałowi i żonie jego Teresie, i przykazał im prowadzić dalej proces ze Szanterem, o ojcowiznę w Kotkowie, w powiecie kowieńskim. Po Michale pozostało dwóch synów: Kazimierz i Jan.

A). Kazimierz, żonaty z Barbarą Kornicką, córką Walentego, której ojciec zapisał 1742 roku 2,000 florenów, miał trzech synów: Franciszka, Józefa i Kaspra.

a) Franciszek, burgrabia lidzki, ur. 1756 r., żonaty 1-o v. z Apolonią Gadomską, 2-o v. z Julią Czerwińską, z pierwszej żony pozostawił syna Karola Korneliusza, a z drugiej synów: Ignacego Feliksa, ur. 1808 r. w parafii Dederkalskiej, Bazylego i Wincentego Ferariusza, ur. 1799 r. w parafii Lachowickiej. Po Ignacym, żonatym z Karoliną Sikorską, pozostali synowie: Leonard, ur. w Babinie, parafii Stara-Sieniawa, 1835 r. i Franciszek, ur. 1837 r. w Jurczenkach, parafii Nowokonstantynowskiej. Po Bazylim szedł syn Celestyn Bronisław, ur. 1830 r., a po Wincentym—syn Wilhelm. ur. 1824 r. i córka Joanna Marya.

b) Józef, właściciel Pieńkowiec, w gubernii wołyńskiej, z Rozalii Staniszewskiej, miał czterech synów: Wincentego, Kajetana, Piotra i Franciszka, z których Kajetan i Piotr, po śmierci ojca, objęli Pieńkowce. Z nich:

Wincenty, żonaty 1-o v. z Zofią de Fulsztam (?), 2-o v. z Zofią z Hubertów, miał trzech synów:

1. Andrzeja Mikołaja, ur. 1794 r. z Zofii de Fulsztam (metr. w katedrze Kamienieckiej), ożenionego z Anną Przeborowską, z której synowie: Aleksander, ur. 1832 r. w parafii mohilowskiej gubernii podolskiej i Wojciech, ur. 1840 roku (metryka tamże).

2. Władysława Michała, ur. 1797 r. z Hubertówny (metr. w katedrze Kamienieckiej), żonatego ze Scholastyką Zawadzką, z której synowie: Korneli Melchior, ur. 1826 r. w parafii Lachowickiej, Julian Urban, ur. 1829 r. w parafii Wyszogrodzkiej i Cezary Augustyn, ur. 1830 r. w tejże parafii.

3. Gaudentego Franciszka, ur. 1800 r. w parafii Żwanieckiej.

Kajetan, brat Wincentego, zmarł bezpotomnie.

Piotr, brat dwóch poprzednich, pozostawił syna Teofila, ur. z Eufrozyny Kaweckiej, 1827 r. w Szelechowie, chrzczonego 1833 r. w Mikołajewie.

Franciszek, najmłodszy syn Józefa, a brat Wincentego, Kajetana i Piotra, ur. 1782 r. w Dubiszczach, parafii Bazalskiej, z Petroneli Krasuskiej, zaślubionej w Lubarze 1805 r., miał syna Jana Eugeniusza, ur. 1805 r. w parafii Starokonstantynowskiej, żonatego z Teofilą Gajkiewiczówną, z której: Wincenty, ur. 1834 r. we wsi Zapolna-Tierbuszcza, w powiecie jeleckim, Mikołaj, ur. 1838 r. we wsi Tregubowie, w tymże powiecie, Bazyli, ur. 1839 r. tamże, Piotr, ur. we wsi Bałowniewie, gubernii riazańskiej, Julia i Barbara.

c) Kasper, z Maryanny Czerwińskiej, miał trzech synów: Tomasza, Wojciecha i Ludwika. Po Tomaszu pozostali synowie: ksiądz Stanisław i Marcin, ur. 1805 r. w parafii Bielickiej na Podolu. Ten ostatni, żonaty 1-o v. z Dorotą z Cieszkowskich, 2-o v. z Kazimierą z Wysockich, z pierwszej żony miał syna Stanisława Franciszka, ur. 1843 r. w parafii Starosielskiej na Podolu i Zenona Władysława, ur. 1849 r. we Wczorajszem, w gubernii kijowskiej.

B). Jan, młodszy syn Michała, a brat Kazimierza, zapisał 1763 r. synowi Józefowi, grunt swój w Korewiczach.

Józef zaślubił Barbarę Mondwidównę i z niej miał synów: Józefa, Ignacego i Kazimierza, urodzonych w Zieleniewiczach, chrzczonych w Łyszowie, 1797 r. pierwszy, a dwaj drudzy 1802 r. Józef, rejent w Wołkowyskach, pozostawił wprawdzie syna Jana Aleksandra, ale ten umarł przed nim 1846 r.

Linia ta miała przyznane szlachectwo w Cesarstwie, w latach 1842, 1847, 1856 i 1857.

Na Podolu Michał Kotkowski, syn Krzysztofa, wnuk Jana, zmarły 1796 r., pozostawił czterech synów, urodzonych w parafii Łoźkowieckiej: Jana, ur. 1761 r., Mateusza, ur. 1760 r., Józefa i Michała, 1775 r.

Jan, z Małgorzaty Jasnogórskiej, miał synów: Piotra Mikołaja, którego syn Chryzanty i Wincentego, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1846 i 1847 r.

Mateusz, z Łucyi Naguszewskiej, miał syna Jana, ur. 1799 r., po którym, z Anny z Wrzeszczów, synowie: Mikołaj, ur. 1827 r. i Józef, ur. 1832 r. w parafii Mukarowskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1847 r.

Po Józefie, pozostał syn Paweł, wylegitymowany ze szlachectwa 1846 r., a po Michale, syn Aleksander, którego synowie: Jan, Klemens i Józef, wylegitymowani ze szlachectwa 1874 r. (Spis.).

Wojciech, z Antoniny Kosińskiej, pozostawił: Mirosława, którego dzieci: Stanisław, Jan, Helena i Kazimierz; Stanisława, ur. 1868 r., zmarłego 1886 r., Zofię i Wandę, za Teofilem Sobeckim (Teka Kossak.).

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa: Cezary Augustyn i Korneli Michał, synowie Michała Władysława, 1848 r., a w wołyńskiej: Kasper z synem Ludwikiem, Franciszek z synem Bazylim i Józef z synami: Wincentym i Franciszkiem, synowie Kazimierza, wnukowie Michała, prawnukowie Jana i Józef, syn Jana, wnuk powyższego Michała, z synami: Józefem Janem, Ignacym Joachimem i Kazimierzem Franciszkiem, 1826 r.

Ignacy, syn Franciszka, wnuk Kazimierza, 1842 r. i Wincenty Feraryusz Zacharyasz, syn Franciszka, Piotr i Kajetan, synowie Józefa, wnukowie Kazimierza, 1842 i 1848 r.

Andrzej Mikołaj z synami: Aleksandrem i Wojciechem, Władysław Michał z synami: Kornelem Melchiorem, Julianem Urbanem i Cezarym Augustynem i Gaudenty Franciszek, synowie Wincentego, wnuki Józefa, prawnuki Kazimierza, syna Michałowego, 1848 r.

Teofil, syn Piotra, wnuk Józefa, prawnuk Kazimierza, 1848 r.

Celestyn Bronisław, syn Bazylego, Wilhelm Konstanty i Joanna Marya dzieci Wincentego Feraryusza Zacharyasza, wnuki Franciszka, 1856 r.

Marcin, syn Tomasza Tadeusza, wnuk Kaspra, z synami: Stanisławem Franciszkiem i Zenonem Władysławem, 1856 r.

Leonard i Franciszek, synowie Ignacego, wnuki Franciszka, prawnuki Kazimierza, 1858 roku.

KOTLEWICZOWIE h. POBÓG. Ignacy Norbert i Józef Antoni, wojski mozyrski, podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Mikołaj Kotlewicz z synem Wacławem i Antoni z synem Janem Stanisławem, synowie Ignacego, wnuki Szymona Tadeusza, prawnuki Józefa, legitymowali się ze szlachectwa 1845 r., w gubernii podolskiej (Spis.).

KOTLEWSCY z Kotlewa, w powiecie raciążskim. Maciej Kotlewski z Łążka, miał córki: Katarzynę Janowę Stawowską i Elżbietę, 1516 r. (Gr. Gostyń.). Żyjący w tymże czasie Paweł z Kotlewa, miał dwóch synów: Macieja i Pawła. Ten ostatni pozwany 1541 r., o zadanie ran (Gr. Płoc. Wiecz. 4 f. 48 i 7 f. 86). Maciej i Jan Kotlewscy, dziedzice części Grzemb, w rypińskiem, 1564 r.

Stanisław, Albert, Jan *Konieczko*, Jan *Dupka*, Feliks *Wrzecionko* i Piotr *Sutura*, dziedzice Kotlewa 1578 r. Jan z żoną, współdziedzic Jaroszewic, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.). Marcyan i Seweryn podpisali, z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go.

Stanisław Kotlewski, syn Wawrzyńca i Anny z Potrykowskich, sprzedał 1780 r. bratu Janowi, część dóbr Potrykozy, w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 14 D f. 178). Stanisław z Kotlewa, wójt z Miączyna, nabył 1448 r. Borylowo i Strzemielcze, w bełskiem, od Zakrzewskich (AGZ. XIX. 1793—1795).

z KOTLIC, w bełskiem, pisali się w XV-m wieku Nieborowscy, a wójtem był tam 1468 r. szlachetny Dziersław (AGZ. XIX).

KOTLICCY v. CHOTLICCY h. JELITA z Kotlic (dawniej Chotlice) pod Mokrskiem, w województwie krakowskiem. Wieś tę, w latach 1376 — 1385 posiadali i z niej się pisali bracia, Klemens, podczaszy krakowski i Tomek, prawdopodobnie synowie Stanisława Jelitka, kasztelana małogoskiego. Następnie w działach objął ją widocznie całą Tomek, a Klemens pisał się z Łukowej i Żernik.

Tomek miał przezwisko *Burnos*. W 1381 r. wraz z synem, także Tomkiem, miał sprawę z Andrzejem z Mokrska. Od 1390 r. nie wspominany już w aktach, a od 1396 r. spotykamy pewno synów jego, Mikołaja i Stanisława, braci z Chotki i Sędziwojowic, dziedziców także Korabnik. Mikołaj ożeniony był z Hanką z Małego Książa 1398 r. Syn ich Jan, 1418 r., a Stanisław, syn Piotra z Sędziwojowic, 1430 r. na uniwersytecie w Krakowie. Tomek z Chotlic świadczy 1441 roku (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Reginie z Kotlic, żonie swej, zapisuje Stanisław Woyszyk z Czeladzi wiano 1505 r. w Siewierzu, wobec stryja jej, Hermana Kotlickiego.

Jan Kotlicki i żona jego, Anna, otrzymali 1638 r. Kusińsko (?) w dożywocie (DW. 49 f. 929). Józef Kotlicki, Franciszkanin, 1673 roku na uniwersytecie w Padwie.

KOTLIŃSCY h. OGOŃCZYK z Kotlina, w powiecie kaliskiem. Dzietrzyk z Kotlina, w latach 1397 — 1398 na sądach w Pyzdrach, a Wojciech 1397 roku i Katarzyna 1399 r., na sądach w Gnieznie (Leksz.). Andrzej, syn Dzietrzycha, 1426 r. na uniwersytecie krakowskim. Na sądach w Kaliszu spotykamy: Wojciecha z Kotlina 1410 r., Sędziwoja z Kotlina v. z Magnuszewic, żonatego z Dzierżką, 1411 r., Magdalenę z Kotlina z córkami: Dzierżką i Zofią, 1412 r., Mikołaja, syna Jakusza i wdowę po Jakuszu Katarzynę, 1412 r., Mszczuja z Kotlina i żonę jego Śmichnę, 1412 r., Henryka z Kotlina, zastępującego na sądach wojewodę, 1415 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Jan Kotliński i Albert, wyprawieni w zastępstwie na wojnę wołoską 1497 r. (St. Pr. P Pom. VII. 378 i 402).

Marcin Kotliński dziedziczył na części Kotlina 1579 r., Jan był przed 1576 rokiem współdziedzicem Odolina, w powiecie orłowskim, gdzie też leżały Kotliska duże i małe, na których dziedziczyli 1576 r.: Tomasz Stanisław *Kotek*, Jan i Andrzej, synowie Klemensa, Maciej *Gogolicz*, Jan *Kosiorkowicz*, Feliks, Zofia z synami, Maciej, syn Stanisława *Plebanka*, Maciej *Gogolicz*, Stanisław *Czernek*, Stanisław i Feliks *Gogolicze*, Katarzyna *Plebankowa*, Jan *Wnor*, wszyscy Kotlińscy.

Jan Kotliński *Gogol*, dziedziczył na części Żakowic, a Maciej i Tomasz *Plebankowie*, na części Sierochowa małego plebańskiego, także w orłowskim (Paw.).

Na tych Kotliskach już w XIV-m wieku siedziała liczna drobna szlachta różnych rodów. Andrzej z rodziną i Piotr z braćmi, zeznali dział Kotlisk 1393 r. Oprócz nich wspominają akta orłowskie i łęczyckie Świąchnę 1396 r., Macieja 1397 r., Mikołaja *Krawca*, Mikołaja *Oleksiewicza* 1402 r., Jana i Franka 1407 r., Tomka, stryjecznego brata Janka, 1408 r., Bogusława 1409 r., Piotra Tomkowicza 1409 roku (Łęcz. I i II). Piotr z Kotlisk w Brześciu, 1419 roku (T. Paw. VII. 1169).

W grodzie przedeckim spotykamy 1616 r., Jadwigę z Bielickich Kotlińską, 1612 r. Bartłomieja, a 1621 roku Marcina, syna Szymona (Ks. 59 f. 98; 62 f. 65 i 66 f. 756).

Samuel podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Piotr, z województwem witebskiem, obiór Augusta II-go. Piotr, namiestnik wieliski, brał 1718 r. udział w najeździe na Sawin (Ist. Jur. Mat. XXI). Stanisław pozwany 1650 r., o najazd na Semowicze (Kij. VI E f. 18).

Franciszek, syn Kazimierza, nabył wraz z synami: Janem i Piotrem, 1706 roku od Zalewskiego część Jawcza (Zs. Halic.). Maciej, Kazimierz, Jan i Jakób, synowie Jana i Wojciech, syn Piotra, wprowadzeni 1755 r. do tej części (Ibid.). Jakób, Teodor i Łukasz, synowie Macieja, Antoni, Tomasz i Franciszek, synowie Kazimierza, i Maciej, syn Wojciecha, część tę na Jawczu sprzedali 1792 r. Jacewskiemu (A. Stanisł. For. Nob.).

KOTLIŃSCY h. RAWICZ. Że byli tego herbu Kotlińscy, świadczy wywód szlachectwa z 1679 r. Łukasza Czermińskiego, biskupa pergameńskiego, scholastyka gnieźnieńskiego, którego babka po ojcu była Zofia Kotlińska h. Rawicz, z województwa sandomierskiego (Kor.).

KOTŁOWICZ h. SAS. Kotłowicz jest przydomkiem jednej gałęzi rodu Baczyńskich h. Sas, obecnie przez wielu jej członków, zamieniony na nazwisko rodowe (M. D. Wąs.).

KOTŁOWICZ Andrzej Stanisławowicz, bojar 1550 r. (ML. 66).

KOTŁUBAJOWIE h. KOT (Wittyg). Dawid Kotłubaj Iliaszowski sprzedał 1575 roku Iliaszowo (Wittyg). W księdze grodzkiej żytomierskiej Nr. 16, ma się znajdować wywód szlachectwa Jakóba Kotłubaja-Iliaszowskiego z 1648 r. Antoni Kotłubaj-Iliaszowski wziął 1621 r. w zastaw część Wołodyjowiec od Mytków. Po Abrahamie Kotłubaju Łazowskim (sic) nadane Berlińce Miaskowskiemu, 1627 r. Jerzy, Stefan, Andrzej, Mikołaj, Jan, Aleksander i Anna, dzieci niegdy Abrahama, współdziedzice Berliniec 1639 r. (Pow. Mohilewski-Podols.).

Sylwester Kotłubaj, ihumen nowogrodzki (unita), obecny z metropolitą w Bełzie 1628 r. (Akta XXIII). Samuel, podczaszy upicki, z powiatu kowieńskiego, elektor Jana III-go, jako Krzysztof Samuel, podpisał sejmik kowieński 1670 r. Edward, wydawca galeryi nieświeskiej portretów Radziwiłłowskich, w latach 1857 — 1859.

[KOTNER Krzysztof oblatował w grodzie sandeckim 1721 r. przywilej królewski, na sołectwo w Maniowej, wspólnie z Janem Buchowskim otrzymane (M. D. Wąs.).]

KOTNOWSCY h. OSTOJA, w województwie sieradzkiem. Rodowód ich podaje Bobrowicz z Wielądka, w dodatkach do Niesieckiego. Andrzej Kotnowski, z Teofili Rudzkiej, miał syna Jana, żonatego z Katarzyną Krobanowską, córką Wojciecha i Anny z Zalewskich, której matka zapisała 8,000 flor. w grodzie piotrkowskim, 1667 r. Z niej dwóch synów: Kazimierz i Grzegorz, którzy podpisali, z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go.

W 1691 r. Jan z synami kwitował Radwana z procesu (Gr. Piotrk.).

Grzegorz zaślubił Maryannę Pągowską, z której pozostawił syna Antoniego, ożenionego z Maryanną Krzętowską, której 1756 r. zapisał w grodzie piotrkowskim 1,858 flor. Synów jego dwóch: Maciej i Fabian, których matka kwitowała 1764 r., z odbioru 2,850 flor. (Gr. Piotrk.).

Maciej, syn Antoniego, zaślubił Helenę Stanisławską, córkę Andrzeja i Teofili z Gnoińskich, z której miał czterech synów:

1. Feliksa Klemensa, viceregenta sieradzkiego, żonatego z Teklą Kruszewską, córką Dominika, wojskiego sanockiego i Magdaleny z Bontanich, z której córka Antonina i synowie: Jan, Hipolit i Modest.
2. Kazimierza, rozwiedzionego z Zofią Oyrzanowską.
3. Piotra.
4. Michała, żonatego z Maryanną Bogusławską, córką Antoniego i Anny z Dorożyńskich, z której córka Maryanna i syn Antoni.

Fabian, brat Macieja, zaślubił Maryannę Orłowską, z której córka Antonina i syn Franciszek, żonaty z Antoniną Pągowską, ma z niej synów: Krzysztofa i Piotra.

KOTOMIERSCY v. KOTOMIRSCY h. PUCHAŁA mają pochodzić z Kotomirzyc na Pomorzu. Jest Kotomierz w powiecie bydgoskim, ale ten, przynajmniej w XIV-m wieku, do innego rodu należał. Żyra, Wojciech i Zdrelik, dziedzice Kotomierza, odgraniczali to swoje dziedzictwo 1315 r. od Wudzyna, majętności opata Byszowskiego. Ten Żyra, komornik kujawski 1326 r., kasztelan kowalski 1330 r. Patrz z *Kościoła*.

Konrad z Kotomierza, świadek 1345 r. (KWP.).

KOTONI. Jerzy i Konstanty, bracia Kotoni, otrzymali szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.). W 1698 r. pozwani zostali, wraz z inną, nowokreowaną szlachtą, przed Trybunał radomski, o zaniedbanie służby wojennej. Ciż bracia oblatowali 1706 r. w grodzie buskim, indygenat wydany im przez Agafia Michała, księcia siedmiogrodzkiego i przywilej szlachectwa otrzymany od króla Jana III-go (Ks. 25 f. 1270). Jerzy był poborcą ziem ruskich 1680 r. (AGZ. X. 5743).

Konstanty, Jan i Stefan podpisali, z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Stefan, towarzysz pancerny, mianowany cześnikiem latyczowskim 1695 r., a Jakób, pokojowy królewicza Konstantego, podstolim czerniechowskim, w tymże roku.

Stefan, żonaty z Anną Horochówną, której zapisy odstąpił 1706 r. (?) bratankowi swemu, Janowi (Gr. Chełm. z 1736 r.). Zofia Kotonianka, żona 1-o v. Jakóba Schegnewalt, rotmistrza królewskiego, 2-o v. Marcina Cielużyńskiego 1698 r. Jan, syn Mikołaja i Anny Czołhańskiej, córki Rafała i Heleny z Broszniowskich, zawarł 1780 r. układ z Czołhańskim, o Czołhany i inne dobra (Tab. Gal. Contr. Ant. 7 f. 443).

KOTOWICKI Wojciech, opłacający pobór 1591 r. z Kotowic (pewnie Kotowiecko), w powiecie kaliskim, ma być herbu *na walącym się murze, dwie baszty* (Wittyg).

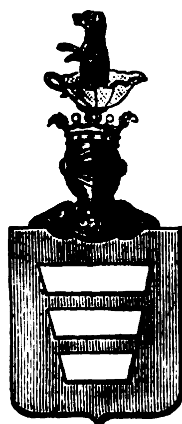
KOTOWICKI h. MASSALSKI Hryćko, ziemianin wołyński 1596 r. (Wittyg)

KOTOWICZOWIE h. KORCZAK. Wyrok Aleksandra Jag. z 1499 roku, w sprawie Szandra, Piotra i Iwaszka Kotowiczów z Nosiłowskim, o dobra Horki, wspomina, że dziadem ich był Kot (ML. 5). Jan sprawował 1495 r. opiekę, nad osobą i majątkiem swej narzeczonej, córki Jana Myszkowicza Jakowicza (ML. 5). Może tenże sam Jan, był żonatym 1518 roku z ks. Biełuchną Hołownia-Ostrożecką (Kniaz.).

Fedko, Olechno i Michajło Kotowiczowie z Wołynia, bracia, dostarczali w początkach XVI-go wieku na potrzeby wojenne 16 koni, a Michno i Seńko, bracia, 8 koni (ML. 8). Jerzy Kotowicz otrzymał 1514 r., od króla Zygmunta, Jakimowszczyznę, w powiecie grodzieńskim (ML. 11).

Lew Iwanowicz Kotowicz, dworzanin królewski 1541 r., był 1524 r. namiestnikiem (podwojewodzym) nowogrodzkim (ML. 17 i 48). W 1541 i 1542 r. procesował się z bratem Michajłem, o różne krzywdy (ML. 29 i 48). Lew pozostawił syna Szczastnego i córkę Hannę, wdowę po Janie Abramowiczu 1546 r., a 2-o v. żonę Jerzego Tyszkiewicza 1547 roku. Brat pozwał w tym ostatnim roku siostrę, o roztrwonienie majątku rodzicielskiego w czasie, gdy pod jej opieką zostawał (ML. 64 i 48).

Paweł Juriewicz Kotowicz, mierniczy dworu wasiliskiego 1555 r. (Akta XIII f. 282), dworzanin królewski 1556 r. (Akta XIV), podkomorzy grodzieński 1568 r., trzymał archimandryę grodzieńską i monaster supraślski, w latach 1568 — 1580 (Arch. Zbor. Dok. IV). Bogdan Mikołajewicz, ziemianin powiatu słonimskiego 1566 r. (Akta XXII). Andrzej, pisarz ziemski grodzieński 1578 r. Bohdanna, za ks. Lwem Massalskim 1590 r. Jan ziemianin witebski, 1626 r. (Ist. Jur. Mat. XXII). Jan, stolnik orszański, podpisał z województwem trockiem, elekcyę króla Michała, a będąc i podstarościm grodzieńskim, z tymże powiatem, obiór Jana III-go. Żył jeszcze 1682 r.

Herb Korczak

Andrzej Franciszek Kotowicz, starosta grodzieski 1652 roku, kuchmistrz litewski 1657 r., pisarz litewski 1658 roku, kasztelan wileński 1672 r., żył jeszcze 1679 r. Wraz z żoną, Barbarą, fundował klasztor Karmelitów Bosych w Wilnie. Poseł na sejmy w latach 1661, 1662, 1667, 1669 i 1674, marszałkował izbie poselskiej 1667 r. Trzy elekcye, Jana Kazimierza, króla Michała i Jana III-go podpisał. W latach 1657 — 1665 był i horodniczym i derewniczym wileńskim, a w latach 1671 — 1676 był administratorem ekonomii kobryńskiej (Akta IV). W 1676 roku otrzymał konsens królewski, na cesyę starostwa grodzieńskiego synowi Janowi Franciszkowi.

Ten Jan, jako starościc grodzieński, podpisał, z województwem trockiem, elekcyę króla Michała. Żonaty z Teresą z Bokumów, zamienił 1704 r. starostwo grodzieńskie z Massalskim, na marszałkostwo grodzieńskie (Wolff.). Po nim została córka Konstancya Barbara, żona Hrehorego Józefa Kotowicza, starosty grodzieńskiego 1706 r., następnie 1710 r. łowczego W. Ks. Litewskiego. W 1718 r. sprzedała dom przy ulicy Jezuickiej w Warszawie, w obecności brata stryjecznego Antoniego Kotowicza i wuja swego Kazimierza Bokuma, biskupa przemyskie-

go (DW. 61 f. 829 i 956 i 62 f. 258). Ów Hrehory Józef, chorąży, a następnie starosta grodzieński 1706 r., został łowczym 1710 r., a umarł 1723 lub 1724 r.

Aleksander Kotowicz, kanonik smoleński, 1652 r. na uniwersytecie w Padwie, ze scholastyka wileńskiego i sekretarza królewskiego, biskup smoleński 1673 r., został wileńskim 1684 r. Umarł 1686 r. Mansionarzy sprowadził do Wilna. Brat jego, Eustachy, z kanonika wileńskiego, referendarz litewski 1676 roku, biskup smoleński 1687 r., umarł 1700 r.

Mikołaj, Jan i Michał Kotowiczowie, w województwie witebskiem, 1626, 1640 i 1664 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Helena, córka Jana i Maryanny Fedorowiczówny, za Samuelem Olechnowiczem, ziemianinem witebskim, 1714 r. (Ist. Jur. Mat. XXII).

Franciszek i żona jego, Małgorzata z Wyszyńskich, nabyli 1748 r. od Abramowiczów Siemaszkiszki, w powiecie brasławskim (Gr. Brasł. z 1758 r.).

Franciszek, syn Michała, cześnika rzeczyckiego i Anny Okołowiczównej Krzywiówny, skarbnikówny nowogrodzkiej, otrzymał 1780 r. zapis testamentowy od dziada macierzystego.

Stanisław, skarbnik owrucki i sędzia grodzki grodzieński 1789 r. Ten sam może Stanisław, skarbnik owrucki, namiestnik sądowy, regent ziemski i grodzki i czasowo pisarz ziemski grodzieński 1768 r. (Akta I). Inny Stanisław, nabył 1777 roku Dymszany, w powiecie kowieńskim (Gr. Wileńs.). N. Kotowicz, regent grodzki grodzieński 1767 r. Karol, namiestnik owrucki 1779 r. Michał, sędzia pograniczny orszański 1785 r. Szymon otrzymał 1794 r. dymisyę, z rangą sztükjunkrowską (MP.). Andrzej, 1770 r. w witebskiem.

Grzegorz, Antoni i Daniel Perewiscy-Kotowiczowie h. Korczak, synowie Bazylego, wnukowie Jana Teodora, prawnukowie Jana, uznani konstytucyą sejmową z 1775 r., zą korzystających ze wszystkich prerogatyw szlacheckich (V. L. VIII f. 172). Antoni Perewiski-Kotowicz, miecznik bełski, był 1790 r. komisarzem poczt ukraińskich i pocztmajstrem w Winnicy.

Andrzej, z województwem krakowskiem, a Jan, podwojewodzy proszowski, z ziemią chełmską. podpisali elekcyę Augusta II-go. Stanisław Jan, instygator Trybunału lubelskiego 1685 r. (Zap. Lub. 61 f. 1807). Marek Wojciech Markowski, sekretarz królewski, zapisał 1758 r. sumę żonie swej, Ludwice z Kotowiczów (Perp. Czers. 81 f. 102).

Ksiądz Andrzej, wikariusz w Cerekwi, umarł 1850 r. w Radomiu. Jan Kazimierz i Antoni, synowie Franciszka i Ludwik, syn Jana Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem przed 1850 r, a Stanisław Konstanty, 1859 r.

Marcelina, wdowa po Karolu Darowskim, fundatorka i przełożona generalna zakonu Niepokalanek. Siostra jej była za Zakrzewskim.

Dominik, syn Jana i Zofii, ur. w Szmańkowcach 1788 r. Nie wiem, czy do tych Kotowiczów należy zaliczyć Iwana Michajłowicza Kota, ziemianina województwa witebskiego 1596 r. (Ist. Jur. Mat. XX) i Kota, dziedzica Wojsznarowa, w powiecie słonimskim, którego syn, Mikołaj Kotowicz, był właścicielem powyższej wsi 1556 r. (Akta XXII).

Bazyli, gr.-kat. paroch w Łące, zmarły 1815 r., z żony, Anny z Kotowiczów, pozostawił: księdza Michała, Jana, Katarzynę Urbanową, Anastazyę Rudaw-

ską i Annę Czajkowską. Ksiądz Szymon, gr.-kat. paroch w Orowie i ksiądz Stanisław Eustachy, także gr.-kat. paroch w Dobrohostowie, bracia rodzeni. Ostatni umarł 1819 r., zostawiając: Rozalię, za ks. Janem Łapczyńskim, Justynę, 1826 r. za Janem Pasławskim, Annę, Michała, Bazylego, Józefa i Teodora. Teodor, kancelista galicyjskiego Trybunału apelacyjnego i ksiądz Grzegorz, gr.-kat. paroch w Brzozdowcach, zmarły 1825 r., bracia rodzeni. Ostatni zostawił: księdza Michała, gr.-kat. parocha w Chorostkowie, Grzegorza, Andrzeja, Juliannę za Michałem Zagórskim, Annę i Katarzynę, 1826 roku za Augustem Mikimem (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa: Jan z synami: Janem Januszem i Aleksandrem Waleryanem Dezyderym, syn Daniela, wnuk Bazylego i Klemens, syn Nikodema Demiana, wnuk Grzegorza, prawnuk Bazylego, 1837 r., a Franciszek, syn Klemensa i Franciszek Salezy Emanuel Maksymilian Antoni, syn Jana Janusza, 1866 r.

KOTOWIE h. PILAWA wyszli ze wsi Kotki, w powiecie wiślickim, zwanej dziś Kołki, a pisali się z Zdzisławkowic, następnie z Przybinic. Pietrasz Kot i Mieczsław Kotek, łożniczy królewski, wymienieni 1393 r. w rejestrach podskarbiego. Andrzej Kot z Zdzisławkowic 1408 r., Mikołaj Kot z Zdzisławkowic 1414 r., a Świąszek z Kotek 1427 r., z rodu Pilawów, świadczyli przy wywodach szlachectwa w Krakowie. Świąszek jest 1419 r. burgrabią biskupim w Lipowcu.

Herb Pilawa.

Piotr Kot z Zdzisławkowic dowiódł szlachectwa z rodu Pilawów 1413 r., a świadczył sam 1416 r. Ten sam Piotr Kot z Kotek ma różne sprawy w Krakowie, w latach 1420—1427. Córka jego, Katarzyna, była żoną Marcina z Moskorzowa Kamienieckiego, a syn Stanisław Kot z Kotek, dziedzic Bełzowa i części Przybinic, dworzanin królewski 1462 roku (Summ. Wierzb. I. 602), układał się 1465 r. z siostrzeńcami Kamienieckimi, o spłaty z Niezdowa, Bukownik, Wolicy i innych (St. Pr. P. Pom. VII, VIII; Helc. II). Córką też Piotra mogła być Helena Kotka, panna dworska królowej Zofii, której niewinność zaprzysięgała 1427 r., następnie żona Floryana z Pacanowa (Dług.).

Mikołaj Kot, dziedzic części Filipowic, a Piotr Kot, dziedzic Kotek, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.).

Piotr Kot z Przybinic i Bełzowa 1483 r., z żony Katarzyny, dziedziczki Widuchowej 1508 r. (Paw.), miał synów: Jana i Mikołaja, procesujących się 1494 r. z Ligęziną i córki: Zofię, za Wincentym Melsztyńskim 1511 r., Annę, za Marciszem Dembińskim, wdowę 1517 r. i Dorotę, za Wawrzyńcem Psarskim 1519 r. (Zs. Księs. 15 f. 3; Zs. Proszow. 3 f. 23; Gr. Krakow. 34 f. 215; 35 f. 338 i 488). Kikołaj Kostecki (sic) i Jan Wnuk, dziedzice Kotek 1508 roku (Paw.).

Piotra Kotka, vice-żupana komitatu Neutra 1469 roku, pieczęć przedstawia Pilawę na tarczy i taką w szczycie hełmu (Muzeum Peszt. Arch. hr. Forgach).

Mikołaj Kot, 1439 — 1440 r. dziedzic Lipicy niższej, w halickiem. Jan Kot z Wyrzyk Wyrzycki, 1492 r., ożeniony z Elżbietą, córką Jana z Bojowic, 1495 r., która, jako wdowa, zeznaje 1504 r. zapisy Janowi (pasierbowi?) i córce Katarzynie, zostającym pod opieką Michała Cholowskiego (AGZ. XVII i XVIII) Marcin Kot, rządca biskupi w Brzozowej i Bliznem, 1470 r. w Sanoku.

KOTOWIE różni. Przezwisko Kot często się powtarza w XIV-m i XV-m wieku. Piotr Kot z Tarnowa, brat Jaśka z Soboty i Mroczka z Kleszczewa, w latach 1386 i 1399 w Poznaniu (Leksz.). Janek Kot z Prądna i Henryk Kotek z Rogoźna, domownicy arcybiskupa Janusza 1381 r. (KWP.). W czerskiem Kotowie dziedziczyli na Służewie 1421 r.

KOTOWIECCY v. KOTOWICCY h. KORAB' z Kotowiecka (dawniej Kotojecko), w powiecie kaliskim. Stanisław Korab' z Kotowiecka, Jakusz i brat jego, Grzymek, Szymon i syn jego, Mikołaj, Świętomir, Grzegorz i syn jego, Jan, Budzisław, Bernhard i Janusz, w latach 1411 — 1416 na sądach w Kaliszu. Grzymek zastępował 1415 r. nieobecnego sędziego. Po Jakuszu pozostały córki: Siechna, Świanchna, Hanna i Dorota, które dopełniły działu ojcowizny 1412 roku (Pis. Dz. Pol. IX).

Filip 1414 r., Mikołaj 1421 r., synowie Grzegorza, na uniwersytecie krakowskim, a Jan, syn Mikołaja, 1450 r.

Ksiądz Jan, Mikołaj, Jakusz i Wawrzyniec z Kotowiecka i Zakowicz, mają 1461 r. sprawę o dziesięciny (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Wacław Łoś z Kotowiecka 1488 r. (Ibid.)

Stefan Kotowiecki prowadził 1498 roku własny orszak na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 548). Franciszek i Jan Kucharscy, czyli Kotowieccy, Wojciech, Walenty, Maciej, drugi Wojciech, Piotr i Świętosław Kotowieccy, dziedziczyli na Kotowiecku, a Mikołaj na części Gałązek 1579 r. (Paw.). Ksiądz Kasper, teolog, kustosz kollegiaty kaliskiej, proboszcz rychwalski, w końcu XV-go i na początku XVI-go wieku. Jan, 1640 r. wierzyciel Mycielskiego (Gr. Pozn. I f. 669).

Józef Kazimierz Korabita Kotowiecki, odstąpił 1772 roku pewną sumę Szydłowskiemu. Maciej, syn Kazimierza i Anny de Thournell, kwitował 1781 roku Przeździeckiego (DW. 89 f. 698 i 97 f. 682), a 1780 roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Teresą ze Świeszewskich (Perp. Czers. 36 f. 214). Jerzy Kotowiecki, pisarz ziemski połocki 1580 r.

KOTOWIECCY, bracia, Wilczek i Jakób z Kotowiec, w latach 1390 — 1399 mają sprawy w Poznaniu i Kościanie (Leksz.).

Herb Łada.

KOTOWSCY h. ŁADA z Kotowa, w ziemi wiskiej. W 1458 r. w Wiźnie zakład został nałożony, między Kotowskimi Ładzicami. W 1478 r. książę Jan Mazowiecki takiż zakład nałożył między Pawłem, Jakóbem, Janem i Mikołajem, braćmi z Kotowa. Jan i Borzym, synowie Pawła, zawarli

1520 roku układ z Bernardem i jego synami, Mikołajem i Pawłem z Kotowa. Miłosław i Bernard z Kotowa, synowie Przesdoma, zawarli układ 1521 r. w Wiznie. Powyższy Miłosław, syn Przesdoma, część swoją w Kotowie oddał 1537 r. synom swoim: Adamowi i Leonardowi (Mil.). Kotowo Wielkie posiadał 1577 r. Zygmunt, syn Borzyma, a Kotowo Małe—Maciej, Piotr i inni (Paw.).

KOTOWSCY h. POMIAN z Kotowic, w powiecie łęczyckim. Na sądach w Łęczycy Jan Kotowski 1390 r., a Michał z Kotowic 1400 r. (Łęcz. I. 1694 i II. 6525 i 6537). Mikołaj Kotowski otrzymał 1493 r. prawo niemieckie dla Kotowic i Lissic (M. 15 f. 43). Mikołaj i Baltazar, dziedzice Kotowic i Łazów 1576 roku, a Mikołaj i Bartłomiej, dziedzice Lissic tegoż roku. Jan Kotowski, współdziedzic Łazów (Paw.).

Floryan, syn Mikołaja, odstąpił 1601 r. część swoją w Kotowicach, Baltazarowi i Pawłowi, synom Jana, którzy zastawili 1604 r. tamże staw Byszewskiemu (Gr. Przed. 49 f. 401; 52 f. 397 i 656).

Andrzej poległ pod Chocimem, a Krzysztof pod Łojowem, brat ich Aleksander wystawił im 1651 roku pomnik w Cytowianach. Aleksander i Krzysztof podpisali, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Herb Pomian.

Aleksander, dziedzic Podubisia, był stolnikiem starodubowskim i z Anny Jezierskiej, 1666 r. miał synów: Stanisława, elektora Jana III-go i Dominika. Maryanna, córka Aleksandra, stolnika starodubowskiego, żona Michała Kurzenieckiego, matka kanonika gnieźnieńskiego 1701 r. (Kor.).

Jacek z Podubisia, tytułowany chorążym kijowskim, żonaty był 1752 r. z Ludwiką z Zielonków Radeckich (?). Sukcesorowie jego, Rozalia Łukaszowa Światopełk - Zawadzka, Rafał Kotowski i Feliks Skorupka, zawarli układ 1774 r. (Gr. Krak. 188 f. 1143).

Potomkiem, wyżej wymienionego Aleksandra, musiał być Stanisław, bo był z Podubisia, syn Dominika i Joanny Rakowskiej, wnuk Krzystofa i Joanny Romerówny, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w grodzie przemyskim, po którym, ze zmarłej 1800 r. Zuzanny z Borysławskich, pozostała córka Teofila (A. Lwows. For. Nob.).

Synem Krzysztofa z Romerówny, był Samuel, który, z Zofii Ujejskiej, miał syna Stanisława, wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem, 1788 roku.

Dominik, Jan Nepomucen i Wincenty, synowie Antoniego i Justyny Mieczychowskiej (?), wnukowie Józefa i Maryanny Dobrzańskiej, legitymowali się za szlachectwa 1782 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Konstanty, marszałek mozyrski 1657 roku. Piotr, podpułkownik dragonów królewskich 1658 r. (Zap. Lub. 45 f. 669). Karol, starosta mozyrski 1696 r., zmarły 1701 r., otrzymał 1700 r. przyznanie dożywocia dla żony na Boryskowicach i Jakimowicach (Wolff.).

Hieronim Konstanty 1691 r., a Floryan Leon 1693 r., marszałkowie mozyrscy. Ten ostatni był poprzednio chorążym 1688 r., a następnie podkomorzym i posłem mozyrskim na sejmy, w latach 1688, 1693, 1695 i 1699. Zginął pod Kirszporkiem 1704 r.

Hieronim Konstanty, starosta domanowski 1693 r., żonaty z Barbarą z Marsonów. Maryanna, wdowa po Michale Ciechanowieckim, wojewodzicu mińskim, 1696 roku.

KOTOWSCY h. PUCHAŁA z Kotów, w ziemi łomżyńskiej. Beata, córka Stanisława z Kotów, żona Trojana z Czajek, odstąpiła 1464 r. dobra swoje dziedziczne Koty, stryjowi Mikołajowi i braciom swoim rodzonym, Maciejowi, Andrzejowi i Mikołajowi. Jan, syn Mikołaja z Kotów, 1485 r. w Łomży. Mikołaj stary Kot, syn Andrzeja z Kotów, alias Lutostań, h. Puchała, w Łomży 1473 r.

Herb Puchała.

Jednocześnie z tymi Kotowskimi dziedziczył na Lutostaniach ród Pilawitów, gdyż w Łomży, Mikołaj, syn Abrahama Kota z Lutostania i Marcin, syn Andrzeja Kota z Lutostania, h. *Pilawa*, zawarli układ 1470 r. Stąd zamięszanie i należy brać za Kotowskich h. Puchała tych tylko, którzy się z Kotów pisali.

Stanisław i Jan, książęta Mazowieccy, sprzedali 1524 r. w Warszawie włókę lasu, graniczącą z Kotami, za 10 kóp groszy, Stanisławowi, synowi Pawła i Goliaszowi, jego synowi i Michałowi, Piotrowi, Janowi i Jakóbowi, synom Pawła, i Albertowi i Jakóbowi, synom Marcina, dziedzicom Kotów. Aleksander Kotowski, syn Wojciecha, oddał 1695 r. synowi swemu Janowi, całą połowę dziedzictwa swego na Kotach, Gutach, Gronostajach i Żelechowie. Powyższy Jan Kotowski, na częściach otrzymanych od ojca, zabezpieczył tegoż 1695 roku 2,000 flor. żonie swej, Konstancyi, córce Jana Kapicy i Elżbiety z Kołakowskich (Mil.). Od nich pewnie idzie Jan Kotowski, burgrabia zambrowski 1787 r. i Paweł, historyk, członek warszawskiego Towarzystwa przyjaciół nauk i naukowego krakowskiego, ur. w Gronostajach 1777 r.

Herb Trzaska.

KOTOWSCY h. TRZASKA z Kotowic, w powiecie warszawskim, których część należała 1580 r. do Krzysztofa Kotowskiego (Paw.). Istniała też jeszcze 1579 r. wieś Koty, pod Białą, w rawskiem, zamieszkała przez licznie rozrodzoną szlachtę, prawdopodobnie z rodu Trzasków. Jeden z dziedziców Bartłomiej pisał się nawet Trzaską (Paw.).

Krzysztof, dziedzic Kotowic, był synem Łukasza i w 1589 roku zapisał 100 kóp gzoszy żonie swej, Katarzynie z Manowskich, córce Bartłomieja (Zs. Gr. Czers. 57 f. 389). Synowie jego: Floryan, Wojciech Józef i córka Marancya. Floryan, w imieniu swojem i rodzeństwa, wydzierżawił 1611 r. Kotowice Pruszkowskiemu (DW. 39 f. 369).

Wojciech zeznał 1621 r. zapis na rzecz żony, Zofii ze Świeszewskich (DW. 46 f. 1887), z której zostawił synów: Kazimierza, Jana i Grzegorza.

Jan, syn Wojciecha, był skarbnikiem warzawskim, umarł 1663 r. W 1654 roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą (DW. 52 f. 545).

Grzegorz, syn Wojciecha, zeznał w grodzie warszawskim donacyę na Prażmowskiego (DW. 51 f. 249).

Kazimierz, syn Wojciecha, otrzymał od ojca 1636 r. połowę Kotowic (M. 182 f. 145), do których wprowadzonym został 1641 r. (DW. 49 f. 1697). W 1638 r. subdelegat grodzki warszawski (DW. 49 f. 880), 1641 r. pisarz kancelaryi królewskiej, 1648 r. podsędek, a 1658 r. sędzia ziemski warszawski, zeznał testament 1670 r. (DW. 1068 i 1111). Poseł na sejm 1661, 1667 i 1670 r., a z sejmu 1661 roku komisarz do rewizyi skarbu koronnego. W 1651 r. nabył, od Gołkowskiego, Zielonki, Prusy i Łubkowo (DW. 51 f. 1408). Żonatym był z Maryanną Ossowińską, z którą zeznał zapis dożywocia 1652 r. (DW. 49 f. 2276; 51 f. 1036 i 1755). Drugą jego żoną była Elżbieta Kochanowska, wspólnie z którą wykupił 1666 roku sześć łanów w Topolnej (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 86). W 1669 r. podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę króla Michała.

Wojciech, stronnik Augusta III-go, 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609). Tomasz Trzaska Kotowski, dziedzic części Starego Mazowsza, z Katarzyny Dziewanowskiej, miał syna Antoniego, ur. 1784 r., oficera b. wojsk polskich, księdza od 1809 r., dziekana kapituły warszawskiej i oficyała 1837 r., biskupa nominata, sufragana łowickiego 1842 r., zmarłego w Warszawie 1845 r. Wiktor, szambelan Stanisława Augusta, zeznał 1790 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Florentyną z Ciecierzyńskich, 1-o v. Dahlenową, 2-o v. Ludwikową Reverdille (DW. 106 f. 1495 i 107 f. 638).

Adam, podczaszy wyszogrodzki, zmarł bezpotomnie przed 1773 r. i majątek po nim otrzymał Oborski (Kancl. 87 f. 491). Franciszek podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Wojciech, miecznik wendeński, prowadził 1787 r. z żoną, Maryanną z Szeymetzlerów (drugi raz de Szmeklery), proces rozwodowy (DW. 103 f. 1441 i 1524; 106 f. 11).

Legitymowali się ze szlachectwa: Józef, syn Franciszka i Teresy Odrzechowskiej, 1782 r. w ziemstwie przemyskiem. Jan Józef, syn Wawrzyńca i Katarzyny, tamże 1787 r., a syn jego, Marcin Stanisław Kostka Leopold, urodzony z Antoniny Staniszewskiej, w Wydziale Krajowym galicyjskim 1834 r., wreszcie Ignacy i Maciej, synowie Jana i Maryanny Seńkowskiej, wnukowie Andrzeja, tamże 1809 r. Michał, żonaty 1795 r. z Mechildą Garczyńską (DW. 110 f. 1622).

Jakób, tytułowany skarbnikiem nurskim, nabył 1774 r. część Siestrzewitowa, w województwie lubelskiem. Synowie jego, urodzeni z Franciszki de Grypary, Tomasz Ignacy Antoni 1768 r., Józef Grzegorz 1772 r. i Mateusz Antoni 1778 r., w parafii Biskupice, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VII f. 125).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.: Stanisław, syn Szymona, Antoni Mateusz, syn Jakóba, Stanisław, syn Antoniego, Jan Piotr i Stanisław Jan, synowie Tomasza, Antoni, Roch, Jakób i Ignacy, synowie Jana, Tomasz, syn Łukasza, Kazimierz, syn Grzegorza, Michał i Tomasz, synowie Wawrzyńca, Jan i Stanisław, synowie Tomasza, Bartłomiej, syn

Macieja, Joachim Wincenty, syn Jakóba, Teodor Wojciech, syn Piotra, Franciszek, syn Kazimierza i Marcin, syn Stanisława. Emilia z Terleckich Kotowska, zmarła w Radomiu 1871 roku.

KOTOWSCY różnych herbów. Tomasz z Kotowa świadczy 1447 r. w Opatowie (KWP.). Andrzej Bączek Kotowski, uległ konfiskacie dóbr części Tudorowca i Kotowa w sandomierskiem, 1497 roku. Jan Kotowski z Kotowa, ma sprawy 1499 r. we Lwowie (Summ. Wierzb. II. 878). Jan Kotowski, wójt łucki, 1528 r. na popis ziemi wołyńskiej stawia jednego konia (Arch. Sang.). Szymon, 1593 r. woźny województwa wołyńskiego (Woł. I f. 30).

Jan Kotowski *„wolny szlachcic koronny"*, wziął 1566 r. w 3,000 flor. w zastaw Lubasz na Wołyniu, od wojewody Łaskiego. Poprzednio nabył od niego: Janiewice, Arestów i Holeniewszczyznę (Op. Łuc. 2098 f. 44). Mikołaj Kotowski zapisał 1572 r. Rostow i Iwańczyce swej żonie (Op. Łuc. 2049 f. 12). Tenże Mikołaj, zastawił 1582 r. w 800 kopach dobra Chołoniewskie, żonie swej Teodorze, które z bratem trzyma zastawem, od Myszki Warkowskiego (Op. Łuc. 2060 f. 12). Był on dziedzicem Arestowa, w powiecie łuckim, 1583 r. (Jabł. f. 103). Michał, skarbnik piński, zmarły przed 1741 r., żonaty był z Barbarą Rakowską, 2-o v. 1741 r. żoną Zacharyasza Prackiego, miecznika liwskiego (Perp. Czers. 25 f. 260). Stanisław, żonaty z Teresą Rzuchowską, 1-o v. Felicyanową Jasieńską, podstoliną latyczowską, 1775 r.

Paweł procesował się z Rapackim 1629 r. (Gr. Tremb. 117 f. 1490). Jan, sędzia grodzki kijowski i burgrabia halicki 1668 r. (Gr. Halic. 50 f. 685). Jan nabył, za konsensem królewskim, 1666 roku Podgrodzie, od Bratkowskiego, które, wspólnie z żoną, Maryanną z Skarzyńskich, odstąpił Michałowi 1670 r. (Gr. Halic. 48 f. 566 i 52 f. 22; AGZ. X. 5624). Dzieci jego: Michał, Franciszek i Anna, pozwały 1671 r. Poniatowskiego. Z nich Franciszek, z Katarzyny Wiszowatównej, pozostawił Antoniego i Jana, posiadaczy 1727 r. Iszczkowa (Gr. Tremb. 141 f. 145; 142 f. 960 i 193 f. 407).

Adam, poborca radomski 1658 r. Dominik puścił 1688 r. dobra swe w zastaw (Gr. Sandec. 66 f. 376). Tomasz, Wojciech i Zofia, 1-o v. Ludwikowa Przywicka, 2-o v. Michałowa Kopecka, dzieci Aleksandra i Franciszki, uzyskali 1726 roku wyrok na Wirskiego, o sumę (A. Tryb. Lub.). Mikołaja i Aleksandra pozwał 1733 roku Żuliński, o niedotrzymanie umowy (Gr. Sandec. Fasc. 81 f. 511). Franciszek i Stanisław kwitują Osińskiego 1774 roku (Gr. Czchow. 41 f. 848; M. D. Wąs.).

Tomasz i Józef, stronnicy Leszczyńskiego, na sejmiku w Mścisławiu 1733 roku. Ignacy nabył 1793 r. część Brzostowa (DW. 109 f. 1100).

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa: Jan, syn Andrzeja, wnuk Józefa, prawnuk Wojciecha, 1844 r., a Feliks i Antoni Wincenty, synowie Jana, wnukowie Andrzeja, 1849 r. (Spis).

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa: Michał, syn Jana. wnuk Michała, prawnuk Pawła Romana, praprawnuk Jana, 1858 r. Jan z synami: Otonem i Onufrym, Grzegorz z synem Justynem i Tomasz, synowie Jakóba, wnuki Jana, prawnuki Pawła Romana, 1860 r.

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa: Edward Czesław, Helena Zofia, Marya Józefa, Janina i Tadeusz, dzieci Maurycego Czesława, wnuki Feliksa, 1849 r.

Kotowscy w gubernii czerniechowskiej wywodzą się od Ananiasza, pisarza litewskiego 1659 r., którego syn Demian, miał syna Jana, a ten Dymitra, po którym syn Antoni, towarzysz pancerny 1739 r., pozostawił dwóch synów: Jerzego i Teodora. Szymon i Pantaleon, synowie Jerzego i Mikołaj syn Teodora, wylegitymowani ze szlachectwa 1827 r.

Jan, syn Demiana. otrzymał 1676 r. folwark Czystajc.

KOTOWSKI Adam, sekretarz królewski, otrzymał indygenat na sejmie 1673 roku (V. L.). Tenże Adam, na Bobrownikach i Dęblinie, wspólnie z Wawrzyńcem Wodzickim, mianowani 1675 r. administratorami ceł ruskich i ukraińskich (AGZ. X. 4975). W 1674 r. zlecił mu król założyć komorę w Jarosławiu, dla poboru ceł (Ibid. 5485). W 1677 r. wziął z Bilińskim w dzierżawę podatki nadzwyczajne (Ibid. 5578), a dzierżawił również, wspólnie z Wodzickim i żupy solne krakowskie, ruskie i samborskie, od 1674 r. W 1676 r. jest administratorem wielkorządztwa krakowskiego i sędzią ziemskim wyszogrodzkim i wykupił, wspólnie z żoną, Małgorzatą Durantówną, za konsensem królewskim z tegoż roku, starostwo bolimowskie od Polanowskiego (M. 211 f. 248 i AGZ X. 5581). Był i sekretarzem królewskim i stolnikiem wyszogrodzkim 1680 r., otrzymał 1688 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa bolimowskiego Pąskowskiemu (M. 215 f. 69). Umarł 1694 r. Pochowany wspólnie z żoną, u Dominikanów w Warszawie, w kaplicy przez siebie wzniesionej. Żona jego, 1680 roku, w podróży do Rzymu, była w Padwie.

Koniec tomu jedenastego

Uzupełnienia i Sprostowania.

Do KOMOROWSKICH h. DOŁĘGA odm. (Tom X str. 387—9) i KOMOROWSKICH h. KORCZAK (Tom X str. 27).

Idąc za wskazówkami podanemi przez pisarzy heraldycznych, o Komorowskich piszących, uważaliśmy, że wszyscy Komorowscy, powiat wiłkomierski zamieszkujący, są h. Dołęga odm. Tymczasem, z przedstawionego nam wywodu ze szlachectwa i tytułu hrabiowskiego, dokonanego 1805 r., przed Deputacyą Wywodową litewsko-wileńską, przez potomków Franciszka Komorowskiego, strażnika wiłkomierskiego, okazuje się, że obok Bartłomieja Komorowskiego h. Dołęga odm., syna Samuela (Tom. X, str. 387), którego właśnie wzięliśmy za ojca Franciszka Komorowskiego, strażnika wiłkomierskiego, żył w tymże czasie, w powiecie wiłkomierskim, inny Bartłomiej h. Korczak, który przeniósł się z województwa bełskiego, w powiat wiłkomierski. Był on synem Jana i Zofii Polańskiej, cześnikówny sanockiej, a wnukiem Michała, o czem poucza nas akt, którym, opuszczając strony rodzinne, zrzekł się 1708 r. w aktach buskich majątku rodzicielskiego, na rzecz wymienionego ojca swego.

Ów Bartłomiej, podczaszy wiłkomierski 1742 r., zaślubił Teresę Oziembłowską, córkę Hektora, za którą otrzymał Rawiszki, Gikanie, Zośnice i Kołpaciszki. Te dwa ostatnie majątki odprzedał. Synów miał czterech: Franciszka, Hektora, miecznika wiłkomierskiego, Antoniego i Józefa, Jezuitę, oraz córek pięć: Annę Ciecierską, Teresę Szukowę, Marcyanellę Szemiotową, ciwunowę retowską, Teodorę i Józefatę, zakonnice. W 1758 r. rozdysponował w ten sposób swym majątkiem, że oddał Rawiszki i Gikanie synowi Franciszkowi, a młodsi bracia mieli otrzymać spłaty (Obl. w A. Tr. Lit. z 1760 r.). Z nich:

Antoni, za młodu dworzanin prymasa Komorowskiego, który sądząc z listów pisanych do niego i jego ojca, był ich blizkim krewnym, wyjednał dla niego u króla starostwo meldyńskie. Elekcyę Stanisława Augusta podpisał, jako Antoni z Liptowy i Orawy Komorowski. W 1766 r. podstoli, a 1781 r. wojski wiłkomierski, zaślubił Antoninę z Morykonich.

Franciszek, od 1740 r. strażnik wiłkomierski, nabył Porawie 1768 r. Żonaty 1-o v. z Anną Frąckiewiczówną-Radzimińską, oboźnianką wiłkomierską, 2-o v. z Franciszką bar. a Ludingshausen-Wolffówną, z pierwszej żony pozostawił syna Stanisława, któremu testamentem z 1781 r. (Zs. Wiłkom. z 1789 r.), zapisał Porawie, a z drugiej — Piotra, Jana i Feliksa, którym zapisał Rawiszki i Gikanie. Z nich:

1. Stanisław, szambelan dworu polskiego 1766 r., deputat na Trybunał litewski 1768 r., nabył Rawiszki od braci. Żonaty z Franciszką Staszewską, pozostawił córki: Izabellę Szyszłłową, wojskę upicką, Teklę, Józefatę i Konstancyę, oraz dwóch synów: Franciszka i Józefata, chorążego kawaleryi narodowej wojsk polskich. Obaj bracia wprowadzeni zostali 1801 r., do dóbr po ojcu odziedziczonych i legitymowali się ze szlachectwa w Wilnie 1805 r.

Franciszek, komisarz cywilno-wojskowy powiatu wiłkomierskiego, następnie vice-marszałek tegoż powiatu, dziedzic Rawiszek, Porawia i innych, z Tekli Borowskiej, miał pięciu synów: Leona, ur. 1811 r., Stanisława, ur. 1815 r., Augustyna, ur. 1817 r., Kazimierza, ur. 1819 r. i Wiktora, ur. 1821 r., w parafii Ponedelskiej. Leon, Stanisław i Kazimierz, zmarli bezpotomnie. Z dwóch pozostałych:

A). Augustyn, dziedzic Podbirża, zmarły 1905 r., pułkownik inżynieryi wojsk cesarsko-rosyjskich, zaślubił bar. Emilię Holstinghausen-Holsten i z niej pozostawił urodzonych w Podbirżach: Stanisława 1863 r., Wacława 1864 r., Stefana 1866 r., Czesława 1867 r. i Wiktora 1870 r. Z nich Stefan, zaślubił 1894 r. hr. Jadwigę Komorowską h. Korczak, córkę hr. Juliusza i Teofili z hr. Krasickich, z której syn Andrzej, ur. 1895 r. i córka Zcfia, a Czesław, zaślubił hrabiankę Annę Mielżyńską.

B). Wiktor, dziedzic Poniemunia i innych, sędzia pokoju z wyborów powiatu kowieńskiege 1862 roku, z Ludwiki Markiewiczówny h. Łabędź, pozostawił syna Leona, ur. 1849 r. w Szaternikach, dziedzica Siedlisk, w kieleckiem, zmarłego 1900 r., pochowanego w Nakle, którego, z Krystyny Zbijewskiej, Aniela, wyszła 1903 r. za Olgerda Żukowskiego i Michał, ożeniony 1904 r. z Maryą Zaborowską, 1-o v. Ruczową, córką senatora Ambrożego. Michał ma syna Leona.

2. Piotr, syn Franciszka, strażnika, urodzony z Wolffówny, pułkownik wojsk polskich, nabył 1797 r. Koweliszki, w powiecie wiłkomierskim. Pierwszy posiadacz, utworzonego z majątku matki, majoratu Kurmeńskiego w Kurlandyi, z Julianny Nowickiej, nie miał potomstwa.

3. Jan, syn Franciszka, strażnika, z Wolffówny, szambelan dworu polskiego, żonaty z Antoniną Wiszniewską h. Trzaska, stolnikówną wiłkomierską, miał pięciu synów: Antoniego, Onufrego, Leopolda, Piotra, drugiego ordynata Kurmeńskiego, żonatego z Zofią hr. Iselschmit v. Milbitz i Aleksandra. Z nich:

Antoni, prezydent Izby sądowej, z Doroty Grotkowskiej h. Przerowa, pozostawił: Antoniego, ur. w Suwejniszkach 1832 r., trzeciego ordynata Kurmeńskiego, żonatego z Elwirą Syruciówną, z której *Piotr* Antoni, ur. 1862 r., czwarty ordynat Kurmeński, żonaty z Maryą Komorowską, córką Augustyna z bar. Holstenównej, Jarosław, ur. 1865 r., dziedzic Suderwy, żonaty z Izą Kotwiczówną, z której: Wacław, Antoni, Irena i w końcu Szymon, ur. 1869 r., ożeniony z Anną Montwiłłówną, córką Wincentego.

Piotr, brat Antoniego, trzeciego ordynata Kurmeńskiego, ur. 1838 r. w Wilnie, dziedzic Radkun, z Felicyi Komorowskiej, córki Piotra, pozostawił: Zygmunta, ur. 1865 r., żonatego z Elizą Römerówną, z której: Hektor i Julian, Antoniego, ur. 1873 r., Witolda, ur. 1875 r. i Karola.

Onufry, drugi syn szambelana Jana z Wiszniewskiej, zaślubił Maryannę Nowicką i z niej miał syna Jana, ur. w Gikaniach 1833 r., żonatego z Karoliną

Turówną h. Korczak, z której: Marya Stefanowa Lasocka, Adam, ur. 1873 r., Henryk, ur. 1875 r. i Józef, ur. 1876 r. w Gikaniach.

Stanisław, Stefan, Czesław i Wiktor, synowie Augustyna, z bar. Holstinghausen v. Holsten, Leon, syn Wiktora, z Ludwiki Markiewiczównej, Piotr, Jarosław i Szymon, synowie Antoniego, trzeciego ordynata Kurmeńskiego, z Elwiry Syruciówny, Zygmunt, Antoni i Witold, synowie Piotra i Felicyi Komorowskiej, w końcu Adam, Henryk i Józef, synowie Jana, z Karoliny Turówny, otrzymali przyznanie tytułu hrabiowskiego w Austryi, o czem przekonywa zaświadczenie wydane przez austryjackiego ministra spraw wewnętrznych z 23-go Stycznia 1894 r. W zaświadczeniu tem znachodzi się ta pomyłka, że uzyskujący przyznanie tytułu hrabiowskiego, podani są za potomków Franciszka Antoniego, kasztelanica santockiego, zmarłego bezpotomnie, gdy rzeczywiście pochodzą od Franciszka, strażnika wiłkomierskiego, jak to legitymacya z 1805 r. przekonywa.

Wskutek powyższego sprostowania, należy w T. X-m Herbarza, na str. 387, na końcu wiersza 21-go dopisać: *Syn jego Bartłomiej*, a od wiersza 22-go tejże stronicy, do wiersza 20-go str. 389, wszystko wykreślić. Do str. 27 Tomu XI-go dołączyć to sprostowanie i na tejże stronicy w miejsce ostatnich trzech wierszy zamieścić: ***O Komorowskich, wylegitymowanych ze szlachectwa z h. Korczak, patrz Komorowskich h. Łabędź.***

Uzupełnienia i Sprostowania.

T. XI *str. 98.* Do KONOPKÓW h. NOWINA

Str. 102 w. 14. Mężem Jadwigi jest bar. Karol *Dlauhowesky* - Langendorf, a nie Dlaukowesky-Langendorf.

w. 21. Baron Stanisław był dziedzicem Brnika, Wiewiórki i Olesna. a nie Głogoczewa, który należał do Józefa (str. 100 w. 11), a następnie do syna jego Stanisława, o którym mowa na str. 100 lit. *d.*

Str. 103 w. 13. Córce bar. Kazimierza, a żonie hr. Reya na imię *Józefa*, a nie Stefania, jak w tekście „Herbarza".

T. XI, *str. 118.* Do KOPCZYŃSKICH h. ŚLEPOWRON należy Onufry, ur. 1735 r. w Czerniowie, w województwie gnieźnieńskiem, zmarły 1817 r. w Warszawie, głośny pijar, uczony, przełożony zgromadzenia XX. Pijarów, członek Towarzystwa przyjaciół nauk (Teka W. Rulikowskiego).

Do KOSIŃSKICH h. RAWICZ T. XI, str. 275 w. 19, dodaj:

Wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie Polskiem przed 1850 rokiem: *Józef* Grzegorz Antoni i *Lucyan* Ignacy Wojciech, byli synami Antoniego, dziedzica Szczkowa i Szczkówka, z Febronii Kretkowskiej urodzeni i mieli siostry, Józefę i Małgorzatę. Z nich:

Józef, właściciel Szczkówka, żonaty z Placydą Nadratowską, miał syna Karola i córki: Ludwikę, Maryę i Łucyę. Karol, właściciel Ponętowa, zaślubił Maryę Rakowską i z niej ma: Antoniego, Ignacego, Izabellę, Gabryelę i Janinę.

Lucyan, młodszy syn Antoniego, właściciel Szczkowa, zaślubił 1-o v. Katarzynę Sojecką, 2-o v. Filipinę Kretkowską, pozostawiając z pierwszej żony syna Antoniego, a z drugiej — syna Leona, zmarłego bezpotomnie.

Antoni, właściciel Nowej wsi, w powiecie słupeckim, radca Dyrekcyi Szczegółowej Tow. Kred. Ziems. w Kaliszu, zaślubił 1867 r. Adaminę Zielińską i z niej ma: Stanisława, ur. 1879 r., Zofię Kożuchowską, Maryę Karczewską i Łucyę Murzynowską.

Wiersze 16 i 17 wykreślić.

T. XI *str. 324.* Do KOSSECKICH wiersz 11. Feliks, żonaty z Wandą Zarembianką, córką Bolesława i Joanny z Leśniewiczów, ma córki: Stanisławę i Janinę, a Antoni, ożeniony z siostrą Wandy, Stanisławą Zarembianką, ma córkę Wandę.

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1]

Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A. i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badeni Eks. hr. Kazimierz, Lwów.
Bagniewski Zygmunt. Brzeźce, gub. radomska.
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich. Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim.
Bisping Helena, Massalany gub. grodzieńska.
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Bondy F., Wiedeń.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkiewicz Felicya, Zielonki.
Borkowski Dunin hr. Jerzy, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowska Helena, Popieluchy, guber. podolska.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Bronisław, Warszawa.
Brzozowski Korab' Jul. Posuchówka gub. podolska.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar, Dobosna, gub. mohilowska.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor politech. Lwów.
Byszewski W., Soczewka gub. Warszawska.
Chełmiński Władysław, Strychowce, podolskiej gub.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cielecki Roch, Zygry, gub. Kaliska.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapla Józef, Inowrocław.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr. Mikołaj, Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór, W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa.
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.

[1]) Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali, uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Czosnowski hr. Izydor, Rzym.
Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Demel Dr. Bolesław, Warszawa.
Departament Heroldyi Rządzącego Senatu, Petersburg.
Dobiecki Eustachy, członek Rady Państwa i radca komitetu Tow. Kred. Zs. Warszawa.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
Drohojowski hr. Lwów.
Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
Dunikowski Dr. Juliusz, Galicya.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fangor Romuald ze Swidnicy, w Galicyi.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, członek Izby Panów w Wiedniu, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, z Garbowskiej Woli.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Gimnazyum c. k. III we Lwowie.
Giżycki Jan Marek, Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Gliszczyński Józef z Zielonek.
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabowski Kazimierz ze Zbietki, W. Księstwo Poznańskie
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodecki Konstanty Wiktor, Winnica.
Grodzicki z Równej.
Grodziński, Radom.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub. podolska.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania Chołoblin guber. mohilowska.
Horoch Baron Józef, Poczałkowo gub. warszawska.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Instytut heraldyczny „Gryf", Poznań.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jabłoński Mikołaj, Warszawa.
Jackowski Bronisław, Promna gub. warszawska.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gubernia podolska.
Jankowski, Petersburg.
Jaroński Mieczysław, Kielce.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Antoni.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Kalm-Podoski Leon, Monasteryszcze, gubernia kijowska.
Kamocki Witold z Mokoszyna.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo gubernia płocka.
Karski Włodzimierz, Warszawa.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki Henryk, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kisielnicki Włodzimierz z gubernii lubelskiej.
Kiślański, Warszawa.
Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski, Warszawa.
Knast Stefan (księgarnia) w Inowrocławiu.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Konwikt Sw Józefa, Chyrów.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Korytko K., Paryż.
Kossakowska Janina w Sosnowcu.
Kossowski Władysław, Petersburg.
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kowalski Dr. Mieczysław, Lwów.
Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gubernia kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa
Krasicki hr Bohdan, Warszawa
Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica gub. kijowska.

Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.
Kruszewska Zofia, Borchow, gub. mińska.
Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Krzyżanowski Stanisław, Kijów.
Księgarnia Polska, Petersburg.
Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan, Połtawa.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.
Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Leśniewicz Zygm., Wielka Muksza, gub. podolska.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedkę z Kalisza.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, hr. Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Maćkiewicz Antoni, Petersburg.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Mikulicz-Radecki, Adwokat z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Młynarski Emil, Warszawa.
Monkiewicz, Dobosna mohylowskiej gubernii.
Moszczeńska z Przysiecia.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rzecz. Radca. Stanu, Warszawa.
Mroziński Warszawa.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Nyko Adela, w Kamionce, gubernia wołyńska.
Orłowski hr. z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Piasecki Tadeusz, Dyr. Wzaj. Kred. w Radomiu.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
de Pliszcza Pliszkowski Ottokar, w Nicei.
Pokrzywnicki - Grzymała Mieczysław, Warszawa.
Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gub. kielecka.
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przewłocki Henryk, Wola, gub. lubelska.
Przeździecki hr Gustaw, Warszawa.
Przeździecki hr Rajnold, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
Puljanowski Dr., Nieświeź, gub. mińska.
Pusłowski hr. Franciszek z Albertyna.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimiński Zygmunt, Lwów.
Radziwił Książę Stanisław, Nieświeź.
Ramułt dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministeryum rolnictwa, Wiedeń.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
de Riszkowski A. z Nicei.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górniczej.
Romanowski Stanisław, porucznik, Warszawa.

Romer, Wilno.
Romer Kazimierz, Janopol, gub. witebska.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka Marya, Warszawa.
Rudzka, Warszawa.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Moskwa
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski, Omsk.
Sicheń Tadeusz.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Wanda, Warszawa.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs. Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gubernia podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Sozański z Kornalowa.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Albert, Dąbrówka Starzeńska Galicya.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Starzyński hr. B., Paryż.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szczawiński Jan, Taraszcza gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szlubowski.
Szukiewicz Wandalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw, Żarki gubernia piotrkowska.
Tarnowski hr. Jan, Kozin, gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radom.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Turczyniec gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gub. płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wierdomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzebińscy Julian i Jan (zakłady drukarsko-litograficzne w Radomiu.
Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węcławowicz, Wilno.
Wielopolski hr. Zygmunt.
Wilczewski Tallen Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Witkowski Józef, Kazimierz gub. kaliska.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gubernia warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wydział krajowy we Lwowie.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska.
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka.
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

**Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.**

**Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1987**

WAiF Reprint

Stanford University Libraries
3 6105 010 576 911